

ספר
שדי תפוחים החדש
חלק ב

הוא ספר התקונים, וזאת תורת האדם
אשר יתן אל לבו לשוב מעבירות שבידו
בעודנו חי וכפר מאשר חטא על הנפש ושב
ורפא לו

נערך ונסדר על ידי
הרב יוסף שבתאי (שני)

בני ברק תשע"ט

כתובת המסדר

יוסף שבתאי, ת"ד 3200 בני ברק

POB. 3200 BENE BERAK ISRAEL

כל הזכויות שמורות

ALL RIGHTS RESERVED

**מותר לצלם קטעים לצורך פרטי
אבל לא לצורך מסחר.**

**נדפס בארץ ישראל
Printed in Israel Land**

מפתחות

	הוראות למשתמש בספר
1	תקון המחשבה
12	תקון למי שהלך או לך בריבית
27	תקון למי שאכל חמץ בפסח
42	סדר תקון פרת
	תקון פֿלֿי לַגֿוֹלִים קוֹדֵמִים
	77
147	תקון הקרי וחילול ה'

הוראות למשתמש בספר זה

א. כל שמות הקודש הנמצאים בסוגרים אסור להזכירם בפה, אלא יהרהר אותם במחשבתו.

ב. פדיון כל יום מימי התענית הוא הסכום של מה שעושה התיקון אוכל בכל יום, ואם אי אפשר לו יתן כפי יכולתו, ומי שחי בצמצום ואין ידו משגת, יתן לפחות מחיר סעודה של כ-240 גרם לחם עם לפתן, שמחירו כיום עולה כשש שקל. **כשערך הכסף יורד יש לתת לפחות סכום השוה לסעודה כזו, וכבר** הדגיש רבינו הרב יוסף חיים זצ"ל בספרו "לשון חכמים" ששיעור פדיון זה הוא לדל שאין ידו משגת, ומי שידו משגת יביא מטבע שוה יותר כפי השגת ידו, ורק הדל לא ימעיט מהשווי הזה. עכ"ל. ומי שמוציא ממון בקלות לתענוגי העולם הזה וכשמגיע לתקוני נפשו מתנהג הוא כדל, אחריות פדיונו הוא עליו בלבד.

ג. התקונים בעקרון מסודרים לפי מה שכתב מו"ר ר' יהודה פתיא זצ"ל בספר "מנחת יהודה", ועליהם נוספו שאר ענינים מתאימים מדברי מקובלים נוספים.

ד. כל התקונים כוללים טבילות במקוה שחשובים מאוד לתקון, ומי שאי אפשר לו ללכת למקוה בגלל חולי וכדו', יטבול בים כשאין שם נשים, ואם גם זה אי אפשר לו, יעשה התקון ללא טבילה. (כי כל חלק מהתקון בפני עצמו עושה רושם גדול ותקון בשמים, ויתקן ככל יכלתו.) ואשה אם אי אפשר לה לטבול בעת התקון, כשתטבול בליל טהרתה תכוון גם על הצום.

פנויה הנמצאת במקום שלא מניחים אותה להכנס למקוה, תעשה בדיעבד התקון ללא טבילות, וטוב שכשתנשא, ותטבול לטהרתה, תטבול גם את הטבילות לתקונים שעשתה.

ה. ישתדל להשיג חגורה משער עיזים לחגור בו מתניו בלילה ויום של התקון, אבל אם אין לו, לא יעכב התקון כדי למצא חגורה כזו,

הוראות למשתמש בספר זה

כי כל יום שמזרז תקונו הוא ריוח עצום, ושמא לא יפנה.

קדם שילבש שק העשוי משער עזים, יאמר:

לשם יחוד קדשא בריך הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו ורחימו ורחילו, ליחודא י"ה ברו"ה ביחודא שלים (יהו"ה) בשם פל ישראל, תריני מוכן ללבש שק על בשרי פרי לתקן מה שפגמתי באורות הקדושים למעלה. ויהי רצון מלפניך תנה יאהרונה אלהינו ואלהי אבותינו, שיהא חשוב ומקבל ומרצה לפניך פאלו פונתי בכל הפונות הראיות בלבשת השק, ויאירו ארבע מאות קוצין קדישין דתלגן בגלגלתא דעתיקא קדישא אל מקום הקדשה פרוצונך, ויהיו מאירים מן הנו"ה דמלוי ע"ב (יר"ד ה"י וי"ו ה"י (ע"ב). אל הנו"ה דמלוי ס"ג, (יר"ד ה"י ו"א ה"י (ס"ג). ומן הנו"ה דמלוי ס"ג אל הנו"ה דמלוי מ"ה, (יר"ד ה"א ו"א ה"א (מ"ה). ומן הנו"ה דמלוי מ"ה אל הנו"ה דמלוי פ"ן. (יר"ד ה"ה ו"ו ה"ה (פ"ן) ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה דינו פוננה עלינו ומעשה דינו פוננה עלינו ומעשה דינו פוננה עלינו:

לפוש השק על בשרו, וירחץ ידיו. ויאמר פסוקים אלו:

תזה הוית עד די כרסון רמיו ועתיק יומין יתיב, לבושיה פתלג חנר ושער ראשה פעמר נקא, פרסיה שביבין די נור, גלגלהי נור דלק: פתנת בד קדש ילבש ומכנסי בד יהיו על בשרו, ובאבנט בד יתגר ובמצנפת בד יצנף, בגדי קדש הם ורחץ במים את בשרו ולבשם: תחטאני באזוב ואטהר, תכבסני ומשלג אלבין: בכל עת יהיו בגדיך לבנים, ושמן על ראשך אל יחסר.

ו. בכל מקום שכתוב לתת פרוטות, יתן לכל פרוטה מטבע הכי קטנה שמשתמשים בה. ובארץ ישראל זה מטבע של 10 אגורות.

ז. אם לא הספיק להשלים התהלים או האדרא ביום הצום ישתדל להשלימו בשבתות שאחריו.

הוראות למשתמש בספר זה

ח. בכל מקום שכתוב להקיף התיבה של בית הכנסת, הכוונה לתיבה שקורין עליה בתורה. ואין צורך שיהיה ספר תורה על התיבה. רצוי שגם האשה תשתדל לעשות זאת בשעות שאין אנשים בבית הכנסת. מי שהוא אנוס ולא יכול ללכת לבית כנסת ישתדל לעשות כן ביום אחר כשיוכל.

ט. מי שחטא יותר מפעם אחת, ישתדל לעשות תקון לעווננו לפחות שלש פעמים. ולחטא זרע לבטלה חמש פעמים.
י. בַּיּוֹם הַצּוֹם מוֹתֵר בְּכָל מְלָאכָה, וְיִכּוֹל לְעֹשֶׂן.

יא. חולה שאסור לו לצום, יעשה הלימוד והפדיון גם ללא צום, (כן כתב החיד"א זיע"א בספר יוסף בסדר סי' ג'. וראה גם ברכ פעלים להרי"ח זיע"א ח"ג או"ח סי' ל"ה.) וישתדל לעשות במקומו "תענית דיבור" ולא ידבר שום דבר של חול ביום זה ויהיה כולו קודש ללימוד ותפילה, (כן כתב המקובל הקדוש ח' יצחק אלפיייה זיע"א בקונטרס היחיאלי.) וישתדל לבכות על חטאיו כי "שערי דמעה לא ננעלו" ויעשה התיקון כמה פעמים כי מי יודע כמה אחוזים נתקן החטא בכל פעם.

יב. בתקונים שצריך לעשות פדיון לגלגולי השלג וצריך לטבול במים קרים תמורת הגלגולים, אם אין באפשרותו לטבול במים קרים מחמת אונס, לא ימנע מלעשות התקון ללא הטבילות וירחץ כל גופו במים קרים כמספר הפעמים שצריך לטבול, ואם אי אפשר לו לרחוץ במים קרים מחמת בריאות וכדו' יעשה התקון גם ללא זאת. (כי לא כל המקובלים הזכירו ענין זה, ומה גם שכל חלק מהתקון בפני עצמו עושה רושם גדול בשמים ויתקן ככל יכלתו.)

יג. כספי הפדיון צריך ליתנם לעניים יראי שמים בלבד ואם יש לו במשפחתו קרובים כאלו הזקוקים לצדקה הם קודמים לאחרים. וראוי ליתנם לאברכים בעלי משפחות העוסקים בתורה הזקוקים לפרנסתם שמקיים בהם מצות צדקה והחזקת התורה גם יחד.

במהדורה זו לא נדפסו טעמי המקרא בגלל שנוי התוכנה, וכל מי

הוראות למשתמש בספר זה

שיודע לקרא בטעמים יקרא את הפסוקים מתוך ספר עם הטעמים.

תקון המחשבה

ואולי יועיל גם למי שבניו יצאו לתרבות רעה.

כתב רבינו האר"י ז"ל בספר "שער רוח הקודש", שלתקון עוון זה צריך להתענות לצום 87 ימים, ולפי רבותינו המקובלים מתבאר שגם לחטא זה יש פדיון. ולכן מי שקשה לו הדבר, יתענה לפחות יום אחד תענית של לילה ויום ויתן פדיון של שמונים ושבע תעניות. והיות ובניו של אדם נשמתם באה לפי קדושת המחשבה בעת הזווג, ובגלל כוונות פגומות ואסורות שהיו להורים בשעת הזווג הבנים יוצאים מדרך ה', יעשו ההורים תיקון למחשבתם שהיתה בעת הזווג ואפשר שיתקיים בהם הפסוק ומל יהנה אלהיך את-לבבך, ואת-לבב זרעך.

ונה סדר התקון:

יצום יום אחד משקיעת החמה ועד למחרת בצאת הפוככים. ויום לפני הצום יאמר ודוי זה.

אנא יהנה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו ואל תתעלם מלפנו מתחנתנו, שאין אנחנו עזי פנים וקשי ערף לומר לפניך יהנה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו צדיקים אנחנו ולא חטאנו. אכל חטאנו. עוינו. פשענו. אנחנו ואבותינו ואנשי ביתנו: אשמנו. בגדנו. גזלנו. דברנו דפי ולשון הרע. העוינו. והרשענו. ודנו. חמסנו. טפלנו שקר ומרמה. יעצנו עצות רעות. כזבנו. כעסנו. לצנו. מרדנו. מרינו דברך. נאצנו. נאפנו. סררנו. עוינו. פשענו. פגמנו במחשבה בדבור ובמעשה. צררנו. צערנו אב ואם. קשינו ערף. רשענו. שחתנו. תעבנו. תעינו ותעתענו. וסרנו ממצותיך וממשפטיך הטובים ולא שנה לנו. ואתה צדיק על כל הבא עלינו כי אמת עשית ואנחנו הרשענו: מה נאמר לפניך ישב מרום, ומה נספר לפניך שוכן שחקים. הלא הנספרות והנגלות

אתה יודע. אתה יודע רזי עולם ותעלומות סתרי כל חי. אתה חפש כל חדרי בטן. ראה כליות ולב. אין דבר נעלם ממך ואין נסתר מנגד עיניך: יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונוהי אלהינו ואלהי אבותינו, שתמחל לנו את כל חטאתינו ותכפר לנו את כל עונותינו ותמחל ותסלח לכל פשעינו.

לך למקוה וטבל שבע טבילות לטהר נפשו, רוחו ונשמתו, מהקלפה שנדבקה בהם בגלל עון המחשבה, ויכון שטובל שבע טבילות אלו על דעת אלישע הנביא שאמר לנעמן לטבל מצרעתו, ושכן? טהרו נפשו, רוחו ונשמתו מטמאת צרעת עונותיה.

תפלל מנחה מבעוד יום, ויקבל תענית בתפלת המנחה בכרפת "שומע תפלה", או בסוף העמידה לפני שיאמר "עושה שלום". אם לא קבל תענית בתוך תפלת המנחה, אבל כשהתפלל עמידה, (שמונה עשרה) של מנחה חשב להתענות, נחשב כקבלת תענית וצריך להתענות.

וזה נסח קבלת התענית:

רבוננו של עולם, הריני מקבל עלי להתענות למחר לילה ויום משקיעת החמה היום ועד לצאת הכוכבים מחר. על אשר חטאתי, עויתי ופשעתי, ופגמתי במחשבה בדבור ובמעשה. בגלגול זה ובגלגולים אחרים מעודי ועד היום הזה, והריני מתנה שאם לא אוכל להתענות, כשאפריש פרוטה לצדקה ואכונן לביטל התענית, אוכל לאכל ולשתות ללא שום עון כלל. והריני מתפונן בתענית זה להקריב חלבי ודמי לפני הקדוש ברוך הוא במקום הקרוב הנקרב על גבי המזבח, לכפר על חטאתי. ויהי רצון מלפניך יהוה יאהדונוהי אלהינו ואלהי אבותינו, שתתן לי פח להתענות לפניך, ותקבל תשובתי ותעניתי ותצני ברחמיך הרבים.

יגמר אכילתו לפני שקיעת החמה, ופרוטה האחרונה יטבלנה במעט אפר ויאכלנה. (וכן בגמר התענית כשיבא לסעד, יטבל פרוטה ראשונה במעט אפר ויאכלנה) מלבד אם הוא שבת או ראש חודש.

בליל התענית, כשישכב על מטתו, יניח אבן תחת ראשו בין המצע והכר, ויכון בשם יו"ד ה"ה וא"ו ה"ה, העולה כמנזן אבן.

שדי תיקון המחשבה תפוחים 3

אם יכול, יחגר על מתניו מתחת לבגדיו חגורת שק העשויה משער עזים
בכל זמן התענית. (ראה בהוראות בתחילת הספר)

טוב לקום אחר חצות לילה ולומר ברכות השחר ותיקון חצות (נמצא
בסידורים) בכונה גדולה.

ביום הצום יאמר:

הריני מוכן ומזמן לקיים בעזרת האל תברך מצות עשה של
התשובה, ככתוב בתורה: ושבת עד יהוה יאהדונהי אלהיך ושמעת
בקלו. והריני מתחרט על כל מה שחטאתי, עויתי ופשעתי, בין
בגלגול זה ובין בגלגולים אחרים, חרטה גמורה ושלמה, ומקבל
עלי שלא לחזור ולחטא עוד. והשם תברך ברחמי יעזרני על דבר
כבוד שמו מעתה ועד עולם, אמן כן יהי רצון.

אנא יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו
ואל תתעלם מלכנו מתחנתנו, שאין אנחנו עזי פנים וקשי ערף
לומר לפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו צדיקים אנחנו
ולא חטאנו. אכל חטאנו. עוינו. פשענו. אנחנו ואבותינו ואנשי
ביתנו: אשמנו. בגדנו. גזלנו. דברנו דפי ולשון הרע. העוינו.
והרשענו. ודנו. חמסנו. טפלנו שקר ומרמה. יעצנו עצות רעות.
כזבנו. כעסנו. לצנו. מרדנו. מרינו דבריך. נאצנו. נאפנו. סררנו.
עוינו. פשענו. פגמנו במחשבה בדבור ובמעשה. צררנו. צערנו אב
ואם. קשינו ערף. רשענו. שחתנו. תעבנו. תעינו ותעתענו. וסרנו
ממצותיך וממשפטיך הטובים ולא שנה לנו. ואתה צדיק על כל
הבא עלינו כי אמת עשית ואנחנו הרשענו:

מה נאמר לפניך ישב מרום, ומה נספר לפניך שוכן שחקים. הלא
הנסתרות והנגלות אתה יודע. אתה יודע רזי עולם ותעלומות סתרי
כל חי. אתה חפש כל חרי בטן. ראה כליות ולב. אין דבר נעלם
מך ואין נסתר מנגד עיניך:

יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שתמחל
לנו את כל חטאתינו ותכפר לנו את כל עונותינו ותמחל ותסלח
לכל פשעינו.

יֵאמֶר פְּסוּקִים אֱלוֹ שְׁלֹשׁ פְּעָמִים

מִי אֵל כְּמוֹד נִשְׂא עֹזן וְעֵבֶר עַל פֶּשַׁע לְשֹׂאֲרֵית נִחְלָתוֹ, לֹא הִחְזִיק
לְעַד אִפּוֹ כִּי חִפֵּץ חֶסֶד הוּא: לְשׁוֹב יִרְחַמְנוּ וְכַבֵּשׁ עֲוֹנוֹתֵינוּ, וְתִשְׁלִיךְ
בְּמַצְלוֹת יָם כָּל חַטָּאתָם: תִּתֵּן אֱמֶת לִיעֲקֹב חֶסֶד לְאַבְרָהָם, אֲשֶׁר
נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְתָּיִנוּ מִימֵי קֶדֶם:

יֵאמֶר פְּסוּקִים זֶה שְׁבַע פְּעָמִים.

וַיֵּאמֶר אֱלֹהִים יוֹסֵף, אֶל-תִּירְאוּ כִּי הִתַּחַת אֱלֹהִים, אָנִי. וְאַתֶּם
חֲשַׁבְתֶּם עָלַי רָעָה, אֱלֹהִים, חֲשַׁבְהָ לְטָבָה, לְמַעַן עֲשֵׂה פִּיּוֹם הַזֶּה,
לְהַחִיֵּת עִם-רַב.

יֵאמֶר פְּסוּקִים אֱלוֹ וִיכוּון שֶׁהֵם רֵאשֵׁי תִיבוֹת

יוד הא ואו ה"א. יהוה. יו"ד. ה"א. וא"ו. ה"א.

יו"ד, וא"ו, דל"ת, ה"א, אל"ף. וא"ו, אל"ף, וא"ו, ה"א, אל"ף.

יִו"ד יְהִי חֶסֶדְךָ יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי עָלֵינוּ, כַּאֲשֶׁר יִחְלְנוּ לָךְ: וְאַנִּי
בְּחֶסֶדְךָ בְּטַחְתִּי יִגַּל לְבִי בִישׁוּעַתְךָ אֲשִׁירָה לִיהוָה יֵאֱהוּנְהִי כִּי גָמַל
עָלַי: דְּלִפְנֵי נַפְשִׁי מִתּוֹגָה, קִיַּמְנִי כְּדַבְּרְךָ: הֲ"א הִסְתַּר פְּנִיךָ מִחֲטָאֵי
וְכָל עֲוֹנוֹתֵי מַחֶה: אָנָּה יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי הוֹשִׁיעָה נָּא, אָנָּה יְהוָה
יֵאֱהוּנְהִי הַצְּלִיחָה נָּא: וְאִ"ו וְאַנִּי עָנִי וְכוֹאֵב, יִשׁוּעַתְךָ אֱלֹהִים
תִּשְׁגָּבֵנִי: אִוֹר זָרַע לְצַדִּיק וְלִישְׂרֵי לֵב שְׂמַחָה: וְתִתֵּן לִי מִגֵּן יִשְׁעֶךָ
וַיִּמְיָךְ תִּסְעֲדֵנִי, וְעֲנֹתְךָ תִּרְבֵּנִי: הֲ"א הִנֵּה כְּעֵינֵי עֲבָדִים אֵל יָד
אֲדוֹנֵיהֶם כְּעֵינֵי שְׂפָחָה אֵל יָד גְּבֻרָתָהּ כֵּן עֵינָנוּ אֵל יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי
אֱלֹהֵינוּ עַד שְׂיַחַנְנוּ: אִזּוּ יִמְלֹא שְׂחוֹק פִּינוּ וְלִשׁוֹנְנוּ רִנָּה, אִזּוּ יֵאמְרוּ
בְּגוֹיִם הַגְּדִיל יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי לַעֲשׂוֹת עִם אֱלֹהֵי: יְהו"ה. יֵשֵׁב בְּסִתְר
עָלֶיךָ בְּצֵל שְׂדֵי יִתְלוֹנֵן: הִסְתַּר פְּנִיךָ מִחֲטָאֵי וְכָל עֲוֹנוֹתֵי מַחֶה:
וְתָרַם כְּרָאֵם קָרְנֵי בִלְתֵי בְשָׁמֵן רַעֲנָן: הָרַב כְּכֹסֵי מַעֲוֵנֵי וּמִחֲטָאֵי
טְהוּרֵי: יו"ד יְחַל יִשְׂרָאֵל אֵל יְהוָה כִּי עִם יְהוָה הַחֶסֶד, וְהַרְבֵּה עֲמוֹ
פְּדוּת: וְהוּא יִפְדֶּה אֶת יִשְׂרָאֵל מִכָּל עֲוֹנוֹתָיו: דְּרִשְׁתִּי אֶת יְהוָה
וְעֲנֵנִי, וּמִכָּל מַגּוּרוֹתֵי הַצִּילֵנִי: הֲ"א הַצִּילָה מִחֲרַב נַפְשִׁי, מִיַּד כָּלֵב
יְחִידָתִי: אִם תִּשְׁיֵב מִשְׁבֶּת רִגְלְךָ עֲשׂוֹת חֲפָצְךָ בְּיוֹם קָדְשִׁי: וְאִ"ו
וְאַנִּי עָנִי וְכוֹאֵב, יִשׁוּעַתְךָ אֱלֹהִים תִּשְׁגָּבֵנִי. אֶת חֲקִיךָ אֲשָׁמֵר אֵל

תעזבני עד מאד: ותתן לי מגן ישעך וימינך תסעדני, וענותך תרבני: ה"א השיבה לי ששון ישעך, ורוח נדיבה תסמכני: אור זרע לצדיק ולישרי לב שמחה: יו"ד. יהנה בתקמה סד ארץ כונן שמים בתבונה: ואתפללה ליהנה יאהדונהי אלהי ואתודה ואמרה אנא אדני האל הגדול הגבור והנורא שמר הברית והחסד לאהביו ולשמרי מצותיו: דרשתי את יהנה יאהדונהי וענני ומכל מגורותי הצילני: וא"ו ובשם יהנה יאהדונהי אקרא אנה יהנה יאהדונהי מלטה נפשי: אדני יתן אמר המבשרות צבא רב: ועז מלך משפט אהב אתה כוננת מישרים משפט וצדקה ביצקב אתה עשית: דל"ת דרכיך יהנה יאהדונהי הודיעני ארחותיך למדני: לא הביט און ביצקב ולא ראה עמל בישראל יהנה יאהדונהי אלהיו עמו ותועת מלך בו: תורה צנה לנו משה מורשה קהלת יצקב: ה"א האירה פניך על עבדך, הושיעני בחסדך: אל תזכר לנו עונות ראשנים כי דלוננו מאד: אל"ף אדני שמעה אדני סלחה אדני הקשיבה ועשה אל תאחר למענך אלהי כי שמך נקרא על עירך ועל עמך. לאדני אלהינו הרחמים והסלחות כי מרדנו בו: פותח את ידך ומשביע לכל חי רצון: וא"ו ובשם יהנה יאהדונהי אקרא אנה יהנה יאהדונהי מלטה נפשי: אדני יתן אמר המבשרות צבא רב: ועז מלך משפט אהב אתה כוננת מישרים משפט וצדקה ביצקב אתה עשית: אל"ף אנא יהנה יאהדונהי הושיעה נא, אנא יהנה יאהדונהי הצליחה נא: לא לנו לא לנו כי לשמך תן כבוד, על חסדך על אמתך: פנה אלי וחנוני, תנה עזך לעבדך, והושיעה לבן אמתך: וא"ו וישב אברהם אל נערו ויקמו וילכו יחדו אל באר שבע וישב אברהם בבאר שבע: אשרי העם שפכה לו אשרי העם שיהנה אלהיו: ואני בחסדך בטחתי יגל לבי בישועתך אשריה ליהנה כי גמל עלי: ה"א הדריכני באמתך ולמדני כי אתה אלהי ישעי אותך קויתי כל היום: אחת שאלתי מאת יהנה יאהדונהי אותה אבקש שבתי בבית יהנה יאהדונהי כל ימי חיי לתזות בנעם יהנה יאהדונהי ולבקר בהיכלו: אל"ף אור זרע לצדיק, ולישרי לב שמחה: לעשה השמים בתבונה, כי לעולם חסדו: פדה אלהים את ישראל מכל צרותיו:

יקח בידו פדיון 87 תעניות ויעמד יחף ופניו לצד מערב ויאמר:

עננו אבינו עננו ביום צום התענית הזה, כי בצרה גדולה אני על פי עונותי עברו ראשי וכמשא כבד כבדו ממני. טבעתי בין מצולה ואין מעמד. באתי במעמקי מים ושבולת שטפתי. יראה ורעד יבוא בי בעת עמדי להתפלל לפניך על רע מעשי אשר עשיתי. בושתי וגם נכלמתי להרים אלהי פני אליך. כי עונותי רבו למעלה ראש ואשמותי גדלו עד השמים. לך יהיה הצדקה ואלי בשת הפנים. מה אענה ומה אמר מה אדבר ומה אצטדק. כבן סוחר ומורה הייתי לפניך ולא שמעתי אל מצותיך הקדושות. לדבריך לא הטיתי אזני. ועברתי על מצות עשה ועל מצות לא תעשה. עברתי על כריתות ומיתות בית דין. עברתי על דברי קבלה ודברי סופרים ופגמתי במדות העליונות וקלקלתי צנורות השפע. וגרמתי בעונותי להפיל ניצוצות הקדושה במעמקי הקלפות. ונתתי פח בקלפות להתחזק ולעלות למעלה ולהתאחז ולזנק מן הקדושה. וגרמתי בעונותי לעקר ולהכרית את נפשי הקדושה מקורה העליון מארץ החיים ולהורידה אל ירכתי בור. בורות נשברים אשר לא יכילו המים. אוי ואבוי עלי. אהה על נפשי. על מי אנוס לעזרה ואנה אפנה לישועה. בושתי וגם נכלמתי כי נשאתי חרפת נעורי. אבל גלוי וידוע לפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, כי לא במקרד ובמעל עשיתי ולא להכעיסך נתפונתי, רק יצרי גבר עלי ומעשה שטן הצליח, כי הוא מאש ואני מבשר ודם. והוא אשר הסיתני ופתני לעבר על מצותיך. ונספלתי ופגמתי במחשבה בדבור ובמעשה. ועתה אני בוש ממעשי ומכלם אני מעונותי. ומתנחם ומתחרט אני על כל מה שחטאתי ועויתי ופשעתי לפניך מעודי עד היום הזה. עזבתי את דרכי הרעים ואת אורחותי המקלקלים, דכתיב: יעזב רשע דרכו ואיש און מחשבותיו וישוב אל יהוה וירחמהו ואל אלהינו כי ירבה לסלות. ובאתי בלב נשבר ונדכה להתנפל לפני כסא כבודך ולדפק על שערי רחמיך ולבקש ממך מחילה וסליחה וכפרה, כי אל מלך חנון ורחום אתה וימינך פשוטה לקבל שבים. אנא יהוה יאהדונהי, סלח נא לחטאים ולעונות ולפשעים אשר חטאתי ועויתי ופשעתי לפניך מעודי על האדמה ועד היום הזה,

ואל תבוא במשפט את עבדך כי לא יצדק לפניך כל חי. כי אתה יהנה יאהדונהי טוב וסלח ורב חסד לכל קוראיך. ואל נא תבזה ענות עני אשר עניתי בצום נפשי, ברפי כשלו מצום ובשרי כחש משמן. ויהיה חשוב ומקבל ומרצה לפניך מעוט חלבי ודמי אשר נתמעט היום בתעניתי כחלב ודם הנקרב על גבי מזבחך הקדוש. וברב רחמיה וחסדיך הודעתנו על ידי עבדיך לתקן את פגם נפשנו במספר ובמפקד שמות הקדושים אשר פגמנו בהם. וגלוי וידוע לפניך כי חפץ הייתי לעשות תקון זה בכל לב, אף אין בי פח, וכשל פחי להתענות כל כך ימים רצופים זה אחר זה, ולכן אני מפריש צדקה לפדיון תעניות אלו. ותהיה חשובה ומקבלת הצדקה שאני נוהג בעבור התעניות פאלו התעניתי, וכל התקונים וברור ניצוצות הקדשה הראוים להתברר ולצאת על ידי התעניות, יהיו מתבררים ויוצאים על ידי הצדקה של פדיון התעניות. ואתה ברחמיה הרבים תטהר את הפגמים ואת הכתמים אשר נעשו בגופי ונפשי, רוחי ונשמתתי. וכל ניצוצות הקדשה שנפלו בקלפות על ידי חטאתי ונבראו מהם משחיתים מחבלים כרמים, יהי רצון מלפניך שימותו כל אותם קלפות, ויחזרו כל ניצוצות הקדשה במקום שרשם בעולמות העליונים למען שמך הקדוש (חב"ו) הרמוז בראשי תבות ח"ל ב'לע ו'קיאנו מבטנו יורישנו אל, ומפסוק ח'לקם ב'חיים ו'צפונך תמלא בטנם, ולמען שמך הגדול (בי"ט) הרמוז בראשי תבות ב'זרעו ו'קבץ ט'לאים. ותשמע את תפילתי ועתירתי למען שמך הקדוש (ארארית"א) הרמוז בראשי תבות א'נא ר'חמיה א'ת ר'גזך ו'כבשו ת'מחול א'שמותינו. כי אל שומע תפלות ותחנונים אתה, ברוך שומע תפלה. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה יאהדונהי צורי וגאלי.

מפאן יכול לנעול מנעליו, ולהמשיך רגיל.

יאמר פסוקים אלו, כל פסוק שלש פעמים:

יהנה יאהדונהי צבאות עמנו משגב לנו אלהי יעקב סלה:

יהנה צבאות אשרי אדם בטח בה:

יהוה הושיעה. המלך יעננו ביום קראנו:

ואני תפילתי לך יהוה עת רצון אלהים בך חסדך. ענני באמת
ישעך:

יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגאלי:

יאמר פסוקים אלו, ויכוון שאבנט מכפר על הרהור הלב.

ואתה הקרב אליך את-אֶהְרֹן אַחִיד וְאֶת-בְּנָיו אִתּוֹ, מִתּוֹךְ בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל לְכַהֲנֹ-לִי: אֶהְרֹן נָדָב וְאָבִיהוּא אֶלְעָזָר וְאִיתָמָר, בְּנֵי אֶהְרֹן.
וְעֲשִׂיתָ בְגָדֵי-קֹדֶשׁ, לְאֶהְרֹן אַחִיד, לְכַבֹּד, וּלְתַפְאֶרֶת. וְאִתָּה, תְּדַבֵּר
אֵל כָּל חֻקֵּי-לֵב, אֲשֶׁר מְלֹאֲתִיו, רוּחַ חֲכָמָה; וְעָשׂוּ אֶת-בְּגָדֵי אֶהְרֹן,
לְקֹדְשׁוֹ לְכַהֲנֹ-לִי. וְאֵלֶּה הַבְּגָדִים אֲשֶׁר יַעֲשׂוּ, חֹשֶׁן וְאַפֹּדִי וּמְעִיל,
וּכְתָנֶת תְּשָׁבֵץ, מִצָּנָפֶת וְאַבְנֵיט; וְעָשׂוּ בְּגָדֵי-קֹדֶשׁ לְאֶהְרֹן אַחִיד,
וּלְבָנָיו לְכַהֲנֹ לִי. וְהֵם יִקְחוּ אֶת-הַזָּהָב, וְאֶת-הַתְּכֵלֶת וְאֶת-הָאַרְגָּמָן,
וְאֶת-תּוֹלַעַת הַשָּׁנִי, וְאֶת הַשֵּׁשׁ. וְעֲשִׂיתָ צִיץ, זָהָב טָהוֹר; וּפְתִחַת
עָלָיו פְּתוּחֵי חֹתֶם, קֹדֶשׁ לַיהוָה. וְשָׂמַתָּ אֹתוֹ עַל-פְּתִיל תְּכֵלֶת, וְהָיָה
עַל-הַמִּצְנָפֶת; אֶל-מוֹל פְּנֵי-הַמִּצְנָפֶת, יִהְיֶה. וְהָיָה, עַל-מִצַּח אֶהְרֹן,
וְנִשָּׂא אֶהְרֹן אֶת-עֹוֹן הַקֹּדְשִׁים אֲשֶׁר יִקְדִישׁוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, לְכָל-מִתְנַת
קֹדְשִׁיהֶם; וְהָיָה עַל-מִצְחוֹ תָּמִיד, לְרִצּוֹן לָהֶם לְפָנֵי יְהוָה. וְשִׁבְצָתָּ
הַכְּתָנֶת שֵׁשׁ, וְעֲשִׂיתָ מִצְנָפֶת שֵׁשׁ; וְאַבְנֵיט תַעֲשֶׂה, מַעֲשֵׂה רָקִים.
וּלְבָנֵי אֶהְרֹן תַעֲשֶׂה כְּתָנֶת, וְעֲשִׂיתָ לָהֶם אַבְנֵיטִים; וּמַגְבְּעוֹת תַעֲשֶׂה
לָהֶם, לְכַבֹּד וּלְתַפְאֶרֶת.

ויעשו את-הַכְּתָנֶת שֵׁשׁ, מעשה ארג, לאֶהְרֹן, וּלְבָנָיו. וְאֶת הַמִּצְנָפֶת
שֵׁשׁ, וְאֶת-פְּאָרֵי הַמַּגְבְּעוֹת שֵׁשׁ, וְאֶת-מַכְנֵסֵי הַבָּד, שֵׁשׁ מְשֻׁזָּר. וְאֶת
הָאַבְנֵיט שֵׁשׁ מְשֻׁזָּר, וְתַכְלֵת וְאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי--מַעֲשֵׂה רָקִים:
כְּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה, אֶת-מֹשֶׁה.

יאמר פסוקים אלו, ויכוון שקרבן עולה מכפר על פגם המחשבה.

ויקרא, אֶל-מֹשֶׁה; וַיְדַבֵּר יְהוָה אֵלָיו, מֵאֵהֶל מוֹעֵד לֵאמֹר. דַּבֵּר אֶל-
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם, אָדָם כִּי-יִקְרִיב מִכֶּם קָרְבָן, לַיהוָה--מִן-
הַבְּהֵמָה, מִן-הַבָּקָר וּמִן-הַצֹּאן, תִּקְרִיבוּ, אֶת-קָרְבָּנְכֶם. אִם-עֲלָה
קָרְבָּנוֹ מִן-הַבָּקָר, זָכָר תָּמִים יִקְרִיבנוּ; אֶל-פֶּתַח אֵהֶל מוֹעֵד, יִקְרִיב

אתו, לרצונו, לפני יהוה. וסמך ידו, על ראש העלה; ונרצה לו, לכפר עליו. ושחט את-בן הבקר, לפני יהוה; והקריבו בני אהרן הכהנים, את-הדם, וזרקו את-הדם על-המזבח סביב, אשר-פתח אהל מועד. והפשיט, את-העלה; ונתח אתה, לנתחיה. ונתנו בני אהרן הכהן, אש--על-המזבח; וערכו עצים, על-האש. וערכו, בני אהרן הכהנים, את הנתחים, את-הראש ואת-הפדר--על-העצים אשר על-האש, אשר על-המזבח. וקרבו וכרעו, ירחץ במים; והקטיר הכהן את-הפל המזבחה, עלה אשה ריח-ניחוח ליהוה. ואם-מן-הצאן קרבנו מן-הקשבים או מן-העזים, לעלה--זכר תמים, יקריבנו. ושחט אתו על ירך המזבח, צפנה לפני יהוה; וזרקו בני אהרן הכהנים את-דמו, על-המזבח--סביב. ונתח אתו לנתחיו, ואת-ראשו ואת-פדרו; וערף הכהן, אתם, על-העצים אשר על-האש, אשר על-המזבח. והקרב והפרעים, ירחץ במים; והקריב הכהן את-הפל, והקטיר המזבחה--עלה הוא אשה ריח ניחוח, ליהוה. ואם מן-העוף עלה קרבנו, ליהוה: והקריב מן-התרס, או מן-בני היונה את קרבנו. והקריבו הכהן, אל-המזבח, ומלק את ראשו, והקטיר המזבחה; ונמצה דמו, על קיר המזבח. והסיר את-מראתו, בנצתה; והשליך אתה אצל המזבח, קדמה אל-מקום, הדשן. ושסע אתו בכנפיו, לא יבדיל, והקטיר אתו הכהן המזבחה, על-העצים אשר על-האש: עלה הוא, אשה ריח ניחוח--ליהוה.

למד "אדרא זוטא". (נמצא בחלק א') או "אדרא רבא". (נמצא לקמן עמוד 280) והאשה במקום זה תלמד התנ"ך לליל שבועות. (נמצא בחלק א')

אחר הלמוד יאמר בקשה זו:

יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שיהיה חשוב ומקבל ומרוצה לפניך הלמוד שלמדתי בתורתך הקדושה, לתקן מה שפגמתי בעוונותי, ויעלה לפניך הכל קריאתי בתורתך הקדושה, לתקן אותיות שמותיך הקדושים שפגמתי בהם אני ובייתי, וברב רחמיך וחסדיך לתקן כל אשר פגמנו, ומשך שפע רב בכל העולמות הקדושים, ומשם ימשך שפע רב לנפשנו ורוחנו

וּנְשַׁמְתָנוּ. עֲנֵנוּ אֲבִינוּ עֲנֵנוּ בְיוֹם צוֹם הַתְּעֵנִית הַזֶּה וַיְהִי הַיּוֹם הַזֶּה יוֹם רְצוֹן לְפָנֶיךָ, לְתַקֵּן אֶת כָּל פְּגָמֵינוּ וּפְגָמֵי אָדָם הָרִאשׁוֹן שֶׁפָּגַמְנוּ בְּכָל־לוֹת אֲצִילוֹת בְּרִיאָה יְצִירָה עֲשֵׂיהָ, וְכָל פְּרָטֵי אֲצִילוֹת בְּרִיאָה יְצִירָה עֲשֵׂיהָ, וּלְבַרֵּר חֻלְקֵי הַנֶּפֶשׁ שֶׁנִּפְגְּמוּ וְנִפְלוּ בְּנִגְהַ דְאֲצִילוֹת בְּרִיאָה יְצִירָה עֲשֵׂיהָ, וְנִגְהַ כְּאוֹר תְּהִיָּה אֶל מְקוֹם הַקֹּדֶשׁ:
 יֹאמֵר פְּסוּקִים אֱלוֹ שְׁבַע פְּעָמִים.

אָנָּה יְהוָה יֵאֱהוּדְנָהי הוֹשִׁיעָה נָא אָנָּה יְהוָה יֵאֱהוּדְנָהי הַצְּלִיחָה נָא:

אָנָּה אֱלֹ אֵל נָא הוֹשִׁיעָה נָא וְהַצְּלִיחָה נָא:

אָנָּה אֱלֹ אֵל נָא הוֹשִׁיעָה נָא וְהַרְוִיחָה נָא:

אָנָּה אֱלֹ אֵל נָא, רַפָּא נָא, סְלַח נָא, הוֹשִׁיעָה וְהוֹשִׁיעָה נָא:

וְאֵת אֲשֶׁר חָטָא מִן הַקֹּדֶשׁ יִשְׁלַם, וְאֵת חַמְיִשְׁתּוֹ יוֹסֵף עָלָיו וְנִתַּן אוֹתוֹ לְפָהֳן. וְהַפְּהֵן יִכְפֹּר עָלָיו בְּאֵיל הָאֲשֵׁם וְנִסְלַח לוֹ:

וְאֵם גָּאֵל יִגָּאֵל אִישׁ מִמַּעֲשָׂרוֹ, חַמְיִשְׁתּוֹ יוֹסֵף עָלָיו:

יִשְׁתַּדַּל לְלַמּוֹד כָּל הַתְּהִלִּים. וְאַחַר כֵּן יֹאמֵר.

יְהוָה יֵאֱהוּדְנָהי צְבָאוֹת עֲמָנוּ מִשְׁגָּב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סְלָה: יְהוָה צְבָאוֹת אֲשֶׁר־י אָדָם בּוֹטַח בָּךְ: יְהוָה הוֹשִׁיעָה הַמְּלִיךְ יַעֲנֵנוּ בְיוֹם קִרְאָנוּ: וְאֵנִי תִפְלְתִי לָךְ יְהוָה עֵת רְצוֹן, אֱלֹהִים בְּרַב חֶסֶדְךָ עֲנֵנִי בְּאֵמֶת יִשְׁעֶךָ: יְהִי לְרְצוֹן אִמְרֵי פִי וְהִגִּיֵּן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְהוָה צוּרֵי וְגֹאֲלֵי:

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי, שְׂיִהֵא מַעוֹט חֻלְבֵי וְדָמֵי שְׁנַתְמַעֵט הַיּוֹם לְפָנֶיךָ בְּתַעֲנִיתִי חָשׁוּב וּמְקַבֵּל לְפָנֶי כֶּסֶף כְּבוֹדְךָ כְּאֵלוֹ הַקְּרַבְתִּיו עַל גְּבִי מִזְבַּחְךָ הַקָּדוֹשׁ, וּבְכַח חֻלָּב וְדָם שְׁנַתְמַעֵט מִמֶּנִּי, יִתְעוֹרֵר סוּד ב' זְוִיגֵי מ"ב דְּחִיף וְגֵרוֹן. וּבְכֵן יִמְתְּקוּ מִסְפַּר אוֹתִיּוֹת דְּמַלּוּי דְּרַבּוּעַ דְּאֱלֹהִים דְּהַהִי"ן הַעוֹלָה שְׁמוֹנָה מֵאוֹת, וְעַם מִסְפַּר מֵאָה וּשְׁלֹשִׁים אוֹתִיּוֹת דְּעֵשֶׂר פְּעָמִים אֱלֹהִים בְּמַלּוּיָם, יַעֲלוּ לְמִסְפַּר תְּעֵנִית. וַיַּעֲלֶה לְפָנֶיךָ מְדַרְגָּה לְמַעְלָה מִמְדַּרְגָּה, מַעֲשֵׂיהָ לִיצִירָה וּמִיצִירָה לְבְרִיאָה וּמִבְרִיאָה לְאֲצִילוֹת, עַד מוֹחָא סְתִימָאָה מִחֻשְׁבָּה הַעֲלִיּוֹנָה, דְּבוֹרֵר אֶכְל וְזָרִיק פְּסֻלָּת, וּמִפְתָּח יִשְׁתַּלְשַׁל וַיִּרַד שְׁפַע גְּדוֹל וְרַב עַל כָּל הַעוֹלָמוֹת, מְדַרְגָּה אַחַר מְדַרְגָּה, מְאֲצִילוֹת לְבְרִיאָה וּמִבְרִיאָה לִיצִירָה וּמִיצִירָה לְעֲשֵׂיהָ, וּמִשָּׁם יִגִּיעַ וַיַּחוּל עָלַי,

לטהר לבי לעבדך ליראה ולאהבה את שמך, ולתת פח במחשבותי
 ובמחי לברר ולתקן ולהעלות כל ניצוצי הקדושה והנפשות
 והרוחות והנשמות דקדושה, ולהגביר חלק הטוב שיש בי על החלק
 הרע שיש בי, והיה נא קרוב לשועתנו. טרם נקרא אליך ואתה
 תענה, נדבר ואתה תשמע, כדבר שנאמר "והיה טרם יקראו ואני
 אענה עוד הם מדברים ואני אשמע", כי אתה ה' פודה ומציל ועונה
 ומרחם בכל עת צרה וצוקה ושומע תפלת כל פה, ברוך שומע
 תפלה. אנא יהוה יאהדונהי אוי נא לנו כי חטאנו אנא נולידך את
 חרפתנו, בן כסיל תוגת אמו, ואם תפנה לחטאתינו אבד שברנו
 ותקותינו, ואם תשמר עונינו מי יעמד לפניך מאז אפיד, ובטובך
 הגדול תעורר רחמיך וראה בעין חמלתך צרת גופינו ונשמתנו
 וקבל ברח רחמיך תשובתינו וקוראים בשמך יהוה יאהדונהי
 הושיעה המלך, אל תעזבנו, וכיד ועמך אל תטשנו, ולא לארך אפך
 תקחנו, פי גלוי וידוע לפניך כי לא עלתה על לבנו להמרות חס
 ושלום נגד כבודך ולעשות נגד כונתך, אפס כי עז יצרנו הרע ועל
 כרחינו נטה ארחנו, ומנע הטוב ממנו, דמיונו פאריה יכסוף לטרף
 וככפיר יושב במסתרים ופתע פתאום חיים בלעונו ואתה בטובך
 יהוה יאהדונהי בצדקתך תוציא מצרה נפשינו, הצילה מחרב נפשונו
 והעלה ארוכה ומרפא לעונינו ויהיו למאורות כל השמות אשר
 החשכנו בעונותינו וחסאתינו ופשעינו, וטהר לבנו לעבדך באמת
 ובלבב שלם ביראה ובאהבה, אמן, בן יהי רצון. יהי לרצון אמרי
 פי והגיון לבי לפניך יהוה יאהדונהי צורי וגאלי:

יעשה שבעה הקפות לתבה בבית הכנסת, ובכל הקפה יאמר מזמור הבו
 לה' בני אלים, כלו, ופסוק מפסוקי אנא בפת, לפי הסדר הזה.

מזמור לדוד הבו ליהוה בני אלים הבו ליהוה כבוד ועז: הבו
 ליהוה כבוד שמו השתחוו ליהוה בהדרת קדש: קול יהוה על
 המים אל הכבוד הרעים יהוה על מים רבים: קול יהוה בפת קול
 יהוה בהדר: קול יהוה שבר ארזים וישבר יהוה את ארזי הלבנון:
 וירקידם כמו עגל לבנון ושריון כמו בן ראמים: קול יהוה חצב
 להבות אש: קול יהוה יחיל מדבר יחיל יהוה מדבר קדש: קול

יהוה יחולל אילות ויחשף יערות ובהיכלו פלו אמר כבוד: יהוה למבול ישב וישב יהוה מלך לעולם: יהוה עז לעמו יתן יהוה יברך את עמו בשלום:

- אנא בכת. גדולת ימינה. תתיר צרורה: (אב"ג ית"ץ)
 - קבל רנת. עמך שגבנו. טהרנו נורא: (קר"ע שט"ן)
 - נא גבור. דורשי יחודה. ככבת שמרם: (נג"ד יכ"ש)
 - ברכם טהרם. רחמי צדקתך. תמיד גמלם: (בט"ר צת"ג)
 - חסין קדוש. ברוב טובך. נהל עדתך: (חק"ב טנ"ע)
 - יחיד גאה. לעמך פנה. זוכרי קדושתך: (יג"ל פז"ק)
 - שוועתנו קבל. ושמע צעקתנו. יודע תעלומות: (שק"ו צי"ת)
- ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד:

יתן הפסוק לצדקה לעניים וראי שמים ויהי רצון שה' יקבל תשובתו ברחמים.

תקון למי שהלוח או לוח בריבית מיהודי

כתב רבינו האריז"ל בספר הליקוטים פ' משפטים וזה לשונו. דע כי נשך בגי' ש"ע, לרמוז שמי שנותן בריבית מסלק האורות הבאים מהפנים שהם ש"ע נהורין שבפנים והם מגיעים ליסוד והם בפקדון שם לתתם למלכות והלוקח ריבית מסלקם ממנה וזהו מיתה ולכן לא קם בתחיית המתים. עוד מתבאר שם כי המלוה בריבית גורם לסלק ההבלא דגרמי מגופו ולכן לא יקום בתחיית המתים. ולכן אעפ"י שרבותינו המקובלים לא נתנו מספר ימים הראוי לתקון זה ומי עלה שמים וירד לקבוע את מספר ימי התעניות. מסתבר שתקונו אולי ב 370 תעניות כמנין ש"ע נהורין שסילק מהמלכות ואולי ב 422 תעניות כמנין ש"ע, ב"ן. ואולי במ' אחר, אמנם התשובה והיודי, והרצון והמתשבה, הם עקר התקון, ומעשה התענית והפדיון משלים התקון. ולכן יתן לפחות פדיון 422 או

370 תעניות, לצדקה לעניים. ואם לא יתקן לגמרי, משמים יעזרוהו להשלים תקונו וכמו שאמרו רבותינו שהבא להיטהר מסייעין בעדו.

יעשה רשימת אותם שקיבל מהם ריבית ויפנה אליהם ויאמר ששב בו ומתכוון להשיב להם את כספם ושכנתיים יחשבו לו כחוב גמור. ואם לא זוכר למי הלוה יגש לחכם שיאמר לו איך להתנהג כדין הגוזל ולא יודע מי הנגזל.

וְזֶה סֵדֶר הַתְּקוּן :

יום לפני התענית יאמר ודוי זה :

אָנָּה יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, תְּבֹא לְפָנֶיךָ תְּפִלָּתֵנוּ וְאֵל תְּתַעַלֵּם מִלְּפָנֵינוּ מִתְחַנְּנֵנוּ, שְׂאִין אֲנַחְנוּ עֲזֵי פָנִים וּקְשֵׁי עֶרְךָ לֹדְמֵר לְפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ צְדִיקִים אֲנַחְנוּ וְלֹא חֲטָאנוּ. אָכַל חֲטָאנוּ. עֲוִינוּ. פָּשַׁעְנוּ. אֲנַחְנוּ וְאֲבוֹתֵינוּ וְאֲנֹשֵׁי בֵיתֵנוּ: אֲשַׁמְנוּ. בְּגָדְנוּ. גָּזַלְנוּ. דִּבְרָנוּ דְּפִי וְלִשׁוֹן הָרַע. הִעֲוִינוּ. הִלּוּתֵי וְלוֹיֵתֵי בְּרִיבִית. וְהִרְשַׁעְנוּ. וְדָנּוּ. חִמְסְנוּ. טָפְלָנוּ שָׁקָר וּמְרָמָה. יַעֲצָנוּ עֲצוֹת רָעוֹת. כּוֹזְבֵנוּ. כַּעֲסְנוּ. לָצָנוּ. מְרַדְנוּ. מְרִינוּ דְּבָרֶיךָ. נֶאֱצָנוּ. נֶאֱפָנוּ. סָרְרָנוּ. עֲוִינוּ. פָּשַׁעְנוּ. פָּגַמְנוּ. צָרְרָנוּ. צַעֲרָנוּ אֵב וְאֵם. קִשְׁינוּ עֶרְךָ. רִשַׁעְנוּ. שַׁחַתְנוּ. תַּעֲבָנוּ. תַּעֲוִינוּ וְתַעֲתַעְנוּ. וְסָרְנוּ מִמִּצְוֹתֶיךָ וּמִמִּשְׁפָּטֶיךָ הַטּוֹבִים וְלֹא שָׁוָה לָנוּ. וְאַתָּה צְדִיק עַל כָּל הַבָּא עֲלֵינוּ. כִּי אָמַת עֲשִׂיתָ. וְאֲנַחְנוּ הִרְשַׁעְנוּ: מַה נֹּאמֵר לְפָנֶיךָ יֵשֵׁב מְרוֹם, וּמַה נִּסְפָּר לְפָנֶיךָ שׁוֹכֵן שְׁחָקִים. הֲלֹא הִנְסַתְרוֹת וְהִנְגְלוֹת אַתָּה יוֹדֵעַ. אַתָּה יוֹדֵעַ רְזֵי עוֹלָם וְתַעֲלוּמוֹת סִתְרֵי כָל חַי. אַתָּה חֹפֵשׂ כָּל חַדְרֵי בָטָן. רֹאֵה כְלִיּוֹת וְלֵב. אֵין דְּבָר נֶעְלָם מִמֶּךָ וְאֵין נִסְתָּר מִנְּגִד עֵינֶיךָ: יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁתִּמְחַל לָנוּ אֶת כָּל חֲטָאֵתֵינוּ וְתִכְפֹּר לָנוּ אֶת כָּל עוֹנוֹתֵינוּ וְתִמְחַל וְתִסְלַח לְכָל פְּשָׁעֵינוּ.

ילך למקוה ויטבל שבע טבילות לטהר נפשו, רוחו ונשמתו, מהקלפה שנגדקה בהם בגלל עון הלוואה לישראל בריבית, ויכונן שטובל שבע טבילות אלו על דעת אלישע הנביא שאמר לנעמן לטבל מצרעתו, ושפן טהרו נפשו, רוחו ונשמתו מטמאת צרעת עוונותיה.

יתפלל מנחה מבעוד יום, ויקבל תענית בתפלת המנחה בברכת "שומע תפלה", או בסוף העמידה לפני שיאמר "עושה שלום".

אם לא קבל תענית בתוך תפלת המנחה, אבל כשהתפלל עמידה, (שמונה עשרה) של מנחה חשב להתענות, נחשב כקבלת תענית וצריך להתענות.

וזה נסח קבלת התענית:

רבנו של עולם, הריני מקבל עלי להתענות למחר לילה ויום משקיעת החמה היום ועד לצאת הכוכבים מחר. על אשר חטאתי, עויתי ופשעתי, והלותי ולויתי בריבית, בגלגול זה ובגלגולים אחרים מעודי ועד היום הזה. והריני מתנה שאם לא אוכל להתענות, כשאפריש פרוטה לצדקה ואכונן לבטל התענית, אוכל לאכל ולשתות ללא שום עון כלל. והריני מתפונן בתענית זה להקריב חלבי ודמי לפני הקדוש ברוך הוא במקום הקרוב הנקרב על גבי המזבח, לכפר על חטאתי. ויהי רצון מלפניך יהוה יאהדוניה אלהינו ואלהי אבותינו, שתתן לי פח להתענות לפניך, ויתקבל תשובתי ותעניתי ותראני ברחמיך הרבים.

יגמר אכילתו לפני שקיעת החמה, ופרוטה האחרונה יטבלנה במעט אפר ויאכלנה. (וכן בגמר התענית כשיבא לסעד, יטבל פרוטה ראשונה במעט אפר ויאכלנה) מלבד אם הוא שבת או ראש חודש.

בליל התענית, כשישכב על מטתו, יניח אבן תחת ראשו בין המצע והפר, ויכון בשם יו"ד ה"ה וא"ו ה"ה, העולה כמנין אבן.

אם יכול, יחגר על מתניו מתחת לבגדיו חגורת שק העשויה משער עזים בכל זמן התענית. (ראה בהוראות בתחילת הספר)

טוב לקום אחר חצות לילה ולומר ברכות השחר ותיקון חצות (נמצא בחלק א' ובסידורים) בכונה גדולה.

ביום הצום יאמר:

הריני מוכן ומזמן לקיים בעזרת האל יתברך מצות עשה של התשובה, ככתוב בתורה: ושבת עד יהוה יאהדוניה אלהיך ושמעת בקלו. והריני מתחרט על כל מה שחטאתי, עויתי ופשעתי, בין בגלגול זה ובין בגלגולים אחרים, חרטה גמורה ושלמה, ומקבל

עלי שלא לחזור ולקטט עוד. והשם תברך ברחמי יעורני על דבר פבוד שמו מעתה ועד עולם, אמן כן יהי רצון.

אנא יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו ואל תתעלם מלפנו מתחנתנו, שאין אנחנו עזי פנים וקשי ערף לומר לפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו צדיקים אנחנו ולא חטאנו. אכל חטאנו. עוינו. פשענו. אנחנו ואבותינו ואנשי ביתנו: אשמנו. בגדנו. גזלנו. דברנו דפי ולשון הרע. העוינו. הלותי ולותי בריבית. והרשענו. ודנו. חמסנו. טפלנו שקר ומרמה. יעצנו עצות רעות. כזבנו. כעסנו. לצנו. מרדנו. מרינו דברך. נאצנו. נאפנו. סרנו. עוינו. פשענו. פגמנו במחשבה בדבור ובמעשה. צרנו. צערנו אב ואם. קשינו ערף. רשענו. שחתנו. תעבנו. תעינו ותעתענו. וסרנו ממצותיך וממשפטך הטובים ולא שוה לנו. ואתה צדיק על כל הבא עלינו כי אמת עשית ואנחנו הרשענו: מה נאמר לפניך ישב מרום, ומה נספר לפניך שוכן שחקים. הלא הנסתרות והנגלות אתה יודע. אתה יודע רזי עולם ותעלומות סתרי כל חי. אתה חפש כל חדרי בטן. ראה כליות ולב. אין דבר נעלם ממך ואין נסתר מנגד עיניך: יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שתמחל לנו את כל חטאתינו ותכפר לנו את כל עונותינו ותמחל ותסלח לכל פשעינו.

יאמר פסוקים אלו שלש פעמים

מי אל כמוך נשא עון ועבר על פשע לשארית נחלתו, לא החזיק לעד אפו כי חפץ חסד הוא: ישוב ירחמנו יכבש עונותינו, ותשליך במצלות ים כל חטאתם: תתן אמת ליצקב חסד לאברהם, אשר נשבעת לאבותינו מימי קדם:

יאמר פסוק זה שבע פעמים

למה נמות לעיניך גם אנחנו גם אדמתנו קנה אתנו ואת אדמתנו בלחם ונהיה אנחנו ואדמתנו עבדים לפרעה ותן זרע ונחיה ולא נמות והאדמה לא תשם:

ויכון שמילת "חשם" בגי' פעמיים ש"ע, והארמה שהיא ספירת המלכות

תקבל הארת ש"ע נהורין שאבדה בחטאו, ולא תהיה שממה מהם חס ושלום.
 יאמר פסוקים אלו שראשי תבות שלהם אל"ף למ"ד, שתי פעמים

אלף אחלי יפנו דרכי לשמור חקיה: לדור ודור אמונתך כוננת ארץ
 ותעמוד: פניך הארבעתך ולמדני את חקיה: למד לך
 אני הושיעני כי פקודיך דרשתי: מאיבי תחכמי מצותיך כי
 לעולם היא לי: דרך אמונה בחרתי משפטך שויתי:
 יאמר פסוק זה שלש פעמים.

ואני תפילתי לך יהוה יאהדונהי עת רצון אלהים ברב חסדך ענני
 באמת ישעך:

יאמר פסוק זה עשר פעמים.

ומעיל קטן תעשה לו אמו והעלתה לו מימים ימימה בעלותה את
 אישה לזבח את זבח הימים:
 יש אור שמקבל אדם מצד אמו ונשאר בעצמות לאחר המוות שממנו
 קמים בתחיית המתים, ונקרא "הכלא דגרמי", והמלוה בריבית מאבד
 אור זה ולכן לא יקום בתחיית המתים, ואור זה הוא סוד מעיל קטון
 ששורה על האדם דרך אמו מהבינה הנקרא "אמא" ויכוון לקבל את
 "ההכלא דגרמי" שאבד שתשרה עליו בכל עשר הספירות שלה, על עשר
 הספירות שלו.

יחזקאל (ראה עמוד 12) ויעמד יחף ופניו לצד מערב ויאמר.

עננו אבינו עננו ביום צום התענית הזה, כי בצרה גדולה אני על פי
 עונותי עברו ראשי וכמשא כבד פכדו ממני. טבעתי בין מצולה
 ואין מעמד. באתי במעמקי מים ושבולת שטפתני. יראה ורעד
 יבוא בי בעת עמדי להתפלל לפניך על רע מעשי אשר עשיתי.
 בושתי וגם נכלמתי להרים אלהי פני אליך. כי עונותי רבו למעלה
 ראש ואשמותי גדלו עד השמים. לך יהוה יאהדונהי הצדקה ולנו
 בשת הפנים. מה אענה ומה אמר מה אדבר ומה אצטדק. כבן סורר
 ומורה הייתי לפניך ולא שמעתי אל מצותיך הקדושות. לדברך לא
 הטיתי אזני. ועברתי על מצות עשה ועל מצות לא תעשה. עברתי
 על פרישות ומיתות בית דין. עברתי על דברי קבלה ודברי סופרים
 ופגמתי במדות העליונות וקלקלתי צנורות השפע. וגרמתי בעונותי

להפיל ניצוצות הקדושה במעמקי הקלפות. ונתתי פח בקלפות להתחזק ולעלות למעלה ולהתאחוז ולינק מן הקדושה. וגרמתי בעונותי לעקר ולהכרית את נפשי הקדושה ממקורה העליון מארץ החיים ולהורידה אל ירכתי בור. בורות נשפרים אשר לא יכילו המים. אוי ואבוי עלי. אהה על נפשי. על מי אנוס לעזרה ואנה אפנה לישועה. בושתי וגם נכלמתי כי נשאתי חרפת נעורי. אבל גלוי וידוע לפניך יהוה יאהדונהי אלהי ואלהי אבותי, כי לא במרד ובמעל עשיתי, ולא להכעיסך נתפונתי, רק יצרי גבר עלי ומעשה שטן הצליח, כי הוא מאש ואני מבשר ודם, והוא אשר הסיתני ופתני לעבר על מצותיך, ונספלתי ועשיתי עון זה והלותי ולויתי בריבית. ועתה אני בוש ממעשי ומכלם אני מעונותי, ומתנחם ומתחרט אני על כל מה שחטאתי ועויתי ופשעתי לפניך מעודי עד היום הזה. עזבתי את דרכי הרעים ואת ארחותי המקלקלים, דכתיב: יעזב רשע דרכו ואיש און מחשבותיו וישוב אל יהוה וירחמהו ואל אלהינו כי ירבה לסלח. ובאתי בלב נשבר ונדכה להתנפל לפני כסא כבודך ולדפק על שערי רחמיך ולבקש ממך מחילה וסליחה וכפרה, כי אל מלך חנון ורחום אתה וימינך פשוטה לקבל שבים.

אנא יהוה יאהדונהי, סלח נא לחטאים ולעונות ולפשעים אשר חטאתי ועויתי ופשעתי לפניך מעודי על האדמה ועד היום הזה, ואל תבוא במשפט את עבדך כי לא יצדק לפניך כל חי. כי אתה יהוה יאהדונהי טוב וסלח ורב חסד לכל קוראיך. ואל נא תבזה ענות עני אשר עניתי בצום נפשי, ברפי כשלו מצום ובשרי כחש משמן. ויהיה חשוב ומקבל ומרצה לפניך מעוט חלבי ודמי אשר נתמעט היום בתעניתי כחלב ודם הנקרב על גבי מזבחתך הקדוש. וברב רחמיך וחסדיך הודעתנו על ידי עבדיך לתקן את פגם נפשנו במספר ובמפקד שמות הקדושים אשר פגמנו בהם. וגלוי וידוע לפניך כי חפץ הייתי לעשות תקון זה בכל לב, אך אין בי פח, וכשל פחי להתענות כל כך ימים רצופים זה אחר זה, ולכן אני מפריש צדקה לפדיון תעניות אלו. ותהיה חשובה ומקבלת הצדקה שאני נותן בעבור התעניות כאלו התענית, וכל התקונים וברור

ניצוצות הקדושה הראוים להתברר ולצאת על ידי התעניות, יהיו מתבררים ויוצאים על ידי הצדקה של פדיון התעניות. ואתה ברחמיך הרבים תטהר את הפגמים ואת הכתמים אשר נעשו בגופי ונפשי, רוחי ונשמתי. וכל ניצוצות הקדושה שנפלו בקלפות על ידי חטאתי ונבראו מהם משחיתים מחבלים כרמים, יהי רצון מלפניך שימותו כל אותם קלפות, ויחזרו כל ניצוצות הקדושה במקום שרשם בעולמות העליונים למען שמך הקדוש (חב"ו) הרמוז בראשי תבות ח"ל ב"לע ו"קיאנו מבטנו יורישנו אל, ומפסוק ח'לקם בימים וצפונך תמלא בטנם, ולמען שמך הגדול (בי"ט) הרמוז בראשי תבות ב'זרעו ו'קבץ ט'לאים. ותשמע את תפילתי ועתירתי למען שמך הקדוש (ארארית"א) הרמוז בראשי תבות א'צא ר'חמיך א'ת ר'גזך ו'כבשו ת'מחול א'שמותינו. כי אל שומע תפלות ותחנונים אתה, ברוך שומע תפלה. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה יאהדונה צורי וגאלי.

לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכנתיה, ברחמי ורחמו, ורחמו ורחלו, ליחדא שם י"ה בו"ה ביחודא שלים (יהו"ה) בשם כל ישראל, תריני מפריש מעות אלו שבדי לצדקה. ויהי רצון מלפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי שתהיה חשובה לפניך מצות הפרשת הצדקה, כאלו התעניתי לפניך, בעבור תקון הפגם שפגמתי בשמותיך הקדושים, בעון שהלתי ולויתי בריבית. כי כן יסדו עבדיך חכמי ישראל לפדות בכסף כל תענית, ויעלה לפניך כאלו התעניתי וכונתי בכל הפונות הראויות לכוון בתקון עון זה. ויהי נעם אדני אלהינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו נעם אדני אלהינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו:

מפאן יכול לנעול מנעליו, ולהמשיך רגיל.

ויסע מלאך האלהים ההלך לפני מחנה ישראל וילך מאחריהם ויסע עמוד הענן מפניהם ויעמד מאחריהם: ויבא בין מחנה מצרים ובין מחנה ישראל ויהי הענן והחשך ויאיר את הלילה ולא קרב זה אל זה כל הלילה: ויט משה את ידו על הים ויולך יהוה את הים

ברוח קדים עזה כל הלילה וישם את היים לתרבה ויפקעו המים:

וידבר יהוה אל משה לאמר: קח את הלויים תחת כל בכור בכני ישראל ואת בהמת הלויים תחת בהמתם והיו לי הלויים אני יהוה: ואת פדווי השלשה והשבעים והמאתים העדפים על הלויים מבכור בני ישראל: ולקחת חמשת חמשת שקלים לגלגלת בשקל הקדש תקח, עשרים גרה השקל: ונתתה כסף לאהרן ולבניו פדווי העדפים בהם: ויקח משה את כסף הפדיום מאת העדפים על פדווי הלויים: מאת בכור בני ישראל לקח את הכסף, חמשה וששים ושלוש מאות ואלף בשקל הקדש: ויתן משה את כסף הפדיום לאהרן ולבניו על פי יהוה, כֹּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת מֹשֶׁה:

ויאמר עוד אלהים אל משה כה תאמר אל בני ישראל יהוה אלהי אבותיכם אלהי אברהם אלהי יצחק ואלהי יעקב שלחני אליכם זה שמי לעלם וזה זכרי לדר דר:

ויטע אשל בבאר שבע ויקרא שם בשם יהוה אל עולם:

ועשית ציץ זהב טהור ופתחת עליו פתוחי חתם קדש ליהוה: ושמת אתו על פתיל תכלת והיה על המצנפת אל מול פני המצנפת יהיה: והיה על מצח אהרן ונשא אהרן את עון הקדשים אשר יקדישו בני ישראל לכל מתנת קדשיהם והיה על מצחו תמיד לרצון להם לפני יהוה:

ויעשו את ציץ נזר הקדש זהב טהור ויכתבו עליו מכתב פתוחי חותם קדש ליהוה: ויתנו עליו פתיל תכלת לתת על המצנפת מלמעלה כֹּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת מֹשֶׁה:

יקרא פרשת חטאת ויכוון כאילו הקריב קרבן חטאת בבית המקדש

ואם נפש אחת תחטא בשגגה מעם הארץ בעשתה אחת ממצות יהוה אשר לא תעשינה ואשם: או הודע אליו חטאתו אשר חטא והביא קרבנו שעיר עזים תמימה נקבה על חטאתו אשר חטא: וסמוך את ידו על ראש החטאת ושחט את החטאת במקום העלה: ולקח הפהן מדמה באצבעו ונתן על קרנת מזבח העלה ואת כל דמה ישפך אל יסוד המזבח: ואת כל חלבה יסיר כֹּאֲשֶׁר הוֹסֵר חֶלֶב

מעל זבח השלמים והקטיר הפהן המזבחה לריח ניחח ליהוה וכפר עליו הפהן ונסלח לו:

ואם כבש יביא קרבנו לחטאת נקבה תמימה ביאנה: וסמך את ידו על ראש החטאת ושחט אתה לחטאת במקום אשר ישחט את העלה: ולקח הפהן מדם החטאת באצבעו ונתן על קרנת מזבח העלה ואת כל דמה ישפך אל יסוד המזבח: ואת כל חלבה יסיר כאשר יוסר חלב הפשב מזבח השלמים והקטיר הפהן אתם המזבחה על אשי יהוה וכפר עליו הפהן על חטאתו אשר חטא ונסלח לו:

וספרת לך שבע שבתות שנים שבע שנים שבע פעמים והיו לך ימי שבע שבתות השנים תשע וארבעים שנה: והעברת שופר תרועה בחדש השבועי בעשור לחדש ביום הכפרים תעבירו שופר בכל ארצכם: וקדשתם את שנת החמשים שנה וקראתם דרור בארץ לכל ישיבה יובל הוא תהיה לכם ושבתם איש אל אחוזתו ואיש אל משפחתו תשבו: יובל הוא שנת החמשים שנה תהיה לכם לא תזרעו ולא תקצרו את ספיחיה ולא תבצרו את נזריה: כי יובל הוא קדש תהיה לכם מן השדה תאכלו את תבואתה: בשנת היובל הזאת תשבו איש אל אחוזתו:

וזכרתי להם ברית ראשונים אשר הוצאתי אתם מארץ מצרים לעיני הגוים להיות להם לאלהים אני יהוה:

וידבר יהוה אל משה לאמר: דבר אל אהרן ואמרף אליו בהעלתך את הנרות אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות: ויעש כן אהרן אל מול פני המנורה העלה נרתיך כאשר צוה יהוה את משה: וזה מעשה המנורה מקשה זהב עד ירכה עד פרחה מקשה הוא כמראה אשר הראה יהוה את משה כן עשה את המנורה: ויהי בנסע הארץ ויאמר משה קומה יהוה ויפצו איביך וינסו משנאיך מפניך: ובנחה יאמר שובה יהוה רכבות אלפי ישראל: ואמרו אל יושב הארץ הזאת שמעו כי אתה יהוה בקרב העם הזה אשר עין בעין נראה אתה יהוה ועננך עמד עליהם ובעמד ענן אתה הולך לפניהם יומם ובעמוד אש לילה: אז ישיר ישראל את השירה הזאת עלי באר ענו לה: באר תפרוה שרים פרוה נדיבי העם במחוקק

במשענתם וממדבר מתנה: וממתנה נחליאל ומנחליאל במות: ומבמות הגיא אשר בשדה מואב ראש הפסגה ונשקפה על פני הישימן: ויגבה יהוה צבאות במשפט והאל הקדוש נקדש בצדקה: למרבה המשנה ולשלום אין קץ על כסא דוד ועל ממלכתו להכין אתה ולסעדה במשפט ובצדקה מעתה ועד עולם קנאת יהוה צבאות תעשה זאת: ושעשע יונק על חר פתן ועל מאורת צפעוני גמול ידו הדה: לא ירעו ולא ישחיתו בכל הר קדשי כי מלאה הארץ דעה את יהוה פמים לים מכסים: הגה אל ישועתי אבטח ולא אפחד כי עזי וזמרת יה יהוה ויהי לי לישועה: ושאתם מים בששון ממעני הישועה: ואמרתם ביום ההוא הודו ליהוה קראו בשמו הודיעו בעמים עלילתיו הזכירו כי נשגב שמו: זמרו יהוה כי גאות עשה מודעת זאת בכל הארץ: צהלי ורני יושבת ציון כי גדול בקרבך קדוש ישראל: יהוה אלהי אתה ארומק אודה שמך כי עשית פלא עצות מרחק אמונה אמן: יחיו מתיך נבלתי קומון הקיצו וננו שכני עפר כי טל אורת טלך וארץ רפאים תפיל: והיה ביום ההוא יתקע בשופר גדול ובאו האבדים בארץ אשור והנדהים בארץ מצרים והשתחויו ליהוה בהר הקדש בירושלם: לכן פה אמר יהוה אל בית יעקב אשר פדה את אברהם לא עתה יבוש יעקב ולא עתה פניו יחורו: כי בראתו ילדיו מעשה ידי בקרב יקדישו שמי והקדישו את קדוש יעקב ואת אלהי ישראל יעריצו: וידעו תעי רוח בינה ורוגנים לקחו: יהוה חננו לך קוינו היה זרעם לבקרים אף ישועתנו בעת צרה:

מכתב לחזקיהו מלך יהודה בחלתו ויחי מחליו: אני אמרתי בדמי מי אלכה בשערי שאול פקדתי יתר שנותי: אמרתי לא אראה יה בארץ החיים לא אביט אדם עוד עם יושבי חדל: דורי נסע ונגלה מני כאהל רעי קפדתי כארג חיי מדלה יבצעני מיום עד לילה תשלימני: שויתי עד בקר פארי כן ישבר כל עצמותי מיום עד לילה תשלימני: כסוס עגור כן אצפצף אהגה פיונה דלו עיני למרום אדני עשקה לי ערבני: מה אדבר ואמר לי והוא עשה אודה כל שנותי על מר נפשי: אדני עליהם יחיו ולכל בהן חיי רוחי ותחלימני והחניני: הגה לשלום מר לי מר ואתה חשקת נפשי משחת בלי כי

השִׁלְכֵת אַחֲרֵי גֹןךָ כָּל חֲטָאֵי: כִּי לֹא שְׂאוֹל תוֹדֶךָ מִנֵּת יְהַלְלֶךָ לֹא יִשְׁבְּרוּ יוֹרְדֵי בּוֹר אֶל אֲמַתְךָ: חֵי חַי הוּא יוֹדֶךָ כְּמוֹנֵי הַיּוֹם אָב לְבָנִים יוֹדִיעַ אֶל אֲמַתְךָ: יְהוָה לְהוֹשִׁיעֵנִי וּנְגִנּוֹתַי נִנְגְן כָּל יְמֵי חַיֵּינוּ עַל בֵּית יְהוָה: אֵל תִּירָאֵי תוֹלַעַת יַעֲקֹב מִתֵּי יִשְׂרָאֵל אֲנִי עֲזַרְתִּיךָ נְאֻם יְהוָה וְגֹאֲלֶךָ קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל: הִנֵּה שְׁמַתִּיךָ לְמוֹרֵג חֲרוּץ חֲדָשׁ בַּעַל פִּיפְיוֹת תְּדוּשׁ הָרִים וְתִדַּק וּגְבָעוֹת כְּמִץ תְּשִׁים: תִּזְרַם וְרוּחַ תִּשְׁאֵם וּסְעָרָה תִּפְיֵץ אוֹתָם וְאַתָּה תִּגִּיל בֵּיהוָה בְּקְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל תִּתְהַלֵּל: אֵל תִּירָא כִּי אַתָּה אֲנִי מִמְזַרְח אָבִיא זֶרַעךָ וּמִמְעַרְב אֶקְבָּצֶךָ: אֲמַר לְצַפּוֹן תִּנִּי וּלְתִמְנָן אֵל תִּכְלָאֵי הִבִּיאֵי בְנֵי מְרַחֵק וּבְנֹתַי מִקְצֵה הָאָרֶץ: כָּל הַנִּקְרָא בְּשֵׁמִי וְלִכְבוֹדִי בְּרֵאתוֹ יִצְרָתוֹ אֶף עֲשִׂיתִיו:

גֹּאֲלֵנוּ יְהוָה צְבָאוֹת שְׁמוֹ קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל:

מְצַחָא דְגִלְגָּלְתָא רַעְוָא דְרַעְוִין, רַעוּתָא דְזַעִיר אַנְפִּין לְקַבְלֵי הַהוּא רַעוּתָא דְכַתִּיב וְהָיָה עַל מְצַחוֹ תְּמִיד לְרַצּוֹן לְהֵם לִפְנֵי ה', וְהַהוּא מְצַחָא דְאַקְרֵי רַצּוֹן, הוּא גְלוּיָא דְכָל רִישָׁא וְגוֹלְגָלְתָא, דְּמִתְכַּסְּיָא בְּאַרְבַּע מָאָה וְעֶשְׂרֵי עֶלְמִין. וְכֵד אֲתַגְלִיא, אֲתַקְבְּלָא צְלוֹתְהוֹן דְּיִשְׂרָאֵל. אֵימְתִי אֲתַגְלִיא. שְׁתִּיק רַבִּי שְׁמַעוֹן. שְׂאֵל תְּנַיִינוֹת אֵימְתִי. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּרִיה, אֵימְתִי אֲתַגְלִיא. אָמַר לִיה בְּשַׁעֲתָא דְצְלוֹתָא דְמִנְחָה דְשַׁבְּתָא. אָמַר לִיה מַאי טַעְמָא. אָמַר לִיה, מִשּׁוּם דְּהָהִיא שַׁעֲתָא בְּיוֹמֵי דְחוֹל, תִּלְיָא דִּינָא לְתַתָּא בְּזַעִיר אַנְפִּין. וּבְשַׁבְּתָא אֲתַגְלִיא מְצַחָא דְאַתְקְרֵי רַצּוֹן. בְּהָהִיא שַׁעֲתָא אֲשַׁתְּכִיךָ רוּגְזָא. וְאַשְׁתַּכַּח רַעְוָא, וּמִתְקַבְּלָא צְלוֹתָא. הִדָּא הוּא דְכַתִּיב, וְאֲנִי תִפְלִיתִי לְךָ יְיָ עַת רַצּוֹן. וְעַת רַצּוֹן מַעֲתִיק יוֹמִין, לְגַלְאָה מְצַחָא. וּבְגִין כֶּף אֲתַתְּקֵן הָאֵי קְרָא, לְמִימְרֵיהּ בְּצְלוֹתָא דְמִנְחָה בְּשַׁבְּתָא. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּרִיה, בְּרִיךְ בְּרִי לְעַתִּיק יוֹמִין, רַעְוָא דְמְצַחָא תִשְׁכַּח בְּשַׁעֲתָא דְתַצְטְרִיךְ לִיה. **תָּא חֲזִי, בְּשַׁעֲרֵי דְלְתַתָּא, כֵּד אֲתַגְלִי מְצַחָא אֲשַׁתְּכַח חוּצָפָא, הִדָּא הוּא דְכַתִּיב וּמִצַּח אִשָּׁה זוֹנָה הָיָה לְךָ מֵאַנְתָּה הַכֹּלִם. וְהִכָּא כֵּד אֲתַגְלִי מְצַחָא, תִּיאוּבְתָא וְרַעְוָא שְׁלִים אֲשַׁתְּכַח, וְכָל רוּגְזִין אֲשַׁתְּכּוּ וּמִתְכַּפְּיִין קַמִּיה. מַהֵאֵי מְצַחָא נְהַרִין אַרְבַּע מָאָה בְּתֵי דִינִין. כֵּד אֲתַגְלִיא הָאֵי עַת רַצּוֹן, כְּלָהוּ מִשְׁתַּכְּכִין קַמִּיה, הִדָּא הוּא דְכַתִּיב, דִּינָא יְתִיב. וְתַאנָּא, שַׁעֲרָא לֹא**

קאים בְּהַאי אַתָּר, מְשׁוּם דְּמַתְּגַלְיָא, וְלֹא אַתְּכַפְיָא. אַתְּגַלְיָא, דְּיִסְתַּכְּלוּן מְאָרֵי דְּדִינָא, וְיִשְׁתַּכְּכוּן. וְלֹא יִתְעַבְדּוּ. תְּאֵנָא, הַאי מְצַחָא אַתְּפִשֵּׁט בְּמֵאֲתָן וְשִׁבְעִין אֲלֵפִין נְהוּרִין דְּבוּצִינִין מְעַדְן עֲלֵאָה. דְּתַנְיָא, אִית עֲדָן דְּנִהִיר לְעַדְן. עֲדָן עֲלֵאָה לֹא אַתְּגַלְיָא, וְהוּא סְתִים בְּסִימָא וְלֹא מַתְפָּרְשָׁא לְאַרְחִין כְּדִקְאֲמֵרן. וְהַאי עֲדָן דְּלִתְפָּא, מַתְפָּרְשׁ בְּשִׁבְלִי, לְתַלְתִּין וְתַרְיִין שְׁבִילִין. וְאַף עַל גַּב דְּמַתְפָּרְשׁ הַאי עֲדָן בְּשִׁבְלִי, לִית דְּיַדַּע לִיה, בְּרַ הַאי זְעִיר אֲנַפִּין. וְעַדְן דְּלַעֲלֵא, לִית דְּיַדַּע לִיה, וְלֹא שְׁבִילִי, בְּרַ הַהוּא אָרִיף אֲנַפִּין. הֵדָּא הוּא דְּכְתִיב, אֱלֹהִים הִבִּין דְּרַכָּה וְהוּא יַדַּע אֶת מְקוּמָה. אֱלֹהִים הִבִּין דְּרַכָּה, דָּא עֲדָן דְּלִתְפָּא, דְּיַדַּע זְעִיר אֲנַפִּין. וְהוּא יַדַּע אֶת מְקוּמָה, דָּא עֲדָן דְּלַעֲלֵא, דְּיַדַּע עֲתִיק יוֹמִין, סְתִימָאָה דְּכֻלָּא.

מי אַל כְּמוֹד נְשָׂא עוֹן וְעֵבֵר עַל פִּשְׁעֵי לְשִׁאֲרִית נְחֻלְתּוֹ, לֹא הִחְזִיק לְעַד אַפּוֹ כִּי חָפֵץ חֶסֶד הוּא: יָשׁוּב יִרְחַמְנוּ יְכַבֵּשׁ עוֹנֵתֵינוּ, וְתִשְׁלִיף בְּמַצְלוֹת יָם כָּל חַטָּאתָם: תַּתֵּן אֲמַת לִיעֶקֶב חֶסֶד לְאַבְרָהָם, אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְתְּיָנוּ מִימֵי קָדָם:

אחר כך יאמר פסוק "אל נא רפא נא לה" אחד עשר פעמים בנקודותיו וטעמיו:

אל נא רפא נא לה:

יאמר פסוקים אלו שלש פעמים:

מי אַל כְּמוֹד נְשָׂא עוֹן וְעֵבֵר עַל פִּשְׁעֵי לְשִׁאֲרִית נְחֻלְתּוֹ, לֹא הִחְזִיק לְעַד אַפּוֹ כִּי חָפֵץ חֶסֶד הוּא: יָשׁוּב יִרְחַמְנוּ יְכַבֵּשׁ עוֹנֵתֵינוּ, וְתִשְׁלִיף בְּמַצְלוֹת יָם כָּל חַטָּאתָם: תַּתֵּן אֲמַת לִיעֶקֶב חֶסֶד לְאַבְרָהָם, אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְתְּיָנוּ מִימֵי קָדָם:

יאמר פסוקים אלו, כל פסוק שלש פעמים:

יהוה יאהדונה צבאות עמנו משגב לנו אלהי יעקב סלה:

יהוה צבאות אשרי אדם בטח בה:

יהוה הושיעה. המלך יענגנו ביום קראנו:

ואני תפלתי לך יהוה עת רצון אלהים בך רב חסדך. ענני באמת
ישעך:

יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגאלי:

למד "אדרא זוטא". (נמצא בחלק א') או "אדרא רבא". (נמצא לקמן
עמוד 280) והאשה במקום זה תלמד התנ"ך לליל שבועות. (נמצא
בחלק א')

אחר הלמוד יאמר בקשה זו:

יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שיהיה
חשוב ומקבל ומרוצה לפניך הלמוד שלמדתי בתורתך הקדושה,
לתקן מה שפגמתי בעון שהלתי ולויתי בריבית, ויעלה לפניך הכל
קריאתי בתורתך הקדושה, לתקן אותיות שמותיך הקדושים
שפגמתי בהם אני וביתי, וכרב רחמיך וחסדיך תקן כל אשר
פגמנו, וימשך שפע רב בכל העולמות הקדושים, ומשם ימשך
שפע רב לנפשנו רוחנו ונשמתנו. עננו אבינו עננו ביום צום
התענית הזה ויהיה היום יום רצון לפניך, לתקן את כל פגמינו
ופגמי אדם הראשון שפגמנו בכללות אצילות בריאה יצירה עשיה,
וכל פריטי אצילות בריאה יצירה עשיה, ולברר חלקי הנפש שנפגמו
ונפלו בנגה דאצילות בריאה יצירה עשיה, ונגה פאור תהיה אל
מקום הקדש: אנא יהוה יאהדונהי בזכות אברהם אהבה האחוז
במדת החסד, ובזכות יצחק עבדך האחוז במדת הגבורה, ובזכות
יעקב תמימך האחוז במדת התפארת, ובזכות משה נביאך האחוז
במדת הנצח, ובזכות אהרן כהןך האחוז במדת ההוד, ובזכות יוסף
צדיקך האחוז במדת היסוד, ובזכות דוד עבדך משיחך האחוז
במדת המלכות, יתקנו שכעה נחלי המלכות תקון גמור ושלם,
ויחזרו להיות מלאים ומאירים ונמשכים בשפע רב כרצונך:

יאמר פסוקים אלו שבע פעמים.

אנא יהוה יאהדונהי הושיעה נא אנא יהוה יאהדונהי הצליחה נא:

אנא אל נא הושיעה נא והצליחה נא:

אָנָא אֵל נָא הוֹשִׁיעָה נָא וְהַרְוִיחָה נָא :

אָנָא אֵל נָא, רָפָא נָא, סָלַח נָא, הוֹשַׁעְנָא וְהוֹשִׁיעָה נָא :

יֵאמֵר פְּסוּקִים אֱלוֹ חֲמֵשׁ פְּעָמִים :

וְאֵת אֲשֶׁר חָטָא מִן הַקִּדְשׁ יִשְׁלַם, וְאֵת חֲמִישְׁתּוֹ יוֹסֵף עָלָיו וְנָתַן

אוֹתוֹ לַפְּהֵן. וְהִכְהֵן כִּכְפָר עָלָיו בְּאֵיל הָאָשָׁם וְנִסְלַח לוֹ :

וְאִם גָּאֵל יִגְאֵל אִישׁ מִמַּעֲשָׂרוֹ, חֲמִישִׁיתוֹ יוֹסֵף עָלָיו :

יֵאמֵר פְּסוּקֵי זֶה שֶׁבַע פְּעָמִים :

אָנָא יְהוָה יֵאֱהַרְוֵנִי הוֹשִׁיעָה נָא. אָנָא יְהוָה יֵאֱהַרְוֵנִי הַצְּלִיחָה נָא :

יְהוָה יֵאֱהַרְוֵנִי צְבָאוֹת עֲמָנוּ מִשָּׁגָב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֵלָה: יְהוָה צְבָאוֹת אֲשֶׁר־י אָדָם בּוֹטַח בָּךְ: יְהוָה הוֹשִׁיעָה הַמְּלִיךְ יַעֲנֵנוּ בְּיוֹם קִרְאֵנוּ: וְאֲנִי תַפְלִי לִךְ יְהוָה עֵת רְצוֹן, אֱלֹהִים בְּרַב חֶסֶדְךָ עֲנֵנִי בְּאֵמַת יִשְׁעֶךָ: יְהִי לְרְצוֹן אִמְרֵי פִי וְהִגִּיֵן לִבִּי לִפְנֵיךָ יְהוָה צוּרֵי וְגֹאֲלֵי:

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי, שְׁיֵהָא מַעוֹט חֲלָבִי וְדָמֵי שְׁנַתְמַעֵט הַיּוֹם לִפְנֵיךָ בְּתַעֲנִיתִי חָשׁוּב וּמְקַבֵּל לִפְנֵי כֶּסֶף כְּבוֹדְךָ כְּאֵלוֹ הַקְּרַבְתִּיו עַל גְּבִי מִזְבַּחְךָ הַקְּדוֹשׁ, וּבְכַח חֲלָב וְדָם שְׁנַתְמַעֵט מִמֶּנִּי, יִתְעוֹרֵר סוּד ב' זְוִיגֵי מ"ב דְּחִיף וְגֵרוֹן. וּבְכֵן יִמְתְּקוּ מִסְפַּר אוֹתִיּוֹת דְּמֵלוֹי דְּרַבּוּעַ דְּאֱלֹהִים דְּהַהִי"ן הַעוֹלָה שְׁמוֹנָה מֵאוֹת, וְעַם מִסְפַּר מֵאָה וּשְׁלֹשִׁים אוֹתִיּוֹת דְּעֵשֶׂר פְּעָמִים אֱלֹהִים בְּמֵלוֹיִם, יַעֲלוּ לְמִסְפַּר תַּעֲנִית. וְיַעֲלֶה לִפְנֵיךָ מְדַרְגָּה לְמַעְלָה מִמְדַרְגָּה, מַעֲשִׂיָה לִיצִירָה וּמִיצִירָה לְבְרִיאָה וּמְבְרִיאָה לְאֲצִילוֹת, עַד מוֹחָא סְתִימָאָה מִחֲשָׁבָה הַעֲלִיוֹנָה, דְּבוֹרֵר אַכְל וְזָרִיק פְּסֻלָּת, וּמִכְחָה יִשְׁתַּלְשַׁל וְיִרְדַּ שְׁפַע גְּדוֹל וְרַב עַל כָּל הַעוֹלָמוֹת, מְדַרְגָּה אַחַר מְדַרְגָּה, מְאֲצִילוֹת לְבְרִיאָה וּמְבְרִיאָה לִיצִירָה וּמִיצִירָה לְעֵשֶׂיָה, וּמִשָּׁם יִגִּיעַ וְיַחּוּל עָלַי, לְטַהַר לִבִּי לְעַבְדְּךָ לִירְאָה וּלְאַהֲבָה אֶת שְׁמֶךָ, וְלַתַּת פִּי בְּמִחְשַׁבְתִּי וּבְמַחֲשֵׁי לְבָרֵר וְלַתְקַן וְלַהַעֲלוֹת כָּל נִיצוּצֵי הַקְּדוּשָׁה וְהַנְּפֹשׁוֹת וְהַרוּחוֹת וְהַנְּשָׁמוֹת דְּקְדוּשָׁה, וְלַהַגְבִּיר חֵלְקֵי הַטּוֹב שֵׁישׁ בִּי עַל הַחֵלְקֵי הָרַע שֵׁישׁ בִּי, וְהָיָה נָא קְרוֹב לְשׁוֹעֲתָנוּ. טָרַם נִקְרָא אֱלִיךָ וְאַתָּה תַעֲנֶה, נִדְבַר וְאַתָּה תִשְׁמַע, כְּדָבָר שְׁנֵאָמַר "וְהָיָה טָרַם יִקְרָאוּ וְאֲנִי

אֶעֱנֶה עוֹד הֵם מְדַבְּרִים וְאֲנִי אֲשַׁמְעַ, כִּי אַתָּה ה' פּוֹדֶה וּמַצִּיל וְעוֹנֶה וּמְרַחֵם בְּכָל עֵת צָרָה וְצוּקָה וְשׁוֹמֵעַ תְּפִלַּת כָּל פֶּה, בְּרוּךְ שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה. אָנָּה יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי אוֹי נָא לָנוּ כִּי חָטָאנוּ אָנָּה נוֹלִיךְ אֶת חֲרַפְתָּנוּ, בֶּן כְּסִיל תּוֹגַת אָמוֹ, וְאִם תִּפְנֶה לְחַטָּאתֵינוּ אֶבֶד שְׁבָרֵנוּ וְתִקְוַתֵינוּ, וְאִם תִּשְׁמַר עֲוֹנֵינוּ מִי יַעֲמֵד לְפָנֶיךָ מֵאֵז אֲפִיךָ, וּבִטּוֹבְךָ הַגְּדוֹל תַּעֲוֹרֵר רַחֲמֶיךָ וּרְאֵה בְעֵינַי חֲמֵלְתֶיךָ צָרַת גּוֹפֵינוּ וְנִשְׁמַתֵינוּ וְקַבֵּל בְּרַב רַחֲמֶיךָ תִּשׁוּבָתֵנוּ וְקוֹרְאִים בְּשִׁמְךָ יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי הוֹשִׁיעָה הַמְּלֶךְ, אֵל תַּעֲזֹבֵנוּ, וּבְיַד זַעֲמֹךְ אֵל תִּשְׁשָׁנוּ, וְלֹא לְאַרְךָ אֲפִיךָ תִּקְחֵנוּ, כִּי גְלוּי וְיָדוּעַ לְפָנֶיךָ כִּי לֹא עָלְתָה עַל לְבָנוּ לְהַמְרוֹת חֵס וְשְׁלוֹם נֶגֶד כְּבוֹדְךָ וְלַעֲשׂוֹת נֶגֶד כְּוִנְתְּךָ, אֲפָס כִּי עוֹ יִצְרָנוּ הִרַע וְעַל כְּרַחֲמֵינוּ נָטָה אֲרַחֲנוּ, וּמִנַּע הַטּוֹב מִמֶּנּוּ, דְּמִיוֹנוֹ כְּאַרְיֵה יְכַסּוֹף לְטָרֶף וְכַכְּפִיר יוֹשֵׁב בְּמַסְתָּרִים וּפְתַע פְּתָאוֹם חַיִּים בְּלַעֲוֹנוֹ וְאַתָּה בְּטוֹבְךָ יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי בְּצַדִּיקְתְּךָ תּוֹצִיא מִצָּרָה נַפְשֵׁינוּ, הַצִּילָה מִחֲרַב נַפְשֵׁנוּ וְהַעֲלֵה אֲרוּכָה וּמְרַפָּא לְעוֹנֵינוּ וְיִהְיוּ לְמֵאֲרוֹת כָּל הַשְּׁמוֹת אֲשֶׁר הִחֲשַׁכְנוּ בְּעוֹנוֹתֵינוּ וְחַטָּאתֵינוּ וּפְשָׁעֵינוּ, וְטַהַר לְבָנוּ לְעִבְדֶּךָ בְּאַמֶּת וּבְלִבָּב שְׁלֵם בִּירְאָה וּבְאַהֲבָה, אָמֵן, בֶּן יְהִי רְצוֹן. יְהִי לְרְצוֹן אֲמְרֵי כִּי וְהִגִּיזוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי צוּרִי וְגֹאֲלִי:

יַעֲשֶׂה שְׂבָעָה הַקְּפוֹת לְתַכָּה בְּבֵית הַכְּנֶסֶת, וּבְכָל הַקְּפָה יֹאמֵר מִזְמוֹר הַבּוֹ לַה' בְּנֵי אֱלִים, כָּלוּ, וּפְסוּק מִפְּסוּקֵי אָנָּה בְּפֶתַח, לְפִי הַסֵּדֵר הַזֶּה.

מִזְמוֹר לְדָוִד הַבּוֹ לַיהוָה בְּנֵי אֱלִים הַבּוֹ לַיהוָה כְּבוֹד וְעוֹ: הַבּוֹ לַיהוָה כְּבוֹד שָׁמוֹ הַשְׁתַּחֲוּוּ לַיהוָה בְּהַדְרַת קִדְשׁ: קוֹל יְהוָה עַל הַמַּיִם אֵל הַכְּבוֹד הַרְעִים יְהוָה עַל מַיִם רַבִּים: קוֹל יְהוָה בְּפֶתַח קוֹל יְהוָה בְּהַדְרַת: קוֹל יְהוָה שִׁבְרֵ אֲרָזִים וּישְׁבַר יְהוָה אֶת אֲרָזֵי הַלְּבָנוֹן: וּבִירְקֵידִם כְּמוֹ עֵגֶל לְבָנוֹן וְשִׁרְיוֹן כְּמוֹ בֶן רְאֵמִים: קוֹל יְהוָה חֲצֹב לְהַבּוֹת אֶשׁ: קוֹל יְהוָה יַחֲלִיל מִדְּבַר יַחֲלִיל יְהוָה מִדְּבַר קִדְשׁ: קוֹל יְהוָה יַחֲלִיל אֵילוֹת וְיַחֲשֹׁף יַעֲרוֹת וּבְהִיכָלוֹ כָּלוּ אִמֵּר כְּבוֹד: יְהוָה לְמַבּוֹל יִשָּׁב וְיִשָּׁב יְהוָה מְלֶךְ לְעוֹלָם: יְהוָה עוֹ לְעַמּוֹ יִתֵּן יְהוָה יִבְרַךְ אֶת עַמּוֹ בְּשָׁלוֹם:

אָנָּה בְּכַח. גְּדוּלַת יְמִינְךָ. תַּתִּיר צְרוּרָה: (אב"ג ית"ץ)
 קַבֵּל רַנַּת. עֲמֵךְ שְׁגָבֵנוּ. טַהַרְנוּ נוֹרָא: (קר"ע שט"ן)

שדי תיקון למי שהלוה בריבית תפוחים 27

נָא גְבוּר. דוֹרְשֵׁי יְחוּדְךָ. כְּכַבֵּת שְׁמֵרָם : (נג"ד יכ"ש)
כְּרַכְס טְהָרָם. רַחֲמֵי צְדָקָתְךָ. תְּמִיד גְּמֹלָם : (בט"ר צת"ג)
חֲסִין קְדוּשׁ. כְּרוּב טוֹבְךָ. נְהַל עֲדָתְךָ : (חק"ב טנ"ע)
יְחִיד גְּאָה. לְעַמְךָ פְּנֵה. זוֹכְרֵי קְדוּשָׁתְךָ : (יג"ל פז"ק)
שׁוֹעֲתָנוּ קַבֵּל. וּשְׁמַע צַעֲקוֹתָנוּ. יוֹדֵעַ תַּעֲלוּמוֹת : (שק"ו צי"ת)

כְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד :

יְתֵן הַכֶּסֶף לְצַדִּיקָה לְעֲנִיִּים יְרֵאֵי שְׁמַיִם וַיְהִי רְצוֹן שְׁה' יִקְבֵּל תְּשׁוּבָתוֹ כְּרְצוֹן.

תְּקוּן לְמִי שֶׁאֵכַל חֶמֶץ בְּפֶסַח

כתב רבינו האריז"ל שער הכוונות דרוש ד מדרושי הפסח וזה לשונו. כתיב לא יאכל חמץ, וכתיב כל מחמצת לא תאכלו, וכתיב שאור לא ימצא בבתיכם, וכתיב משארותם צרורות בשמלותם... ובחיני הארה היוצאת ממוחין דאבא אל לאה נק' מחמצת נוקבא, והארה היוצאת ממוחין דאי' אל לאה נק' משארת נוקבא. והנה מחמצת הוא אותיות חמץ תם, וכן משארת הוא שאר תם. לאה הנק' תם בסוד ומדת ימי מה היא מדת ת"ם ד' ור"ל המוחין של חמץ המאירין בלאה הנק' ת"ם נק' מחמצת והמוחין של שא"ר המאירין בלאה הנקרא' ת"ם נק' משארת. והרי נתבאר ענין הלאוין שבתורי' קצתם בדכורא והם לא יאכל חמץ, שאור לא ימצא בבתיכם. וקצתם בנוקבא כמו כל מחמצת לא תאכלו: ובחי' הד' דלאה העומדת בחוץ אפשר שיתאחזו בה החיצו' ולכן נק' משארת ר"ל שאר תם כי היא לאה הנמשכת ממוחי' דאי' הנק' שאר כנו' ויש בה דינים רבים ולכן צריך לזהר בה שלא תחמיץ ויתאחזו בה החיצונים. ומה שהיתה נק' תם תחזור ח"ו להתהפך לאותיות מ"ת המורות על אחיזת החיצו' הנק' מות כנודע. וענין השימור הוא שתחזור הארותיה ליכנס בפנים ... ונכנסין בראש רחל ... ונעשה בחי' א"מ לרחל ובזה תבין ענין כנגד ד' בנים דברה תורה והענין הוא כי ב"ן בגי' הוא ב' הויות פשוטו' ועתה יש לה ד' בנים שהם ד' מוחין כפולים ד' שלה וד' של לאה הם ח' הויות שהם ד' בנים כל מוח כלול מב' הויות שהוא ב"ן א' ואלו ד"פ ב"ן הם בחינת הקדקדק של רחל כי קדקדק בגי' ד"פ ב"ן. זהו תמצות דבריו. והמקובלים לא נתנו מספר ימים הראוי לתקון זה ומי עֲלָה שְׁמַיִם וַיֵּרֵד לְקַבֹּעַ אֶת מִסְפַּר יְמֵי

התעניות. ואולי תקונו בסוד "משארת ומחמצת" שהם בלאה הרביעית שלא נשמרה בפנים ולא יצאו הארותיה לראש רחל" ואולי מס' ימי התיקון 444 כמנין מדת. ועל כל פנים התשובה הידוי, והקצון והמחשבה, הם עקר התקון, ומעשה התענית והפדיון משלים התקון. ולכן יתן פדיון נפשו לצדקה לצנייים לפחות 444 תעניות, והמקציט אולי כדאי שלא יפחות מפדיון מאתים וחמישים תעניות כמנין נר, כי "נר ה' נשמת אדם". ואם במספרים אלו לא יושלם תיקונו, הבא להיטהר מסייעין בערו, ומשמים יעזרוהו להשלים תקונו.

וזה סדר התקון:

צום יום אחד לילה יום, ובליל התענית לא יישן וילמד כל הלילה ויעשה סדר תקון כרת. (נמצא לקמן עמוד 42)
 אם אינו יכול להשאר ער בליל התענית יעשה סדר תקון כרת בלילה שלאחר התענית. או בלילה אחר.
 יום לפני התענית יאמר ודוי זה:

אנא יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו ואל תתעלם מלפנו מתחנתנו, שאין אנחנו עזי פנים וקשי ערך לומר לפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו צדיקים אנחנו ולא חטאנו. אכל חטאנו. עוינו. פשענו. אנהנו ואבותינו ואנשי ביתינו: אשמנו. אכלתי חמץ בפסח. בגדנו. גזלנו. דברנו דפי ולשון הרע. העוינו. והרשענו. ודנו. חמסנו. טפלנו שקר ומרמה. יעצנו עצות רעות. כזבנו. כעסנו. לצנו. מרדנו. מרינו דבריה. נאצנו. נאפנו. סררנו. עוינו. פשענו. פגמנו. צרנו. צערנו אב ואם. קשינו ערך. רשענו. שחתנו. תעבנו. תעינו ותעתענו. וסרנו ממצותיך וממשפטיך הטובים ולא שנה לנו. ואתה צדיק על כל הבא עלינו. כי אמת עשית. ואנחנו הרשענו:

ילך למקוה ויטבל שבע טבילות לטהר נפשו, רוחו ונשמתו, מהקלפה שנדבקה בהם בגלל עון אכילת חמץ בפסח, ויכונן שטובל שבע טבילות אלו על דעת אלישע הנביא שאמר לנעמן לטבל מצרעתו, ושפן יטהרו נפשו, רוחו ונשמתו מטמאת צרעת עוונותיה.
 יתפלל מנחה מבעוד יום, ויקבל תענית בתפלת המנחה בכרפת "שומע

תפלה, "או בסוף העמידה לפני שיאמר "עושה שלום". אם לא קבל תענית בתוך תפלת המנחה, אבל כשהתפלל עמידה, (שמונה עשרה) של מנחה חשב להתענות, נחשב כקבלת תענית וצריך להתענות.

וזה נסח קבלת התענית:

רבנו של עולם, הריני מקבל עלי להתענות למחר לילה ויום משקיעת החמה היום ועד לצאת הכוכבים מחר. על אשר חטאתי, עויתי ופשעתי, ואכלתי חמץ בפסח, בגלגול זה ובגלגולים אחרים מעודי ועד היום הזה. והריני מתנה שאם לא אוכל להתענות, כשאפריש פרוטה לצדקה ואכונן לבטל התענית, אוכל לאכל ולשתות ללא שום עון כלל. והריני מתפונן בתענית זה להקריב חלבי ודמי לפני הקדוש ברוך הוא במקום הקרבן הנקרב על גבי המזבח, לכפר על חטאתי. ויהי רצון מלפניך יהוה יאהרונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שתתן לי פח להתענות לפניך, ותקבל תשובתי ותעניתי ותרצני ברחמיך הרבים.

יגמר אכילתו לפני שקיעת החמה, ופרוטה האחרונה יטבלנה במעט אפר ויאכלנה. (וכן בגמר התענית כשיבא לסעד, יטבל פרוטה ראשונה במעט אפר ויאכלנה) מלבד אם הוא שבת או ראש חודש. בליל התענית, אם ישכב על מטתו, יניח אבן תחת ראשו בין המצע והכר, ויכון בשם יו"ד ה"ה וא"ו ה"ה, העולה כמנין אבן. אם יכול, יחגר על מתניו מתחת לבגדיו חגורת שק העשויה משער עזים בכל זמן התענית. (ראה בהוראות בתחילת הספר)

טוב לקום אחר חצות לילה ולומר ברכות השחר ותקון חצות (נמצא בחלק א' ובסידורים) בכונה גדולה.

ביום הצום יאמר:

הריני מוכן ומזמן לקיים בעזרת האל יתברך מצות עשה של התשובה, כפתוב בתורה: ושבת עד יהוה יאהרונהי אלהיך ושמעת בקלו. והריני מתחרט על כל מה שחטאתי, עויתי ופשעתי, בין בגלגול זה ובין בגלגולים אחרים, חרטה גמורה ושלמה, ומקבל עלי שלא לחזר ולחטא עוד. והשם יתברך ברחמי יעזרני על דבר

כבוד שמו מעתה ועד עולם, אמן כן יהי רצון.
אנא יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו
ואל תתעלם מלפניו מתחנתנו, שאין אנחנו עזי פנים וקשי ערף
לומר לפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו צדיקים אנחנו
ולא חטאנו. אכל חטאנו. עוינו. פשענו. אנחנו ואבותינו ואנשי
ביתנו: אשמנו. אכלתי חמץ בפסח. בגדנו. גזלנו. דברנו דפי
ולשון הרע. העוינו. והרשענו. ודנו. חמסנו. טפלנו שקר ומרמה.
יעצנו עצות רעות. כזבנו. פעסנו. לצנו. מרדנו. מרינו דבריה.
נאצנו. נאפנו. סררנו. עוינו. פשענו. פגמנו במחשבה בדבור
ובמעשה. צרנו. צערנו אב ואם. קשינו ערף. רשענו. שחנתנו.
תעבנו. תעינו ותעתענו. וסרנו ממצותיה וממשפטיה הטובים ולא
שנה לנו. ואתה צדיק על כל הבא עלינו כי אמת עשית ואנחנו
הרשענו: מה נאמר לפניך ישב מרום, ומה נספר לפניך שוכן
שחקים. הלא הנסתרות והנגלות אתה יודע. אתה יודע רזי עולם
ותעלומות סתרי כל חי. אתה חפש כל חדרי בטן. ראה כליות ולב.
אין דבר נעלם ממך ואין נסתר מנגד עיניך: יהי רצון מלפניך יהוה
יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שתמחל לנו את כל חטאתינו
ותכפר לנו את כל עונותינו ותמחל ותסלח לכל פשעינו.

יאמר פסוקים אלו שלש פעמים

ויאמר אלהים אל משה אהיה אשר אהיה ויאמר כה תאמר לבני
ישראל אהיה שלחני אליכם:

ואני תפילתי לך יהוה יאהדונהי עת רצון אלהים בך חסדך עני
באמת ישעך:

יאמר פסוקים אלו פעם אחת

בראשון בארבעה עשר יום לחודש בערב תאכלו מצת עד יום האחד
ועשרים לחודש בערב: שבעת ימים שאר לא ימצא בבתיכם כי כל
אכל מחמץ ונכרתה הנפש ההוא מעדת ישראל בגר ובאזרח
הארץ: כל מחמץ לא תאכלו בכל מושבתיכם תאכלו מצות: וישא
העם את בצקו טרם יחמץ משארתם צרת בשמלתם על שכמם:

לא הביט און ביעקב ולא ראה עמל בישראל יהנה אלהיו עמו ותורעת מלך בו: אל מוציאם ממצרים כתועפת ראם לו: כי לא נחש ביעקב ולא קסם בישראל כעת יאמר ליעקב ולישראל מה פעל אל:

יאמר פסוקים אלו שראשי תבות שלהם לאה רחל, פעם אחת

לאה לדור ודור אמונתך כוננת ארץ ותעמוד: אחלי יפנו דרכי לשמור חקיך: הנה תאבתי לפקדיך בצדקתך חניני רחל רחמיך רבים | יהנה כמשפטיך חניני: חסדיך יהנה מלאה הארץ חקיך למדני: לך אני הושיעני כי פקודיך דרשתי: יקח פדיון המעניות (ראה עמוד 27) ויעמד יחר ופניו לצד מערב ויאמר.

עגנו אבינו עגנו ביום צום התענית הזה, כי בצרה גדולה אני על פי עונותי עברו ראשי וכמשא כבד כבדו ממני. טבעתי ביון מצולה ואין מעמד. באתי במעמקי מים ושבולת שטפתני. יראה ורעד יבוא בי בעת עמדי להתפלל לפניך על רע מעשי אשר עשיתי. בושתי וגם נכלמתי להרים אלהי פני אליך. כי עונותי רבו למעלה ראש ואשמותי גדלו עד השמים. לך יהנה יאהדונהי הצדקה ולנו בשת הפנים. מה אענה ומה אמר מה אדבר ומה אצטדק. כבן סורר ומורה הייתי לפניך ולא שמעתי אל מצותיך הקדושות. לדבריך לא הטיתי אזני. ועברתי על מצות עשה ועל מצות לא תעשה. עברתי על כריתות ומיתות בית דין. עברתי על דברי קבלה ודברי סופרים ופגמתי במדות העליונות וקלקלתי צנורות השפע. וגרמתי בעונותי להפיל ניצוצות הקדשה במעמקי הקלפות. ונתתי פח בקלפות להתחזק ולעלות למעלה ולהתאחז ולינק מן הקדשה. וגרמתי בעונותי לעקר ולהכרית את נפשי הקדושה ממקורה העליון מארץ החיים ולהורידה אל נרפתי בור. בורות נשברים אשר לא יכילו המים. אוי ואבוי עלי. אהה על נפשי. על מי אנוס לעזרה ואנה אפנה לישועה. בושתי וגם נכלמתי כי נשאתי חרפת נעורי. אכל גלוי וידוע לפניך יהנה יאהדונהי אלהי ואלהי אבותי, כי לא במרד ובמעל עשיתי, ולא להכעיסך נתפונתי, רק יצרי גבר עלי ומעשה

שֶׁטֶן הַצְּלִיחַ, כִּי הוּא מֵאֲשׁוּבָה וְאֲנִי מִבְּשׂוּר וְדָם, וְהוּא אֲשֶׁר הִסִּיתָנִי
 וּפְתָנִי לַעֲבֹר עַל מִצְוֹתֶיךָ, וְנִסְכַּלְתִּי וְעָשִׂיתִי עִוֹן זֶה שֶׁאֲכַלְתִּי חֻמֶּץ
 בַּפֶּסַח. וְעַתָּה אֲנִי בּוֹשׁ מִמַּעֲשֵׂי וּמִכָּלֵם אֲנִי מִעֲוֹנוֹתַי, וּמִתְנַחֵם
 וּמִתְחַרֵּט אֲנִי עַל כָּל מַה שֶׁחָטָאתִי וְעִוִּיתִי וּפָשַׁעְתִּי לְפָנֶיךָ מֵעוֹדִי עַד
 הַיּוֹם הַזֶּה. עֲזֹבְתִי אֶת דְּרָכֵי הָרָעִים וְאֶת אַרְחוֹתַי הַמְקַלְקְלִים,
 דְּכַתִּיב: יַעֲזֹב רָשָׁע דְרָכָו וְאִישׁ אֲוֵן מִחֲשָׁבוֹתָיו וְיָשׁוּב אֶל יְהוָה
 וּיִרְחַמֵהוּ וְאֵל אֲלֹהֵינוּ כִּי יִרְבֶּה לְסֹלַח. וּבֵאתִי בְּלֵב נִשְׁבָּר וְנִדְבָּה
 לְהִתְנַפֵּל לְפָנֶיךָ כִּסּא כְבוֹדְךָ וְלִדְפֹק עַל שַׁעֲרֵי רַחֲמֶיךָ וּלְבַקֵּשׁ מִמֶּךָ
 מִחִילָה וּסְלִיחָה וּכְפָרָה, כִּי אֵל מְלֹךְ חַנוּן וְרַחוּם אַתָּה וַיִּמְנַחֵךְ
 פְּשׁוּטָה לְקַבֵּל שָׂבִים. אֲנִי יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי, סֹלַח נָא לְחַטָּאִים וְלַעֲוֹנוֹת
 וְלַפְשָׁעִים אֲשֶׁר חָטָאתִי וְעִוִּיתִי וּפָשַׁעְתִּי לְפָנֶיךָ מֵעוֹדִי עַל הָאֲדָמָה
 וְעַד הַיּוֹם הַזֶּה, וְאֵל תְּבוֹא בְּמִשְׁפָּט אֶת עַבְדְּךָ כִּי לֹא יִצְדַּק לְפָנֶיךָ כָּל
 חַי. כִּי אַתָּה יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי טוֹב וְסֹלַח וְרַב חֶסֶד לְכָל קוֹרְאֶיךָ. וְאֵל
 נָא תְבַזֶּה עֲנוּת עֲנִי אֲשֶׁר עֲנִיתִי בְּצוּם נִפְשִׁי, בְּרַפִּי פָשְׁלוּ מִצוּם
 וּבִשְׂרִי כַחַשׁ מִשְׁמֹן. וַיְהִיֵה חָשׁוּב וּמְקַבֵּל וּמְרַצֶּה לְפָנֶיךָ מֵעוֹט חֲלָבִי
 וְדָמִי אֲשֶׁר נִתְמַעֵט הַיּוֹם בְּתַעֲנִיתִי כַחֲלָב וְדָם הַנִּקְרָב עַל גְּבִי מִזִּבְחֶךָ
 הַקְּדוֹשׁ. וּבְרַב רַחֲמֶיךָ וְחֶסֶדֶיךָ הוֹדַעְתָּנוּ עַל יְדֵי עַבְדֶּיךָ לְתַקֵּן אֶת
 פִּגְמֵנוּ נִפְשָׁנוּ בְּמִסְפָּר וּבְמִפְקָד שְׁמוֹת הַקְּדוֹשִׁים אֲשֶׁר פָּגַמְנוּ בָהֶם.
 וְגַלְוֵי וְיָדוּעַ לְפָנֶיךָ כִּי חִפְצֵי הִיִּיתִי לַעֲשׂוֹת תְּקוּנָה זֶה בְּכָל לַב, אַךְ אֵין
 בִּי כַחַ, וְכָשֶׁל פָּחִי לְהִתְעַנּוֹת כָּל כֶּף יָמַי רְצוּפִים זֶה אַחֵר זֶה, וְלִכְנֹן
 אֲנִי מִפְּרִישׁ צְדָקָה לְפִדְיוֹן תַּעֲנִיּוֹת אֱלֹהֵי. וְתַהֲיֶה חֲשׁוּבָה וּמְקַבֵּל
 הַצְּדָקָה שֶׁאֲנִי נוֹתֵן בְּעִבּוּר הַתַּעֲנִיּוֹת פְּאֵלוֹ הַתַּעֲנִיּוֹתִי, וְכָל הַתְּקוּנִים
 וּבְרִוּוֹר נִיצוּצוֹת הַקְּדוּשָׁה הָרְאוּיִם לְהִתְבָּרַר וְלִצְאֵת עַל יְדֵי הַתַּעֲנִיּוֹת,
 יְהִיוּ מִתְבָּרָרִים וְיוֹצְאִים עַל יְדֵי הַצְּדָקָה שֶׁל פִּדְיוֹן הַתַּעֲנִיּוֹת. וְאַתָּה
 בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים תִּטְהַר אֶת הַפְּגָמִים וְאֶת הַכְּתָמִים אֲשֶׁר נַעֲשׂוּ בְּגוּפִי
 וּנְפִשִׁי, רוּחִי וְנִשְׁמָתִי. וְכָל נִיצוּצוֹת הַקְּדוּשָׁה שֶׁנִּפְלוּ בְּקַלְפוֹת עַל יְדֵי
 חֲטָאתִי וְנִבְרָאוּ מֵהֶם מִשְׁחִיתִים מִחֲבָלִים כְּרָמִים, יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ
 שֶׁיִּמּוּתוּ כָּל אוֹתָם קְלָפוֹת, וְיִחַזְרוּ כָּל נִיצוּצוֹת הַקְּדוּשָׁה בְּמִקּוֹם
 שֶׁרָשַׁם בְּעוֹלָמוֹת הָעֲלִיּוֹנִים לְמַעַן שִׁמְךָ הַקְּדוֹשׁ (חֲב"ו) הִרְמוֹז
 בְּרָאשֵׁי תְבוֹת חֵי'ל בְּלַע ו'קִיאָנוּ מִבְּטָנוּ יוֹרִישָׁנוּ אֵל, וּמִפְּסוּק
 ח'לֵקֶם ב'חִיִּים ו'צְפוּנְךָ תְּמַלֵּא בְטָנִים, וּלְמַעַן שִׁמְךָ הַגָּדוֹל (בִּי"ט)

הַרְמוֹז בְּרֵאשֵׁי תְבוֹת בְּזֵרוּעוֹ יִקְבֹּץ ט' לְאִים. וְתִשְׁמַע אֶת תְּפִלָּתִי וְעֵתִירְתִּי לְמַעַן שְׁמַךְ הַקְדוֹשׁ (ארארית"א) הַרְמוֹז בְּרֵאשֵׁי תְבוֹת אֶצְא ר'חמ"ך א'ת ר'גז"ך י'כבשו ת'מחול א'שמותינו. כי אל שומע תפלות ותחנונים אתה, ברוך שומע תפלה. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה יאהדונה צורי וגאלי.

לְשֵׁם יְחִוּד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְנֵתִיה, בְּדַחְלוֹ וּרְחֻמוֹ, וּרְחֻמוֹ וּדְחָלוֹ, לְיַחְדָּא שֵׁם י"ה בּו"ה בְּיַחְוּדָא שְׁלִים (יהו"ה) בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל, תְּרַנְנִי מִפְּרִישׁ מַעוֹת אֱלֹהִים שְׂבִיבֵי לְצַדִּיקָה. וְיֵהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי שְׁתַּהַיְהֶה חֲשׁוּבָה לְפָנֶיךָ מִצְוֹת הַפְּרָשָׁת הַצְּדָקָה, כְּאֵלֹהֵי הַתְּעַנִּיתִי לְפָנֶיךָ, בְּעִבּוּר תִּקּוֹן הַפְּגָם שְׁפָגַמְתִּי בְּשִׁמוֹתֶיךָ הַקְדוֹשִׁים, בְּעוֹן שְׂאֵכְלֵתִי חֲמֵץ בַּפֶּסַח. כִּי כֵן יִסְדּוּ עֲבָדֶיךָ חֲכָמֵי יִשְׂרָאֵל לְפָדוֹת בְּכֶסֶף כָּל תְּעַנִּית, וְיַעֲלֶה לְפָנֶיךָ כְּאֵלֹהֵי הַתְּעַנִּיתִי וְכִנְיֵתִי בְּכָל הַפְּנוּת הַרְאוּיֹת לְכֹנֵן בְּתִקּוֹן עוֹן זֶה. וְיֵהִי נֶעַם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדִינוֹ כּוֹנֵנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדִינוֹ כּוֹנֵנָה: וְיֵהִי נֶעַם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדִינוֹ כּוֹנֵנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדִינוֹ כּוֹנֵנָה:

מִכָּאן יָכוֹל לְנַעוֹל מְנַעֲלִיו, וְלִהְיוֹת רָגִיל.

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר: קַח אֶת הַלְוִיִּם תַּחַת כָּל בְּכוֹר בְּבְנֵי יִשְׂרָאֵל וְאֵת בְּהֵמַת הַלְוִיִּם תַּחַת בְּהֵמַתָּם וְהָיוּ לִי הַלְוִיִּם אֲנִי יְהוָה: וְאֵת פְּדוּיֵי הַשְּׁלֵשָׁה וְהַשְּׁבַעִים וְהַמֵּאָתַיִם הָעֶדְפִים עַל הַלְוִיִּם מִבְּכוֹר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: וְלִקְחַתָּ חֲמִשָּׁתַּת חֲמִשָּׁתַּת שְׁקָלִים לְגִלְגֵּלֶת בְּשֶׁקֶל הַקְּדֹשׁ תִּקַּח, עֶשְׂרִים גֵּרָה הַשְּׁקָל: וְנִתְּתָה הַכֶּסֶף לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו פְּדוּיֵי הָעֶדְפִים בָּהֶם: וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת כֶּסֶף הַפְּדִיּוֹם מֵאֵת הָעֶדְפִים עַל פְּדוּיֵי הַלְוִיִּם: מֵאֵת בְּכוֹר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְקַח אֶת הַכֶּסֶף, חֲמִשָּׁה וְשָׁשִׁים וּשְׁלֹשׁ מֵאוֹת וְאַלְף בְּשֶׁקֶל הַקְּדֹשׁ: וַיִּתֵּן מֹשֶׁה אֶת כֶּסֶף הַפְּדִיּוֹם לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו עַל פִּי יְהוָה, כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת מֹשֶׁה:

יִקְרָא פִּרְשַׁת חֲטָאת וַיְכוּוֹן כֵּאֵילֹו הַקָּרִיב קִרְבַּן חֲטָאת בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ

וְאִם נֶפֶשׁ אַחַת תִּחַטָּא בְּשִׁגְגָה מֵעַם הָאָרֶץ בְּעִשְׂתָּהּ אַחַת מִמִּצְוֹת יְהוָה אֲשֶׁר לֹא תַעֲשִׂינָהּ וְאָשָׁם: אוֹ הוֹדַע אֱלֹוֵי חֲטָאתוֹ אֲשֶׁר חֲטָא וְהִבִּיא קִרְבָּנוֹ שְׁעִירֵי עִזִּים תְּמִימָה נִקְבָּה עַל חֲטָאתוֹ אֲשֶׁר חֲטָא: וְסָמַךְ אֶת יָדוֹ עַל רֹאשׁ הַחֲטָאת וְשַׁחַט אֶת הַחֲטָאת בְּמִקְוֹם הָעֵלֶה:

וְלָקַח הַפֶּהַן מִדָּמָה בְּאֶצְבָּעוֹ וַנִּתֵּן עַל קַרְנֹת מִזְבַּח הָעֹלָה וְאֵת כָּל דָּמָה יִשְׁפֹּךְ אֶל יְסוּד הַמִּזְבֵּחַ: וְאֵת כָּל חֶלְבֵהּ יְסִיר כַּאֲשֶׁר הוֹסֵר חֶלֶב מֵעַל זֶבַח הַשְּׁלָמִים וְהַקְטִיר הַפֶּהַן הַמִּזְבֵּחַה לְרִיחַ נִיחֻחַ לַיהוָה וְכִפֹּר עָלָיו הַפֶּהַן וְנִסְלַח לוֹ:

וְאִם כָּבֵשׁ יָבִיא קָרְבָּנוֹ לְחֻטָּאת נִקְבָּה תְּמִימָה יְבִיאָנָה: וְסִמָּךְ אֵת יָדוֹ עַל רֹאשׁ הַחֻטָּאת וְשַׁחֵט אֹתָהּ לְחֻטָּאת בְּמָקוֹם אֲשֶׁר יִשְׁחֹט אֵת הָעֹלָה: וְלָקַח הַפֶּהַן מִדָּם הַחֻטָּאת בְּאֶצְבָּעוֹ וַנִּתֵּן עַל קַרְנֹת מִזְבַּח הָעֹלָה וְאֵת כָּל דָּמָה יִשְׁפֹּךְ אֶל יְסוּד הַמִּזְבֵּחַ: וְאֵת כָּל חֶלְבֵהּ יְסִיר כַּאֲשֶׁר יוֹסֵר חֶלֶב הַכֶּשֶׁב מִזְבַּח הַשְּׁלָמִים וְהַקְטִיר הַפֶּהַן אֹתָם הַמִּזְבֵּחַה עַל אֲשֵׁי יְהוָה וְכִפֹּר עָלָיו הַפֶּהַן עַל חֻטָּאתוֹ אֲשֶׁר חָטָא וְנִסְלַח לוֹ:

וְזָכַרְתִּי לָהֶם בְּרִית רְאִשִׁימִים אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְעֵינֵי הַגּוֹיִם לְהִיּוֹת לָהֶם לְאֱלֹהִים אֲנִי יְהוָה:

וְסִפַּרְתָּ לָךְ שְׁבַע שְׁבַתֹת שָׁנִים שְׁבַע שָׁנִים שְׁבַע פְּעָמִים וְהָיוּ לָךְ יָמֵי שְׁבַע שְׁבַתֹת הַשָּׁנִים תִּשְׁעַ וְאַרְבַּעִים שָׁנָה: וְהִעֲבַרְתָּ שׁוֹפָר תְּרוּעָה בַּחֲדָשׁ הַשְּׁבַעִי בְּעֶשְׂרֵי לַחֲדָשׁ בַּיּוֹם הַכַּפֻּרִים תִּעֲבִירוּ שׁוֹפָר בְּכָל אֶרְצְכֶם: וְקִדַּשְׁתֶּם אֵת שְׁנַת הַחֲמִשִּׁים שָׁנָה וּקְרַאתֶם דְּרוֹר בְּאֶרֶץ לְכָל יִשְׂרָאֵל יוֹבֵל הוּא תְהִיָּה לְכֶם וְשַׁבְתֶּם אִישׁ אֶל אַחֲזָתוֹ וְאִישׁ אֶל מִשְׁפַּחְתּוֹ תִּשְׁבּוּ: יוֹבֵל הוּא שְׁנַת הַחֲמִשִּׁים שָׁנָה תְהִיָּה לְכֶם לֹא תִזְרְעוּ וְלֹא תִקְצְרוּ אֵת סְפִיחֶיהָ וְלֹא תִבְצְרוּ אֵת גְּזָרֶיהָ: כִּי יוֹבֵל הוּא קֹדֶשׁ תְהִיָּה לְכֶם מִן הַשָּׂדֶה תֹאכְלוּ אֵת תְּבוּאָתָהּ: בַּשָּׁנָה הַיּוֹבֵל הַזֹּאת תִּשְׁבּוּ אִישׁ אֶל אַחֲזָתוֹ: וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל אֶהְרֹן וְאֶמְרָתָה אֵלָיו בְּהִעֲלֹתְךָ אֵת הַנֵּר אֶל מוֹל פְּנֵי הַמְּנוֹרָה וְאִירוּ שְׁבַעַת הַנְּרוֹת: וַיַּעַשׂ כֵּן אֶהְרֹן אֶל מוֹל פְּנֵי הַמְּנוֹרָה הָעֹלָה נִרְתְּיָה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֵת מֹשֶׁה: וְזֶה מַעֲשֵׂה הַמְּנוֹרָה מִקְּשֵׁה זָהָב עַד יִרְכָּה עַד פְּרֻחָהּ מִקְּשֵׁה הוּא כַּמְּרָאָה אֲשֶׁר הָרָאָה יְהוָה אֵת מֹשֶׁה כֵּן עָשָׂה אֵת הַמְּנוֹרָה:

וַיִּסַּע מִלֶּאֶף הָאֱלֹהִים הָהֵלֶךְ לְפָנֵי מַחְנֵה יִשְׂרָאֵל וַיֵּלֶךְ מֵאַחֲרֵיהֶם וַיִּסַּע עִמּוֹד הָעֲנָן מִפְּנֵיהֶם וַיַּעֲמֵד מֵאַחֲרֵיהֶם: וַיָּבֵא בֵּין מַחְנֵה מִצְרַיִם וּבֵין מַחְנֵה יִשְׂרָאֵל וַיְהִי הָעֲנָן וְהַחֲשֵׁךְ וַיָּאֵר אֵת הַלַּיְלָה וְלֹא קָרַב זֶה אֶל זֶה כָּל הַלַּיְלָה: וַיֵּט מֹשֶׁה אֵת יָדוֹ עַל הַיָּם וַיּוֹלֵךְ יְהוָה אֵת הַיָּם

ברוח קדים עזה כל הלילה וישם את היים לתרבה ויפקעו הפמים:

יאמר פסוקים אלו שראשי תבות שלהם ה"י, ה"א, ה"ה, ה, לאה. ה, די, ה, דו, ה, ו ו ו, ה, יאההויה"ה לאה. ודייוי, ודיאוי, ה"י ה"י ה"י ה"י ה"י ה"י ה"י, ה"א ה"א. ה"י ה"י ה"י ה"י ה"י, אל"ף, אל"ף, אל"ף, פָּעם אַחת וְלא יפסיק ביניהם.

ה"י הורני יהנה דרך חקיה ואצרה עקב: ידי עשוני ויכוננוני הבניני ואלמדה מצותיה: ה"א הביניני ואצרה תורתך ואשמרנה ככל לב: את חקיה אשמר אל תעזבני עד מאד: ה"ה הדרוכני בנתיב מצותיה כי בו חפצתי: הט לבי אל עדותיה ואל אל בצע: ה העבר עיני מראות שוא בדרךך חני: לאח לדור ודור אמונתך כוננת ארץ ותעמוד: אחלי יכנו דרכי לשמור חקיה: הנה תאבתי לפקדיך בצדקתך חני: ה הקם לעבדך אמרתך אשר ליראתך: ד"י דרך שגר הסר ממני, ותורתך חני: ימין יהנה יאהדונהי רוממה, ימין יהנה יאהדונהי עשה חיל: ה העבר חרפתי אשר יגדתי כי משפטיך טובים: דו, דרך פקודיך הביניני, ואשיחה בנפלאותיה: ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו: ה, הנה תאבתי לפקדיך בצדקתך חני: ו ו ו והוא יפדה את ישראל מפל עונותיו: ואני עני וכואב, ישועתך אלהים תשגבני: ותתן לי מגן ישעך וימינך תסעדני, וענותך תרבני: ה הסתר פניך מחטאי וכל עונתי מחה: יאההויה"ה יהי נא חסדך לנחמני פאמרתך לעבדך: את חקיה אשמר אל תעזבני עד מאד: ה העבר עיני מראות שוא בדרךך חני: הודו ליהנה יאהדונהי כי טוב, כי לעולם חסדו: ואשא כפי אל מצותיה אשר אהבתי ואשיחה בחקיה: יהי נא חסדך לנחמני פאמרתך לעבדך: הדרוכני בנתיב מצותיה כי בו חפצתי: הרב כפסני מעוני ומחטאתי טהרני:

לאה. לא לנו לא לנו כי לשמך תן כבוד, על חסדך על אמתך: אָנָּה יְהוָה יאהדונהי הוצלתי נא: הנה לא ינום ולא ישן שומר ישראל: ודייוי ואני תמיד אֶיחַל,

והוספתי על כל תהלתך: דרכיך יהוה יאהדונהי הודיעני, ארחותיך למדני: יהוה צבאות, אשרי אדם בוטח בך: יהוה הושיעה, המלך יעננו כיום קראנו: ותרום כראם קרני, בלתי בשמן רענן: יהוה בקר תשמע קולי, בקר אערך לך ואצפה:

ודיאוי ואני ברב חסדך אבוא ביתך אשתתנה אל היכל קדשך ביראתך: דבקה נפשי אתריך, בי תמכה ימינך: ישב בסתר עליון, בצל שדי יתלונן: אתה צויתה פקדיך לשמר מאד: ואני בחסדך בטחתי יגל לבי בישועתך אשרה לי יהוה כי גמל עלי: יהוה בקר תשמע קולי, בקר אערך לך ואצפה:

ה"י ה"י ה"י ה"י, הנה אל ישועתי אבטח ולא אפחד, כי עזי וזמרת יה יהוה יאהדונהי, ויהי לי לישועה: ישמח ישראל בעושיו, בני ציון יגילו במלכם: העבר חרפתי אשר יגרת, כי משפטך טובים: יראיך יראוני וישמחו, כי לדברך יחלתי: הוציאה ממסגר נפשי להודות את שמך, בי יכתירו צדיקים כי תגמל עלי: ישוב ירחמנו וכבוש עונותינו ותשליך במצלות ים כל חטאתם: הקשיבה לקול שועי מלכי ואלהי, כי אליך אתפלל: יהוה צבאות עמנו, משגב לנו אלהי יעקב סלה: הצילה מחרב נפשי, מיד כלב יחידתי: יהוה מנת חלקי וכוסי, אתה תומיך גורלי: ה"א ה"א. הנה כעיני עבדים אל יד אדונייהם כעיני שפחה אל יד גברתה, כן עינינו אל יהוה יאהדונהי אלהינו עד שיתננו: אדני שפתי תפתח, ופי יגיד תהלתך: הלוא זה צום אבחרהו פתח חרצבות רשע, התר אגדות מוטה, ושלח רצוצים חפשים, וכל מוטה תנתקו: אז יבקע פשח אורך, וארכתך מהרה תצמח, והלך לפניך צדקך, כבוד יהוה יאהדונהי יאסףך:

ה"י ה"י ה"י ה"י, הנה אל ישועתי אבטח ולא אפחד, כי עזי וזמרת יה יהוה יאהדונהי, ויהי לי לישועה: ישמח ישראל בעושיו, בני ציון יגילו במלכם: העבר חרפתי אשר יגרת, כי משפטך טובים: יראיך יראוני וישמחו, כי לדברך יחלתי: הוציאה ממסגר נפשי להודות את שמך, בי יכתירו צדיקים כי תגמל עלי: ישוב

ירחמנו יכבוש עונותינו ותשליך במצלות ים כל חטאתם:
 הקשיבה לקול שועי מלכי ואלהי, כי אליך אתפלל: יהוה צבאות
 עמנו, משגב לנו אלהי יעקב סלה: הצילה מחרב נפשי,
 מיד פלב יחידתי: יהוה מנת חלקי וכוסי, אתה תומיך גורלי:
 הנה אל ישועתי אבטח ולא אפחד, כי עזי וזמרת יה יהוה יאהדונהי,
 ויהי לי לישועה: ישמח ישראל בעושיו, בני ציון גילו במלכם:
 העבר חרפתי אשר יגרת, כי משפטיך טובים: יראיך יראוני
 וישמחו, כי לדברך יחלתי:

הוציאה ממסגר נפשי להודות את שמך, בי נכתירו צדיקים פי
 תגמל עלי: ישוב ירחמנו יכבוש עונותינו ותשליך במצלות ים כל
 חטאתם: הקשיבה לקול שועי מלכי ואלהי, כי אליך
 אתפלל: יהוה צבאות עמנו, משגב לנו אלהי יעקב סלה: הצילה
 מחרב נפשי, מיד פלב יחידתי: יהוה מנת חלקי וכוסי, אתה תומיך
 גורלי: הנה כעיני עבדים אל יד אדונייהם פעיני שפחה אל יד
 גברתה, כן עינינו אל יהוה יאהדונהי אלהינו עד שייחננו: אדני שפתי
 תפתח, ופי יגיד תהלתך: הלוא זה צום אבחרהו פתח
 חרצבות רשע, התר אגדות מוטה, ושלח רצוצים חפשים, וכל
 מוטה תנתקו: אז יבקע פשח אורך, וארכתך מהרה תצמח, והלך
 לפניך צדקך, כבוד יהוה יאהדונהי יאספך: הנה כעיני עבדים
 אל יד אדונייהם פעיני שפחה אל יד גברתה, כן עינינו אל יהוה
 יאהדונהי אלהינו עד שייחננו: אדני שפתי תפתח, ופי יגיד תהלתך:
 הלוא זה צום אבחרהו פתח חרצבות רשע, התר אגדות מוטה,
 ושלח רצוצים חפשים, וכל מוטה תנתקו: אז יבקע פשח אורך,
 וארכתך מהרה תצמח, והלך לפניך צדקך, כבוד יהוה יאהדונהי
 יאספך: ואני תמיד איחל, והוספתי על כל תהלתך:
 דרכיך יהוה יאהדונהי הודיעני, ארחותיך למדני: יהוה צבאות,
 אשרי אדם בוטח בך: יהוה הושיעה, המלך יענגו ביום קראנו
 ותנם פראם קרני, בלתי בשמן רענן: יהוה בקר תשמע קולי, בקר
 אערך לך ואצפה: ואני ברב חסדך אבוא ביתך אשתתוה אל
 היכל קדשך ביראתך: דבקה נפשי אחריד, בי תמכה מינד:
 ישב בסתר עליון, בצל שדי יתלונן: אתה צויתתה פקדיך

לְשֹׁמֵר מֵאָדָּ: וְאֲנִי בְּחֶסֶדְךָ בְּטַחְתִּי יִגַּל לְבִי בִישׁוּעַתְךָ אֲשִׁירָה
 לַיהוָה כִּי גָמַל עָלַי: יְהוָה בְּקֶרֶת שְׁמֵעַ קוֹלִי, בְּקֶרֶת אֶעֱרֹךְ לְךָ
 וְאֶצְפֶּה:

אל"ף, אל"ף, אל"ף, אל"ף,

אל"ף אֲמַרִי הָאֲזִינָה יְהוָה יֵאֱהוּנָה, בִּינָה הִגִּיגִי: לְמַעַן שְׁמַךְ יְהוָה
 יֵאֱהוּנָה, וְסִלַּחְתָּ לְעוֹנֵי כִּי רַב הוּא: פָּנִיךָ הָאֵר בְּעֶבְדְּךָ, וְלִמְדוּנִי
 אֶת חֻקֶּיךָ:

אל"ף אַל תִּזְכֹּר לָנוּ עֲוֹנוֹת רֵאשֹׁנִים מֵהַר יְקֻדָּמוֹנוּ רַחֲמֶיךָ, כִּי דַלּוֹנוּ
 מֵאָדָּ: לְמַעַן שְׁמַךְ יְהוָה יֵאֱהוּנָה תְּחִינֵנִי, בְּצַדִּיקְתְּךָ תּוֹצִיא מִצָּרָה
 נַפְשִׁי: פְּעָמֵי הֶכֶן בְּאִמְרֹתֶיךָ, וְאַל תִּשְׁלַט בִּי כָּל אֶוֶן:

אל"ף אֱלֹהִים יִחַנְנוּ וַיְבָרְכֵנוּ, יָאֵר פָּנָיו אֲתָנוּ סֵלָה: לֵב טָהוֹר בָּרָא
 לִי אֱלֹהִים, וְרוּחַ נְכוֹן חִדַּשׁ בְּקִרְבִּי: פֹּתַח אֶת יְדֶיךָ, וּמִשְׁבִּיעַ לְכָל-
 חַי רִצּוֹן:

אל"ף אִוֵּר זֶרַע לְצַדִּיק, וּלְיִשְׂרָאֵל לֵב שְׂמֵחָה: לְעִשֵׂה הַשְּׂמִימִם
 בְּתִבּוּנָה, כִּי לְעוֹלָם חֶסֶדְךָ: פְּדֵה אֱלֹהִים אֶת יִשְׂרָאֵל מִכָּל צָרוֹתָיו:

יֵאמֵר פְּסוּקִים אֱלוֹ שְׂרָאשִׁי תִיבּוֹת שְׁלֵהֶם יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה. ארבע
 פְּעָמִים.

יו"ד יַחַל יִשְׂרָאֵל אֶל יְהוָה כִּי עַם יְהוָה הַחֶסֶד, וְהִרְבָּה עִמּוֹ פְדוּת:
 וְהוּא יַפְדֶּה אֶת יִשְׂרָאֵל מִכָּל עֲוֹנוֹתָיו: דְּרִשְׁתִּי אֶת יְהוָה וְעֲנֵנִי, וּמִכָּל
 מַגּוּרֹתַי הִצִּילֵנִי:

ה"ה הַשִּׁיבָה לִי שְׁשׁוֹן יִשְׁעֶךָ, וְרוּחַ נְדִיבָה תִּסְמְכֵנִי: הִנֵּה כְּעִינֵי
 עֶבְדִּים אֶל יְד אֲדוֹנֵיהֶם כְּעִינֵי שְׂפָחָה אֶל יְד גֹּבְרָתָהּ, כֵּן עִינֵינוּ אֶל
 יְהוָה אֱלֹהֵינוּ עַד שְׂיִחַנְנוּ:

ו"ו וְאֲנִי בְּחֶסֶדְךָ בְּטַחְתִּי יִגַּל לְבִי בִישׁוּעַתְךָ אֲשִׁירָה לַיהוָה
 יֵאֱהוּנָה כִּי גָמַל עָלַי: וְאֲנִי תִפְלַתִּי לְךָ יְהוָה יֵאֱהוּנָה יַעַת רִצּוֹן
 אֱלֹהִים בְּרַב חֶסֶדְךָ. עֲנֵנִי בְּאִמַת יִשְׁעֶךָ:

ה"ה הַסֵּתֵר פָּנֶיךָ מִחֻטְאֵי וְכָל עֲוֹנֹתַי מִחַה: הָרַב כִּבְסֵנִי מֵעוֹנֵי
 וּמִחֻטְאֵי טְהַרְנֵנִי:

יֵאמֵר פְּסוּקִים אֱלוֹ שְׁלֵשׁ פְּעָמִים:

מִי אֵל כְּמוֹךָ נִשְׂא עוֹן וְעֵבֵר עַל פֶּשַׁע לְשֹׂאֲרֵי נַחֲלָתוֹ, לֹא הִחֲזִיק

שדי תיקון למי שאכל חמץ בפסח תפוחים 39

לְעַד אִפּוּ כִּי חָפֵץ חֶסֶד הוּא: יָשׁוּב יִרְחַמְנוּ יִכְבֹּשׁ עֲוֹנֹתֵינוּ, וְתִשְׁלַיֵךְ
בְּמִצְלוֹת יָם כָּל חַטָּאתָם: תַּתֵּן אֲמַת לַיַּעֲקֹב חֶסֶד לְאַבְרָהָם, אֲשֶׁר
נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְתְּיָנוּ מִיְמֵי קָדָם:

יֵאמֶר פְּסוּקִים אֱלוֹ, כָּל פְּסוּקֵי שְׁלֹשׁ פְּעָמִים:

יְהוָה יֵאֱהַדוּנְהֵי צְבָאוֹת עֲמָנוּ מִשָּׁגֵב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֵלָה:

יְהוָה צְבָאוֹת אֲשֶׁרֵי אָדָם בְּטַח בְּךָ:

יְהוָה הוֹשִׁיעָה. הַמְּלִיךְ יַעֲנֵנוּ בַיּוֹם קָרְאָנוּ:

וְאֵנִי תִפְלְתִי לָךְ יְהוָה עַת רְצוֹן אֱלֹהִים בְּרַב חֶסֶדְךָ. עֲנֵנִי בְּאֲמַת
יִשְׁעֶךָ:

יְהִי לְרְצוֹן אִמְרֵי פִי וְהִגִּיזוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ יְהוָה צוּרֵי וְגֹאֲלֵי:

יְלַמֵּד "אֲדָרָא זוּטָא". (נִמְצָא בַחֲלֵק א') או "אֲדָרָא רַבָּא". (נִמְצָא לִקְמֵן
עֲמוּד 280) וְהָאֵשָׁה בְּמָקוֹם זֶה תִּלְמַד הַתְּנַ"ךְ לְלֵיל שְׁבוּעוֹת. (נִמְצָא
בַחֲלֵק א')

אַחַר הַלְמוּד יֵאמֶר בְּקִשָּׁה זוֹ:

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהַדוּנְהֵי אֱלֹהֵינוּ וְאַלֵּהֵי אַבּוֹתֵינוּ, שְׂיִהְיֶה
חָשׁוּב וּמְקַבֵּל וּמְרוֹצֵה לְפָנֶיךָ הַלְמוּד שֶׁלְּמַדְתִּי בְּתוֹרַתְךָ הַקְּדוֹשָׁה,
לְתַקֵּן מַה שֶׁפָּגַמְתִּי בְּעוֹן שְׂאֵכְלַתִּי חֶמֶץ בְּפֶסַח, וַיַּעֲלֵה לְפָנֶיךָ הַכֹּל
קְרִיאָתִי בְּתוֹרַתְךָ הַקְּדוֹשָׁה, לְתַקֵּן אוֹתֵינִי שְׂמוֹתֶיךָ הַקְּדוֹשִׁים
שֶׁפָּגַמְתִּי בָהֶם אֲנִי וּבֵיתִי, וּבְרַב רַחֲמֶיךָ וְחֶסֶדְךָ תִּתֵּן כָּל אֲשֶׁר
פָּגַמְנוּ, וַיִּמְשֶׁךְ שִׁפְעֵי רַב בְּכָל הָעוֹלָמוֹת הַקְּדוֹשִׁים, וּמִשָּׁם יִמְשֶׁךְ
שִׁפְעֵי רַב לְנַפְשֵׁנוּ רוּחָנוּ וְנִשְׁמָתָנוּ. עֲנֵנוּ אֲבִינוּ עֲנֵנוּ בַיּוֹם צוּם
הַתְּעֵנִית הַזֶּה וַיְהִי הַיּוֹם הַזֶּה יוֹם רְצוֹן לְפָנֶיךָ, לְתַקֵּן אֶת כָּל פְּגַמֵּינוּ
וּפְגַמֵי אָדָם הָרָאוּשׁוֹן שֶׁפָּגַמְנוּ בְּכָלֵּלוֹת אֲצִילוֹת בְּרִיאָה יְצִירָה עֲשִׂיָה,
וְכָל פְּרֻטֵי אֲצִילוֹת בְּרִיאָה יְצִירָה עֲשִׂיָה, וּלְבַרֵּר חֲלָקֵי הַנֶּפֶשׁ שֶׁנִּפְגְּמוּ
וְנִפְלוּ בְּנִגְוֵה דְאֲצִילוֹת בְּרִיאָה יְצִירָה עֲשִׂיָה, וְנִגְוֵה פְּאוּר תְּהִיָה אֶל
מְקוֹם הַקֶּדֶשׁ: אָנָּה יְהוָה יֵאֱהַדוּנְהֵי בְּזִכּוֹת אַבְרָהָם אֱהָבְךָ הָאֲחוּז
בְּמִדַּת הַחֶסֶד, וּבְזִכּוֹת יִצְחָק עַבְדְּךָ הָאֲחוּז בְּמִדַּת הַגְּבוּרָה, וּבְזִכּוֹת
יַעֲקֹב תְּמִימְךָ הָאֲחוּז בְּמִדַּת הַתְּפָאֶרֶת, וּבְזִכּוֹת מֹשֶׁה נְבִיאְךָ הָאֲחוּז

בְּמִדַּת הַנִּצְחָה, וּבְזִכְרוֹת אֶהְרֵן כְּהֵנָּה הָאֲחוּז בְּמִדַּת הַהוֹד, וּבְזִכְרוֹת יוֹסֵף
צְדִיקָה הָאֲחוּז בְּמִדַּת הַיְסוּד, וּבְזִכְרוֹת דָּוִד עֲבָדָה מְשִׁיחָה הָאֲחוּז
בְּמִדַּת הַמְּלָכוּת, יִתְקַנּוּ שְׂבָעָה נְחָלֵי הַמְּלָכוּת תְּקוּן גְּמוּר וְשָׁלֵם,
וַיִּתְּנוּ לָהֵיוֹת מְלָאִים וּמְאִירִים וְנִמְשָׁכִים בְּשִׁפְעַר רַב כְּרִצּוֹנָה:

יֹאמֶר פְּסוּקִים אֱלוֹ שֶׁבַע פְּעָמִים.

אָנָּה יְהוָה יֵאֱהוּדְנָהי הוֹשִׁיעָה נָא אָנָּה יְהוָה יֵאֱהוּדְנָהי הַצְּלִיחָה נָא:

אָנָּה אֱלֹ אֵל נָא הוֹשִׁיעָה נָא וְהַצְּלִיחָה נָא:

אָנָּה אֱלֹ אֵל נָא הוֹשִׁיעָה נָא וְהַרְוִיחָה נָא:

אָנָּה אֱלֹ נָא, רַפָּא נָא, סְלַח נָא, הוֹשַׁעְנָא וְהוֹשִׁיעָה נָא:

יֹאמֶר פְּסוּקִים אֱלוֹ חֲמֵשׁ פְּעָמִים:

וְאֵת אֲשֶׁר חָטָא מִן הַקֹּדֶשׁ יִשְׁלַם, וְאֵת חַמְיִשְׁתּוֹ יוֹסֵף עָלָיו וְנִתַּן
אוֹתוֹ לִפְהֵן. וְהִפְהֵן יִכְפֹּר עָלָיו בְּאֵיל הָאֲשָׁם וְנִסְלַח לוֹ:
וְאִם גָּאֵל יִגְאֵל אִישׁ מִמַּעֲשָׂרוֹ, חַמְיִשְׁתּוֹ יוֹסֵף עָלָיו:

יֹאמֶר פְּסוּקֵי זֶה שֶׁבַע פְּעָמִים:

אָנָּה יְהוָה יֵאֱהוּדְנָהי הוֹשִׁיעָה נָא. אָנָּה יְהוָה יֵאֱהוּדְנָהי הַצְּלִיחָה נָא:

יְהוָה יֵאֱהוּדְנָהי צְבָאוֹת עֲמָנוּ מִשְׁגָּב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סְלָה: יְהוָה
צְבָאוֹת אֲשֶׁרֵי אָדָם בּוֹטֵחַ בָּךְ: יְהוָה הוֹשִׁיעָה הַמְּלִיךְ יַעֲנֵנוּ בַיּוֹם
קָרְאָנוּ: וְאֲנִי תַפְלִיתִי לָךְ יְהוָה עַת רְצוֹן, אֱלֹהִים בְּרַב חֶסֶדְךָ עֲנֵנִי
בְּאַמַּת יִשְׂרָאֵל: יְהִי לְרְצוֹן אִמְרֵי פִי וְהִגִּיֹן לִבִּי לִפְנֵיךָ יְהוָה צוּרֵי
וְגֹאֲלֵי:

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי, שְׂיִהְיֶה מַעוֹט חֲלָבִי וְדָמֵי
שְׁנַתְמַעֵט הַיּוֹם לִפְנֵיךָ בְּתַעֲנִיתִי חָשׁוּב וּמְקַבֵּל לִפְנֵי כֶּסֶף כְּבוֹדְךָ
כְּאֵלֹהֵי הַקְּרִבְתִּיו עַל גְּבִי מִזְבֵּחַךָ הַקָּדוֹשׁ, וּבְכַח חֲלָב וְדָם שְׁנַתְמַעֵט
מִמֶּנִּי, יִתְעוֹרֵר סוּד ב' זְוִיגֵי מ"ב דְּחִיף וְגֵרוֹן. וּבְכֵן יִמְתְּקוּ מִסְפֵּר
אוֹתֵיזוֹת דְּמֵלוֹי דְּרַבּוּעַ דְּאֱלֹהִים דְּהַהִ"ן הַעוֹלָה שְׁמוֹנָה מְאוֹת, וְעַם
מִסְפֵּר מְאָה וְשִׁלְשִׁים אוֹתֵיזוֹת דְּעֵשֶׂר פְּעָמִים אֱלֹהִים בְּמֵלוֹיִם, יַעֲלוּ
לְמִסְפֵּר תַעֲנִית. וַיַּעֲלֵה לִפְנֵיךָ מִדְּרָגָה לְמַעְלָה מִמְּדְרָגָה, מַעֲשִׂיָה

ליצירה ומיצירה לבריאה ומבריאה לאצילות, עד מוחא סתימאה מחשבה העליונה, דבורר אכל וזריק פסלת, ומפחה ישתלשל וירד שפע גדול ורב על כל העולמות, מדרגה אחר מדרגה, מאצילות לבריאה ומבריאה ליצירה ומיצירה לעשיה, ומשם יגיע ויחול עלי, לטהר לבי לעבדך ליראה ולאהבה את שמך, ולתת כח במחשבותי ובמחי לברר ולתקן ולהעלות כל ניצוצי הקדשה והנפשות והרוחות והנשמות דקדשה, ולהגביר חלק הטוב שיש בי על החלק הרע שיש בי, והיה נא קרוב לשועתנו. טרם נקרא אליך ואתה תענה, נדבר ואתה תשמע, כדבר שנאמר "והיה טרם יקראו ואני אענה עוד הם מדברים ואני אשמע", כי אתה ה' פודה ומציל ועונה ומרחם בכל עת צרה וצוקה ושומע תפלות כל פה, ברוך שומע תפלה. אנא יהוה יאהדונהי אוי נא לנו כי חטאנו אנא נולידך את חרפתנו, בן כסיל תוגת אמו, ואם תפנה לחטאתינו אבד שברנו ותקנתינו, ואם תשמר עונינו מי יעמד לפניך מאז אפך, ובטובך הגדול תעורר רחמיך וראה בעין חמלתיך צרת גופינו ונשמתינו וקבל ברכ רחמיך תשובתינו וקוראים בשמך יהוה יאהדונהי הושיעה המלך, אל תעזבנו, וכיד ועמך אל תשנו, ולא לארך אפך תקחנו, פי גלוי וידוע לפניך כי לא עלתה על לבנו להמרות חס ושלום נגד כבודך ולעשות נגד פונתך, אפס כי עז יצרנו הרע ועל פרחינו נטה ארחנו, ומנע הטוב ממנו, דמיונו כאריה יכסוף לטרף וככפיר יושב במסתרים ופתע פתאום חיים בלעונו ואתה בטובך יהוה יאהדונהי בצדקתך תוציא מצרה נפשינו, הצילה מתרב נפשו והעלה ארוכה ומרפא לעונינו ויהיו למאורות כל השמות אשר החשכנו בעונותינו וחטאתינו ופשעינו, וטהר לבנו לעבדך באמת ובלבב שלם ביראה ובאהבה, אמן, בן יהי רצון. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה יאהדונהי צורי וגאלי:

יעשה שבעה הקפות לתבה בבית הפנסת, ובכל הקפה יאמר מזמור הבו לה בני אלים, פלו, ופסוק מפסוקי אנא בפת, לפי הסדר הזה.

מזמור לדוד הבו ליהוה בני אלים הבו ליהוה כבוד ועז: הבו ליהוה כבוד שמו השתחוו ליהוה בהדרת קדש: קול יהוה על

הַמַּיִם אֶל הַכְּבוֹד הַרְעִים יְהוָה עַל מַיִם רַבִּים: קוֹל יְהוָה בַּפֶּחַח קוֹל
 יְהוָה בַּהֲדָר: קוֹל יְהוָה שֹׁבֵר אַרְזִים וַיִּשְׁבֵּר יְהוָה אֶת אַרְזֵי הַלְּבָנוֹן:
 וַיִּרְקְדֵם כְּמוֹ עֶגְלָה לְבָנוֹן וַיִּשְׁרִיזוּן כְּמוֹ בֶן רֵאמִים: קוֹל יְהוָה חֲצַב
 לְהַבּוֹת אֶשׁ: קוֹל יְהוָה יַחֲלִיל מִדְּבַר יַחֲלִיל יְהוָה מִדְּבַר קָדֵשׁ: קוֹל
 יְהוָה יַחֲלִיל אֵילוֹת וַיַּחֲשֹׁף יַעְרוֹת וּבִהֲיַכְלוֹ פֶּלֶא אִמֵּר כְּבוֹד: יְהוָה
 לַמַּבּוּל יֵשֵׁב וַיֵּשֵׁב יְהוָה מֶלֶךְ לַעֲוֹלָם: יְהוָה עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְהוָה יִבְרַךְ
 אֶת עַמּוֹ בְּשָׁלוֹם:

- אָנָּה בְּכַחַת. גְּדוּלַת יְמִינֶךָ. תַּתִּיר צְרוּרָה: (אב"ג ית"ץ)
- קַבֵּל רִנַּת. עֲמֶךָ שְׂגָבְנוּ. טַהֲרֵנוּ נוֹרָא: (קר"ע שט"ן)
- נָא גְבוּר. דּוֹרְשֵׁי יַחֲוּדֶךָ. כְּכַבַּת שְׁמַרְם: (נג"ד יכ"ש)
- בְּרַכְם טַהֲרַם. רַחֲמֵי צְדָקָתֶךָ. תְּמִיד גְּמִלְם: (בט"ר צת"ג)
- חֲסִין קְדוּשׁ. בְּרוּב טוֹבְךָ. נַהֵל עֲדָתֶךָ: (חק"ב טנ"ע)
- יַחֲדִיד גְּאָה. לְעַמֶּךָ פְּנֵה. זוֹכְרֵי קְדוּשָׁתֶךָ: (יג"ל פז"ק)
- שׁוֹעֲתֵנוּ קַבֵּל. וַשְּׁמַע צַעֲקָתֵנוּ. יוֹדַע תַּעֲלוּמוֹת: (שק"ו צי"ת)

בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לַעֲוֹלָם וָעַד:

יִתֵּן הַפֶּסֶף לְצַדִּיקָה לְעַנְיִים יִרְאֵי שָׁמַיִם וַיְהִי רַצוֹן שֶׁה' יִקַּבֵּל תְּשׁוּבָתוֹ בְּרַצוֹן

סֵדֵר תִּקּוּן פֶּרֶת

מִשְׁקִיעַת הַחֲמָה וְעַד שְׁעָה לִפְנֵי שְׂאִיר הַשְּׁמֶשׁ, יִזְהַר שְׁלֵא לִישׁוֹן, וַיֵּשֶׁב
 כָּל הַלַּיְלָה לְלַמֵּד לַמּוֹדֵי קְדֵשׁ. אִם אֵינּוּ בַתְּעֲנִית יִכּוֹל לְשִׁתּוֹת שְׁתִּיָּה קִלְיָה
 וְקִפְפָה וְתַה, עַד שְׁעֵתִיִּים לִפְנֵי שְׂאִיר הַשְּׁמֶשׁ, אֲבָל אֲסוּר לְאָכֹל. וְאִם הוּא
 חָלֵשׁ יִכּוֹל לְאָכֹל עַד שְׁעֵתִיִּים לִפְנֵי שְׂאִיר הַשְּׁמֶשׁ דְּבָרִים קְלִים כְּעוֹגוֹת
 וּפְרוֹת, אֲבָל אֲסוּר לְאָכֹל אַרוּחָה אוֹ לְשִׁתּוֹת יַיִן וּמִשְׁקָאוֹת חֲרִיפִים.

לִפְנֵי הַלְמוּד בְּלַיְלָה יֵאמֵר בְּקִשָּׁה זוֹ:

לְשֵׁם יְחִוּד קְדוּשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׁכִינְתֵיהָ, בְּדַחֲלוֹ וּרְחִימוּ וּרְחִימוּ
 וּדְחִילוּ, לְיַחְדָּא שֵׁם י"ה בּו"ה בְּיַחְוּדָא שְׁלִים (יְהוּה) בְּשֵׁם כָּל
 יִשְׂרָאֵל, הִנֵּה אֲנִכִי בָּא לְלַמֵּד בְּלַיְלָה זֶה בְּסִתְרֵי תוֹרָה וּבִתְהַלִּים, כְּדִי

לכפר על אשר חטאתי עויתי ופשעתי מעודי ועד עתה בגלגול זה ובגלגולים אחרים. והרי אנכי מקבל עלי מצות עשה של התשובה ושב אליך אבינו שבשמים ככל לב, ומתחרט חרטה גמורה ושלמה על כל אשר חטאתי עויתי ופשעתי לפניך ועברתי על רמ"ח מצות עשה ופס"ה מצות לא תעשה וענפיהם מדברי קבלה ומדברי סופרים, ובפרט במה שחטאתי עויתי ופשעתי בחלול ה', ועברתי על תורתך הקדושה שכתוב בה "ולא תחלו את שם קדשי, ונקדשתי בתוך בני ישראל, אני ה' מקדשכם", ובמה שחטאתי עויתי ופשעתי בעון הקרי, ועברתי על מה שכתבת בתורתך הקדושה "ונשמרת מפל דבר רע", ופגמתי בתורתך ובאחדותך וביחוד שמך. יראה ופחד תבא בי בזכרי כל אשר הכעסתיך. אמנם על רחמך הפשוטים בטחתי כי מינך פשוטה לקבל שבים. ומקבל אני עלי על מלכותך יתברך בלב שלם ובנפש חפצה, ואומר באהבה שלמה "שמע ישראל יהוה אלהינו יהוה אחד", ומוכן אני למסור עצמי על יחוד קדשת שמך. תתברך לנצח צורנו מלכנו וגואלנו בורא קדושים. ישתבח שמך לעד מלכנו האל המלך הגדול והקדוש בשמים ובארץ. והנני מקבל על עצמי ארבע מיתות בית דין, סקילה, שרפה, הרג וחנק, למען שמך באהבה. ואנחנו מברכים ומשבחים ומפארים ומקדישים ומעריצים וממליכים את שמך מלכנו האל המלך הגדול הגבור והנורא, קדוש אתה ונורא שמך ואין אלה מבלעדיך: אלהינו ואלהי אבותינו, מלך על כל העולם כלו בכבודך, והנשא על כל הארץ ביקרך, והופע בהדר גאון עזך, על כל יושבי תבל ארצה. וידע כל פעול כי אתה פעלתו, ויבין כל יצור כי אתה יצרתו, ויאמר כל אשר נשמה באפו, יהוה יאהדונה אלהי ישראל מלך ומלכותו בכל משלה. (אפילו בקליפות להכניעם).

קדשנו (מכתר) במצותיך, תן חלקנו בתורתך (מתפארת), שבצענו מטובך, (מיסוד) שמח נפשנו (מלכות) בישועתך, וטהר לבנו לעבדך באמת, והאר עינינו בתורתך ודבק לבנו במצותיך ויחד לכבנו לאהבה וליראה את שמך.

אנא יהוה עשה למען שמך הגדול ולמען תורתך הקדושה ולמען רחמיך וחסדיך ותמחול ותסלח ותכפר לכל חטאתי ועוונותי ופשעי

שְׁחָטָאֲתִי עֵוִיתִי וּפְשַׁעֲתִי לְפָנֶיךָ, וַתַּחֲתֵקֵן אֶת כָּל אֲשֶׁר עִוִּיתִי וְהָאֵר כָּל שְׁמוֹת הַקִּדְּשׁ שֶׁפָּגַמְתִּי בָהֶם וַתִּלְקַט כָּל נִצּוּצֵי הַקִּדְּשָׁה אֲשֶׁר פְּזַרְתִּי וַיָּשׁוּב הַכֹּל לְאֵיתָנֹו הָרָאשׁוֹן וְלֹא יָדַח מִמֶּנּוּ נֶדַח. אֹר זָרוּעַ לְצַדִּיק וְלִישְׂרֵי לֵב שְׁמָחָה, קִבֵּל רֵנַח עִמָּךְ, שְׁגַבְנוּ טְהָרָנוּ נוֹרָא (ק"ע ש"ט").

אֲנָא בְּכַח שֵׁם (ק"ע) הַחֲתוּם בְּסוּף אֹר זָרוּעַ לְצַדִּיק, קָרַע מִמְּלֻכַת הַרְשָׁעָה כְּלָה, וְכָל הַטְּפוֹת שֶׁיִּצְאוּ מִמֶּנִּי לְבִטְלָה בֵּין בְּאוֹנֶס וּבֵין בְּרִצּוֹן, בֵּין בְּשׁוּגָג וּבֵין בְּמִזִּיד שְׁלֹא בְּמִקּוֹם מִצְוָה, בְּכַח שֵׁם (ק"ע) הֲיָה עָקֵר לְעָקֵר נִטַּע נִצּוּצוֹת הַקִּדְּשָׁה אֲשֶׁר בְּתוֹךְ עִמָּקֵי הַקְּלָפוֹת, חֵיל בָּלַע וַיִּקְיָאֵנוּ (ר"ת חב"ו) מִבְּטָנוּ יוֹרְשָׁנוּ אֵל, וְהַנִּצּוּצוֹת הַקְּדוּשִׁים הֵמָּה יַעֲשׂוּ עִרְק לְבְרוּחַ מִתּוֹךְ הַקְּלָפָה וְלַעֲלוֹת עַד צַדִּיק יְסוּד עוֹלָם כִּי הוּא רַק"ע נְשָׁמָה, יְקַבֵּל ש"ע אִוְרוֹת וְאִדְרַת פָּנִים הַעֲלִיּוֹנִים, וְהַנֶּפֶשׁ הַקְּדוּשָׁה הִיא מוֹצֵאת וְנִטְהָרַת מִכָּל דְּבַר רָע וְתַעֲשֶׂה טוֹב, וְלִישְׂרֵי לֵב שְׁמָחָה צַדִּיק וְטוֹב לוֹ, גַּם יִהְיֶה יֵאֱהוּדוֹנָהי יִתֵּן הַטוֹב וְאַרְצָנוּ תִּתֵּן יְבוּלָהּ, נָא גְבוּר דּוֹרְשֵׁי יְחִוּדָךְ כְּכַבַּת שְׁמֵרָם (נג"ד יכ"ש). אֲבִינוּ מִלְּפָנֶיךָ, אֱלֹהֵינוּ גִּלְהָה כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ עָלֵינוּ מִהֲרָה. וְהוֹפֵעַ וְהַנֶּשֶׂא עָלֵינוּ לְעֵינֵי כָל חַי. וְקָרַב פְּזוּרָנוּ מִבֵּין הַגּוֹיִם. וְנַפְּצוּתֵינוּ (חֲלָקֵי הַנֶּשֶׁמָה שֶׁלְנוּ שֶׁמִּסְתַּוְּכָבִים עֲרִטִילָאִין) כְּנֶס מִיִּרְכַּתִּי אֲרָץ. וְהַכִּיָּאֵנוּ יִהְיֶה יֵאֱהוּדוֹנָהי אֱלֹהֵינוּ לְצִיּוֹן עִירְךָ בְּרִנָּה וְלִירוּשָׁלַיִם עִיר מַקְדְּשְׁךָ בְּשִׂמְחַת עוֹלָם. וְקִיָּם לָנוּ יִהְיֶה יֵאֱהוּדוֹנָהי אֱלֹהֵינוּ אֶת הַדְּבַר שֶׁהִבְטַחְתָּנוּ עַל יְדֵי צְפִנְיָה חוֹזֵף כְּאִמּוֹר, בְּעַת הַהִיא אָבִיא אֶתְכֶם, וּבְעַת קִבְּצִי אֶתְכֶם, כִּי אֶתֵּן אֶתְכֶם לְשֵׁם וְלַתְהִלָּה בְּכָל עַמֵּי הָאָרֶץ בְּשׁוֹבֵי אֶת שְׁבוּתֵיכֶם לְעֵינֵיכֶם אָמַר יִהְיֶה. יִהְיֶה לְרִצּוֹן אִמְרֵי פִי, וְהִגִּיּוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ, יִהְיֶה צוּרֵי נְגוּאָלִי.

יאמר משננות מסכת כריתות. ואח"כ יאמר משננות חולין יומא, ידים, מקוואות, שראשי תיבות שלהם חיים. ואח"כ ילמד הרמב"ם הלכות שגגות. (מי שלא מבין ההלכות יתחיל מיד אדרא רבא) ואח"כ יאמר אדרא רבא (נמצא לקמן עמוד 280) ואדרא זוטא (נמצא בחלק א') ואם נשאר זמן, יאמר תהלים עד עלות השחר. בתצות לילה יאמר תקון תצות.

אשה עד תצות לילה תלמד הלכות שבת, והלכות ברכות, ואם אפשר גם הלכות של דיני נדה וטהרת המשפחה. ואם אין באפשרותה ללמוד

הלכות אלו, תלמד למודי קודש מה שלפה חפץ. ואחר חצות לילה תאמר תהלים עד עלות השחר.

מסכת כריתות

שְׁלֵשִׁים וְשֵׁשׁ כְּרִתוֹת בַּתּוֹרָה, (פירוש, על שלשים ושש עבירות שבתורה חייבים עליהן עונש "כרת", מלבד עונש מות שיש בחלק מהם. ואלו הם השלשים ושש.) הֵבֵא עַל הָאֵם, וְעַל אִשְׁתְּ הָאָב, וְעַל הַכֹּלֵה, הֵבֵא עַל הַזְכוּר, וְעַל הַבְּהֵמָה, וְאִשָּׁה הַמְבִיאָה אֶת הַבְּהֵמָה עֲלֶיהָ, הֵבֵא עַל אִשָּׁה וּבִתָּהּ, וְעַל אִשְׁתְּ אִישׁ, הֵבֵא עַל אַחֻתּוֹ, וְעַל אַחֻתְּ אָבִיו, וְעַל אַחֻתְּ אִמּוֹ, וְעַל אַחֻתְּ אִשְׁתּוֹ, וְעַל אִשְׁתְּ אָחִיו, וְעַל אִשְׁתְּ אָחִי אָבִיו, וְעַל הַנֶּדֶה, הַמְגֵדֵף, (את שם ה' ח"ו) וְהַעוֹבֵד עִבּוֹ וְדָה וְזָרָה, וְהַנּוֹתֵן מִזְרָעוֹ לַמֶּלֶךְ, וְיַבְעֵל אוֹב, הַמְחַלֵּל אֶת הַשֶּׁבֶת, וְטָמֵא שְׂאֵכֵל אֶת הַקֹּדֶשׁ, וְהֵבֵא לַמִּקְדָּשׁ טָמֵא, הָאוֹכֵל חֶלֶב, וְדָם, (מכל בעל חי שהוא פרט לדגים וחסגבים) וְנוֹתֵר, וּפְגוּל, (מבשר הקרבנות) הַשּׁוֹחֵט וְהַמְעַלֵּה בַחֹץ, הָאוֹכֵל חֶמֶץ בַּפֶּסַח, וְהָאוֹכֵל וְהַעוֹשֶׂה מְלֶאכָה בְיוֹם הַכַּפּוּרִים, הַמְפַטֵּם אֶת הַשֶּׁמֶן, (עושה כדוגמת שמן המשחה שעשה משה) וְהַמְפַטֵּם אֶת הַקֶּטֶר, (עושה כדוגמת הקטורת שהקטירו במקדש) וְהִסֵּף בְּשֶׁמֶן הַמִּשְׁחָה. (אלו כולם נענש כשעשה את האסור) הַפֶּסַח וְהַמִּלָּה בְּמִצּוֹת עֲשֵׂה: (על שני אלו נענש אם נמנע ולא הקריב את קרבן הפסח, או לא מל את עצמו)

רַבִּי שִׁמְעוֹן אוֹמֵר, כְּבָשִׁים קוֹדְמִין לְעִזִּים בְּכָל מְקוֹם. (בקרבת חטאת שאדם יכול להביא או כבשה נקבה או עז נקבה, הכבשים מוזכרים בתורה לפני העיזים) יָכוֹל מִפְּנֵי שֶׁהֵן מִבְּחָרִין מֵהֵן, תְּלָמוּד לומר וְאֵם כְּבֶשֶׂת יָבִיא קָרְבָּנוֹ לְחֻטָּאת, מְלָמֵד שֶׁשְׁנֵייהֶם שְׁקוּלִין. (ואין עדיפות לאחד מהם) תוֹרִין קוֹדְמִין לְבָנֵי יוֹנָה בְּכָל מְקוֹם. (בקרבת שמביא מי שנתחייב להביא או תורים או בני יונה כגון יולדת או אדם עני שחטא או שנטהר מצרעתו) יָכוֹל מִפְּנֵי שֶׁהֵן מִבְּחָרִים מֵהֵן, תְּלָמוּד לומר, וּבֶן יוֹנָה או תוֹר לְחֻטָּאת, מְלָמֵד שֶׁשְׁנֵייהֶן שְׁקוּלִין. (ואין עדיפות לאחד מהם) הָאָב קוֹדֵם לָאֵם בְּכָל מְקוֹם. יָכוֹל שֶׁכְּבוֹד הָאָב עוֹדֵף עַל כְּבוֹד הָאֵם, תְּלָמוּד לומר, אִישׁ אִמּוֹ וְאָבִיו תִּירָאוּ, מְלָמֵד, שֶׁשְׁנֵייהֶם שְׁקוּלִים. אָבֵל אָמְרוּ חֲכָמִים, הָאָב קוֹדֵם לָאֵם בְּכָל מְקוֹם, מִפְּנֵי

שְׁהוּא וְאָמוֹ תִּיבִין בְּכָבוֹד אָבִיו. (כאשר היא נשואה לו, אבל בגרושה ממנו אין עדיפות לאחד מהם) וְכֵן בְּתִלְמוּד תּוֹרָה. אִם זָכָה הֵבֵן לְפָנָי הָרַב. הָרַב קוֹדֵם אֶת הָאָב בְּכָל מְקוֹם, (כגון לפדותו מהשבי או לטפל כאבדתו) מִפְּנֵי שְׁהוּא וְאָבִיו תִּיבִין בְּכָבוֹד רַבּוֹ: (מדובר ברבו מובהק שהוא גם רבו מובהק של אביו, אבל ברבו שאינו מובהק או כשאינו רבו של אביו הדין שונה)

מסכת חולין

הַפֶּל שׁוֹחֲטִין וְשֹׁחֲטֵתָן כְּשֶׁרָה, חוּץ מִחֲרַשׁ, שׁוֹטֵה, וְקָטָן, שְׁמָא יִקְלְקְלוּ בְּשֹׁחֲטֵתָן. וְכֵלָן שְׁשֻׁחְטוּ וְאֲחֵרִים רֹאֲיִן אוֹתָן, שֹׁחֲטֵתָן כְּשֶׁרָה. שֹׁחֲטֵת נְכָרִי, נְבִלָה וּמְטֻמָּאָה בְּמִשְׁא. הַשׁוֹחֵט בְּלִילָה, וְכֵן הַסּוּמָא שְׁשֻׁחְט, שֹׁחֲטָתוֹ כְּשֶׁרָה. הַשׁוֹחֵט בְּשַׁבָּת, וּבְיוֹם הַכַּפּוּרִים, אֵף עַל פִּי שְׁמֵת־חַיִּב בְּנִפְשׁוֹ, שֹׁחֲטָתוֹ כְּשֶׁרָה: לֹא יִטּוֹל אָדָם אִם עַל בְּנִים, אֲפִלּוּ לְטַהֵר אֶת הַמְצוּרָע. וּמָה אִם מְצוּה קִלְיָה שְׁהִיא כְּאֶסֶר, אִמְרָה תּוֹרָה, לְמַעַן יִיטַב לָךְ וְהֵאֲרַכְתָּ יָמִים, קַל וְחֹמֶר עַל מְצוֹת חֲמוּרוֹת שְׁבִתוֹרָה:

מסכת יומא

שִׁבְעַת יָמִים קָדָם יוֹם הַכַּפּוּרִים מְפָרִישִׁין פֶּהֶן גְּדוֹל מִבֵּיתוֹ לְלִשְׁכַּת פְּלִהָדְרִין, וּמִתְקִינִין לוֹ כֹּהֵן אַחֵר תַּחֲתָיו, שְׁמָא יֶאֱרַע בּוֹ פְּסוּל. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אֵף אִשָּׁה אַחֲרַת מִתְקִינִין לוֹ, שְׁמָא תָמוּת אִשְׁתּוֹ, שְׁנָאֵמֵר וְכַפֵּר בְּעַדוֹ וּבְעַד בֵּיתוֹ. בֵּיתוֹ, זֶה אִשְׁתּוֹ. אָמְרוּ לוֹ, אִם כֵּן, אֵין לְדַבֵּר סוּף: הָאוֹמֵר, אֲחֻטָּא וְאִשׁוּב, אֲחֻטָּא וְאִשׁוּב, אֵין מְסַפִּיקִין בְּיָדוֹ לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה. אֲחֻטָּא וְיּוֹם הַכַּפּוּרִים מְכַפֵּר, אֵין יוֹם הַכַּפּוּרִים מְכַפֵּר. עֲבֵרוֹת שְׁבִין אָדָם לְמְקוֹם, יוֹם הַכַּפּוּרִים מְכַפֵּר. עֲבֵרוֹת שְׁבִין אָדָם לְחִבְרוֹ, אֵין יוֹם הַכַּפּוּרִים מְכַפֵּר, עַד שְׁיִרְצָה אֶת חִבְרוֹ. אֵת זֶה דָרַשׁ רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן עֲזַרְיָה, מִפֶּל חֲטָאֲתִיכֶם לְפָנָי יְיָ תִטְהַרוּ, עֲבֵרוֹת שְׁבִין אָדָם לְמְקוֹם, יוֹם הַכַּפּוּרִים מְכַפֵּר. עֲבֵרוֹת שְׁבִין אָדָם לְחִבְרוֹ, אֵין יוֹם הַכַּפּוּרִים מְכַפֵּר, עַד שְׁיִרְצָה אֶת חִבְרוֹ. אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא, אֲשֶׁרִיכֶם יִשְׂרָאֵל, לְפָנָי מִי אַתֶּם מִטְהַרִּין, וּמִי מִטְהַר אֶתְכֶם, אָבִיכֶם שְׁבַשְׁמִים, שְׁנָאֵמֵר, וְזַרְקֵתִי עֲלֵיכֶם מִיָּם טְהוּרִים וּטְהַרְתֶּם. וְאוֹמֵר, מְקַנְהָ יִשְׂרָאֵל יְיָ, מָה מְקַנְהָ מִטְהַר אֶת

הטמאים, אף הקדוש ברוך הוא מטהר את ישראל:

מסכת ידים

מי רביעית נותנין לידים, לאחד אף לשנים. מחצית לג, לשלשה או לארבעה. מלג, לחמשה ולעשרה ולמאה. רבי יוסי אומר, ובלבד שלא יפחות לאחרון שבהם מרביעית. מוסיפין על השניים, ואין מוסיפין על הראשונים: אמר צדוקי גלילי, קובל אני עליכם פרושים, שאתם כותבין את המושל עם משה בגט. אומרים פרושים, קובלין אנו עליך צדוקי גלילי, שאתם כותבין את המושל עם השם בדרך, ולא עוד אלא שאתם כותבין את המושל מלמעלה ואת השם מלמטה, שנאמר, ויאמר פרעה מי ה' אשה אשמע בקלו לשלח את ישראל. וכשלקה מהו אומר, ה' הצדיק:

מסכת מקואות

שש מעלות במקואות, זו למעלה מזו, וזו למעלה מזו. מי גבאים, שתה טמא ושתה טהור, טמא. שתה טמא ומלא בכלי טהור, טמא. שתה טמא ונפל כפר של תרומה, אם הדיח, טמא. ואם לא הדיח, טהור: אכל אכלים טמאים, ושתה משקים טמאים, טבל והקיאן, טמאים, מפני שאינן טהורים בגוף. שתה מים טמאים, טבל והקיאן, טהורים, מפני שהם טהורים בגוף. בלע טבעת טהורה, נכנס לאהל המת, הזה ושתה וטבל והקיאה, הרי היא כמות שהיתה. בלע טבעת טמאה, טבל ואוכל בתרומה. הקיאה, טמאה וטמאתו. חץ שהוא תחוב באדם, בזמן שהוא נראה, חוצץ. ואם אינו נראה, טבל ואוכל בתרומתו:

הרמב"ם הלכות שגגות.

יש בכללן חמש מצוות עשה; וזה הוא פרטן: (א) שיקריב היחיד קרבן חטאת קבועה על שגגתו; (ב) שיקריב אשם מי שלא נודע לו אם חטא אם לא חטא עד שייוודע לו ויביא חטאתו, וזה הוא הנקרא אשם תלוי; (ג) שיקריב החוטא אשם על עבירות ידועות, וזה הוא הנקרא אשם ודאי; (ד) שיקריב החוטא קרבן על עבירות ידועות, אם היה עשיר בהמה ואם היה עני עוף או עשירית האיפה,

וזה הוא הנקרא קרבן עולה ויורד; (ה) שיקריבו הסנהדרין קרבן, אם טעו והורו שלא כהלכה באחת מן החמורות. וביאור מצוות אלו בפרקים אלו.

הלכות שגגות פרק א

א כל העובר בשגגה על אחת ממצוות לא תעשה שיש בה מעשה שחייבין עליה כרת--הרי זה חייב להקריב קרבן חטאת, ומצות עשה היא שיקריב חטאתו על שגגתו.

ב וכל עבירה שחייבין על זדונה כרת, חייבין על שגגתה חטאת--חוץ משלוש עבירות, מגדף ומבטל מילה וקרבן פסח: הפסח והמילה--מפני שהן מצוות עשה, ואין מביאין חטאת אלא על שגגת לא תעשה, שנאמר "אחת ממצוות ה', אשר לא תיעשינה", והמגדף--מפני שאין בו מעשה, ונאמר "לעושה בשגגה" יצא מגדף, שאין בו מעשה.

ג לפיכך המקבל עליו עבודה זרה באלוה--אף על פי שהוא חייב כרת, ואם היה מזיד נסקל--אם קיבל בשגגה, פטור מן הקרבן: לפי שלא עשה מעשה, ונאמר "בעשותה אחת . . ."

ד כל כריתות שבתורה חוץ משלש כריתות שביארנו--אם עבר היחיד על אחת מהן בשגגה, מביא חטאת קבועה: חוץ מטמא שאכל קודש, וטמא שנכנס למקדש--ששניהם אין מביאין חטאת קבועה, אלא קרבן עולה ויורד כמו שיתבאר.

ה חטאת קבועה, היא הבאה מן הבהמה בלבד. וקרבן עולה ויורד, הוא הקרבן שאינו קבוע: אלא אם היה עשיר, מביא חטאת בהמה; ואם היה עני, מביא עוף, או עשירית האיפה, כמו שיתבאר.

ו נמצאת למד שכל העבירות שהיחיד מביא על שגגתן חטאת קבועה, שלש וארבעים; ואלו הן: (א) הבא על אמו, (ב) והבא על אם אשתו, (ג) והבא על אם אמה, (ד) והבא על אם אביה, (ה) הבא על בתו, (ו) והבא על בת בתו, (ז) והבא על בת בנו, (ח) והבא על בת אשתו, (ט) והבא על בת בתה, (י) והבא על בת בנה, (יא) הבא על אחותו, (יב) והבא על אחותו שהיא בת אשת אביו, (יג) והבא

על אחות אביו, (יד) והבא על אחות אמו, (טו) והבא על אחות אשתו, (טז) והבא על אשת אביו, (יז) והבא על אשת אחי אביו, (יח) והבא על אשת בנו, (יט) והבא על אשת אחיו, (כ) והבא על אשת איש, (כא) והבא על הנידה, (כב) השוכב עם זכר, (כג) הבא על אביו, (כד) הבא על אחי אביו, (כה) השוכב עם בהמה, (כו) האשה המביאה את הבהמה עליה; נמצאו כל כרתות שבעריות, שישה ועשרים. ובשאר העבירות, שבעה עשר; ואלו הן: (א) העובד עבודה זרה במעשה, (ב) הנותן מזרעו למולך, (ג) בעל אוב, (ד) בעל ידעוני במעשה, (ה) המחלל את השבת, (ו) העושה מלאכה ביום הכיפורים, (ז) האוכל ושותה ביום הכיפורים, (ח) האוכל חמץ בפסח, (ט) האוכל חלב, (י) האוכל דם, (יא) האוכל נותר, (יב) האוכל פיגול, (יג) השוחט קדשים חוץ לעזרה, (יד) המעלה קרבן חוץ לעזרה, (טו) המפטם את שמן המשחה, (טז) המפטם את הקטורת, (יז) הסך בשמן המשחה. הרי אלו, שלוש וארבעים עבירות שמביאין על שגגתן חטאת קבועה.

ז ומה הוא הקרבן שמביא השוגג באחת מאלו. אם בעבודה זרה שגג, מביא עז בת שנתה לחטאת, והיא האמורה בפרשת שלח לך, בין שהיה החוטא הדיוט, או מלך או כהן משיח. הכל שווין בשגגת עבודה זרה.

ח אבל אם שגג באחת משאר השתיים וארבעים, אם היה הדיוט, מביא שעירת עיזים, או נקבה מן הכבשים; וזו היא חטאת של אחד "מעם הארץ", האמורה בפרשת ויקרא. ואם המלך הוא שגג באחת מהן, מביא שעיר עיזים לחטאת. ואם היה כהן משיח, הוא מביא פר בן בקר לחטאת; והוא נשרף, כמו שנתפרש שם.

ט אחד יחיד שגג באחת מאלו או מרובין. שנאמר "תורה אחת תהיה לכם, לעושה בשגגה" כיצד: אנשי מדינה ששגגו ודימו שהיום חול, והרי הוא יום הכיפורים, וכולן אכלו, ועשו מלאכה-- כל אחד ואחד מביא שתי חטאות, כבשות או שעירות; וכן אם שגגו כולן והקטירו לעבודה זרה, כל אחד ואחד מן העובדים, מביא עז בת שנתה לחטאת.

הלכות שגגות פרק ב

א אין אדם חייב חטאת על שגגתו, עד שיהיה שוגג מתחילה ועד סוף; אבל אם שגג בתחילה והזיד בסוף, או הזיד בתחילה ושגג בסוף--פטור מקרבן חטאת. כיצד: כגון שהוציא חפץ מרשות לרשות בשבת, עקר בזדון והניח בשגגה, או שעקר בשגגה והניח בזדון--פטור: עד שיעקור בשגגה, ויניח בשגגה. וכן כל כיוצא בזה.

ב עבר עבירה, וידע שהיא בלא תעשה, אבל אינו יודע שחייבין עליה כרת--הרי זו שגגה, ומביא חטאת; אבל אם ידע שהיא בכרת, ושגג בקרבן, ולא ידע אם חייבין עליה קרבן, אם לא--הרי זה מזיד: ששגגת קרבן, אינה שגגה בעבירות אלו שחייבין עליהן כרת.

ג מי שלא נודע לו עצמו של חטא שחטא--אף על פי שידע בוודאי שעבר על לא תעשה שיש בו כרת, הרי זה פטור מקרבן חטאת: שנאמר "אשר חטא בה", עד שיידע החטא שחטא בו.

ד כיצד: חלב ונותר לפניו, ואכל את אחד מהן, ואין ידוע איזה אכל, אשתו נידה ואחותו עימו בבית, ושגג ובא על אחת מהן, ואין ידוע איזו מהן בעל, שבת ויום הכיפורים לפניו, ועשה מלאכה באחד מהן, ואין ידוע באיזה מהן עשה--הרי זה פטור מקרבן חטאת. חטא, ונודע לו חטאו, וחזר ושכחו--הרי זה מביא חטאת לשם מה שהוא, ותיאכל כשאר חטאות הנאכלות.

ה שגג בשם אחד מהן, והן שני גופין--חייב. כיצד: שתי נידות, ושגג באחת מהן, ואין ידוע איזו היא, שתי אחיותיו, ושגג באחת מהן, ואין ידוע איזו היא--חייב חטאת, שהרי ידע עצמו של חטא. למה זה דומה: לשתי נרות דולקות שכיבה אחת מהן, ואין ידוע איזו נר היא, או לשני תמחויין של חלב שאכל מאחד מהן, ואין ידוע מאיזה תמחויי אכל--שהוא חייב. וכן כל כיוצא בזה.

ו כל המחוייב חטאת קבועה על שגגתו, ועשה בשגגה, ונודע לו אחר שחטא--אף על פי שלא הייתה לו ידיעה בתחילה שזה חטא הוא, הרי זה חייב חטאת. כיצד: תינוק שנשבה לבין הגויים, וגדל ואינו יודע מה הם ישראל ולא דתם, ועשה מלאכה בשבת, ואכל

חלב ודם וכיוצא בהן--כשייודע לו שהוא ישראלי, ומצווה על כל אלו, חייב להביא חטאת, על כל עבירה ועבירה. וכן כל כיוצא בזה.

ז השוגג בלא כוונה בעריות, או במאכלות אסורות, חייב חטאת; ובשבת, פטור מחטאת. כיצד: היה מתעסק עם אשה, ובעלה בלא כוונה לבעילה, והרי היא ערווה עליו, דימה שזה שבפיו רוק הוא, ובלעו בלא כוונה לשם אכילה בעולם, והרי הוא חלב, הרי זה חייב חטאת. נתכוון להגביה את התלוש, וחתך את המחובר בלא כוונה לחתיכתו, פטור: מלאכת מחשבת אסרה תורה, כמו שביארנו במקומו.

ח כל העושה מצוה מן המצוות, ובכלל עשייתה נעשית עבירה שחייבין עליה כרת, בשגגה, הרי זה פטור מקרבן חטאת, מפני שעשה ברשות.

ט כיצד: הבא על יבמתו, והרי היא נידה, והוא לא ידע, הרי זה פטור מחטאת. אבל אם בא על אשתו, והרי היא נידה, חייב חטאת. מפני שלא שאלה, ואחר כך יבעול. אבל יבמתו, אינו רגיל בה כדי שישאל לה.

י וכן מי שהיו לו שני תינוקות, אחד למול בשבת ואחד למול בערב שבת או אחר השבת, ושכח, ומל שניהם בשבת--פטור מחטאת: שהרי יש לזה רשות למול אחד מהן בשבת, ושבת דחוייה היא אצלו; ומצוה עשה, אף על פי שהם שני גופין, הואיל וזמנו בהול, אינו מדקדק. אבל אם לא היה אחד מהן ראוי למול בשבת, ושכח ומל בשבת מי שאינו ראוי למולו בשבת--חייב חטאת.

יא אומן שבא למול לפנות היום ביום השבת, ואמרו לו לא נשאר פנאי ביום כדי שתמול, ואם תתחיל למול לא תשלים עד יציאת השבת, ונמצאת חובל בשבת ולא עושה מצוה, ואמר רגיל אני וזריז, ובמהרה אמול--אם לא השלים אלא עד יציאת השבת--הרי זה חייב חטאת, שהרי התרו בו.

יב המוציא את הלולב ביום טוב הראשון של חג שחל להיות בשבת, כדי לצאת בו, והעבירו ארבע אמות ברשות הרבים,

בשוגג--פטור, שהרי ברשות הוציא.

יג וכן השוחט את הפסח ביום ארבעה עשר שחל להיות בשבת, ונודע לו אחר כן שמשכו הבעלים את ידיהן או שמתו או נטמאו קודם שחיטה, או שנמצא טריפה בסתר, כגון ניקוב מעיים או ריאה--הרי זה פטור, מפני ששחט ברשות; אבל אם נמצא בעל מום, או שהייתה טריפה גלויה--הרי זה חייב חטאת, מפני שהיה לו לבדוק ואחר כך ישחוט. וכן כל כיוצא בזה.

יד שחט את הפסח בשבת שלא לשמו בטעות--פטור, מפני שהזבח כשר: שעקירת שמו בטעות--אינה עקירה, כמו שביארנו בהלכות פסולי המוקדשין.

טו שחט זבחים אחרים לשם פסח בטעות, אם ראויין הם לקרבן פסח, פטור מקרבן חטאת, מפני ששחט ברשות. אם אינם ראויין, כגון שהייתה נקבה או בן שתיים, חייב חטאת, שהרי אינו ראוי למצות הפסח.

טז וכן אם שגג ושחטו בשבת שלא לאוכליו, או שלא למנויו, או לערלים, או לטמאים--חייב חטאת. שחטו לאוכליו ושלא לאוכליו, למנויו ושלא למנויו, למולים ולערלים, לטמאים ולטהורים--פטור, שהרי הפסח כשר. וכן כל כיוצא בזה.

יז השוחט בשבת קרבנות הציבור שלא לשמן, הרי זה חייב חטאת, ויקטיר אימורין לערב. וכן אם שחט יתר על חובת היום, חייב חטאת על התוספת.

יח שחט קרבנות יחיד שאין דוחין את השבת, בשבת בשגגה--חייב חטאת, והבשר מותר בהנאה. ואין זורקין את הדם; ואם עבר וזרק דמן לשמן, בין בשוגג בין במזיד--עלו לבעלים לשם חובה, ויקטיר אימורין לערב; והבשר יאכל, ויביא השוחט חטאת על שגגתו.

יט היו לפניו שתי בהמות של ציבור, אחת כחושה ואחת שמנה, והייתה חובת היום באחת, בין חטאת בין עולה, ושגג ושחט השתיים, אם שחט כחושה בתחילה, ואחר כך שחט השמנה, פטור מקרבן חטאת. ולא עוד, אלא שאומרים לו הבא שמנה ושחוט, לכתחילה. אבל אם שחט השמנה תחילה, ואחר כך הכחושה,

חייב חטאת על התוספת.

כ נמצאת הראשונה השמנה טריפה בבני מעיים--אף על פי שלא ידע שהיא טריפה בעת ששחט הכחושה, ולא לזה נתכוון--הואיל ונשחטה האחרונה כמצותה, הרי זה פטור מחטאת.

כא וכן הפורס מצודה להעלות דגים מן הים בשגגה, והעלה תינוק עם הדגים--בין ששמע שטבע תינוק, בין שלא שמע--הואיל והעלה תינוק, הרי זה פטור מחטאת: אף על פי שלא הייתה כוונתו אלא לצוד, מפני שהיה שוגג. וכן כל כיוצא בזה.

כב מי שהיה לפניו בלילי הפסח צלי של פסח, ונותר מן הקדשים, ונתכוון לאכול צלי שהיא מצוה, ושגג ואכל הנותר--הרי זה חייב חטאת, שהרי לא עשה מצוה באכילה זו. וכן כל כיוצא בזה.

הלכות שגגות פרק ג

א מי שהעידו עליו עדים שחטא חטא שחייבין עליו חטאת קבועה, ולא התרו בו, אלא אמרו אנו ראינוך שעשית מלאכה בשבת או שאכלת חלב, והוא אומר אני יודע בוודאי שלא עשיתי דבר זה--אינו חייב חטאת: הואיל ואם יאמר מזיד הייתי, ייפטר מן הקרבן, כשאמר להם לא אכלתי ולא עשיתי, נעשה כאומר לא אכלתי בשגגה אלא בזדון, שהוא פטור מן הקרבן, ולא הכחיש את העדים.

ב שתק, ולא הפליג את העדים--אפילו אמרה לו אשה אחת אכלת חלב או עשית מלאכה בשבת, ושתק--חייב להביא חטאת. אמר לו עד אחד חלב הוא זה, ושתק, וחזר ואכלו בשגגה--מביא חטאת; ואם התרו בו--לוקה עליו, אף על פי שעיקר העדות בעד אחד.

ג כבר ביארנו בהלכות פסולי המוקדשין, שהמפריש חטאתו על החלב שאכל, לא יביאנה על השבת שחילל, או על הדם שאכל: שנאמר "והביא קרבנו שעירת עיזים, על חטאתו אשר חטא". עד שיהיה קרבנו לשם חטאו, לא שיקריבנה מחטא על חטא. ואם הקריב, פסולה.

ד יתר על זה אמרו, הפריש חטאתו על חלב שאכל אמש--לא

יביאנה על חלב שאכל היום; ואם הביא, כיפר. ואין צריך לומר שאם הפרישה אביו, ומת, והיה הבן מחוייב באותו החטא--שלא יביאנה הבן על חטאו, כמו שנתבאר שם.

ה המביא חטאת על שני חטאים--תרעה עד שיפול בה מום, ותימכר, ויביא בדמי חצייה לחטא זה, ובדמי חצייה לחטא השני. וכן שניים שהביאו חטאת אחת על שני חטאים--תרעה עד שיפול בה מום, ותימכר, ויביא זה חטאתו בדמי חצייה, ויביא זה חטאתו בדמי חצייה.

ו הביא שתי חטאות על חטא אחד, יקריב איזו שירצה, והשנייה תרעה עד שיפול בה מום, וייפלו דמיה לנדבה. הביא שתי חטאות על שני חטאים, זו תישחט לשם החטא האחד, והשנייה לשם החטא השני.

ז כבר ביארנו בהלכות מעשה הקרבנות, שהמשומד לעבודה זרה או לחלל שבתות בפרהסייה--אין מקבלין ממנו קרבן כלל; והמשומד לעבירה משאר עבירות--אין מקבלין ממנו חטאת, על אותו החטא.

ח כיצד: משומד לאכול חלב, שאכל חלב בשגגה, והביא חטאתו, אין מקבלין ממנו, עד שיחזור בתשובה. אפילו היה משומד לאכול חלב לתיאבון, ונתחלף לו חלב בשומן, ואכלו, והביא קרבן, אין מקבלין ממנו: שמשאכל בזדון, בין להכעיס בין לתיאבון, הרי הוא משומד. היה משומד לאכול חלב ושגג ואכל דם, מקבלין ממנו, כמו שביארנו.

ט מי ששגג והפריש חטאתו, ואחר כך נשתמד וחזר בתשובה, או נשתטה וחזר ונשתפה--אף על פי שנדחה הקרבן בינתיים, הרי חזר ונראה: שאין בעלי חיים נדחין, כמו שביארנו בהלכות פסולי המוקדשין; לפיכך יקריבנה עצמה. וכשם שאם נולד בו מום עובר ונתרפא, יחזור לכשרותו--כך אם נדחו הבעלים וחזרו ונראו, יקרב.

י חייבי חטאות ואשמות ודאיין שעבר עליהן יום הכיפורים, חייבין להביא לאחר יום הכיפורים; וחייבי אשמות תלויין פטורין, שנאמר "מכל חטאותיכם, לפני ה', תטהרו" כך למדו מפי

השמועה שכל חטא שאין מכיר בו אלא ה', נתכפר לו. **יא** לפיכך מי שבא על ידו ספק עבירה ביום הכיפורים, אפילו עם חשיכה--פטור מאשם תלוי, שכל היום מכפר. נמצאת למד שאין מביאין על לא הודע של יום הכיפורים אשם תלוי, אלא אם כן לא כיפר לו יום הכיפורים כמו שיתבאר.

יב אין יום הכיפורים ולא החטאת ולא האשם מכפרין, אלא על השבים המאמינים בכפרתן; אבל המבעט בהם, אינם מכפרין לו. **כיצד**: היה מבעט, והביא חטאתו או אשמו, והוא אומר או מחשב בלבבו, שאין אלו מכפרין--אף על פי שקרבו כמצותן, לא נתכפר לו. וכשיחזור בתשובה מבעיטתו, צריך להביא חטאתו ואשמו. **יג** וכן המבעט ביום הכיפורים, אין יום הכיפורים מכפר עליו. לפיכך אם נתחייב באשם תלוי, ועבר עליו יום הכיפורים, והוא מבעט בו--הרי זה לא נתכפר לו; וכשיחזור בתשובה אחר יום הכיפורים, חייב להביא כל אשם תלוי שהיה חייב בו.

יד כל אשמות שבתורה מעכבין את הכפרה, חוץ מאשם נזיר. ספק נזיר, וספק מחוסרי כפרה, וספק סוטה, כולן מביאין קרבנותיהן אחר יום הכיפורים.

טו מי שהוא מחוייב חטאת או אשם, והרי הוא יוצא ליהרג מבית דין--אם היה זבחו זבוח, משהין אותו עד שייזרק הדם ואחר כך ייהרג; ואם עדיין לא נשחט הזבח, אין משהין אותו עד שיקריבו עליו.

הלכות שגגות פרק ד

א העושה עבירות הרבה בעלם אחד, חייב חטאת על כל אחת ואחת: אפילו עשה השלש וארבעים אלו שמנינו בעלם אחד, מביא שלש וארבעים חטאות. וכן אם עשה מעשה אחד שהוא חייב עליו משום שמות הרבה, חייב על כל שם ושם--והוא, שיהיו האיסורין כולן באין כאחת, או איסור מוסיף, או איסור כולל **ב** **כיצד**: השוחט בהמת קודשים חוץ לעזרה, בשבת, לעבודה זרה--חייב שלש חטאות: משום שוחט קודשים בחוץ, ומשום מחלל שבת, ומשום עובד עבודה זרה--שהרי שלושת האיסורין

באין כאחד.

ג במה דברים אמורים, באומר בגמר זביחה הוא עובד אותה. אבל אם לא הייתה כוונתו לכך--משישחוט בה מעט לשם עבודה זרה, תיאסר, ואינו חייב משום שוחט בחוץ עד שישחוט שניים או רוב שניים; ונמצא כשגמר השחיטה, שחט בהמה האסורה לקרבן, שאינו חייב עליה משום שוחט בחוץ, כמו שביארנו במעשה הקרבנות.

ד הייתה חטאת העוף, והיה חצי הקנה שלה פגום, והוסיף בו כל שהוא בשבת, לשם עבודה זרה--חייב שלש חטאות, שהרי שלשת האיסורין באים כאחת. וכן העושה מלאכה ביום הכיפורים, שחל להיות בשבת--חייב שתי חטאות, מפני ששני האיסורין באין כאחת.

ה הבא על אשת אחיו, הקיים, כשהיא נידה--מביא שלש חטאות: משום אשת איש, ומשום אשת אח--והם שני איסורין הבאים כאחת; ומשום נידה--שהוא איסור מוסיף, שמתוך שניתוסף בה איסור זה לבעלה, נוסף ליבמה. וכן כיוצא בזה.

ו הבא על אביו, חייב שתיים, משום "ערות אביך לא תגלה", ומשום "ואת זכר לא תשכב". וכן הבא על אחי אביו, חייב שתיים, שנאמר "ערות אחי אביך, לא תגלה".

ז הבא על הזכור, והביא זכור עליו, בעלם אחד--אף על פי שהם שני גופין, אינו חייב אלא חטאת אחת: שנאמר "ואת זכר--לא תשכב", השוכב והנשכב, שם אחד הוא. וכן הבא על הבהמה, והביא בהמה עליו, בעלם אחד--אינו חייב אלא חטאת אחת. עשו השוכב והנשכב בבהמה וזכור, כבעילה אחת.

ח יש בועל בעילה אחת, וחייב עליה שמונה חטאות. כיצד: יעקב שהייתה לו בת מזלפה ושמה תמנע, נשא לבן תמנע, והוליד ממנה בת, ושמה סרח, ואין ללבן בת אלא רחל לבדה. נמצאת סרח בת יעקב, ואחות אשתו מאביה; והם שני איסורין, הבאין כאחת.

ט נישאת סרח לראובן, ונאסרה על שאר בני יעקב; נוסף בה איסור ליעקב, והרי היא כלתו. מת ראובן, או גירש, ונישאת סרח זו לאחי יעקב מאמו--מתוך שנאסרה על שאר אחי יעקב, נוסף

ליעקב בה איסור אשת אחיו.

י מת או גירש, ונישאת סרח זו לישמעאל--מתוך שנאסרה על שאר אחי ישמעאל, נוסף בה איסור ליעקב משום אשת אחי אביו. מת ישמעאל, ונפלה לייבום לפני יצחק, ועבר יצחק וייבמה, אף על פי שהיא שנייה לו--מתוך שנאסרה על שאר אחיו, נוסף בה איסור ליעקב משום אשת אביו, ומשום אשת איש: ששני האיסורין באין כאחד.

יא אם שגג יעקב ובא על סרח זו, כשהיא נידה, בחיי יצחק בעלה, ובחיי רחל אשת יעקב--הרי זה חייב עליה שמונה חטאות: משום בת בתו, ומשום אחות אשתו, ומשום כלתו, ומשום אשת אחיו, ומשום אשת אחי אביו, ומשום אשת אביו, ומשום אשת איש, ומשום נידה. וכן כל כיוצא בזה.

יב כל אלו שתיאסר זו הערוה עליהן באיסור מוסף--צריך שיהו האנשים האחרים מצויין בעולם, כדי שתיאסר עליהן, ומתוך שתיאסר עליהן, ייתוסף איסור אחר לזה; אבל אם אינם מצויין, אין אומרין הואיל ואילו היה לזה בנים או אחים, הייתה נאסרת עליהם, ייתוסף בה איסור לזקן: שהרי אין שם עתה, לא בן ולא אח. וכן כל כיוצא בזה.

יג מי שהיה נשוי שלש נשים, ובא על אמה של אחת מהן, שהיא אם אמה של שנייה, שהיא אם אביה של שלישית--אף על פי שזקנה זו היא חמותו, ואם חמותו, ואם חמיו, ושלשה שמות הם, ואיסור בת אחת היא--אינו חייב אלא חטאת אחת: לפי שנאמר באשה ובתה ובת בנה ובת בתה "שארה הנה, זימה היא", הכתוב עשה שלשה גופין, כגוף אחד; לפיכך ייחשבו השלשה שמות, כשם אחד.

יד אבל הבא על אחותו, שהיא אחות אביו, שהיא אחות אמו--חייב שלש חטאות: שנאמר "ערוה אחותו גילה", לחייב על אחותו בפני עצמה--ואף על פי שהיא אחות אמו, ואחות אביו. והיאך תהיה זאת, כגון שבא על אמו, והוליד ממנה שתי בנות, ובעל אחת מבנותיו, והוליד ממנה בן--כשיבוא הממזר הזה על הבת השנית, שהיא אחות אמו הממזרת, שהיא אחותו מאביו,

שהיא אחות אביו מאמו--חייב שלש חטאות. וכן כל כיוצא בזה.

הלכות שגגות פרק ה

א הבא על ערוה אחת ביאות הרבה, בהעלם אחד--אף על פי שהיה בין בעילה ובעילה ימים הרבה, הואיל ולא נודע לו בינתיים והרי היא גוף אחד, הרי הכל שגגה אחת, ואינו חייב אלא חטאת אחת. אבל אם שגג בה, ואחר כך נודע לו, וחזר ושגג בה עצמה, ובעלה--חייב על כל בעילה ובעילה: שהדיעות, מחלקות השגגות.

ב הבא על הערוה ביאות הרבה, בעלם אחד, וזו הנבעלת הייתה לה ידיעה בין כל ביאה וביאה, שנמצאו הביאות אצלה בהעלמות הרבה--הוא מביא חטאת אחת, והיא מביאה חטאת על כל ביאה וביאה; היו לו הוא ידיעות בינתיים, והיא בהעלם אחד--הוא מביא חטאות הרבה, והיא מביאה חטאת אחת.

ג הבא על עריות הרבה, בהעלם אחד--אף על פי שכולן משם אחד--הואיל והן גופים מחולקין, חייב על כל אחת ואחת. כיצד: הרי שבעל חמש נשים נידות, או שבא על חמש אחיותיו, או על חמש בנותיו, בהעלם אחד--חייב על כל גוף וגוף.

ד מכאן אתה למד שזה שאמרו חכמים, הבא על הזכור והביא זכור עליו, בהעלם אחד--חייב חטאת אחת: בשהיה אותו הזכור עצמו. אבל אם היה זכור אחר--בין שבא על שניהן, בין שבא על זה והביא זה עליו--חייב על כל גוף וגוף; והוא הדין בבא על הבהמה, והביא בהמה עליו.

ה האשה שהביאה עליה בהמות הרבה, בהעלם אחד--חייבת חטאת על כל בהמה ובהמה: שהרי הן גופין מחולקין, והרי זו כמי שנבעלה לאנשים הרבה בהעלם אחד--שהיא חייבת חטאת, על כל איש ואיש.

ו האשה שהלך בעלה למדינת הים, ושמעה שמת או באו עדים שמת, ונישאת בין על פי עצמה בין על פי בית דין, ונודע שבעלה קיים--חייבת קרבן אחד; ואם נישאת לאנשים הרבה, או זינתה עם אנשים הרבה--חייבת חטאת על כל איש ואיש, מפני שהן גופין

מחולקין, ואף על פי שהכל בשגגה אחת.

ז הבא על הנידה בשגגה, וטהרה מנידתה וטבלה, וחזרה וראתה דם נידה, ובא עליה פעם שנייה באותה שגגה עצמה--חייב על כל פעם ופעם, אף על פי שהוא בהעלם אחד והוא גוף אחד: שזמן נידות זה חוץ מזמן נידות השני, והרי הן כשתי נשים נידות.

ח הבא על אשתו שלא בשעת וסתה, וראת דם בעת התשמיש--הרי אלו פטורין מקרבן חטאת, מפני שזה כאנוס הוא ואינו שוגג: שהשוגג, היה לו לבדוק ולדקדק, ואילו בדק יפה יפה ודיקדק בשאלות, לא היה בא לידי שגגה; ולפי שלא טרח בדרישה וחקירה ואחר כך יעשה, צריך כפרה. אבל זה, מה היה לו לעשות--הרי טהורה הייתה, ושלא בשעת וסתה בעל: אין זה אלא אונס.

ט לפיכך בין שנמצא דם על עד שלה, בין שנמצא על עד שלו--פטורין. אבל אם עבר, ובא עליה סמוך לווסתה, ודימה שיבעול ויפרוש קודם שתראה דם, וראתה בשעת התשמיש--חייבין בקרבן, שזו שגגה היא.

י לפיכך אם נמצא דם על עד שלו--שניהם טמאים, וחייבין בקרבן; נמצא דם על עד שלה--אם קינחה עצמה מיד כשפירש הבעל, ולא שהתה--שניהם טמאים, וחייבין בקרבן. ואם שהתה כדי שתושיט ידה לתחת הכר, או לתחת הכסת, ותיטול עד לבדוק בו, ואחר כך קינחה עצמה--שניהם טמאים בספק, ופטורין מקרבן; ואם שהתה כדי שתירד מן המיטה, ותדיח את פניה, ואחר כך קינחה עצמה, ונמצא דם--בעלה טהור.

יא מי שעבר ובעל סמוך לווסת, על דעת שתקדום ביאתו לראיית הדם, והרגישה האשה שנטמאת בשעת תשמיש, ואמרה לו נטמאתי--הרי זה לא יפרוש כשהוא מתקשה, כמו שביארנו בהלכות איסורי ביאה. ואם לא ידע שאסור לפרוש מיד, ופירש כשהוא מתקשה--חייב שתי חטאות: אחת על כניסתו, שהרי בעל נידה; ואחת על יציאתו, שיציאתו הנאה לו כביאתו.

יב במה דברים אמורים, בשידע שאסור לבעול בשעת הווסת, ודימה שתקדום בעילתו לראייתה, ולא ידע שאסור לפרוש מיד, שנמצאו לו שתי העלמות בשתי הבעילות, אבל אם לא ידע שאסור

לבעול בשעת הווסת, ולא ידע שאסור לפרוש מיד מן הטמאה, אף על פי שפירש מיד והוא מתקשה, אינו חייב אלא חטאת אחת, מפני שכניסתו ויציאתו, שהן כשתי בעילות, בשגגה אחת הן, ובהעלם אחד עשה הכל.

יג והוא הדין בשאר עריות, שאם שגג ובא על הערוה על דעת שהיא מותרת, ונודע לו שהיא ערוה, והוא בתוך התשמיש--לא יפרוש מיד, שיציאתו הנאה לו כביאתו; ואם לא ידע שאסור לפרוש מיד, ופירש והוא מתקשה--אינו חייב אלא חטאת אחת, שהכל שגגה אחת היא.

הלכות שגגות פרק ו

א דין שגגת המאכלות, כדין שגגת הבעילות; לפיכך אם אכל אכילות הרבה משם אחד, בהעלם אחד, אף על פי שיש ביניהן ימים רבים, אינו חייב אלא חטאת אחת. כיצד: אכל חלב היום, ואכל חלב למחר, וחלב למחר, בהעלם אחד, אף על פי שהן בשלשה תמחויין, אינו חייב אלא חטאת אחת. אבל אם אכל כזית חלב, ונודע לו, וחזר ואכל כזית חלב, ונודע לו, חייב על כל אכילה ואכילה: שהידיעות, מחלקות השגגות.

ב אכל כחצי זית חלב, וחזר ואכל כחצי זית חלב, בהעלם אחד--אף על פי שהם שני תמחויין, ואף על פי שהפסיק ביניהן--הרי אלו מצטרפין, ומביא חטאת: שאין התמחויין מחלקין. והוא שלא ישהה ביניהן יותר מכדי אכילת שלש ביצים, כמו שביארנו בהלכות מאכלות אסורות: שכשם שמצטרף השיעור למזיד למלקות, כך מצטרף השיעור לשוגג בקרבן.

ג אכל נותר מחמשה זבחים, כזית מכל זבח, בהעלם אחד--אף על פי שאכלן בחמישה תמחויין, אינו חייב אלא חטאת אחת: שכולן שם אחד הן, והתמחויין אינן מחלקין; וגופי הזבחים אינן מחלקין--שאחד האוכל בשר מזבחים רבים, או מזבח אחד. וכן השוחט חמשה זבחים בחוץ, בהעלם אחד--אינו חייב אלא חטאת אחת: הא למה זה דומה, למשתחוה לחמש צורות בהעלם אחד. הקיז דם לבהמתו, וקיבלו בשני כוסות, ושתאן בהעלם אחד--אינו

מביא אלא חטאת אחת.

ד האוכל מאכלות הרבה, משמות הרבה, בהעלם אחד--חייב על כל שם ושם. כגון שאכל חלב ודם ונותר ופיגול, כזית מכל אחד ואחד, בהעלם אחד--מביא ארבע חטאות; וכן כל כיוצא באלו. ה וכן האוכל כזית אחד, שנתקבצו בו שמות הרבה, בהעלם אחד--אם נתקבצו באיסור מוסיף, או באיסור כולל, או באיסור בבת אחת--חייב על כל שם ושם. לפיכך הטמא, שאכל כזית חלב, נותר, ביום הכיפורים, מביא ארבע חטאות, ואשם: חטאת אחת משום טמא שאכל קודש, ואחת משום אוכל חלב, ואחת משום אוכל נותר; ואחת משום יום הכיפורים. והוא שיצטרף אוכל אחר עם כזית זה, עד שישלימו לככותבת. ומביא אשם ודאי למעילה, שהרי נהנה מן ההקדש בשגגה.

ו האוכל ושותה ביום הכיפורים, בהעלם אחד, אינו חייב אלא חטאת אחת: אכילה ושתייה, אחת היא. העושה מלאכה ביום הכיפורים, שחל להיות בשבת, חייב שתי חטאות, מפני שהן שני איסורין הבאין כאחד.

ז אכל כחצי זית חלב, וכחצי זית דם, בהעלם אחד--אינו חייב קרבן: כשם שאין האיסורין מצטרפין למלקות כמו שביארנו בהלכות מאכלות אסורות, כך אין מצטרפין לקרבן. ח אכל כחצי זית, ונודע לו, וחזר ושכח ואכל כחצי זית אחר, בהעלם שני--פטור: שהרי נודע לו בנתיים, ויש ידיעה לחצי שיעור. וכן אם כתב אות אחת בשבת בשגגה, ונודע לו, וחזר ושכח וכתב אות שנייה סמוכה לה, בהעלם שני--פטור מקרבן חטאת. וכן כל כיוצא בזה.

ט וכן המעביר שתי אמות בשוגג, ושתי אמות במזיד, ושתי אמות בשוגג--אם בזריקה, חייב: לא מפני שאין ידיעה לחצי שיעור; אלא מפני שאין בידו להחזירה, ולפיכך לא הועילה לו הידיעה שבינתיים. ואם בהעברה, פטור: שיש ידיעה לחצי שיעור, כמו שביארנו.

י האוכל כזית חלב, וכזית חלב, בהעלם אחד, ונודע לו על הראשון, וחזר ונודע לו על השני--מביא שתי חטאות: שהידיעות

מחלקות, ואף על פי שעדיין לא הפריש קרבן. אבל אם נודע לו על שניהן כאחת, מביא חטאת אחת. וכן יראה לי שהוא הדין, בבעילות.

יא אכל כזית ומחצה בהעלם אחד, ונודע לו על כזית, וחזר ואכל חצי זית, בהעלמו של שני--אינו חייב אלא חטאת אחת: שאין חצי זית האחרון מצטרף לראשון, אף על פי שהוא בהעלמו--שהרי נודע לו על מקצת העלמה ראשונה.

יב אכל שני זיתי חלב בהעלם אחד, ונודע לו על אחד מהן, וחזר ואכל כזית אחר בהעלמו של שני, והביא חטאת על הראשון--ראשון ושני מתכפרין, אבל שלישי לא נתכפר; אלא כשייודע לו עליו, יביא חטאת אחרת.

יג הביא חטאת על השלישי--שלישי ושני מתכפרין, ששניהן בעלם אחד; וראשון לא נתכפר בחטאת זו. הביא חטאת על האמצעי--שלשתן מתכפרין, מפני שהראשון והשלישי בהעלמו של אמצעי; וכשייודע לו על הראשון ועל השלישי, אינו צריך להביא חטאת אחרת.

יד מי שאכל חתיכה משתי חתיכות, ונסתפק לו אם חלב אכל או שומן, וחזר ואכל חתיכה אחרת משתי חתיכות, ונסתפק לו אם חלב אכל או שומן, ואחר כך נודע לו בוודאי שחלב אכל בראשונה ובשנייה--אינו חייב אלא חטאת אחת: שידעת ספק הייתה לו בינתיים--אף על פי שמחלקת לאשמות, אינה מחלקת לחטאות.

הלכות שגגות פרק ז

א המשתחוה לעבודה זרה וניסך וקיטר וזיבח, בעלם אחד--חייב ארבע חטאות; וכן אם פיער עצמו לפעור וזרק אבן למרקוליס, בעלם אחד--חייב שתיים. וכן כל כיוצא בזה, יהא חייב על כל עבודה ועבודה.

ב במה דברים אמורים, בשהזיד בעבודה זרה, ושגג בעבודות אלו; אבל אם הזיד בעבודות אלו, ושגג בעבודה זרה--אינו חייב אלא חטאת אחת.

ג כיצד, ידע שזו עבודה זרה, ושאסור לעובדה, אבל לא ידע שהשתחויה והניסוך עבודה, והשתחויה וניסוך--חייב שתיים; ידע שאלו עבודות הן, ואסור לעבוד בהן לאל אחר, ולא ידע שזו עבודה זרה, לפי שלא הייתה של כסף וזהב, ועלה על דעתו שאין קרויה עבודה זרה אלא של כסף וזהב, ועבדה בכל העבודות--אינו חייב אלא חטאת אחת.

ד כלל גדול אמרו בשבת: כל השוכח עיקר שבת, ושכח שנצטוו ישראל על השבת, או שנשבה והוא קטן לבין הגויים, או נתגייר קטן והוא בין הגויים--אף על פי שעשה מלאכות הרבה בשבתות הרבה--אינו חייב אלא חטאת אחת, שהכל שגגה אחת היא. וכן חייב חטאת אחת על כל חלב שאכל, וחייב חטאת אחת על כל דם שאכל; וכן כל כיוצא בעבירות אלו.

ה וכל היודע עיקר שבת, אבל שכח שהיום שבת, ודימה שהוא חול--אף על פי שעשה בו מלאכות הרבה, חייב חטאת אחת על כל היום כולו. וכן חטאת, על כל שבת ושבת ששגג בו.

ו וכל היודע שהיום שבת, ושגג במלאכות ולא ידע שמלאכות אלו אסורות, או שידע שהן אסורות ולא ידע שחייבין עליהן כרת, ועשה מלאכות הרבה--חייב חטאת על כל אב מלאכה ומלאכה: אפילו עשה הארבעים חסר אחת בהעלם אחד, מביא תשע ושלישים חטאות. שכח שהיום שבת, ושגג אף במלאכות ולא ידע שמלאכות אלו אסורות, אינו חייב אלא חטאת אחת.

ז העושה אב ותולדותיו, בהעלם אחד--אינו חייב אלא חטאת אחת; ואין צריך לומר העושה תולדות הרבה של אב אחד, שאינו חייב אלא חטאת אחת. עשה תולדה של אב זה, ותולדה של אב זה, בהעלם אחד, ייראה לי שהוא חייב שתי חטאות.

ח עשה מלאכות הרבה מעין מלאכה אחת, כגון שזרע ונטע והבריך והרכיב, בהעלם אחד--אינו חייב אלא חטאת אחת. וכבר נתבאר בהלכות שבת, האבות והתולדות והמלאכות שהן מעין האבות.

ט עשה מלאכות הרבה מעין מלאכה אחת, בשבתות הרבה--בין בזדון שבת ושגגת מלאכות, בין בשגגת שבת וזדון מלאכות--

חייב על כל מלאכה ומלאכה. כיצד: ידע שהיום שבת, וזרע בו מפני שלא ידע שהזריעה מלאכה, וכן בשבת שנייה ידע שהוא שבת, ונטע בה מפני שלא ידע שהנטיעה אסורה משום מלאכה, וכן בשבת שלישית הבריך מפני שלא ידע שההברכה מלאכה, חייב על כל אחת ואחת, אף על פי שהיא מעין מלאכה אחת: מפני שהשבתות, כגופין מחולקין.

י שגג שהיום שבת, וזרע בו, והוא יודע שהזריעה מלאכה, וכן בשבת שנייה שכח שהוא שבת, ונטע בו, והוא יודע שהנטיעה מלאכה, וכן בשלישית שכח שהוא שבת, והבריך, אף על פי שיודע שההברכה מלאכה--הרי זה חייב על כל אחת ואחת: שהימים שבין שבת לשבת, הרי הם כידועה לחלק.

יא מי שקצר וטחן כגרוגרת בשגגת שבת וזדון מלאכות, שאינו חייב אלא חטאת אחת, וחזר וקצר וטחן כגרוגרת בזדון שבת ושגגת מלאכות, שהוא חייב על כל מלאכה ומלאכה, ונודע לו על קצירה של שגגת שבת וזדון מלאכות--קצירה גוררת קצירה, וטחינה גוררת טחינה, וכאילו עשה ארבעתן בשגגת שבת וזדון מלאכות, שאינו חייב אלא חטאת אחת. וכיון שהקריב חטאת זו, נתכפר לו על הכל; וכשיידעם אחר כן, אינו צריך להביא חטאת אחרת.

יב אבל אם נודע לו תחילה על קצירה של זדון שבת ושגגת מלאכות, והקריב חטאת, נתכפר לו על זו הקצירה שנודע לו עליה, ועל הקצירה והטחינה של שגגת שבת וזדון מלאכות, מפני ששתיהן כמלאכה אחת, ונגררה קצירה וטחינה עם הקצירה. ותישאר הטחינה של זדון שבת עד שיודע לו עליה, ויביא חטאת שנייה.

יג קצר כחצי גרוגרת בשגגת שבת וזדון מלאכות, וחזר וקצר כחצי גרוגרת בזדון שבת ושגגת מלאכות, הרי אלו מצטרפין. קצירה גוררת קצירה. וכן כל כיוצא בזה, בשאר מלאכות.

יד המתכוון לחתוך את התלוש, וחתך את המחובר, אף על פי שנתכוון לחתיכה, הואיל ולא עשה מחשבתו, פטור מן החטאת:

שזה כמתעסק. ולא אסרה תורה אלא מלאכת מחשבת, כמו שביארנו כמה פעמים.

טו החותה גחלים בשבת, שהוא מכבה את העליונות ומדליק את התחתונות--אם נתכוון לכבות ולהבעיר, חייב שתיים. חתה גחלים להתחמם מהן, והובערו מאליהן--חייב שתיים: מפני שמלאכה שאינה צריכה לגופה, חייב עליה כמו שביארנו בהלכות שבת. וכשם שחייב על זדונה כרת, כך חייב על שגגתה קרבן חטאת.

הלכות שגגות פרק ח

א כל חטא שחייבין על שגגתו חטאת קבועה, חייבין על לא הודע שלו אשם תלוי. ומה הוא לא הודע: אם נסתפק לו אם שגג בדבר זה או לא שגג--הרי זה מצווה להקריב אשם, שנאמר "ולא ידע ואשם, ונשא עונו". והביא איל תמים מן הצאן, בערכך לאשם. וזה הוא הנקרא אשם תלוי--מפני שהוא מכפר על הספק, ותולה לו, עד שיודע לו בוודאי שחטא בשגגה, ויקריב חטאתו.

ב אינו חייב באשם תלוי, עד שיהיה שם איסור קבוע. כיצד: אכל חלב, וספק אם היה כזית או פחות מכזית, או שהייתה לפניו חתיכת חלב וחתיכת שומן, ואכל אחת מהן ואין ידוע איזה מהן אכל, אשתו ואחותו עמו בבית, בעל אחת מהן ואין ידוע איזו מהן בעל, שבת ויום חול, ועשה מלאכה באחד מהן ואין ידוע באיזה מהן עשה, או שעשה מעשה בשבת, ולא ידע מעין איזו מלאכה עשה--הרי זה מביא אשם תלוי. וכן כל כיוצא בזה.

ג אבל אם הייתה לפניו חתיכה אחת, ספק שהיא חלב ספק שהיא אליה, ואכלה--פטור, שהרי אין כאן איסור קבוע. וכן האוכל חלב הכוי, פטור מאשם תלוי, שאין כאן איסור קבוע. וכן הבא על אשה שהיא ספק נידה, או ספק ערוה של קירוב בשר--פטור מאשם תלוי. לפיכך האשה שנמצא דם על עד שלה לאחר זמן, והנושא יבמתו בתוך שלשה חודשים, וילדה, ואין ידוע אם בן תשעה לראשון או בן שבעה לאחרון, הרי אלו פטורין מן הקרבן. וכן כל כיוצא באלו, שהרי אין שם איסור קבוע.

ד האוכל חתיכה, ועד אחד אומר לו זה שאכלת חלב היה, ועד אחד אומר לא אכלת חלב, אשה אומרת אכל, ואשה אומרת לא אכל, הואיל ונקבע האיסור, והוא אינו יודע אם חטא או לא חטא-הרי זה מביא אשם תלוי.

ה וכן כל הבא על אשת איש, שעד אחד אומר מת בעלה, ואחד אומר לא מת--חייבין באשם תלוי. והוא הדין לספק מגורשת, שהרי נקבע האיסור; אבל ספק מקודשת, לא נקבע האיסור.

ו מי שהיו לפניו שתי חתיכות, אחת של חלב ואחת של שומן, ואכל אחת מהן, ובא גוי או כלב ואכל את השנייה, או שאכל גוי או כלב את הראשונה, ובא ישראל ואכל את השנייה, או שאכל ראשונה בזדון ושנייה בשגגה, או שאכל ראשונה בשגגה ושנייה בזדון--הרי זה חייב באשם תלוי, הואיל והיה שם איסור קבוע.

ז אכל שתיהן בזדון, פטור מקרבן; אכל שתיהן בשגגה, מביא חטאת; אכל את הראשונה בשגגה, ובא אחר ואכל את השנייה בשגגה--שניהם חייבין באשם תלוי. וכן כל כיוצא בזה.

ח חלב ונותר לפניו, אכל אחת מהן ואין ידוע איזו מהן אכל, אשתו נידה ואחותו עימו בבית, ושגג באחת מהן ואין ידוע איזו מהן בעל, שבת ויום הכיפורים, ועשה מלאכה בין השמשות שביניהן--הרי זה פטור מקרבן; ואינו מביא חטאת, שהרי אינו יודע עצמו של חטא כמו שביארנו, ואינו מביא אשם תלוי, שהרי ידע בוודאי שחטא.

ט כל דבר שחייבין על ודאו חטאת קבועה אחת, חייבין על לא הודע שלו אשם תלוי אחד; וכל דבר שחייבין על ודאו חטאות הרבה, חייבין על לא הודע שלו אשמות תלויין הרבה, כמניין החטאות.

י כיצד: כשם שאם אכל חלב ודם ונותר ופיגול בהעלם אחד, חייב ארבע חטאות--כך אם נסתפק לו אם אכלן, או לא אכל אלא חתיכות של היתר שהיו עמהן--מביא ארבעה אשמות תלויין. וכן אם נסתפק לו אם האשה שבא עליה אשתו, או פלונית הערוה שהייתה עמה שחייב עליה שמונה חטאות--הרי זה מביא שמונה אשמות תלויין.

יא האוכל חתיכה משתי חתיכות, ונסתפק לו אם של חלב אכל או של שומן אכל, ואחר שנולד לו הספק, אכל חתיכה משתי חתיכות אחרות, ונסתפק לו אם של חלב אכל או של שומן, הרי זה מביא שני אשמות תלויין:

יב כשם שדייעת ודאי בינתיים מחלקת לחטאות, כך ידיעת ספק בינתיים מחלקת לאשמות. לפיכך אם אכל חמישה זיתי חלב בעלם אחד, ונודע לו ידיעת ספק על אחד מהן, וחזר ונודע לו ידיעת ספק אחרת על השני, וכן על כל אחד ואחד, חייב אשם תלוי על כל אחד ואחד.

יג חתיכה של שומן וחתיכה של חלב, אכל אחת מהן ואין ידוע איזו היא, והביא אשם תלוי, וחזר ואכל את השנייה, מביא חטאת. וכן אם אכל אחר את השנייה, מביא האחר אשם תלוי.

יד חתיכה של חלב וחתיכה של חלב נותר, אכל את אחת מהן ואין ידוע איזו היא--מביא חטאת על החלב, ואשם תלוי משום נותר. אכל את השנייה, בהעלם שני--מביא שלש חטאות; ואם היה בה שוה פרוטה, מביא אשם ודאי משום מעילה.

טו אכל אחד את אחת משתיהן, ובא אחר ואכל את השנייה--זה מביא חטאת ואשם תלוי, וזה מביא חטאת ואשם תלוי; וכן כל כיוצא בזה.

הלכות שגגות פרק ט

א על חמש עבירות, מביאין קרבן אשם, והוא הנקרא אשם ודאי, שהרי אינו בא משום ספק; ואלו הן: על שפחה חרופה, ועל הגזל, ועל המעילה, ועל טומאת נזיר, ועל הצרעת כשיטהר ממנה. **ב** על שפחה חרופה כיצד: הבא על שפחה חרופה, בין בזדון בין בשגגה--מביא אשם. והוא שתהיה השפחה גדולה, ומזידה, וברצונה, ותהיה בעולה--כדי שתלקה: שנאמר "ביקורת תהיה והביא את אשמו" היא לוקה והוא מביא קרבן. ומפי השמועה למדו שבזמן שהיא חייבת מלקות, הוא חייב בקרבן; ובזמן שהיא פטורה מן המלקות, הוא פטור מן הקרבן. **ג** בן תשע ויום אחד שבא על שפחה חרופה--היא לוקה, והוא

מביא קרבן; וייראה לי שאינו מביא, עד שיגדיל ויהיה בן דעת. ד כבר ביארנו בהלכות ביאות אסורות, מה היא השפחה החרופה האמורה בתורה, ושאינן חייבין עד שיבעול כדרכה ויגמור. לפיכך אם אמרו לו שניים בעלת שפחה חרופה, והוא אומר לא בעלתי--נאמן, ואינו מביא קרבן על פיהם: שהרי הוא יודע אם גמר ביאתו, או לא גמר; וזה שאמר לא בעלתי, כלומר לא גמרתי.

ה הבא על השפחה ביאות הרבה, אינו חייב אלא אשם אחד. כיצד: הבא על השפחה ביאות הרבה בזדון, או שבא עליה בשגגה, ונודע לו, וחזר ובא עליה בשגגה, ונודע לו, אפילו מאה פעמים במאה העלמות--מקריב אשם אחד, ומתכפר לו על הכל: על הזדונות שבה, ועל השגגות. במה דברים אמורים, בשפחה אחת; אבל הבא על שפחות הרבה, אפילו בהעלם אחד--חייב אשם על כל שפחה ושפחה.

ו בעל שפחה והפריש אשמו, וחזר ובעלה אחר שהפריש אשמו חייב על כל אחת ואחת שהפרשה מחלקת, ונמצא כמי שהקריב ואחר כך בעל.

ז וכן אם בעל חמש בעילות בהעלם אחד, בשפחה אחת, ונודע לו על אחת מהן, והפריש אשמו, ואחר כך נודע על השנייה--מפריש אשם אחר: אף על פי שבהעלם אחד היו כולן, הואיל ולא נודע לו אלא אחר שהפריש, נמצא כבועל אחר שהפריש, שדין השוגג והמזיד בשפחה אחד הוא.

ח על הגזל כיצד: כל מי שיש בידו משווה פרוטה ומעלה מממון ישראל, בין שגזלו, בין שגנבו, בין שהפקידו אצלו, או הלווהו, או משום שותפות, או משאר דרכים, וכפר בו ונשבע על שקר, בין בזדון בין בשגגה--הרי זה מביא אשם על חטאתו, וזה הוא הנקרא אשם גזלות. ומפורש בתורה שאין מתכפר לו באשם זה, עד שישב הממון שבידו לבעליו; אבל החומש, אינו מעכב הכפרה.

ט כבר ביארנו בהלכות שבועות אימתי יהיה חייב בשבועה זו שמקריב עליה אשם זה, ואימתי יהיה פטור ממנה, ועל איזו דרך יתחייב אשמות רבות כמניין חיוב השבועות, ועל איזו דרך לא יהיה חייב אלא אשם אחד.

י על המעילה כיצד: כל הנהנה בשווה פרוטה מן ההקדש בשגגה, מחזיר מה שנהנה, ויוסיף חומש; ויקריב אשם, ויתכפר לו. וכבר ביארנו בהלכות מעילה שהקרבן והקרן מעכבין הכפרה, ואין החומש מעכב.

יא האוכל מדבר שמועלין בו, בחמישה תמחויין בעלם אחד--אף על פי שהוא מזבח אחד--אם יש בכל אכילה ואכילה שווה פרוטה, חייב אשם על כל אחד ואחד: שהתמחויין מחלקין במעילה, והרי הם כמינין הרבה--אף על פי שאין מחלקין בחיוב הכריתות. חומרה יתרה יש במעילה שהרי עשה בה המהנה כנהנה, ומצטרפת לזמן מרובה, ושליח שעשה שליחותו חייב המשלח מה שאין דברים אלו בשאר האיסורין.

יב כל המחוייב אשם ודאי--צריך שיודע לו חטאו תחילה, ואחר כך יקריב אשמו; אבל אם הקריבו קודם שיודע לו, ונודע לו אחר שהקריב--אינו עולה לו. וכל חטא שחייבין עליו אשם ודאי--אחד המלך, או כהן משיח, או שאר עם הארץ שווין בו.

יג כל חטא שחייבין עליו אשם ודאי--אם נסתפק לו אם עשהו או לא עשהו, פטור מכלום; לפיכך הבא על ידו ספק מעילה--אינו חייב כלום, כמו שביארנו במעילה.

יד הייתה לפניו חתיכה של חולין וחתיכה של הקדש, אכל אחת מהן, ואין ידוע איזו היא--פטור. חזר ואכל את השנייה, מביא אשם על מעילתו; אכל אחר את השנייה, שניהן פטורין.

טו חתיכה של חלב וחתיכה של הקדש, אכל אחת מהן--מביא אשם תלוי משום חלב. אכל את השנייה--מביא חטאת על החלב, ואשם ודאי של מעילה על ההקדש; בא אחר ואכל את השנייה, אף השני מביא אשם תלוי.

טז חתיכה של חלב וחתיכה של חלב הקדש, אכל אחת מהן--מביא חטאת. אכל את השנייה, אחר שנודע לו על הראשונה--מביא שתי חטאות, ואשם ודאי על מעילתו; בא אחר ואכל את השנייה--זה מביא חטאת וזה מביא חטאת, בלבד.

טז כבר ביארנו בהלכות מאכלות אסורות, מאיזה טעם נוסף איסור הקדש על איסור חלב; וכן כל כיוצא באלו האיסורין.

הלכות שגגות פרק י

א ששה, מצותן שיקריבו קרבן עולה ויורד; ואלו הן: המצורע, והיולדת, והנשבע שבועת העדות בין בזדון בין בשגגה, והנשבע שבועת ביטוי לשקר בשגגה, והטמא שאכל קודש בשגגה, והטמא שנכנס למקדש בשגגה.

ב קרבן היולדת--אם הייתה עשירה--מביאה כבש בן שנתו לעולה, ובן יונה או תור לחטאת. ואם אין ידה משגת--הרי קרבנה יורד, ומביאה שתי תורים או שני בני יונה, אחד עולה ואחד חטאת; אפילו הייתה ידה משגת לשה, ואינה משגת לנסכיו--מביאה קרבן עני.

ג המצורע כשיטהר--מביא שלש בהמות, מהן שני כבשים, אחד עולה ואחד אשם, וכבשה לחטאת; אם אין ידו משגת--מביא שתי תורים או שני בני יונה, אחד עולה ואחד חטאת, וכבש לאשם.

ד על שבועת העדות, ועל שגגת שבועת ביטוי, ועל שגגת טומאת מקדש וטומאת קודשיו--מביא כשבה או שעירה, כשאר החטאות הקבועות; ואם אין ידו משגת--מביא שתי תורים או שני בני יונה, אחד עולה ואחד חטאת; ואם אין ידו משגת לעוף--מביא עשירית האיפה סולת, והיא הקרויה מנחת חוטא, שכבר נתפרשו מעשיה בהלכות מעשה הקרבנות.

ה כל הקרבנות האלו מפורשין בתורה, ומפורש זה שחייב להביאן: חוץ מטמא שנכנס למקדש או אכל קודש--שכך כתוב שם, "ונפש כי תחטא, ושמעה קול אלה . . . או נפש, אשר תיגע בכל דבר טמא . . . או נפש כי תישבע לבטא בשפתיים . . . והיה כי יאשם, לאחת מאלה" מפי השמועה למדו שזה שחייב כאן קרבן לטמא--כשנטמא ונכנס למקדש או אכל קודש, והוא לא ידע.

ו אף על פי שהדבר מפי הקבלה, הרי הוא כמפורש, שהרי בפירוש חייבה תורה כרת לטמא שאכל קודש, ולטמא שנכנס למקדש--באוכל נאמר "והנפש אשר תאכל בשר, מזבח השלמים אשר לה", וטומאתו, עליו--ונכרתה" ובנכנס למקדש נאמר "ונכרתה הנפש ההיא מתוך הקהל: כי את מקדש ה' טמא" וכיון שחייבה תורה כרת על טומאת מקדש וקודשיו, פירשה הקרבן

שמביאין על שגגתן.

ז כל קרבנות שהאשה חייבת, בעלה מביא על ידיה: אם היה עני, מביא קרבן עני; ואם היה עשיר, מקריב על ידיה קרבן עשיר. ומביא אדם על ידי בנו ועל ידי בתו ועל ידי עבדו ושפחתו קרבן עני, ומאכילן בזבחים.

ח המלך וכהן משיח--מביאין קרבן על שבועת העדות, או על שבועת ביטוי, או על טומאת מקדש וקודשיו, כשאר ההדיוטות: שלא חילק הכתוב קרבן מלך מקרבן הדיוט ומקרבן כהן משיח, אלא במצוות שחייבין על שגגתן חטאת קבועה כמו שביארנו; אבל בקרבן עולה ויורד, כולם שווין.

ט כבר ביארנו בהלכות שבועות, אימתי יהיה חייב על שבועת העדות ועל שגגת שבועת ביטוי, ואימתי יהיה פטור עליהן, ועל איזו דרך יהיה חייב קרבנות הרבה כמניין השבועות, ועל איזה דרך לא יהיה חייב אלא קרבן אחד. ובהלכות מחוסרי כפרה, אבאר באיזה דרך תתחייב היולדת והמצורע קרבנות הרבה, ובאיזה דרך יתחייב כל אחד מהם קרבן אחד.

י כל המביא קרבן על הזדון כשגגה--אם היה אנוס, פטור מן הקרבן; ואין צריך לומר שאר עבירות שאינו חייב חטאת אלא על שגגתן--שאם היה אנוס, פטור.

יא מי שהפריש מעות לכבשה של חטאתו, וצריך להן, הרי זה מביא שעירה, ויחלל אותן המעות על השעירה, וייהנה בהן. וכן אם הפריש לשעירה, ולקח כשבה--ייהנה בהן.

יב הפריש מעות לבהמה, והעני--ייקח שתי תורים או שני בני יונה, ויחלל עליהן אותן המעות, וייהנה בהן. הפריש מעות לבני יונה או לתורים, והעני--יביא עשירית האיפה, ויחלל עליהן אותן המעות, וייהנה בהן.

יג וכן אם היה עני, והפריש מעות לעשירית האיפה, והעשיר, יוסיף עליהן, ויביא עוף. הפריש לעוף, והעשיר, יוסיף עליהן, ויביא כשבה או שעירה. אפילו היה מורישו גוסס--הרי זה עני, עד שימות מורישו וירשנו.

יד עשיר שהפריש כשבה או שעירה, ונפל בה מום, אם רצה, יביא

בדמיה עוף; אבל אם הפריש עוף, ונפסל--לא יביא בדמיו עשירית האיפה, שאין לעוף פדיון.

טו הפריש עשירית האיפה, והעשיר--אם עד שלא קדשה בכלי--הרי היא ככל המנחות, ותיפדה ותיאכל; ומשקדשה בכלי--תעבור צורתה, ותצא לבית השריפה.

טז עשיר שהפריש קן למכור אותה, וליקח בדמיה כשבה או שעירה, והעני, יביא קן זו, אף על פי שהיא קדושת דמים שהיא נדחית. ולמה לא נדחית, מפני שדיחוי מעיקרו, אינו דיחוי; והרי נראה קן זה לו עתה. עני שהקריב קרבן עשיר, יצא; ועשיר שהקריב קרבן עני, לא יצא.

הלכות שגגות פרק יא

א שינוי יש בשגגת טומאת מקדש וקודשיו, מה שאין כן בשאר כריתות: שכל הכריתות--כיון ששגג ונודע לו בסוף שחטא--אף על פי שלא הייתה לו ידיעה בתחילה, הרי זה חייב חטאת; אבל בטומאת מקדש וקודשיו--אינו מביא קרבן עולה ויורד, עד שתהיה לו ידיעה לטומאה וידיעה לקודש או למקדש בתחילה, וידיעה לטומאה וידיעה לקודש או למקדש בסוף, והעלם בינתיים.

ב כיצד: נטמא ונכנס למקדש או אכל קודש, ואחר כך נודע לו שנטמא ושהיה טמא בשעה שאכל או שנכנס, ושקודש היה זה שאכלו, או מקדש היה זה שנכנס לו--הרי זה פטור מקרבן: עד שידע שנטמא ושזה קודש ושזה מקדש, קודם שייכנס או קודם שיאכל.

ג כיצד: נטמא וידע שנטמא וידע שזה מקדש ושזה קודש, ואחר כך נעלמה ממנו הטומאה ושכח שנטמא, ונכנס למקדש או אכל קודש, והוא יודע שזה מקדש ושזה קודש, או ששגג ושכח שזה מקדש או שזה בשר קודש, והוא יודע שהוא טמא ונכנס או אכל, או ששגג או שכח שנטמא, ושכח שזה בשר קודש ושזה מקדש ונכנס או אכל, ואחר כך נודע לו דברים אלו שנתעלמו ממנו--הרי זה מביא קרבן עולה ויורד, בכל צד וצד משש מחלקות אלו. שהרי ד ומניין שדין שגגת טומאת מקדש וקודשיו כך הוא: שהרי

בשאר שגגות נאמר "בעשותה אחת ממצוות ה', אשר לא תיעשינה--ואשם. או הודע אליו, חטאתו אשר חטא" כיון שידע בסוף, אף על פי שלא ידע בתחילה; ובטומאת מקדש וקודשיו נאמר "ונעלם ממנו, והוא ידע ואשם" מאחר שנאמר "ונעלם ממנו" מכלל שהייתה שם ידיעה בתחילה, ונאמר "והוא ידע"--הא למדת שהוא צריך ידיעה בתחילה, וידיעה בסוף, והעלם בינתיים.

ה נטמא וידע שנטמא אבל לא ידע באיזה אב נטמא, ושכח שנטמא, ואחר כך נכנס למקדש או אכל קודש, ונודע לו אחר שנכנס או אחר שאכל באיזה אב נטמא--הרי זה חייב בקרבן, ואף על פי שלא ידע בתחילה באיזה אב נטמא: הואיל וידע שהוא טמא, הרי הייתה שם ידיעת טומאה בתחילה.

ו אבל אם נעלמו ממנו הלכות טומאה--כגון שנטמא בכעדשה מן השרץ, וידע שהשרץ מטמא ולא ידע בשיעור, ושכח שנגע בשרץ כלל ונכנס או אכל, ואחר כך נודע לו שנגע בכעדשה מן השרץ--הרי זה ספק אם חייב קרבן, או פטור.

ז וכן מי שלא ראה המקדש מימיו, ולא הבין מקומו--אם נטמא וידע שנטמא, ושכח שנטמא, ונכנס למקדש ולא ידע בתחילה שזה הוא מקומו, שהרי לא ראהו מעולם, ואחר כך זכר הטומאה, וידע שזה מקדש--הרי זה ספק אם ידיעה שיש מקדש בעולם ידיעה, או עד שידע מקומו תחילה.

ח ייראה לי שאלו החייבין בקרבן מספק--אינן מביאין קרבן, שמא יכניסו חולין לעזרה. ואם תאמר והלא חטאת העוף באה על הספק, ואינה נאכלת: מפני שהמביא אותה מחוסר כיפורים, ואסור לאכול בקודשים עד שיביא כפרתו; אבל מי שאינו מחוסר כיפורים, אינו מביא קרבן מספק.

ט מי שנטמא בעזרה--צריך שידע תחילה שנטמא ושזה מקדש, ואם נעלם ממנו אחרי כן שנטמא והרי הוא זכור שזה מקדש, או שנעלם ממנו שזה מקדש ולא שכח שנטמא, או שנתעלמו ממנו זה וזה--כשייודע לו, יביא קרבן עולה ויורד: והוא שישהה כשיעור, כמו שביארנו בהלכות ביאת המקדש.

י מי שטימא עצמו במזיד, ולא שיהיה כשיעור--הרי זה ספק אם שיעור השתחוויה לאנוס בלבד, או אף למזיד; ולפיכך אם נעלם ממנו, ויצא ולא שיהיה--אינו מביא קרבן. וכן אם תלה עצמו באוויר עזרה--הדבר ספק אם אוויר עזרה כעזרה, או אינו כעזרה. יא מי שנסתפק לו אם נכנס למקדש או אכל קודש בטומאה או לאו, אינו מביא אשם תלוי--שאינן מביאין קרבן על לא הודע, אלא בכרת שחייבין על שגגתו חטאת קבועה.

יב מי שהיו לפניו שני שבילים, אחד טמא ואחד טהור--הלך בראשון וחזר והלך בשני, ובעת שהלך בשני שכח שהלך בראשון, ונעלמה ממנו טומאה זו, ונכנס למקדש או אכל קודש--חייב: ואף על פי שלא הייתה לו בתחילה ידיעה גמורה לטומאה, אלא מקצת ידיעה--שהרי לא ידע שהלך בשני שבילין, שבהילוך שניהן יהא טמא בוודאי; ואף על פי כן חייב חטאת--שמקצת ידיעה, ככל ידיעה.

יג הלך בראשון, ונכנס למקדש או אכל קודש--פטור, מפני שהוא ספק טמא. הזה שלישי ושביעי וטבל, אחר שנכנס למקדש, והלך בשני, וחזר ונכנס למקדש--חייב: שהרי נכנס כשהוא טמא למקדש בוודאי, או בפעם ראשונה או בשנייה; ואף על פי שכל ידיעה מהן ספק ידיעה היא, שהרי כל שביל מהן ספק הוא--כאן בטומאת מקדש וקודשיו, עשו ספק ידיעה כידעה.

יד היה טמא, ואמרו לו שניים נכנסת למקדש, והוא אומר להן לא נכנסתי--נאמן, ואינו מביא קרבן: שאם ירצה, יאמר מזיד הייתי. אמרו לו שניים טמא היית כשנכנסת למקדש, ובפנינו נטמאת וידעת שאתה טמא--אף על פי שהיה בין טומאה זו שמעדין בה ובין כניסתו למקדש ימים רבים, שאפשר לו שיאמר כבר טבלתי, הואיל והכחיש את העדים ואמר לא נטמאתי מעולם, הרי אלו נאמנין ומביא קרבן על פיהן: אם הביאוהו שניים לידי מיתה חמורה, קל וחומר שיביאוהו לידי קרבן הקל--שהרי הכחישן.

טו טומאת מקדש או קודשיו--שהיה לה ידיעה בתחילה, ולא היה לה ידיעה בסוף--שעיר של יום הכיפורים הנעשה בפנים ויום הכיפורים תולין, עד שייוודע לו ויביא קרבן עולה ויורד. ושאינן

בה ידיעה בתחילה, אבל יש בה ידיעה בסוף--שעיר הנעשה בחוץ ביום הכיפורים ויום הכיפורים מכפריין. ועל שאין בה ידיעה, לא בתחילה ולא בסוף--שעירי הרגלים ושעירי ראשי חודשים מכפריין.

טז ועל זדון טומאת מקדש וקודשיו--פר כהן גדול של יום הכיפורים מכפר, אם היה המזיד מן הכהנים; ואם היה מישראל, דם שעיר הנעשה בפנים ויום הכיפורים מכפר--שנאמר "וכיפר על הקודש, מטומאות בני ישראל".

יאמר אדרבא רבא (נמצא לקמן עמוד 280) והאשה במקום זה תלמד תהלים עד עלות השחר.

אם נשאָר זמן, יאמר תהלים עד עלות השחר.

לאחר עמוד השחר יאמר תפלה זו:

רבנו של עולם, הנה אני בא בבשת פנים ירא וחרד. ואם חס ושלום נתחייבתי כרת בבית דינך הצדק על חטאתי ועונותי ופשעי המרבים: יהי רצון מלפניך שיהא חשוב צערי שנצטערתי בלילה הזה ונדדתי שנה מעיני, ותשגיח עלי בעין חמלתך ההיא עינא פקיקא דלא נאים ותיר תדיר, שנאמר "הנה לא ניום ולא יישן שמר ישראל", ותקרע רע גזר דיני, ותחנני ותברכני מאוצר הכסף העומד לימין העליון, ותתן לי אני עבדך חיים ארפים לעסק בתורתך יומם ולילה. ויהיה הצער שיש לי בעיני תקון לפגם הראות שפגמתי בעינין עליון, ואשר הרע בעיניך עשיתי. ויתקן הפגם ההוא בכל המקומות שפגמתי מארבע עולמות אצילות בריאה יצירה עשיה. ותצילני מענש חבוט הקבר מהמלאך המשבר את עיני האדם אחר פטירתו בקבר, ואפטר מאותו הצער. ותשפיע עלי משפע הטוב מפתח עליון להצילני מפרת דיומי וכרת דשני. ולמען שמך הגדול והנורא (אל"ד) כשהוא פלול עם מקורו (אאהליד"ה) שתבטל מעלי כל גזרות קשות ורעות. ויהיה למוד זה נחת רוח לפני כסא כבודך. ותתן בי פח לעמד על המשמר וללמד תמיד לפניך ולהגות באמרי תורתך ולהיות מן העובדים לפניך בלב שלם ובנפש חפצה ולומדים תורה לשמה ולברר כל ניצוצות הקדושות שנתפזרו בין

הקלפות על ידי ולהחזירם אל הקדושה, ליחדא שכנתא בבעלה ולאקמא יתה מעפרא, ולתת נחת רוח ליוצרנו לדבק נפשנו ורוחנו ונשמתנו לעבדו וליראה אותו בלבב שלם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו: ברוך יהוה לעולם אמן ואמן:

ויהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, אב הרחמים, אדון הסליחות, שאם נגזר עלי, חס ושלום, להפדת ביהדותי רשעים, שיכבשו רחמיך את כעסך ויגלו רחמיך עלי, שיהא חשוב צערי שנצטערתי הלילה הזאת וקמטתי שנה מעיני לקרע רע גזר דיני (יכוין בשם "קרע שטן") ונהר יוצק יסודי. אני בצדק אהנה פניך אשבעה בהקיץ תמונתך. ותחוס ותרחם עלי. ואל תכריתיני לא כרת דיומי ולא כרת דשני. ולא תפדת נפשי מלהעלות מיין נוקבין למעלה. ולא תפדת נפשי מלהודוג בבת זוגה בעולם הנשמות ביהדותי רשעים, חס ושלום. ותשפיע עלינו אור ישועה ורחמים מכתר עליון להציל ממנות נפשי ולהחיותני חיים ארכים דשנים ורעננים לעבודתך. ותפני למקום שהרוחות והנשמות נחצבות משם, ואזכה להיות מהעולים והזוכים לחיי העולם הבא. ובכח שמך הקדוש (אאהליד"ה) תבטל מעלינו ומעל כל בני ביתנו כל גזרות קשות ורעות. ותשגיח עלינו בעין חמלתך שנאמר בו "הנה לא גנום ולא יישן שמר ישראל". ויהיה הצער שנודתי שנה מעיני בלילה הזאת לתקון מה שפגמתי בעינין עלאין והרע בעיניך עשיתי, ואפטר מלהתגלגל נפשי בעוף הנקרא ראה בעון הראות. ופצני והצילני מענש חבוט הקבר מהמלאך אכזרי המשבר עיני הרשעים בקבר. ובצער שנודתי שנה מעיני אפטר מאותו הצער ותנוח נפשי במשכנות מבטחים.

והנה התורה הקדושה שבה נתעסקתי הלילה הקדושה הזאת היא נפלאה, והשמות הקדושים היוצאים מכל מה שקרינו, המה ימליצו טוב בעדנו לקבלנו בתשובה ולקרע רע גזר דיננו, ונפטר מכל צער. וכל המקטרגים אשר נכראו בעונותינו ימחו בכח תורתך הקדושה. אנא, הבט בעמלנו ואל תביט במעלנו ותבא לפניך שועתנו. לב נשבר ונדכה אלהים לא תבזה. ויצאו מים חיים מלבך

הַעֲלִיּוֹן דְרָךְ רְחוּבוֹת הַנְּהַר לְקוֹ הָאֲמֻצְעִי. נְהַר פְּלִגְיוֹ יִשְׁמְחוּ עִיר
 אֲלֵהֵינוּ לְטַהֲרֵנוּ מִכָּל פְּשָׁעֵינוּ. וְאַתָּה בְּטוֹבָךְ תַּעֲוֹרֵר רַחֲמֶיךָ וַיִּפְּן
 מִצַּחַת דְּאָרֶיךָ אֲנִפִּין רַעְוָא דְכָל רַעְוִין בְּמִצַּח זְעִיר אֲנִפִּין וְעִינָא
 דְּאָרֶיךָ אֲנִפִּין בְּעִינָא דְזְעִיר אֲנִפִּין, וּבְכֵן תִּבְטְלוּ כָּל הַדֵּינִים וְהָיוּ
 כְּלֵא הָיוּ, כִּי אַתָּה חָפֵץ בַּתְּשׁוּבָת הַרְשָׁעִים. חֲנֻנוּ וְעֲנֵנוּ וּשְׁמַע
 תַּפְלִתָּנוּ. יְהִי לְרַצּוֹן אֲמָרֵי פִי וְהִגְיוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ יְהוָה צוּרֵי וְגֹאֲלֵי:

תְּקוּן כְּלֵי לְגִלְגוּלִים קוּדְמִים

הַקְדָּמָה

אֲמָרוּ חַז"ל: "מִיּוֹם שֶׁתָּרַב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, אֵף עַל פִּי שֶׁבְטְלוּ סְנֵהֲדָרִין, דִּין
 אֲרָבַע מִיתוֹת לֹא בְטְלוּ. וְהַמִּתְחַיֵּב אַחַת מִמֵּיתוֹת בֵּית דִּין, סוֹפוֹ לְמוֹת
 בְּאוֹתָהּ מִיָּתֵהּ, מִי שֶׁנִּתְחַיֵּב סְקִילָה, אוֹ נוֹפֵל מִן הַגַּג אוֹ חָזָה דוֹרְסָתוֹ. וּמִי
 שֶׁנִּתְחַיֵּב שְׂרָפָה, אוֹ נוֹפֵל בְּדִלְקָה אוֹ נָחַשׁ מִפִּישׁוֹ. וּמִי שֶׁנִּתְחַיֵּב הַרְיָגָה,
 אוֹ נִמְסָר לְמַלְכוּת אוֹ לְסֻטִּים בְּאִים עָלָיו. וּמִי שֶׁנִּתְחַיֵּב חֲנֻקָּה, אוֹ טוֹבֵעַ
 בְּנֵהָר אוֹ מֵת בְּסְרוּנְכֵי". (כתובות ל.) וְאֶפִּילוּ שֶׁהַחֻטָּאִים בְּחֻטָּאִים
 הַחַיִּיבִים מִיתוֹת בֵּית דִּין, מֵתִים בְּשָׁלוֹם עַל מִטְּתָם, הַסְּבָה הִיא כְּדִי
 שֶׁתִּבְחִירָה תִּשְׁמֵר, כִּי אִם אָדָם הַחַיִּיב מִיָּתֵהּ יְמוֹת בְּסוֹפוֹ בְּאוֹתָהּ מִיָּתֵהּ,
 יִמְנָעוּ אֲנָשִׁים מֵהַחֻטָּא מִפְּחַד הַמָּוֶת וְלֹא מֵתוֹךְ בְּחִירָה. לְכֵן מֵת הָאָדָם עַל
 מִטְּתוֹ, אֲבָל מִחֲזִירִים אוֹתוֹ בְּגִלְגוּל וּמִמֵּיתִים אוֹתוֹ בְּמִיָּתֵהּ שֶׁנִּתְחַיֵּב בָּהּ.
 וְלְכֵן אֲנָשִׁים רַבִּים מֵתִים בְּמִיתוֹת מְשֻׁנוֹת בְּכָל הַגִּילִים, וְלִכְאוּרָה לְלֹא
 שׁוּם מַעֲשֵׂה עוֹל מִצָּדָם. וְאִם נִתְחַיֵּב אָדָם בְּמִיָּתֵהּ מֵאֲרָבַע מִיתוֹת בֵּית דִּין
 עַל מָה שֶׁחָטָא בְּגִלְגוּל זֶה אוֹ בְּגִלְגוּל שֶׁעָבַר, תִּקְנֵנוּ רַבּוֹתֵינוּ הַמְּקַבְּלִים,
 לַעֲשׂוֹת "תְּקוּן לְמִי שֶׁחַיֵּב אֶחָד מֵאֲרָבַע מִיתוֹת בֵּית דִּין", לְהַנְצִיל מֵעֲנָשׁ
 הַמִּיָּתֵהּ שֶׁנִּתְחַיֵּב בָּהּ. (ונדפס תקון זה בספר שדי תפוחים חלק א) וְאִין תְּקוּן
 זֶה מִכְּפָר עַל דִּין גִּיהֵנָם וְכִּי הַקְּלַע, אוֹ עַל הַסַּבֵּל שֶׁנִּגְזַר עָלָיו לְסַבּוֹל
 בְּגִלְגוּל זֶה, עַד שֶׁיַּעֲשֶׂה הַתְּקוּנִים הַמְּתַקְּנִים לְכָל חֻטָּא בְּפִנֵּי עֲצָמוֹ.
 וּנְתַבְקֵשׁ עַל יְדֵי הִירָאִים לְדַבֵּר ה' לְבַרֵּר אִם יֵשׁ אִיזָה תִּיקוּן שִׁיעֵשָׂה
 הָאָדָם לְכַפֵּר עַל חֻטָּאתָיו שֶׁחָטָא בְּגִלְגוּלִים קוּדְמִים כְּדִי שֶׁלֹּא יִצְטָרֵךְ

לחענש עליהם בגלגול זה או בעולם הבא או בגלגול אחר. ואמרת
אשנה פרק זה בס"ד.

אמר הכתוב וְהִנְשֵׂאֲרִים בְּכֶם יִמְקוּ בְּעוֹנֵם בְּאַרְצֹת אֲיִבֵיכֶם וְאַף בְּעוֹנֹת
אַבְתֶּם אִתֶּם יִמְקוּ: וְהִתְוֹדוּ אֶת עוֹנֵם וְאֶת עוֹן אַבְתֶּם בְּמַעַלְם אֲשֶׁר מַעַלּוּ
בִּי וְאַף אֲשֶׁר הִלְכוּ עִמִּי בְּקָרִי: ולכאורה נוגד פסוק זה את הכתוב לֹא
יוֹמְתוּ אָבוֹת עַל בְּנֵים וּבְנֵים לֹא יוֹמְתוּ עַל אָבוֹת אִישׁ בְּחַטָּאוֹ יוֹמְתוּ:
ופירשו רבותינו, לא יומתו אבות בחטא בנים, ולא בנים בחטא אבות.
גם הכתוב פָּקֵד עוֹן אָבוֹת עַל בְּנֵים וְעַל בְּנֵי בְנֵים עַל שְׁלֵשִׁים וְעַל רַבְעִים.
ופירשו רבותינו כשאוחזים מעשה אבותיהם בידיהם, לכאורה סותר את
הפסוק לֹא יוֹמְתוּ וכו'. ולא עוד אלא שאם אוחזים מעשה אבותיהם הם
בגדר שווגים, כי כך חונכו. ויובנו הדברים על פי דברי רבינו האר"י
שאדם שבא בגלגול נקרא בן לגלגול הקודם, ואדם בא בגלגול לשלם
על מעשה גלגוליו הקודמים, ובחטא כל שהוא, מגלגלים עליו בגלגול
זה תשלום הכל. ועל זה צוותה להתוודות על שחטאנו אֲנַחְנוּ וְאָבוֹתֵינוּ.
גם בסידור הרש"ש לליל יום הכפורים תקן הרש"ש נוסח תפילה עם כל
כוונות הקודש לבקשת רחמים וכפרה לכל מה שחטאנו בשבועת שקר
ומשכב זכר בגלגולים אחרים.

ומתוך נסיון אישי עם אנשים שסבלו נוראות, ולאחר שמצאתי על ידי
שאלת חלום וכדו' את החטא שחטאו בגלגולים קודמים שהיה הסיבה
לסבלם, וכשתקנוהו בתשובה ובתיקון המתאים, שבו לאיתנם כבריות
חדשות ממש. והבאתי חלק ממעשיות אודותם בספרי "שער יוסף".
ואחד מהם גם בהקדמה לספרי "שדה תפוחים" חלק א.

וראשון לקודש שלימדני עניין זה בצעירותי, הוא מורי ורבי הרה"ג ר'
יהודה צדקה זצ"ל ראש ישיבת פורת יוסף שיום אחד בהיותי לומד
לפניו, היה פיו מלא תודה לה', וסיפר לנו שכמה ימים קודם, בחור
רווק, טיגן לביבות בשמן עמוק והכלי עם השמן הרותח נפל עליו
ונכוה קשות. הרופאים אמרו ששמונים אחוז מגופו נכוה עמוקות
ואין סיכוי לחייו, ומרחוהו במשחות להרגיעו מכאביו עד שימות. אמו
רצה לח' יצחק כדורי וסיפרה לו את הענין, ומשלקח ממנה את שם הבן
ושמה, אמר לה לשוב מחר. למחרת הוא אמר לה שעשה שאלת חלום

ונאמר לו שבחור זה בגלגול שעבר בא על חמתו, ומכיון שעל פי דין תורה מיתתם בשריפה, עתה הוא בא בגלגול לשלם על מעשיו, ולמות מתוך שריפה זו. לשאלתה אם יש עצה להצילו, השיב לה תפני לח' יהודה צדקה. והמשיך רבינו ואמר, האשה באה אלי וסיפרה לי הענין, והלכתי עמה לבית החולים "הדסה" ואמרתי לבחור, ראה אתה חטאת בעוון חמור עם חמתך בגלגול הקודם, ואם תעשה תשובה אפשר שתנצל מהעונש. הבחור בכה ואמר "וידוי" על חטא זה, ואחר כך קבל על עצמו שאם יזכה לקום ממיטתו בריא, שיעשה תקוני תעניות כפי שיררו לו המקובלים. ובוקר הוא שב הביתה בריא ושלם, ברוך השם.

אך דא עקא, שאין אדם יודע מה הם חטאיו שעליהם משלם הוא בגלגול זה, וכתב האריז"ל שאם אדם מרגיש שנפשו חושקת בעבירה מסויימת, סימן שחטא בה בגלגול קודם, ולכן נפשו נמשכת למעשיה הקודמים. או אם אדם חרד מעבירה מסויימת יתכן שחטא בה בגלגול קודם והנפש שסבלה על חטאה לפני שהושבה בגלגול, זוכרת את העונש ופחדת מאותו חטא. וכן אם אדם הועמד בנסיון של איזה חטא סימן שזה אחד החטאים שבא לתקן ואפילו אם עמד בנסיון, מי אמר שתקן לגמרי, ואולי מידי הרהור לא יצא, ולכן בכל אחד מאלה ירוץ מיד לתקן אותו חטא בתיקון מושלם על גלגוליו הקודמים ושב ורפא לו. אבל לא כל אדם רגיש לכך, וגם מי שרגיש לאחד החטאים, מי אמר שלא בא לתקן עוד חטאים שוודאי שצריך לתקנם ואינו יודע מה הם. ומספק טוב הוא לעשות תיקונים לכל העבירות שבתורה עד שיפגע באותה עבירה ויתקננה כדי להוושע, אלא שאדם כזה יתחיל קודם בתיקון העוונות שנפשו רגישה להם, ואחר כך יפנה לתקן שאר עוונות.

אמנם אם ירצה לעשות אותם כסדר התיקון שכתבו המקובלים לתיקון החטאים שחטא בגלגולו הנוכחי יכלה הזמן וכסף הפדיונות, והמה לא יכלו. אמנם עיקר התשובה שיתוודה על כל עוונותיו באופן פרטי וכללי ויפדה את ימי הצום בכסף לפי יכולתו, כנזכר בהוראות שבתחילת הספר.

ואעפ"י שכתב האריז"ל בשער רוח הקודש. "בענין התענית, אין לערב תיקון אחד בחבירו, אלא כל תיקון יהיה נפרד מחבירו". והסברא

אומרת שגם בתיקונים שנתקנו על ידי רבותינו המקובלים להתענות יום אחד ולפדות שאר הימים בכסף דמי הסעודות, אין לערב ולעשות בתענית אחת שני תיקונים עם פדיונותיהם כיון שצריך צום של לפחות יום אחד בצירוף הפדיון לכל חטא. ורק לאדם חלש מאוד אולי אפשר בדיעבד שיצרף כמה תיקונים ביום צום אחד אם אחרת לא יעשה כלום. אבל אפשר שאין זה אלא בחטאים שוודאי חטא בהם, אבל בחטאים שמסופק אם עבר עליהם, אולי לאדם חלש שלא יוכל לעמוד בצומות רבים לכל עונותיו, אפשר שיעשה ביום צום אחד כמה פדיונות לכמה חטאים. ויחלקם לפי הימים שיוכל להתענות. ולא גרע מחולה שאסור לו לצום שעושה בדיעבד כל התיקונים ללא צום, מתוך תקוה שאם לא יעזור בשלמות יעזור לפחות בכמה אחוזים ויקל מעט מעונש הדין למעלה או אפילו בעולם הזה. וגם בזה יתנהג כן ויעזור על כל פנים בכמה אחוזים. וה' לא ימנע טוב מכל ניצוץ של תיקון.

וסכום הפדיונות לכל אחד מהחטאים אין בידינו אלא על אותם שגילו לנו רבותינו הקדושים והבאתים בשדי תפוחים חלק א'. בפירוט סדר התיקון לכל אחד מהם. והוספתי עליהם כמה תיקונים כפי שהורוני משמים לאחר עיון בשרשי פגמם, אבל כתב החיד"א זיע"א צפורן שמיר סי' ו' וז"ל. ומי עלה שמים או נגלה אליו אליהו ז"ל בקבע אחר רבינו האריז"ל לעשות פשר דבר בענינים העומדים ברומו של עולם, ותקון בשמות ועולמות העליונים למעלה עכ"ל. ולכן לא קבעתי סך התעניות הנצרך לכל חטא כדי שיתן פדיונם הנכון, אלא שערתי בערך, והוספתי שאם לא יתקן לגמרי, יתקן מעט. וכל שבב תיקון חשוב מאוד ומציל מכמה ענשים בעוה"ז ובעוה"ב.

ובסידור תיקונים "בניהו בן יהודע", אחר שהשלימו המקובלים הקדושים השד"ה ואיל"ה זצ"ל להעתיק את תיקוני העונות מסידור הרש"ש, כתבו סדר תיקון שמצאו בכ"י למקובל לא נודע, של שש עשרה תיקונים בדרך תפילה הכוללת כוונות קצרות שאם ירצה לתקן עצמו או לשלוחו ולפדות כל תענית בפרוטה, וזה בוודאי למי שאין ידו משגת שהוא בדלי דלות ובוודאי שיועיל קצת לנר"ן שלו, אחד המרבה ואחד הממעט ובלבד שיכוין לבו לשמים,

ויקבל עליו שלא לשוב לכסלה עוד, וגם לתקן השורש שלו והבא ליטהר מסייעין בעדו. עד כאן לשונם. ועל תיקון זה תמכתי יסודותי בתיקון כללי זה ואולי ראוי לכל אדם מישראל לעשות זה לפחות פעם בחייו, ובפרט בעל תשובה בתחילת דרכו, ואעפ"י שאינו יוצא בזה ידי חובת תיקוני עוונותיו אלא באחוזים קטנים, יעשה אחר כך כל תיקון בפני עצמו בשלמות, וזה יועיל מעט שאם ח"ו לא יפנה לעשות כל התיקונים מכל סיבה שהיא, יהיו לו אחוזים אלו לשלל.

וממה שכתבו שאפשר לעשותו ע"י שליח אולי ניתן להבין שגם אפשר שבן יעשהו על אביו או אמו שנפטרו ואם לא יתקן, אולי יעשה להם נחת רוח.

ולכן, מי שעושה פדיון תעניות כללי של כל התיקונים לכפר על גלגולים קודמים יתן דמי הפדיונות לפי מה שצינתי לכל עוון דמי תיקונו כפי שצינתי בחלק א' ובחלק זה, ובתוך הווידי להלן, ועל חטאים שלא נזכר סך פדיונם יתן פדיון של מֵאֲתָיִם וְחֲמִישִׁים תעניות לכל חטא, כי מסתמא זה יכסה את הפדיון הנצרך, וגם אם לא יכסה בשלמות, יתקן עכ"פ בכמה אחוזים. ועל תיקון פגם מצוות עשה כבר קבע רבינו האר"י סך פדיונם ששים ואחת תעניות לכל אחד מהם. ואם אין ידו משגת לתת לכל התיקונים סכום גדול של פדיון כל התעניות. יעשה התיקון ויתן מטבע של שקל אחד לכל יום של פדיון, ואם גם זה קשה לו יתן מטבע של פרוטה (10 אגורות) לפדיון של כל יום, ואף על פי שלא יתקן החטא בשלמות, יגרום לתיקון כל שהוא יחד עם התשובה והתענית להמתיק הדין מעט, כל אחד לפי ערך נפשו ופגמו.

וטוב למי שיכול, שיכין סכום הפדיונות בערב יום הכפורים ולא יפרישם לצדקה, ויעשה התיקון ביום הכפורים (והטבילות והרחיצות יעשה בערב יוה"כ"פ, או שלא יעשה כלל) וכשיאמר הענגו לא יחזיק הכסף בידו ח"ו אלא יכוון על הכסף שהכין מאתמול שיהיה צדקה לפדיונות שמתודה עליהם לפי הפירוט שיוציא מפיו. ובוודאי שיעורר רושם טוב לחתימת הנעילה.

ונה סדר התקון:

יצום יום אחד משקיעת החמה ועד למחרת בצאת הכוכבים. ויום לפני יצום יאמר ודוי זה.

אנא יהיה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו ואל תתעלם מלפנו מתחנתנו, שאין אנחנו עזי פנים וקשי ערף לומר לפניך יהיה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו צדיקים אנחנו ולא חטאנו. אבל חטאנו. עוינו. פשענו. אנחנו ואבותינו ואנשי ביתנו:

אשמנו. בגדנו. גזלנו. דברנו דפי ולשון הרע. העוינו. והרשענו. זדנו. חמסנו. טפלנו שקר ומרמה. יעצנו עצות רעות. כזבנו. כעסנו. לצנו. מרדנו. מרינו דבריך. נאצנו. נאפנו. סרנו. עוינו. פשענו. פגמנו במחשבה בדבור ובמעשה. צרנו. צערנו אב ואם. קשינו ערף. רשענו. שחתנו. תעבנו. תעינו ותעתענו. וסרנו ממצותיך וממשפטיך הטובים ולא שוה לנו. ואתה צדיק על כל הבא עלינו כי אמת עשית ואנחנו הרשענו:

מה נאמר לפניך ישב מרום, ומה נספר לפניך שוכן שחקים. הלא הנספרות והנגלות אתה יודע. אתה יודע רזי עולם ותעלומות סתרי כל חי. אתה חפש כל חדרי בטן. ראה כליות ולב. אין דבר נעלם ממך ואין נסתר מנגד עיניך: יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שתמחל לנו את כל חטאתינו ותכפר לנו את כל עונותינו ותמחל ותסלח לכל פשעינו.

ילך למקוה ויטבל שבע טבילות לטהר נפשו, רוחו ונשמתו, מהקלפה שנדבקה בהם בגלל עוונותיו, ויכון שטובל שבע טבילות אלו על דעת אלישע הנביא שאמר לנעמן לטבל מצרעתו, ושכן יטהרו נפשו, רוחו ונשמתו מטמאת צרעת עוונותיה.

יתפלל מנחה מבעוד יום, ויקבל תענית בתפלת המנחה בכרפת "שומע תפלה", או בסוף העמידה לפני שיאמר "עושה שלום".

אם לא קבל תענית בתוך תפלת המנחה, אבל כשהתפלל עמידה, (שמונה עשרה) של מנחה חשב להתענות, נחשב כקבלת תענית וצריך להתענות.

וזה נסח קבלת התענית:

רבנו של עולם, הריני מקבל עלי להתענות למחר לילה ויום משקיעת החמה היום ועד לצאת הכוכבים מחר. על כל אשר חטאתי, עויתי ופשעתי, ופגמתי במחשבה בדבור ובמעשה. בגלגול זה ובגלגולים אחרים מעודי ועד היום הזה, והריני מתנה שאם לא אוכל להתענות, כשאפריש פרוטה לצדקה ואכון לבטל התענית, אוכל לאכול ולשתות ללא שום עון כלל. והריני מתפונ בתענית זה להקריב חלבי ודמי לפני הקדוש ברוך הוא במקום הקרבן הנקרב על גבי המזבח, לכפר על חטאתי. ויהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שתתן לי פח להתענות לפניך, ותקבל תשובתי ותעניתי ותראני ברחמיך הרבים.

יגמר אכילתו לפני שקיעת החמה, ופרוטה האחרונה יטבלנה במעט אפר ויאכלנה. (וכן בגמר התענית כשיבא לסעד, יטבל פרוטה ראשונה במעט אפר ויאכלנה) מלבד אם הוא שבת או ראש חודש.

בליל התענית, כשישכב על מטתו, יניח אבן פחת ראשו בין המצע והכר, ויכון בשם יו"ד ה"ה וא"ו ה"ה, העולה כמנין אבן.

אם יכול, יחגר על מתניו מתחת לבגדיו חגורת שק העשויה משער עזים בקל זמן התענית.

טוב לקום אחר חצות לילה ולומר ברכות השחר ותקון חצות (נמצא בסידורים) בכונה גדולה.

יכין 333 מטבעות אפילו של 10 אגורות עבור פדיון השלג, והיות וצריך לעשות 3 פדיונות לגלגולי שלג, יכין 3 פעמים 333 מטבעות. ואם רוצה, יכין רק 333 מטבעות, ולאחר הפדיון הראשון יחליף את המטבעות בכסף גדול יותר, ויעשה פדיון נוסף במטבעות, וכן יעשה גם לאחר הפדיון השני.

ביום הצום יעמוד ויאמר.

הריני מוכן ומזמן לקיים בעזרת האל ותברך מצות עשה של התשובה, ככתוב בתורה: ושבת עד יהוה יאהדונהי אלהיך ושמעת בקלו. והריני מתחרט על כל מה שחטאתי, עויתי ופשעתי, בין

בגלגול זה ובין בגלגולים אחרים, חרטה גמורה ושלמה, ומקבל עלי שלא לחזור ולחטא עוד. והשם: תברך ברחמי יעזרני על דבר כבוד שמו מעתה ועד עולם, אמן כן יהי רצון.

אנא יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו ואל תתעלם מלפנו מתחנתנו, שאין אנחנו עזי פנים וקשי ערף לומר לפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו צדיקים אנחנו ולא חטאנו. אבל חטאנו. עוינו. פשענו. אנחנו ואבותינו ואנשי ביתינו: אשמונו. בגדנו. גזלנו. דברנו דפי ולשון הרע. העוינו. והרשענו. ודנו. חמסנו. טפלנו שקר ומרמה. יעצנו עצות רעות. כזבנו. פסנו. לזנו. מרדנו. מרינו דבריך. נאצנו. נאפנו. סרנו. עוינו. פשענו. פגמנו במחשבה בדבור ובמעשה. צרנו. צערנו אב ואם. קשינו ערף. רשענו. שחתנו. תעבנו. תעינו ותעתענו. וסרנו ממצותיך וממשפטיך הטובים ולא שוה לנו. ואתה צדיק על כל הבא עלינו כי אמת עשית ואנחנו הרשענו:

מה נאמר לפניך ישב מרום, ומה נספר לפניך שוכן שחקים. הלא הנספרות והנגלות אתה יודע. אתה יודע רזי עולם ותעלומות סתרי כל חי. אתה חפש כל חדרי בטן. ראה כליות ולב. אין דבר נעלם ממך ואין נסתר מנגד עיניך: יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שתמחל לנו את כל חטאתינו ותכפר לנו את כל עונותינו ותמחל ותסלח לכל פשעינו.

יאמר פסוקים אלו שלש פעמים

מי אל כמוך נשא עון ועבר על פשע לשארית נחלתו, לא תקזיק לעד אפו כי חפץ חסד הוא: ישוב ירחמנו יכבש עונותינו, ותשליך במצלות ים כל חטאתם: תתן אמת ליצלב חסד לאברהם, אשר נשבעת לאבותינו מימי קדם:

לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו ליחודא שם י"ה ברו"ה (על ידי שפע אין סוף המשפיע בהם ומיחדם), ביחודא שלים בשם כל ישראל, ובשם נפש, רוח, נשמה, תיה, יחידה שלי הריני מתוודה בזה על מה שחטאתי עויתי פשעתי לפניך ובטלתי מצות עשה, ועברתי על מצות לא תעשה. על כלם

או על קצתן בין בנגול זה ובין בנגולים אחרים, ובפרט מה שבטלתי 1. מצות הנחת תפלין של יד, 2. ומצות הנחת תפלין של ראש, 3. ומצות קריאת שמע ערבית ושחרית, 4. ומצות ציצית, 5. ומצות התפלה, 6. ומצות פריה ורביה, 7. ומצות מילה, 8. ומצות השבתת חמץ, 9. ומצות אכילת מצה, 10. ומצות ספור יציאת מצרים, 11. ומצות פדיון פטר חמור, 12. ומצות עריפת פטר חמור, 13. ומצות האמנה במציאות ה', 14. ומצות קדוש שבת בדברים, 15. ועברתי על מצות כבוד אב ואם ונתחייבתי עשרים ושש תעניות לתקן שם יו"ד ה"א, ועוד ארבעים וחמש תעניות כמנין אב ואם, 16. ועל מצות הלואה לעני, 17. ועל מצות פירוק משא, 18. ועל מצות שמיטת קרקעות, 19. ועל מצות שביתה בשבת, 20. ועל מצות שביתה הארץ בשנת השמיטה, 21. ועל מצות השבת הגזל, 22. ועל מצות בדיקת סימני בהמה וחיה, 23. ומצות בדיקת סימני דגים, 24. ומצות בדיקת סימני חגבים, 25. ומצות ענין טומאת נידה שטמאה ומטמאה, 26. ומצות ענין טומאת זבה שטמאה ומטמאה, 27. ומצות כסוי הדם, 28. ומצות יראת אב ואם, 29. ומצות פאה, 30. ומצות לקט, 31. ומצות הנחת פאת הכרם, 32. ומצות הנחת פטר הכרם, 33. ומצות תוכחה לישראל שאינו נוהג כשורה, 34. ומצות אהבת ישראל, 35. ומצות נטע רבעי, 36. ומצות ליראה מן המקדש, 37. ומצות כבוד חכמים, 38. ומצות צידוק המאזניים והמשקלים והמידות, 39. ומצות קדוש ה', 40. ומצות שביתה ביום ראשון של פסח, 41. ומצות שביתה בשביעי של פסח, 42. ומצות ספירת העומר, 43. ומצות שביתה ממלאכה בחג השבועות, 44. ומצות שביתה ביום ראש השנה, 45. ומצות תענית ביום הכפורים, 46. ומצות שביתה ממלאכה ביום הכפורים, 47. ומצות שביתה ממלאכה ביום ראשון של חג הסוכות, 48. ומצות שביתה ממלאכה ביום שמיני של חג הסוכות הנקרא שמיני עצרת, 49. ומצות נטילת לולב, 50. ומצות ישיבת סוכה, 51. ומצות וידוי על החטא, 52. ומצות חלה, 53. ומצות פדיון בכור אדם, 54.

ומצות מעשר ראשון, 55. ומצות דיני נחלות, 56. ומצות לשמוע שופר בראש השנה, 57. ומצות אחדות ה', 58. ומצות אהבת ה', 59. ומצות תלמוד תורה, 60. ומצות מזוזה, 61. ומצות ברכת המזון, 62. ומצות להתאבל על פטירת ששת הקרובים, 63. ומצות אהבת הגרים, 64. ומצות יראת ה', 65. ומצות להתחבר ולהדבק בחכמי התורה, 66. ומצות על הצריך להשבע שישבע באמת, 67. ומצות לאבד עבודה זרה ומשמשיה, 68. ומצות שחיטה, 69. ומצות בדיקת סימני עוף, 70. ומצות מעשר שני, 71. ומצות מעשר עני תחת מעשר שני בשנה השלישית והשישית, 72. ומצות לנגוש את הנכרי, 73. ומצות שמיטת כספים בשנה השביעית, 74. ומצות צדקה, 75. ומצות מתנות זרוע לחיים וקיבה לכהן, 76. ומצות הפרשת תרומה גדולה, 77. ומצות נתינת ראשית הגז לכהן, 78. ומצות השבת אבדה, 79. ומצות הקמת משא לישראל, 80. ומצות שלוח הקן, 81. ומצות מעקה, 82. ומצות קדושין באשה, 83. ומצות האונס שישא אנוסתו לאשה, 84. ומצות הלואה לנכרי בריבית אם ירצה להלוותו. 85. ומצות קיום מוצא שפתיים, 86. ומצות לעזוב השכיר לאכול בזמן שכירתו מדברים ידועים, 87. ומצות הרוצה לגרש אשתו שיגרשנה בגט, 88. ומצות שישמח החתן עם אשתו בשנה ראשונה, 89. ומצות השבת המשכון לבעליו בעת שהוא צריך לו. 90. ומצות נתינת שכר שכיר ביומו, 91. ומצות הנחת עומר השכחה, 92. ומצות יבום, 93. ומצות חליצה, 94. ומצות להציל את הנרדף, 95. ומצות לזכור מה שעשה עמלק לישראל בצאתם ממצרים, 96. ומצות להדמות לדרכי ה' ולעשות כל מעשינו בדרך היושר והטוב, 97. ומצות לקדש הכהנים ולכבדם. 98. ומצות כתיבת ספר תורה כל אחד מישראל לעצמו. אלו מצוות של כהנים ולוויים וגם הישראל יאמר "ואם הייתי כהן או לוי בגלגולים קודמים ובטלתי", 99. ומצות ענין טומאת הכהנים לקרוביהם, 100. ומצות ברכת כהנים בכל יום, 101. ומצות הלוויים לתת מעשר מן המעשר.

ונתחייבתי להתענות שישים ואחד יום על כל אחד ממצוות עשה אלו שבטלתי, ועולים יחד ששת אלפים ומאה ושבעים ואחד יום והריני מפריש דמי פדיונם. (ויפריש הסכום לפי יכלתו כפי הכתוב בעמוד 80)

וגם הריני מתוודה בזה על מה שעברתי על מצוות לא תעשה, 1. שלא להאמין באל אחר בלתי בה' לבדו. 2. ושלא לעשות עבודה זרה אפילו שיעבוד אותה אחר ואפילו גוי, 3. ושלא לעבוד עבודה זרה כדרכה, 4. ושלא להשתחוות או לזבח או להקריב או לנסך או לקטר לעבודה זרה ואפילו שאין דרכה בכך, 5. ושלא להעביר מזרעי למולך. ונתחייבתי 301 תעניות על כל אחד מאלו. ועל מצוות לא תעשה, 6. שלא לפנות אל האלילים בהסתכלות עליהם או על תמונתם או בספריהם. 7. ועל מצוות לא תעשה, שלא לעשות מצבה לשום כח שבעולם ואפילו לא לה'. ועל מצוות לא תעשה, 8. שלא לעשות אבן משכית להשתחוות עליה אפילו לאל יתברך. ועל מצוות לא תעשה, 9. שלא להשבע בעבודה זרה ולא לגרום לאחרים להשבע בה ואפילו הם גויים. ועל מצוות לא תעשה, 10. שפגעתי וקרעתי פלים בְּחֻמְתִּי וְשִׁבְרֹתַי פְּלִים בְּחֻמְתִּי, וְקִלְקַלְתִּי וּפְגַמְתִּי בְּקִדְשָׁהּ לְמַעַלָּה, וגם עשיתי קלקול בְּנַפְשִׁי לְמַטָּה, וּגְרַמְתִּי לְסַלֵּק מְעַלֵּי אֹר הַקִּדְשָׁה, והגברתי חמשת גבורות הדין על החסד והרחמים, וגם פגמתי שהפרדתי שם ההוי"ה משם אלהים, ונתחייבתי מֵאָה וְחַמְשִׁים וְאַחַד תעניות כְּמִנְיַן שֵׁם אֱהִי"ה בְּמַלְוֵי הַהִי"ן (אלף ה"ה יו"ד ה"ה). שְׁמִסְפְּרוּ עִם הַפּוֹלֵל שְׁלוֹ מֵאָה וְחַמְשִׁים וְאַחַד, שְׁתִּתְמַתְּקוּ שְׁנֵי שְׁמוֹת אֲדֹנָי אֱלֹהֵי"ם שֶׁהֵם תְּרֵי בְּתֵי דִינָא רְפִיָא וְקִשְׁיָא שְׁמִסְפְּרָם מֵאָה וְחַמְשִׁים וְאַחַד. ויתחברו שם הוי"ה עם שם אלהים (יאהלוהים) ויתחברו שם ע"ב עם שם קנ"א (יוד אלף, הי הה, ויו יוד, הי הה) ושם ס"ג עם שם אלהים (יוד א. הי. ל. ואו. ה. הי.ים). ושם מ"ה עם שם אדני (יוד. א.ה.א. ד. ואו. נ. הא. י.) ויומתקו ג' שמות אהיה אלהים אדני על ידי שמות הוי"ה מיתוק גמור ושלים. ויתגלו אורות הַחֲסָדִים, ויתגברו ויתפשטו למתק כל הדינין

הקשין והרפין, ויתבטל כל האף והחרון. ויתבטל היצר הרע של הפעס ועבודה זרה ויתבטלו בטול גמור. ועל מצות לא תעשה, 11. שלא לתור אחר הלב והעין ופגמתי במחשבה ונתחייבתי 87 תעניות כנגד שם מ"ה ומ"ב אותיותיו. ועברתי על מצות לא תעשה, 12. שלא להשבע לשקר ונתחייבתי 37 תעניות. 13. ופגמתי בנדרים ונדבות ועברתי על מצות לא תעשה, של לא יחל דברו ונתחייבתי 6 תעניות. 14. ושל לא תאחר לשלמו. ועל אשר עברתי על מצות לא תעשה 15. וקללתי לאבי או לאמי ונתחייבתי 40 תעניות. ועל מצות לא תעשה 16. ופגמתי בעוון הגאווה ונתחייבתי 55 תעניות, ועברתי על מצות לא תעשה 17. ונכשלתי אני וביתי בעון הנדה ופגמנו בשמות הקדש וגרמנו להחריב ולהוכיש שבעה נחלי המלכות בעוננו. ונתחייבתי 82 תעניות. 18. ועברתי על מצות לא תעשה ופגמתי באחדותך ונתתי מום בקדשי שמים, ופגמתי במדות העליונים וקלקלתי צנורי הקדשה, ומנעתי הטוב והשפע הראוי לבא על ידיהם. ובאתי על אשת איש ופגמתי בשמות הקדש ובעולמות הקדושים. והגברתי כחות הדינין, וגם גרמתי מניעה בהתפשטות האורות דרך תקון השני דדיקנא הנקרא נושא עון. ונתחייבתי 325 תעניות. 19. ועברתי על מצות לא תעשה ופגמתי בעוון שימוש בקבלה מעשית וכתיבת קמיעות ונתחייבתי 45 תעניות. ועברתי על מצות לא תעשה 20. ופגמתי בעוון ביאה על הבהמה, 21. או על הגויה (הזכר יאמר, שכבתי עם גויה נדה שפחה זונה), (הנקבה תאמר, שכבתי עם גוי טמא). ופגמתי בשם הוי"ה במלוי ההי"ן אשר הוא במלכות דקדשה והוא המעלה מין נוקבין שבה. אוי לי אוייה עלי כי גרמתי רע לעצמי, להיות נקשר בכלב המעלה מין נוקבין של הקלפה. ונתחייבתי 216 תעניות. ועברתי על מצות לא תעשה 22. ופגמתי באות ברית קדש חותמא דמלכא, אשר חטאתי עויתי ופשעתי בהשחתת זרע לבטלה, אשר משמשתי בידים על ידי רק וחרפוה והוצאתי זרע לבטלה פמה פעמים. וגם אשר חטאתי עויתי ופשעתי בהוצאת זרע לבטלה על ידי מחשבתי

שְׁהִרְהִרְתִּי בְּעֵבְרָה. ונתחייבתי 84 תעניות. וְעִבְרְתִּי עַל מִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה 23. ופאתי על הזְכָר וְעִבְרְתִּי עַל הַכְּתוּב וְאֵת זְכָר לֹא תִשְׁכַּב מִשְׁכְּבֵי אִשָּׁה, ופגמתי בְּהוֹי"ה וְאֶהְיֶה דְמַלּוּי יוֹדִי"ן, וגם בְּשִׁמוֹת אֲחֻרָיִים, וְהָיָה אֹרֶן יִשְׂרָאֵל לְחֻשֵׁף. בְּגִדְתִּי בְּאֲחֻדוֹתָךְ וְנִתְתִּי מוֹם בְּקִדְשֵׁי שָׁמַיִם, ופגמתי בַּמִּדּוֹת הַעֲלִיּוֹנִים וְקִלְקַלְתִּי צְנוּרֵי הַקִּדְשָׁה, וּמְנַעֲתֵי הַטּוֹב וְהַשֹּׁפֵעַ הָרְאוּי לָבֵא עַל יְדֵיהֶם. וְנִבְעַלְתִּי אֶל הַזְּכָר וּפְגַמְתִּי בְּאֶל"ף אֶל"ף אֶל"ף שְׁבַשְׁלִישָׁה שְׁמוֹת אֶהְיֶה שְׁבַבְיָנָה. ונתחייבתי 233 תעניות. וְעִבְרְתִּי עַל מִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה 24 ואכלתי גיד הנשה. וְעִבְרְתִּי עַל מִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה 25 שלא ימצא חמץ ברשותינו בפסח. וְעִבְרְתִּי עַל מִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה 26 שלא לאכול חמץ בפסח. 27. וְשָׁלֵא לֹאכּוֹל בַּפֶּסַח מִכֹּל דְּבַר שֵׁשׁ בּוֹ חֻמֵּץ. 28. וְשָׁלֵא יִרְאֶה לָנוּ חֻמֵּץ בַּפֶּסַח. 29. וְשָׁלֵא לְצֹאת בַּשַּׁבָּת חוּץ לַתְּחוּם. 30. וְשָׁלֵא לַעֲשׂוֹת מִלֵּאכָה בַּשַּׁבָּת. 31. וְשָׁלֵא לְהַרְוֹג נֶקִי. 32. וְשָׁלֵא לְגַנוֹב נֶפֶשׁ מִיִּשְׂרָאֵל. 33 וְשָׁלֵא לְהַעֲדִיד שֶׁקֶר. 34. וְשָׁלֵא לְחַמּוֹד מִמוֹן אוֹ רְכוּשׁ חֲבֵרֵינוּ וְלֹא נִשְׁוֹתֵיהֶם. 35. וְשָׁלֵא לַעֲשׂוֹת צוּרַת אָדָם אוֹ אִפִּילוֹ לְנוֹי. 36. וְשָׁלֵא לְגַרּוֹעַ מִנִּשְׁוֹתֵינוּ שֶׁאֵר כֶּסֶת וְעוֹנָה. 37. וְשָׁלֵא לְהַכּוֹת אֶב וְאֵם. 38. וְשָׁלֵא לְהוֹנוֹת אֶת הַגֵּר בַּדְּבָרִים. 39. וְשָׁלֵא לְהוֹנוֹת אֶת הַגֵּר בַּמִּמּוֹן. 40. וְשָׁלֵא לַעֲנוֹת יְתוּמִים וְאַלְמָנוֹת. 41. וְשָׁלֵא לְתַבּוֹעַ חוֹב מֵעֵנִי שֶׁאֵין לוֹ מָה לְפַרְוֵעַ. 42. וְשָׁלֵא לְהַשִּׁית יָד בֵּין לוֹה לְמַלוּהַ בְּרִיבִית. 43. וְשָׁלֵא לְקַלֵּל הַדֵּיּיָן. 44. וְעַל אִיסוּר בְּרַכַּת ה'. 45. וְשָׁלֵא לְהַקְדִּים הַמַּעֲשָׂרוֹת מִסֵּדֶרֶן, 46. וְלֹא הַמַּעֲשָׂרוֹת לְתַרּוּמָה. 47. וְשָׁלֵא לֹאכּוֹל טְרֵפָה. 48. וְשָׁלֵא לְקַחַת שׁוֹחֵד. 49. וְשָׁלֵא לְהַדִּיחַ בְּנֵי אָדָם אַחֵר עֲבוּדָה זָרָה. 50. וְשָׁלֵא לְבַשֵּׁל בֶּשֶׂר בַּחֲלָב. 51. וְשָׁלֵא לֹאכּוֹל וּלְשִׁתּוֹת תְּקֻרוֹבַת עֲבוּדָה זָרָה. 52. וְשָׁלֵא לֹאכּוֹל בֶּשֶׂר בַּחֲלָב. 53. וְשָׁלֵא לֹאכּוֹל חֲלָב. 54. וְשָׁלֵא לֹאכּוֹל דָּם בַּהֵמָה חַיָּה וְעוֹף. 55. וְשָׁלֵא לֹאכּוֹל בַּהֵמָה וְחַיָּה טְמֵאָה. 56. וְשָׁלֵא לֹאכּוֹל דָּג טְמֵא. 57. וְשָׁלֵא לֹאכּוֹל עוֹף טְמֵא. 58. וְשָׁלֵא לֹאכּוֹל שְׂרֵץ הָאָרֶץ. 59. וְשָׁלֵא לֹאכּוֹל הַשְּׂרָצִים הַנּוֹלָדִים בַּזְּרַעִים וּבַפִּירוֹת. 60. וְשָׁלֵא לֹאכּוֹל מִשְׂרָץ הַמַּיִם. 61. וְשָׁלֵא לֹאכּוֹל

מהשרצים הנעשים מהעיפוש. 62. וְשָׁלֵא להתקרב לאחת מכל העריות. 63. וְשָׁלֵא לגלות ערות אב. 64. וְשָׁלֵא לגלות ערות אם. 65. וְשָׁלֵא לגלות ערות אשת אב אפילו שאינה אמו. 66. וְשָׁלֵא לגלות ערות אחותו. 67. וְשָׁלֵא לגלות ערות בת הבן. 68. וְשָׁלֵא לגלות ערות בת הבת. 69. וְשָׁלֵא לגלות ערות הבת. 70. וְשָׁלֵא לגלות ערות אחותו מהאב אעפ"י שאינה בת אמו. 71. וְשָׁלֵא לגלות ערות אחות אמו. 72. וְשָׁלֵא לגלות ערות אחות האב. 73. וְשָׁלֵא לבא על ערות אחי האב. 74. וְשָׁלֵא לבא על אשת הבן. 75. וְשָׁלֵא לבא על אשת האח. 76. וְשָׁלֵא לבא על אשה ובתה. 77. וְשָׁלֵא לגלות ערות אשה ובת בנה. 78. וְשָׁלֵא לגלות ערות אשה ובת בתה. 79. וְשָׁלֵא לבא על שתי אחיות מחיים. 80. וְשָׁלֵא לבא על אשה נידה. 81. וְשָׁלֵא לכלות הפאה בשדה. 82. וְשָׁלֵא לקחת השבלים הנופלים בשעת הקציר. 83. וְשָׁלֵא לכלות עוללות הכרם. 84. וְשָׁלֵא ללקוט פֶּרֶט הכרם. 85. וְשָׁלֵא לגנוב שום חפץ או ממון. 86. וְשָׁלֵא לכחש על ממון שיש לאחר בידו. 87. וְשָׁלֵא להשבע על כפירת ממון. 88. וְשָׁלֵא להשבע לשקר. 89. וְשָׁלֵא לעשוק. 90. וְשָׁלֵא לגזול. 91. וְשָׁלֵא לאחר שכר שכיר. 92. וְשָׁלֵא לקלל אדם מישראל בין איש ובין אשה. 93. וְשָׁלֵא להכשיל תם בדרך. 94. וְשָׁלֵא לעוות המשפט. 95. וְשָׁלֵא לכבד גדול בדין. 96. וְשָׁלֵא ללכת רכיל. 97. וְשָׁלֵא לעמוד על דם אחד מישראל. 98. וְשָׁלֵא לשנוא אחד מישראל. 99. וְשָׁלֵא להלבין פני אדם מישראל. 100. וְשָׁלֵא לנקום. 101. וְשָׁלֵא לנטור. 102. וְשָׁלֵא להרביע בהמה עם שאינו מינו. 103. וְשָׁלֵא לזרוע כלאי זרעים בארץ. 104. ולא להרכיב אילן בשאינו מינו בכל מקום. 105. וְשָׁלֵא לאכול ערלה. 106. וְשָׁלֵא לנחש. 107. וְשָׁלֵא לעונן. 108. וְשָׁלֵא להקיף פאת הראש. 109. וְשָׁלֵא להשחית פאת הזקן. 110. וְשָׁלֵא לכתוב בכשרי כתובת קעקע. 111. וְשָׁלֵא לעשות מעשה אוב. 112. וְשָׁלֵא לעשות מעשה ידעוני. 113. וְשָׁלֵא להונות במדה במשקל ובמשורה. 114. וְשָׁלֵא ללכת בחוקות הגוים. 115. וְשָׁלֵא יאכל כל זר תרומה. 116.

וְשָׁלָא יאכל תושב כהן ושכיר תרומה. 117. וְשָׁלָא יאכל ערל תרומה. 118. וְשָׁלָא לאכול טבל. 119. וְשָׁלָא להטיל מום בקדשים. 120. וְשָׁלָא לסרס זכר אחד מכל המינים. 121. וְשָׁלָא לשחוט בהמה ובנה ביום אחד. 122. וְשָׁלָא לעשות דבר הגורם לחילול שם שמים בין בני אדם. 123. וְשָׁלָא לעשות מלאכה ביום ראשון של פסח. 124. וְשָׁלָא לעשות מלאכה ביום השביעי של פסח. 125. וְשָׁלָא לאכול תבואה חדשה עד ששה עשר בניסן לאחר הקרבת העומר. 126. וְשָׁלָא לאכול קלי מתבואה חדשה עד זמן זה. 127. וְשָׁלָא לאכול כרמל מתבואה חדשה עד זמן זה. 128. וְשָׁלָא לעשות מלאכה ביום חג השבועות. 129. וְשָׁלָא לעשות מלאכה בראש השנה. 130. וְשָׁלָא לעשות מלאכה ביום הכפורים. 131. וְשָׁלָא לעשות מלאכה ביום ראשון של חג הסוכות. 132. וְשָׁלָא לעשות מלאכה ביום שמיני עצרת. 133. וְשָׁלָא נעבוד האדמה בשנה השביעית. 134. וְשָׁלָא נעשה בה עבודה גם באילנות. 135. וְשָׁלָא נקצור ספיחים בשנה השביעית. 136. וְשָׁלָא נאסוף פירות האילן בשביעית כדרכנו בשאר שנים. 137. וְשָׁלָא להונות במקח וממכר. 138. וְשָׁלָא להונות אחד מישראל בדברים. 139. וְשָׁלָא להלוות בריבית לישראל וגרמתי לנתק הארת ש"ע נהורין עילאין קדישין מהשכינה הקדושה, ואפשר שנתחייבתי 370 או 422 תעניות. 140. וְשָׁלָא להכנס בטומאה לעזרה ולמקדש. 141. וְשָׁלָא לפדות בכור בהמה טהורה. 142. וְשָׁלָא להחל דברים שנדרנו. 143. וְשָׁלָא למנות בדיינים אדם שאינו חכם בתורה. 144. וְשָׁלָא להתאוות לרכוש אדם מישראל או לאשתו. 145. וְשָׁלָא להתחתן בעבודה זרה ועובדיה. 146. וְשָׁלָא להנות מציפוי עבודה זרה. 147. וְשָׁלָא להנות מעבודה זרה או משמשיה בכל דרך שהוא. 148. וְשָׁלָא למחוק ספרי קודש או לנתוץ בתי כנסיות ומדרשות. 149. וְשָׁלָא להעלות קדשים מחוץ למקדש. 150. וְשָׁלָא לאכול מעשר שני של דגן ולא של תירוש ולא של יצהר חוץ לירושלים. 151. וְשָׁלָא לאכול בכור תמים חוץ לירושלים לאחר הקרבתו

במקדש. 152. וְשָׁלַא לֵאכּוּל אַבְר מִן הַחַי. 153. וְשָׁלַא לְהוֹסִיף עַל מִצּוּת הַתּוֹרָה. 154. וְשָׁלַא לְגַרּוּע מִמִּצּוּת הַתּוֹרָה. 155. וְשָׁלַא לְשִׁמוּע מִהַמְתַּנְבֵּא בְשֵׁם עֲבוּדָה זֶרָה. 156. וְשָׁלַא לְאֵהוּב אֶת הַמְּסִית. 157. וְשָׁלַא לְעִזּוּב אֶת שְׁנֵאת הַמְּסִית. 158. וְשָׁלַא לְהַצִּיל אֶת הַמְּסִית. 159. וְשָׁלַא יִלְמַד הַנִּיסַת זְכוּת עַל הַמְּסִית. 160. וְשָׁלַא לְהַסִּית אַחַד מִיִּשְׂרָאֵל לְלַכַּת אַחַר עֲבוּדָה זֶרָה. 161. וְשָׁלַא לְהַתְּגוּדַד כְּמוֹ עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זֶרָה. 162. וְשָׁלַא לְעִשׂוֹת קִרְחָה עַל מַת. 163. וְשָׁלַא לֵאכּוּל חֲגֵב טִמָּא אוֹ שֶׁרֶץ הָעוֹף. 164. וְשָׁלַא לֵאכּוּל נְבִלוֹת. 165. וְשָׁלַא לְתַבּוּע הַהִלוּוָּאָה שֶׁעֲבַר עֲלֶיהָ זִמָּן שְׁבִיעִית. 166. וְשָׁלַא לְהַמְנַע מִלְּפָרְנַס אֶת הָעֵנִי כֹל צוּרְכוֹ. 167. וְשָׁלַא לְהַמְנַע מִלְּהִלוּת לְנִצְרֵךְ מִפְּנֵי הַשְּׁמִיטָה. 168. וְשָׁלַא לְעִבּוֹד בְּקוֹדֵשִׁים. 169. וְשָׁלַא לְגַזּוֹז הַקּוֹדֵשִׁים. 170. וְשָׁלַא לֵאכּוּל חֲמֵץ בְּאַרְבַּעַה עֶשֶׂר בְּנִיסָן אַחַר חֲצוֹת. 171. וְשָׁלַא לְהַקִּים מִצְבָּה. 172. וְשָׁלַא לְקִסּוֹם. 173. וְשָׁלַא לְכַשֵּׁף. 174. וְשָׁלַא לְחַבֵּר חֶבֶר בְּעֵלֵי חַיִּים. 175. וְשָׁלַא לְשִׁאוּל בְּאוֹב. 176. וְשָׁלַא לְשִׁאוּל בִּידְעוֹנִי. 177. וְשָׁלַא לְדַרוֹשׁ אֶל הַמְּתִים. 178. וְשָׁלַא לְהַתְּנַבְּאוֹת שֶׁקָּרַ בְּשֵׁם ה'. 179. וְשָׁלַא לְהַתְּנַבְּאוֹת בְּשֵׁם עֲבוּדָה זֶרָה. 180. וְשָׁלַא לְהַסִּיג גְּבוּל. 181. וְשָׁלַא לְחַתּוֹךְ הַדִּין עַל פִּי עַד אַחַד. 182. וְשָׁלַא לְהַשְׁחִית אֵילָנֵי מֵאֵכֶל וְשֶׁאֵר דְּבָרִים הַרְּאוּיִים. 183. וְשָׁלַא לְהַתְּעַלֵּם מִהַאֲבָדָה. 184. וְשָׁלַא לְהַנִּיחַ בְּהַמַּת חֲבָרוֹ רּוֹבְצַת תַּחַת מִשְׁאָה. 185. וְשָׁלַא תַּעֲדָה אִשָּׁה עֲדֵי אִישׁ. 186. וְשָׁלַא יַעֲדָה הָאִישׁ עֲדֵי אִשָּׁה. 187. וְשָׁלַא לְקַחַת הָאֵם עַל הַבָּנִים. 188. וְשָׁלַא לְתַת מִכְשׁוֹל. 189. וְשָׁלַא לְזַרּוּע כְּלָאִים בְּכָרֶם. 190. וְשָׁלַא לֵאכּוּל אוֹ לְהַנּוֹת מִכִּילָאֵי הַכָּרֶם. 191. וְשָׁלַא לְעִשׂוֹת מִלֵּאכָה בְּשָׁנֵי מִינֵי בְּהֵמָה בִּיחַד. 192. וְשָׁלַא לְלַבּוֹשׁ שַׁעֲטָנָז. 193. וְשָׁלַא יַגְרֵשׁ מוֹצִיא שֵׁם רַע אֶת אִשְׁתּוֹ. 194. וְשָׁלַא יַגְרֵשׁ הָאוֹנֵס אֶת אֲנוֹסְתּוֹ. 195. וְשָׁלַא יִכְנַס טִמָּא לְמַחְנָה לוֹיָהּ. 196. וְשָׁלַא לְהַחְזִיר עֲבַד שְׁבֵרַח לְאַרְץ יִשְׂרָאֵל לְאֲדוֹנָיו שְׁבַחוּץ לְאַרְץ. 197. וְשָׁלַא לְהוֹנוֹת עֲבַד שְׁבֵרַח לְאַרְץ יִשְׂרָאֵל מֵאֲדוֹנָיו שְׁבַחוּץ לְאַרְץ. 198. וְשָׁלַא לְלוֹוֹת בְּרִיבִית

מישראל. 199. וְשָׁלַא לֵאחֶר הַנְּדָרִים וְהַנְּדָבוֹת. 200. וְשָׁלַא יִקַּח
הַשְּׂכִיר יוֹתֵר עַל אֲכִילָתוֹ. 201. וְשָׁלַא יֵאָכֵל הַשְּׂכִיר בְּשַׁעַת מְלֹאכָה.
202. וְשָׁלַא יִחְזִיר אָדָם גְּרוּשְׁתּוֹ אַחֵר שְׁנֵשֵׁאת. 203. וְשָׁלַא לְחַבּוֹל
כִּלִּים שְׁעוֹשִׂים בָּהֶם אוֹכֵל נֶפֶשׁ. 204. וְשָׁלַא לְתִלוֹשׁ סִימְנֵי צִרְעָת.
205. וְשָׁלַא לְמִשְׁכֵּן בַּעַל חוֹב עַל כְּרָחוּ. 206. וְשָׁלַא לְמִנוּעַ הַעֲבוּט
מִבְּעָלָיו בַּעַת שְׁצָרִיךְ לוֹ. 207. וְשָׁלַא יַעֲיֵד קְרוֹב. 208. וְשָׁלַא
לְמִשְׁכֵּן אֶלְמִנָה. 209. וְשָׁלַא לְקַחַת עוֹמֵר הַשְּׂכָחָה מִתְּבוּאָה אוֹ
אֵילָנוֹת. 210. וְשָׁלַא נֶכֶּה אָדָם מִיִּשְׂרָאֵל. 211. וְשָׁלַא לְחַסּוֹם בְּהֵמָה
בְּשַׁעַת מְלֹאכָתָהּ. 212. וְשָׁלַא תִּנְשֵׂא הַיְּבָמָה לְאַחֵר חוּץ מִיְּבָמָה.
213. וְשָׁלַא נִשְׁהָה מִיָּדוֹת וּמִשְׁקָלוֹת חֲסָרִים עִמָּנוּ. 214. וְשָׁלַא
נִשְׁכַּח מַעֲשֵׂה עֲמֶלֶק שְׁעָשָׂה עִם אֲבוֹתֵינוּ בְּצִאתָם מִמִּצְרַיִם. 215.
וְשָׁלַא לֵאכּוֹל מַעֲשֵׂר שְׁנֵי בְטוּמָאָה. 216. וְשָׁלַא לְהוֹצִיא דָּמִי מַעֲשֵׂר
שְׁנֵי בְשָׂר דְּבָרִים שְׂאִינָן אֲכִילָה וְשִׁתִּיה. (הַכֹּהֵן יוֹסִיף, וְרֹאשׁ שִׁיּוֹסִיף זֶה
גַּם הַיִּשְׂרָאֵל וַיֹּאמֶר "וְאִם הֵייתִי כֹהֵן אוֹ לֹוִי בְּגִלְגּוּלִים קוֹדְמִים וְעַבְרָתִי עַל
אִסּוּרִי") 213. וְשָׁלַא יִטְמָא הַכֹּהֵן לְמַת שְׂאִינָן קְרוֹבוֹ הַמְּבוּאָר בְּכַתוּב.
214. וְשָׁלַא יִשָּׂא כֹהֵן זוֹנֵה. וְשָׁלַא יִשָּׂא כֹהֵן חֲלָלָה. 215. וְשָׁלַא יִשָּׂא
כֹהֵן גְּרוּשָׁה. (הַנִּקְבָּה תוֹסִיף) 216. וְשָׁלַא תִּהְיֶה קֹדֶשֶׁת מִבְּנוֹת יִשְׂרָאֵל.
וְהָרִינִי מִפְּרִישׁ דָּמֵי פְדִיוֹנִם. וַיִּפְרִישׁ הַסֹּכֵם לְפִי יִכְלָתוּ כִּפֵּי הַכְּתוּב בְּעִמּוּד
80. וַיְהִי נֶעֱם אֲדָנִי אֶלְהֵינוּ עֲלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנָה עֲלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה
יְדֵינוּ כּוֹנְנָהוּ. יְהִי לְרִצּוֹן אֱמָרֵי פִי וְהִגִּיּוֹן לְכִי לְפָנֶיךָ יְהוָה צוּרֵי
וְגוֹאֲלֵי:

אַחַר כֵּן יֹאמֶר

קָחוּ עִמָּכֶם דְּבָרִים וְשׁוּבוּ אֶל יְהוָה, אֱמָרוּ אֲלֵינוּ כָּל תְּשׂוּאָה עוֹן וְקַח
טוֹב וְנִשְׁלַמָּה פְּרִים שְׁפָתֵינוּ: לְאָדָם מְעַרְכֵי לֵב, וּמְיִהוּהָ מְעַנָּה
לְשׁוֹן: אֲדָנִי שְׁפָתֵי תִפְתַּח, וּפִי יִגִּיד תְּהִלָּתֶךָ:

וַיִּסַּע מִלֶּאדָּה הָאֱלֹהִים הַהֶלֶךְ לְפָנֵי מַחְנֵה יִשְׂרָאֵל וַיִּלְךְ מֵאֲחֵרֵיהֶם
וַיִּסַּע עִמּוּד הָעֲנַן מִפְּנֵיהֶם וַיַּעֲמֵד מֵאֲחֵרֵיהֶם: וַיָּבֵא בֵּין מַחְנֵה מִצְרַיִם
וּבֵין מַחְנֵה יִשְׂרָאֵל וַיְהִי הָעֲנַן וְהַחֲשֵׁךְ וַיִּצָּר אֶת הַלְּיָלָה וְלֹא קָרַב זֶה
אֶל זֶה כָּל הַלְּיָלָה: וַיִּט מִשָּׁה אֶת יָדוֹ עַל הַיָּם וַיִּזְלַף יְהוָה אֶת הַיָּם

ברוח קדים עזה כל הלילה וישם את הים לתרבה ויפקעו המים:

וידבר יהוה אל משה לאמר: קח את הלויים תחת כל בכור בכני ישראל ואת בהמת הלויים תחת בהמתם והיו לי הלויים אני יהוה: ואת פדווי השלשה והשבעים והמאתים העדפים על הלויים מבכור בני ישראל: ולקחת חמשת חמשת שקלים לגלגלת בשקל הקדש תקח, עשרים גרה השקל: ונתתה הכסף לאהרן ולבניו פדווי העדפים בהם: ויקח משה את כסף הפדיוס מאת העדפים על פדווי הלויים: מאת בכור בני ישראל לקח את הכסף, חמשה וששים ושלש מאות ואלף בשקל הקדש: ויתן משה את כסף הפדיוס לאהרן ולבניו על פי יהוה, פאשר צוה יהוה את משה:

קח בידו פדיון התעניות ויעמוד יחף ופניו לצד מערב ויאמר.

הנקבה תאמר בלשון נקבה

עננו אבינו עננו ביום צום התענית הזה, פי בצרה גדולה אני על פי עונותי עברו ראשי וכמשא כבוד כבודו ממני. טבעתי ביון מצולה ואין מעמד. באתי במעמקי מים ושבולת שטפתני. יראה ורעד יבוא בי בעת עמדי להתפלל לפניך על רע מעשי אשר עשיתי. בושתי וגם נכלמתי להרים אלהי פני אליך. פי עונותי רבו למעלה ראש ואשמותי גדלו עד השמים. לך יהוה הצדקה ואלי בשת הפנים. מה אענה ומה אמר מה אדבר ומה אצטדק. כבן סורר ומורה הייתי לפניך ולא שמעתי אל מצותיך הקדושות. לדבריך לא השיתי אזני. ועברתי על מצות עשה ועל מצות לא תעשה. עברתי על כריתות ומיתות בית דין. עברתי על דברי קבלה ודברי סופרים ופגמתי במדות העליונות וקלקלתי צנורות השפע. וגרמתי בעונותי להפיל ניצוצות הקדשה במעמקי הקלפות. ונתתי פח בקלפות להתחזק ולעלות למעלה ולהתאחז וליונק מן הקדשה. וגרמתי בעונותי לעקר ולהכרית את נפשי הקדושה ממקורה העליון מארץ החיים ולהורידה אל ירפתי בור. בורות נשברים אשר לא יכילו המים. אוי ואבוי עלי. אהה על נפשי. על מי אנוס לעזרה ואנה אפנה לישועה. בושתי וגם נכלמתי כי נשאתי חרפת נעורי. אבל גלוי וידוע לפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, כי לא במקרד ובמעל

עשיתי ולא להכעיסך נתפונתי, רק יצרי גבר עלי ומעשה שטן הצליח, כי הוא מאש ואני מבשר ודם. והוא אשר הסיתני ופתני לעבר על מצותיך. ונספלתי ועשיתי עונות אלו שהתוודתי עליהם כולם או מקצתם, ועתה אני בוש ממעשי ומכלם אני מעונותי. ומתנחם ומתחרט אני על כל מה שחטאתי ועויתי ופשעתי לפניך מעודי עד היום הזה. עזבתי את דרכי הרעים ואת אורחותי המקלקלים, דכתוב: יעזב רשע דרכו ואיש און מחשבותיו וישוב אל יהוה וירחמהו ואל אלהינו כי רבה לסלוח. ובאתי בלב נשבר ונדכה להתנפל לפני כסא כבודך ולדפק על שערי רחמיך ולבקש ממך מחילה וסליחה וכפרה, כי אל מלך חנון ורחום אתה וימינך פשוטה לקבל שבים. אנא יהוה יאהרונהי, סלח נא לחטאים ולעונות ולפשעים אשר חטאתי ועויתי ופשעתי לפניך מעודי על האדמה ועד היום הזה, ואל תבוא במשפט את עבדך כי לא יצדק לפניך כל חי. כי אתה יהוה יאהרונהי טוב וסלח ורב חסד לכל קוראיך. ואל נא תבזה ענות עני אשר עניתו בצום נפשי, ברפי כשלו מצום ובשרי פחש משמן. ויהיה חשוב ומקבל ומרצה לפניך מעוט חלבי ודמי אשר נתמעט היום בתעניתו כחלב ודם הנקרב על גבי מזבחתך הקדוש. וברב רחמיך וחסדיך הודעתנו על ידי עבדיך לתקן את פגם נפשנו במספר ובמפקד שמות הקדושים אשר פגמנו בהם. וגלוי וידוע לפניך כי חפץ הייתי לעשות תקון זה בכל לב, אך אין בי כח, וכשל כחי להתענות כל כך ימים רצופים זה אחר זה, ומה גם שאיני יודע מספרם. ולכן אני מפריש צדקה לפדיון תעניות אלו. ותהיה חשובה ומקבלת הצדקה שאני נותן בעבור התעניות כאלו התענית, וכל התקונים וברור ניצוצות הקדשה הראויים להתברר ולצאת על ידי התעניות, יהיו מתבררים ויוצאים על ידי הצדקה של פדיון התעניות. ואתה ברחמיך הרבים תטהר את הפגמים ואת הכתמים אשר נעשו בגופי ונפשי, רוחי ונשמת. וכל ניצוצות הקדשה שנפלו בקלפות על ידי חטאתי ונבראו מהם משחיתים מחבלים פגמים, יהי רצון מלפניך שימותו כל אותם קלפות, ויחזרו כל ניצוצות הקדשה במקום שרשם בעולמות העליונים למען שמך הקדוש (חב"ו) הרמוז בראשי תבות ח"ל

ב'לע ו'יקיאנו מבטנו יוריִשנו אל, ומפסוק ח'לקם ב'חיים ו'צפונך תמלא בטנם, ולמען שמך הגדול (בי"ט) הרמוז בראשי תבות ב'זרועו י'קבץ ט'לאים. ותשמע את תפילתי ועתירתי למען שמך הקדוש (ארארית"א) הרמוז בראשי תבות א'נא ר'חמך א'ת ר'גוך י'כבשו ת'מחול א'שמותינו. כי אל שומע תפלות ותחנונים אתה, ברוך שומע תפלה. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגאלי.

לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בדחלו ורחמו, ורחמו ודחלו, ליחדא שם י"ה בו"ה ביחודא שלים (יהו"ה) בשם כל ישראל, הריני מפריש מעות אלו שבדי לצדקה תמורת תעניות שחיב אני להתענות, ויהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהי ואלהי אבותי שתהיה חשובה ומקבלת ורצויה לפניך הפרשת מעות אלו שבדי לצדקה כאלו התעניתתי לתקן מה שפגמתי בשמותיך הקדושים, ולתקן מה שפגמתי באות ברית קדש חותמא דמלכא, כי כן יסדו לנו עבדיך חכמי ישראל לפדות בכסף כל תענית, ויעלה לפניך כאלו פונתי בכל הפונות הראויות לכונן בתקון זה. ואתה בטובך תמלא כל השמות שפגמנו בהם, ותמחול ותסלח ותכפר לחטאתינו ועונותינו ופשעינו, כי חנון ורחום אתה ומרבה לסלוח, עשה למען שמך עשה למען מינך עשה למען תורתך עשה למען קדשתך, למען יחלצון ידיך הושיעה מינך וענני, חננו ועננו ושמע תפלתנו כי אתה שומע תפלת כל פה ברוך שומע תפלה.

ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו: ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו:

ויהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהי ואלהי אבותי, שתרחם עלי ברב רחמך וברב חסדיך וקיים בי הדבר אשר הבטחתנו על ידי ישעיה חוזה כאמור: אל תירא כי עמך אני, אל תשתע כי אני אלהיך, אמצתיך אף עזרתך אף תמכתך בימין צדקי: ואתה תגיל ביהוה יאהדונהי בקדוש ישראל תתהלל.

מכאן יכול לנעול מנעליו, ולהמשיך רגלו.

יֵאמֶר פְּסוּקִים אֱלוֹ, כֹּל פְּסוּק שֶׁלֹּשׁ פְּעָמִים:

יְהוָה יֵאֱהַרְוֵנִי צְבָאוֹת עֲמָנוּ מִשָּׁנָב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֵלָה:

יְהוָה צְבָאוֹת אֲשֶׁרִי אָדָם בִּטַח בְּךָ:

יְהוָה הוֹשִׁיעָה. הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְּיוֹם קְרָאֵנוּ:

וְאֲנִי תַפְלְתִי לָךְ יְהוָה עַת רְצוֹן אֱלֹהִים בְּרַב חֶסֶדְךָ. עֲנֵנִי בְּאֵמֶת
יִשְׁעֶךָ:

יְהִי לְרְצוֹן אִמְרֵי פִי וְהִגִּיֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְהוָה צוּרִי וְגֹאֲלִי:

יֵאמֶר פְּסוּק זֶה פְּעָמִים:

אוֹר זְרוּעַ לְצַדִּיק וְלִישְׁרֵי לֵב שְׂמֵחָה.

יֵאמֶר פְּסוּקִים אֱלוֹ שְׂרָאשִׁי תְבוֹת שְׁלֵהֶם הוּא "יֵאֱהַרְוֵהֵם", שֶׁלֹּשׁ
פְּעָמִים

נִדְעָתִי יְהוָה כִּי צָדֵק מִשְׁפָּטֶיךָ וְאִמּוּנָה עֵינֵי־נִי: אֵת חֲקִיךָ אֲשַׁמּוֹר
אֵל תַּעֲזֹבֵנִי עַד מָאוֹד: הוֹרֵנִי יְהוָה דְּרָךְ חֲקִיךָ וְאַצְרִנָּה עֲקֵב:
לְעוֹלָם יְהוָה דְּבָרְךָ נֹצֵב בְּשָׁמַיִם: וַיְבוֹאוּנִי חֶסֶדְךָ יְהוָה תְּשׁוּעָתְךָ
כְּאִמְרָתְךָ: הִבִּינֵנִי וְאַצְרָה תוֹרָתְךָ וְאַשְׁמְרָנָה בְּכָל לֵב: הִעֲבֵר עֵינֵי
מִרְאוֹת שׁוֹא בְּדַרְכְּךָ חֵינִי: יְהִי לִבִּי תָמִים בְּחֲקִיךָ לְמַעַן לֹא אֲבוֹשׁ:
מִכָּל אוֹרַח רַע כְּלֹאֲתִי רִגְלִי לְמַעַן אֲשַׁמּוֹר דְּבָרְךָ:

יֵאמֶר פְּסוּקִים אֱלוֹ שְׂרָאשִׁי תְבוֹת שְׁלֵהֶם אֵל"ף לַמ"ד, שְׁתֵּי פְּעָמִים

אֵלֶךְ

אֲחִלִּי כִנּוּ דְרָכֵי לְשִׁמּוֹר חֲקִיךָ: לְדוֹר וָדוֹר אֲמוּנָתְךָ כּוֹנֵנֶת אֶרֶץ
וְתַעֲמוֹד: פְּנִיךָ הָאֵר בְּעַבְדְּךָ וְלִמְדֵנִי אֵת חֲקִיךָ:
לַמֵּד

לָךְ אֲנִי הוֹשִׁיעֵנִי כִּי פִקּוּדֶיךָ דְרָשְׁתִּי: מֵאִיבֵי תַחֲכַמְנִי מִצּוֹתֶיךָ כִּי
לְעוֹלָם הִיא לִי: דְּרָךְ אִמּוּנָה בְּחַרְתִּי מִשְׁפָּטֶיךָ שְׁוִיתִי:

יֵאמֶר פְּסוּק זֶה שֶׁלֹּשׁ פְּעָמִים.

וְאֲנִי תַפְלְתִּי לְךָ יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי עֵת רְצוֹן אֱלֹהִים בְּרַב חֶסֶדְךָ עֲנֵנִי
בְּאַמַּת יִשְׁעֶךָ:

יֵאֱמַר פְּסוּקִים אֱלוֹ שְׂרָאִשִׁי תִיבּוֹת שְׁלֵהֶם, יו"ד ה"י ה"א, ה"ה. ה"י, ה"א,
ה"ה.

יו"ד

יַחַל יִשְׂרָאֵל אֶל יְהוָה כִּי עִם יְהוָה הַחֶסֶד, וְהִרְבָּה עֲמוֹ פְּדוּת: וְהוּא
יַפְדֶּה אֶת יִשְׂרָאֵל מִכָּל עֲוֹנוֹתָיו: דְּרִשְׁתִּי אֶת יְהוָה וְעֲנֵנִי, וּמִכָּל
מַגּוּרֹתַי הֲצִילֵנִי:

ה"י

הַשִּׁיבָה לִי שְׁשׁוֹן יִשְׁעֶךָ, וְרוּחַ נְדִיבָה תִסְמְכֵנִי: יְהוָה יִגְמַר בְּעַדִּי,
יְהוָה חֶסֶדְךָ לְעוֹלָם, מַעֲשֵׂי יְדִיךָ אֵל תִּרְרַף:

ה"א

הִנֵּה כְעֵינִי עֹבְדִים אֶל יַד אֲדוֹנֵיהֶם כְּעֵינִי שִׁפְחָה אֶל יַד גְּבוֹרָתָהּ, כֵּן
עֵינֵינוּ אֶל יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ עַד שִׁיחַנְנוּ: אֲדַנִּי שִׁפְתֵי תִפְתַּח,
וּפִי יִגִּיד תְּהִלָּתְךָ:

ה"ה

הַסֵּתֵר פְּנֵיךָ מִחֶטְאֵי וְכָל עֲוֹנוֹתֵי מַחָה: הֶרַב כַּבִּסְנִי מַעֲוֵנִי וּמַחֲטָאתִי
טַהַרְנִי:

ה"י

הִנֵּה אֵל יִשׁוּעָתִי אֶבְטַח וְלֹא אֶפְחָד, כִּי עֲזִי וְזַמְרַת יְהוָה, יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי
וַיְהִי לִי לִישׁוּעָה: יָשׁוּב רַחֲמֵנוּ יִכְבוֹשׁ עֲוֹנוֹתֵינוּ, וְתִשְׁלִיךְ בְּמַצְלוֹת
יָם כָּל חַטָּאתָם:

ה"א

הֲלוֹא זֶה צוּם אֶבְתַּרְהוּ פֶתַח חֲרָצְבוֹת רָשָׁע, הַתֵּר אֲגִדּוֹת מוֹטָה,
וְשִׁלַּח רְצוּצִים חֲפָשִׁים, וְכָל מוֹטָה תִנְתַּקוּ: אֲזִי יִבְקַע כַּשְׁחַר אוֹרְךָ,
וְאַרְבָּתְךָ מִהֵרָה תִצְמַח, וְהִלֵּךְ לִפְנֵיךָ צִדְקָךָ, כְּבוֹד יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי
יֵאֲסֹפֶךָ:

ה"ה

הָעַם הַהֹלְכִים בַּחֲשֵׁךְ רְאוּ אוֹר גְּדוֹל, יִשְׁכְּבֵי בְּאֶרֶץ צִלְמוֹת אוֹר נִגְהַ
עֲלֵיהֶם: הַקָּטָן יִהְיֶה לְאֵלֶיךָ וְהַצַּעִיר לְגוֹי עֲצוּם, אֲנִי יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי
בְעַתָּה אַחֲיִשְׁנֶה:

למנצח מזמור לְדָוִד: יְעֲנֵךְ יְהוָה יאהרונה ב'יום צ'רה (ר"ת גי' יב"ק יאהלוההים) ישגבך שם אלהי יעקב: ישלח עזרך מקדש. ומציון יסעדך: יזכר כל מנחתך. ועולתך ידשנה סלה: יתן לך כלבבך. וכל עצתך ימלא: נרננה בישועתך ובשם אלהינו נדגל. ימלא יהוה יאהרונה כל משאלותיך: עתה ידעתי כי הושיע יהוה יאהרונה משיחו. יענהו משמי קדשו. בגברות ישע ימינו: אלה ברכב ואלה בסוסים. ואנחנו בשם יהוה יאהרונה אלהינו נזכיר: המה פרעו ונפלו ונאנחנו קמנו ונתעודד: יהוה יאהרונה הושיעה המלך יעננו כיום קראנו:

יאמר פסוק זה שמונים ושתים פעם.

יהוה יאהרונה הושיעה המלך, (יה"ה) יעננו כיום קראנו. (יב"ק יאהלוההים).

יאמר פסוק זה שלש פעמים

ואני אמרתי בחפזי נגרותי מנגד עיניך אכן שמעת קול תחנוני בשועי אליך:

יאמר כי אהיה עמך וזה לך האות כי אנכי שלחתיך, בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את האלהים על החר הזה: ויאמר אלהים אל משה אהיה אשר אהיה. ויאמר כה תאמר אל בני ישראל אהיה שלחני אליכם: אהיה כטל לישראל יפרח פשושנה, ויה שרשיו פלבנון: ואני אהיה לה נאם יהוה יאהרונה חומת אש סביב ולכבוד אהיה בתוכה:

אחר כך יאמר פסוקים אלו:

והנערה טובת מראה מאד בתולה ואיש לא ידעה, ותרד העינה ותמלא כדה ותעל: ועושה חסד לאלפים לאהבי ולשמרי מצותי: הקטון יהיה לאלף והצעיר לגוי עצום, אני יהוה יאהרונה בעתה אחישנה: כמגדל דויד צוארך בנוי לתלפיות, אלף המגן תלוי עליו כל שליטי הגבורים: כרם היה לשלמה כבעל המון נתן את הכרם לנוטרים, איש יביא בפריו אלף כסף: פרמי שלי לפני האלף לך שלמה, ומאתים לנוטרים את פריו: ועתה אדני אלהינו אשר

הוצאת את עמך מארץ מצרים ביד חזקה ותעש לך שם כהיום הזה, חטאנו רשענו: אדני ככל צדקותיך ישוב נא אפך וחמתך מעריך ירושלים הר קדשך, כי בחטאינו ובצונות אבותינו, ירושלים ועמך לחרפה לכל סביבותינו: ועתה שמע אלהינו אל תפלת עבדך ואל תחנוניו, והאר פניך על מקדשך השמים, למען אדני: הטה אלהי אונך ושמע פקח עיניך וראה שוממותינו והעיר אשר נקרא שמך עליה, כי לא על צדקותינו אנחנו מפילים תחנונינו לפניך כי על רחמיך הרבים: אדני שמעה אדני סלחה אדני הקשיבה ועשה אל תאחר, למענך אלהי כי שמך נקרא על עירך ועל עמך: ויאמר אלהים נעשה אדם בצלמנו כדמותנו, וירדו בדגת הים ובעוף השמים ובבהמה ובכל הארץ ובכל הרמש הרומש על הארץ: ויברא אלהים את האדם בצלמו בצלם אלהים ברא אותו, זכר ונקבה ברא אותם: זה ספר תולדות אדם ביום ברא אלהים אדם, בדמות אלהים עשה אותו: זכר ונקבה בראם, ויברך אותם ויקרא את שמם אדם ביום הבראם: ויענך וירעבך ויאכלך את הפן אשר לא ידעת ולא ידעון אבותיך, למען הודיעך כי לא על הלחם לבדו יחיה האדם, כי על כל מוצא פי יהוה יאהדונה יחיה האדם: אשרי אדם מוצא חכמה, ואדם יפיק תבונה: גר יהוה יאהדונה נשמת אדם, חופש כל חדרי בטן: כי רצו עבדיך את אבנייה, ואת עפרה יחוננו: שש אנכי על אמרתיך, כמוצא שלל רב: גל מעלי חרפה ובוז, כי עדותיך נצחתי: שמש ירח עמד זבולה, לאור חציך יהלכו: ברבות הטובה רבו אוכליה, ומה כשרון לבעליה כי אם ראות עיניו אמרתי אשמרה דרכי מחטוא בלשוני אשמרה לפי מחסום, בעוד רשע לנגדי: תפלה לעני כי יעטף, ולפני יהוה יאהדונה ישפך שיחו:

אחר כך יאמר פסוקים אלו שהם ראשי תיבות אל"ף, דל"ת, נו"ן, יו"ד. אל"ף, דל"ת, מ"ם. יו"ד, ה"א, וא"ו, ה"א.

אל"ף

אדני שפתי תפתח, ופי יגיד תהלתך: לא לנו יהוה יאהדונה לא לנו כי לשמך תן כבוד, על חסדך על אמתך: פנה אלי וחנוני תנה עזך לעבדך והושיעה לבן אמתך:

דל"ת

לב שמחה : ותתן לי מגן ישעך ומינדך תסעדני, וענותך תרבני :
ה"א

הנה כעני עבדים אל יד אדוניהם כעני שפחה אל יד גברתה כן
עיננו אל יהוה יאהדונהי אלהינו עד שיחננו : אז ימלא שחוק פינו
ולשוננו רנה, אז יאמרו בגוים הגדיל יהוה יאהדונהי לעשות עם
אלה :

יאמר פסוקים אלו שראשי תיבות שלהם (יו"ד ה"י וי"ו ה"י. אל"ף ה"י
יו"ד ה"י. יו"ד, יו"ד ה"י, יו"ד ה"י וי"ו, יו"ד ה"י וי"ו ה"י, אל"ף,
אל"ף ה"י, אל"ף ה"י יו"ד, אל"ף ה"י יו"ד ה"י.)

יו"ד

יחל ישראל אל יהוה כי עם יהוה החסד, והרבה עמו פדות : והוא
יפדה את ישראל מכל עונותיו : דרשתי את יהוה וענני, ומכל
מגורותי הצילני :

ה"י

השיבה לי ששון ישעך, ורוח נדיבה תסמכני : יהוה יגמר בעדי,
יהוה חסדך לעולם, מעשי יריך אל תרף :

וי"ו

ואל תבא במשפט את עבדך, כי לא יצדק לפניך כל חיי : יהיו
לרצון אמרי פי וקהל לבי לפניך יהוה יאהדונהי צורי וגאלי : ובשם
יהוה יאהדונהי אקרא, אנא יהוה יאהדונהי מלטה נפשי :

ה"י

הנה לא ינום ולא יישן שומר ישראל : יהוה שמרך יהוה צלך על
יד מינדך :

אל"ף

אנא יהוה יאהדונהי הושיעה נא, אנא יהוה יאהדונהי הצליחה נא :
לא לנו לא לנו כי לשמך תן כבוד, על חסדך על אמתך : פנה אלי
וחנני, תנה עזך לעבדך, והושיעה לבן אמתך :

ה"י

הקשיבה לקול שועי מלכי ואלהי, כי אליך אתפלל : יהוה צבאות
עמנו, משגב לנו אלהי יעקב סלה :

י"ד

יהנה צבאות, אשרי אדם בוטח בך: ואני תמיד אֵיחל, והוספתי על כל תהלתך: דרכיך יהנה יאהדונה הודיעני, ארחותיך למדני: ה"י

האירה פניך על עבדך, הושיעני בחסדך: יהנה הושיעה, המלך זעגנו ביום קראנו:

י"ד

ישב בסתר עליון, בצל שדי תלונן: ותרים כראם קרני, בלתי בשמן רענן: דרך מצותיך ארוץ, כי תרחיב לבי:

י"ד

יהנה בקר תשמע קולי, בקר אערך לך ואצפה: ואני ברב חסדך אבוא ביתך אשתתנה אל היכל קדשך בראתך: דבקה נפשי אתריך, בי תמכה ימיך:

ה"י

הצילה מחרב נפשי, מיד קלב יחידתי: יהנה מנת חלקי וכוסי, אתה תומיך גורלי:

י"ד

יהי חסדך יהנה עלינו כאשר תלנו לך: ואני בחסדך בטחתי יגל לבי בישועתך אשירה ליהנה כי גמל עלי: דבקתי בעדותיך יהנה אל תבישני:

ה"י

הסתר פניך מחטאי, וכל עונותי מחה: יהנה אל באפך תוכיחני, ואל בחמתך תיסרני:

ו"ו

ואתה יהנה אל תרחק, אילותי לעזרתי חושה: יהנה אלהים צבאות השיבני, האר פניך ונשעה: ואני עליך בטחתי יהנה, אמרתי אלהי אתה:

י"ד

יהנה עזי ומגני בו בטח לבי ונעזרתי ויעלוז לבי, ומשירי אהדנו: ויוציאני למרחב, תלצני כי חפץ בי: דלפה נפשי מתוהה, קימני כדכרך:

ה"י

הודו ליהוה יאהדונהי כי טוב, כי לעולם חסדו: יהוה העלית מן שאול נפשי, חייאתני מירדי בור:

וי"ו

ואני עני וכואב, ישועתך אלהים תשגבני: יבשו ויחפרו יחד מבקשי נפשי לספתה, יסגו אחר ויכלמו חפצי רעתי: ותתן לי מגן ישעך ומינדך תסעדני, וענותך תרבני:

ה"י

הקם לעבדך אמרתך, אשר ליראתך: ורושלים הרים סביב לה ויהוה סביב לעמו, מעתה ועד עולם:

אל"ף

אמרי האזינה יהוה יאהדונהי, בינה הגיגי: למען שמך יהוה יאהדונהי, וסלחת לעוני כי רב הוא: פניך האר בעבדך, ולמדני את חקיך:

אל"ף

אל תזכר לנו עונות ראשנים מהר יקדמונו רחמיך, כי דלוננו מאד: למען שמך יהוה יאהדונהי תחייני, בצדקתך תוציא מצרה נפשי: פעמי הכן באמרתך, ואל תשלט בי כל און:

ה"י

הנה אל ישועתי אבטח ולא אפחד, כי עזי וזמרת יה יהוה יאהדונהי, ויהי לי לישועה: ישמח ישראל בעושיו, בני ציון יגילו במלכם:

אל"ף

אלהים יחננו ויברכנו, יאר פניו אתנו סלה: לב טהור ברא לי אלהים, ורוח נכון חדש בקרבי: פותח את ידך, ומשביע לכל-חי רצון:

ה"י

הנה כעיני עבדים אל יד אדוניהם כעיני שפחה אל יד גברתה, כן עינינו אל יהוה אלהינו עד שיתננו: יהי שם יהוה יאהדונהי מבורך, מעתה ועד עולם:

יו"ד

ימין יהוה יאהדונהי רוממה, ימין יהוה יאהדונהי עשה חיל: ואני

בְּתַמִּי אֵלֶיךָ, פְּדֵנִי וְחַנּוּנִי: דְּרֹךְ שִׁקְרֵי הַסֵּר מִמֶּנִּי, וְתוֹרַתְךָ חַנּוּנִי:
אל"ף

אוֹר זָרַע לְצַדִּיק, וּלְיִשְׂרָאֵל לֵב שִׁמְחָה: לַעֲשֵׂה הַשָּׁמַיִם בְּתַבּוּנָה, כִּי
לְעוֹלָם חֶסֶד: פְּדֵה אֱלֹהִים אֶת יִשְׂרָאֵל מִכָּל צָרוֹתָיו:
ה"י

הַעֲבֵר חֲרַפְתִּי אֲשֶׁר נִגְרַתִּי, כִּי מִשְׁפָּטֶיךָ טוֹבִים: יִרְאַיֶךָ יִרְאוּנִי
וְיִשְׁמְחוּ, כִּי לְדַבְּרֶךָ יִחַלְתִּי:
יו"ד

יְבֹאוּנִי רַחֲמֶיךָ וְאֶחְיֶה, כִּי תוֹרַתְךָ שִׁעֲשַׁעֵנִי: וַיְהִי נֶעַם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ
עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָהוּ: דְּרֹךְ
פְּקוּדֶיךָ הִבִּינִנִי, וְאֲשִׁיחָה בְּנִפְלְאוֹתֶיךָ:
ה"י

הוֹצִיאָה מִמִּסְגֵּר נַפְשִׁי לְהוֹדוֹת אֶת שִׁמְךָ, בִּי יִכְתִּירוּ צַדִּיקִים כִּי
תִּגְמַל עָלַי: יָשׁוּב יִרְחַמְנוּ יִכְבוֹשׁ עֲוֹנוֹתֵינוּ וְתִשְׁלִיךְ בְּמַצְלוֹת יָם כָּל
חַטָּאתָם:

פְּדוּת שְׁלַח לְעַמּוֹ צְוָה לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ, קְדוּשׁ וְנוֹרָא שְׁמוֹ: יַחַל
יִשְׂרָאֵל אֵל יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי כִּי עִם יְהוָה הַחֶסֶד, וְהַרְבֵּה עֲמוֹ פְּדוּת:
וְהוּא יַפְדֶּה אֶת יִשְׂרָאֵל מִכָּל עֲוֹנוֹתָיו: צִיּוֹן בְּמִשְׁפַּט תִּפְדֶּה וְשִׁבְיָהּ
בְּצַדִּיקָה: וּפְדוּנֵי יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי יִשׁוּבוּן וּבָאוּ צִיּוֹן בְּרִנָּה וְשִׁמְחַת
עוֹלָם עַל רֵאשִׁים, שִׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה יִשְׁיִגּוּ וְנָסוּ גִזְוֹן וְאַנְחָה: כִּי יִקְרָא קוֹן
צְפוֹר לְפָנֶיךָ בְּדַרְךְ בְּכָל עֵץ אוֹ עַל הָאָרֶץ אֶפְרָחִים אוֹ בִּיצִים וְהָאֵם
וְרִבְצָת עַל הָאֶפְרָחִים אוֹ עַל הַבִּיצִים, לֹא תִקַּח הָאֵם עַל הַבָּנִים: שְׁלַח
תִּשְׁלַח אֶת הָאֵם וְאֶת הַבָּנִים תִּקַּח לָךְ לְמַעַן יִיטַב לָךְ וְהֵאֲרַכְתָּ יָמִים:
אֲבָנִים שְׁלֵמוֹת תִּבְנֶה אֶת מִזְבֵּחַ יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי אֱלֹהֶיךָ, וְהַעֲלִיתָ עָלָיו
עוֹלֹת לַיהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי אֱלֹהֶיךָ: וּנְתַנֶּךָ יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי לְרֵאשׁ וְלֹא לְזָנָב
וְהִייתָ רַק לְמַעַלָּה וְלֹא תִהְיֶה לְמַטָּה. כִּי תִשְׁמַע אֵל מִצּוֹת יְהוָה
יֵאֱהוּדוּנְהִי אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר אֲנֹכִי מְצוֹךְ הַיּוֹם לְשֹׁמֵר וְלַעֲשׂוֹת: וְהָיוּ
הַפְּרָבִים פְּרָשִׁי כְּנַפִּים לְמַעַלָּה סִכְכִּים בְּכַנְפֵיהֶם עַל הַכַּפְרֹת וּפְגִיחֵם
אִישׁ אֵל אַחִיו, אֵל הַכַּפְרֹת יְהָיו פְּנֵי הַכְּרָבִים: לַעֲשֵׂה הַשָּׁמַיִם
בְּתַבּוּנָה כִּי לְעוֹלָם חֶסֶד: כִּי אִם לְבִינָה תִקְרָא, לְתַבּוּנָה תִתֵּן קוֹלְךָ:
אֲשֶׁרִי אָדָם מְצָא חֲכָמָה, וְאָדָם יִפְיֵק תַּבּוּנָה: יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי בְּחֻכְמָה

יסד ארץ, פונן שמים בתבונה: אולת שמחה לחסר לב, ואיש תבונה יישר לכת: קנה לב אהב נפשו, שמר תבונה למצא טוב: מים עמקים עצה בלב איש, ואיש תבונה ידלנה: בתכמה יבנה בית, ובתבונה יתכונן:

פסוקים אלו ראשי תיבות שלהם תבונה

תחת כל השמים לשרהו, ואורו על כנפות הארץ: באור פני מלך חיים ורצונו פצע מלקוש: וארח צדיקים באור נגה הולך ואור עד נכון היום: גר לרגלי דבריך ואור לנתיבותי: העם ההולכים בחשך ראו אור גדול, יושבי בארץ צלמות אור נגה עליהם:

אחר כך יאמר פסוק זה 45 פעמים, ובכל פעם יכוין בשם יוגביהיה.

כי גבה מעל גבה שמר וגבהים עליהם: (יוגביהיה)

יאמר פסוק זה שלש פעמים.

יהוה זכרנו יברך, יברך את בית ישראל, יברך את בית אהרן:

יאמר כל פסוק מפסוקים אלו, פעמיים.

אכן מאסו הבונים, היתה לראש פנה:

מאת יהוה יאהדונהי היתה זאת היא נפלאת בעינינו:

זה היום עשה יהוה יאהדונהי נגילה ונשמחה בו:

אנא יהוה יאהדונהי הושיעה נא, אנא יהוה יאהדונהי הצליחה נא:

כי צדיק יהוה צדקות אהב, ישר יחזו פנימו: והיה מעשה הצדקה שלום, ועבדת הצדקה השקט וכטח עד עולם: שובה ישראל עד יהוה אלהיך, כי כשלת בעונך: קחו עמכם דברים ושובו אל יהוה, אמרו אליו כל תשא עון וקח טוב, ונשלמה פרים שפתינו: יעזב רשע דרכו ואיש און מחשבתיו, וישב אל יהוה וירחמהו, ואל אלהינו כי ירבה לסלות:

מי אל כמוך נשא עון ועבר על פשע לשארית נחלתו, לא החזיק לעד אפו כי חפץ חסד הוא: ישוב ירחמנו יכבד עונותינו, ותשליך במצלות ים כל חטאתם: תתן אמת ליעקב חסד לאברהם, אשר

נשבעת לאבותינו מימי קדם :

רבנו של עולם גלוי וידוע לפניך יהוה יאהדונהי אלהי ואלהי אבתי שהקרבתי לפניך חלבי ודמי בתעניתי והתחתי אותם בתמימות חולשת גופי, ויהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהי ואלהי אבתי שיהא חשוב ומקבל ומרצה לפניך חלבי ודמי שנתמעט בתעניתי בלילה וביום, לתקן מה שפגמתי בזמן דוקרין ובזמן נוקבין שהם סוד שני מספר מ"ב, ויתעלו למעלה במקום הראוי להם כי כן חל"ב ד"ם עולה מספר שני מ"ב. ויהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו שימשך בשם הנו"ה דמלוי הה"ן העולה מספר ב"ן אשר במלכות, ארבעה ושמונים אותיות שיש בהו"ה דמלוי העולה ע"ב, ובהו"ה דמלוי העולה ס"ג, ובהו"ה דמלוי העולה מ"ה, ובמלוי דמלוי שלהם, וכל אלו הארבעה ושמונים אותיות ומשכו אל המלכות עקרת הבית שהיא אות ה"ה אחרונה שבשם הנו"ה, וגם יתקנו ויתעלו ארבע אותיות אחר"ע שהם עולים פ"ד, ויתקנו ויתעלו חמשה חסדים וחמשה גבורות שהם מין דבורין ומין נוקבין: אגא יהוה עשה למען שמך הגדול ולמען תורתך הקדושה ולמען רחמיך וחסדיך ותמחול ותסלח ותכפר לכל חטאתי ועוונותי ופשעי שחטאתי עויתי ופשעתי לפניך ותתקן את כל אשר עויתי והאר כל שמות הקדש שפגמתי בהם ותלקט כל נצוצי הקדשה אשר פזרתי וישוב הכל לאיתנו הראשון ולא ידח ממנו נדח. אור זרוע לצדיק ולישרי לב שמחה, קבל רנת עמך, שגבנו טהרנו נורא (קר"ע שט"ן). אגא בלח שם (קר"ע) החתום בסוף אור זרוע לצדיק, קרע ממלכת הרשעה כלה, וכל הטפות שיצאו ממני לבטלה בין באונס ובין ברצון, בין בשוגג ובין במזיד שלא במקום מצוה, בלח שם (קר"ע) יהיה עקר לעקר נטע נצוצות הקדשה אשר בתוך עמקי הקלפות חיל בלע ויקיאנו (ר"ת חב"ו) מבטנו יורשנו אל, והנצוצות הקדושים המה יעשו ער"ק לברוח מתוך הקלפה ולעלות עד צדיק יסוד עולם כי הוא רק"ע נשמה יקבל ש"ע אורות ואדרת פנים העליונים, והנפש הקדושה היא מוצאת ונטהרת מכל דבר רע ותעשה טוב, ולישרי לב שמחה צדיק טוב לו, גם יהוה יתן הטוב וארצנו תתן יכולה, נא גבור דורשי

יחודך כְּכַבֵּת שְׁמֵרָם (נגיד יכ"ש) יְהִי לְרִצּוֹן אִמְרֵי פִי וְהִגִּיזוֹן לְבִי
לְפָנֶיךָ יְהוָה צוּרִי וְגֹאֲלִי:

יֵאמֶר פְּסוּקִים אֵלוֹ שְׁמוֹנִים וָאַרְבַּע פְּעָמִים, כָּל פְּסוּק בְּפָנֶי עֲצָמוֹ:

וְנַח מְצָא חֵן בְּעֵינֵי יְהוָה יֵאֱהוֹנֶה.

וְאֶעֱדֶךָ עָדִי.

אוֹר זְרוּעַ לְצַדִּיק וְלִישְׂרֵי לֵב שְׁמָחָה.

אַחַר כֵּן יֵאמֶר בְּקֶשֶׁה זֹו שְׂרָאשִׁי תִיבּוֹת שְׁלָה הוּא שֵׁם חַב"וֹ

חֵי בּוֹרָא וַיּוֹצֵר. חֲזַק בְּרִית וְנִשְׁאַהֵו. חֲזַקְנוּ בְּאוֹרוֹתָיו וְעִטְרָהוּ. חֲבָרוּ
בְּבֵיתוֹ וְנִוְהוּ. חֵילוֹ בְּרַךְ וְאַמֵּץ. חֵן בְּנִצּוֹצוֹתָיו וְלִקְטָם. חֲטָפִם בְּרַכֵּם
וְנִקְמִם. חֲלָצִם בְּרַכֵּם וְהַעֲלִם. חֲבָבִם בְּנִסְדָּם.

(יהוה) יחיד האציל וברא הכל. (אהיה) אין המחשבה יכולה השיגו.
(יאההויה) יאיר את הספירות העליונים ואין יכולים הסתכל
הארתו. (יהוה) יחיה הכל ומכלכל הכל. (אדני) אין דבר נגדו
יתחשב. (יאהדונה) יְהוָה אמת המקיים דבריו, וכל נשמות
הברואים יהללוהו. (יאהדונה) יְהוָה אלהינו העוזר דלים ומקבץ
נדחים הכל יודוהו. (יאהדונה) יתברך אלהינו הקורא דרור ומתיר
נאסרים המניח יגיעים. (יאהדונה) יְהוָה אתה העונה דורשיך
ושומע נאקתם הצמיח ישועתם. (יאהדונה) ישראל אביונך הוגים
דבריך, ודברי נפלאותך העצומים יגידו. (יאהדונה) יסד אריאל
הקם דבירך והרם ניסך הכל ישבחוך. (יאהדונה) ישראל אשר הוגי
דת ותורה נהלם הושיעם ישרם. (יאהדונה) יְהוָה ארומימך
החייתני, דיליתני וגדלתני נשאתני הראני ישעך.

אַחַר כֵּן יֵאמֶר בְּקֶשֶׁה זֹו שְׂרָאשִׁי תִיבּוֹת שְׁלָה הוּא שֵׁם חַב"וֹ

חֵי בּוֹרָא וַיּוֹצֵר. חֲנָנִי בְּרַחֲמֶיךָ וְחֲסִדֶיךָ. חֲכֵמָה בִּינָה וְדַעַת. חֲכֵמָנִי
בְּתוֹתְךָ וְהִבִּינֵנִי. חֲזַקְנִי בְּמִצְוֹתֶיךָ וּשְׁגַבְנִי. חֲיִינִי בְּצַדִּיקְתְּךָ וְזַכְנִי.
חֲזַקְנִי בְּנַפְשׁ וּבְגוּף. חֲבַקְנִי בִּימִינְךָ וּשְׁמַחְנִי. חֲנָנִי בְּטוֹבְךָ וּרְצוֹנְךָ.
חֲיִים בְּנִים וּמְזוֹנוֹת. (ראשי תיבות יהוה) יְהוָה יאהדונה הגדול הגבור
וְהַנּוֹרָא. חֲזַק בְּרִית וּנְשֵׂאָהוּ. חֵיה בְּרִית וּנְשֵׂאָהוּ. חֲזַקְהוּ בְּאוֹרוֹתָיו

ועטרהו. חברו בביתו ונוהו. חילו ברך ואמץ. חון בניצוצותיו ולקטם. חלצם בררם ונקם. חזקם ברכם והעלם. חבבם בנם ויסדם. (ראשי תיבות יהוה) יחיד הנסתר ונעלם המיוחד. חיינו בחסדיך וימלאו, חדרים בדעת ויתרבו, חסדים ביסוד ומלכות. חיינו בחכמה וימשכו, חיים בלאה ורחל. חזקם באורות וכלים. חזקם בפנימיות ובחצוניות. חזקם בפנימי ומקיף, חזקם ביושר ועגולים. חזקם בכללות ופרטות, חזקם בטעמים ונקודות. חזקם בתגין ואותיות. חזקם בע"ב וס"ג. חזקם במ"ה וב"ן. חזק בנימין ויוסף. חיה בנימין ויוסף. חנם בכתר וכללותו. חנם בחכמה ובינה. חנם בדעת וכללותו. חנם בחסד וגבורה. חנם בתפארת וכללותו. חנם בנצח והוד. חנם ביסוד ומלכות.

אורות בינה גלויים יאירו תוך צנורותינו. (אב"ג ית"ץ)
 קדושת רישא עילאה שהוא טמיר נשיג. (קר"ע שט"ן)
 נשיג גדלות דעת יהיה כולו שלם. (נג"ד יכ"ש)
 בְּרוּכָה טוֹבָה רַחֵל צְדִיקִים תִּקְנֵנו גְּבוּרוֹתֶיהָ: (בט"ר צת"ג)
 חֲלִינוּ קוֹיֵנו בְּרַכַּת טַעֲמִים נְקוּדוֹת עֲלֵינוּ. (חק"ב טנ"ע)
 יהיה גדלות לאור פרצוף זעיר קדוש: (יג"ל פז"ק)
 שׁוֹעֲתָנוּ קַבֵּל. ויִתִּיחֲדוּ צְדָקָה יִסוּד תַּפְאֲרַת. (שק"ו צי"ת)
 בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

אֲנֵי כֹחַ. גְּדוּלַת יְמִינְךָ. תִּתִּיר צְרוּרָה: (אב"ג ית"ץ)
 קַבֵּל רִנַּת. עֲמֶךָ שְׂגָבְנוּ. טְהַרְנוּ נוֹרָא: (קר"ע שט"ן)
 נָא גְבוּר. דוֹרְשֵׁי יְחוּדְךָ. כְּכַבַּת שְׁמֵרָם: (נג"ד יכ"ש)
 בְּרַכֵּם טְהַרֵם. רַחֲמֵי צְדָקָתְךָ. תְּמִיד גְּמִלֵם: (בט"ר צת"ג)
 חֲסִין קְדוֹשׁ. בְּרוּב טוֹבְךָ. נְהַל עֲדָתְךָ: (חק"ב טנ"ע)
 יְחִיד גָּאָה. לְעַמְּךָ פְּנֵה. זוֹכְרֵי קְדוּשַׁתְךָ: (יג"ל פז"ק)
 שׁוֹעֲתָנוּ קַבֵּל. וּשְׁמַע צַעֲקוֹתָנוּ. יוֹדַע תַּעֲלוּמוֹת: (שק"ו צי"ת)
 בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

אֲנֵי בְּחֻסְדִּים גְּדוּלִים יְאִיר תַּפְאֲרַת צְדִיק: (אב"ג ית"ץ)
 קוֹיֵנו רְצוֹן עֲלִיוֹן שֶׁל טַעֲמִים נְקוּדוֹת: (קר"ע שט"ן)

נקנה גדלות דודים יושלם כתר שלהם : (נג"ד יכ"ש)
 ברוכה טובה רחל צדיקים תקנו גבורותיה : (בט"ר צת"ג)
 חלינו קוינו ברכת טוב נעם עליון : (חק"ב טנ"ע)
 יתמתקו גבורות לעורר פעולת זיווג קדוש : (יג"ל פז"ק)
 שביל קדש ויסוד צדיק יהיו תמימים : (שק"ו צי"ת)
 ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד :

קום גאל הקדוש וגאל את הבנים השוכבים. כי לך משפט הגאולה
 לקנות. קום קרא לשבויים דרוור ולאסורים פקח קח. אמר לאסורים
 צאו ולאשר בחשך הגלו. כי כה אמר יהוה יאהדונה גם שכי גבור
 יקח ומלקוח עריץ ימלט. את יריבו אנכי אריב ואת בניו אנכי
 אושיע. שאי סביב עיניו וראי כלם נקבצו באו לך מי אני נאם יהוה
 יאהדונה כי כלם פעדי תלבשי ותקשרים כפלה. קום גואל הקדוש
 והצל גזול מיד עושק, כי כה אמר יהוה יאהדונה צבאות עשוקים
 בני ישראל ובני יהודה יחדיו, וכל שוביהם החזיקו בם מאנו
 שלחם. גאלם חזק, יהוה יאהדונה צבאות שמו, ריב יריב את ריבם
 ויא לציון גואל וילשבי פישע (ר"ת גו"ף) ביצקב, ושבו בנים
 לגבולם ויסירו הבגדים הצואים מעליהם והלבש אותם מחלצות.
 ויקים בנו מקרא שכתוב, שוש אשיש ביהוה יאהדונה תגל נפשי
 באלהי כי הלבשיני בגדי ישע מעיל צדקה יעטני כחתן יכהן פאר
 וכפלה תעדה כליה. גואל גואל גואל אתה הגואל וילך הגאולה קנה
 לך, ובני אדם בצל כנפיה יחסיון כי כה אמר יהוה יאהדונה שובו
 בנים שוכבים ארפא משובותיכם: ויהא רעוא שיתקן פגם חטא
 המתשבה ויתוקנו מין דכורין דחכמה, ומין נוקבין דבינה, שהם
 מ"ב זוגין ויעלו למקומם העליון. ויהא רעוא שיתקן פגם חטא
 המעשה ויתוקנו חמשה חסדים ותמשה גבורות שהם מין דכורין
 ומין נוקבין שהם סוד ארבעה ושמונים אותיות שיש בהו"ה
 במלוי העולה ע"ב, ובהו"ה במלוי העולה ס"ג ובהו"ה במלוי
 העולה מ"ה, ויעלו למקומם הקדוש, וגם הם ימשכו בהו"ה
 דמלוי העולה ב"ן אשר במלכות. וגם יתוקנו עוד ארבעה ושמונים
 אותיות שיש באחד ועשרים אה"ה שהם מספר אמ"ת מן זעיר
 אנפין הנקרא אמת אל הפלה המלכות, ואז יהיה כלו זרע אמת. וגם

יִתְקַן זְוִיג עֲלִיּוֹן שְׁבִפָּה שֶׁהֵם חֵיף וְגֵרוֹן, וַיִּתּוּקְנוּ אַרְבַּע אוֹתִיּוֹת אַחַת "ע" שֶׁהֵם מְסַפֵּר אַרְבַּעַה וּשְׁמוֹנִים, וְהֵם סוּד מִזֵּן נוֹקֵבִין שְׁבִגְרוֹן, וַיַּעֲלוּ לְמִקְוָם הָעֲלִיּוֹן הַקָּדוֹשׁ. (בספר "לשון חכמים" הוסיף כאן עוד סדר בקשות והרוצה לאומרם יעיין שם.)

אמר מזמור זה עֲשֵׂר פְּעָמִים:

שִׁיר הַמַּעֲלוֹת מִמַּעֲמָקִים קָרָאתִיךָ יְהוָה: אֲדַנִּי שְׁמַעָה בְּקוֹלִי תִהְיֶינָה אֲזַנֶּיךָ קְשׁוּבוֹת לְקוֹל תְּחִנּוֹתַי: אִם עֲוֹנוֹת תִּשְׁמַר יְהוָה אֲדַנִּי מִי יַעֲמֵד: כִּי עִמָּךְ הַסְּלִיחָה לְמַעַן תִּנָּרָא: קוֹיִתִי יְהוָה קָוְתָה נִפְשִׁי וּלְדַבְּרוֹ הוֹחֵלְתִי: נִפְשִׁי לְאֲדַנִּי מִשְׁמָרִים לְבַקֵּר שְׁמָרִים לְבַקֵּר: יַחַל יִשְׂרָאֵל אֶל יְהוָה כִּי עִם יְהוָה הַחֶסֶד וְהֶרְבָּה עֲמוּ פְדוּת: וְהוּא יַפְדֶּה אֶת יִשְׂרָאֵל מִכָּל עֲוֹנֹתָיו:

יאמר פסוקים אלו שְׂרָאשִׁי תִיבּוֹת שְׁלֵהֶם יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה.

יו"ד

יַחַל יִשְׂרָאֵל אֶל יְהוָה כִּי עִם יְהוָה הַחֶסֶד, וְהֶרְבָּה עֲמוּ פְדוּת: וְהוּא יַפְדֶּה אֶת יִשְׂרָאֵל מִכָּל עֲוֹנֹתָיו: דְּרִשְׁתִּי אֶת יְהוָה וְעֲנֵנִי, וּמִכָּל מְגוּרוֹתַי הֲצִילֵנִי:

ה"ה

הַשִּׁיבָה לִי שִׁשׁוֹן יִשְׁעֶךָ, וְרוּחַ נְדִיבָה תִּסְמְכֵנִי: הִנֵּה כְּעֵינֵי עֲבָדִים אֶל יְד אֲדוֹנֵיהֶם כְּעֵינֵי שִׁפְחָה אֶל יְד גְּבוֹרָתָהּ, כֵּן עֵינֵינוּ אֶל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ עַד שִׁיחַנְנוּ:

ו"ו

וְאֲנִי בְּחֶסֶדְךָ בְּטַחְתִּי יִגַּל לִבִּי בִישׁוּעַתְךָ אֲשִׁירָה לִיהוָה יֵאֱהוּדוּנָהי כִּי גָמַל עָלַי: וְאֲנִי תַפְלִיתִי לָךְ יְהוָה יֵאֱהוּדוּנָהי עֵת רְצוֹן אֱלֹהִים בְּרַב חֶסֶדְךָ. עֲנֵנִי בְּאֵמַת יִשְׁעֶךָ:

ה"ה

הַסְּתַר פְּנֶיךָ מִחֲטָאֵי וְכָל עֲוֹנֹתֵי מַחַה: הָרַב כְּפִסְנֵי מַעֲוֵנֵי וּמַחֲטָאֵתִי טַהַרְנִי:

יאמר פסוק זה שלש פְּעָמִים

וּלְכָל אֶבְנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא יִחַרְץ כָּלֵב לְשֹׁנוֹ לְמֵאִישׁ וְעַד בְּהֵמָה לְמַעַן

תִּדְעוּן אֲשֶׁר יִפְלֶה יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי בֵּין מְצֻרִים וּבֵין יִשְׂרָאֵל :

יֵאֱמַר פְּסוּק זֶה חֲמָשִׁים וּשְׁתַּיִם פְּעָמִים :

הַצִּילָה מִחֶרֶב נַפְשִׁי מִיַּד כָּלֵב יַחֲדָתִי :

יֵאֱמַר פְּסוּק זֶה חֲמָשִׁים וּשְׁתַּיִם פְּעָמִים :

עֵינֵי תָמִיד אֵל יְהוָה, (יִוָּד ה"ה ו"ו ה"ה). כִּי הוּא יוֹצֵיא מִרְשָׁת
רַגְלִי :

יֵאֱמַר מִזְמוֹר זֶה שְׁתֵּי פְעָמִים :

לִמְנַצַּח מִזְמוֹר לְדָוִד : יַעֲנֶה יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי בְיוֹם צָרָה יִשְׁגָּבֶךָ שֵׁם
אֱלֹהֵי יַעֲקֹב : יִשְׁלַח עֲזָרְךָ מִקִּדְשׁ. וּמִצִּיּוֹן יִסְעֶדְךָ : יִזְכֹּר כָּל מִנְחֹתֶיךָ.
וְעוֹלָתְךָ יִדְשָׁנָה סֵלָה : יִתֵּן לְךָ כִּלְבֻכָּךְ. וְכֹל עֲצָתְךָ יִמְלֵא : נִרְנְנָה
בִּישׁוּעָתְךָ וּבְשֵׁם אֱלֹהֵינוּ נִדְגַל. יִמְלֵא יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי כָּל מִשְׁאֲלוֹתֶיךָ :
עֲתָה יִדְעֵתִי כִּי הוֹשִׁיעַ יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי מְשִׁיחוֹ. יַעֲנֶהוּ מִשָּׁמַי קִדְשׁוֹ.
בַּגְּבוּרֹת יִשַׁע מִיָּנוּ : אֵלֶּה בָּרֶכֶב וְאֵלֶּה בְּסוּסִים. וְאֲנַחְנוּ בְּשֵׁם יְהוָה
יֵאֱהוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ נִזְכִּיר : הַמָּה פָּרְעוֹ וְנִפְלוּ וְאֲנַחְנוּ קָמְנוּ וּנְתַעֲוֹדֵד :
יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי הוֹשִׁיעָה הַמְּלָךְ יַעֲנֶנּוּ בְיוֹם קִרְאָנוּ :

אַחַר כֵּן יֵאֱמַר.

בְּרֵאשִׁית בָּרָא אֱלֹהִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ : וְהָאָרֶץ הִיְתָה תְהוֹ
וּבָהוּ וְחֹשֶׁךְ עַל פְּנֵי תְהוֹם וְרוּחַ אֱלֹהִים מְרַחֶפֶת עַל פְּנֵי הַמַּיִם :
וַיֵּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אוֹר וַיְהִי אוֹר : וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאוֹר כִּי טוֹב
וַיַּבְדֵּל אֱלֹהִים בֵּין הָאוֹר וּבֵין הַחֹשֶׁךְ : וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לְאוֹר יוֹם
וְלַחֹשֶׁךְ קָרָא לַיְלָה וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם אֶחָד :
וַיֵּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי רִקִּיעַ בְּתוֹךְ הַמַּיִם וַיְהִי מִבְּדֵיל בֵּין מַיִם לְמַיִם :
וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת הַרְקִיעַ וַיַּבְדֵּל בֵּין הַמַּיִם אֲשֶׁר מִתַּחַת לַרְקִיעַ וּבֵין
הַמַּיִם אֲשֶׁר מֵעַל לַרְקִיעַ וַיְהִי כֵן : וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לַרְקִיעַ שָׁמַיִם וַיְהִי
עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם שֵׁנִי :

וַיֵּאמֶר אֱלֹהִים יִקְוּ הַמַּיִם מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם אֶל מְקוֹם אֶחָד וְתִרְאֶה
הַיַּבְשָׁה וַיְהִי כֵן : וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לַיַּבְשָׁה אָרֶץ וּלְמִקְוֵה הַמַּיִם קָרָא
יַמִּים וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּי טוֹב : וַיֵּאמֶר אֱלֹהִים תִּדְשָׂא הָאָרֶץ דְּשָׂא עֵשֶׂב

מזריע זרע עץ פרי עשה פרי למינו אשר זרעו בו על הארץ ויהי כן: ותוצא הארץ דשא עשב מזריע זרע למינהו ועץ עשה פרי אשר זרעו בו למינהו וירא אלהים כי טוב: ויהי ערב ויהי בקר יום שלישי:

ויאמר אלהים יהי מארת ברקיע השמים להבדיל בין היום ובין הלילה והיו לאתת ולמועדים ולתמים ושנים: והיו למאורת ברקיע השמים להאיר על הארץ ויהי כן: ויעש אלהים את שני המארת הגדלים את המאור הגדל לממשלת היום ואת המאור הקטן לממשלת הלילה ואת הכוכבים: ויתן אתם אלהים ברקיע השמים להאיר על הארץ: ולמשל ביום ובלילה ולהבדיל בין האור ובין החשך וירא אלהים כי טוב: ויהי ערב ויהי בקר יום רביעי:

ויאמר אלהים ישרצו המים שרץ נפש חיה ועוף ועוף על הארץ על פני רקיע השמים: ויברא אלהים את התנינים הגדלים ואת כל נפש החיה הרמשת אשר שרצו המים למיניהם ואת כל עוף פנה למינהו וירא אלהים כי טוב: ויברך אתם אלהים לאמר פרו ורבו ומלאו את המים בימים והעוף ירב בארץ: ויהי ערב ויהי בקר יום חמישי:

ויאמר אלהים תוצא הארץ נפש חיה למינה בהמה ורמש וחייתו ארץ למינה ויהי כן: ויעש אלהים את חית הארץ למינה ואת הבהמה למינה ואת כל רמש האדמה למינהו וירא אלהים כי טוב: ויאמר אלהים נעשה אדם בצלמנו כדמותנו וירדו בדגת הים ובעוף השמים ובבהמה ובכל הארץ ובכל הרמש הרמש על הארץ: ויברא אלהים את האדם בצלמו בצלם אלהים ברא אתם: ויברך אתם אלהים ויאמר להם אלהים פרו ורבו ומלאו את הארץ וכבשה וירדו בדגת הים ובעוף השמים ובכל חיה הרמשת על הארץ: ויאמר אלהים הנה נתתי לכם את כל עשב זרע זרע אשר על פני כל הארץ ואת כל העץ אשר בו פרי עץ זרע זרע לכם יהיה לאכלה: ולכל חית הארץ ולכל עוף השמים ולכל רמש על הארץ אשר בו נפש חיה את כל ירק עשב לאכלה ויהי כן: וירא אלהים את כל אשר עשה והנה טוב מאד ויהי ערב ויהי בקר יום השישי: ויכלו השמים והארץ וכל צבאם: ויכל אלהים ביום השביעי

מלאכתו אשר עשה וישבת ביום השביעי מכל מלאכתו אשר עשה: ויברך אלהים את יום השביעי ויקדש אתו כי בו שבת מכל מלאכתו אשר ברא אלהים לעשות:

יעשה סדר התשליף על שפת ים, או נהר, או מעין או בור מים, (ואם אי אפשר יעשהו בדיעבד על דלי מלא מים, וביום אחר כשימצא מקור מים, יעשהו שנית). וקודם יאמר בקשה זו:

לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה ברחילו ורחימו ורחימו ורחילו ליתדא שם י"ה בשם ו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל. הרניני מוכן לומר שלשה עשר פסוקים הכתובים על ידי מיכה הנביא, הא תליסר מכילן דרחמי אתחזון הקא, וכלהו נפקין מתליסר מבויעין דמשח רבות דתקוני דיקנא קדישא עתיקא דעתיקין טמירא דטמירין. הא תליסר מכילן דרחמי מעתיקא קדישא. מי אל כמודך חד. נושא עון תרי. ועובר על פשע תלת. לשארית נחלתו ארבע. לא החזיק לעד אפוי חמש. כי חפץ חסד הוא שית. ישוב רחמנו שבועה. יכבש עונותינו תמניא. ותשליף במצלות ים כל חטאתם תשעה. תתן אמת ליעלב עשרה. חסד לאברהם חד סר. אשר נשבעת לאבותינו תריסר, מימי קדם תליסר: לקביל דא, אל מדה חד, רחום מדה תרין. וחנון מדה תלת. ארף מדה ארבע. אפים מדה חמש. ורב חסד מדה שית. ואמת מדה שבועה. נוצר חסד מדה תמניא. לאלפים מדה תשעה. נושא עון מדה עשרה. ופשע מדה חד סר. וחסאה מדה תריסר. ונקה מדה תליסר:

לקביל דא, אל מדה חד, רחום מדה תרין. וחנון מדה תלת. ארף מדה ארבע. אפים מדה חמש. ורב חסד מדה שית. ואמת מדה שבועה. נוצר חסד מדה תמניא. לאלפים מדה תשעה. נושא עון מדה עשרה. ופשע מדה חד סר. וחסאה מדה תריסר. ונקה מדה תליסר:

ויהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שתהיה חשובה ומקבלת ורצויה לפניך קריאת הפסוקים הנרמזים בהם שלש עשרה מדות של רחמים, האמורים על יד נביאך מיכה,

המכונים אל שלש עשרה מדות האמורים על ידי משה עבדך. ויעלה לפניך כאלו פונתי בכל הכונות הראויות לכוון בהם, וכאלו השגתי כל הסודות הרמוזים בהם. ותהיה שעה זו עת רצון לפניך, ויגלו רחמיך על מדותיך, ותתנהג יהוה יאהדונהי אליהנו במדת החסד ובמדת הרחמים, ותעורר רחמיך בקריאתי זאת, להמשיך שפע והארה מן המזל העליון תקון השמיני הנקרא נוצר חסד, (יו"ד ה"י וי"ו ה"י). אל התקון התשיעי הנקרא לאלפים, (אל"ף ה"ה יו"ד ה"ה). ובזה תמתקו שמות אליה"ם אדנ"י מתוק גמור ושלים כרצונך, וככן ותשליך במצלות ים כל חטאתינו. וכל המקטרגים רעים ישלכו במצלות ים. ואתה בטובך תעורר רחמיך. ועל ידי שם אל"ף ה"י יו"ד ה"י יתבררו ויעלו כל נצוצי הקדשה מבררים ומנקים ומלבנים, ונקה להם להעלותם למקום הקדש. ויהי נעם אדני אליהנו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו:

פתח רבי שמעון ואמר: וי מאן דאשיט ידוי בדיקנא קירא עלאה דסבא קדישא טמירא סתימא דכלא. דיקנא דההיא תשבכתא. דיקנא דסתים ויקיר מכל תקונוי. דיקנא דלא דעין עלאין ותתאין. דיקנא דהיא תושבכתא דכל תשבכין. דיקנא דלא הוה בר נש נביאה וקדישא דיקרב למחמי ליה. דיקנא דהיא תליא בשערוי עד טבורא דלבא, חורא פתלגא, קירא דיקרין, טמירא דטמירין מהימנותא דמהימנותא דכלא. תאנא בצניעותא דספרא דהאי דיקנא מהימנותא דכולא, נפיק מאודנוי ונחית סוחרניה דפומא קדישא ונחית וסליק וחיפי בתקרובתא דבוסמא טבא חורא דיקרא. ונחית בשקולא וחיפי עד טבורא, הוא דיקנא קירא מהימנא שלימא דנגדין ביה תלת עשר נביעין מבויעין דמשח רבות טבא, בתלת עשר תקונין מתתקנא:

תקונא קדמאה (מי אל כמוד במדה א' אל) מתתקן שערא מלעילא ושאר מיהוא תקונא דשער רישיה דסליק בתקונוי לעילא מאודנוי ונחית מקמי פתחא דאדנין בחד חוטא בשקלא טבא עד רישא דפומא:

תקונא תניינא, (נושא עון במדה ב' רחום) מתתקן שערא מרישא

דפומא, וסליק עד רישא אחרא דפומא בתקונא שקיל:
 תקונא תליתאה, (ועובר על פשע במדה ג' וחנון) מאמצעיתא דתחות
 חוטמא מתחות תרין נוקבין נפיק חד אחרא, ושערא אתפסק
 בההוא אחרא. ומלי מהאי גיסא ומהאי גיסא שערא בתקונא שלים
 סותרנה דההוא אחרא:

תקונא רביעאה, (לשארית נחלתו במדה ד' ארף) מתתקן שערא
 ונחית תחות פומא מרישא חדא לרישא חדא בתקונא שלים:
 תקונא חמישאה, (לא חחזיק לעד אפו במדה ה' אפים) תחות פומא
 נפיק אחרא אחרא בשקולא דאחרא דלעילא, ואלין תרין ארחין
 רשימין על פומא מכאן ומכאן:

תקונא ששיתאה, (פי חפץ חסד הוא במדה ו' ורב חסד) מתתקן שערא
 וסליק ונפיק מלרע לעיל לרישא דפומא ונפיק תקרובתא דבוסמא
 טבא עד רישא דפומא דלעילא. ונחית שערא לרישא דפתחא
 דאחרא תתאה דפומא:

תקונא שביעאה, (ישוב ירחמנו במדה ז' ואמת) פסיק שערא ואתחזון
 תרין תפוחין בתקרובתא דבוסמא טבא שפירן ויאן למחזי. בגינהון
 אתקיים עלמא חדא הוא דכתיב באור פני מלך חיים:

תקונא תמינאה, (יכבוש עונותינו במדה ח' נוצר חסד) נפיק חד חוטא
 דשערי סותרני דדיקנא, ותלגין בשקולא עד טבורא:
 תקונא תשיעאה, (ותשליך במצולות ים כל חטאתם במדה ט' לאלפים)
 מתערי ומתערבין שערי דיקנא עם אינון שערי דתלגין בשקולא,
 ולא נפקי דא עם דא:

תקונא עשיראה, (תתן אמת ליצקב במדה י' נשא עון) נחתין שערי
 תחות דיקנא ונפין בגרונא תחות דיקנא:
 תקונא חד סר, (חסד לאברהם במדה י"א ופשע) דלא נפקין נימא מן
 נימא ומתשערן בשיעורא שלים:

תקונא תריסר, (אשר נשבעת לאבותינו במדה י"ב וחסאה) דלא תלגין
 שערי על פומא, ופומא אתפני מכל סטרוי ויאן שערי סחור סחור
 ליה:

תקונא תליסר, (מימי קדם במדה י"ג ונקה) דתלגין שערי בתחות
 דיקנא מכאן ומכאן. ביקרא יאה ביקרא שפירא מתפין עד טבורא.

לא אתחזי מכל אנפי תקרבתא דבסמא. בר אנון תפוחין שפירין חורין דמפקין חיין לעלמא. ומחזין חדו לזעיר אנפין. בתליסר תקונין אלין נגדין ונפקין תליסר מבויעין דמשח רבות, ונגדין לכל אנון דלתתא. ונהרין בההוא משחא. ומשיחין מההוא משחא דבתליסר תקונין אלין. בתליסר תקונין אלין אתרשים דיקנא יקירא סתימאה דכלא דעתיק דעתיקין:

יגביה שני צדי הבגד, ויאמר מי אל כמוך וגו' מלה במלה, ויכוין בלבו שהם כנגד י"ג מדות כמסודר כאן, וכשיאמר ותשליך וגו', ינער הבגד על המים, ויכוין שכל המלאכים הרעים שנבראו מכח עוונותיו וגם המקטרג העליון יושלכו במצולות ים העליון דפלוני ונחש.

יאמר פסוק זה שלש פעמים

מי אל כמוך נשא עון ועבר על פשע לשארית נחלתו, לא החזיק לעד אפו כי חפץ חסד הוא: ישוב ירחמנו יכבש עונותינו, ותשליך במצלות ים כל חטאתם: תתן אמת ליצקב חסד לאברהם, אשר נשבעת לאבותינו מימי קדם:

ובניהו בן יהודע בן איש חיל רב פעלים מקבצאל הוא הכה את שני אראל מואב והוא ירד והכה את הארי בתוך הבאר ביום השלג: והוא הכה את איש מצרי איש מראה וכיד המצרי חנית וירד אליו בשבט ויגזל את החנית מיד המצרי ויהרגהו בחניתו: אלה עשה בניהו בן יהודע ולו שם בשלשה הגברים: מן השלשים נכבד ואל השלשה לא בא וישמהו דוד אל משמעתו: לכו נא ונזכרה יאמר יהוה יאהדונה אם יהיו חטאיכם פשנים פשלג ילבינו אם יאדימו כתולע בצמר יהיו: פי כאשר ירד הגשם והשלג מן השמים ושמיה לא ישוב כי אם הרוה את הארץ והולידה והצמיחה ונתן זרע לזרע ולחם לאכל: כן יהיה דברי אשר יצא מפי לא ישוב אלי ריקם כי אם עשה את אשר חפצתי והצליח אשר שלחתי: אם התרחצתי במי שלג והזכותי בבור כפי: כי לשלג יאמר הוא ארץ, וגשם מטר וגשם מטרות עזו: תחטאני באזוב ואטהר תכבסני ומשלג אלבין: בפרש שדי מלכים בה תשלג בצלמון: הנתן שלג

כְּצֶמֶר כְּפֹר כְּאֶפֶר יִפְזֹר: לֹא תִירָא לְבֵיתָהּ מִשְׁלֵג כִּי כָל בֵּיתָהּ לְבַשׁ שָׁנִים:

טְבוּל בְּמִקְוֵה בְּמַיִם קְרִיִם, אוּ בְּיָם בְּמִקְוֹם צְנוּעַ. וּמִי שָׁאֲנוּס וְאִי אֶפְשָׁר לוֹ לְטְבוּל בְּמַיִם קְרִיִם, בְּדִיעֲבַד לְפָחוֹת יִרְחֵץ גּוֹפוֹ בְּמִקְלַחַת מַיִם קְרִיִם כַּמְסַפֵּר הַפְּעָמִים שֶׁל הַטְּבִילוֹת. (רֵאָה בַּהוֹרָאוֹת שְׁבַתְחִילַת הַסֵּפֶר)

וקודם שיטבול יאמר, הנקבה תדלג זה ותתחיל וְגַרְמָנוּ (עמוד 118)

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם גְּלוּי וְיָדוּעַ לְפָנֶיךָ אֲשֶׁר חֲטָאתִי עֲוִיתִי וּפְשַׁעֲתִי בְּעוֹן (אם הוא זכר יאמר. מִשְׁפָּב זָכוֹר וּפְגַמְתִּי בְּשִׁלְשָׁה אֲלָפִין שְׁבַשְׁלִשָׁה שְׁמוֹת אֱהִי"ה שְׁבַבְיִנָה דְּמִלּוּי יוֹדִי"ן, וּמִלּוּי אֲלָפִין, וּמִלּוּי הֵהִי"ן. וְאַתָּה בְּרַחֲמֶיךָ הוֹדַעְתָּ עַל יְדֵי עֲבָדֶיךָ חֲכָמֵי יִשְׂרָאֵל, לְתַקֵּן הַפְּגָם לְהַתְגַּלְגַּל תִּשְׁעַ פְּעָמִים בְּשִׁלְג, וְגְלוּי וְיָדוּעַ לְפָנֶיךָ שְׂאֵינִי יָכוֹל לַעֲשׂוֹת הַתְּקוּן הַזֶּה שֶׁל גְּלוּל הַשִּׁלְג כְּרָאוּי. לְכֵן יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהַדוּנְהִי אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי, שְׂיִהְיוּ חֲשׁוּבִים וּמְקַבְּלִים וּרְצוּיִים תִּשְׁעַ טְבִילוֹת שְׂאֵנִי מוּכָן לְטְבוּל (לְרַחוּץ) בְּמַיִם קְרִיִם, כְּאֵלוֹ נִתְגַּלְגַּלְתִּי כָּל גּוֹפִי בְּשִׁלְג תִּשְׁעַ פְּעָמִים, כְּתַקַּנְתָּ חֲכָמִים זְכָרוֹנָם לְבְרָכָה, וּבְרָב רַחֲמֶיךָ וּבְרָב רַחֲמֶיךָ יַחֲזְרוּ הַשִּׁלְשָׁה אֲלָפִי"ן שֶׁהֵם אֱלֹ"ף אֱלֹ"ף אֱלֹ"ף לְמִקְוֵם הָעֲלִיּוֹן, וְיִשְׁלְמוּ שְׁלִשָׁה שְׁמוֹת אֱהִי"ה שְׁבַבְיִנָה (שֶׁהֵם אֱלֹ"ף הִ"י יוֹדִי"ן, אֱלֹ"ף הִ"א יוֹדִי"ן הִ"א, אֱלֹ"ף הִ"ה יוֹדִי"ן הִ"ה), וְיִהְיוּ שְׁלֵמִים וּמְלֵאִים וּמְאִירִים בְּמִקְוֵם הָעֲלִיּוֹן כְּרְצוֹנְךָ.

וְעַל אֲשֶׁר חֲטָאתִי עֲוִיתִי וּפְשַׁעֲתִי אֲנִי וּבֵיתִי בְּעוֹן נָדָה, (עד כאן יוסיף הזכר. וְגַרְמָנוּ לְהַחְרִיב וּלְהַוְבִישׁ שְׁבָעָה נְחָלֵי הַמַּלְכוּת. וְאַתָּה בְּרַחֲמֶיךָ הוֹדַעְתָּ עַל יְדֵי עֲבָדֶיךָ חֲכָמֵי יִשְׂרָאֵל, לְתַקֵּן הַפְּגָם לְהַתְגַּלְגַּל שְׁבַע פְּעָמִים בְּשִׁלְג, וְגְלוּי וְיָדוּעַ לְפָנֶיךָ שְׂאֵין אֲנִי חָנוּן יָכוֹלִים לַעֲשׂוֹת תְּקוּן הַזֶּה שֶׁל גְּלוּל הַשִּׁלְג כְּהַלְכָתוֹ. לְכֵן יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהַדוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׂיִהְיוּ חֲשׁוּבִים וּמְקַבְּלִים וּרְצוּיִים לְפָנֶיךָ שְׁבַע טְבִילוֹת שְׂאֵנִי מוּכָן לְטְבוּל (לְרַחוּץ) בְּמַיִם קְרִיִם, כְּאֵלוֹ נִתְגַּלְגַּלְתִּי כָּל גּוֹפִי בְּשִׁלְג שְׁבַע פְּעָמִים, וּבְרָב רַחֲמֶיךָ וּרַחֲמֶיךָ יַחֲזְרוּ שְׁבָעָה נְחָלֵי הַמַּלְכוּת לְהִיּוֹת מְאִירִים וְנִשְׁפָּעִים וּמְלֵאִים וְנִמְשָׁכִים כְּבַתְחִלָּה. יְהִי לְרְצוֹן אִמְרֵי פִי וְהִגִּיּוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ יְהוָה

צורי וגאלי:

ועל אשר חטאתי עויתי ופשעתי בעון (הזכר יאמר, אשר שכבתי עם גויה נדה שפחה זונה, ופגמתי בשם הו"ה במלוי ההין (יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה), אשר הוא במלכות דקדושה והוא המעלה מין נוקבין שבה.) (והנקה תאמר, אשר שכבתי עם גוי ערל לב, וערל בשר, וטמא.) וגרמתי רע לעצמי להיות נקשר בכלב המעלה מין נוקבין של הקלפה. ואתה ברחמיך הודעת על ידי עבדיך חכמי ישראל לתקן הפגם הזה לטוב תשע פעמים בשלג, ועל ידי טבילה בשלג יתקן הפגם ויסר קשירת השגל שהוא הכלב החיצון שבקלפה, וגלוי וידוע לפניך שאין אני יכול לעשות התקון הזה של טבילה בשלג כראוי: לכן יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו שיהיו חשובים ומקבלים ורצויים לפניך תשע טבילות (רחיצות) אלו שאני טובל (רוחץ) במים, כאלו טבלתי תשע פעמים בשלג, וברב רחמיך וברב חסדיך יתקן הפגם שפגמתי בשמך הקדוש, ויסר ממני קשירת הכלב שבקלפה, ויעלה לפניך כאלו פונתי בכל הפגנות הראויות לכון, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידיו פוננה עלינו ומעשה ידיו כוננהו:

אחר כך יטבול או ירחץ גופו עוד תשע פעמים, לתקן עון שבא על הגויה.

ואחר כך יטבול או ירחץ גופו עוד שבע פעמים, כנגד שבועה נחלי המלכות לתקן עון שבא על הנידה.

ואחר כך יטבול או ירחץ גופו עוד חמש פעמים, לתקן עון שחטא עם אשת איש ובכל טבילה יכוין שם אדני.

הזכר יטבול או ירחץ גופו תשע פעמים, לתיקון עון משכב זכר ובכל טבילה יכוין באות אחת מן אותיות אל"ף אל"ף אל"ף כסדרן.

אחר כך ילבש בגדיו וירחץ ידיו ויאמר פסוקים אלו:

ובניהו בן הוידע בן איש חיל רב פעלים מקבצאל הוא הכה את שני אראל מואב והוא ירד והכה את הארי בתוך הבאר ביום

השֵׁלֵג: והוא הפה את איש מצרי איש מראה וכיד המצרי חנית ויֵרֵד אֵלָיו בְּשֹׁבֵט וַיִּגְזֹל אֶת הַחֲנִית מִיַּד הַמִּצְרִי וַיַּהַרְגֵהוּ בַחֲנִיתוֹ: אֵלֶּה עֲשֵׂה בְנֵיהוּ בֶן יְהוֹיָדָע וְלוֹ שֵׁם בְּשֵׁלֶשֶׁה הַגְּבָרִים: מִן הַשְּׁלֵשִׁים נִכְבָּד וְאֵל הַשְּׁלֶשֶׁה לֹא בָא וַיִּשְׁמָהוּ דָוִד אֶל מִשְׁמַעְתּוֹ: לָכוּ נָא וּנְוַכְחָה יֹאמֶר יְהוָה יֵאֱהֹרֹנְהִי אִם יִהְיֶה חֲטָאֵיכֶם כְּשָׁנִים כְּשֵׁלֵג יִלְבִּינוּ אִם יֵאֱדִימוּ כְּתוֹלַע כְּצֹמֶר יִהְיֶה: כִּי כַּאֲשֶׁר יֵרֵד הַגֶּשֶׁם וְהַשֵּׁלֵג מִן הַשָּׁמַיִם וְשִׁמָּה לֹא יֵשׁוּב כִּי אִם הַרְוָה אֶת הָאָרֶץ וְהוֹלִידָה וְהִצְמִיחָה וְנָתַן זֶרַע לְזֵרַע וְלֶחֶם לְאֹכֵל: כֵּן יִהְיֶה דְבָרֵי אֲשֶׁר יֵצֵא מִפִּי לֹא יֵשׁוּב אֵלַי רֵיקִים כִּי אִם עֲשֵׂה אֶת אֲשֶׁר חִפְצָתִי וְהִצְלִיחַ אֲשֶׁר שָׁלַחְתִּיו: אִם הִתְרַחֲצָתִי בְּמֵי שֵׁלֵג וְהוֹפֹתִי בְּבוֹר כְּפִי: כִּי לְשֵׁלֵג יֹאמֶר הוּא אָרֶץ, וְגֶשֶׁם מְטֹר וְגֶשֶׁם מְטָרוֹת עִזּוֹ: תַּחֲטָאֲנִי בְּאֵזוֹב וְאֵטְהֶר תַּכְּבֹּסְנִי וּמִשֵּׁלֵג אֲלַבֵּין: בְּפֶרֶשׁ שְׂדֵי מַלְכִים בָּהּ תִּשְׁלַג בְּצִלְמוֹן: הַנֶּחֱתֵן שֵׁלֵג כְּצֹמֶר כְּפֹר כְּאֹפֹר יִפְזֹר: לֹא תִירָא לְבֵיתָהּ מִשֵּׁלֵג כִּי כָל בֵּיתָהּ לְבֶשׂ שָׁנִים:

וַיֵּשֶׁב אַבְרָהָם אֶל נְעָרָיו וַיִּקְמוּ וַיִּלְכוּ יַחְדָּו אֶל בְּאֵר שָׁבַע וַיֵּשֶׁב אַבְרָהָם בְּבְאֵר שָׁבַע: וַיֵּשֶׁב יִצְחָק וַיַּחְפֹּר אֶת בְּאֵרֹת הַמַּיִם אֲשֶׁר חָפְרוּ בְיָמֵי אַבְרָהָם אָבִיו וַיִּסְתַּמּוּם פְּלִשְׁתִּים אַחֲרֵי מוֹת אַבְרָהָם וַיִּקְרָא לָהֶן שְׁמוֹת כְּשִׁמְתַּן אֲשֶׁר קָרָא לָהֶן אָבִיו: וַיַּחְפְּרוּ עַבְדֵי יִצְחָק בְּנַחַל וַיִּמְצְאוּ שֵׁם בְּאֵר מַיִם חַיִּים: וַיִּרְיִבוּ רְעֵי גֵרָר עִם רְעֵי יִצְחָק לֵאמֹר לָנוּ הַמַּיִם וַיִּקְרָא שֵׁם הַבְּאֵר עֵשֶׂק כִּי הִתְעַשְׂקוּ עִמּוֹ: וַיַּחְפְּרוּ בְּאֵר אַחֲרַת וַיִּרְיִבוּ גַם עָלֶיהָ וַיִּקְרָא שְׁמָהּ שְׁטִנָּה: וַיַּעֲתַק מִשֵׁם וַיַּחְפֹּר בְּאֵר אַחֲרַת וְלֹא רָבוּ עָלֶיהָ וַיִּקְרָא שְׁמָהּ רְחֹבוֹת וַיֹּאמֶר כִּי עָתָה הִרְחִיב יְהוָה יֵאֱהֹרֹנְהִי לָנוּ וּפְרִינוּ בְּאָרֶץ: וַיַּעַל מִשֵׁם בְּאֵר שָׁבַע: וַיְהִי בַיּוֹם הַהוּא וַיִּבְאוּ עַבְדֵי יִצְחָק וַיִּגְדּוּ לוֹ עַל אֲדוֹת הַבְּאֵר אֲשֶׁר חָפְרוּ וַיֹּאמְרוּ לוֹ מִצְאָנוּ מַיִם: וַיִּקְרָא אֹתָהּ שְׁבַעָה עַל כֵּן שֵׁם הָעִיר בְּאֵר שָׁבַע עַד הַיּוֹם הַזֶּה:

וְעֲשִׂיתָ אֶת נְרִתֶיהָ שְׁבַעָה וְהַעֲלֵה אֶת נְרִתֶיהָ וְהֵאִיר עַל עֶבֶר פְּנֵיהָ: כִּי הִנֵּה הָאָבֶן אֲשֶׁר נָתַתִּי לְפָנַי יְהוֹשֵׁעַ עַל אָבֶן אַחַת שְׁבַעָה עֵינַיִם הַנְּנִי מִפְתַּח פֶּתַח נְאֻם יְהוָה יֵאֱהֹרֹנְהִי צְבָאוֹת וּמִשְׁתִּי אֶת עוֹן הָאָרֶץ הִיא בַיּוֹם אֶחָד: בַּיּוֹם הַהוּא נְאֻם יְהוָה יֵאֱהֹרֹנְהִי צְבָאוֹת תִּקְרָאוּ אִישׁ לְרַעְהוּ אֶל תַּחַת גִּפְּן וְאֶל תַּחַת תְּאֵנָה: וַיֵּשֶׁב הַמְּלֶאךָ הַדְּבָר בִּי

ויערני כְּאִישׁ אֲשֶׁר יַעֲוֹר מִשְׁנֵתוֹ: וַיֹּאמֶר אֵלַי מָה אַתָּה רֹאֵה וְאָמַר
 רְאִיתִי וְהִנֵּה מִנּוֹרֵת זָהָב כְּלָה וְגִלְהָה עַל רֵאשָׁה וְשִׁבְעָה נִרְתְּיָה עָלֶיהָ
 שִׁבְעָה וְשִׁבְעָה מוֹצְקוֹת לְנִרוֹת אֲשֶׁר עַל רֵאשָׁה: אִמְרוֹת יְהוָה
 יֵאֱהוּדוּנְהִי אִמְרוֹת טְהוֹרוֹת כֶּסֶף צְרוּף בְּעֵלִיל לְאַרְץ מִזְקֵק שִׁבְעָתַיִם:
 חֲכָמוֹת בְּנִתָּה בִיתָה חֲצֵבָה עֲמוּדֶיהָ שִׁבְעָה:

וַיְבָרֶךְ דָּוִד אֶת יְהוָה לְעֵינָי כָּל הַקֶּהֱל. וַיֹּאמֶר דָּוִד בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה
 יֵאֱהוּדוּנְהִי אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אֲבִינוּ מֵעוֹלָם וְעַד עוֹלָם: לְךָ יְהוָה הַגְּדִלָה
 וְהַגְּבוּרָה וְהַתְּפָאֶרֶת וְהַנְּצִיחַ וְהַהוֹד כִּי כָל בְּשָׂמִים וּבְאַרְץ. לְךָ יְהוָה
 יֵאֱהוּדוּנְהִי הַמְּמַלְכָה וְהַמְתַּנְשֵׂא לְכָל לְרֵאשׁ: וְהַעֲשֶׂר וְהַכְּבוֹד מִלְּפָנֶיךָ
 וְאַתָּה מוֹשֵׁל בְּכָל וּבִיָּדְךָ פֶּתַח וּגְבוּרָה וּבִיָּדְךָ לְגַדֵּל וּלְחַזֵּק לְכָל: וְעַתָּה
 אֱלֹהֵינוּ מוֹדִים אֲנַחְנוּ לְךָ. וּמְהַלְלִים לְשֵׁם תְּפָאֶרְתְּךָ: וַיְבָרְכוּ שֵׁם
 כְּבוֹדְךָ וּמְרוֹמָם עַל כָּל בְּרָכָה וְתַהֲלָה: אַתָּה הוּא יְהוָה לְבָדְךָ אַתָּה
 עֲשִׂיתָ אֶת הַשְּׂמַיִם שְׁמֵי הַשְּׂמַיִם וְכָל צְבָאָם הָאָרֶץ וְכָל אֲשֶׁר עָלֶיהָ
 הַיָּמִים וְכָל אֲשֶׁר בָּהֶם וְאַתָּה מַחִיָּה אֶת כָּלָם. וַיְצַב הַשְּׂמַיִם לְךָ
 מִשְׁתַּחֲוִיִּים. אַתָּה הוּא יְהוָה הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר בְּחַרְתָּ בְּאַבְרָם וְהוֹצֵאתוֹ
 מֵאוּר כַּשְׂדִּים. וְשִׁמְתָּ שְׁמוֹ אַבְרָהָם, וּמִצַּאתָ אֶת לְבָבוֹ נֹאמֵן לְפָנֶיךָ.
 וְכָרוֹת עֲמוֹ הַבְּרִית לְתַת אֶת אָרֶץ הַכְּנַעֲנִי הַחֲתִי הָאֱמֹרִי וְהַפְּרִזִּי
 וְהַיְבוּסִי וְהַגְּרַגְשִׁי לְתַת לְזֹרְעוֹ. וַתִּקַּם אֶת דְּבָרֶיךָ כִּי צַדִּיק אַתָּה.
 וַתִּרְא אֶת עֲנִי אַבּוֹתֵינוּ בְּמִצְרַיִם. וְאַתָּה זַעַקְתָּם שְׂמַעְתָּ עַל יַם סוּף.
 וַתַּתֵּן אֹתָם וּמִפְתִּיִם בְּפָרְעָה וּבְכָל עֲבָדָיו וּבְכָל עַם אֲרָצוֹ כִּי יִדְעַתָּ כִּי
 הַזִּידוּ עָלֶיהֶם, וַתַּעַשׂ לְךָ שֵׁם כְּהַיּוֹם הַזֶּה. וְהַיּוֹם בְּקַעַתָּ לְפָנֶיךָ
 וַיַּעֲבְרוּ בְּתוֹךְ הַיָּם בְּיַבְשָׁה. וְאַתָּה רֹדְפֵיהֶם הַשְׁלַכְתָּ בַּמַּצּוֹלֹת כְּמוֹ אֶבֶן
 בְּיָם עֲזִים:

וַיִּשַׁע יְהוָה בַּיּוֹם הַהוּא אֶת יִשְׂרָאֵל מִיַּד מִצְרַיִם וַיִּרְא יִשְׂרָאֵל אֶת
 מִצְרַיִם מֵת עַל שְׁפַת הַיָּם: וַיִּרְא יִשְׂרָאֵל אֶת הַיָּד הַגְּדִלָה אֲשֶׁר עָשָׂה
 יְהוָה בְּמִצְרַיִם וַיִּירָאוּ הָעָם אֶת יְהוָה וַיֵּאֱמִינוּ בִּיהוָה וּבְמֹשֶׁה עַבְדּוֹ:
 אַז יִשִּׁיר מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשִּׁירָה הַזֹּאת לַיהוָה וַיֹּאמְרוּ לֵאמֹר
 אֲשִׁירָה לַיהוָה כִּי גָאָה גָאָה סוּס וְרָכְבוֹ רָמָה בָּיָם: עֲזִי וְזַמְרַת יְהוָה
 וַיְהִי לִי לִישׁוּעָה זֶה אֵלַי וְאֲנוּהוּ אֱלֹהֵי אָבִי וְאַרְמְמִנְהוּ: יְהוָה אִישׁ
 מִלְחָמָה יְהוָה שְׁמוֹ: מִרְכַּבַת פָּרְעָה וַחֲיִלוֹ יְרָה בָּיָם וּמִכְחַר שְׁלֹשִׁיו
 טָבְעוּ בָּיָם סוּף: תְּהַמַּת יְכַסִּימוּ יָרְדוּ בַּמַּצּוֹלֹת כְּמוֹ אֶבֶן: וַיִּמְנַח יְהוָה

נֶאֱדָרִי בַפֶּתַח יְמִינֶךָ יְהוָה תִּרְעֵץ אוֹיֵב: וּבָרֵב גְּאוּנֶךָ תִּהְרָס קְמִיךָ
 תִּשְׁלַח חֲרֹנֶךָ לְאֶכְלָמוּ פִקֵּשׁ: וּבְרוּחַ אַפִּיךָ נִעְרַמוּ מַיִם נִצְבּוּ כְמוֹ נֵד
 נְזִלִים קָפְאוּ תִהְיֶה בְּלֵב יָם: אָמַר אוֹיֵב אֶרְדֶּף אֲשִׁיג אֶחְלַק שְׁלַל
 תִּמְלֶאמוּ נַפְשֵׁי אַרְיֵק חֲרָבִי תוֹרִישְׁמוּ יָדַי: נִשְׁפֹּת בְּרוּיֶךָ פֶּסֶמוּ יָם
 צָלְלוּ כְעוֹפֹרֶת בְּמַיִם אֲדִירִים: מִי כְמִכָּה בְּאֵלֶם יְהוָה מִי כְמִכָּה נֶאֱדָר
 בַּקֶּדֶשׁ נוֹרָא תִהְיֶה עֲשֵׂה פֶלְא: נְטִיתָ יְמִינֶךָ תִּבְלַעְמוּ אֶרֶץ: נְחִיתָ
 בַּחֲסִדֶךָ עִם זֶה גְּאֻלְתָּ נִהְלֵת בְּעֶזֶךָ אֵל נוֹה קְדֻשָּׁךָ: שָׁמְעוּ עַמִּים יִרְגְּזוּן
 חֵיל אַחֲזוּ וְיִשְׁבִּי פֶלֶשֶׁת: אֲזוּ נִבְהָלוּ אֱלוֹפֵי אֲדוּם אֵילֵי מוֹאָב יִאֲחַזְמוּ
 רַעַד נִמְגּוּ כֹל יִשְׁבֵי כְנָעַן: תִּפֹּל עֲלֵיהֶם אֵימָתָה וּפְחַד בְּגֹדֶל זְרוּעֶךָ
 יִדְמוּ פֶּאֶבֶן עַד יַעֲבֹר עִמָּךָ יְהוָה עַד יַעֲבֹר עִם זֶה קְנִיתָ: תִּבְאָמוּ
 וְתִטְעַמוּ בְּהַר נַחֲלֶתְךָ מְכוּן לְשִׁבְתֶּךָ פִּעֲלֵתָ יְהוָה מִקֶּדֶשׁ אֲדָנִי כּוֹנְנִי
 יָדִיךָ: יְהוָה אֵלֵיךָ לְעֵלְמָם וְעַד: כִּי בָא סוּס פָּרְעֹה בְּרִכְבוֹ וּבִפְרָשָׁיו
 בָּיָם וַיִּשָּׁב יְהוָה עֲלֵהֶם אֵת מִי הָיָם וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל הִלְכוּ בִּיבֹשָׁה בְּתוֹךְ
 הַיָּם:

וּתְקַח מַרְיָם הַנְּבִיאָה אַחֲוֹת אֶהְרֹן אֵת הַתֶּף בְּיָדָהּ וּתִצָּאֵן כָּל הַנְּשִׂיִם
 אַחֲרֶיהָ בַּתְּפִים וּבַמַּחֲלֹת: וּתַעֲזֵן לָהֶם מַרְיָם שִׁירוֹ לַיהוָה כִּי גָאָה גְּאָה
 סוּס וְרִכְבוֹ רָמָה בָּיָם: וַיִּסַּע מֹשֶׁה אֵת יִשְׂרָאֵל מִיַּם סוּף וַיִּצְאוּ אֶל
 מִדְּבַר שׁוּר וַיִּלְכוּ שְׁלֹשֶׁת יָמִים בַּמִּדְבָּר וְלֹא מָצְאוּ מַיִם: וַיִּבְאוּ מֵרְתָה
 וְלֹא יָכְלוּ לִשְׁתֹּת מַיִם מִמֶּרְהָ כִּי מַרִּים הֵם עַל כֵּן קָרָא שְׁמָה מְרָה:
 וַיִּלְנוּ הָעָם עַל מֹשֶׁה לֵאמֹר מַה נִּשְׁתָּה: וַיִּצְעַק אֵל יְהוָה וַיֹּרְהוּ יְהוָה
 עֵץ וַיִּשְׁלַף אֵל הַמַּיִם וַיִּמְתְּקוּ הַמַּיִם שֵׁם שֵׁם לוֹ חֶק וּמִשְׁפָּט וְשֵׁם
 נֶסֶה: וַיֹּאמֶר אִם שָׁמוֹעַ תִּשְׁמַע לְקוֹל אֵל יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וְהִישָׁר בְּעֵינָיו
 תַּעֲשֶׂה וְהִאֲזַנְתָּ לְמִצְוֹתָיו וְשָׁמַרְתָּ כָּל חֻקָּיו כָּל הַמִּחְלָה אֲשֶׁר שָׁמַתִּי
 בְּמִצְרַיִם לֹא אֲשִׁים עֲלֶיךָ כִּי אֲנִי יְהוָה רֹפְאֶךָ:

שִׁיר הַמַּעֲלוֹת מִמַּעַמְמֵקִים קְרָאתֶיךָ יְהוָה: אֲדָנִי שָׁמְעָה בְּקוֹלֵי תְהִינָה
 אֲזַנֶּיךָ קְשִׁבוֹת לְקוֹל תְּחִנּוּנָי: (יֹאמֶר פֶּסוּק זֶה שֶׁבַע פַּעַמִּים) אִם עֲוֹנוֹת
 תִּשְׁמַר יְהוָה אֲדָנִי מִי יַעֲמֵד: אִם עֲוֹנוֹת תִּשְׁמַר יְהוָה אֲדָנִי מִי יַעֲמֵד: אִם
 עֲוֹנוֹת תִּשְׁמַר יְהוָה אֲדָנִי מִי יַעֲמֵד: אִם עֲוֹנוֹת תִּשְׁמַר יְהוָה אֲדָנִי מִי
 יַעֲמֵד: אִם עֲוֹנוֹת תִּשְׁמַר יְהוָה אֲדָנִי מִי יַעֲמֵד: אִם עֲוֹנוֹת תִּשְׁמַר יְהוָה
 אֲדָנִי מִי יַעֲמֵד: אִם עֲוֹנוֹת תִּשְׁמַר יְהוָה אֲדָנִי מִי יַעֲמֵד: כִּי עִמָּךָ
 הַסְּלִיחָה לְמַעַן תִּנָּרָא: קוֹיֵתִי יְהוָה קוֹתָה נַפְשִׁי וְלִדְבָרוֹ הוֹחֵלֵתִי:

נְפָשֵׁי לְאֲדָנִי מְשֻׁמְרִים לְבִקְרָה שְׁמֹרִים לְבִקְרָה: יַחַל יִשְׂרָאֵל אֶל יְהוָה כִּי
עִם יְהוָה הַחֲסֵד וְהַרְבֵּה עֲמוּ פְדוּת: וְהוּא יַפְדֶּה אֶת יִשְׂרָאֵל מִכָּל
עֲוֹנוֹתָיו:

יֵאמֹר פְּסוּקֵי זֶה שֶׁלֹּשׁ פְּעָמִים.

וְאֲנִי תַפְלְתִּי לָךְ יְהוָה יֵאֱהַדְוֵנִי עֵת רְצוֹן אֱלֹהִים בְּרַב חֲסִדֶיךָ עֲנֵנִי
בְּאֵמַת יִשְׁעֶךָ:

וְאַחַר כֵּן יֵאמֹר פְּסוּקִים אֵלֶּיךָ שֶׁלֹּשׁ פְּעָמִים:

מִי אֵל כְּמוֹךָ נִשְׂא עוֹן וְעִבֵּר עַל פֶּשַׁע לְשֹׂאֲרֵי נַחֲלָתוֹ, לֹא הִחְזִיק
לְעַד אִפּוֹ כִּי חֲפֵץ חֲסֵד הוּא: יָשׁוּב יִרְחַמְנוּ וְיִכְבָּשׁ עֲוֹנוֹתֵינוּ, וְתִשְׁלַח
בְּמַצְלוֹת יָם כָּל חַטָּאתָם: תִּתֵּן אֵמַת לִיעֲקֹב חֲסֵד לְאַבְרָהָם, אֲשֶׁר
נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְתְּיָנוּ מִיַּמֵּי קֶדֶם:

יְקַח בְּיָדוֹ שְׁלֹשׁ מְאוֹת וּשְׁלֹשִׁים וּשְׁלֹשָׁה פְּרוּטוֹת, (שֶׁל 10 אַגוּרוֹת)

לְהַפְרִישׁם לְצַדִּיקָה, וְיֵאמֹר:

לְשֵׁם יְחִוּד קוֹדֶשְׁךָ בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְנֵתִיָּהּ, בְּדַחֲלוֹ וּרְחֻמוֹ וּרְחֻמוֹ
וּדְחֻלוֹ, לְיַחְדָּא שְׁם י"ה בּו"ה בְּיַחְוּדָא שְׁלִים (יְהו"ה) בְּשֵׁם כָּל
יִשְׂרָאֵל, הָרִינִי מִפְּרִישׁ שְׁל"ג פְּרוּטוֹת שְׁבִיבֵי לְצַדִּיקָה. וְיֵהִי רְצוֹן
מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהַדְוֵנִי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שְׁתַּעֲשֶׂה לְמַעַן
רַחֲמֶיךָ וְחֲסִדֶיךָ, וְלְמַעַן הַפְּרִישׁתָּ שְׁל"ג פְּרוּטוֹת אֵלֶּיךָ שֶׁהַפְּרִישְׁתִּים
לְצַדִּיקָה, וְלְמַעַן מִקְרָאֵי קֹדֶשׁ אֲשֶׁר קָרִיתִי לְפָנֶיךָ, וְלְמַעַן סוּדוֹתֵיךָ,
וְלְמַעַן שְׁמוֹתֶיךָ הַקְּדוֹשִׁים הַרְמוּזִים בָּהֶם, יְהִיָּה חָשׁוּב וּמְקַבֵּל
וּמְרַצָּה לְפָנֶיךָ כְּאֵלֶּיךָ עֲשִׂיתִי תְקוּן הַשְּׁלֵג, כְּרָאוּי לְתִקּוֹן הַפְּגָם שֶׁל
עוֹן הַנְּגִידָה, וּבְרַב רַחֲמֶיךָ וְחֲסִדֶיךָ יִחְזְרוּ שְׁבָעָה נַחֲלֵי הַמַּלְכוּת לְהִיּוֹת
מְלָאִים וּשְׁלֵמִים, מְאִירִים וּמְזַהְרִים וְנִשְׁפָּעִים כְּרִצּוֹנְךָ. יְהִי לְרִצּוֹן
אֲמֵרִי כִּי וְהִגִּיּוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ יְהוָה צוּרִי וְגֹאֲלִי.

יְקַח בְּיָדוֹ עוֹד שְׁלֹשׁ מְאוֹת וּשְׁלֹשִׁים וּשְׁלֹשָׁה פְּרוּטוֹת וְיֵאמֹר:

לְשֵׁם יְחִוּד קוֹדֶשְׁךָ בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְנֵתִיָּהּ בְּדַחֲלוֹ וּרְחֻמוֹ, וּרְחֻמוֹ
וּדְחֻלוֹ, לְיַחְדָּא שְׁם י"ה בּו"ה בְּיַחְוּדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל, הָרִינִי
מִפְּרִישׁ שְׁלֹשׁ מְאוֹת וּשְׁלֹשִׁים וּשְׁלֹשָׁה פְּרוּטוֹת אֵלֶּיךָ לְצַדִּיקָה.
וְיֵהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהַדְוֵנִי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵי, שְׁתַּעֲשֶׂה

למען רחמיך וחסדיך, ולמען פסוקי תורה נביאים וכתובים שקריתי לפניך, ולמען סודותיהם, ולמען הפרשת שלש מאות ושלישים ושלוש פרוטות אלו אשר הפרשתי לצדקה, שיהא חשוב ומקבל ומרוצה לפניך כאלו עשיתי תקון השלג כראוי בכל הפונות הראויים לכוון, לתקן הפגם שפגמתי בשמך הגדול במלוי ההי"ן (יוד ה"ה ו"ו ה"ה) בשכבי עם הגויה נדה שפחה זונה (האשה תאמר, בשכבי עם גוי ערל לב וערל בשר, וטמא). ויוסר ממני קשירת הכלב שבקלפה. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך, יהוה יאהדונה צורי וגאלי:

יקח בידו עוד שלש מאות ושלישים ושלוש פרוטות וכוון שהם מספר אל"ף אל"ף ויאמר בקשה זו:

יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו שתעשה למען רחמיך וחסדיך, ולמען מצות הפרשת של"ג פרוטות אלו שבדי שאני מפרישם לצדקה, ולמען מקראי קדש אשר קריתי לפניך, ולמען סודות הרמוזים בהם, יהיה חשוב ומקבל ומרוצה לפניך כאלו עשיתי תקון השל"ג, לגלגל גופי בשלג תשע פעמים, לתקן הפגם שפגמתי בשלשה אותיות אל"ף אל"ף אל"ף שבשם אהי"ה שבבינה, וכרב רחמיך וחסדיך יתזרו שלשה אל"ף אל"ף אל"ף למקומם העליון, ויתחברו באותיות הי"ה וישלמו שלשה שמות אהיה שבבינה (אל"ף הי"וד ה"י, אל"ף ה"א יו"ד ה"א, אל"ף ה"ה יו"ד ה"ה), ויהיו שלמים ומלאים ומאירים במקומם העליון כרצונך:

אם יזמן באותו זמן שלג, יקח חתיכת שלג, ואם לאו, אם אפשר יקפיא מים במקרר חשמלי, ויגלגל ידיו בה ימין ושמאל, אצבעות וכף וזרוע, פנים ואחור, ויאמר בתחלה בקשה זו:

לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה ברחלו ורחמו, ורחמו ורחלו, ליחדא שם י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל, הריני מוכן ומזמן לגלגל אצבעותי וכפי זרועי הימין והשמאל בשלג תשע פעמים, ויהי רצון מלפניך יהוה יאהדונה ואלהי אבותי, שתהא חשובה ומקבלת ורצויה לפניך גלגול ידי בשלג תשע פעמים, כאלו גלגלתי כל גופי כלו בשלג תשע פעמים, לתקן

מה שפגמתי בשם הוי"ה במלוי ההי"ן (יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה) אשר הוא במלכות דקדושה, והוא המעלה מין נוקבין קדישין שבה, ועל ידי גלגול ידי בשלג תשע פעמים, יתקן הפגם אשר פגמתי, ויוסר ממני קשירת השגל שהוא הפלב החיצון שבקלפה. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה דינו כוננה עלינו ומעשה דינו כוננהו:

(אם אי אפשר לו בשום אופן להשיג קרח או שלג באותו יום, בדיעבד יעשה דבר זה ביום אחר.)

יגלגל הקרח על זרועותיו וכפות ידיו עד סוף אצבעותיו, עוד שבע פעמים לכל צד. וקדם שיגלגל יאמר:

לשם יחוד קדשא בריך ושכינתיה, בדחילו ורחימו ורחימו ודחילו, ליחדא שם י"ה בו"ה ביחודא שלים (יהו"ה) בשם כל ישראל, הריני מוכן לגלגל זרועי וכפי ואצבעותי ימין ושמאל על השלג שבע פעמים, ויהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שתהא חשוכה ומקבלת ורצויה גלגול ידי בשלג שבע פעמים, כאלו גלגלתי כל גופי פנים ואחור בשלג שבע פעמים, ויחזרו על ידי שבועה נחלי המלכות להיות נמשכים ונתקנים כבתחלה פרוצוניה. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגאלי:

יגלגל הקרח על זרועותיו וכפות ידיו עד סוף אצבעותיו עוד תשע פעמים לכל צד. וקדם שיגלגל יאמר:

לשם יחוד קדשא בריך הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו ורחימו ודחילו, ליחדא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל, הריני מוכן לגלגל אצבעותי וכפי וזרועי הימין והשמאל בשלג תשע פעמים. ויהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שיהא חשוב ומקבל ומרצה גלגול ידי בשלג תשע פעמים, לתקן מה שפגמתי בשלש אותיות אל"ף אל"ף אל"ף, שגרמתי לסלקם מן שלשה שמות אהי"ה שבבינה, ונשארו כל אחד מהם בסוד הי"ה בלבד. ועתה בגלגול ידי תשע פעמים בשלג שעולה מספר אל"ף אל"ף אל"ף, יחזרו שלש אותיות אל"ף אל"ף אל"ף למקומם, וישלמו שלשה שמות אהיה שבבינה. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו

ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו:

י'אמר פסוקים אלו

ואני אמרתי בקפזי נגרותי מנגד עיניך אכן שמעת קול תחנוני בשועי אליך: ועשה חסד לאלפים לאהביו ולשמרי מצותיו: וידעת פי יהוה אלהיך הוא האלהים האל הנאמן שמר הברית והחסד לאהביו ולשמרי מצותו לאלהך דור: הקטן יהיה לאלהך והצעיר לגוי עצום אני יהוה יאהדונה בעתה אחישנה: כמגדל דויד צוארף בנוי לתלפיות אלה המגן תלוי עליו כל שליטי הגבורים: פרם היה לשלמה כבעל המון נתן את הפרם לנטרים איש יבא בפריו אלה קסף: פרמי שלי לפני האלה לך שלמה ומאמים לנטרים את פרו:

אחר כך ידליק שבעה נרות בבית הפנסת, כנגד שבע ספירות חסד גבורה תפארת נצח הוד יסוד מלכות. וידליק עוד שני נרות, אחד לכבוד יוסף הצדיק, ואחד לכבוד בניהו בן יהוידע, עליהם השלום.

אחר כך אם אפשר יבא אדם אחר ויביא כבלי ברזל ויתן שני רגליו בהם, וקודם שיתגם ברגליו יאמר בקשה זו:

הריני מוכן לקבל בלב שלם ובנפש חפצה צער וענוי של כבלי ברזל, לכפר עון שחטאתי בביאתי על גויה נכריה ושכבתי אותה, ויהי רצון מלפניך יהוה יאהדונה אלהי ואלהי אבותי, שיהיה חשוב ומקבל ומרוצה לפניך צער כבלי ברזל שאני מצטער בו ביום הזה, שתצילני ברחמיך מן גלגול הפלב שהוא אותיות כב"ל, ויהיה צערי בכבל הזה תמורת גלגול הפלב, ותצילני ברחמיך וחסדיך למען שמך הגדול (יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה) ולמען זכות אברהם איש החסד שנאמר בו ואברהם זקן בא בימים ויהוה יאהדונה ברוך את אברהם בכ"ל, ולמען זכות יוסף צדיקו שנאמר בו ענו בכב"ל רגלו ברזל באה נפשו, עד עת בא דברו אמרת יהוה יאהדונה צרפתהו: שלח מלה ויתירהו מושל עמים ויפתחהו. ולמען זכות עבדך כלב בן פוניה, שנאמר בו ועבדי כלב עקב היתה רוח אחרת עמו וימלא אחריו. ולמען זכות עבדך בניהו בן יהוידע, שנאמר בו ובניהו בן יהוידע בן איש חיל רב פעלים מקבצאל, הוא הכה את

שני אריאל מואב והוא ירד והפה את הארי בתוך הבור ביום השלג. ולמען זכות עבדך אליהו הנביא זכור לטוב, שכתוב בו ויעל אליהו בסערה השמים, ומספר שמו עולה ב"ן, יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהנה יאהדונה צורי וגאלי. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו: ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו:

ישים בפכל שתי רגליו, וישארו רגליו בפכל לפחות שלש שעות, ואם יהיו יותר, עדיף. וכעת שרגליו בפכל יאמר פרק זה שלש פעמים. גם מי שלא כובלים לו את רגליו יאמר פרקים אלו.

(תהלים פרק קי"ט) אשרי תמימי דרך, החלכים בתורת יהוה: ב אשרי נצרי עדתיו, בכל לב ידרשוהו: ג אף לא פעלו עולה בדרךיו הלכו: ד אתה צויתה פקדיך לשמר מאד: ה אחלי לפני דרכי לשמר חקיך: ו אז לא אבוש בהביטי אל כל מצותיך: ז אודך בישר לבב בלמדי משפטי צדקך: ח את חקיך אשמר אל תעזבני עד מאד: ט במה יזפה נער את ארחו לשמר כדברך: י בכל לבי דרשתיך אל תשגני ממצותיך: יא בלבי צפנתי אמרתך למען לא אחטא לך: יב ברוך אתה יהוה למדני חקיך: יג בשפתי ספרתי כל משפטי פיך: יד בדרך עדותיך ששתי פעל כל הון: טו בפקודיך אשיחה ואביטה ארחתיך: טז בחקתיך אשתעשע לא אשכח דברך: יז גמל על עבדך אחיה ואשמרה דברך: יח גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך: יט גר אנכי בארץ אל תסתר ממני מצותיך: כ גרסה נפשי לתאבה אל משפטיך בכל עת: כא גערת זדים ארורים השגים ממצותיך: כב גל מעלי חרפה ובוז כי עדתיך נצרתי: כג גם ישבו שרים בי נדברו עבדך ישיח בחקך: כד גם עדתיך שעשעי אנשי עצתי: כה דבקה לעפר נפשי חני כדברך: כו דרכי ספרתי ותענני למדני חקיך: כז דרך פקודיך הבינני ואשיחה בנפלאותיך: כח דלפה נפשי מתוגה קימני כדברך: כט דרך שקר הסר ממני ותורתך חנני: ל דרך אמונה בחרתי משפטיך שותי: לא דבקתי בעדותיך יהנה אל תבישני: לב דרך מצותיך ארוץ כי תרחיב לבי: לג הורני יהנה

דָּרָךְ חֲקִידָה וְאַצְרִינָה עֶקֶב: לֹד הִבִּינִי וְאַצְרָה תּוֹרְתֶךָ וְאַשְׁמְרֶנָּה בְּכָל
 לֵב: לֹה הִדְרִיכֵנִי בְּנֹתִיב מִצּוֹתֶיךָ כִּי בּוֹ חִפְצָתִי: לוֹ הִט לִבִּי אֶל
 עֲדוֹתֶיךָ וְאֶל אֵל בְּצַע: לֹז הֵעֵבֵר עֵינַי מִרְאוֹת שְׂוֹא בְּדַרְכֶּךָ חֲיִנִי: לח
 הָקֵם לְעִבְדֶּךָ אִמְרֹתֶךָ אֲשֶׁר לִירְאָתֶךָ: לט הֵעֵבֵר חֲרַפְתִּי אֲשֶׁר יָגַרְתִּי
 כִּי מִשְׁפָּטֶיךָ טוֹבִים: מ הִנֵּה תֹאבְתִי לְפָקֶדֶיךָ בְּצִדְקָתֶךָ חֲיִנִי: מא
 וַיִּבְאֵנִי חֲסֶדְךָ יְהוָה תְּשׁוּעָתֶךָ כְּאִמְרֹתֶךָ: מב וְאַעֲנֶה חֲרַפִּי דָבָר כִּי
 בְּטַחְתִּי בְּדַבְּרֶךָ: מג וְאֶל תִּצַּל מִפִּי דָבָר אֶמֶת עַד מָאֵד כִּי לְמִשְׁפָּטֶיךָ
 יִחְלָתִי: מד וְאַשְׁמְרָה תּוֹרְתֶךָ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד: מה וְאַתְּהַלְכָה
 בְּרַחֲבָה כִּי פָקֶדֶיךָ דְרָשְׁתִּי: מו וְאַדְבַּרְהָ בְּעֹדְתֶיךָ נֶגֶד מַלְכִים וְלֹא
 אֲבוֹשׁ: מז וְאַשְׁתַּעֲשַׁע בְּמִצּוֹתֶיךָ אֲשֶׁר אֶהְבֵּתִי: מח וְאַשָּׂא כְּפִי אֶל
 מִצּוֹתֶיךָ אֲשֶׁר אֶהְבֵּתִי וְאַשִׁיחָה בְּחֻקֶיךָ: מט זָכַר דָּבָר לְעִבְדֶּךָ עַל
 אֲשֶׁר יִחְלָתֵנִי: נ זֹאת נִחְמַתִּי בְּעֵינַי כִּי אִמְרֹתֶךָ חֲיִתֵנִי: נא וַיְדִים
 הַלִּיצֵנִי עַד מָאֵד מִתּוֹרְתֶךָ לֹא נָטִיתִי: נב זְכַרְתִּי מִשְׁפָּטֶיךָ מְעוֹלָם |
 יְהוָה וְאַתְּנַחֵם: נג זִלְעָפָה אַחְזֹתֵנִי מְרַשְׁעִים עֲזָבִי תּוֹרְתֶךָ: נד זְמֵרוֹת
 הָיוּ לִי חֻקֶיךָ בְּבֵית מְגוּרָי: נה זְכַרְתִּי בְּלִילָה שִׁמְךָ יְהוָה וְאַשְׁמְרָה
 תּוֹרְתֶךָ: נו זֹאת הָיְתָה לִי כִּי פָקֶדֶיךָ נִצְרָתִי: נז חֲלָקִי יְהוָה אִמְרֹתִי
 לְשֹׁמֵר דְּבָרֶיךָ: נח חֲלִיתִי פָנֶיךָ בְּכָל לֵב חֲנִנִי כְּאִמְרֹתֶךָ: נט חֲשַׁבְתִּי
 דְרָכִי וְאַשִׁיבָה רַגְלִי אֶל עֲדוֹתֶיךָ: ס חֲשַׁתִּי וְלֹא הִתְמַהֵמְהֵתִי לְשֹׁמֵר
 מִצּוֹתֶיךָ: סא חֲבָלֵי רַשְׁעִים עוֹנְדֵי תּוֹרְתֶךָ לֹא שָׁכַחְתִּי: סב חֲצוֹת
 לִילָה אֶקוֹם לְהוֹדוֹת לָךְ עַל מִשְׁפָּטֵי צִדְקָתֶךָ: סג חִבֵּר אָנִי לְכָל אֲשֶׁר
 יִרְאוּךָ וְלִשְׁמֵרֵי פִקּוּדֶיךָ: סד חֲסֶדְךָ יְהוָה מְלֹאָה הָאָרֶץ חֻקֶיךָ לְמִדְנֵי:
 סה טוֹב עֲשִׂיתָ עִם עִבְדֶּךָ יְהוָה כְּדַבְּרֶךָ: סו טוֹב טַעַם וְדַעַת לְמִדְנֵי כִּי
 בְּמִצּוֹתֶיךָ הֶאֱמַנְתִּי: סז טָרַם אֶעֱנֶה אָנִי שִׁגַּג וְעַתָּה אִמְרֹתֶךָ שְׁמַרְתִּי:
 סח טוֹב אָתָּה וּמְטִיב לְמִדְנֵי חֻקֶיךָ: סט טָפְלוּ עָלַי שִׁקָּר וַיְדִים אָנִי
 בְּכָל לֵב אֲצִיר פִּקּוּדֶיךָ: ע טָפַשׁ כַּחֲלָב לִבִּי אָנִי תּוֹרְתֶךָ שֶׁעֲשִׂיתִי:
 עא טוֹב לִי כִּי עֲנִיתִי לְמַעַן אֶלְמַד חֻקֶיךָ: עב טוֹב לִי תּוֹרַת פִּיךָ
 מֵאֲלֵפֵי זָהָב וְכֶסֶף: עג יָדִיךָ עָשׂוּנִי וַיְכַוְּנֵנִי הִבִּינִי וְאַלְמַדָּה
 מִצּוֹתֶיךָ: עד יִרְאַיֶךָ יִרְאוּנִי וַיִּשְׁמְחוּ כִּי לְדַבְּרֶךָ יִחְלָתִי: עה יַדְעֵתִי
 יְהוָה כִּי צָדֵק מִשְׁפָּטֶיךָ וְאַמוּנָה עֲנִיתֵנִי: עו יְהִי נָא חֲסֶדְךָ לְנַחֲמֵנִי
 כְּאִמְרֹתֶךָ לְעִבְדֶּךָ: עז יִבְאוּנִי רַחֲמֶיךָ וְאַחֲיֶה כִּי תּוֹרְתֶךָ שֶׁעֲשִׂיתִי: עח
 יִבְשׂוּ וַיְדִים כִּי שִׁקָּר עוֹתוֹנִי אָנִי אֲשִׁיחַ בְּפִקּוּדֶיךָ: עט יִשׁוּבוּ לִי יִרְאַיֶךָ

ויִדְעֵי עֲדֹתֶיךָ: פּ יְהִי לְבִי תְמִים בְּחֻקֶיךָ לְמַעַן לֹא אֲבוֹשׁ: פֹּא כָלְתָה
 לְתַשׁוּעָתְךָ נִפְשִׁי לְדַבְרְךָ יְחֹלְתִי: פֹּב כָּלוּ עֵינַי לְאִמְרֹתֶיךָ לֵאמֹר מִתִּי
 תִּנְחַמְנִי: פֹּג כִּי הֵייתִי כְּנֹאד בְּקִיטוֹר חֻקֶיךָ לֹא שָׁכַחְתִּי: פֹּד כַּמָּה יָמֵי
 עֲבָדְךָ מִתִּי תַעֲשֶׂה בְּרֹדְפֵי מִשְׁפָּט: פֹּה כָרוּ לִי זָדִים שִׁיחוֹת אֲשֶׁר לֹא
 כְּתוּרְתֶךָ: פֹּו כָל מִצְוֹתֶיךָ אָמוּנָה שֶׁקָּר רְדָפוּנִי עֲזָרְנִי: פֹּז כַּמַּעַט
 כְּלוּנִי בְּאָרֶץ וְאֲנִי לֹא עֲזַבְתִּי פִקְדֶיךָ: פֹּח כְּחֹסְדֶךָ חֲיִנִי וְאֶשְׁמְרָה
 עֲדוֹת פִּיךָ: פֹּט לְעוֹלָם יְהוָה דְּבָרְךָ נֹצֵב בְּשִׁמְיָם: צ לְדֹר וְדֹר אָמוּנְתֶךָ
 כּוֹנֵנֶת אֶרֶץ וְתַעֲמֹד: צֹא לְמִשְׁפָּטֶיךָ עֲמָדוֹ הַיּוֹם כִּי הִפֵּל עֲבָדֶיךָ: צב
 לוֹלִי תוֹרְתֶךָ שֶׁעָשִׂי אֲז אֲבֹדְתִי בְּעֵנָי: צג לְעוֹלָם לֹא אֶשְׁכַּח
 פִּקְדוֹתֶיךָ כִּי בָם חֲיִיתִנִּי: צד לֵךְ אֲנִי הוֹשִׁיעֵנִי כִּי פִקְדוֹתֶיךָ דְרָשְׁתִּי: צה
 לִי קוֹו רְשָׁעִים לְאֲבֹדְנִי עֲדֹתֶיךָ אֶתְבוֹנֵן: צו לְכֹל תִּכְלָה רְאִיתִי קֶץ
 רַחֲבָה מִצְוֹתֶיךָ מְאֹד: צז מָה אֶהְבֵּתִי תוֹרְתֶךָ כָּל הַיּוֹם הִיא שִׁיחֹתִי:
 צח מֵאִיבֵי תַחֲכַמְנִי מִצְוֹתֶיךָ כִּי לְעוֹלָם הִיא לִי: צט מִכָּל מְלַמְדֵי
 הַשָּׁפְלִיתִי כִּי עֲדוֹתֶיךָ שִׁיחָה לִי: ק מִזְקֵנִים אֶתְבוֹנֵן כִּי פִקְדוֹתֶיךָ נִצְרָתִי:
 קֹא מִכָּל אֶרֶח רַע כְּלֹאֲתִי רִגְלִי לְמַעַן אֶשְׁמֵר דְּבָרְךָ: קב מִמִּשְׁפָּטֶיךָ
 לֹא סָרְתִי כִּי אֶתָּה הוֹרְתִנִּי: קג מָה נִמְלָצוּ לְחַפְּי אִמְרֹתֶיךָ מִדְּבַשׁ לְפִי:
 קד מִפִּקְדוֹתֶיךָ אֶתְבוֹנֵן עַל כֵּן שָׁנֵאתִי כָּל אֶרֶח שֶׁקָּר: קה גֵּר לְרִגְלִי
 דְּבָרְךָ וְאוֹר לְנִתְיָבְתִי: קו נִשְׁבַּעְתִּי וְאַקְיָמָה לְשֹׁמֵר מִשְׁפָּטֵי צִדְקֶךָ: קז
 נְעִינִיתִי עַד מְאֹד יְהוָה חֲיִנִי כְּדְבָרְךָ: קח נִדְבּוֹת פִּי רִצָּה נָא יְהוָה
 וּמִשְׁפָּטֶיךָ לְמַדְנִי: קט נִפְשִׁי בְּכַפִּי תִמְיֵד וְתוֹרְתֶךָ לֹא שָׁכַחְתִּי: קי
 נִתְנֶנּוּ רְשָׁעִים פֶּח לִי וּמִפִּקְדוֹתֶיךָ לֹא תַעֲיִתִי: קיא נִחֹלְתִי עֲדוֹתֶיךָ
 לְעוֹלָם כִּי שָׁשׂוֹן לְבִי הֵמָּה: קיב נִטִּיתִי לְבִי לַעֲשׂוֹת חֻקֶיךָ לְעוֹלָם
 עֲקֹב: קיג סַעֲפִים שָׁנֵאתִי וְתוֹרְתֶךָ אֶהְבֵּתִי: קיד סִתְרִי וּמַגְנִי אֶתָּה
 לְדְבָרְךָ יְחֹלְתִי: קטו סוּרוּ מִמְּנִי מְרַעִים וְאַצְרָה מִצְוֹת אֱלֹהֵי: קטז
 סִמְכֵנִי כְּאִמְרֹתֶיךָ וְאַחֲזֵה וְאֵל תְּבִישְׁנִי מִשְׁבָּרִי: קיז סַעֲדֵנִי וְאַוְשַׁעַה
 וְאַשְׁעָה בְּחֻקֶיךָ תִמְיֵד: קיח סִלִּיתָ כָּל שׂוֹגִים מִחֻקֶיךָ כִּי שֶׁקָּר
 תִּרְמִיתָם: קיט סִגִּים הַשִּׁבְתָּ כָּל רְשָׁעֵי אֶרֶץ לְכֵן אֶהְבֵּתִי עֲדֹתֶיךָ: קכ
 סִמֵּר מִפִּתְחֶיךָ בְּשָׂרִי וּמִמִּשְׁפָּטֶיךָ יִרְאֵתִי: קכא עֲשִׂיתִי מִשְׁפָּט וְצִדְקָה
 כָּל תַּנְיַחְנִי לַעֲשֹׂקִי: קכב עֲרַב עֲבָדְךָ לְטוֹב אֵל יַעֲשֶׂקֵנִי זָדִים: קכג
 עֵינַי כָּלוּ לִישׁוּעָתֶךָ וּלְאִמְרֹת צִדְקֶךָ: קכד עֲשֶׂה עִם עֲבָדֶיךָ כְּחֹסְדֶךָ
 וְחֻקֶיךָ לְמַדְנִי: קכה עֲבָדְךָ אֲנִי הִבִּינִי וְאַדְעָה עֲדֹתֶיךָ: קכו עַת

לַעֲשׂוֹת לַיהוָה הִפְרוּ תוֹרָתְךָ: קִכּוּ עַל פֶּן אֶהְבֵּתִי מִצְוֹתֶיךָ מִזֶּהָב
 וּמִפָּז: קִכּח עַל כֵּן כָּל פְּקוּדֵי כָל יִשְׂרָאֵל כָּל אֲרַח שֶׁקָּר שָׁנֵאתִי: קִכּט
 פְּלֹאוֹת עֲדוּתֶיךָ עַל כֵּן נִצַּרְתֶּם נִפְשֵׁי: קִל פֶּתַח דְּבָרֶיךָ יֵאִיר מִבֵּין
 פְּתוּיִים: קִלא פִּי פִּעֲרָתִי וְאֶשְׁאַפֶּה כִּי לְמִצְוֹתֶיךָ יֵאָבֵתִי: קִלב פִּנָּה אֵלַי
 וְחֲנִנִי כְּמִשְׁפֵּט לְאַהֲבֵי שְׁמֶךָ: קִלג פְּעָמֵי הַכֵּן בְּאִמְרָתְךָ וְאֵל תִּשְׁלַט
 בִּי כָּל אֲנֹן: קִלד פִּדְנִי מֵעֶשֶׂק אָדָם וְאֶשְׁמְרָה פְּקוּדֶיךָ: קִלה פִּנְיֶיךָ
 הָאֵר בְּעֵבְדֶךָ וְלִמְדֵנִי אֵת חֻקֶיךָ: קִלו פִּלְגִי מִיָּם יִרְדּוּ עֵינַי עַל לֹא
 שְׁמְרוּ תוֹרָתְךָ: קִלוז צִדִּיק אֵתָּה יְהוָה וַיֵּשֶׁר מִשְׁפָּטֶיךָ: קִלח צוּיַת צֶדֶק
 עֲדוּתֶיךָ וְאִמּוּנָה מְאֹד: קִלט צִמְתַּתְנִי קִנְאָתִי כִּי שִׁכְחוּ דְבָרֶיךָ צָרִי:
 קִמ צְרוּפָה אִמְרָתְךָ מְאֹד וְעֵבְדֶךָ אֶהְבֶּה: קִמא צְעִיר אֲנֹכִי וְנִבְזָה
 פְּקוּדֶיךָ לֹא שִׁכַּחְתִּי: קִמב צִדְקָתְךָ צֶדֶק לְעוֹלָם וְתוֹרָתְךָ אֱמֶת: קִמג
 צַר וּמִצוּק מִצְאוּנִי מִצְוֹתֶיךָ שֶׁעָשִׂי: קִמד צֶדֶק עֲדוּתֶיךָ לְעוֹלָם
 הִבִּינִי וְאַחֲרָה: קִמה קִרְאָתִי בְּכָל לַב עֵינַי יְהוָה חֻקֶיךָ אֶצְרָה: קִמו
 קִרְאָתֶיךָ הוֹשִׁיעֵנִי וְאֶשְׁמְרָה עֲדוּתֶיךָ: קִמז קִדְמָתִי בְּנֶשֶׁף וְאֶשׁוּעָה
 לְדְבָרְךָ יִתְלַתִּי: קִמח קִדְמוּ עֵינַי אֲשֶׁמְרוֹת לְשִׁיחַ בְּאִמְרָתְךָ: קִמט
 קוֹלִי שְׁמַעָה כַּחֲסִדֶךָ יְהוָה כְּמִשְׁפָּטֶיךָ חֲנִינִי: קִנ קָרְבוּ רִדְפֵי זְמָה
 מִתּוֹרָתְךָ רַחֲקוּ: קִנא קָרוֹב אֵתָּה יְהוָה וְכָל מִצְוֹתֶיךָ אֱמֶת: קִנב קִדְמֵי
 יַדְעֵתִי מֵעֲדוּתֶיךָ כִּי לְעוֹלָם יִסְדָּתֶם: קִנג רְאֵה עֵינַי וְחַלְצֵנִי כִּי תוֹרָתְךָ
 לֹא שִׁכַּחְתִּי: קִנד רִיבָה רִיבִי וּגְאֹלֵנִי לְאִמְרָתְךָ חֲנִינִי: קִנה רְחוּק
 מְרַשְׁעִים יִשׁוּעָה כִּי חֻקֶיךָ לֹא דָרְשׁוּ: קִנו רַחֲמֶיךָ רַבִּים | יְהוָה
 כְּמִשְׁפָּטֶיךָ חֲנִינִי: קִנז רַבִּים רִדְפֵי וְצָרִי מֵעֲדוּתֶיךָ לֹא נָטִיתִי: קִנח
 רְאִיתִי בְּגִדִים וְאֵתִיקוֹטֻטָּה אֲשֶׁר אִמְרָתְךָ לֹא שְׁמְרוּ: קִנט רְאֵה כִּי
 פְּקוּדֶיךָ אֶהְבֵּתִי יְהוָה כַּחֲסִדֶךָ חֲנִינִי: קִס רֹאשׁ דְּבָרְךָ אֱמֶת וּלְעוֹלָם כָּל
 מִשְׁפֵּט צִדְקָה: קִסא שָׁרִים רִדְפוּנִי חֲנָם וּמִדְּבָרְךָ פָּחַד לְבִי: קִסב שֶׁשׁ
 אֲנֹכִי עַל אִמְרָתְךָ כְּמוֹצֵא שְׁלָל רָב: קִסג שֶׁקָּר שָׁנֵאתִי וְאֵתֵעֶבֶה
 תוֹרָתְךָ אֶהְבֵּתִי: קִסד שָׁבַע בַּיּוֹם הַלְלֵתֶיךָ עַל מִשְׁפָּטֵי צִדְקָה: קִסה
 שְׁלוֹם רַב לְאַהֲבֵי תוֹרָתְךָ וְאֵין לָמוֹ מְכֻשׁוֹל: קִסו שְׁבַרְתִּי לִישׁוּעָתְךָ
 יְהוָה וּמִצְוֹתֶיךָ עֲשִׂיתִי: קִסז שְׁמְרָה נִפְשֵׁי עֲדוּתֶיךָ וְאַהֲבֵם מְאֹד: קִסח
 שְׁמְרָתִי פְּקוּדֶיךָ וְעֲדוּתֶיךָ כִּי כָּל דְּרָכֵי נִגְדָּה: קִסט תִּקְרַב רַנְתִּי לְפָנֶיךָ
 יְהוָה כְּדְבָרְךָ הִבִּינִנִי: קִע תְּבוֹא תַחְנִנְתִּי לְפָנֶיךָ כְּאִמְרָתְךָ הַצִּילֵנִי:
 קִעא תִּבְעֶנָה שְׁפָתַי תְּהַלֵּה כִּי תִלְמְדֵנִי חֻקֶיךָ: קִעב תַּעַן לְשׁוֹנֵי

אמרתך פי כל מצותיך צדק: קעג תהי ידך לעזרני פי פקודיך
 בחרתי: קעד תאבתי לישועתך יהוה ותורתך שעשעי: קעה תחי
 נפשי ותהללך ומשפטך יעזרני: קעו תעיתי כשה אבד בקש עבדך
 פי מצותיך לא שכחתי:

ועוד יאמר אחריה ט"ו שיר המעלות, ויכפלים גם כן שלש פעמים.

כ א שיר המעלות אל יהוה בצרתה לי קראתי ויענני: ב יהוה
 הצילה נפשי משפת שקר מלשון רמיה: ג מה יתן לך ומה יסיף לך
 לשון רמיה: ד חצי גבור שנונים עם גחלי רתמים: ה אויה לי פי
 גרתי משף שכנתי עם אהלי קדר: ו רבת שכנה לה נפשי עם שונא
 שלום: ז אני שלום וכי אדבר המה למלחמה:

קכא א שיר למעלות אשא עיני אל ההרים מאין יבא עזרי: ב
 עזרי מעם יהוה עשה שמים וארץ: ג אל יתן למוט רגלך אל ינום
 שמרך: ד הנה לא ינום ולא יישן שומר ישראל: ה יהוה שמרך
 יהוה צלך על יד מינך: ו יומם השמש לא יפכה וירח בלילה: ז
 יהוה שמרך מכל רע ישמר את נפשך: ח יהוה ישמר צאתך ובואך
 מעתה ועד עולם:

קכב א שיר המעלות לדוד שמתתי באמרים לי בית יהוה נלך: ב
 עמדות היו רגלינו בשעריך ירושלים: ג ירושלים הבנויה כעיר
 שחברה לה יחדו: ד ששם עלו שבטים שבטי יה עדות לישראל
 להדות לשם יהוה: ה כי שמה ישובו כסאות למשפט כסאות לבית
 דוד: ו שאלו שלום ירושלים ישליו אהביך: ז יהי שלום בחילך
 שלוה בארמנותיך: ח למען אחי ורעי אדברה נא שלום בך: ט
 למען בית יהוה אלהינו אבקשה טוב לך:

קכג א שיר המעלות אליך נשאתי את עיני הישבי בשמים: ב הנה
 כעיני עבדים אל יד אדוניהם: ג כעיני שפחה אל יד גברתה כן
 עינינו אל יהוה אלהינו עד שיתננו: ד חננו יהוה חננו כי רב שבענו
 כוז: ה רבת שכעה לה נפשנו הלעג השאננים הבוז לגאי יונים:

קכד א שיר המעלות לדוד לולי יהוה שהיה לנו יאמר נא ישראל: ב
 לולי יהוה שהיה לנו בקום עלינו אדם: ג אזי חיים בלעונו בחרות
 אפם בנו: ד אזי המים שטפנו נחלה עבר על נפשנו: ה אזי עבר

על נפשנו המים הזידונים: ו ברוך יהוה שלא נתננו טרף לשניהם:
 ז נפשנו כצפור נמלטה מפח יוקשים הפח נשבר ונאנחנו נמלטנו: ח
 עזרנו בשם יהוה עשה שמים וארץ:

קכה א שיר המעלות הבטחים ביהוה פהר ציון לא ימוט לעולם
 ישב: ב ירושלים הרים סביב לה ויהוה סביב לעמו מעתה ועד
 עולם: ג כי לא ינוח שכט הרשע על גורל הצדיקים למען לא
 ישלחו הצדיקים בעולתה ידיהם: ד היטיבה יהוה לטובים
 ולישרים בלבבותם: ה והמטים עקלקלותם יוליכם יהוה את פעלי
 האון שלום על ישראל:

קכו א שיר המעלות בשוב יהוה את שיבת ציון היינו פחלמים: ב
 אז ימלא שחוק פינו ולשוננו רנה אז אמרו בגוים הגדיל יהוה
 לעשות עם אלה: ג הגדיל יהוה לעשות עמנו היינו שמחים: ד
 שובה יהוה את שבינתנו כאפיקים בנגב: ה הזרעים בדמעה ברנה
 יקצרו: ו הלוח ילך ובכה נשא משך הזרע בא יבא ברנה נשא
 אלמתיו:

קכז א שיר המעלות לשלמה אם יהוה לא יבנה בית שוא עמלו
 בוניו בו אם יהוה לא ישמר עיר שוא שקד שומר: ב שוא לכם
 משכמי קום מאחרי שבת אכלי לחם העצבים פן יתן לידידו שנא:
 ג הנה נחלת יהוה בנים שכר פרי הבטן: ד כחצים ביד גבור פן בני
 הנעורים: ה אשרי הגבר אשר מלא את אשפתו מהם לא יבשו פי
 ידברו את אויבים בשער:

קכח א שיר המעלות אשרי כל ירא יהוה ההלך בדרךיו: ב יגיע
 כפיך כי תאכל אשריך וטוב לך: ג אשתך כגפן פריה בירכתי ביתך
 בניך כשתלי זיתים סביב לשלחנך: ד הנה כי כן יברך גבר ירא
 יהוה: ה יברך יהוה מציון וראה בטוב ירושלים כל ימי חייה:
 וראה בנים לבניך שלום על ישראל:

קכט א שיר המעלות רבת צררוני מנעורי יאמר נא ישראל: ב רבת
 צררוני מנעורי גם לא יכלו לי: ג על גבי חרשו חרשים האריכו
 למעניתם: ד יהוה צדיק, קצץ עבות רשעים: ה יבשו ויסגו אחור
 כל שנאי ציון: ו יהיו כחציר גגות שקדמת שלף יבש: ז שלא מלא
 כפו קוצר וחצנו מעמר: ח ולא אמרו העברים ברכת יהוה אליכם

בְּרַכְנוּ אֶתְכֶם בְּשֵׁם יְהוָה:

קל א שיר המעלות ממעמקים קראתיך יהוה: ב אדני שמעה בקולי
 תהינה אזניך קשבות לקול תחנוני: ג אם עונות תשמר יה אדני מי
 יעמד: ד כי עמך הסליחה למען תורא: ה קייתי יהוה קוּתה נפשי
 ולדברו הוֹחֵלְתִי: ו נפשי לאדני משמרים לבקר שמרים לבקר: ז
 יחל ישראל אל יהוה כי עם יהוה החסד והרבה עמו פדות: ח
 והוא יפדה את ישראל מפל עונותיו:

קלא א שיר המעלות לדוד, יהוה לא גבה לבי ולא רמו עיני ולא
 הלכתי בגדלות ובגפלאות ממני: ב אם לא שויתי ודוממתי נפשי
 כגמל עלי אמו כגמל עלי נפשי: ג יחל ישראל אל יהוה מעתה ועד
 עולם:

קלב א שיר המעלות זכור יהוה לדוד את כל ענותו: ב אשר נשבע
 ליהוה נדר לאביר יעקב: ג אם אבא באהל ביתי אם אעלה על ערש
 יצועי: ד אם אתן שנת לעיני לעפעפי תנומה: ה עד אמצא מקום
 ליהוה משכנות לאביר יעקב: ו הנה שמענוה באפרתה מצאנוה
 בשדי יער: ז נבואה למשכנותיו נשתתנה להדם רגליו: ח קומה
 יהוה למנוחתך אתה וארון עזך: ט כתיני לבשו צדק וחסדיך
 ירננו: י בעבור דוד עבדך אל תשב פני משיחך: יא נשבע יהוה
 לדוד אמת לא ישוב ממנה מפרי בטןך אשית לכסא לך: יב אם
 ישמרו בניך בריתי ועדתי זו אלמדם גם בניהם עדי עד ישבו לכסא
 לך: יג כי בחר יהוה בציון אנה למושב לו: יד זאת מנוחתי עדי עד
 פה אשב כי אותיה: טו צידה ברך אברהם אבינו אשביע לחם: טז
 וכנהניה אלביש ישע וחסדיה רנן ירננו: יז שם אצמיח קרן לדוד
 ערכתי נר למשיחי: יח אויביו אלביש בשת ועליו יציץ נורו:

קלג א שיר המעלות לדוד הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם
 יחד: ב כשמן הטוב על הראש ירד על הזקן זקן אהרן שירד על פי
 מדותיו: ג כטל חרמון שירד על הררי ציון כי שם צנה יהוה את
 הפרכה חיים עד העולם:

קלד א שיר המעלות הנה ברכו את יהוה כל עבדי יהוה העמדים
 בבית יהוה בלילות: ב שאו ידכם קדש וברכו את יהוה: ג יברכך
 יהוה מציון עשה שמים וארץ:

אחר כך יבא אותו אדם, ויתיר הפכל ויוציא רגליו ממנו. וקודם שיתירנו
יאמר אותו אדם פסוק זה:

ויחננו ויאמר פדעוהו מרדת שחת, מצאתי כפר, מצאתי כפר,
מצאתי כפר, וסר עונך וחסאתך תכפר:

לאחר שהוציא רגליו מן הפכל. יעמד ויאמר בקשה זו:

יהי רצון מלפניך יהנה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו שיהא
חשוב ומקבל ומרוצה לפניך הצער והענוי שהיה לי בפכל ברזל,
שתצילני מן גלגול הפלב, ותעזרני על דבר כבוד שמך. תודיעני
ארח חיים שבע שמחות את פניך נעימות בימיך נצח: כי עמך
מקור חיים באורך נראה אור: יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי
לפניך יהנה יאהדונהי צורי וגאלי:

ויאמר בקשה זו:

רבון העולמים ואדני האדונים, המאציל הבורא והיוצר והעושה,
אשר בראת ויצרת את האדם להיטיב עמו ברב רחמיה וחסדיה,
ולא תחפץ במות המת, כי אם בשובו מדרך ותייה. ואתה הפותח
יד בתשובה וימיך פשוטה לקבל שבים, ועתה הנה באתי לפניך
יהנה יאהדונהי אלהי ואלהי אבותי, כי ידעתי עונותי עצמו מספר,
ואשמותי עצמו מלהזכיר, בושתי במעשי ונכלמתי מעונותי, כי
חטאתי בתורתך, ובגדתי באחדותך, ונתתי מום בקדשי שמים,
ופגמתי במדות העליונות וקלקלתי צנורי הקדשה, ומנעתי הטוב
והשפע הראוי לבא אליהם, ופגמתי באות ברית קדש חותמא
דמלפא, ומלאתי הארץ זמה, כי אין מספר לילדי זנונים אשר
גדלתי ורוממתי בתעלולים וגלולים, ובהכניס הקדש במקום
הטנופת, ונתן מזבח יהנה יאהדונהי ונשחתו המקורות ונרפשו
המענינות: אנא יהוה מה אדבר ומה אצטדק בעלותי על לבבי כל
אשר הכעסתיך, והרביתי ימים ושנים בארחות מקולקלים ונתיבות
לא סלולות, לדכא תחת רגלי את הנפש היקרה, ובטלתי מצנות
התשובה, ועתה אחרי שובי נחמתי, בושתי וגם נכלמתי כי נשאתי
חרפת נעורי. והנני שב אליך בתשובה שלמה, והריני מודה לפניך

על אשר חטאתי עויתי ופשעתי בהשחתת זרע לבטלה, ובאתי על הזכור, ועברתי על הכתוב ואת זכר לא תשכב משפכי אשה (וגם נבעלתי לזכר) ופגמתי בהו"ה ואה"ה במלוי יודי"ן (כל השמות שבסוגריים יכוון בלבד, ולא יוציא מפיו. יו"ד ה"י וי"ו ה"י. אל"ף ה"י יו"ד ה"י). גם פגמתי בשמות אחרים דחכמה ובינה (יו"ד, יו"ד ה"י, יו"ד ה"י וי"ו, יו"ד ה"י וי"ו ה"י. אל"ף ה"י, אל"ף ה"י, אל"ף ה"י יו"ד, אל"ף ה"י יו"ד ה"י). והורדתי אותם למקום התפארת, ונתפסו החסדים שלו והיה אור ישראל לחשך. וגם פגמתי בדעת עליון ותחתון וקלקלתי צנורות השפע, ופגמתי בכל הספירות העליונות, והורדתי אותם למדרגה שלמטה מהם, וגרמתי פרוד בארבע אותיות שמך הגדול, וגם פגמתי בשלשה אל"ף אל"ף אל"ף אשר בשמות אה"ה שבבינה. ועתה הנני מתחרט חרטה גמורה על כל מה שחטאתי עויתי ופשעתי לפניך, ועזב אותם עזיבה גמורה ולא אשוב עוד לעשותם: ואתה יהוה אבינו אב הרחמן, ברב רחמיך הודעת על ידי עבדיך חכמי ישראל, לתקן נפשנו בתענית לצום מאתים ושלישים ושלישה ימים רצופים, כדי לתקן פגם עון משכב זכור, כמספר שמות הקדש אשר פגמנו בהם. וגלוי וידוע לפניך שאין אני יכול להתענות מאתים ושלישים ימים רצופים כתקנת חכמים. ולכן הפרשתי מעות לצדקה, כי כן יסדו עבדיך לפדות בכסף כל תענית. ובכן יהי רצון מלפניך יהוה יאהדוניה אלחינו ואלהי אבותינו, שתעלה עלי כאלו התעניתי מאתים ושלישים ושלישה ימים רצופים, ותהיה חשוכה ומקבלת ורצויה הצדקה הזאת אשר הפרשתי, כנגד מאתים ושלישים ותעניות, כאלו התעניתי מאתים ושלישים ימים רצופים מממש, ונתמעט חלפי ודמי בהם והקרבתיו על מזבחך הקדוש, וכאלו פונתי בכל הפונות הראויות לכוין בתעניות אלו, ובכל התקון הזה. ואתה בטובך תמחול לנו את כל חטאתינו, ותכפר לנו את כל עונותינו, ותמחול ותסלח לכל פשעינו, אשר שנינו ושלישנו בהם כמה פעמים בגלגול זה ובגלגולים אחרים שעברו. ותאיר לכל השמות שפגמנו בהם, ותלקט נצוצי הקדשה אשר פזרנו, ותיחד כל דבר שבקדשה אשר פזרנו, ותיחדו כל הדברים שבקדשה אשר

הַפְּרָדְנוּ, וַיַּעֲלוּ עֲלֶיהָ גְמוּרָה וּשְׁלֵמָה כָּל אֹרוֹת שְׁבַקְדָּשָׁה אֲשֶׁר הוֹרְדְנוּ, וַתִּמְלֵא כָּל דָּבָר שְׁבַקְדָּשָׁה אֲשֶׁר חִסְרָנוּ, וַיָּשׁוּב הַפֶּל לְאִיתָנוּ הָרָאוֹן בְּשִׁלְמוֹת כְּרִצוֹנָךְ, וּבִכְנֵן יִתְיַחְדּוּ אַרְבַּע אוֹתִיּוֹת שְׁמָךְ הַגְּדוֹל, וְנִנְפֵשׁ, רוּחַ, נְשָׁמָה, חַיָּה, יַחֲיִידָה דְּכִלְלוֹת וּפְרֻטוֹת אֲצִילוֹת, בְּרִיאָה, יִצִּירָה, עֲשִׂיָּה, בִּיחּוּדָא שְׁלִים (יהו"ה) בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל. וַיְהִיָּה כִּסָּא שְׁלָם אֲשֶׁר בָּהֶם יִתְפַּשֵּׁט שְׁפַע אֵין סוּף.

אָנָּא בְּכַח גְּדֻלַּת יְמִינְךָ תַּתִּיר צְרוּרָה (אב"ג ית"ץ). קִבֵּל רִנַּת עַמְךָ שְׂגָבְנוּ טְהַרְנוּ נוֹרָא (קר"ע שט"ן). אֹר זְרוּעַ לְצַדִּיק וּלְיִשְׂרָי לֵב שְׂמֻחָה. אָנָּא בְּכַח שֵׁם (קר"ע) הֶחֱתוּם בְּסוּפֵי תִיבוֹת אֹר זְרוּעַ לְצַדִּיק, קָרַע מִמְּלֶכֶת הָרִשְׁעָה כְּלָה, וְכָל נִצּוּצֵי הַקְּדָשָׁה שֶׁל הַטְּפוֹת שִׁיָּצְאוּ מִמֶּנִּי לְבִטְלָה שְׁלֵא בְּמִקוֹם מִצְוָה. יִתְבַּרְרוּ וַיַּעֲלוּ עַד צַדִּיק יְסוֹד עוֹלָם, וַיִּקְבַּל שְׁ"ע אֹרוֹת וְהֶאֱרַת פְּנִים הַעֲלִיּוֹנִים, וְהִנְפֵּשׁ הַקְּדוּשָׁה הַיָּא מוֹצֵאת מִכָּל דָּבָר רַע, וְתַעֲשֶׂה טוֹב וּלְיִשְׂרָי לֵב שְׂמֻחָה. צַדִּיק וְטוֹב לוֹ. גַּם ה' יִתֵּן הַטוֹב וְאַרְצֵנוּ תִתֵּן יְבוּלָה, נָא גְבוּר דוֹרְשֵׁי יְחוּדְךָ כְּכַבַּת שְׁמָרִם (נג"ד יכ"ש).

יאמר פסוק זה שבע עשרה פעמים:

אור זרוע לצדיק ולישרי לב שמחה:

אחר כך יאמר.

עֲשֵׂה לְמַעַן אֲמַתְךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן בְּרִיתְךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן גְּדֻלָּךְ. עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינְךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרַתְךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן צְדָקַתְךָ. (אב"ג ית"ץ):
 עֲשֵׂה לְמַעַן קְדוּשַׁתְךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן רַחֲמֵינוּךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן עֲזָרְךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן טוֹבְךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן נִצְחָךָ. (קר"ע שט"ן):
 עֲשֵׂה לְמַעַן נְעִימוֹתְךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן גְּאוּתְךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן דָּתְךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן יִשְׂרָאֵל. עֲשֵׂה לְמַעַן כְּבוֹדְךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ. (נג"ד יכ"ש) לְמַעַן יִחַלְצוּן יְדִידֶיךָ (ראשי תיבות. שם יל"י) הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וְעַנְנֵי חַנּוּנֵי וְעַנְנֵי וְשִׁמְעַתְּפִלְתִּי, כִּי אֲתָה שׁוֹמֵעַ תְּפִלַּת כָּל פֶּה. בְּרוּךְ שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה. יְהִי לְרִצּוֹן אֲמָרֵי פִי וְהִגִּיוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי צוּרֵי וְגֹאֲלֵי:

ילמד התנ"ך של ליל שבוועות. (נמצא בחלק א'). ויקרא את כל התהילים פעמים ואחר כך יקרא עוד עשרים ואחד פרקים ראשונים

וארבעה פרקים אחרונים. שיעלה הכל לסף של שלש מאות ועשרים ותמשה פרקים. ואחר כך יקרא "אדרא זוטא". או "אדרא רבא". (נמצא לקמן עמוד 280) והאשה במקום זה תלמד תהילים פרקים כ"ב, ס"ח, ס"ט. אם לא הספיק לגמור התהילים, או האדרא זוטא, ביום הצום ישלים אותם בשבתות שלאחר מכן.

אחר הלמוד יאמר בקשה זו:

יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שיהיה חשוב ומקבל ומרוצה לפניך הלמוד שלמדתי בתורתך הקדושה, לתקן מה שפגמתי אני וביתי בעון הנדה, ויעלה לפניך הכל קריאתי בתורתך הקדושה, לתקן אותיות שמותיך הקדושים שפגמתי בהם אני וביתי, וברב רחמיך וחסדיך לתקן כל אשר פגמנו, וימשך שפע רב בכל העולמות הקדושים, ומשם ימשך שפע רב לנפשנו ורוחנו ונשמתנו. עננו אבינו עננו ביום צום התענית הזה ויהיה היום הזה יום רצון לפניך, לתקן את כל פגמינו ופגמי אדם הראשון שפגמנו בכללות אצילות בריאה יצירה עשייה, וכל פירטי אצילות בריאה יצירה עשייה, ולברר חלקי הנפש שפגמו ונפלו בנגה דאצילות בריאה יצירה עשייה, ונגה כאור תהיה אל מקום הקדש: אנא יהוה יאהדונהי בזכות אברהם אהבה האחוז במדת החסד, ובזכות יצחק עבדך האחוז במדת הגבורה, ובזכות יעקב תמימך האחוז במדת התפארת, ובזכות משה נביאך האחוז במדת הנצח, ובזכות אהרן כהןך האחוז במדת ההוד, ובזכות יוסף צדיקך האחוז במדת היסוד, ובזכות דוד עבדך משיחך האחוז במדת המלכות, ותקנו שבועה נחלי המלכות תקון גמור ושלם, ויחזרו להיות מלאים ומאירים ונמשכים בשפע רב כרצונך:

עשה למען שבועה שמותיך הקדושים: עשה למען שבועה קולות הקדושים: עשה למען שבועה היכלות הקדושים: עשה למען שבועה חפות של הצדיקים: עשה למען שבועה רועים שעתידין לעמד: עשה למען שבועה שמטות שביובל: עשה למען מצות שבועה הזאות של כהן גדול ביום הכפורים: עשה למען מצות שבועת קני המנורה: עשה למען מצות שבועת ימי חג הסוכות:

עֲשֵׂה לְמַעַן מִצְוֹת שְׁבַעַת יְמֵי חַג הַמִּצְוֹת: עֲשֵׂה לְמַעַן מִצְוֹת שְׁבַעַת יְמֵי נְקִיִּים שֶׁל סְפִירַת הַנְּדָה: עֲשֵׂה לְמַעַן מִצְוֹת שְׁבַעַת יְמֵי חֶפֶה: עֲשֵׂה לְמַעַן מִצְוֹת שְׁבַע בְּרִכּוֹת שֶׁל חֶתָן וְכֵלָה: עֲשֵׂה לְמַעַן מִצְוֹת שְׁבַע כְּרִיכּוֹת שֶׁל תְּפִלִּין: עֲשֵׂה לְמַעַן מִצְוֹת שְׁבַע בְּרִכּוֹת שֶׁל קְרִיאַת שְׁמַע: עֲשֵׂה לְמַעַן מִצְוֹת שְׁבַע עֲלִיּוֹת שֶׁל סֵפֶר תּוֹרָה בְּשַׁבָּת:

יַעֲמֹד וַיֹּאמֶר בְּקִשָּׁה זֶה.

אֲנִי הַמְנַחֵילֵנוּ דַת סְפָרַיִם חַמְשָׁה, הַמְשַׁמֵּיעֵנוּ דְבָרוֹתַי בְּקוֹלוֹת חַמְשָׁה, הַכְּתוּבִים עַל הַלוחוֹת חַמְשָׁה חַמְשָׁה, תִּתְקַן וְתֵאִיר אוֹת ה"י שְׁמִסְפָּרָה בְּמִלּוּאָה עֶשֶׂר וְחַמְשָׁה. וְתִבְנֶה וְתִכּוֹנֵן אוֹת ה"א שְׁמִסְפָּרָה בְּמִלּוּאָה אֶחָד וְחַמְשָׁה. וְתִתְחַבֵּר וְתִתְיַשֵּׁב אוֹת ה"ה שְׁמִסְפָּרָה חַמְשָׁה וְחַמְשָׁה:

אֲנִי הַבוֹרֵא עוֹלָם הַזֶּה בְּאוֹת ה' שְׁמִסְפָּרָה חַמְשָׁה, וְיִצַר בְּאֶדָם חוֹשִׁים חַמְשָׁה, וְתִקַּן בְּפֶה מוֹצֵא אוֹת חַמְשָׁה, וְהַמְבַטֵּיחֵנוּ לְיָמִים אֶלֶף וּשְׁלֹשׁ מֵאוֹת וּשְׁלֹשִׁים וְחַמְשָׁה, תִּתְקַן וְתֵאִיר אוֹת ה"י שְׁמִסְפָּרָה בְּמִלּוּאָה עֶשֶׂר וְחַמְשָׁה. וְתִבְנֶה וְתִכּוֹנֵן אוֹת ה"א שְׁמִסְפָּרָה בְּמִלּוּאָה אֶחָד וְחַמְשָׁה. וְתִתְחַבֵּר וְתִתְיַשֵּׁב אוֹת ה"ה שְׁמִסְפָּרָה חַמְשָׁה וְחַמְשָׁה:

אֲנִי בְּזָכוֹת הַנוֹתֵן לְאֶחָיו חֲלִיפּוֹת שְׁמֵלוֹת חַמְשָׁה, וּבְזָכוֹת אֲשֶׁר רָבָה מִשְׁאֲתוֹ יְדוֹת חַמְשָׁה, וּבְזָכוֹת אֲשֶׁר הִמִּית מְלָכִים חַמְשָׁה, וַיִּתְּלֵם עַל יַעֲצִים חַמְשָׁה, וּבְזָכוֹת אֲשֶׁר לָבַשׁ לְבוּשׁ מַלְכוּת מֵיָנִים חַמְשָׁה, תִּתְקַן וְתֵאִיר אוֹת ה"י שְׁמִסְפָּרָה בְּמִלּוּאָה עֶשֶׂר וְחַמְשָׁה. וְתִבְנֶה וְתִכּוֹנֵן אוֹת ה"א שְׁמִסְפָּרָה בְּמִלּוּאָה אֶחָד וְחַמְשָׁה. וְתִתְחַבֵּר וְתִתְיַשֵּׁב אוֹת ה"ה שְׁמִסְפָּרָה חַמְשָׁה וְחַמְשָׁה:

אֲנִי בְּזָכוֹת אֲשֶׁר בָּחַר לוֹ חֲלוּקֵי אֲבָנִים חַמְשָׁה, וְהוֹבֵא לוֹ מִנְחָה צֶאֱן עֲשׂוּיּוֹת חַמְשָׁה, וְקָלִי סָאִים חַמְשָׁה, תִּתְקַן וְתֵאִיר אוֹת ה"י שְׁמִסְפָּרָה בְּמִלּוּאָה עֶשֶׂר וְחַמְשָׁה. וְתִבְנֶה וְתִכּוֹנֵן אוֹת ה"א שְׁמִסְפָּרָה בְּמִלּוּאָה אֶחָד וְחַמְשָׁה, וְתִתְחַבֵּר וְתִתְיַשֵּׁב אוֹת ה"ה שְׁמִסְפָּרָה חַמְשָׁה וְחַמְשָׁה:

אֲנִי בְּזָכוֹת אֲשֶׁר הָיָה שִׁירוֹ אֶלֶף וְחַמְשָׁה, וְעָשָׂה כְּנִפּוֹת הַפְּרֻכָּת אֲמוֹת חַמְשָׁה, וּבְנָה קוֹמַת הַיְצִיעַ עַל כָּל הַבַּיִת אֲמוֹת חַמְשָׁה, וְקוֹמַת

הפֹּתֶרֶת שֶׁל רֵאשֵׁי הָעַמּוּדִים אַמּוֹת חַמְשָׁה, וְקוֹמַת הַיָּם אַמּוֹת חַמְשָׁה, תִּתְקַן וְתֵאִיר אוֹת הַיָּם שְׁמִסְפָּרָה בְּמִלּוּאָה עֶשְׂרִים וְחַמְשָׁה. וְתִבְנֶה וְתִכּוֹנֵן אוֹת הַיָּם שְׁמִסְפָּרָה בְּמִלּוּאָה אֶחָד וְחַמְשָׁה. וְתִתְחַבֵּר וְתִתְיַשֵּׁב אוֹת הַיָּם שְׁמִסְפָּרָה בְּמִלּוּאָה חַמְשָׁה וְחַמְשָׁה:

אֲנִי בְּזִכּוֹת אֲשֶׁר מָלַךְ בִּירוּשָׁלַיִם בְּהִיּוֹתוֹ בֵּין שְׁנַיִם עֶשְׂרִים וְחַמְשָׁה, וְהִרְגֵת אֶת אוֹיְבָיו מֵאָה אֶלְף וּשְׁמוֹנִים וְחַמְשָׁה, וְהוֹסַפְתָּ עַל יָמָיו שָׁנֹת חַיִּים עֶשְׂרֵה וְחַמְשָׁה, תִּתְקַן וְתֵאִיר אוֹת הַיָּם שְׁמִסְפָּרָה בְּמִלּוּאָה עֶשְׂרִים וְחַמְשָׁה. וְתִבְנֶה וְתִכּוֹנֵן אוֹת הַיָּם שְׁמִסְפָּרָה בְּמִלּוּאָה אֶחָד וְחַמְשָׁה. וְתִתְחַבֵּר וְתִתְיַשֵּׁב אוֹת הַיָּם שְׁמִסְפָּרָה בְּמִלּוּאָה חַמְשָׁה וְחַמְשָׁה:

יֵאמֶר פְּסוּקִים אֱלוֹ חֲמֵשׁ פְּעָמִים:

וְאֵת אֲשֶׁר חָטָא מִן הַקֹּדֶשׁ יִשְׁלַם, וְאֵת חַמִּישְׁתּוֹ יוֹסֵף עָלָיו וְנִתַּן אוֹתוֹ לְפָהֵן. וְהִפְהִין יִכְפֹּר עָלָיו בְּאֵיל הָאֶשֶׁם וְנִסְלַח לוֹ:

וְאִם גָּאֵל יִגָּאֵל אִישׁ מִמַּעֲשָׂרָו, חַמִּישִׁיתוֹ יוֹסֵף עָלָיו:

יֵאמֶר פְּסוּקִים זֶה שֶׁבַע פְּעָמִים:

אֲנִי יְהוָה יֵאֱהוֹנֵהי הוֹשִׁיעָה נָא. אֲנִי יְהוָה יֵאֱהוֹנֵהי הַצְּלִיחָה נָא:

אַחַר כֵּן יֵאמֶר בְּקִשָּׁה זֹאת:

הוֹשַׁעֲנָא הוֹשַׁעֲנָא.

אֲנִי הַמְקַדֵּים לְעוֹלָם דְּבָרִים שְׁבַעַה, הַסּוּדָר בְּרֵאשִׁית לְיָמִים שְׁבַעַה, הַנוּטָה שְׁמִים שְׁבַעַה, וְרוּקַע אַרְצוֹת שְׁבַעַה, תִּתְקַן וְתֵאִיר בְּמַלְכוּת נְחָלִים שְׁבַעַה, וְיִהְיוּ שְׁלָמִים וּמְלָאִים בְּמַלְכוּת נְחָלִים שְׁבַעַה:

אֲנִי הַמְנַחֵלְנוּ שְׁבַת לְיָמִים שְׁבַעַה, וּשְׁנַת הַשְּׁמִטָּה לְשָׁנִים שְׁבַעַה, וּשְׁנַת הַיּוֹבֵל לְקֵץ שְׁבוּעִים שְׁבַעַה, תִּתְקַן וְתֵאִיר בְּמַלְכוּת נְחָלִים שְׁבַעַה, וְיִהְיוּ שְׁלָמִים וּמְלָאִים בְּמַלְכוּת נְחָלִים שְׁבַעַה:

אֲנִי הַחֹקֵק זְמַן חַרוּתְנֵי יָמִים שְׁבַעַה, וְחַג הַבְּכוּרִים לְשְׁבוּעִים שְׁבַעַה, וְלוּלָב וְחַג וְסִכָּה וְנִסּוּף הַיָּמִים שְׁבַעַה, תִּתְקַן וְתֵאִיר בְּמַלְכוּת נְחָלִים שְׁבַעַה, וְיִהְיוּ שְׁלָמִים וּמְלָאִים בְּמַלְכוּת נְחָלִים שְׁבַעַה:

אֲנִי בְּזִכּוֹת אִישׁ תָּם אֲשֶׁר יָצָא מִבְּאֵר שְׁבַעַה, וְעָבַד בְּנִשְׂיוֹ שְׁנַיִם שְׁבַעַה וְשְׁבַעַה, וְהָיוּ שְׁנוּתָיו מֵאָה וְאַרְבָּעִים וְשְׁבַעַה, תִּתְקַן וְתֵאִיר

במלכות נחלים שבָּעָה, ויהיו שלמים ומלאים במלכות נחלים שבָּעָה:

אנא בזכות איש צדיק אשר פתר חלום הפרות שבָּעָה, וחלום השבלים שבָּעָה, וצבר בר בשני השבָּע שבָּעָה, ויכלכל עם רב בשני הרעב שבָּעָה, תתקן ותאיר במלכות נחלים שבָּעָה, ויהיו שלמים ומלאים במלכות נחלים שבָּעָה:

אנא בזכות איש מבית לוי אשר היו שנותיו מאה ושלושים ושבָּעָה, והוליד בן אשר היו לו ימי מלואים שבָּעָה, והעלה גרות המנוחה שבָּעָה, תתקן ותאיר במלכות נחלים שבָּעָה, ויהיו שלמים ומלאים במלכות נחלים שבָּעָה:

אנא בזכות איש חיל אשר נבחר מאחים שבָּעָה, ומלך בחברון שנים שבָּעָה, והיו לו גבורים שלשים ושבָּעָה, תתקן ותאיר במלכות נחלים שבָּעָה, ויהיו שלמים ומלאים במלכות נחלים שבָּעָה:

אנא בזכות איש ידיד אשר בנה בית המקדש בשנים שבָּעָה, ויקהלו אליו כל איש ישראל בחדש השבָּעָה, ויעש את החג שבָּעָה ושבָּעָה, תתקן ותאיר במלכות נחלים שבָּעָה, ויהיו שלמים ומלאים במלכות נחלים שבָּעָה:

אנא בזכות איש קדוש אשר גָּהַר על הנער ויזרר פעמים שבָּעָה, ויטהר המצרע במי הירדן בטבילות שבָּעָה, תתקן ותאיר במלכות נחלים שבָּעָה, ויהיו שלמים ומלאים במלכות נחלים שבָּעָה:

הושענא הושענא:

הושענא, הושענא.

אנא למען שם הקדוש שדי שהוא אותיות שלשה, יתקנו ויאירו ויתעלו שם הוי"ה במלוי יודי"ן, ושם אהי"ה במלוי יודי"ן, שעולים מספר מאתים ושלושים ושלשה. וגם יתקנו ויתעלו וישלמו שלשה אלפין של אהי"ה, שעולים שלש מאות ושלושים ושלשה:

אנא למען זכות אברהם יצחק ויעקב שהם אבות שלשה, יתקנו ויאירו ויתעלו שם הוי"ה במלוי יודי"ן, ושם אהי"ה במלוי יודי"ן, שעולים מספר מאתים ושלושים ושלשה. וגם יתקנו ויתעלו

וישלמו שלשה אלפי"ן של שמות אהי"ה, שהם מספר שלש מאות
ושלשים ושלשה:

אנא למען זכות משה ואהרן ומרים, שהם רועים שלשה, יתקנו
ויאירו ויתעלו שם הוי"ה דמלוי יודי"ן, ושם אהי"ה דמלוי יודי"ן,
שעולים מספר מאתים ושלשים ושלשה, וגם יתקנו ויתעלו
וישלמו שלשה אלפי"ן של שמות אהי"ה, שהם מספר שלש מאות
ושלשים ושלשה:

אנא למען זכות תורה נביאים וכתובים שהם שלשה, יתקנו ויאירו
ויתעלו שם הוי"ה דמלוי יודי"ן, ושם אהי"ה דמלוי יודי"ן,
שעולים מספר מאתים ושלשים ושלשה. וגם יתקנו ויתעלו
וישלמו שלשה אלפי"ן של שמות אהי"ה, שעולין מספר שלש
מאות ושלשים ושלשה:

אנא למען סוד מן, וענני כבוד ובאר, שהם מתנות שלשה, יתקנו
ויאירו ויתעלו שם הוי"ה דיודי"ן, ושם אהי"ה דיודי"ן, שעולים
מספר מאתים ושלשים ושלשה. וגם יתקנו ויתעלו וישלמו שלשה
אלפי"ן של שמות אהי"ה, שעולה מספרם שלש מאות ושלשים
ושלשה:

אנא למען מצות סעודות שבת קדש שהם שלשה, ונרמזו בהיום
שלשה, יתקנו ויאירו ויתעלו שם הוי"ה במלוי יודי"ן, ושם אהי"ה
במלוי יודי"ן, שעולין מספר מאתים ושלשים ושלשה, וגם יתקנו
ויתעלו וישלמו שלשה אלפי"ן של שמות אהי"ה, שעולים מספר
שלש מאות ושלשים ושלשה:

אנא למען מצות שמירת המועדים שהם רגלים שלשה, ולמען
מצות הראיה בבית המקדש במועדים שלשה, ולמען קדשת ערי
מקלט בארץ ישראל שהם ערים שלשה, יתקנו ויאירו ויתעלו שם
הוי"ה דיודי"ן ושם אהי"ה דיודי"ן, שעולים מספר מאתים
ושלשים ושלשה. וגם יתקנו ויתעלו וישלמו שלשה אלפי"ן של
שמות אהי"ה, שעולים מספר שלש מאות ושלשים ושלשה:

אנא למען זכות נח הצדיק שהוליד בנים שלשה, ולמען זכות
אברהם אבינו אשר נצבו עליו אנשים שלשה, ולמען זכות יעקב
אבינו אשר ראה באר בשדה רוכצים עליה עזרי צאן שלשה, יתקנו

וַיֵּאִירוּ וַיִּתְעַלּוּ שֵׁם הַיְיִ"ה דְּמַלּוּי יוּדִי"ן, וְשֵׁם אֱהִי"ה דְּמַלּוּי יוּדִי"ן, שְׁעוּלִים מְסַפֵּר מְאֵתִים וּשְׁלֹשִׁים וּשְׁלֹשָׁה. וְגַם יִתְקַנּוּ וַיִּתְעַלּוּ וַיִּשְׁלְמוּ שְׁלֹשָׁה אֲלָפִין שֶׁל שְׁמוֹת אֱהִי"ה, שְׁעוּלָה מְסַפֵּרם שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וּשְׁלֹשִׁים וּשְׁלֹשָׁה:

אָנָּה לְמַעַן זְכוּת פְּנִיחָה וְכָלֵב, אֲשֶׁר הִלְכוּ וַבָּאוּ הֵהָרָה וַיֵּשְׁבוּ שָׁם יָמִים שְׁלֹשָׁה, וּלְמַעַן זְכוּת חֲנָה הַנְּבִיאָה אֲשֶׁר נִפְקְדָה וַתִּהְיֶה וַתֵּלֶד בָּנִים שְׁלֹשָׁה, יִתְקַנּוּ וַיֵּאִירוּ וַיִּתְעַלּוּ שֵׁם הַיְיִ"ה בְּמַלּוּי יוּדִי"ן, וְשֵׁם אֱהִי"ה בְּמַלּוּי יוּדִי"ן, שְׁעוּלִים מְסַפֵּר מְאֵתִים וּשְׁלֹשִׁים וּשְׁלֹשָׁה. וְגַם יִתְקַנּוּ וַיִּתְעַלּוּ וַיִּשְׁלְמוּ שְׁלֹשָׁה אֲלָפִין שֶׁל שְׁמוֹת אֱהִי"ה, שְׁעוּלָה מְסַפֵּרם שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וּשְׁלֹשִׁים וּשְׁלֹשָׁה:

אָנָּה לְמַעַן זְכוּת דָּוִד עַבְדְּךָ מְשִׁיחְךָ, אֲשֶׁר מָלַךְ בִּירוּשָׁלַיִם שְׁנַיִם שְׁלוֹשִׁים וּשְׁלֹשָׁה, וּלְמַעַן זְכוּת שְׁלֵמָה בְּנוֹ אֲשֶׁר דִּבֶּר מְשָׁלִים אֲלֵפִים שְׁלֹשָׁה, וּלְמַעַן זְכוּת בְּנֵיהוּ בֶן יְהוֹדָע אֲשֶׁר לוֹ שֵׁם בְּשְׁלֹשָׁה, יִתְקַנּוּ וַיֵּאִירוּ וַיִּתְעַלּוּ שֵׁם הַיְיִ"ה דְּיוּדִי"ן, וְשֵׁם אֱהִי"ה דְּיוּדִי"ן, שְׁמִסְפָּרם מְאֵתִים וּשְׁלֹשִׁים וּשְׁלֹשָׁה. וְגַם יִתְקַנּוּ וַיִּתְעַלּוּ וַיִּשְׁלְמוּ שְׁלֹשָׁה אֲלָפִין שֶׁל שְׁמוֹת אֱהִי"ה, שְׁעוּלָה מְסַפֵּרם שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וּשְׁלֹשִׁים וּשְׁלֹשָׁה:

אָנָּה לְמַעַן זְכוּת עַבְדְּךָ אֱלִיהוּ הַנְּבִיא זְכוּר לְטוֹב, אֲשֶׁר הִחְיָה אֶת הַיָּלֶד בְּהַתְמוּדָרוֹ עָלָיו פְּעָמִים שְׁלֹשָׁה, וּלְמַעַן קִדְשַׁת שְׁנַיִם עֶשְׂרֵי שְׁעָרֵי עִיר קִדְשְׁךָ, אֲשֶׁר הֵם לְכָל רוּחַ שְׁעָרִים שְׁלֹשָׁה, יִתְקַנּוּ וַיֵּאִירוּ וַיִּתְעַלּוּ שֵׁם הַיְיִ"ה דְּמַלּוּי יוּדִי"ן, וְשֵׁם אֱהִי"ה דְּמַלּוּי יוּדִי"ן, שְׁעוּלִים מְסַפֵּר מְאֵתִים וּשְׁלֹשִׁים וּשְׁלֹשָׁה. וְגַם יִתְקַנּוּ וַיִּתְעַלּוּ וַיִּשְׁלְמוּ שְׁלֹשָׁה אֲלָפִין שֶׁל שְׁמוֹת אֱהִי"ה, שְׁעוּלִים מְסַפֵּרם שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וּשְׁלֹשִׁים וּשְׁלֹשָׁה: הוֹשִׁיעַנָּה הוֹשִׁיעַנָּה. אָנָּה יְהוָה יֵאֱהָדוּנָהּ הוֹשִׁיעַנָּה נָּא, אָנָּה יְהוָה יֵאֱהָדוּנָהּ הוֹשִׁיעַנָּה נָּא, אָנָּה יְהוָה יֵאֱהָדוּנָהּ הוֹשִׁיעַנָּה נָּא:

אָנָּה יְהוָה יֵאֱהָדוּנָהּ הָאֵל הַגָּדוֹל הַגְּבוּר וְהַנּוֹרָא, לְמַעַן אוֹת ה"א רֵאשׁוֹנָה שֶׁל שְׁמֶךָ הַגָּדוֹל שְׁמִסְפָּרָה חֲמִשָּׁה, וּלְמַעַן אוֹת ה"א אַחְרוֹנָה שְׁמִסְפָּרָה חֲמִשָּׁה, וּלְמַעַן אוֹת ה"א רֵאשׁוֹנָה שֶׁל שְׁמֶךָ הַקְּדוֹשׁ אֱהִי"ה שְׁמִסְפָּרָה חֲמִשָּׁה, וּלְמַעַן אוֹת ה"א אַחְרוֹנָה שְׁמִסְפָּרָה חֲמִשָּׁה, יִתְקַנּוּ וַיֵּאִירוּ וַיִּתְמַתְּקוּ וַיִּתְעַלּוּ חֲמִשָּׁה שְׁמוֹת שֵׁם אֲדָנָי שְׁמִסְפָּרם שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וְעֶשְׂרִים וְחֲמִשָּׁה:

אָנא לְמַעַן שֵׁם אֵל שְׁדֵי הַמַּאִיר בְּבְרִיאָה שֶׁהוּא אוֹתִיּוֹת חַמְשָׁה, וְלְמַעַן שֵׁם צְבָאוֹת שֶׁהוּא אוֹתִיּוֹת חַמְשָׁה, יִתְקַנּוּ וְיִתְעַלּוּ חַמְשָׁה שְׁמוֹת שֵׁם אֲדֹנָי שְׁמִסְפָּרָם שֶׁלֹּשׁ מֵאוֹת וְעֶשְׂרִים וְחַמְשָׁה:

אָנא לְמַעַן תּוֹרָה שֶׁבְכָתָב שֶׁהִיא סְפָרִים חַמְשָׁה, וְלְמַעַן עֲשֶׂרֶת הַדְּבָרוֹת הַכְּתוּבִים עַל הַלּוּחֹת חַמְשָׁה חַמְשָׁה, וְהַשְּׂמֵעֶתְם אוֹתָנוּ בְּקוֹלוֹת חַמְשָׁה, יִתְקַנּוּ וְיֵאִירוּ וְיִתְמַתְקוּ וְיִתְעַלּוּ חַמְשָׁה שְׁמוֹת שֵׁם אֲדֹנָי שְׁמִסְפָּרָם שֶׁלֹּשׁ מֵאוֹת וְעֶשְׂרִים וְחַמְשָׁה:

אָנא לְמַעַן הַחֲסָדִים שֶׁהֵם אוֹרוֹת חַמְשָׁה, וְלְמַעַן שֵׁם אֱלֹהִים הַקְּדוֹשׁ שֶׁהוּא אוֹתִיּוֹת חַמְשָׁה, וְלְמַעַן אוֹתִיּוֹת מְנַצֵּפ־ךָ שֶׁהֵם חַמְשָׁה, וְלְמַעַן סוֹד חַמְשָׁה מוֹצְאוֹת הַפֶּה שֶׁהֵם חַמְשָׁה, יִתְקַנּוּ וְיֵאִירוּ וְיִתְמַתְקוּ וְיִתְעַלּוּ חַמְשָׁה שְׁמוֹת שֵׁם אֲדֹנָי שְׁמִסְפָּרָם שֶׁלֹּשׁ מֵאוֹת וְעֶשְׂרִים וְחַמְשָׁה:

אָנא לְמַעַן מְצוֹת קְרָבָנוֹת הַנְּשִׂאִים אֲשֶׁר הִקְרִיבוּ זְבַח הַשְּׁלָמִים אֵלִים חַמְשָׁה, עֲתוּדִים חַמְשָׁה, כְּבָשִׂים בְּנֵי שָׁנָה חַמְשָׁה, יִתְקַנּוּ וְיֵאִירוּ וְיִתְמַתְקוּ וְיִתְעַלּוּ חַמְשָׁה שְׁמוֹת שֵׁם אֲדֹנָי שְׁמִסְפָּרָם שֶׁלֹּשׁ מֵאוֹת וְעֶשְׂרִים וְחַמְשָׁה:

אָנא לְמַעַן מְצוֹת רֵאשִׁית הַגֵּז מִצֵּאֵן חַמְשָׁה, וְלְמַעַן מְצוֹת פְּדִיּוֹן הַבְּכוֹר אֲשֶׁר הִיא בְּכֶסֶף שְׁקָלִים חַמְשָׁה, וְלְמַעַן הַבְּרָכָה שֶׁל פְּסוּקַי יָאֵר יְהוָה יֵאֱהַדְוֵנִי פָּנָיו אֵלַי וְיִחַנְנֵךְ שֶׁהוּא תְּבוּת חַמְשָׁה, יִתְקַנּוּ וְיֵאִירוּ וְיִתְמַתְקוּ וְיִתְעַלּוּ חַמְשָׁה שְׁמוֹת אֲדֹנָי שְׁמִסְפָּרָם שֶׁלֹּשׁ מֵאוֹת וְעֶשְׂרִים וְחַמְשָׁה:

אָנא לְמַעַן זְכוֹת יוֹסֵף הַצַּדִּיק שְׁנוֹסֵף בְּשֵׁמוֹ אוֹת הֵא שְׁמִסְפָּרָה חַמְשָׁה, וְלְמַעַן זְכוֹת בְּנֵימִן הַצַּדִּיק אֲשֶׁר רָבָה מִשְׁאֲתוֹ יְדוֹת חַמְשָׁה, וְלְמַעַן זְכוֹת פְּנִחָס וְהַצָּבָא אֲשֶׁר הִרְגוּ אֶת מַלְכֵי מִדְּבָר חַמְשָׁה. יִתְקַנּוּ וְיֵאִירוּ וְיִתְמַתְקוּ וְיִתְעַלּוּ חַמְשָׁה שְׁמוֹת שֵׁם אֲדֹנָי שְׁמִסְפָּרָם שֶׁלֹּשׁ מֵאוֹת וְעֶשְׂרִים וְחַמְשָׁה:

אָנא לְמַעַן זְכוֹת דָּוִד עַבְדְּךָ מְשִׁיחְךָ אֲשֶׁר בָּחַר לוֹ מִן הַנְּחַל חִלּוּקֵי אַבְנִים חַמְשָׁה, וְלְמַעַן זְכוֹת מְרִדְכֵי הַצַּדִּיק אֲשֶׁר לָבַשׁ לְבוּשֵׁי מַלְכוּת חַמְשָׁה, יִתְקַנּוּ וְיֵאִירוּ וְיִתְמַתְקוּ וְיִתְעַלּוּ חַמְשָׁה שְׁמוֹת שֵׁם אֲדֹנָי שְׁמִסְפָּרָם שֶׁלֹּשׁ מֵאוֹת וְעֶשְׂרִים וְחַמְשָׁה:

אָנא יְהוָה יאהדונהי האל הגדול הגבור והנורא, למען שמך הגדול
בנקוד פת"ח (יהוה) שהוא בחכמה, שמספרו עולה עשרות חמשה,
יתקנו ויאירו וישלמו ויתעלו שבעה שמות הוי"ה במלוי אלפין
שעולה מספרם שלש מאות ועשרה וחמשה:

אָנא למען שם הקדוש (יל"י) הרמוז בראשי תבות למען יתלצון
ידידיך, ובראשי תבות יהוה יאהדונהי למבול ישב, שעולה מספר
עשרות חמשה, יתקנו ויאירו וישלמו ויתעלו שבעה שמות הוי"ה
במלוי אלפין שעולה מספרם שלש מאות ועשרה וחמשה:

אָנא למען בינה העליונה שיש בה שערים עשרות חמשה, יאירו
ויתקנו וישלמו ויתעלו שבעה שמות הוי"ה במלוי אלפין שעולה
מספרם שלש מאות ועשרה וחמשה:

אָנא למען שם הקדוש אל במלואו אלף למד, שעולה מספרו מאה
ושמונים וחמשה, יתקנו ויאירו וישלמו ויתעלו שבעה שמות
הוי"ה במלוי אלפין שעולה מספרם שלש מאות ועשרה וחמשה:

אָנא יְהוָה יאהדונהי האל הגדול הגבור והנורא, למען קדשת שבת
קדשך שהוא לימים שבעה, וקדשת שנת השמטה שהיא לשנים
שבעה, וקדשת היובל שהוא לקץ שבועים שבעה, יאירו ויתקנו
ויתעלו אדם שבעה:

אָנא למען ספירות הבגין שהם שבעה, ולמען צדיקים כותרי ברית
שהם שבעה, ולמען מצות שמירת חג המצות שהוא ימים שבעה,
ולמען שמירת חג הסוכות שהוא ימים שבעה, יאירו ויתקנו וישלמו
ויתעלו אדם שבעה:

אָנא למען ברכות של קריאת שמע ערב ובקר שהם שבעה, ולמען
מצות הברכות של חתן וכלה שהם שבעה בימים שבעה, ולמען
כריכות ורצועות התפלין על הזרוע שהם שבעה, יאירו ויתקנו
ויתעלו אדם שבעה:

אָנא למען היכלות של אצילות, בריאה, יצירה, עשיה, שהם שבעה
שבעה, ולמען הברכה של פסוק ישא יהוה פניו אליך וישם לך
שלום, שהוא תבות שבעה, יאירו ויתקנו וישלמו ויתעלו אדם
שבעה.

יאמר שלש פעמים

יהנה צבאות עמנו משגב לנו אלהי יעקב סלה: יהנה צבאות אשרי אדם בוטח בך: יהנה הושיעה המלך יעננו ביום קראנו:

גם פסוק זה יאמר שלש פעמים.

ואני תפילתי לך יהנה יאהרונהי עת רצון, אלהים ברב חסדך ענני באמת ישעך:

אחר כך יאמר.

יהנה יאהרונהי צבאות עמנו משגב לנו אלהי יעקב סלה: יהנה צבאות אשרי אדם בוטח בך: יהנה הושיעה המלך יעננו ביום קראנו: ואני תפילתי לך יהנה עת רצון, אלהים ברב חסדך ענני באמת ישעך: יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהנה צורי וגאלי:

אחר כך יאמר.

יהי רצון מלפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, שיהא מעוט חלבי ודמי שנתמעט היום לפניך בתעניתי חשוב ומקבל לפני כסא כבודך כאלו הקרבתי על גבי מזבחך הקדוש, ובכח חלב ודם שנתמעט ממני, יתעורר סוד ב' זויגי מ"ב דחיד וגרון. ובכח ימתקו מספר אותיות דמלוי דרבווע דאלהים דההי"ן העולה שמונה מאות, ועם מספר מאה ושלישים אותיות דעשר פעמים אלהים במלויים, יעלו למספר תענית. ויעלה לפניך מדרגה למעלה ממדרגה, מעשיה ליצירה ומיצירה לבריאה ומבריאה לאצילות, עד מוחא סתימאה מחשבה העליונה, דבורר אכל וזריק פסלת, ומכחה ישתלשל וירד שפע גדול ורב על כל העולמות, מדרגה אחר מדרגה, מאצילות לבריאה ומבריאה ליצירה ומיצירה לעשיה, ומשם יגיע ויחול עלי, לטהר לבי לעבדך ליראה ולאהבה את שמך, ולתת פח במחשבותי ובמחי לברר ולתקן ולהעלות כל ניצוצי הקדשה והנפשות והרוחות והנשמות דקדשה, ולהגביר חלק הטוב שיש בי על החלק הרע שיש בי, והיה נא קרוב לשועתנו. טרם נקרא אליך ואתה תענה, נדבר ואתה תשמע, כדבר שנאמר "והיה טרם יקראו ואני

אֶעֱנֶה עוֹד הֵם מְדַבְּרִים וְאֲנִי אֲשַׁמְעַ, כִּי אַתָּה ה' פּוֹדֶה וּמַצִּיל וְעוֹנֶה וּמְרַחֵם בְּכָל עֵת צָרָה וְצוּקָה וְשׁוֹמֵעַ תְּפִלַּת כָּל פֶּה, בְּרוּךְ שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה. אָנָּה יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי אוֹי נָא לָנוּ כִּי חָטָאנוּ אָנָּה נוֹלִיךְ אֶת חֲרַפְתָּנוּ, בֶּן כְּסִיל תּוֹגַת אָמוֹ, וְאִם תִּפְנֶה לְחַטָּאתֵינוּ אַבְדֵּנוּ שְׂבָרָנוּ וְתִקְנֹתֵינוּ, וְאִם תִּשְׁמַר עֲוֹנֵינוּ מִי יַעֲמֵד לְפָנֶיךָ מֵאִז אֶפֶיךָ, וּבִטּוֹבְךָ הַגְּדוֹל תַּעֲוֹרֵר רַחֲמֶיךָ וּרְאֵה בְעֵינַי חֲמֵלְתֶיךָ צָרַת גּוֹפֵינוּ וְנִשְׁמַתֵּינוּ וּקְבֵל בְּרַב רַחֲמֶיךָ תְּשׁוּבָתֵינוּ וְקוֹרְאִים בְּשִׁמְךָ יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ, אֵל תַּעֲזֹבֵנוּ, וּבְיַד זַעֲמֶךָ אֵל תִּשְׁשָׁנוּ, וְלֹא לְאַרְךָ אֶפֶיךָ תִּקְחֵנוּ, כִּי גְלוּי וְיָדוּעַ לְפָנֶיךָ כִּי לֹא עָלְתָה עַל לְבָנוּ לְהַמְרוֹת חֵס וְשָׁלוֹם נִגְדֵּנוּ בְּכוֹדֶךָ וְלַעֲשׂוֹת נִגְדֵּנוּ בְּוַנְתֶּךָ, אֶפֶס כִּי עוֹ צָרָנוּ הָרַע וְעַל כְּרַחֲמֵינוּ נָטָה אֲרַחֲנוּ, וּמִנַּע הַטּוֹב מִמֶּנּוּ, דְּמִיוֹנוֹ כְּאַרְיֵה יְכַסּוֹף לְטָרֶף וְכַכְּפִיר יוֹשֵׁב בְּמִסְתָּרִים וּפְתַע פְּתָאוֹם חַיִּים בְּלַעֲוֹנוֹ וְאַתָּה בְּטוֹבְךָ יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי בְּצִדְקָתְךָ תּוֹצִיא מִצָּרָה נַפְשֵׁינוּ, הַצִּילָה מִחֲרַב נַפְשָׁנוּ וְהַעֲלֵה אֲרוּכָה וּמִרְפָּא לְעֲוֹנֵינוּ וְיִהְיוּ לְמֵאֲרוֹת כָּל הַשְּׂמוֹת אֲשֶׁר הִחֲשַׁכְנוּ בְּעֲוֹנוֹתֵינוּ וְחַטָּאתֵינוּ וּפְשָׁעֵינוּ, וְטַהֵר לְבָנוּ לְעִבְדֶּךָ בְּאַמֶּת וּבְלִבָּב שְׁלֵם בְּיָרְאָה וּבְאַהֲבָה, אָמֵן, כֵּן יְהִי רְצוֹן. יְהִי לְרַצוֹן אִמְרֵי-פִי וְהִגְיוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי צוּרִי וְגֹאֲלִי:

יַעֲשֶׂה שְׂבָעָה הַקְּפוֹת לְחֶבֶד בְּבֵית הַכְּנֶסֶת, וּבְכָל הַקְּפָה יֹאמֵר מִזְמוֹר הַבּוֹ לַה' בְּנֵי אֱלֹהִים, כְּלוֹ, וּפְסוּק מִפְּסוּקֵי אָנָּה בְּפֶתַח, לְפִי הַסֵּדֵר הַזֶּה.

מִזְמוֹר לְדָוִד הַבּוֹ לְיְהוָה בְּנֵי אֱלֹהִים הַבּוֹ לְיְהוָה כְּבוֹד וְעוֹ: הַבּוֹ לְיְהוָה כְּבוֹד שְׁמוֹ הַשְּׁתַחֲוּוּ לְיְהוָה בְּהַדְרַת קִדְשׁ: קוֹל יְהוָה עַל הַמַּיִם אֵל הַכְּבוֹד הַרְעִים יְהוָה עַל מַיִם רַבִּים: קוֹל יְהוָה בְּפֶתַח קוֹל יְהוָה בְּהַדְרַת: קוֹל יְהוָה שֹׁבֵר אֲרָזִים וְיֹשֵׁבֵר יְהוָה אֶת אֲרָזֵי הַלְּבָנוֹן: וַיִּרְקִידֵם כְּמוֹ עֵגֶל לְבָנוֹן וְשִׁרְיוֹן כְּמוֹ בֶּן רְאֵמִים: קוֹל יְהוָה חֲצֹב לְהַבּוֹת אֵשׁ: קוֹל יְהוָה יַחֲלִיל מִדְּבַר יַחֲלִיל יְהוָה מִדְּבַר קִדְשׁ: קוֹל יְהוָה יַחֲלִיל אֵילוֹת וַיַּחֲשֵׁף יַעֲרוֹת וּבְהִיכָלוֹ כְּלוֹ אִמֵּר כְּבוֹד: יְהוָה לְמַבּוֹל יֹשֵׁב וַיֹּשֵׁב יְהוָה מֶלֶךְ לְעוֹלָם: יְהוָה עוֹ לְעַמּוֹ יִתֵּן יְהוָה יִבְרַךְ אֶת עַמּוֹ בְּשָׁלוֹם:

אָנָּה בְּכַח. גְּדוּלַת יְמִינְךָ. תַּתִּיר צְרוּרָה: (אב"ג ית"ץ)

קְבֵל רַנַּת. עֲמֶךָ שְׂגָבֵנוּ. טַהֲרָנוּ נוֹרָא: (קר"ע שט"ן)

שדי תיקון כללי תפוחים 147

נָא גְבוּר. דוֹרְשֵׁי יְחוּדְךָ. כְּכַבֵּת שְׁמֵרָם : (נג"ד יכ"ש)
בְּרַכְס טְהָרָם. רַחֲמֵי צְדָקָתְךָ. תְּמִיד גְּמִלָּם : (בט"ר צת"ג)
תְּסִין קְדוּשָׁה. בְּרוּב טוֹבְךָ. נְהַל עֲדָתְךָ : (חק"ב טנ"ע)
יְחִיד גְּאֵה. לְעַמְךָ פְּנֵה. זוֹכְרֵי קְדוּשָׁתְךָ : (יג"ל פז"ק)
שׁוֹעֲתָנוּ קַבֵּל. וּשְׁמַע צְעָקָתָנוּ. יוֹדֵעַ תְּעִלּוּמוֹת : (שק"ו צי"ת)
בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מְלֻכּוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד :

יְתֵן הַכֶּסֶף לְעֲנִיִּים שׁוֹמְרֵי תוֹרָה, וְיִהְיֶה רְצוֹן שְׁה' יִקְבֹּל תְּשׁוּבָתוֹ בְּרְצוֹן.

סדר התקון

לעוון חלול ה' ועוון הקרי להרש"ש זיע"א

וכתב הרש"ש שתיקון זה יעלה לארבע מאות תעניות
ויתוקן עון חילול ה' ועוון הקרי, ומובטח לו שהוא בן
העולם הבא, ולא יהיה ניזוק באותה השנה.

כמובא בספר "אמת ליעקב"

שניתן לעשותו רק בשנה מעוברת
כשהמולד זמנו ביום שלפני ראש חודש.

השנה התיקון יחול ביום שני כ"ז אדר א' תשע"ט
משקיעת החמה ועד יום רביעי בשעה 12 וארבעים
ושתיים דקות

וביום ראשון כ"ז סיון תשע"ט משקיעת החמה ועד יום
שלישי בשעה 3.39 אחר הצהריים.

הקדמה

כתב המקובל הגדול ר' יעקב שאלתיאל ניניו זצ"ל שהיה

ממקובלי "בית אל בספרו "אמת ליעקב" קונטרס "שפת אמת" וזה לשונו.

לתיקון עון חילול ה' ועון הקרי מכתב יד הר' הקי' ז"ל.

בשנת העיבור, בחודש שיהיה מולד החודש עשר שעות קודם ראש חודש, אם יתענה האדם ל"ז שעות קודם המולד, דהיינו שיפסוק מבעוד יום, ובליילה שניה ישב בתענית עד עת המולד ויקרא בתחילת הלילה בזוהר הקדוש שמות דף קכ"ד, הנה אנכי שולח מלאך לפניך עד סוף הפרשה. וספרא דצניעותא כולו. ובפ' יתרו דף ע"ט עמוד ב', ומשה וכו', ובפרשת פקודי רס"ב עמוד ב' ר' שמעון פתח עד סוף הפרשה. ובזוהר ויקרא דף צ' עמוד ב' איש מזרעך וכו' עד דף צ"ז באשרי כי אשרוני בנות. ובפרשת פנחס דף ר"מ צו את בני ישראל עד דף רמ"ב והא אוקימנא. ובדף רמ"ז בלולה בשמן כתית עד דף רנ"ח וכתר אין סוף איקרי. והאידרא רבה. ובסוף הלילה יאמר התהלים ב' פעמים שעולה כמנין כפ"ר, ויאמר התפילה הסדורה לליל חג השבועות, ויעלו לו לארבע מאות תעניות ויתוקן עון חילול ה' ועון הקרי. וכשיהיה המולד אז יפסוק תעניתו, ומובטח לו שהוא בן העולם הבא, ולא יהיה ניזוק באותה השנה, אמן כן יהי רצון. עד כאן לשון הזהב.

וכתב עוד בספר "אמת ליעקב" שם וזה לשונו.

וקודם הלימוד יאמר התפילה של קודם הלימוד של ליל ו' ושל משמרת ערב ראש חודש המובא בספר חמדת ימים בחלק השבת ובחלק ראש השנה.

גם בעת קבלת התענית יקבל בפירוש שהוא מתענה ל"ז שעות לתיקון עון חילול ה' ועון הקרי. וקודם כל יטבול ג' טבילות ויאמר ויהי נועם.

עוד מצאתי כתוב מכתב יד הרב החסיד כמוהר"ר דוד מג'אר ז"ל

דמה שכתב עשר שעות צריך שיהיה המולד קודם ראש חודש, לאו דווקא, אלא אתא לאפוקי שלא יהיה יותר מעשר שעות, אבל אם הוא פחות מזה הוא יותר טוב, שהוא יותר קרוב לראש חודש, וכך אנחנו נוהגים. עד כאן לשון הר' "אמת ליעקב".

הרי שהעיד בגודלו שדברי הרש"ש נאמנו מאוד שהם מכתב ידו ממש, ושהמקובל הגדול הרב החסיד כמוהר"ר דוד מג'אר ז"ל מחבר קונטרס "חסדי דוד" סיכום כל הספר הקדוש "עץ חיים". פלפל בזה וביאר את דברי הרש"ש שגם בפחות מעשר שעות שייך תיקון זה ושסמכו עליו מקובלי בית אל לעשות כפי דבריו. ומי יבא להרהר אחרי דבריהם ולפקפק באמיתות הענין.

ובספר "מנחת יהודה" למקובל האלהי מו"ר ח' יהודה פתייא זצ"ל כתב שהלך הרוח בשליחותו לבית דין של מעלה ושאל ד' שאלות, וזה לשונו.

שאלה שלישית, בענין התענית של שלשים ושבע שעות של שנת העיבור הנזכרת באמת ליעקב דף קי"ז עמוד ב', האם אמת הוא שיעלה לו במקום ארבע מאות תעניות. תשובה. אין רשות להודיע, אבל תאמר לציבור שישארו בתעניתם עד עבור חצי שעה וחמישה דקים מזמן המולד. נראה לי לפי שעיקר המולד הוא על חשבון ארץ ישראל, ולא על ארץ בבל, ויש הפרש בין בבל לארץ ישראל חצי שעה וחמישה דקים, ולכן אמרו הבית דין שישארו בני בבל בתעניתם עד זמן המולד של ארץ ישראל. עד כאן לשונו.

והרי"ח הטוב שר בית הזוה"ר בספרו רב פעלים ח"ג סי' ל"ה כתב וזה לשונו.

אמנם תיקון שכתב הרב אמת ליעקב נניו ז"ל בשפת אמת דף קי"ז עמוד ג' בשנת העיבור בחודש שיהיה מולד החודש י'

שעות קודם ר"ח וכו', הנה הגם דנהגו רבים בכמה קהילות לעשות תיקון זה, עכ"ז אם נזדמן זה ביום א' וביו ב' דמוכרח לעשות סעודה המפסקת בסוף יום שבת ויתענה ליל א', אין לומר דחשיב זה הכרח ויהיה מותר לו לעשות כן כפי הצד שצדדתי בזה כאמור, זה אינו, וברור הוא דלא אריך למעבד כן, יען כי עיקר התיקון זה אינו ברור אצלנו ולא ידענו מ"ש בכ"י הרב הקדוש קאי על רבינו האר"י ז"ל או על רבינו הרש"ש ז"ל ובכתבי רבינו האר"י שהעתיק רבינו מהרח"ו ז"ל לא נמצא דבר זה, גם מזמן הר"ה החסיד רב ידידיה אבועלאפיה ז"ל הוא רב של חסידי "בית אל", וכל כתבי רבינו הרש"ש וכן בנו הר"ה דברי שלום מצויים בידו, וגם כן אמרו שלא נמצא אצלם דבר זה, אם הוא קבלה ברורה נקבל, אבל לדין יש תשובה, כיון דאוכל ביום שני נמצא לפום דינא אין בידו אלא תענית של יום אחד שהוא יום ראשון בשבת, ועוד הוא כולל בו שני מיני תקונים א' לחילול ה', וא' חטא קרי, ומפורש בדברי רבינו האר"י ז"ל להדיא דאין לכלול ב' מיני תיקונים בהפסקה אחת, ואם נאמר סגולה היא זו, טוב הדבר, אך צריך שיהיה הדבר ברור בידנו שיצא מפי המלך או מדברי רבינו האר"י ז"ל או מן רבינו הרש"ש ז"ל, ועל כן אף על גב דנהגו בזה בכמה קהילות לעשותו בשנת העיבור, ובודאי ה' לא ימנע טוב להולכים בתמים ויקבל ברצון, מ"מ לעשות תענית זה בליל ראשון ולבטל סעודה רביעית בתענית, מפורש להדיא לא אריך למעבד הכי אלא ליכול ולחדי בסעודת מלכא משיחא שנתקנה לכבוד שבת מלכתא. עד כאן לשונו.

הרי שהמאור הגדול אע"פ שפקפק בזה לא זלזל בזה ולא רק שלא מנעו, שראה בזה סגולה טובה שהנוהגים בה לא ימנעו ה' טוב מהם, אלא שפסק שאין לבטל סעודה רביעית עבודה, וכן הוא בדין שאין לבטל שום הלכה משו"ע עבור סגולה כל שהיא. אמנם לא זכיתי להבין מדוע חשב שאפשר שעל כת"י רבינו

האריז"ל קאמר, והלא בקונטרס שפת אמת לאחר סי' ס"ח כתב במפורש שמביא תקונים שתקן הרש"ש. ולמה פקפק בדבריו של גברא רבה כמוהו, כשסמך עליו בשאר דברי הקונטרס סמיכה בכל כחו, הן בפדיון החולה שהביאו בתשובה זו עצמה ולמד ממנו לגבי סדר פדיון התעניות. והן בתיקון הטבילה כמבואר ברב פעלים ח"ד סוד ישירים סי' ג'. והן בתקון למי שנושא אלמנה כמפורש ברב פעלים ח"ב סוד ישירים סי' ב'. והן בתיקון השק והאפר כמבואר ברב פעלים ח"ב סוד ישירים סי' ח'. והן בענין הכוונות בשנת השמיטה כמפורש ברב פעלים ח"א סוד ישירים סי' י'. ואם בגלל שלדין יש תשובה, כבר נתיישרה דעתו שמבחי' סגולה יש לתיקון זה, ולמה הדגיש שצריך שיהיה הדבר ברור בידינו שיצא מפי המלך או מדברי רבינו האר"י ז"ל או מן רבינו הרש"ש ז"ל, כשהאי גברא רבא קאמסהיד עליה. ואם בגלל שלא נמצא בכתבי הרש"ש שבידי ר' ידידיה אבועלאפיה ז"ל, אפשר שכתבו הרש"ש בפתקא בפני עצמה כדי שיעתיקו ממנה תלמידיו, וכיון שנתפשטה ביניהם לא הוצרך לגנוזה בין כתביו, ועל פי שני עדים האמת ליעקב והר דוד מאג'אר יקום דבר.

ועתה באו שועלים קטנים מחבלים כרמים כרם ה' צבאות דפקיעי שמם בתור מקובלים, ומפקקים בזה ומונעים את עם ישראל מלעשות התיקון בטענות שוא ומדוחים, כי כן דרכם של מקובלי"ם מחבלים אלו לפקפק ולזלזל בכל דבר טוב וחשוב ולהכניס ספקות בלב אחינו בני ישראל כדי למנעם מתיקון חשוב זה, ואין ספק ששרשם בעמלק העולה בגי' ספק "אשר קרך בדרך" לקרר לבות עם ישראל בספקותיהם, וכבר השפיעו על חלק מהציבור התמים לבטל מנהג גדול וחשוב שתקן האריז"ל לומר י"ג מידות של רחמים בימים טובים עם נוסח תפילה שתקן האריז"ל עצמו וכמו שהעיד מהרח"ו עצמו שהעתיק מכתב ידו של האריז"ל עצמו, וחזר ושנה עדות זו הן בשער הכוונות, והן

בשער המצוות. וכן נהגו שלומי אחינו בני ישראל מאות בשנים באמונת אומן וללא שום פקפוק, עד שבאו מקובלי"ם אלו שענייהם צרה וגאוותם שחקים והפכו הקערה על פיה, אוי לנו שכך עלתה בימינו, ואנו ליה וליה עינינו שישלח לנו את משיח צדקנו, וכרת הזלזלי"ם במהרה בימינו.

והנה מריהטא דלישנא של הרש"ש נראה דכוונתו שיעשו הלימוד בלילה שני, ואעפ"י שהדבר איננו ברור לגמרי, כך נהגו המקובלים כפי שאמר לי הר' שמואל דרזי זצ"ל, וכן עמא דבר.

אמנם מה שכתב האמת ליעקב לומר לפני הלימוד התפילה המובא בספר חמדת ימים. זה אינו מהרש"ש שלא התייחס לספרי קבלה שלא כתבם מהרח"ו, וכמבואר בתשובתו לחכמי תוניס שבספרו נהר שלום, אמנם מקובלי בית אל באותם שנים נהגו לומר התפילות שבספר זה כי לא ידעו מי בעל דברים, אבל בדור שאחריו כשנשמע שמחברו הוא נתן העזתי שר"י נביאו של ש"צ שר"י בטלו את כל התפילות שבספרו (כולל התפילה של פתיחת ההיכל בראש חודש) ולכן אין לומר תפילה זו קודם הלימוד, ואנכי תיקנת"י עמודיה סדר תפילה המתאים לתיקון זה על פי סדר התיקון לחטא זרע לבטלה שכתב ראש כל בני הגולה רבינו הר' יוסף חיים בספרו "לשון חכמים" בתוספת נופך, ובסוף הלימוד העתקתי התפילה שתקן החיד"א זיע"א לאמרה בסוף לימוד של ליל חג השבועות. ואשריו למי שיוכל לעשות תיקון זה אם בריאותו מאפשרת זאת.

ונראה לי שמי שאינו יכול מסיבה כל שהיא לעשות תיקון נפלא וגדול זה, כדאי שלפחות יעשה הלימוד בסדר שתיקן הרש"ש בלילה שלפני המולד, כי כל לילה שלם של לימוד הוא תיקון לכרת אחת, ואולי בלילה זה ובסדר זה ירויח יותר, ואפילו ריוח כל שהוא בעניינים אלו חשוב הוא ואין להחמיצו. ויהי רצון

שזכות התשובה תעמוד לנו ולבנינו עד עולם ונזכת לגאולה אמיתית בב"א.

וזה סדר התיקון.

ביום כ"ז לחודש אחר חצות היום יטבול שלש טבילות. כך כתב באמת ליעקב, ופשוט שאין זה לעיכובא, ואם אי אפשר לו לטבול אלא בבוקר שיטבול כשיוכל, וגדולה מזאת קאמינא, שאם אי אפשר לו כלל לטבול מחמת אונס, לא ימנע מלעשות תיקון זה גם ללא טבילות, כי רבינו הרש"ש לא התנה זה בדבריו, ואף על פי שהבאים אחריו כתבו זאת, ואין להקל בדבריהם, לא יתכן שדבריהם לעיכובא.

יתפלל מנחה מבעוד יום, ויקבל תענית בתפלת המנחה בברכת "שומע תפלה", או בסוף העמידה לפני שיאמר "עושה שלום". אם לא קבל תענית בתוך תפלת המנחה, אכל כשהתפלל עמידה, (שמונה עשרה) של מנחה חשב להתענות, נחשב כקבלת תענית וצריך להתענות.

וזה נסח קבלת התענית:

רבונו של עולם, הריני מקבל עלי להתענות למחר לילה ויום ולילה שלאחריו וחלק מן היום שלאחריו למעלה מל"ז שעות ועד המולד של ראש חודש (פלוני). כדי לתקן אשר חטאתי, עויתי ופשעתי בעוון חילול ה' ובעון הקרי בגלגול זה ובגלגולים אחרים מעודי ועד היום הזה, (והריני מתנה שאם לא אוכל להתענות, כשאפריש פרוטה לצדקה ואכונן לבטל התענית, אוכל לאכל ולשתות ללא שום עון כלל.) והריני מתכונן בתענית זה להקריב חלבי ודמי לפני הקדוש ברוך הוא במקום הקרבן הנקרב על גבי המזבח, לכפר על חטאתי. ויהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שתתן לי פח להתענות לפניך.

ותקבל תשובתי ותעניתי ותוצני ברחמיך הרבים.

לפני הלמוד בלילה יאמר בקשה זו:

לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו ורחימו ודחילו, ליחדא שם י"ה ב"ו"ה ביהודא שלים (יהוה) בשם כל ישראל, הנה אנכי בא ללמד בלילה זה בסתרי תורה ובתהלים, כדי לכפר על אשר חטאתי עויתי ופשעתי מעודי ועד עתה בגלגול זה ובגלגולים אחרים. והרי אנכי מקבל עלי מצות עשה של התשובה ושב אליך אבינו שבשמים בכל לב, ומתחרט חרטה גמורה ושלמה על כל אשר חטאתי עויתי ופשעתי לפניך ועברתי על רמ"ח מצות עשה ושס"ה מצות לא תעשה וענפיהם מדברי קבלה ומדברי סופרים, ובפרט במה שחטאתי עויתי ופשעתי בחלול ה', ועברתי על תורתך הקדושה שכתוב בה "ולא תחלו אות שם קדשי, ונקדשתי בתוך בני ישראל, אני ה' מקדשכם", ובמה שחטאתי עויתי ופשעתי בעון הקרי, ועברתי על מה שכתבת בתורתך הקדושה "ונשמרת מפל דבר רע", ופגמתי בתורתך ובאחדותך וביחוד שמך. יראה ופחד תבא בי בזכרי כל אשר הכעסתך. אמנם על רחמך הפשוטים בטחתי כי ימינך פשוטה לקבל שבים. ומקבל אני עלי על מלכותך ותברך בלב שלם ובנפש חפצה, ואומר באהבה שלמה "שמע ישראל יהוה אלהינו יהוה אחד", ומוכן אני למסור עצמי על יחוד קדשת שמך. ותברך לנצח צורנו מלכנו וגואלנו בורא קדושים. ושתבח שמך לעד מלכנו האל המלך הגדול והקדוש בשמים ובארץ. והנני מקבל על עצמי ארבע מיתות בית דין, סקילה, שרפה, הרג וחנק, למען שמך באהבה. ואנחנו מברכים ומשבחים ומפארים ומקדישים ומעריצים וממליכים את שמך מלכנו האל המלך הגדול הגבור והנורא, קדוש אהה ונורא שמך ואין אלה מבלעדיך:

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, מִלֶּךְ עַל כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ בְּכַבֻּדָּךְ, וְהַנְּשֵׂא
עַל כָּל הָאָרֶץ בִּיקָרְךָ, וְהוֹפֵעַ בְּהַדָּר גָּאוֹן עֲזָךְ, עַל כָּל יוֹשְׁבֵי תְּבֵל
אֶרֶץ. וַיִּדַע כָּל פֶּעוּל כִּי אַתָּה פֹּעֵלְתוֹ, וַיִּבִין כָּל יְצוּר כִּי אַתָּה
יִצְרָתוֹ, וַיֹּאמֶר כָּל אֲשֶׁר נִשְׁמָה בָּאָפוֹ, יְהוָה יֵאֱהָדוּנָהי אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל
מִלֶּךְ וּמַלְכוּתוֹ בְּכָל מְשָׁלָה. (אֲפִילוֹ בְּקַלִּיפוֹת לְהַכְנִיעֵם).

קִדְשָׁנוּ (מַכְתָּר) בְּמִצְוֹתֶיךָ, תֵּן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתְךָ (מַתְפָּאֶרְתָּ), שְׂבַעֲנוּ
מִטּוֹבֶיךָ, (מִיִּסוּד) שְׂמֵחַ נַפְשָׁנוּ (מַלְכוּת) בִּישׁוּעָתְךָ, וְטַהַר לִבְנוֹ
לְעַבְדְּךָ בְּאַמֶּת, וְהָאֵר עֵינָנוּ בְּתוֹרָתְךָ וְדַבֵּק לִבְנוֹ בְּמִצְוֹתֶיךָ וַיַּחַד
לְבַבְנוּ לְאַהֲבָה וּלְיִרְאָה אֶת שְׁמֶךָ.

אֲנֵי יְהוָה עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ הַגָּדוֹל וּלְמַעַן תוֹרָתְךָ הַקְּדוּשָׁה וּלְמַעַן
רַחֲמֶיךָ וְחַסְדֶיךָ וְתִמְחֹל וְתִסְלַח וְתִכַּפֵּר לְכָל חַטָּאתִי וְעוֹנוֹתַי
וּפְשָׁעֵי שַׁחֲטָאתִי עֲוִיתִי וּפְשַׁעֲתִי לְפָנֶיךָ, וְתַתְּקֵן אֶת כָּל אֲשֶׁר עֲוִיתִי
וְהָאֵר כָּל שְׂמוֹת הַקְּדוֹשׁ שְׂפִגְמָתִי בְּהֵם וְתִלְקֹט כָּל נְצוּצֵי הַקְּדוּשָׁה
אֲשֶׁר פְּזַרְתִּי וַיֵּשׁוּב הַכֹּל לְאַיְתָנוּ הָרָאוּשׁוֹן וְלֹא יִדַּח מִמֶּנּוּ נְדַח. אוֹר
זְרוּעַ לְצַדִּיק וּלְיִשְׂרָאֵל לֵב שְׂמֵחָה, קַבֵּל רַנַּת עַמְּךָ, שְׂגַבְנוּ טַהֲרָנוּ
נוֹרָא (קַר"ע שֵׁט"ן).

אֲנֵי בְּכַח שֵׁם (קַר"ע) הַחֲתוּם בְּסוֹף אוֹר זְרוּעַ לְצַדִּיק, קַרַע
מִמְּלַכְתְּ הַרְשָׁעָה כְּלָה, וְכָל הַטְּפוֹת שְׂיִצְאוּ מִמֶּנִּי לְבַטְלָה בֵּין
בְּאוֹנֵס וּבֵין בְּרָצוֹן, בֵּין בְּשׁוֹגֵג וּבֵין בְּמִזִּיד שְׁלֹא בְּמַקּוֹם מִצְוָה,
בְּכַח שֵׁם (קַר"ע) יְהִי עָקֶר לְעַקֵּר נְטֵעַ נְצוּצוֹת הַקְּדוּשָׁה אֲשֶׁר בְּתוֹךְ
עַמְּקֵי הַקְּלִפוֹת, חֵיל בָּלַע וַיִּקְיָאֲנוּ (ר"ת חב"ו) מִבְּטָנוּ יוֹרְשָׁנוּ אֵל,
וְהַנְּצוּצוֹת הַקְּדוּשִׁים הִמָּה יַעֲשׂוּ עַר"ק לְבְרוּחַ מַתּוֹךְ הַקְּלִפָּה
וְלַעֲלוֹת עַד צַדִּיק יִסוּד עוֹלָם כִּי הוּא רַק"ע נִשְׁמָה, יִקַּבֵּל ש"ע
אוֹרוֹת וְאֲדָרַת פָּנִים הַעֲלִיּוֹנִים, וְהַנְּפֹשׁ הַקְּדוּשָׁה הִיא מוֹצֵאת
וְנִטְהָרַת מִכָּל דְּבַר רָע וְתַעֲשֶׂה טוֹב, וּלְיִשְׂרָאֵל לֵב שְׂמֵחָה צַדִּיק וְטוֹב
לוֹ, גַּם יְהוָה יֵאֱהָדוּנָהי יִתֵּן הַטּוֹב וְאַרְצָנוּ תִּתֵּן יְבוּלָה, נָא גְבוֹר
דוֹרְשֵׁי יַחֲוֹדְךָ כְּבַבְתָּ שְׂמָרְם (נַג"ד יכ"ש).

אבינו מלכנו, אלהינו גלה כבוד מלכותך עלינו מהרה. והופע והנשא עלינו לעיני כל חי. וקרב פזורנו מבין הגוים. ונפוצותינו (חלקי הנשמה שלנו שמסתובבים ערטילאין) פנס מירפתי ארץ. והביאנו יהוה יאהרונהי אלהינו לציון עירך ברנה ולירושלים עיר מקדשך בשמחת עולם. וקים לנו יהוה יאהרונהי אלהינו את הדבר שהבטחתנו על ידי צפניה חוץ פאמור, בעת ההיא אביא אתכם, ובעת קבצי אתכם, כי אתן אתכם לשם ולתהלה בכל עמי הארץ בשובי את שבותיכם לעיניכם אמר יהוה. יהיו לרצון אמרי פי, והגיון לבי לפניך, יהוה צורי וגואלי.

וזה סדר הלימוד.

הנה אנכי שולח מלאך לפניך וגו'. רבי יצחק פתח, ישקני מנשיקות פיהו וגו' אמרה כנסת ישראל, ישקני מנשיקות פיהו. מאי טעמא ישקני, יאהבני מבעי ליה, אמאי ישקני. אלא הכי תנינן, מאי נשיקות אדבקותא דרוחא ברוחא. דבגיני כף נשיקה בפה, דהא פומא אפקותא ומקורא דרוחא הוא, ועל דא נשיקין בפומא, בחביבותא, ודבקין רוחא ברוחא, דלא מתפרשן דא מן דא. ועל דא מאן דנפיק נשמתיה בנשיקה, מתדבק ברוחא אחרא. ברוחא דלא מתפרש מניה. והיינו אקרי נשיקה. ועל דא אמרה כנסת ישראל, ישקני מנשיקות פיהו, לאדבקא רוחא ברוחא, דלא יתפרש דא מן דא. כי טובים דודיך מיין, מאי בעי הקא יין, והא כתיב וגם אלה ביין שגו וגו', וכתיב יין ושכר אל תשת אה ויבנה, מאי טעמא הקא יין. רבי חייא אמר, מיינה דאורייתא. רבי חזקיה אמר, דא דכתיב, ויין ישמח לבב אנוש, ועל דא כתיב, כי טובים דודיך מיין, לתדנותא דלבא. מיין, דחדי לי יתיר מפלא. רבי יהודה אמר, כתיב, וישק יעקב לרחל וישא את קולו ויבך, אמאי קא בכה. אלא באתדבקותא דרוחא בה, לא יכיל לבא למסבל, ובכה. ואי תימא, הא כתיב, וישקהו ויבכו. תנינן, אמאי

נקוד וישקוהו, אלא דלא אתדבק ביה רוחא כלל, ועל דא כתיב, ונעטרות נשיקות שונא. מאי ונעטרות נשיקות שונא. אלא מאן דנשיק בחביבותא, מתדבק רוחיה ברוחיה, בדביקותא דחביבותא ומאן דלא נשיק בחביבותא, לאו בדביקותא הוא, אלא ונעטרות. מאי נעטרות. גסותא, דלא דביק רוחיה בההוא נשיקה. ולא אתדבק ביה כלל. ובגני כף כתיב, ישקני מנשיקות פיהו, דהוא דביקותא רוחא ברוחא. תנא, כל זמנא דקודשא בריה הוא אזיל בישראל, בפככול אתדבק רוחא ברוחא, ועל דא כתיב, ואתם הדבקים בני, בכל אינון גווי דביקותא, ולא מתפרשא דא מן דא. בשעתא דאתמר הנה אנכי שלח מלאך לפניה, ידע משה דפרשיותא הוא. אמר אם אין פניה הולכים אל תעלנו מזה. רבי אבא אמר, מה כתיב לעילא מן דא, ראשית בכורי אדמתך תביא בית יי' אלהיך לא תבשל גדי בחלב אמו. מאי קא מירי. אלא דלא לערבא מלה תתאה בעלאה, דלא ינקא סטרא דלבר, מסטרא פנימאה. מה בין האי להאי. דא דלבר, מסטרא דמסאבא. ודא דלגו, בסטרא קדישא. מאן אמו. דא כנסת ישראל, דאתקרי אם. בחלב אמו, דלא יניק מהאי סטרא, מאן דלא אצטריף. והכא כתיב, הנה אנכי שלח מלאך לפניה. אמר משה, הא קבילנא בטחונא מינה, דלא תתפרש מינן, ודאי אם אין פניה הולכים אל תעלנו מזה. ובמה יודע איפוא וגו'. אמר רבי אלעזר, מלה דא לא קאמר קודשא בריה הוא אלא ברחימותא דישראל, ולא תפייסא בהדיהו. למלכא דהוה בעי למיזל עם בריה. ולא בעי לשבקא ליה. אתא בריה, ומסתפי למבעי ליה למלכא דמיזיל בהדיה. אקדים למלכא ואמר, הא לגיון פלן זייל בהדך, למנטר לך בארמא. לבתר אמר אסתמר לך מגייה, (בארמא) דהא לא גבר שלים הוא. אמר בריה, אי הכי, או אנא אותיב הכא, או את תזיל עמי, ולא אתפרש מינה. כף קודשא בריה הוא, בקדמיתא אמר, הנה אנכי שלח מלאך לפניה לשמרך בדרך. ולבתר אמר השמר

מפניו וגו', ביה שעטא אמר משה, אם אין פניך הולכים וגו'.
 אַתָּא רבי שמעון, אשפח להו בהאי. אמר, אלעזר ברי שפיר
 קאמר. אבל תא חזי, באתר דא לא אמר משה מדי, ולא אתיב
 מלה לקבליה. מאי טעמא. משום דהכא לא אשתכח פרישותא
 מניה. והא אוקימנא מלה דא, לגבי חברי. ואית דמתני איפכא
 ולא הכי פירשוה קדמאי. וכד יסתכלון מלי פלא שפיר, וכלא
 בחד מלה אמרי טעמייהו. אימתי אתיב משה. בזמנא דאמר,
 ושלחתי לפניך מלאך. וכתיב כי ילך מלאכי לפניך, סתם ולא
 פריש מלה. ועל דא כתיב, הכא, כי אם שמוע תשמע בקולו
 ועשית כל אשר אדבר. אשר אדבר ונקא וכתיב ואיבתי את
 אויביך וצרתי את צורריך, וכלא ביה תליא. רבי יהודה אמר, אי
 תימא דתרווייהו מלאך ממש, משה לא אתיב עלייהו, דלא חמא
 דוכתא. אימתי אתיב. בזמנא דכתיב אם אין פניך הולכים וגו'.
 אמר רבי שמעון, כללא דכלא, משה לא בעא מלאכא. דהא כתיב
 ויאמר אם נא מצאתי חן בעיניך אדני ילך נא אדני בקרבנו. אמר
 רבי יהודה, האי דאמר רבי אבא, דכתיב לא תבשל גדי בחלב
 אמו, בחלב האם מבעי ליה, מאי אמו. ואי תימא, כנסת ישראל
 אמו דסטרא דמסאבא, לאו הכי, דהא שמענא דאמר רבי שמעון,
 כנסת ישראל אימא קדישא בחולקיה דישראל אתאחדא, דכתיב,
 כי חלק יי' עמו. אמר רבי שמעון, שפיר קאמר. והא דרבי אבא
 שפיר וכלא דא בדא תליא. תא חזי, אמא אתאחדא להו לעילא,
 לסטרא דא ולסטרא דא, ותרין אינון, חדא לימינא, וחדא
 לשמאלא. ובגיגי פך, מנהון לימינא, ומנהון לשמאלא. וכלהו
 תלין בהאי א"ם, אמא קדישא, ואתאחדן בה. אימתי אתאחדן
 בה. בשעטא דהאי אם ינקא מסטרא אחרא, ומקדשא אסתאב,
 וחוץ תקיפא שארי לאתגלאה, כדין גדיא ינקא מחלבא דאמיה,
 ודינין מתערין. ועל דא, ישראל קדמין ואייתאן בכורים, ובשעטא
 דמיתין להו, בעיין למימר ולמפתח ביה בלבן, דבעא בחרשוי

אלין, לשלטה ביעקב, ובזרעא קדישא, ולא אתיהיבו בידיה, ולא אתמסרין ישראל לסטרא דא. ועל דא כתיב, ראשית בכורי אדמתך וגו', לא תבשל גדי בחלב אמו. ולא ינקא ההוא סטרא, מחלבה דאמיה, דהא לא יסתאב מקדשא, ודינין לא מתערין. בגיני כך, לא ייכול בשרא בחלבה כל זרעא קדישא, וכל מאן דאתי מסטר דא, דלא יחיב דוכתא, למאן דלא אצטריך, דהא בעובדא תליא מלתא, בעובדא דלתתא, לאתערא לעילא. ופאין אינון ישראל מפל עמין עובדי עבודת כוכבים ומזלות, דמריהון קרי עליהו וברך בחר יי' להיות לו לעם סגלה. וכתיב כי עם קדוש אתה לי' אלהיך (וכלא חד מילה) וכתיב בנים אתם לי' אלהיכם וגו'.

תא חזי, בשעתא דישראל לא אתקשרו עובדיהו, מה כתיב, עמי נוגשיו מעולל ונשים משלו בו. משלו בו דייקא, והא אוקימנא מלי ברזא דספרא דשלמה מלכא. והכי אשפחון ביה. תו אשפחאן, דכל מאן דאכיל האי מיכלא דאתחבר פחדא. (או) בשעתא חדא, או בסעודתא חדא. ארבעין יומין אתחזיא גדיא מקלסא בקלפוי, לגבי אינון דלעילא, וסיעתא מסאבא מתקרבין בהדיה, וגרים לאתערא דינין בעלמא, דינין דלא קדישין. ואי אוליד בר באינון יומין, אוזפין ליה נשמתא, מסטרא אחרא, דלא אצטריכא. וכתיב והתקדשתם והייתם קדושים וגו'. אתי לאסתאבא, מסאבין ליה ודאי. דכתיב, ונטמתם בם, חסר א', מסאבותא אטימא מפלא, דלית רשו לאתדפאה הכי, כשאר זיגי דמסאבותא דמתדכין. ותו, דמסתפי מחיון בישון, דהא בעינייהו גדיא אשתכח, ויכיל לאתזקא, דהא צלמא דבר נש אתעבר מניה. רבי ייסא, שרי למיכל לתרנגולא בגבינה או בחלבה. אמר רבי שמעון אסיר לך דלא יחיב איניש פתחא לזינין בישין. לך לך אמרין נזירא, סחור סחור לכרמא לא תקרב. ודאי אסיר לך הוא, דחומרא אית ביה, כבעירא לשחיטה. ומאן דשרי האי, מה כתיב ותשקו את הגזירים

יין, מאן דְּשָׂרִי הָאֵי, כְּמֵאָן דְּשָׂרִי הָאֵי. וּכְתִיב לֹא תֹאכַל כָּל תוֹעֵבָה, כָּל, לְאֹכְלָא פְּלֵא. תְּאֵנָא, בְּמָה זָכוּ דְנִיָּאל חֲנִיָּה מִשְׁאָל וְעִזְרִיָּה, דְּאִשְׁתְּזִיבוּ מֵאִינוּן נְסִיוֹנֵי, אֶלָּא בְּגִין דְּלֹא אִסְתְּאַבוּ בְּמִיכְלִיהוֹן. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, כְּתִיב וַיֵּשֶׁם דְּנִיָּאל עַל לְבוֹ אֲשֶׁר לֹא יִתְגָּאל בְּפֶת בַּג הַמָּלְךְ וְגו' . וְתֵאֵנָא בְּסִתִּימָא דְּמִתְנִיתִין, מִיכְלָא דְּהָהוּא רְשָׁע, בְּשָׂרָא בְּחֻלְבָּא הָוָה וּגְבִינָה עִם בְּשָׂרָא, בַּר מִיכְלָן אַחֲרֵינִין, וְדָא סְלִיק לִיה בְּפִתוּרִיה, בְּכָל יוֹמָא. וְדְנִיָּאל דְּאִסְתְּמַר מֵהָאֵי, כַּד רָמוּ יִתִּיה לְגוּבָא דְּאַרְיִיוּתָא, אִשְׁתְּלִים בְּצוּלְמָא דְּמֵאֲרִיָּה, וְלֹא שְׁנֵי צוּלְמִיָּה לְצוּלְמָא אַחֲרָא, וְעַל דָּא דְּחִלוּ אַרְיִיוּתָא מְנִיָּה, וְלֹא חֲבִלוּהוּ. וְהָהוּא רְשָׁע, בְּשַׁעֲתָא דְּמִלְכוּתָא אַתְּעֵדִי מְנִיָּה, וְעַם חֵיוֹת בְּרָא הָוָה מְדוּרִיָּה, אַעֲדֵי צוּלְמָא דְּאַנְפוּי מְנִיָּה, וּמֵהָהוּא יוֹמָא, לֹא אַתְּחִזִּי צוּלְמִיָּה, צוּלְמָא דְּבַר נֶשׁ. וְכָל בְּעִירָא דְּאַתִּי, אַתְּחִזִּי לִיה, צוּלְמָא דְּזִינִיָּה, וְנוֹקְבִיָּה, וְהוּוּ אַתְּיִין עֲלִיָּה כְּלָהוּ, וּבְכַמְּה זְמַנִּין הָוּוּ אַכְלִין לִיה חֵיוֹת בְּרָא, בַּר דְּאַתְּגִזּוּר הָאֵי עוֹנָשָׁא עֲלִיָּה, בְּגִין דְּכְתִיב, וְהוּא בְּמַלְכִים יִתְקַלֵּס, בְּגִין כְּדָ. כְּלֵא יִתְקַלְסוּ בֵּיה, כָּל הָהוּא זְמַנָּא. תָּא חֲזִי, מַה כְּתִיב, וּלְמַקְצַת יָמִים עֲשֶׂרָה נִרְאָה מְרֵאִיהֶן טוֹב מְכָל הַיְלָדִים הָאוּכְלִים אֶת פֶּת בַּג הַמָּלְךְ. נִרְאָה מְרֵאִיהֶן טוֹב, דְּצוּלְמָא דְּמֵאֲרִיָּהוֹן לֹא אַעֲדִיאוּ מְנִהוֹן, וּמֵאַחֲרֵי אַעֲדִיאוּ. מֵאֵן גְּרִים הָאֵי. בְּגִין דְּלֹא אַתְּגַעְלוּ בְּגִיעוּלֵי מִיכְלִיהוֹן. זַכָּאָה חוּלְקִיהוֹן דְּיִשְׂרָאֵל, דְּכְתִיב בְּהוּ, וְאַנְשֵׁי קִדְשׁ תִּהְיוּן לִי.

וְאֵל מִשָּׁה אָמַר עֲלָה אֵל יְיָ וְגו' . וְאֵל מִשָּׁה אָמַר, מֵאֵן אָמַר. דָּא שְׁכִינְתָּא. עֲלָה אֵל יְיָ, כְּמָה דְּכְתִיב, וּמִשָּׁה עֲלָה אֵל הָאֱלֹהִים וְגו' . (ס"א ויקרא אליו יי') אָמַי כָּל דָּא, לְקִיָּמָא עֲמַהוֹן קָיִים, בְּגִין דְּהָא אַתְּפָרְעוּ, מַה דְּלֹא נְפָקוּ הָכִי מִמְצָרִים, דְּאַתְּגִזּוּרוּ, וְלֹא אַתְּפָרְעוּ, וְהָכָא הָא אַתְּפָרְעוּ, וְעֵאלוּ בְּבְרִית קִיָּמָא, דְּכְתִיב, שָׁם שָׁם לֹו חֶק וּמִשְׁפָּט. דְּיִיקָא וְשָׁם נִסְהוּ, בְּהָאֵי אֶת קְדִישָׁא, דְּאַתְּגַלִּיָּא בְּהוּ, וְהָכָא אַתְּקָיִים בְּהוּ, עַל יְדָא דְּמִשָּׁה גִזְרָה

דְּקִימָא, דְּכְתִיב, וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת הַדָּם וַיִּזְרַק עַל הָעָם וַגּו'. אָמַר רַבִּי יִצְחָק מֵאֵי דְכְתִיב, וַחֲצִי הַדָּם זָרַק עַל הַמְּזֻבָּח, בַּמְּזֻבָּח לֹא כְתִיב, אֲלָא עַל הַמְּזֻבָּח דִּיִּיקָא. וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם מִרְחֹק, מֵהוּ מִרְחֹק. כְּמָה דְאַתְּ אָמַר מִרְחוֹק יִי' נִרְאָה לִי. וְכְתִיב, וַתַּעֲצֹב אַחֲתוֹ מִרְחֹק. תְּאֵנִי רַבִּי אַבָּא, דְּקִימָא סִיְהָרָא בְּפִגְמֵימוּתָא, וּבִיָּה שְׁעֵתָא, זְכוּ יִשְׂרָאֵל יִתִּיר בְּחוּלְקָא קְדִישָׁא, וְגִזְרוּ קִימָא קְדִישָׁא בְּקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא.

וְאֵל מֹשֶׁה אָמַר עֲלֶה אֵל יִי'. מֵאֵי טַעְמָא. אָמַרְהָ לִּיה שְׂכִינְתָא, אֲסִתְּלִיק לְעֵילָא, דְּהָא אֲנָא וְיִשְׂרָאֵל, נִשְׁתַּתְּףַּי כְּחֻדָּא בְּשְׁלִימוּתָא עַל יְדֵי, מַה דְּלֹא הָוָה עַד הַכָּא. מַה כְּתִיב וַיִּקַּח מֹשֶׁה חֲצִי הַדָּם וַגּו', פְּלַג לִיה לְתַרְיִן. חֲצִי הַדָּם זָרַק עַל הָעָם, וַחֲצִי הַדָּם זָרַק עַל הַמְּזֻבָּח, כְּמָה דְאִוְקִימָנָא. וְכְתִיב, הִנֵּה דָם הַבְּרִית אֲשֶׁר כָּרַת יִי' עִמָּכֶם. וַיֵּשֶׁם בְּאַגְנֹת, בְּאַגְנֹת כְּתִיב, חֹסֵר וְאִי'ו. כְּמָה דְכְתִיב, שְׂרַרְרָא אֲנִי הַסֵּהָר אֵל יְחֹסֵר הַמְּזֻג. וְנִגְשׁ מֹשֶׁה לְבִדּוֹ אֵל יִי', זְכָאָה חוּלְקִיָּה דְמֹשֶׁה, דְּהוּא בְּלַחוּדֵי, זְכָה לְמָה דְּלֹא זְכָה בֵּר נִשׁ אַחְרָא. יִשְׂרָאֵל זְכוּ הִשְׁתָּא, מַה דְּלֹא זְכוּ עַד הֵהִיא שְׁעֵתָא. וְהֵהִיא שְׁעֵתָא, אַתְּקִימָו, בְּקִימָא עֲלָאָה קְדִישָׁא. וּבְהֵהוּא שְׁעֵתָא אַתְּבִשְׁרוּ לְמַהוּי בִּינֵיֵהוּ מְקֻדְשָׁא, כְּמָה דְאַתְּ אָמַר, וַעֲשׂוּ לִי מְקֻדָּשׁ וְשְׂכִנְתִּי בְּתוֹכְכֶם. וַיִּרְאוּ אֶת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל וַתַּחַת רַגְלֵי כְּמַעֲשֵׂה לְבַנְתַּי הַסִּפִּיר וַגּו'. רַבִּי יְהוּדָה פְּתַח, זֹאת קוּמְתָךְ דְּמַתָּה לְתַמָּר וַגּו', כְּמָה חֲבִיבָה כְּנִסַּת יִשְׂרָאֵל קָמִי קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא, דְּלֹא מִתְּפָרְשָׁא מִנֵּיה, כְּהֵאֵי תַמָּר, דְּלֹא פְרִישׁ דְּכַר מִן נוֹקְבָא לְעֵלְמִין, וְלֹא סְלִיק, דָּא בְּלֹא דָא. כִּן כְּנִסַּת יִשְׂרָאֵל, לֹא מִתְּפָרְשָׁא מְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא.

תָּא חֲזִי, בְּשְׁעֵתָא דְנִדְב וְאַבִּיהוּא חֲמוּ, וְשִׁבְעִין סְבִין. מַה כְּתִיב בְּהוּ. וַיִּרְאוּ אֶת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל. דְאַתְּגְלִי עֲלֵיהוּ שְׂכִינְתָא. רַבִּי יְהוּדָה וְרַבִּי יוֹסִי אֲמָרִי, אֶת דִּיִּיקָא. וְדָא אֶת, הוּא מִרְחוֹק. אֶת לְאַכְלָלָא מַה דִּי בְּגוּיָה. רַבִּי יִצְחָק אָמַר, וְהָא כְּתִיב הִיא הַחֲזִיָּה אֲשֶׁר רָאִיתִי תַחַת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל בְּנֶהָר כְּבָר, מֵאֵן חֲזִיָּה דָא. אָמַר רַבִּי יוֹסִי אָמַר

רבי חייא, חזיה זוטרתיה. וכי אית חזיה זוטרתיה, אין. חזיה זוטרתיה, וחזיה עלאה. וחזיה זוטרא דזוטרתיה. ויראו את אלהי ישראל, דייקא, כמה דאמינא. ותחת רגליו כמעשה לבנת הספיר, כחזו אבן טבא, דזמין קודשא בריה הוא למבני מקדשא, דכתיב, ויסדתיך בספירים. ואל אצילי בני ישראל, דא נדב ואביהוא. לא שלח ידו, דסליק לון לבתר זמנא, ולא אתענשו קא. רבי יוסי אמר, מלה דא, לשבחא דלהון, דכתיב ויאכלו וישתו דזנו עיניהון, מנהירו דא. רבי יהודה אמר, אכילה ודאית אכלו, וזנו גרמיהו, וקא אתקשרו לעילא, אי לא דסטו אורחיהו לבתר, כמה דאוקימנא. אמר רבי אלעזר, ואפילו ישראל, בההיא שעתא אתקשרו, ואתקשרת בהו שכינתא. ודא קיימא, ואורייתא פלא, בחד זמנא הנה. וישראל בההיא שעתא לא חמו לעלמין. ולזמנא דאתי, זמין קודשא בריה הוא לאתגלגא על בנוי, ולמחמי פלא יקרא דיליה עינא בעינא, דכתיב כי עין בעין יראו בשוב יי ציון. וכתיב, ונגלה כבוד יי וראו כל בשר יחדו וגו'

ספרא דצניעותא

תאנא. ספרא דצניעותא, ספרא, דשקיל במתקלא. דעד דלא הנה מתקלא, לא הו משגיחין אפין באפין, ומלכין קדמאין מיתו וזיוניהון לא אשתפחו, וארעא אתבטלת. עד דרישא דכסופא דכל כסופין, לבושי דיקר אתקין, ואחסין. האי מתקלא תלי באתר דלא הנה, אתקלו ביה אינון דלא אשתפחו. מתקלא קאים בגופיה. לא אתאחד, ולא אתחזי. ביה סליקו, וביה סלקין דלא הו, והו, ויהניין. סתרא גו סתרא, אתתקן ואזדמן, בחד גולגלתא, מלייא טלא דבדולחא. קרומא דאירא אזדכך וסתים, אינון עמר נקי תליין בשקולא. רעוא דרעוין אתגליא בצלותא דתתאי. אשגחא פקיחא דלא נאים,

וְנָטִיר תְּדִירָא. אֲשַׁנְחוּתָא דְתַתָּא בְּאֲשַׁנְחוּתָא דְנְהִירוּ דְעֵלְאָה. תְּרִין
נְיֻקְבִין דְּפְרִדְשָׁקָא, דְּאֲתַעַר רוּחָא לְכֻלָּא.

בְּרֵאשִׁית בְּרָא אֱלֹהִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ, שִׁיתָא בְּרֵאשִׁית
עֲלֵיהּ, כּוּלְהוּ לְתַתָּא, וְתַלְיִין מְשַׁבְּעָה דְגוּלְגֻלְתָּא עַד יְקִירוּ
דְיִקְרוּתָא, וְהָאָרֶץ תִּגְיֵינָא לְאוּ בְּחוּשְׁבָן וְהָא אֲתַמַּר. וּמַהֲהִיא
דְּאֲתַלְטֵינָא נְפֻקָא, דְּכְתִיב מִן הָאֲדָמָה אֲשֶׁר אֲרָרָה יְיָ. הִיְתָה תְּהוּ
וְבָהוּ וְחֻשְׁףָּ עַל פְּנֵי תְּהוּם וְרוּחַ אֱלֹהִים מְרַחֶפֶת עַל פְּנֵי הַמַּיִם.
תְּלִיסַר, תְּלִיין בְּתַלְיִסַר יְקִירוּ דְיִקְרוּתָא. שִׁיתָא אֶלְפֵי שְׁנַיִן, תְּלִיין
בְּשִׁיתָא קְדָמָא, שְׁבִיעָא עֲלֵיהּ, דְּאֲתַתְּקַף בְּלַחֲוֹדִי. וְאֲתַתְּרִיב
כֻּלָּא בְּתַרְיִסַר שְׁעֵתִי, דְּכְתִיב הִיְתָה תְּהוּ וְבָהוּ וְגו'. תְּלִיסַר יְקִים לֹון
בְּרַחֲמֵי, וּמַתְּחַדְשָׁן בְּקְדָמִיתָא, וְקָמוּ כָּל אֵינוֹן שִׁיתָא. בְּגִין דְּכְתִיב
בְּרָא, וּלְבַתֵּר כְּתִיב הִיְתָה, דְּהָא הָוֹת וְדָא, וּלְבַסוּף תְּהוּ וְבָהוּ
וְחֻשְׁףָּ, וְנִשְׁגַּב יְיָ לְבַדּוֹ בְּיוֹם הַהוּא.

גְּלוּפֵי דְגְּלִיפִין כְּחִיזוּ דְּחֻנְיָא אָרִיף, וּמַתְּפֹשֵׁט לְכָאן וּלְכָאן, וְנָבָא
בְּרִישָׁא. רִישָׁא אַחִיד אַכְתָּפִין, אַעֲבַר וְזַעִים, נָטֵר וְגַנִּיזוּ. חַד לְאֶלְף
יּוֹמִין זְעִירִין אֲתַגְּלִינָא, קוּלְטָרָא בְּקִטְרוּי, סְנַפִּירָא בְּעַדְבוּי, אֲתַבַּר
רִישִׁיה בְּמִיין דְּיִמָּא רַבָּא, דְּכְתִיב שְׁבַרְתָּ רֵאשִׁי תַנְיָנִים עַל הַמַּיִם.
תְּרִין הָווּ, חַד אֲתַחֲזֹרִי, תַנְיָנָם כְּתִיב חֶסֶר. רֵאשִׁי, כְּמָה דְּאֲתַ אָמַר
וּדְמוּת עַל רֵאשִׁי הַחֲזִיה רְקִיעַ.

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אוֹר וַיְהִי אוֹר, הִיְנִינוּ דְּכְתִיב כִּי הוּא אָמַר וַיְהִי,
הוּא בְּלַחֲוֹדִי. לְבַתֵּר אֲתַחֲזֹרוּ חַד יְהוּי יְהוּי וְי' ו' בְּתַרְאָה
שְׁכִינְתָא לְתַתָּא. כְּמָה דְּה' שְׁכִינְתָא אֲשַׁתְּכַח וּבְחַד מַתְּקֵלָא אֲתַקְלוּ.
וְהַחִיּוֹת רְצוּא וְשׁוֹב, דְּכְתִיב וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאוֹר כִּי טוֹב. אָמַרוּ
צַדִּיק כִּי טוֹב. הָאִי, בְּמַתְּקֵלִיה סֻלְקָא. קְדָמָא בְּלַחֲוֹדִי. וְכֻלָּא לְחַד
אֲתַחֲזֹרִי. אַחַתָּא וּמּוֹדְעָתָא כְּלִילָן דָּא בְּדָא בְּיוֹד ה"א, כְּתַרִין
רְחִימִין דְּמַתְּחַבְּקִין. שִׁיתָא נְפֻקִין מְעַנְפָּא דְּשִׁרְשָׁא דְּגוּפָא, לִישָׁן
מְמַלְל רְבַרְבָּן. לִישָׁן דָּא, סְתִים בֵּין יו"ד וְה"א, דְּכְתִיב זֶה יֹאמַר
לְה' אֲנִי וְזֶה יִקְרָא בְּשֵׁם יַעֲקֹב וְזֶה יִכְתֹּוב יְדוֹ לִינִי וּבְשֵׁם יִשְׂרָאֵל

יכנה (יכנה) ממש. זה יאמר לה' אני: אכתא. וכלא אתמר ביה'ו. כלא כלין בלישן סתים לאימא. דהא אתפתחת ליה דנפיק מינה. אבא זתיב ברישא, אימא באמצעיתא, ומתפסיא מכאן ומכאן ווי למאן דגלי ערייתהון.

ויאמר אלהים זיה מארת ברקיע השמים, שליט דכר בנוקבא. (ס"י שלימו דכר ונוקבא) דכתיב וצדיק יסוד עולם, נהיר יו"ד בתרין, ונהיר ומעבר לנוקבא. אתיחד יו"ד בלחודוי, (ובתר כן) סליק בדרגוי לעילא לעילא. אתחשכא נוקבא, ואתנהירת אימא ומתפתחא בתרעוי. אתא מפתחא דכליל בשית, ומכסיא פתחא, ואחיד לתתא להאי ולהאי, ווי למאן דגלי פתחא.

דיקנא מהימנותא. לא אדפר בגין דהיא יקירותא דכלא מאדנין נפקת, בסחרנהא דבסיטא, סליק ונחית חוטא חוורא. בתליסר מתפרש. ביקורא דביקירותא ההיא, כתיב לא עבר בה איש ולא ישב אדם שם. אדם לבר הוא. אדם לא כליל הכא. כל שפן איש. בתליסר נביעין מבויעין מתפרשן, ארבע בלחודוי אסתמרו. תשעה אשקיון לגופא. (נ"א לגנתא). (תיקונא קדמאה) מקמי פתחא דאדנין, שארי יקירו לאתתקן, (תניינא) נחית בשפירי ברישא דשפון. מהאי רישא להאי רישא קאים. (תליתאה) ארחא דנפיק תחות תרין נוקבין דפרדשקא, לאעברא חובה, דכתיב ותפארתו עבור על פשע. (רביעאה) תחות שפון אסחר שערא לרישא אחרא. (חמישאה) ארחא אחרא נפיק תחותוי. (שיתאה) חפי תקרובתא דבוסמא, לרישא דלעילא. (שביעאה) תרין תפוחין אתחזון לאנהרא בוצינין. (תמינאה) מזלא דכלא, תלייא עד לבא, ביה תליין עלאין ותתאין. (תשיעאה) אינון דתליין לא נפקין דא מן דא. (עשיראה) חפין זעירין על גרונא (חד סר) דיקירו. רברבין, מתשערין בשיעורא שלים. (תריסר) שפון אתפנון מפל סטרין, זכאה למאן דנשיק מאינון נשיקין. (תליסר) בההיא מזלא דכלא נגדין תליסר משיחין דאפרסמונא דכיא. כלא בהאי מזלא

שְׂכִיחַ, וְסָתִים.

בְּזִמְנָא דְמִטָּא תְּשֻׁרִי, יִרְחֵא שְׂבִיעָאָה, מִשְׁתַּכְּחִי אֵלֶיךָ תְּלִיסֵר
 בְּעֵלְמָא עֲלָאָה וּמִתְּפַתְּחִי תְּלִיסֵר תְּרַעֲי דְרַחְמֵי, בְּהֵהוּא זְמַנָּא דְרִשׁוּ
 יִי' בְּהַמְצָאוֹ כְּתִיב. וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תִּדְשָׂא הָאֶרֶץ דְּשָׂא עֲשֵׁב מִזְרִיעַ
 זֶרַע עֵץ פְּרִי וְגו', הֵינֵנו דְּכְתִיב וְעֲנִיתֶם אֶת נַפְשׁוֹתֵיכֶם בְּתִשְׁעָה
 לַחֲדָשׁ בְּעָרֵב. (בהאי זמנא) אֲדַנִּי יְדוּ'ד (אלהים) אֶתְהּ הַחֲלוּתָ
 לְהִרְאוּת אֶת עַבְדְּךָ אֶת גְּדֻלְךָ. יהו'ה שְׁלִים בְּסִטְרוֹי. וְהֵכָא
 בְּרַחֲשׁוּתָא דָּא דְאַרְעָא, לָא שְׁלִים. יהו'י לָא כְּתִיב, קְרִינֵן יוּ'ד
 עֲלָאָה יוּ'ד תַּתְּאָה, וַיִּצֹר י' עֲלָאָה י' תַּתְּאָה, (יהי) י' עֲלָאָה, י'
 תַּתְּאָה. ה' בְּגוּוֹיָהּ. כְּלָלָא דְשְׁלִימוֹ. שְׁלִים, וְלָא לְכָל סִטְרָ.
 אֲתַעְקֹר מֵהָא אֲתֵר שְׁמָא דָּא, וְאֲשַׁתִּיל בְּאַחְרָא, כְּתִיב וַיִּטַּע יִי'
 אֱלֹהִים. ה' בֵּין יוּ'ד לְיוּ'ד דִּיהו'י, נִשְׁבָּא דְפְרִדְשָׁקָא דְעֵתִיקָא,
 לְזַעֲרָא דְאַנְפִּין בְּלָא רוּחָא לָא אֲתַקִּיִּים. בְּה"א, אֲשַׁתְּכַלֵּל ה"א
 עֲלָאָה ה"א תַּתְּאָה, דְּכְתִיב אֶתְהּ אֲדַנִּי אֱלֹהִים. בְּקִיטְפוֹי דְקִטְפוֹי,
 (צריא) בְּרוּחָא דְמִתְקַלִּין, יהו'ו. י' עֲלָאָה דְאַתְעֵטֵר בְּקִטְרָא (ס"א
 בעטרא) דְעֵתִיקָא, הוּא קְרוּמָא עֲלָאָה דְאַדְדְּכָךְ וְסָתִים. ה"א עֲלָאָה,
 דְאַתְעֵטֵר בְּרוּחָא דְנוּקְבִין דְפְרִדְשָׁקָא, דְנִפְיֵק לְאַחְרָא. ו' עֲלָאָה,
 בּוֹצִינָא דְקְרִדִּינוּתָא דְאַתְעֵטֵר בְּסִטְרוֹי, (ס"א בעטרוי) מִתְּפַשְׁטֵן
 אֲתוּנֵן לְבֵתֵר, וְאַתְכְּלָלוּ בּוֹזַעֲרָא דְאַפִּין. כְּמָה דְשְׂרִיא בְּגוּלְגֻלְתָּא,
 אֲשַׁתְּכַחוּ מִתְּפַשְׁטֵן בְּכָל גּוּפָא, לְשַׁכְּלָלָא פְּלָא. בְּעֵמֶר נִקָּא. כַּד תְּלִי
 תְּלִינֵן אֵלֶיךָ אֲתוּנֵן. כַּד אֲתַגְּלִי לְזַעֲרָא מִתִּישְׁבֵּן בֵּיהּ אֵלֶיךָ אֲתוּנֵן,
 וְאַתְקִרִי בְּהוּן. יוּ'ד דְעֵתִיקָא סָתִים בְּעֵטְרוֹי, בְּגִין שְׁמָא לָא אֲשַׁתְּכַח
 ה"ה אֲתַפְתַּח בְּאַחְרָא וְאַיִנְקִיב בְּתֵרִין נוּקְבִין, וְאַשְׁתַּכַּח בְּתַקּוּנֵין.
 ו'ו אֲתַפְתַּח בְּאַחְרָא, דְכְתִיב, הוֹלֵךְ לְדוּדֵי לְמִישְׁרִים. בְּבוֹצִינָא
 דְקְרִדִּינוּתָא לְמַכְסִּיא פְתִיחָא. ו' לְעִילָא ו' לְתַתָּא, ה' לְעִילָא ה'
 לְתַתָּא. י' לְעִילָא וְכָה לָא אֲשַׁתְּפַף אַחְרָא, וְלָא סָלִיק בְּהַדָּה, כַּד
 רְמִיזָא דְרַמִּיז כַּד אֲתַגְּלִינֵן תְּרִין (באורייתא) וּמִתְּחַבְּרֵן בְּחַד דְרַגְלָא,
 חַד רַגְשָׁא בְּגִין לְאַתְפְּרָשָׁא, ו'ד כְּלִילֵן בְּיוּ'ד ווי כַּד אֲסַתְּלַק הָא,

ואתגליין. אינון בוסמין דטיפסא שריקין, דעברי (ס"א עבד) לא
 מתעכבא בדוקתא, והחיות רצוא ושוב. ברח לך אל מקומך. אם
 תגביה פנשר ואם בין כוכבים שים קנף משם אוריך.
ותוצא הארץ דשא. אימתי, כד שמא אתנטע. וכדין אורא נפיק,
 ונצוצא אנדמן. (תיקונא קדמאה דרישא) חד גולגלתא אתפשט
 בסטרוי, טלא מלי עלה, דתרי גונוי. (תניינא) תלת חללין דאתוון
 רשימין, אתגליין ביה. (תליתאה) אוכמין כעורבא תליין על
 נוקבין צמיקין, דלא זכיל למשמע מינא ושמאלא. הכא חד
 ארזא לעילא דקיק. (רביעאה) מצחא דלא נהיר, קטותא
 דעלמא. בר כד רצוא אשגח ביה. (חמישאה) עינין דתלת גונוי,
 למרתת קמיהו אתסחן בתלכא דנהיר. כתיב עיניך תראינה
 ירושלים נוה שאנן, וכתיב צדק ילין בה. נוה שאנן, עתיקא
 דסתים, עיניך כתיב. (שתיתאה) חוטמא פרוצופא דזעירא,
 לאשתמודעא. תלת שלהובין מתוקדין בנוקבוי. (שביעאה) דרגא
 עקימא, למשמע טב וביש. כתיב אני יי' הוא שמי. וכתיב אני
 אמית ואחיה. וכתיב ואני אשא ואני אסבול. הוא עשנו ולו אנחנו.
 והוא באחד ומי ישיבנו. הוא אקרי מאן דסתים ולא שכיח, הוא
 מאן דלא אנדמן לעינא. הוא מאן דלא אקרי בשמא. (ה"א ה"י)
 א' כליל (הוא) ו'. ו' כליל א' ולא כליל ה"ו. (ס"א ה"י) א' אזיל
 לאלף. אל"ף אזיל ליו"ד, יו"ד אזיל ליו"ד, דסתים מפל סתימין,
 דלא מתחברין ביה ו"ד. ווי כד לא נהיר י' בו"ד. כד אסתלק י' מן
 ו"ד בחובי עלמא, ערייתא דכלא אשתכח, על דא כתיב ערות
 אביך לא תגלה. וכד אסתליק יו"ד מן ה"א, על דא כתיב וערות
 אמה לא תגלה אמה היא לא תגלה ערותה. אמה היא ודאי, כי אם
 לבינה תקרא וגו'.

תשעה תקונין קירין אתמסרו לדיקנא כל מה דאתממר ולא
 אתגליא עלאה וקירא אשתכח. (והוא) והא (ס"א דיקנא) גנזיה
 (ס"א יקירא) קרא.

תיקונא קדמא דדיקנא, נימין על נימין מקמי פתחא דאדנין עד רישא דפומא. תנינא מרישא האי, עד רישא אחרא אשתכח. תליתאה מתחות תרין נוקבין ארמא מליא דלא אתחזי. רביעאה עלעין אתחפין מהאי גיסא ומהאי גיסא. חמישאה בהו אתחזין תפוחין סומקין כוורדא. שתיתאה בחד חוטא תליין אוכמין תקיפין עד חדוי. שביעאה שפון סומקין כוורדא אתפון. תמינאה זעירין נחתין בגרונא, ומחפין קדלא. תשיעאה רבובין וזעירין נגדין (ס"א נחתין) בשקולא. באלין אשתכח גיבר ותקיף מאן דאשתכח.

כתיב מן המצר קראתי יה. תשעה אמר דוד עד כל גוים סבבני, לאסחרא ולאגנא עלוי. ותוצא הארץ דשא עשב מזריע זרע למינהו ועץ עושה פרי אשר זרעו בו למינהו. תשעה אלין אתעקרו משמא שלים, ואשתילו לבתר בשמא שלים, דכתיב וישע יי אלהים. תקונין דדיקנא בתליסר אשתפחן איהי, דהיא עלאה. תתאה, בתשעה אתחזון. כ"ב אתון אתגליפו בגוניהון (ס"א בגניהון). על האי, מאן דחזי חלמא דאחיד דיקנא דבר נש עלאה בידיה, (נ"א או דאושית ידיה ליה ינדע דשלים במאריה) שלים במאריה. שנאין תחותוי יכנעון. כל שפן דיקנא עלאה דנהירא (ס"א לתתאה) בתתאה, דעלאה רב חסד אקריה, בועירא חסד סתם, כד אצטריף נהירו אנהר ואקרי רב חסד. (ס"א בידיה) הא מתרחין דהא בשלם עם מאריה ושנאוי יכנעון תחותוי ודין הוא בדיל דחזא בחלמיה כל שכן אם זכה לאודעא מה היא דיקנא עלאה דהוא נהיר לתתאה ארים עלאה רב בחסד אקרי (בזעירא חסד סתם)

כתיב ויאמר אלהים ישרצו המים שרץ נפש חיה, כלומר, (נ"א ח"י י"ה) י"ה אתפשט נהירו דא דא, פלא אתרחשון בזמנא דא, מים טבאן מים בישן. בגין דאמר ישרצו, אתפללו דא דא.

חיה עלאה, חיה תתאה. חיה טבא. חיה בישא. ויאמר אלהים נעשה אדם. האדם לא פתיב, אלא אדם סתם, לאפקא אדם דלעילא. דאתעביד בשמא שלי. פד אשתלים דא, אשתלים דא. אשתלים דכר ונוקבא לאשלמא פלא. ידו"ד סטרא דדכר. אלהים סטרא דנוקבא. אתפשט דכורא, ואתתקן בתקונוי פאמא, בפומיה דאמה. מלכין דאתבטלו, הכא אתקיימו.

דינין דדכורא תקיפין ברישא, בסופא נייחין. דנוקבא באיפכא. וי"ה קונטרין דקיטורא בעטפוי שקיעין. י' זעירא בגוהא אשתכח. אי אתבסמו דינין, בעא עתיקא. אתא חויא על נוקבא, וקינא דזוהמא אתתקן בגוה, למעבד מדורא בישא. דכתיב ותהר ותלד את קין. קינא דמדורא דרוחין בישין ועלעולין וקטפורין. אתקין ביה בהאי אדם, בתרין, בכלל ופרט, אתפללו בפרט וכלל, שוקין ודרועין, ימינא ושמאלא. דא אתפלג בסטרוי אתתקן דכר ונוקבא יה"ו. י' דכר. ה' נוקבא. ו' פתיב זכר ונקבה בראם ויברך אותם ויקרא שמם אדם. דיוקנא ופרצופא דאדם יתיב על כרסיא, וכתיב ועל דמות הפסא דמות כמראה אדם עליו מלמעלה.

דכר אחר ישרצו הפים, תרגום ירחשון. כלומר פד מרחשין בשפנותיה פתגמי צלותא, בזכותא, ובנקיות דעתא, ובמיא הוה רחיש נפשא חיתא. וכד בעי בר נש לסדרא צלותיה למאריה, ושפנותיה מרחשין בהאי גוונא מתתא לעילא, לסלקא יקרא דמאריה, לאתר דשקיו דעמיקו דבירא, נגיד ונפיק. לבתר נגיד לאמשכא מלעילא לתתא, מההוא שקינא דנחלא, לכל דרגא ודרגא, עד דרגא בתרא לאמשכא נדבה לכלא מעילא לתתא. לבתר בעי לקשרא קשרא בכלא, קשרא דכונה דמהימנותא ויעבדון כל משאלוהי, בין שאלתא דצבורא, בין שאלתא דיחידא. ושאלתא דאית לבר נש לשאלא ממאריה, הן מסודרות בט' גווני, אית באלפא ביתא, ואית באדכר מכילוהי דקודשא

בריה הוא, רחום וחנון וגו'. אית בשמיהו יקירן דקודשא בריה
הוא, כגון אהיה, יה, יהו, אל, אלהים, יי צבאות, שדי, אדני. אית
בעשר ספירא, כגון: מלכות, יסוד, הוד, נצח, תפארת, גבורה,
חסד, בינה, חכמה, כתר. אית באדכר צדיקייא, כגון האבות
והנביאים והמלכים. אית בשירי ובתושבתי, דאית בהון קבלה
אמיתית. ועילא מנהון מאן דיבע לתקן תקונין למאריה, כדקא
יאות. ואית בידיעה סלקא מתתא לעילא, ואית מאן דיבע
להמשיך שפעא מעילא לתתא. ובכל ט' גווי אליו, צריכא כונה
גדולה, ואי לא עליה קרא דכתיב, ובזוי יקלו. ובכונת אמן, דהוא
כליל תרין שמיהו יהו'ה אדני'. והאחד גניז טוביה ובכונה,
באוצר הנקרא היכל, והוא רמוז בפסוק וה' בהיכל קדשו הס
מפניו ולדא רמזו רבותינו זכרונם לברכה, כל טוב האדם בביתו,
שנאמר בכל ביתי נאמן הוא, ומתרגמין בכל דעמי. ואי מכוון
בכל חד וחד מט' גווי כדקא יאות, דא הוא בר נש דאוקיר לשמא
דמאריה לשמא קדישא, ועל דא כתיב פי מכבדי אכבד ובזוי
יקלו, אכבד בעלמא דין, לקיים ולמעבד כל צרכוי. ויחזון כל
עממי ארעא, ארי שמא דה' אתקרי עליה, וידחלון מניה. ובעלמא
דאתי, יזפי למיקם במחיצת חסידים, אף על פי דלא קרי כל
צורכיה, כיון דזכה לאשגחא ידיעת מאריה, ואיכון ביה כדקא
יאות.

מאי ובזוי יקלו. דא הוא מאן דלא ידע לאחדא שמא קדישא,
ולקשרא דמהימנותא, קשרא לאתר ולאמשכא דאצטריה,
ולאוקיר שמא דמאריה טב ליה דלא אתברי. וכל שפן מאן דלא
אתפונן באמן. ועל דא, כל מאן דמרחיש בשפנותיה בנקיותא
דלכא, במיא דמנסי, מאי כתיב בהדיה, ויאמר אלהים נעשה
אדם, פלומר, בשביל אדם דיבע לאחדא צלם ודמות כדקא יאות,
וירדו בדגת הים.

פרקא רביעאה. עתיקא, טמיר וסתים. זעירא דאנפין, אתגלייא

ולא אתגלייא. דאתגלייא, באַתוּן כְּתִיב. דְּאֶתְפְּסִיָּא, סְתִים
 באַתוּן, דְּלֵא מִתִּישְׁבֵּן בְּאֶתְרוּי, בְּגִין דְּאִיהוּ לֵא אֶתִישְׁבוּ בִּיה
 עֲלֵאִין וְתַתְּאִין. וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תּוֹצֵא הָאָרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה לְמִינָהּ בְּהֵמָה
 וְרֶמֶשׂ וְגו', הֵינּוּ דְכְתִיב, אָדָם וּבְהֵמָה תּוֹשִׁיעַ יי'. חַד בְּכֻלָּא
 דְּאֶחְרָא מִשְׁתַּפְּקָא. בְּהֵמָה בְּכֻלָּא דְּאָדָם, אָדָם פִּי יִקְרִיב מִפֶּם
 קָרְבָן לַיי' מִן הַבְּהֵמָה, מִשּׁוּם דְּאֶתְפְּלֵל בְּכֻלָּא דְּאָדָם. כַּד נַחַת
 אָדָם דְּלִתְתָּא בְּדִיּוּקְנָא עֲלֵאָה, אֶשְׁתַּכַּחוּ תְּרִין רוּחִין מִתְּרִין סְטֵרִין,
 דִּימִינָא וּשְׁמַאֲלָא כְּלִיל אָדָם. דִּימִינָא, נִשְׁמַתָּא קְדִישָׁא. דְּשְׁמַאֲלָא
 נֶפֶשׁ חַיָּה. חַב אָדָם אֶתְפֹּשֵׁט שְׁמַאֲלָא, וְאֶתְפֹּשֵׁטוּ אִינוּן בְּלֵא גּוּפָא.
 כַּד מִתְּדַבְּקִין דָּא בְּדָא, אֶתִישְׁלֵדֵן כְּהֵאִי חַיָּה דְּאוּלִידַת (רוּחִין)
 סְגִיאִין בְּקֵטְרָא חֲדָא. כ"ב אַתוּן סְתִימִין, כ"ב אַתוּן אַתְּגֵלִיִין, י'
 סְתִים, י' גֵּלִיָּא. סְתִים וְגֵלִיָּא, בְּמִתְקֵלָא דְּטַפְסִין, אֶתְקֵלוּ. י' נֶפְקִין
 מִנְיָה דְּכַר וְנוֹקְבָא ו"ד, בְּהֵאִי אֶתְר, ו' דְּכַר, ד' נוֹקְבָא. בְּגִין דָּא,
 ד"ו תְּרִין. ד"ו דְּכַר וְנוֹקְבָא. ד"ו תְּרִין קְפִלִין. תְּרִין י' בְּלַחֲדוּי
 דְּכַר. ה' נוֹקְבָא. ה' ד' הוֹת בְּקַדְמִיתָא, וּמִדְּאֶתְעַבְּרַת בּוֹ בְּגִינָה,
 (אוּלִידַת) אֶפִיקַת ו', (הֵרִי כִי בַה' אִית ד"ו וּבִיה אִית ה"ה הֵרִי
 יו"ו) אֶתְחַזִּי יו"ד בְּחֻזְיָה כְּלָלָא דִּיה יו". מִדְּאֶפִיקַת יו"ד דְּהוּא
 דְּכַר וְנוֹקְבָא, אֶתִישְׁבַת לְבַתְר, וּמְכַסְיָא לְאֵמָא.

וַיֹּאמֶר בְּנֵי הָאֱלֹהִים אֵת בְּנוֹת הָאָדָם, הֵינּוּ דְכְתִיב, שְׁנַיִם אֲנָשִׁים
 מְרַגְלִים חָרַשׁ לְאֵמֶר, מֵאִי בְנוֹת הָאָדָם. דְּכְתִיב, אִז תְּבַאנָה שְׁתִים
 נָשִׁים זֹנוֹת אֶל הַמֶּלֶךְ. בְּגִינֵיהוֹן כְּתִיב, כִּי רָאוּ כִי חָכְמַת אֱלֹהִים
 בְּקַרְבּוֹ וְגו'. אִז תְּבַאנָה וְלֵא בְּקַדְמִיתָא. בְּקִיסְטְרָא דְּקִיסְטוּרִי
 דְּפִיגְאֵן, תְּרִין מִתְּחַבְּקֵן הוּוּ לְעִילָא, לְתַתָּא נַחַתוּ יְרַתוּ עֶפְרָא, אֲבָדוּ
 חוּלְקָא טְבָא דְּהָהָה בְּהוּ. עֶטְרָא דְּבוּמְלָא (ס"א דַּחְמֵלָא) וְאֶתְעֶטְר
 בְּקוּסְטָא דְּעַנְבָּא.

וַיֹּאמֶר יי' אֶל מֹשֶׁה מַה תַּצְעֵק אֵלַי. אֵלַי דִּיִּיקָא. דְּכַר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 וַיִּסְעוּ. וַיִּסְעוּ דִּיִּיקָא. בְּמִזְלָא הָהָה תְּלִי, דְּבַעָא לְאוּקִיר דְּקִנְיָה.
 וְהִישָׁר בְּעִינֵי תַעֲשֶׂה וְהֶאֱזַנְתָּ לְמַצּוֹתַי וְשִׁמְרַתְּ כָּל חֻקֵּי עַד כָּאֵן.

כי אני יי' רפאיך, להאי דוקא.

פרקא חמישא.

הוי גוי חוטא עם כבד עון זרע מרעים בנים משחיתים. שבכע
 דרגין יו"ד ה"ה ו"ה ה"י ו"ו אפיק ד' ה"ה הו"י, ה"ה אפיק ו"ו
 ד"ו לבר אסתיר אדם דכר ונוקבא דאינון ד"ו דכתיב בנים
 משחיתים.

בראשית ברא. בראשית מאמר. ברא חצי מאמר. אב ובן. סתים
 וגליא. ערן עלאה דסתים וגניו. ערן תתאה, נפיק למטלטלי (ס"א
 למטלנוי) ואתגליא יהנה. זה. אלהים. את. אדני אהנה. מינא
 ושמאלא כחדא אשתתפו, השמים. ואת, דכתיב, והתפארת
 והנצח אינון כחדא אשתתפו. הארץ, דכתיב, מה אדיר שמך בכל
 הארץ. מלא כל הארץ כבודו.

יהי רקיע בתוף המים להבדיל בין הקדש ובין הקדשים,
 עתיקא לזעירא, אתפרש, ואתדבק. לא אתפרש ממש פומא ממלל
 רברבן. אנתיק ואתעטר בכתרין זעירין, בחמשה זינין מים, וכתוב
 ונתן עליו מים חיים. הוא אלהים חיים ומלך עולם. אתהלך לפני
 יי' בארצות החיים. והיתה נפש אדני צרורה וגו'. ועץ החיים
 בתוף הגן. י"ה, יו"ד ה"א, אהי"י בין מים למים. מים שלימין,
 ומים דלא שלימין. רחמין שלימין, רחמין דלא שלימין.

ויאמר יי' לא ידון רוחי באדם לעולם בשגם הוא בשור. ויאמר יי',
 כד אתיישבא בזעירא. מכאן לומר דכר בשם אמרו. דעתיקא
 סתים קאמר לא ידון רוחי באדם דלעילא, משום דבהוא רוחא
 דאתנשבא מתרין נוקבין דפרדשקא, משיף לתתאי. ובגין כף
 כתיב (ימי עולם) והיו ימיו מאה ועשרים שנה. יו"ד שלים ולא
 שלים. י' בלחודוי מאה. תרין אתנון תרין זמנין, מאה ועשרים
 שנה. י' בלחודוי כד אתגליא בזעירא, אתמשף בעשר אלפין
 שנין. מכאן כתיב, ותשת עלי כפכה.

הנפילים היו בארץ, היינו דכתיב ומשם פרד והיה לארבעה

ראשים. מאתר דאתפרש גנתא, אקרי הנפילים, דכתיב ומשם
 יפרד. היו בארץ בימים ההם, ולא לבתר זמנא. עד דאתא יהושע,
 ובני האלהים אסטמרו. עד דאתא שלמה ובנות האדם אתכללא,
 הדיא הוא דכתיב, ותענוגות. תענוגות קארי (תענוגים לא קארי) בני
 האדם (נ"א דאתרמיו) דאתרמיו מהאי רוחין אתרנין, דלא
 אתכללו בחכמה עלאה. דכתיב, וי' נתן חכמה לשלמה. וכתב
 ויחכם מפל האדם. משום דהני לא אתכללו באדם. וי' נתן
 חכמה, ה' עלאה. ויחכם, דמינה אתחכם לתתא. המה הגבורים
 אשר מעולם, עולם דלעילא. אנשי השם, דאתנהגן בשמא. מאי
 שמא. שמא קדישא, דאתנהגן ביה דלא קדישין לתתא, ולא
 אתנהגן אלא בשמא. אנשי השם סתם, ולא אנשי הוי"ה. לאו
 מסתים סתימא, אלא גריעותא, ולא גריעותא אנשי השם סתם,
 מכללא דאדם נפקו, כתיב אדם ביקר בל יליו, אדם ביקר, ביקרו
 דמלכא, בל יליו, בלא רוחא.

תליסר מלכי קרבא, בשבעה. שבעה. מלכין בארעא, אתחזיאו
 נצחי קרבא. תשעה דסלקין בדרגין, דרהטין ברעותהון, ולית
 דימחי בדיהון. חמשה מלכין קיימין בבהילו, לקמי ארבע לא
 יכלין למיקם.

ארבע מלכין נפקין לקדמות ארבע, בהון תליין פענבין באתכלא
 צרין בהו שבעה רהיטין. סהדין סהדיותא ולא קיימין בדוכתייהו.
 אילנא דמבסם יתיב בגו. בענפוי אחידן ומקננן צפרין. תחותוי
 תטלל חיותא דשליטא בההוא אילנא בתרי כבישין, למטה
 בשבעה סמכין סחרניה, בארבע חיוון, מתגלגלין בארבע סטרין.
 חוץ דרהיט בש"ע דלוגין, דליג על טורין, מקפץ על גבעתא,
 דכתיב, מדלג על ההרים מקפץ על הגבעות. זנביה בפומיה,
 בשנוי, נקיב בתרין גיסין. פד נטיל גיסטרא אתעביד לתלת רוחין.
כתיב ויתלהף חנוף את האלהים. וכתב חנוף לנער על פי דרבו.
 לנער הידוע. את האלהים, ולא את יי'. ואיננו, בשם זה, כי לקח

אותו אלהים להקרא בשמו. תלת בתי דינין, ארבע אינון. ארבע בתי דינין דלעילא. ארבע לתתא. דכתיב, לא תעשו עול במשפט במדה במשקל ובמסורה. דינא קשיא. דינא דלא קשיא, דינא בשקולא, דינא דלא בשקולא. דינא רפיא. (דינא) דאפילו לא האי ולא האי.

ויהי פי החל האדם לרב על פני האדמה. החל האדם לרב. היינו דכתיב בשגם וגו', האדם דלעילא. וכתיב על פני האדמה. ומשה לא ידע כי קרן עור פניו, היינו דכתיב, פתנות עור. קרן, דכתיב, ויקח שמואל את קרן השמן. לית משיחא אלא בקרן, ובשמן תרום קרננו. שם אצמיח קרן לדוד. היינו עשירא דמלכא. ואתיא מן יובלא דהיא אימא, דכתיב, והיה במשוף בקרן היובל. קרן ביובלא אתעטר עשירא באימא. קרן, דנטיל קרן ורוח לאתבא ורוחיה ליה. והאי קרן דיובלא הוא. ויובל ה'. וה' נשיבא דרוחא לכלא. וכלא תיבין לאתריהו, דכתיב, אהה יי' אלהים, פד אתחזי ה' לה', יי' אלהים אתקרי שם מלא וכתיב ונשגב יי' לבדו ביום ההוא. (ס"א כד אתחזר ה' לה' ואסתלק י' פורענותא אתי לעלמא ואי לאו בשביל אדם יהו"ה לא אתקיים עלמא וכלא אתחרב ועל דא כתיב ונשגב וגו') עד כאן סתים ואתעטר צניעותא דמלכא, דהיינו ספרא דצניעותא. זכאה למאן דעאל ונפק וידע שבילוי וארחוי.

עד כאן ספרא דצניעותא.

ומשה עלה אל האלהים, זכאה חולקיה דמשה, דזכי ליקרא דא, דאורייתא אסהיד בגיניה פה. (תאני ר' יהודה) תא חזי, מה בין משה לשאר בני עלמא. שאר בני עלמא, פד סלקין, סלקין לעתרא, סלקין לרבו, סלקין למלכו, אבל משה פד סליק, מה כתיב ביה, ומשה עלה אל האלהים, זכאה חולקיה. ר' יוסי אמר, מכאן אמרו חבריא, הבא ליטהר מסייעין אותו, דכתיב ומשה עלה אל האלהים. מה כתיב בתריה, ויקרא אליו יי'. דמאן דבעי

לְאַתְקַרְבָּא, מְקַרְבִּין לִיה. וַיִּקְרָא אֵלָיו יי' מִן הַהָר לֵאמֹר פֶּה תֹאמַר לְבַיִת יַעֲקֹב וְגו'. ר' יִצְחָק פֶּתַח, אֲשֶׁרִי תִבְחַר וּתְקַרֵב יִשְׁכּוֹן חֲצִרָיָה, וּזְכָאָה חוֹלְקִיה דְהָהוּא בַר נֶשׁ, דְקוֹדֶשׁא בְרִיךְ הוּא אֲתָרְעִי בֵיה, וְקָרִיב לִיה, לְמִשְׁרֵי בְגוּ הֵיכְלָא קְדִישָׁא, דְכָל מֵאן דְאִיהוּ אֲתָרְעִי בֵיה לְפוּלְחָנִיה, רְשִׁים הוּא מְרִשִׁימִין דְלַעֲלֵלָא, לְמַנְדַע דְהָא הוּא אֲתִבְחַר מִקְמִיה דְמִלְכָּא קְדִישָׁא עֲלָאָה, לְמִשְׁרֵי בְמַדּוּרֵי. וְכָל מֵאן דְאֲשַׁתְּכַח בֵיה הָהוּא רְשִׁימָא, אַעֲבַר בְּכָל תְּרַעֲיִן דְלַעֲלֵלָא, וְלִית דִּימְחֵי בִידוּי. ר' יְהוּדָה אָמַר, וּזְכָאָה חוֹלְקִיה דְמִשְׁשָׁה, דְעֲלִיהָ כְּתִיב אֲשֶׁרִי תִבְחַר וּתְקַרֵב, וּכְתִיב בֵיה וּמִשָּׁה נִגְשׁ אֶל הָעֶרְפֶּל וְנִגְשׁ מִשָּׁה לְבַדּוֹ אֶל יי' וְהֵם לֹא יִגְשׁוּ. פֶּה תֹאמַר לְבַיִת יַעֲקֹב, אֵלֶיךָ נִוְקְבִי, וְתִגִּיד לְבִנֵי יִשְׂרָאֵל. אֵלֶיךָ דּוֹכְרִין. ר' שְׁמַעוֹן אָמַר, פֶּה תֹאמַר, כְּמָה דְאַתָּה אָמַר פֶּה תִבְרַכּוּ. וּכְתִיב, וְחִסְדֵיךָ יִבְרַכּוּכָהּ, כְּלוּמַר יִבְרַכּוּ פֶה. פֶּה תֹאמַר לְבַיִת יַעֲקֹב, בְּאַמִּירָה. וְהִינּוּ מְסֻטְרָא דְדִינָא. וְתִגִּיד לְבִנֵי יִשְׂרָאֵל, כְּמָה דְאַתָּה אָמַר, וַיִּגַד לְכֶם אֶת בְּרִיתוֹ. וּכְתִיב הַגְדַתִּי הַיּוֹם לַיי' אֱלֹהֶיךָ. לְבִנֵי יִשְׂרָאֵל, דּוֹכְרִין, דְאַתּוּ מְסֻטְרָא דְרַחֲמֵי.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, (ס"א יוסי) הוֹאִיל וְאַתִּינָא לְהָאִי, מַה הוּא הַגְדַתִּי הַיּוֹם לַיי' אֱלֹהֶיךָ. לַיי' אֱלֹהֵינוּ, מְבַעֲי לִיה. אָמַר לִיה ר' שְׁמַעוֹן, וְכִי הָאִי בְלַחֲדוּי הוּא. וְהָא פְתִיב כִּי יי' אֱלֹהֶיךָ מְבִיאֲךָ אֶל אֶרֶץ טוֹבָה וְגו'. אֲשֶׁר יי' אֱלֹהֶיךָ נוֹתֵן לָךְ. כִּי יי' אֱלֹהֶיךָ אֵשׁ אוֹכְלָהּ הוּא, וְכִלְהוּ הִכִּי. אֲלֵא הִכִּי תִגִּינֵן, כֹּל הַדֶּר בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל דּוּמָה כְּמִי שְׂיִישׁ לוֹ אֱלוֹהֵי. וְכֹל הַדֶּר בְּחוּצָה לְאַרְץ דּוּמָה כְּמִי שְׂאִין לוֹ אֱלוֹהֵי. מֵאִי טַעֲמָא. מִשׁוּם דְוַרְעָא קְדִישָׁא, לְאַרְעָא קְדִישָׁא סְלִקָּא. וּשְׂכִינְתָא בְּאַתְרָה יִתְבָּא. וְהָאִי בְהָאִי תִלְיָא. וּמִשָּׁה לָא קָאָמַר אֱלֹהֶיךָ, אֲלֵא לְאִינּוֹן דְהוּוּ זְמִינִין לְמִיעַל לְאַרְעָא קְדִישָׁא, וּלְקַבְּלָא אִפִּי שְׂכִינְתָא. וּמַה דְלָא אָמַר אֱלֹהֵינוּ, מִשׁוּם דְהָא מִשָּׁה לָא זָכָה לְמִיעַל לְאַרְעָא, וּבְגִינֵי פֶה, אֱלֹהֶיךָ וּדְאִי בְכָל אֲתָר, מִשׁוּם דְאִינּוֹן הוּוּ זְמִינִין לְמִיעַל תְּמֹן. אָמַר לִיה וּדְאִי הִכִּי הוּא. אֲבָל הִכָּא כְּתִיב,

ובקאת אל הפהן אשר יהיה בימים ההם ואמרת אליו הגדתי היום
 ליי' אלהיך, והא אינון בארעא שריין, מאי טעמא אלהיך, ולא
 אלהינו. אלא אינון בעיין לאחזאה ולאודאה, דבגיני דחסד
 עלאה, זכאן לכל האי, ושריין בארעא, ועאלן לההיא ארעא,
 ועביד עמהון כל אינון טבאן, ובגיני כך, הוו אמרי מלין אלין
 לפהן, (ולא לבר נש אחרא) דכתיב הגדתי היום ליי' אלהיך,
 (והכי הוא ודאי) משום דאתי מסטרא דחסד. פה תאמר לבית
 יעקב, לההוא אתר דאתחזי להו. ותגיד לבני ישראל, בההוא אתר
 שלים דאתחזי להו, דהא יעקב וישראל, תרין דרגין אסתלקו,
 ובדרגא חד סלקין, אלא ישראל שלימותא דכלא אקרי. ותגיד
 לבני ישראל, לאחזאה חכמתא, ולאשתעי ברוח חכמתא, טיבו
 וקשוט דעבד לון קודשא בריה הוא, דכתיב ויגד לכם את בריתו.
רבי שמעון פתח ואמר, והמה כאדם עברו ברית שם בגדו בי. מאן
 יגלה עפר מעיניך אדם קדמאה, דקודשא בריה הוא פקיד לך
 פקודא חדא, ולא יכילת לקיימא בה. בגין דאתפתית על מלין
 בישין, דאסטי לך ההוא חוץ בישא, דכתיב, והנחש היה ערום.
 ובגין כך, אתפתית אבתריה, וגרמת מיתה לגרמך, ולכל אינון
 תולדין דנפקו מינה. **תא חזי,** דכל מאן דאתפתא אבתריה ונחית
 לגביה ברגעא חדא, יתאביד לגביה. **תא חזי,** דוד הוה קיומא נעיץ
 במקורא דמיין נבעין, וכד אתדחיא לארעא אחרא, וצערין ליה,
 ולפום צעריה אתדחיא מארעא קדישא. אף על גב דנחית מדרגוי
 לדרגא תתאה, קם בקיומיה, ולא עאל לסטרא אחרא, ואסתמר
 מניה. מה כתיב ואולם חי יי' וחי נפשך פי כפשע ביני ובין המנות.
 דהא נחית בדרגוי, עד דהוה ביה האי שעורא. וזכאה חולקיה,
 מאן דאסתמר מההוא סטרא בישא, ומכל דרגין דההוא סטרא,
 דמשתפחי בעלמא. דכמה סטרין ודרגין אית ליצר הרע: נחש
 עקלתון. שטן. מלאך המנות. יצר הרע. והא אוקמוהו. דאף על גב
 דבשמהן אלין אקרי, שבע שמהן אינון ליה: שטן. טמא. שונא.

אָבן מְשׁוּל. עָרַל. רַע. צְפוּנִי. אֵלֶּיךָ אֵינּוֹן שְׁבַע שְׁמֶךָ, לְקַבֵּל שְׁבַע
 דְּרָגִין דְּהִיכְלִין דִּילִיָּה, דְּכִלְהוּ מְסֻטְרָא מְסֻטְרָא פְּדֻקְאָמְרִין. לְקַבֵּל
 אֵלֶּיךָ שְׁבַע שְׁמֶךָ, אֵינּוֹן דְּאֶקְרִי בְּהוּ גִיְהֵנְם, אֶתְר דְּאֶתְדַּנּוּ בֵּיה
 חֲזִיבִיא דְּעֵלְמָא. וְאֵלֶּיךָ אֵינּוֹן: בּוֹר. שְׁחַת. דּוּמָה. טִיט הֵינּוּ. שְׂאוּל.
 צְלָמֹת. אֶרֶץ תַּחְתִּית. כָּל אֵלֶּיךָ שְׁבַע מְדוּרִין דְּגִיְהֵנְם, לְקַבֵּל אֵלֶּיךָ
 שְׁבַע שְׁמֶךָ, דְּאִית לִיָּה לִיצַר הָרַע. וְהָא אוֹקִימְנָא, דְּכֻמָּה דְּאִית
 דְּרָגִין וְהִיכְלִין לְסֻטְר קְדוּשָׁה, הָכִי נְמִי לְסֻטְר מְסֻטְרָא. וְכִלְהוּ
 מְשֻׁתְפָּחִי וְשְׁלֻטִי בְּעֵלְמָא, בְּסֻטְר (ס"א שְׂמֵאלָא) מְסֻטְרָא. שְׁבַע
 הִיכְלִין אֵינּוֹן, דְּאֵינּוֹן לְקַבֵּל שְׁבַע שְׁמֶךָ, דְּאֶקְרִי בְּהוּ גִיְהֵנְם (יצר
 הרע). וְכִלְהוּ (לֹא־סֻטָּאָה בִּישָׂא) קְיִימִי לְדִיִּינָא, וְלִסְאָבָא, לְאֵינּוֹן
 חֲזִיבִי עֵלְמָא דְּדַבְּקִי בְּהוּ, וְלֹא אֶסְתַּמְרִין אֶרְחִייהוּ מְנִיָּה, כַּד אֵינּוֹן
 בְּהָא עֵלְמָא. דְּהָא מֵאן דְּאֶתִּי לְאֶתְדַּכְּאָה בְּהָא עֵלְמָא, בְּסֻטְרָא
 דְּדִכְיָא, מְדַכְּאִין לִיָּה, בְּהוּ אֶתְר דְּאֶקְרִי רְזָא דְּמִהִימְנוּתָא. דְּכֻמָּה
 דְּרָגִין אֵינּוֹן, וְכֻמָּה מְמַנֵּן, דְּכִלְהוּ קְיִימִין לְקַרְבָּא לְבַנֵּי נְשָׂא
 לְפוּלְחָנִיָּה דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְלְדַכְּאָה לִיָּה. וּמֵאן דְּאֶתִּי
 לְאֶסְתַּבְּרָא, מְסֻטְרִין לִיָּה בְּהָא סֻטְרָא אַחְרָא דְּאִיהוּ מְסֻטְרָא. דְּהָא
 כְּמָה דְּרָגִין, וְכֻמָּה מְמַנֵּן, כִּלְהוּ קְיִימִי לְסֻטְרָא לֹוֹן לְבַנֵּי נְשָׂא. מֵאן
 דְּיִקְרַב בְּהוּ, וְאֶתִּי לְאֶתְמַשְׁכָּא בְּתֵר הוּא סֻטְרָא בִּישָׂא, עֲלִיָּה
 כְּתִיב, מִי גִבֹר יַחֲזִיק וְלֹא יִרְאֶה מְוֹת יְמֵלֵט נִפְשׁוֹ וְגו'. מֵאן אִיהוּ בַּר
 נֶשׁ דְּאֶתְבְּרִי בְּעֵלְמָא דְּלֹא יַחֲמִי מוּתָא, הוּא דְּכָל עֵלְמָא
 אֶתְמַשְׁכָּאן אֲבַתְרִיָּה. דְּהָא בְּהוּ זְמַנָּא דְּאֶתִּי בַּר נֶשׁ לְמִיָּהב
 חוּשְׁבְּנָא קְמִי מְאֲרִיָּה, עַד לֹא יְפוּק מְהָא עֵלְמָא, חֲמִי לִיָּה, וְהָא
 אוֹקִימְנָא. וְאֵלֶּיךָ שְׁבַע הִיכְלִין, דְּאֵינּוֹן שְׁבַע מְדוּרִין לְגִיְהֵנְם.
 תְּרִיסַר יְרַחֲזִין אֶקְרוּן, בְּגִין דְּהָא כְּמָה דְּאִית לְסֻטְר מְהִימְנוּתָא
 תְּרִיסַר יְרַחֲזִין, דְּרָגִין קְדִישִׁין, הָכִי נְמִי אִית לְסֻטְרָא אַחְרָא דְּאֶתְרָא
 תְּרִיסַר יְרַחֲזִין, דְּחֲזִיבִיא אֶתְדַּנּוּ בְּהוּ, וְנִשְׁמַתָּא דְּלֵהוֹן אֶתְדַּנְתָּ בְּהוּ.
 זְכָאָה חוּלְקִיָּהוֹן דְּצְדִיקִיָּא, דְּאֶתְמַנְעֵן רְגִלִּיָּהוּ מְנִיָּהוּ בְּהָא
 עֵלְמָא, וְלֹא מִתְקַרְבִי לְתַרְעִיָּהוּ, בְּגִין לְאֶשְׁתַּזְבָּא מְנִיָּהוּ בְּהוּ

עלמא. היכלא קדמא. שירותא דסטרא דיצור הרע. האי היכלא קדמא, אקרי בור ריקא מכלא. מאן דאתי לאעלא ביה, לית מאן דאחיד ביה. כלהו דחזין ליה למנפל דלא יקום, לית ביה סמך לטב. בהאי היכלא, קיימא חד ממנא, ודומה שמייה. והאי איהו קיימא לעילא ותתא. דא איהו אחיד בנשמתא, פד אתדחיא מהיכלא קדישא, על ידא דההוא ממנא טהריא'ל, והאי איהו קאים לגבי ההוא תרעא דההוא סטרא קדישא, ובגין כך קיימא האי דומה, לאחדא לה לנשמתא, וכמה גרדיגי נימוסין בהדיה. ותחות האי ממנא, קיימא חד ממנא אחרא, די אלף ורבבן תחותיה. והאי ממנא אקרי פתו'ת. דא הוא דאיהו קיימא לפתא בנני נשא. והאי איהו דשרי לגביה, ואסטי ליה, לאסתכלא ולעיינא בקמה דלא אצטריך בכמה זנוגין ובכמה נאופין. וכל אינון דעמיה, כלהו קיימן לגביה, ואזלין קמיה, ואכריחן ליה לאסטא עינוי, לאסתכלא בקמה דלא אצטריך. והאי איהו סרסורא בישא, לכל אינון בישין, האי קאים על קברא בזמנא דאתדן ההוא גופא, ותבר ליה עינוי. בגין דאיהו רוח לון, פד איהו בהאי עלמא, ודיליה אינון. ובהאי אתר אתדנת נשמתא, עד דעאלת להאי אתר דאקרי בור, וכמה נחשים ועקרבים אית ביה, דכלהו עקצי לה להאי נשמתא, ואחדי בה, ודייגין לה. לגו מן דא, אית חד רוחא אחרא מסאבא, דאיהו עלאה על כלא. ודא קיימא על פל היכלא דא, וכלהו נטלי בגיניה, והאי אקרי גמגימ'א. האי הוא סומקא כוודא, איהו קאים לאבאשא תדיר, דהא פד צלותא דבר נש אתדחיא, ולא זכי בה ההוא בר נש, האי רוחא קיימא, וסלקא ואשתתף ברוחא מסאבא עלאה על כלא, ואסטי לעילא, ואדכיר חובוי דבר נש קמי קודשא בריך הוא, וסימניה ויבא ג'ם השטין בתוכם, ולא כתיב ויבא השטן אלא גם. ומהאי רוחא בישא, תליין כמה גרדיגין אחרנין, דאינון ממנן לאחדא מלה בישא, או מלה טנופא דאפיק בר נש מפומיה, ולבתר אפיק מלין קדישין.

ווי לון, ווי לחייהון, אלין אינון בני נשא דגרמי לאלין גרדינין
אחרנין לשלטאה, למפגם אַתר קדישא. ווי לון בהאי עלמא, ווי
לון לעלמא דאַתי. בגין, דאלין רוחין מסאבין, נטלין האי מלה
מסאבא, וכד אפיק בר נש לבתר מלה קדישא, אקדימו אלין רוחי
מסאבי, ונטלי הדיא מלה מסאבא, ומסאבי להדיא מלה קדישא,
ולא זכי ביה בר נש, וכבכול תשש חילא קדישא. ועילא מאלין
אית חד ממנא ספסיריט'א שמייה. וכמה גרדיני נימוסין, והאי
ממנא דעלליהו, נטלי אינון מלין בישין, והכי נמי נטלי כל אלין
מלין דזריק בר נש בידוי, פד רוגזא שריא עלוי, דהא פדין האי
ממנא ספסיריט'א נקיט האי מלה, דזריק בר נש ברוגזיה, וסליק
ואמר, דא הוא קרבנא דפלגיא, דקריב לסטרא דילן. בגין דכל
סטרא דנייחא, איהו מסטרא דימינא, ומסטרא דמהימנותא. וכל
סטרא דרוגזא, איהו מסטרא אחרא בישא, סטרא מסאבא. ועל
דא מאן דאשדי מן ידוי מדי ברוגזא, כל אלין נטלין לה להאי
מלה דאזדריק, וסלקי לה לעילא, ואתקריב לההוא סטרא, ואמרי
דא (ס'א פולחנא דקרבנא) קרבנא דפלגיא. וכרוזא קארי בכל
אינון רקיעין ואמרי, ווי לפלגיא דאסטי בתר אל זר, ופלח לאל
אחר. וכרוזא קארי זמנא תננא ואמר, אוי להם פי נדרו ממני וגו'.
זכאה איהו בר נש, דאסתמר מארחוי, ולא יסטי לימינא
ולשמאלא. ולא ינפול בגו בירא עמיקא, דלא יכיל לסלקא מניה.
היכלא תננינא, היכלא דא, איהו חשוף יתיר על היכלא קדמאה,
האי אקרי שחת, לקבל שמה דאקרי טמא. בגין דהיכלא קדמאה
אקרי בור, לקבל שמה דאקרי שטן. והאי אקרי שחת, לקבל שמה
דאקרי טמא. בהיכלא דא קיימין תלת פתחין, לתלת סטרין.
פתחא קדמאה. ביה קיימא חד ממנא, עסטיריט'א שמייה. וכמה
אלף ורבבן ממנן תחותיה, והאי איהו קיימא על כל אינון
דמחבלי ארתייהו, לאושדא זרעא על ארעא. או דמפקי זרעא,
דלא פארחא. או לכל אינון דמזנו בידיהו. אלין אינון דלא חמאן

אנפי שכינתא כלל. אלא האי ממנא דבסטר מסאבא דקאמרן, נפיק בההוא זמנא, וכמה אינון אלה ורבבן, פלהו מתכנפי על ההוא בר נש, ומסאבי ליה בהאי עלמא. ולבתר פד נפק נשמתייה מגיה מהאי עלמא, האי ממנא וכל אינון דעמיה, מסאבין ליה לנשמתייה, ואחדין בה, ואעילו לה לאתדנא בהו. ואלין אקרונ שכתב זרע רותחת. דכלהו רוגזין מסאבין קיימין פלהו על דא, בגין דכלהו קיימין ושראן עליה דבר נש, בההוא זמנא דארפתח גרמיה, וחקים ליה לתיאובתא דא. וכדין נטלין ליה לההוא תיאובתא. וההוא זרעא דאתושד בארעא. ואתתקפו ביה, ונטלי ליה. וסלקי ליה לעילא, ונגרמו דברית דא דישתעבד בסטר מסאבא. פתחא תננינא, ביה קיימא ממנא אחרא, טסקיפ"ה שמיה, והאי איהו ממנא, על כל אינון דמתבלי ארתייהו, דלא אושדי זרעא על ארעא, אלא דאושדי זרעא בכעירי, או באיסורין חמורין דאורייתא, באינון עריות, האי ממנא וכמה אלה ורבבן דעמיה, פלהו קיימי עליה, (ס"א לסאבא ליה ולמידן ליה) לאתדנא ליה כמה דאתמר באינון אחרנין. תא חזי, האי ממנא בידיה פסא חדא, ואקרי כוס התרעלה כוס חמתו, וכל אינון קטולי בית דין, דאתקטלו, או אתענשו על חובין אלין, פלהו אתעקרו מאלין סטרין מסאבין, ולא אית לון חולקא בהון, ובהאי פסא דאקרי כוס התרעלה, בגין פסא אחרא דשתו בקדמיתא. וכל אינון דלא שתו ההוא פסא דבית דין, לאתעקרא מהאי כוס התרעלה, לבתר פד נפיק נשמתייה מהאי עלמא, האי ממנא וכל אינון דעמיה, אחידן ביה ודא הוא יום המור, ורוי לה להאי נשמתא, מפמה דינין משננין אלין מאלין. בהיכלא דא, קיימא חד רוחא, דאלין ממנן תחותיה, ודא הוא ניאציריא"ל. מהאי רוחא תקיפא, נפקי תלת טיפין, מרירן, דנפלי בהאי כוס התרעלה. חד אקרי חצ"ץ. וחד, אקרי מר המות וחד אקרי קובע"ת, (ד"א וכלהו מתכנשי להאי כוס לבתר) ואלין תלת טיפין נפלו לבתר

מֵהָאֵי כּוֹס, (נפקו תלת טיפין) (ס"א בההיא) דְּהֵיָא חַרְבָּא
דְּקִטְלָא בְּנֵי נָשָׂא, כְּמָה דְּאוּקְמוּהָ. פְּתָחָא תְּלִיתָאָה, בֵּיה קְיָיֵמָא
מְמַנָּא חַד סַגְדִּיא' ל' שְׁמִיָה, וְהָאֵי אִיהוּ מְמַנָּא, עַל כָּל אֵינּוֹן
דְּעִילֵי הָאֵי בְּרִית קְדִישָׁא, בְּאִינְתוּ אַחְרָא, דְּאִיהוּ מֵהוּא סְטָרָא
דְּאֵל נְכָר. וְכָל אֵינּוֹן דְּמַחְבְּלֵי אַרְחִיזִיהוּ בְּדָא, וּמְשַׁקְרֵי בְּאֵת קְיָיֵמָא
קְדִישָׁא, הָאֵי מְמַנָּא, וְכָל אֵינּוֹן מְמַנְן דְּעַמִּיָה, כְּלָהוּ מְצִיירֵי
בְּגוּוֹיָיהוּ, צִיורֵין דְּאֵינּוֹן נָשִׁין מְסַאָבִין, דְּאִסְתָּאָב בְּהוּ הוּא קְיָיֵמָא
קְדִישָׁא, וְכָלְהוּ אַתְרִשִׁימוּ קַמִּיָה, כַּד נְפִיק בַּר נָשׁ מֵהָאֵי עֲלֵמָא,
וּמְסַאָבֵי לִיָּה לְבַתֵּר לְהוּא רִוְחָא. וְהִיכְלָא דָּא, תְּלִיין כָּל רְזִי
דְּחַרְשִׁין, לְקִטְלָא בְּנֵי נָשָׂא עַד לָא יִמְטִי זְמַנְיָהוּ, וְכָלְהוּ חַרְשִׁין
דְּאַצְטְרִיכוּ בְּנֵי נָשָׂא. אֵינּוֹן דְּחַרְשֵׁי חַרְשִׁיָּהוּ לְאַסְתָּאָבָא בְּהוּ, כְּגוֹן
דְּהוּא בַלְעָם, חַרְשׁ בְּחַרְשׁוֹי, וְאַסְתָּאָב בְּקַדְמִיתָא בְּמְסַאָבוּ דְּזַרְעָא
רוּחַת דְּאַשְׁרֵי בְּבַעֲרֵי, וּבְגִין דָּא, בֵּיה אַתְדֵן, בְּהוּא שְׁכַבַת זֹרַע
רוּחַת דְּקַמְרָן. וְעַל דָּא, הָאֵי הִיכְלָא אַקְרִי, שְׁחַת טָמָא. וּבְהָאֵי
הִיכְלָא, אֵית רִוְחָא אַחְרָא, דִּי מְמַנָּא תְּחוּת הוּא רִוְחָא דְּלַעֲיָלָא,
וְהָאֵי אַקְרִי סְרַטְי' א', וְכְמָה אֶלְף וְרַבְבֵן תְּחוּתִיָּה. וְכָלְהוּ קְיָיֵמֵי עַל
הָאֵי מְלָה, דְּנְפִיק בְּהַדִּי רִוְחָא דְּבַר נָשׁ בְּחַלְמָא, מְגוּ סְטָרָא
קְדִישָׁא. הָאֵי רִוְחָא מְסַאָבָא, וְכָל אֵינּוֹן גְּרַדִּינִין דְּעַמִּיָה, כְּלָהוּ נְפִקֵי
וּמַתְחַבְּרָאן בְּהָאֵי מְלָה, וְנַחְתֵי בָּהּ, וּמַתְעַרְבֵי בְּהַדָּה, בְּגִין
לְאַכְחֶשָׁא לָהּ מְנִיָּה, וְאוּדְעִין לִיָּה לְבַר נָשׁ מִלִּין אַחְרַנִּין, מִלִּין
כְּדִיבִין, בְּמִלָּה דְּקִשׁוּט. דְּכַד אַרְחוּי דְּכְדִיבָא, דְּאַלְמָלָא לָא נְטִיל
מְלָה דְּקִשׁוּט, לָא זְכִיל לְתַקְנָא כְּדִיבּוּי. אוּף הֶכָּא אֵלִין, כִּינּוֹן
דְּמַתְעַרֵי בְּמִלֵי קִשׁוּט, וּמְכַחִישֵי לֹון מְנִיָּה, מוּדְעֵי לִיָּה מְלָה
דְּקִשׁוּט, בְּגִין לְקְיָיֵמָא כְּדִיבּוּי. לְבַתֵּר (מַתְפַּשְׁטֵי כַל אֵינּוֹן) (ס"א
מַתְפַּשְׁטָא הוּא מְלָה, בְּאֵינּוֹן) תְּתָאֵי לְתַתָּא, דְּלִית לֹון קְיָוְמָא. וְלָא
מַתְקְיָיֵמֵי, וְאוּדְעֵי מִלִּין בְּעֲלֵמָא, לְכְמָה סְטָרִין (ד"א וְכַל הַנִּי
אֵינּוֹן לְתַתָּא בְּרַגִּין דְּמַתְפַּרְשָׁאן לְבַר בְּכְמָה סְטָרִין) לְכְמָה זִינִין.
מֵהִיכְלָא דָּא, נְפִקִין תְּרִין רִוְחִין, דְּמַתְהַפְּכָאן, לְזְמַנִּין גּוּבְרִין,

לזמנין נשין, ואלין אָזלין וְשטאן בעלמא באַוירא, וְחייכאן בבגני
 נשא בגו חלמא, ואתחזון לון לגוברין, פְּנשין שפירן בחיזו
 דחלמא, וְנשלי תיאובתא דבר נש. אוף הכי לְנשין, אתחזון
 כגוברין, ואלין אקרונ רעה ונגע, כְּמָה דַּאת אָמר לא תאוּנה אַליך
 רעה ונגע לא יקרב באַהלך. ואלין אקרונ רוחי פתאי לתתא.
 דנפקי מגו שלהובא דאשא. דכד נטלין אלין רוחין דלעילא, די
 בגו היכלא דא, נפקו תרי שלהובי דאשא, ואלין טסאן בעלמא,
 ואתעבידו אלין תרין רוחין פדקא אַמרן, וכלא בסטרא דא
 מסאבא. זפאין אינון צדיקייא דאתמנען מסטרין אלין ואסתמרו
 מנייהו. ועל דא כתיב, לשמרך מאשה זרה וגו'.

היכלא תליתא. היכלא דא, איהו היכלא דאפיל וחסיד, ולית
 ביה נהורא כלל, ואיהו אפיל יתיר מן קדמאי. והאי איהו דאקרי
 דומ"ה, לקבל שמה דאקרי שונ"א. בהיכלא דא קיימי ארבע
 פתחין, חד קיימא לסטרא דא, וחד לסטרא דא, וכן לארבע
 סטרין. **חד ממנא קיימא על האי פתחא קדמא,** והאי ממנא
 קיימא בההוא תקיפו דרוגזא דעלמא. כד דינא שריא בעלמא,
 האי ממנא דשרי בהאי פתחא, נטיל זיינין, ואנח לון לאינון תרעין
 דבי פנישפתא (דבני נשא), והאי אקרי סקפורטי"א ודא הוא
 כשלוּנא דעלמא, ועל דא כתיב דרך רשעים כאפלה לא ידעו במה
 יפְּשלוּ, (האי ממנא קיימא על פרשת ארחין למחמי) בההוא זמנא
 דאיהו שליט, ושריא דינא בעלמא, איהו קיימא למחמי במאן
 דאזיל יחידאי בשוקא, ואי הוא אערע בהדיה, זכיל לנזקא ליה,
 ולא תרע מזליה. **פתחא תננינא,** ביה קיימא חד ממנא אחריןא,
 ודא איהו קיימא לנטלא פתקין דדינא, ודא איהו סנגדיא"ל.
 ותחות ידיה, כְּמָה גרדיגי נמוסין, דשלטאן, דקיימין לקבלא אינון
 פתקין דדינא, והאי קיימא על פתחא דא. וכד נטיל פתקא דדינא,
 האי קיימא על פתחא דא, ונחית לתתא, לאינון פתחין חשוכאן
 דלתתא. חד לההוא דאקרי שחת. וחד לההוא דאקרי בור, דאינון

לתתא. ותמן, כמה אלה, וכמה רבבן, ממנן דשלטי בעלמא
 למעבד דינא, ואשתלים דינא בההוא פתקא. פתחא תליתאה.
 בהאי פתחא, אית ממנא אתרא, אנגרייו"ן שמייה ודא איהו קיימא,
 על כל אינון מרעין ומכאובין, וחלחולין ואשא דגרמי. דהא מניה
 נפקי כמה וכמה אלה ורבבן דממנן עמיה, על כל אינון מרעין
 ומכאובין כמה דאתמר. פתחא רביעאה, הכא איהו חד רוחא,
 דאתברי בפגימו דסיהרא, ואקרי אסקר"א. והאי קיימא על קטולי
 דרביי, ודא אתחזי לון, וחייו בהון, עד דקטיל לון, ואדמי לון
 כאתתא אמיה דרביא, ומניקא לון, וחיכא בהו, ואחידת לון,
 וקטלת לון. באמצעייתא דהאי היכלא, קיימא חד רוחא, דאקרי
 אנגריסו"ן. האי אתמנא, על כל אינון דמתין מבר תליסר שנין, עד
 עשרין שנין. האי איהו קטולא דלהון, כמה דאוקימנא, ודא איהו
 בחברותא (ד"א בחכמתא) דההוא נחש פדקאמרן וקיימא
 בהדיה, ואזיל אבתריה. ועל דא אקרי מלאך המות טוב מאד,
 דכתיב, והנה טוב מאד, ואוקימנא. מהכא מתפשטין ונפקין תרין
 רוחין, א"ף וחמ"ה. ואלין אתמנן, על כל אינון דשמעי נזיפא
 ממאן דלעי באורייתא, ואתרחצן ביה, ולא חיישי עליה. וכן על
 כל אינון דחיכאן ממלי דאורייתא, או ממלי דרבנן. מאף וחמה
 אלין, נפקין כמה אלה, וכמה רבבן, וכלהו נפקי ושארן עלייהו
 דבני נשא, אינון דמשתדלין באורייתא, או דמשתדלי במלי
 דמצוה, ואזלי בארחא דמצוה. בגין דיתעצבון, ולא יחדון בה.
 ומתרין אלין דחיל משה, כד חאבו ישראל, ונחית מן טורא
 דכתיב, כי יגרתו מפני האף והחמה. תחות אלין, אית רוחא חדא,
 דקיימא על כל אינון מארי דלישנא בישא, דכד מתערי בני נשא
 בלישנא בישא, או ההוא בר נש דאתערי בלישנא בישא, כדין
 אתער האי רוחא בישא מסאבא דלעילא, דאקרי סכסיכ"א. ואיהו
 שארי על ההוא אתערוותא דלישנא בישא, דשארי ביה בני נשא,
 ואיהו עאל לעילא, וגרים בההוא אתערו דלישנא בישא, מותא

וחרבא וקטולא בעלמא. ווי לאיננון דמתערי להאי סטרא בישא,
 ולא נטרי פומייהו ולישנהון, ולא חששי על דא, ולא ידעי דהא
 באתערו דלתתא, תלנא אתערו דלעילא, בין לטב בין לביש. תא
 חזי, כד האי אתערו דלישנא בישא אתער לתתא, כדין האי נחש
 עצלתון, סליק קשקשוי, ואוקים לון בסליקו, ואתער מרישא עד
 רגלוי. וכד קשקשוי סליקו ומתערי, כדין כל גופא אתער.
 קשקשוי, אלין איננון כל גרדיגי נימוסין דלבר. וכלהו מתערי
 ואחדין בההוא מלה בישא, ומתערי לגבי ההוא נחש בריח, כדין
 כל גופא בישא, אתער מרישיה ועד רגלוי, בכל הני היכלין
 דקאמרן. וכל אינון קשקשין בההוא גלדא, נחתין לתתא, ונהוא
 גלדא אתפשט מניה ונחית לתתא. וגופא סליק, ואתער למקווי
 דלטורא לעילא. תא חזי, אף על גב דזמנא קביעא איהו, לכל
 חזין דעלמא, לאתפשטא משכא דלהון, לא מתפשטי, אלא
 בזמנא דמתערי בלישנא בישא לתתא, וכדין אתער ההוא רוחא
 (נ"א חויה) בישא לעילא, ופשט משפיה וקשקשוי מניה. דא
 סליק, ודא נחית, וקשיא עליה ההוא אתפשטותא דקשקשוי
 במשפיה מפלא. מאי טעמא. בגין דאתפרש מזווגיה. דאלמלא
 הנה פלא בחבורא חדא, לא נכלין עלמין למסבל לון, וכלא בגין
 אתערוותא דלישנא בישא דלתתא. וכד חזין דלתתא מתפשטי
 מההוא משכא, כדין כל חד וחד זיהיב קלא, ואתער לכמה חזין
 דקיימי בההוא אתר, דאקרי בור, דתמן כמה נחשין קיימין. וכלהו
 דלטורין, לאתערא להאי חויה רבא, למקווי דלטורא על עלמא.
 וכלא בגין האי אתערו דלישנא בישא, כד קיימא אתערוותא דיליה
 לתתא. כגוונא דא, מאן דלעי באורייתא, כמה אינון דאקרון לשון
 הקדש, דמתחברן ואתערי אתערוותא, לההוא אתר דאקרי לשון
 הקדש. לשון מההוא קדש דלעילא. וכמה קדושות וקדושים
 מתערין מכל סטרין. וכאה חולקיהון דצדיקייא, אינון דגרמי
 לאתערא קדושים לעילא ולתתא, קדושה דלעילא וקדושה

דלתתא. ועל דא כתיב, והתקדשתם והייתם קדושים. והתקדשתם: אלו מים ראשונים. ואינון אתקרון מיין עלאין. והייתם קדושים: אלין מיין תתאין, ואקרון מים אחרונים. ומזון באמצע, בין מים ראשונים למים אחרונים. ועל דא מזון, לאו איהו במים אחרונים, אלא במים ראשונים. מים ראשונים מעילא דמזונא תליא ביה. ולא במים אחרונים. ורזא לקדישי עליונין אחיזיהב. ופאה חולקיהון בעלמא דין, ובצלמא דאתי.

היכלא רביעאה. היכלא דא, איהו דאקרי חוב'ה. ודא איהו טיט הון, לקבל שמא אתרא דאקרי אבן מכשול, וכלא חד. איהו חוב'ה, בגין דתמן קיימי כל חובי דעלמא, אכרעותא דחובין. בגין דכד חבאן בני נשא, כל אינון גרדיגי נימוסין, נטלין אינון חובין, ומנחי לון בהאי היכלא דאקרי חובה. וכל זכין דעלמא, כלהו מלאכין קדישין דממנן על זכרון דעלמא, כלהו נטלי לאינון זכרון, ואוקמי לון בהיכלא רביעאה דאקרי זכות, ותמן קיימי זכרון דבני נשא. וחובין קיימי בהיכלא אתרא, דאקרי חובה. ואתקלו כחדא ביומא דראש השנה כי גם את זה לעמת זה עשה האלהים. ולבתר דאכרעו זכין, או חובין, לסטרא דא, או לסטרא דא, הכי נצח. ועל דא, ביומא דראש השנה, כד מתערין אלין תרין סטרין, זכות וחובה. ובהו תליין חיים ומות. אי זכין אכרעו, לסטרא דא דאקרי זכות, אכתוב בר נש בההוא סטרא דאקרי חיים. בגין, דהגי תרין סטרין קיימי בההוא יומא, דא בסטרא דא, ודא בסטרא דא. אי זכי ההוא בר נש, ונצחין אינון זכין, הא אכתוב ההוא בר נש לחיים. בגין דאחיד ביה האי סטרא קדישא, דאקרי זכות, וחיים אחיד ביה, ואמר דא דילי הוא, ודידי הנה, וכדין אכתוב ההוא בר נש לחיים. (ס"א ואכתוב עד איהו דיליה) ואי נצחין חובין, האי סטרא אתרא מסאבא, דאקרי חובה ומות, אחיד ביה, אמר האי דידי הוא, ודידי הוי, וכדין אכתוב דאיהו דיליה. ודא הוא דתנינן, דהא ביומא דא דראש השנה, אכתוב בר

נש, או לחיים או למיתה. אי אכתוב בסטרא דקדושה, אכתוב לחיים, ואתקיים תמן, ואתדבק ביה. ואי אכתוב בסטרא אחרא, אתקיים בסטרא דמסאבותא, ודביק ביה, ודא הוא הן לחיים הן למות. ואתמשך בהאי סטרא או בהאי סטרא. כל זמנא דאיהו קיימא בסטרא דא דקדושה, כל קדושין וכל דכין מתדבקין ביה. יקרא וקודשא בריה הוא יתיב וישמע ליה, עליה כתיב יקראני ואענהו עמו אנכי בצרה אחלצהו ואכבדהו אורף ימים אשביעהו ואראהו בישועתי. וכל זמנא דאיהו קיימא בסטרא אחרא דמסאבא, כל מסאבו, וכל חובה, וכל בישין מתדבקין ביה. יקרא ולית מאן דישמע ליה. מרחקא איהו מקודשא בריה הוא, עליה כתיב רחוק מרשעים ישועה וכתיב גם פי תרבו תפלה אינני שומע. היכלא דא, איהו אטר דכל אינון דאקרוין אלהים אחרים, בגין דאתגליין הך. וכל אינון דמפתו להו לבני נשא בענוגין דהאי עלמא, לאזנאה לאתענגא בענוגי נאופין דעלמא, ומשכי להו בתר ענוגין ונאופין דהאי עלמא, כדקמרן. בהאי היכלא, אתחזי חד רוחא שליט תקיפא, דאיהו על פלהו, ודא אקרי אוף הכי אל, כגוונא דאחרא דבסטר קדושה. האי איהו א"ל נכ"ר. ודא איהו דמפתי לבר נש דלעי באורייתא, או דקאים כבי מדרשא. האי רוחא תקיפא מפתי ליה, וחישיב כמה הרהורין, ואמר מה את קאים הך, טב לך למיהך בחבורת אינון דגאו על בני נשא, ואינון דאזלין בתר נשין שפיראן, ומתענגי בענוגי עלמא. כיון דבר נש אתפתי אבתריה, כדן פלהו שטיין ואזלי ואתמשכאן אבתריה.

וכמה אינון אחרגין דקיימין תחותיה, וכלהו מסאבי ליה בהאי עלמא, ומסאבי ליה בההוא עלמא. ואינון אקרוין צואה רותחת דכתיב, צא תאמר לו. אינון דרגין דקיימין לסאבא תדיר, וקא אתמר.

באמצעיתא דהאי היכלא, אית רוחא אחרא, דאקרי נגע. ומחאי

נפקא רוחא אחרא דאקרי נגע צרעת. ואיהו קיימא תדיר, לסאבא
לכל אינון מאריהון דלישנא בישא, יתיר על כל מה דמסאבין
ליה. והאי נגע עלאה, איהו ממנא על כל אינון פתורי דשבתא,
דכד עייל שבתא, ולא אתסדרו בענוגא דשבתא כדקא יאות,
ואינון קא מבזי ענוגא דשבתא, האי נגע נטיל לאינון פתורי דלאו
אינון בענוגא דשבתא כדקאמרון. וכד האי נטיל לאינון פתורי, כל
אינון גרדיני נימוסין דקיימי ביה, בלהו פתחי ואמרי, ויאהב
קלה ותבואהו ולא חפץ בברכה ותרחק ממנו. וילבש קלה
כמדו וגו'. נקש נושה לכל אשר לו וגו'. אל יהי לו מושף חסד
וגו'. והא אוקימנא, בההוא ליליא דשבתא, כד פתורי אתיהיבו
לההוא סטרא בישא, כדין אתתקף ההוא סטרא בישא, מסאבא,
וההוא בר נש אתמסר לההוא סטרא. ווי ליה דאתגרע מההוא
סטרא קדישא, סטרא דמהימנותא. ואתפקד בסטרא אחרא
מסאבא. כגוונא דא בכל אינון סעודתי דיום טוב. הקא בהאי
היכלא, בני חיי ומזוני בהפוכא איהו. ובההוא היכלא אחרא
קדישא, לא קיימי תלת אלין, ותליין לעילא, והקא קיימין לביש.
דכד (ס"א מטו בנוי דבר נש) מטי בר נש להאי היכלא, הא תמן
קיימין חיוון לשיצאה לון. והא תמן בנין כד אינון זעירין, מהקא
נפקא, בגין לאתמנאה קטיגורא עלייהו. והא תמן קיימין מזוני,
לאעברא לון מניה. וכלא תליא בחובה. ועל דא אקרי האי היכלא
חובה. כמה דאתמר. ומקא נפקא חד רוחא מסאבא, דאקרי
ארירין"א. וכמה אלף ורבבן עמיה, וכלהו אקרון אורי יום, כמה
דאת אמר יקבוהו אורי יום. והאי רוחא וכל אינון דעמיה, בלהו
קיימי לנטלא ההיא מלה דלייט בר נש גרמיה ברוגזיה, ואלין
מתערי להאי חוץ, דאקרי לוימן נחש עקלתון, בגין לאיתאה
ולאתערא לווטין על עלמא, הדא הוא דכתיב יקבוהו אורי יום
וגו'. ואלין אורי יום, שלטין על רגעי ושעתי דיומא, ונטלי אינון
מילין דלייט בר נש גרמיה, בין ברוגזא, בין באומאה, ובההיא

מלה, מתערי להאי נחש עקלתון, דאקרי לונתן, בגין לקיימא ליה לחבלא לעלמא. ועל דא לייט איוב יומיה בצעריה, ולא גופיה. דכתיב ויקלל את יומו בתחלה, ולבחר יקבוהו אורי יום. רחמנא לישזבן מסטרא בישא, ומתוקפוי. ומכל מלה בישא.

היכלא חמישא. היכלא דא, איהו היכלא דאקרי שאו"ל, לקבל ההוא שמא דאקרי ערל, והא אוקימנא דדא איהו רזא דערלה. בהאי היכלא, אית חד פתחא, וחד ממנא עליה. ודא איהו ממנא לאתערא תדיר קטרוגא על עלמא, והאי רוחא אקרי איב"ה, בגין דשמא דהאי פתחא איב"ה שמייה, וסימניו ואיבה אשית בינדו ובין האשה וגו'. בהאי היכלא קיימא חד רוחא דשליט על פלא, והאי אקרי שוד"ד. ואיהו שוד ושקר. ודא הוא שודד בטורי רמאי, גו טנרין וטורין. מהיכלא דא ינקי כל אינון משדדי ומשצי בחרבנין. ומתחא נפקין, כל אינון דקטלי בסייפין ורומחין, ואזלין בחר להט החרב המתהפכת לשיצאה פלא. מהאי נפיק רוחא אחרא, ואקרי שוד. וכד שליט כפנא על עלמא, האי רוחא דאקרי שו"ד, איהו אשתכח. ורוחא אחרא אשתתף עמיה, דאקרי כפ"ן. ואלין אזלי בעלמא, ומשתכחי לקבל בני נשא, והיינו דכתיב, (איוב ה) לשד ולכפן תשחק. ואלין עבדין קטרוגא לבני נשא, ומשדדי לכלא. חד דאקרי שוד, דבחר דאזיל בגו טורין רמאין, ושדיד וחרוב ושצי פלא. כדין תב ושוד לבני נשא, ומתין בחולשא דיליה. וכד אכלי בני נשא, לא שבועין, בגין דאיהו שלטא בעלמא. ובההוא זמנא, מאן דעביר חסד עם בני נשא, ויהיב לון למיכל ולמשתה, כדאי איהו לדחייא לון לאלין תרין רוחין לבר, דלא שליטי בעלמא. וכד ישראל לא עבדי חסד עם בני נשא, ושאר עמין עבדי חסד בעלמא. כדין אלין תרין רוחין מתבסמין (ס"א לשאר עמין ומתקפי וכו') מלייהו, ומתקפי עליהו דישראל. בגין דהא כדין אתקף ההוא סטרא אחרא, וישראל אתכפין. וכד ישראל עבדי חסד, אתכפין ההוא סטרא

אחרא ואתחלש, וסטרא דקדושה אתקף. וכד ישראל לא מתערי
 בקסד, אינון תרין רוחין (ד"א מתבסמי, חד אתבסם להו לשאר
 עמין) ומתהפכי לאכפזיא לון לישראל, וכדין אינון ברקאן דנחת
 מלעילא, מסטר ימינא, נקי לון שאר עמין. (ד"א וקיימא לההוא
 סטרא) והדא הוא דכתיב, שמוני נוטרה את הפרמים, אלין שאר
 עמין. פרמי שלי לא נטרתי, אלין ישראל. בגין דשאר עמין משכי
 ליה בגווייהו, באינון חסדים דעבדין עם בני נשא. וישראל
 מרחקן ליה מגווייהו, בגין דלא משתדלי באינון חסדים כשאר
 עמין. ותחות אלין רוחין, קיימין כל אינון דאקרון ערלה. זמורי
 ערלה, ענפי ערלה. ועילא מנהון חד ממנא, דאקרי גזר דינ"א.
 והאי איהו קיימא על כל אינון דלא נטרי שגי ערלה דאילנא. ועל
 כל אינון, דמעפכי את קיימא לכרייהו. ועל דא, בעא חוץ
 לקטלא לכרייה דמשה. עד דגזרת ליה צפורה, דכתיב, ותקח
 צפורה צר ותכרת את ערלת בנה וגו'. והאי רוחא, ממנא על בני
 נשא דמחבלי ארחייהו, ולא חיישי ליקרא דמאריהון, למיטר את
 קיימא קדישא. והאי אעיל לון לגיהנם, לההוא אתר דאקרי שאול
 ואבדון, ואתדן תמן, כמה דאוקיימנא הקא.

בהאי היכלא לגו באמצעיתא, קיימא חד רוחא, דאיהו קיימא
 וכמין על אורחין ושבילין, למחמי לכל אינון דעברין על פתגמי
 אורייתא. כדי למיעל דבבו, בין תתא לעילא. בגין דכל האי
 היכלא איבה איהו. האי וכל אינון אחרנין, כלהו קיימין לאחזאה
 אנפין נהירין לבני נשא, ולמפתי להו, בגין דיסטון מארח קשוט,
 ולאמשכא לון אבתרייהו, ולבתר אינון קטלי לון, וימותון בתרין
 עלמין. דכתיב, ואחריתה מרה כלענה חדה כחרב פיות. האי
 רוחא, איהו אקרי אפריך"א. עפרא דקיטמא. דלא עביד תולדין
 ואיבין לעלמין, בגין דהאי איהו עפרא דקיטמא. ואף על גב
 דאקרי עפר, לאו איהו עפרא קדישא, דעביד איבין, ואקרי עפרות
 זהב. אלא כמה דאת אמר, מעפר שרפת החטאת. ודא הוא עפר

שֶׁרַפַּת הַחֲטָאֵת, וְסִימָנָא דָּא אַתְיָא בְּתַרִּין סְטָרִין. חַד, בְּגִין דְּאִיהוּ כְּלִיל בְּהַאי חֲטָאֵת, רְזָא דְּהַהוּא חוּיָא תְּקִיפָא. וְחַד, דְּכַד בְּר נֶשׁ עֲבִיד חֲטָאֵת, אִיהוּ אַתְקִיף לְהַאי עֶפְר, וְשִׁלְטָא בְּעֶלְמָא. וְהַאי אִיהוּ כְּלִיל בְּמֵי הַמָּרִים הַמְאָרְרִים, וְעַל דָּא, אֲצִטְרִיף לְאַנְתּוּ דְּאַסְטִיאַת תְּחוּת בְּעֶלְהָ, וְעַבְדַּת עוֹבְדָא דְּאַשְׁתּוּ וְנוֹנִים, לְאַשְׁקָאָה לָהּ מְיָא כְּלִילָן בְּעֶפְרָא, דְּאִיהוּ מְקַרְקַע הַמְשֶׁכָּן. וְהַאי עֶפְר אִיהוּ מִהַהוּא אַתְר דְּאַקְרִי קַרְקַע וְהַהוּא אַקְרִי קַרְקַע דְּהַהוּא מְשֶׁכָּן. וְהַאי עֶפְר מִהַהוּא קַרְקַע אִיהוּ. וּבְגִין כֶּף, אֲצִטְרִיף כְּהֵנָּה לְאַשְׁקָאָה לְהַאי אַתְתָּא, כְּגוֹוֹנָא דָּא. וְכֹלָא אִיהוּ בְּרַמִּיָּא עֲלָאָה. וְכַּאֲהוּ חוּלְקִיהוֹן דִּישְׁרָאֵל, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא מְדַכֵּי לֹון בְּמִיָּין דְּכִיָּין עֲלָאִין דְּכַתִּיב וְזִרְקִיתִי עֲלֵיכֶם מִים טְהוֹרִים וְטְהַרְתֶּם. מִים טְהוֹרִים הָא אַמְרָן, בֵּין מִים רַאשׁוֹנִים לְמִים אַחֲרוֹנִים. וְאַף עַל גַּב דְּהָא אוֹקִימָנָא, מִים רַאשׁוֹנִים מְצוּהָ, הֵכִי אַתְקְרוּן. וּמִים אַחֲרוֹנִים חוֹבָה הֵכִי נְמִי אַתְקְרוּן, וְהָא אוֹקִימָנָא עַל תְּרִין סְטָרִין אֲלִין, דָּא סְטָרָא דְּקְדוּשָׁה אַתְקְרִי מְצוּהָ. וְדָא סְטָרָא אַתְרָא, אַתְקְרִי חוֹבָה. וּבְגִין כֶּף חוּלְקִיָּה נֶטַל בְּהַהוּא מְיָא, וְעַל דָּא כְּתִיב, וְזִרְקִיתִי עֲלֵיכֶם מִים טְהוֹרִים וְטְהַרְתֶּם. הֵיכְלָא שְׁתִּיתָאָה. הֵיכְלָא דָּא, קִיָּמָא עֲלָאָה, עַל כֹּל אֵינוֹן שְׂאֵר הֵיכְלִין פְּתַחִין. אַרְבַּע פְּתַחִין, אִית לְהֵיכְלָא דָּא. חַד, אַקְרִי מְנַת. וְחַד, אַקְרִי רַע. וְחַד, אַקְרִי צִלְמִנ'ת. וְחַד, אַקְרִי אֶפְ"ל. אֲלִין אַרְבַּע פְּתַחִין, קִיָּמִין תְּדִיר לְאַבְאָשָׁא. אֲלִין אֵינוֹן כְּלָלָא דְּכֹלָא. כְּמָה דְּאִית בְּסְטָרָא דְּקְדוּשָׁה, בְּרְזָא דְּמַהִימְנוּתָא, אַרְבַּע פְּתַחִין לְאַרְבַּע סְטָרִין, דְּמַתְקַשְׁרָן דָּא בְּדָא, וְכִלְהוּ קְדִישִׁין. הֵכִי נְמִי לְתַתָּא, הֵכָא. וְכַד אֲלִין מַתְקַשְׁרָן וּמַתְחַבְּרָן דָּא עִם דָּא כְּתָדָא, בְּהֵיכְלָא דָּא, כְּדִין אַקְרִי בֵּית חֶבֶר. כְּמָה דְּאַתְ אָמַר, מֵאַשְׁתּוּ מְדַנִּים וּבֵית חֶבֶר. וְהַאי הֵיכְלָא, קִיָּמָא לְאַבְאָשָׁא תְּדִיר. עַל הַאי הֵיכְלָא כְּתִיב, וְנַעֲתָרוֹת נְשִׁיקוֹת שׁוֹנָא, בְּגִין דְּהֵכָא קִיָּמִין, כֹּל אֵינוֹן נְשִׁיקִין בִּישִׁין, וְתִיאוּבְתִין בִּישִׁין, וְכֹל עֲדוּנִין דְּגוּפָא דְּהַאי עֲלָמָא, דִּי בְּאֵינוֹן עֲדוּנִין אַתְתְּרָף בְּר נֶשׁ מִהַאי עֲלָמָא, וּמְעֶלְמָא דְּאַתִּי. וְעַל

האי היכלא כתיב, כי נפת תטפנה שפתי זרה וגו'. בהאי היכלא, קיימא חד רוחא, דאיהו ממנא על כל אלין דלתתא, ואיהו כללא על כל שאר רוחין. האי היכלא, מתקשטא בקשוטוי דשפירו, על כל אינון היכלין. בהיכלא דא, מתלכדי רגלייהו דטפשא. על האי היכלא כתיב, אל תחמוד יפיה בלבבך ואל תקחך בעפעפיה. בהאי היכלא, תליין כל תיאובתין דעלמא. וכל אינון ענוגין דטפשא, חסרי לבא, חסרי דעתא. כמה דאת אמר וארא בפתאים אבינה בבנים נער. חסר לב. עובר בשוק אצל פנה וגו'. בנשף בערב יום וגו'. וכדין אתקריבו רגלוי להאי היכלא, דאיהו כללא דכלהו תפאין. כדין, והנה אשה לקראתו שית זונה ונצורת לב. שית, דא איהו האי היכלא, דאיהו שתייתאי לכל שאר היכלין. והכא קיימא זונה, לאפתאה לטפשאין. בהאי היכלא קיימא ולא קיימא. נחתא ומפתא, סלקא ואסטיאת. כמה דאת אמר בבייתה לא ישכנו רגליה. פעם בחוץ פעם ברחובות, פד סלקא לעילא. ואצל כל פנה תארוב. פד נטיל נשמתא. מה כתיב, והחזיקה בו ונשקה לו. אלין אינון נשיקין, לסאבא, ולאטעאה בני נשא אבתרה. בגין דהכא, איהו אתר דכל אינון נשיקין בישין, ומפל זנונים נוכראין, דאינון מתיקין לפום שעתא. ווי לסופייהו, כמה דכתיב וחלק משמן חפה. וכתיב ואחריתה מרה כלענה. מאי מרה כלענה. אלא, פד בר נש אתפתא אבתרה בהאי עלמא, ומטא זמניה לאסתלקא מהאי עלמא, איהי קיימא עליה דבר נש, ואתגלימת קמיה בגלימא דגופא דאשא וחרבא שיננא בידה, ותלת טיפין בה. ואוקמוה, ובה טפה חדא, מאינון טיפין דאיהי מרידא, ובשעתא דאטיל לה לפומיה דבר נש, עאל במעוי. וכדין נשמתא אתבלבלא, וההיא טיפה שטיא ואזלת בגו גופא, ואעקרת לה לנשמתא מאתרה, ולא שביק לה לנשמתא אתר למיתב, ואיהי מרה כלענה, ואטעים לה בר נש במרירו, חלף ההוא מתיקא, דטעמו בה בהאי עלמא, פד אתמשכו בתרה, לבתר אשדי טפה

אחרא, ונשמטא נפקאת, ומית בר נש. ולבתר אשדי טיפה אחרא, וירוקין אנפוי, ואבאיש. בגין דנשמטא היא קדישא, וכד שלטא עלה דא סטרא אחרא מסאבא, עקרת מקמיה, ולא אתישבא כחדא. בגין כה, כמה דאתדבק באינון נשיקין בישין בהאי עלמא, אוף הכי נמי בהאי שעטא. דאי בר נש אתמשך אבתרה בהאי עלמא, ושבק סטרא קדישא, כדין נשמטא לא אהדרת להווא אתר קדישא. וכמה דאתמשך אבתרה בהאי עלמא, הכי נמי שלטא על נשמתייה, וכדין נשמתייה נפקת בפטורי, ואוקמוה. וכל דא, בגין אינון נשיקין דנשקא ליה בהאי עלמא, דאינון מתיקין. ולבתר, מרינן ליה בהאי שעטא. ועל דא, והחזיקה בו ונשקה לו, בהאי עלמא, כמה דאוקימנא. העזה פניה ותאמר לו, בגין דבהאי היכלא קיימין כל קטיגורין, וכל שליחאן בישין דמשפכחי לגבי דבר נש, ועבדי ליה דיתקן בתקונוי, ויסלסל בשעריה, ויתסחי, ויתתקן בגין דיסתכלון ביה. הכא קיימא רוחא חדא, דאקרי סקטופ"ה. ודא הוא ממנא על כל תקונא וסלסולא דבני נשא. לגו דהאי היכלא, קיימא חד ממנא אחרא, דהאי ממנא אחרא, איהו אתער ליה לבר נש לבתר, לאתערא לון, דהא איהו מתקן גרמיה, ומסלסל בשעריה, דיטול בידיה חד מראה לאסתכלא ביה, ושוי ליה בידיה, ואסתכל ביה, וחמי דיוקניה בהווא חיזו. ובהאי אתער להווא רוחא חילא אחרא. דאקרי עסירט"א, ומהכא נפקי, כל אינון דאחזיו כדיבין לבני נשא בחלמייהו. וכל אינון דאחזין מלין ולא מתקיימי בהו, אלא לערבבא לון. ולבתר, כד אינון בני נשא אתמשכאן בהווא חיזו, דאקרי מראה. כדין פלהו בגסותא דרוחא דילהון, והאי רוחא דאקרי עסירט"א, איהו אתער לחד רוחא ממנא דאיהו תחות ידיה, ועאל בנוקבא דלתתא דכל נוקבין, וסליק מתמן חד רוחא אחרא, דאיהו ממנא עם הווא רוחא דאקרי אספרא כדקאמרן. ודא איהו לילית אימא דשדין. וכד הווא בר נש אתער להאי רוחא אחרא דאקרי עסירט"א, כדין

אַתְּחַבֵּר עִמִּיהָ דִּהְיוּא בַר נָשׁ, וְאַתְּקָשֶׁר עִמִּיהָ תְּדִיר. וְכַדִּין בְּכֹל
 רִישׁ יִרְחָא וְיִרְחָא, אַתְּעַר הֵהוּא רִוְחָא, דְּחִיזוּ בִישָׁא בְּהַדְּהָ דְלִילִית,
 וְלִזְמַנִּין דְּאַתְּזַק מְנִייהוּ הֵהוּא בַר נָשׁ, וְיַפּוּל לְאַרְעָא, וְלֹא זְכִיל
 לְמִיקָם, אוּ זְמוּת. וְכֹל דָּא גְרִים, הֵהוּא חִיזוּ דְמַרְאָה, דְּאִיְהוּ
 מְסַתְּפֵל בֵּיהּ. דְּהָא כְּמָה דְאַחֲזִי גְסוּתָא דְרוּחָא בְּלַבִּיהָ, הִכִּי נְמִי
 אֶסְגִּי רִוְחָא בִישָׁא לְגַבִּיהָ. וְעַל דָּא פְּלֵא קִיִּמָא בְּהֵהוּא אַתְּעָרוּ
 דְלִתְתָא. זְבַחֵי שְׁלָמִים עָלֵי. תָּא חֲזִי, שְׁלָמִים לֹא אַתְּיִין עַל חוּבָה,
 וְלֹא עַל חֲטָאת, אֲלֵא עַל שְׁלוּם. מֵאֵי שְׁלָמִים. אֲלֵא שְׁלָמִים מְתָרִין
 סְטָרִין, דְּלֹא אֲשַׁתְּכַח מְקַטְרָגָא עָלֵיהּ, לֹא לְעִילָא, וְלֹא לְתַתָּא. מֵאֵן
 אִיְהוּ מְקַטְרָגָא. אֲלֵא הֵהוּא סְטָרָא דְשִׁמְאָלָא דְיִצְרָר הָרַע, דְּיִשְׁתְּכַח
 בְּשִׁלְמָא דִּימִינָא. וְעַל דָּא, זְבַחֵי שְׁלָמִים עָלֵי. (ד"א עֵלֵי דִיִּיקָא,
 הֵהוּא זְבַחֵי שְׁלָמִים עֵלֵי אִיְהוּ בַגִּין דְּלֹא אֲשַׁתְּכַח מְקַטְרָגָא עַל
 עֵלְמָא) דְּבַר אַחַר זְבַחֵי שְׁלָמִים עָלֵי. הָא אֲנָא בְּשִׁלְוָה לְגַבְּךָ,
 לְאַחֲזָא לְךָ שְׁלוּם. וּבַגִּין כְּךָ, הַיּוֹם שְׁלַמְתִּי נְדָרֵי, לְאַפְתָּאָה בְּגִי
 עֵלְמָא תְּדִיר. עַל כֵּן יִצְאֵתִי לְקַרְאֲתָךְ וְגו', דְּיַדְעֵנָא דְאַנְתְּ חֹסֵר לְבָא,
 חֹסֵר טוּבָה. לְשַׁחַר פְּנִיךָ, לְאַתְּחַבְּרָא בְּהַדְּךָ בְּכֹל בִּישִׁין דְּעֵלְמָא.
 וְיֵאוּת לְךָ לְאַהֲנָאָה, וְלִמְטַעֵי בְּתַר תִּיאוּבְתִין דְּהֵאֵי עֵלְמָא. וְדַחֵי
 לִיָּה מְמֵלָה לְמֵלָה, וּמְבִישׁ לְבִישׁ. אַהֲדַרְנָא בְּאִינּוֹן טַפְּשָׁאִין,
 וְשַׁחֲרִינָא פְּנִיךָ, וְאַמְצָאָךְ, כְּבַר אֲשַׁכְּחָנָא לְךָ לְאַתְּדַבְּקָא כְּךָ. לְכָה
 נְרוּהָ דוּדִים עַד הַבְּקָר, הֵדָּא הוּא דְכַתִּיב, וְעַיִן נוֹאֲף שְׁמֵרָה נִשְׁף.
 דְּהָא כְּדִין אִיְהוּ זְמַנָּא לְשִׁלְטָאָה. לְכָה נְרוּהָ דוּדִים, נְהַף כַּחְדָּא, הָא
 אֲנָא עִמָּךְ, דְּהָא עַד כְּעַן אַתְּ רַבִּינָא אַנְתְּ בַּחֲלִלְךָ, אֵי הַשְׁתָּא לֹא
 תַתְּעַנְג גְּרַמְךָ, אִימְתִי, כַּד תְּהֵא סִיב, הַשְׁתָּא הוּא זְמַנָּא. מֵאֵי
 טַעְמָא. כִּי אִין הָאִישׁ בְּבִיתוֹ, דָּא יִצְרָר טוּב, דְּלֹא שְׂרִינָא הֵכָא בְּגוּוּךָ,
 וְלֹא אִיְהוּ זְמַנָּא, הֵלֶךְ בְּדַרְךָ מְרַחֲוֹק, דְּלֹא שְׂרִינָא כְּבַר נָשׁ, אֲלֵא
 בְּדַרְךָ מְרַחֲוֹק, כַּד אִיְהוּ מְתַלִּיסֵר שְׁנִין וְלִהְלָאָה. וְלֹא בְּכֹל בַּר נָשׁ,
 וְאַנָּא קָאִים עִמָּךְ מִיּוֹמָא דְאַתְּיִלִּידִת, הֵדָּא הוּא דְכַתִּיב, לַפְתַּח
 חֲטָאת רוּבִיךָ. וְהַשְׁתָּא דְאַנְתְּ רַוּוּק, הַשְׁתָּא זְמַנָּא לְךָ לְאַתְּעַנְגָא

גִּרְמָהּ. צָרוּר הַכֶּסֶף לְקַח בְּיָדוֹ, לְסַלֵּק לְעֵילָא, וּלְאַתְעֲבָבָא תַּמָּן (ס"א ולא תענגא). לְיוֹם הַכֶּסֶף יָבֹוא בֵּיתוֹ, אֵימַת יָבֵא לְקַבְּלֵיהּ, לְיוֹם הַכֶּסֶף דְּאֵיהּוּ יוֹמָא דְדִינָא, לְאַשְׁגָּחָא בְּדִינָא, דְּכַתִּיב בַּכֶּסֶה לְיוֹם חַגְגּוֹ. בְּזִמְנָא דְאַצְטְרִיף בַּר נָשׁ לְאַתְעֲנַגָּא בְּעֵלְמָא, וּלְאַתְהַנִּי בֵּיהּ, אַתְרוּחָקָא מְנִיָּה. וּבְזִמְנָא דְשָׂרְיָא דִּינָא בְּעֵלְמָא, כְּדִין אֲתִי לְגַבִּיָּה לְמַעַבְד עֲמִיָּה דִּינָא, וְעַל דָּא הִטְתּוּ בְּרַב לְקַחָהּ וְגו'. עַד יַפְלַח חַץ כְּבָדוֹ. וּזְכָאִין אֵינּוֹן צְדִיקְיָא, דִּיִּדְעִין אַרְחִין קְדִישִׁין, לְמַהֲרָה בְּהוּ, וְלֹא יִסְטוּן לִימִינָא וְלִשְׂמָאלָא, וּזְכָאִין אֵינּוֹן בְּעֵלְמָא דִּין, וּבְעֵלְמָא דְאֲתִי.

הֵיכְלָא שְׂבִיעָאָה. הַדָּא הוּא הֵיכְלָא דְשִׁמְרֵי דְחַמְרָא, לְאַתְרוּוָּאָה בֵּיהּ. כְּמָה דְאֲתָּ אָמַר וַיִּשְׁתֶּ מִן הַיַּיִן וַיִּשְׁכַּר וַיִּתְגַּל. סְחִיטָא דְכָל אֵינּוֹן עֲנַבִּין, כְּלָהּוּ עֲנַבִּין בִּישִׁין, הֵכָא אֵיהּוּ סְחִיטָא דְלַהוֹן. וְדָא אֵיהּוּ יַיִן חַמֵּר. שְׁמַרִים דְחַמֵּר דְלִית מָאן דְשִׁתִּי מְנִיָּה, דְלֹא גָרִים מוּתָא לְגַרְמִיָּה. מְזִינָא דָּא, אֲטַעֲיַמַת חָוָה לְבַעֲלָהּ, וְעָאלַת לִיהּ בְּהֵיכְלָא דָּא, דְתַנְיִנָן, סְחִטָה עֲנַבִּין, וַיְהִיבַת לִיהּ, וְגָרִימַת מוּתָא לִיהּ, וּלְכָל עֵלְמָא אַבְתְּרִיָּה. בְּהֵיכְלָא דָּא, קְיַיִמָן כָּל אֵינּוֹן נְשִׁמְתִין מְסָאָבִין, דִּנְחַתִי לְכָל אֵינּוֹן דִּי בְּסִטְרָא דָּא מְתַדְבְּקִי, וְהַהוּא רוּחָא דִּנְחַתָּא לְכָל אֵינּוֹן דִּי מְסִטְרָהּ, מְהֵכָא נְפִיקִי. כְּגוֹוֹנָא דְאֵינּוֹן סְטוּ אַרְחִיָּהּוּ בְּהַאי עֵלְמָא, וְאַשְׁתַּדְלוּ בְּזִנּוּתָא, בְּאַתְרֵי דְלֹא אַצְטְרִיף, לְאַתְרוּחָקָא מְאֵרַח קְשׁוּט. כְּדִין, כְּמָה דְאֵיהּוּ אַתְדְבֵק בְּהַהוּא סְטְרָא דִּיצֵר הָרַע בְּזִנּוּתָא, הֵכִי נְמִי נְפִיק מְהֵיכְלָא דָּא רוּחָא מְסָאָבָא, לְסָאָבָא לִיהּ, וְלְכָרָא דְנְפִיק מִתַּמָּן. וְהַהוּא בְּרָא אֲקָרִי מְמֹזֵר, דְאֲתִי מְסִטְרָא דְאֵל זָר. כְּמָה דְאֵיהּוּ אֲשִׁתְּכַח בְּהַהוּא תִיאוּבָתָא, וּבְהַהוּא זְנוּתָא בְּהַהוּא סְטְרָא דִּיצֵר הָרַע, הֵכִי נְמִי מְשִׁיף לְגַבִּיָּה דְהַהוּא בְּרָא רוּחָא אַתְרָא מְסָאָבָא, דְסָאִיב, וְכָלָא סְהַדִין עֲלִיהּ דְאֵיהּוּ מְמֹזֵר, וְהֵכִי כָּל עוֹבְדוּי וְסִטְרוּי בְּהַהוּא גְוֹנָא מְמָשׁ. מְהֵיכְלָא דָּא נְפִיק חַד רוּחָא, דִּי מְמָנָא עַל אֵינּוֹן רוּחִין דְאַקְרִי צְפוּנִי. וְסִמְנִיף, צְפִנִיָּה צְפִן רוּחַ. וְהַאי אֵיהּוּ מְמָנָא עַל דָּא. וְהַאי הֵיכְלָא שְׂבִיעָאָה,

לְקַבֵּל הֵהוּא שְׁמָא דְאַקְרִי אַרְיָן פְּתִית. וְעַל דָּא כְּתִיב, וְאֵת הַצְּפוּנֵי
 אַרְחִיק מֵעֲלֵיכֶם. הֵכָא אִיהוּ נְקוּדָה חַדָּא, דְקִימָא לְגוּ בְּגוּ, וּמְהַכָּא
 נְפֻקֵי כָּל אֵינּוֹן רוּחִין אַחְרָנִין דְשִׁטָּאן בְּעֵלְמָא, וְשִׁלְטִין בְּהַאי
 עֵלְמָא, בְּכָל אֵינּוֹן מְלִין וְעוּבְדִין, דְאַתְמָסְרוּ בְּסִטְרָא דְשִׁמְאֵלָא.
 וּמְהַכָּא נְפֻקֵי כָּל אֵינּוֹן זִיקִין נְצִיצִין, דְמִתְדַעְכִּי לְאַלְתֵּר, לְהֵטִי
 וּמִתְדַעְכִּי. וּמְאֵלִין נְפֻקִין רוּחִין אַחְרָנִין, דְשִׁטְיִין בְּעֵלְמָא,
 וּמִשְׁתַּתְּפִי לְאֵינּוֹן דְנִפְקוּ מִגּוּ תְהוּמָא רַבָּא. וְאִיהוּ הַאי הֵיכְלָא,
 כְּמָה דְאַתְּ אָמַר מִשְׁפָּטֵיךָ תְהוּם רַבָּה. וְאֵינּוֹן רוּחִין דְלָא אַתְמָסְרוּ
 לְמַגְלָם בְּעֵלְמִין, וְאַתְחִזּוּן וְלָא אַתְחִזּוּן אַתְחִזּוּן כְּמָה דְאַתְמָר.
 וּלְכַתֵּר אֵינּוֹן רוּחִין דְשִׁטְיִין בְּעֵלְמָא, וְאַלִין קִימִי לְמִרְחֵשׁ נְסִין
 לְבָנֵי נְשָׂא. בְּגִין דְאַלִין לָא קִימִין בְּטַנוּפָא דְמִסְאַבָּא כָּל כּוּף
 כְּאַחְרָנִין. וְחַד רוּחָא מְמַנָּא עֲלֵייהוּ, וְאַקְרִי נְסִיר'א, דְאִיהוּ אַתְנָסֵר
 מְאֵינּוֹן סִטְרִין דְמִסְאַבוּ נְחִיר, וְאַלִין פְּרָחֵי בְּאַוּרָא, וְאַבְאִישׁוּ
 לְסִטְרָא דְלַהוֹן, בְּגִין לְמַעַבְד נְסִין לְאֵינּוֹן דִּי בְּסִטְרָא דְקְדוּשָׁה.
 וּמְרוּחָא דָּא דְאַתְנָסֵר, דְאַקְרִי נְסִיר'א, מְנִיָּה נְפֻקֵי כְּמָה סִטְרִין
 אַחְרָנִין, מִתְפָּרְשֵׁן לְזַנְיָהוּ, וְכִלְהוּ קִימָאן שְׁלִיחָאן בְּעֵלְמָא, כָּל חַד
 כְּדָקָא חֲזִי לֵיה, עַד דְאַתְמַנּוֹן לְתַתָּא מְלַכִין וְסַרְכִין. וְלִית לוֹן
 קִיּוּמָא תְדִיר, כְּאֵינּוֹן אַחְרָנִין דְלַעִילָא. בְּהֵיכְלָא דָּא אַתְדַבְּקוּתָא
 דְסִטְר מְסַבָּא, וְכָל תִּיאוּבְתִין מְסַבָּין, וּמְסַבִּי לְעֵלְמָא. הַאי
 אִיהוּ זְמִין לְאַפְקָא בְּכָל רְגַעָא וְשַׁעֲתָא אָשָׂא, וְלִית מָאן דְקָאִים
 קְמִיָּה. מְהַכָּא נְפִיק אָשָׂא דְרוּחָא תְקִיפָא לְתַתָּא, לְאַתְדַנָּא בְּזַה
 חִיבֵי עֵלְמָא. וּמְהַכָּא נְפֻקָא רוּחָא מְלַהֲטָא, דְאִיהוּ אָשָׂא וְתַלְגָּא,
 דְאַקְרִי צִלְמוֹן. כְּמָה דְאַתְּ אָמַר תְּשִׁלֵּג בְּצִלְמוֹן. בְּהֵיכְלָא דָּא,
 קִימָאן אַרְבַּעָה פְּתַחִין, דְמִתְפָּרְשֵׁן לְאַרְבַּע סִטְרִין לְבָר. וְאַלִין
 אַחְדִין וְלָא אַחְדִין בְּסִטְרָא דְקְדוּשָׁה. לָא אַתְאַחַד, אֲלָא דְאַתְחִזִי
 בְּאֵינּוֹן פְּתַחִין נְהוּרָא דְנְהִיר, וְאִיהוּ אַתְר דְמִתְתַקֵּן בְּכָל פְּתַחָא
 וּפְתַחָא, לְאֵינּוֹן חֲסִידֵי דְשָׂאר עֲמִין, אֵינּוֹן דְלָא אַבְאִישׁוּ לוֹן
 לְיִשְׂרָאֵל, וְאַשְׁתַּדְלוּ עִמְהוֹן בְּקִשׁוּט. אֵלִין קִימִי בְּאַלִין פְּתַחִין,

וּנְיִיחֵי תַמָּן. (נ"א מהאי סטרא ונייחי מהאי סטרא). בַּפְתָּחָא דְהָאֵי הֵיכְלָא בְּאֲמַצְעֵיתָא, לְבַר, שֵׁית פְּתַחֲיָן דְּמִתְאַחְדֵי בְּהָאֵי הֵיכְלָא, וְכִלְהוּ אַחְדִּין בֵּיהּ. הֵכָא אֵית פּוּיָן פְּתִיחָן, לְסִטְרָא דְנְהוּרָא קְדִישָׁא, וְאִינוּן דּוּכְתִין מִתְתַקְנֵי לְמַלְכֵי שְׁאָר עַמִּין, אִינוּן דְּלֹא עָאקוּ לִוְן לִישְׁרָאֵל, וְאִגִּינוּ עַלְיֵיהּ תְּדִיר. אֲלִין אֵית לִוְן יָקָר בְּגִינֵיהוּן דִּישְׁרָאֵל, וְאִתְקִנוּ בְּהוּא אֶפְלָה דְאִינוּן נְתִבִין, מְגוּ נְהוּרָא דְנְהִיר מְסִטְרָא דְקְדוּשָׁה. כְּמָה דְאֵתְ אָמַר, כָּל מַלְכֵי גוֹיִם כְּלָם שְׂכָבוּ בְּכַבּוּד. וְאִי עֲבָדוּ עָאקוּ לִישְׁרָאֵל, אוּ דְחִיקוּ לִוְן. כְּמָה אִינוּן דְּאִחְדִּין בְּהוּ, וְדִינִין לְהוּ לְתַתָּא תְּלַת זְמַנִּין בְּיוּמָא, מִכְּמָה דִּינִין מְשַׁנְיִין אֲלִין מְאֲלִין, לְאִינוּן מַלְכִין דְּעָאקוּ לְהוּ, דְּאִתְדַּנּוּ בְּהוּא עֲלֵמָא בְּכְמָה דִּינִין. וְכָל יוּמָא וְיוּמָא סְהַדִּין סְהַדוּתָא עַלְיֵיהּ דִּישְׁרָאֵל, וְעַל מְהִימְנוּתָא דְלְהוּן, וְנַחְתֵי לְתַתָּא וְאִתְדַּנּוּ תַמָּן. זְכָאִין אִינוּן יִשְׁרָאֵל בְּעֲלֵמָא דִּין, וּבְעֲלֵמָא דְאֵתֵי.

עַד הֵכָא שְׁבַע הֵיכְלִין, מְדוּרֵי דְסִטְרָא מְסַאבָּא, מְסִטְרָא דְנְחָשׁ. זְכָאֵה חוּלְקֵיהּ מֵאן דְּאִשְׁתְּזִיב מְנִיָּה, וּמְלַחֲשׁוּתִיָּה, דְּלֹא תִנְשִׂיף מְנִיָּה, וְלֹא גִטִּיל בֵּיהּ אַרְסָא, דִּימּוּת בֵּיהּ. מְכָל סִטְרִין אֵית לְאִסְתְּמָרָא מְנִיָּה, מְעִילָא וּמִתְתָּא. מֵאן דִּישְׁתְּזִיב מְרִישָׁא, לֹא יִשְׁתְּזִיב מְזַנְבָּא. כַּד אָכִיף רִישָׁא, זְקִיף זַנְבָּא, מְחִי וְקִטִּיל. וְעַם כָּל דָּא, אִם יִשׁוּף הַנְּחָשׁ בְּלֹא לְחָשׁ. כְּמָה דְתַגִּינֵן, גִּטִּיל רִשׁוּ וְאִפִּיק נְשַׁמְתָּא. בְּגִין כֶּף אֲצִטְרִיף לִיהּ לְבַר נֶשׁ לְאִסְתְּמָרָא, דְּלֹא יַחֻב קָמִי קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא, בְּגִין דְּלֹא יִלְחִישׁוּ לִיהּ לְהוּא חוּיָא דִּינְשׁוּף וְיִקְטִיל. (ס"א זכאין אינון צדיקייא דידעין ארחין קדישין למיהך בהו דלא למיהך בתר ההוא חוייא בישא סטרא אחרא מסאבא ומתפרשי מניה ולא אתפתו אבתריה זכאין אינון בעלמא דין זכאין אינון בעלמא דאתי) וְיִיֶצֶר יְיָ אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם עֹפֵר מִן הָאָדָמָה. עֹפֵר אִיהוּ, וְלֹא חוּמֵר. עֹפֵר אִיהוּ, וְיִתּוּב לְעַפְרָא. כְּמָה דְאֵתְ אָמַר, כִּי עֹפֵר אֶתָּה וְאֵל עֹפֵר תִּשׁוּב. (נ"א לבתר דחטא אתעביד מזונא לנחש ובגין כך וכו') לְבַתֵּר דְחִטָּא, וּבְגִין כֶּף פְּתִיב

ביה בנחש, ועפר תאכל כל ימי חייו. עפר דא הוא אדם, דכתיב
 כי עפר אתה וגו'. ובגין כך כתיב עפר, ולא כתיב אדמה, ולא
 חומר, וכתיב ונחש עפר לחמו. עד דיתער קודשא בריהו הוא,
 ויבער לה הוא רוחא מסאבא מעלמא, דכתיב, בלע המות לנצח
 וגו', ונקים לה הוא עפר, ויתער ליה למחדי בעלמא, דכתיב הקיצו
 ורננו שוכני עפר וגו'. כתיב והנחש הנה ערום, והא אוקימנא.
 אבל סטרא דרכיב עליה, יהיב ליה חילא לשלטאה, ולמפתי,
 ולאסטאה. ודא הוא רזא דדכורא, דהא דכורא שליט על נוקבא,
 ויהיב בה חילא. שמשא וסיקרא משמשין כחדא, ולא מתפרשין
 לעלמין, חשף ואפלה משמשין כחדא. איהו חשף, ואיהו אפלה.
 כמה דאת אמר ויהי חשף אפלה. חשף וערפל. בגין דאית חשף,
 ואית חשף. תנן, מאן דחמא גמל בחלמיה, מיתה אתגזרת עליה,
 ואשתזיב מינה. בגין דאיהו סטרא מסאבא, והאי איהו קץ כל
 בשר. יומא חד הנה יתיב רבי אלעזר קמיה דרבי שמעון, אמר רבי
 אלעזר, האי קץ כל בשר אתהני מאינן קרבנין דהווי ישראל
 מקרבין על גבי מדבחא, או לא. אמר ליה, כלא הווי מסתפקי
 כחדא, לעילא ולתתא. ותא חזי, כהני וליואי וישראל, אינן
 אקרון אדם, בחבורא דאינן רעותין קדישין, דסלקא מגווייהו.
 וההוא אמרא, או כבשא, או ההוא בהמה, האי דקרבין, אצטריך
 עד לא אתקריב על מדבחא, לפרשא עלה כל חטאין, וכל חובין,
 וכל הרהורין בישינ דעבד. וכדין הדיא, אתקרי בהמה בכלא, בגו
 אינן חטאין ובישינ והרהורין. כגוונא דקרבנא דעזאול, דכתיב,
 והתודה עליו את כל עונות בני ישראל וגו', הכי נמי הכא. וכד
 סלקא על גבי מדבחא, מטו לה על חד תרין. ובגין כך, דא סלקא
 לאתריה, ודא סלקא לאתריה, דא ברזא דאדם, ודא ברזא דבהמה,
 כמה דאת אמר אדם ובהמה תושיע יי'. חביתין וכל שאר מנחות,
 לאתערא רוחא דקודשא, ברעותא דכהנא, ושירתא דליואי,
 וצלותא דישראל. ובההוא תננא, ושמנא וקמחא דסליק, מתרוון

ומסתפקי כל שאר מארי דדינין, דלא נכלי לשלטאה בההוא דינא דאתמסר לון, וכלא בזמנא חדא. תא חזי, פלא אתעביד ברזא דמהימנותא, לאסתפקא דא בדא, ולאסתלקא לעילא מאן דאצטריף, עד אין סוף.

אמר רבי שמעון, ארימית ידי בצלותין לעילא, דכד רעותא עלאה, לעילא לעילא, קיימא על ההוא רעותא דלא אתידיע, ולא אתפס לעלמין, רישא דסתים יתיר לעילא, וההוא רישא אפיק מה דאפיק, ולא דייע. ונהיר מה דנהיר, פלא בסתימו. רעו דמחשבה עלאה, למרדף אבתריה, ולא תנהרא מניה, חד פריסו אתפרס, ומגו ההוא פריסא ברדיפו דההיא מחשבה עלאה, מטי ולא מטי, עד ההוא פריסא נהיר מה דנהיר. וכדין ההוא מחשבה עלאה, נהיר בנהירו סתים דלא דייע. והאי מחשבה לא ידע. כדין בטש האי נהירו דמחשבה דלא אתידיע, בנהירו (נ"א דפרסא) דפרשא, דקיימא דנהיר ממה, דלא דייע, ולא אתידיע, ולא אתגליא. וכדין, (נ"א האי) דא נהירו דמחשבה דלא אתידיע, בטש בנהירו דפריסא, ונהרין כחדא. ואתעבידו תשעה היכלין, והיכלין לאו אינון נהורין, ולא אינון רוחין, ולא אינון נשמתיין, ולא אית מאן דקיימא בהו. רעותא דכל תשע נהורין, קיימי פלהו במחשבה, דאיהי חד מנייהו בחושבנא, פלהו למרדף אבתרייהו. בשעתא דקיימי במחשבה, ולא מתדבקן ולא אתידיעו. ואלין לא קיימי, לאו ברעותא, ולא במחשבה עלאה, תפסין בה ולא תפסין. באלין קיימין כל רזין דמהימנותא, וכל אינון נהורין, מרזא דמחשבה עלאה ולתתא, פלהו אקרון אין סוף. עד הכא מטון נהורין, ולא מטון, ולא אתידיעו לאו הכא רעותא, ולא מחשבה. כד נהיר מחשבה, ולא אתידיע ממאן דנהיר, כדין אתלבש ואסתים גו בינה, ונהיר מאן דנהיר, ואעיל דא בדא, עד דאתכלילו פלהו כחדא. וברזא דקרבנא כד סליק, פלא אתקשר דא בדא, ונהיר דא בדא, כדין קיימי פלהו בסליקו, ומחשבה אתעטר באין סוף.

ההוא נהירו דנהיר מניה מחשבה עלאה, (נ"א דלא ידע איהי בה כלל), אקרי אין סוף, דמניה (נ"א ומניה) אשתכח וקיימא ונהיר למאן דנהיר, ועל דא פלא קאים. זכאה חולקיהון דצדיקייא בעלמא דין, ובצלמא דאתי.

תא חזי, האי סטרא אחרא, דאקרי קץ כל בשור, כמה דקשורא אשתכח לעילא בחדו, אוף הכי נמי לתתא, בחדוותא, ורעותא לאסתפקא פלא לעילא ותתא, ואימא קיימא עליהו דישראל, כדקא יאות.

תא חזי, בכל ריש ירחא וירחא, פד סיהרא אתחדשא, יתבין ליה להאי קץ כל בשור, חולקא חדא יתיר על קרבנין, לאתעסקא ביה, ואשתמש בחולקיה, ויהא סטרא דישראל בלחודדיהו, בגין דיתחדון במלכיהון. ודא איהו שעיר, בגין דאיהו חולקא דעשו, דכתיב ביה שעיר. הן עשו אחי איש שעיר. ועל דא איהו אשתמש בחולקיה, וישראל אינון משתמשי בחולקיהון. בגין כף כתיב, כי יעקב בחר לו זה ישראל לסגלתו.

ותא חזי, האי קץ כל בשור, כל רעותיה לאו איהו אלא בבשורא תדיר. ובגין כף, תקוונא דבשורא תדיר לגביה, ועל דא אקרי קץ כל בשור. וכד איהו שליט, שליט על גופא, ולא על נשמתא, נשמתא סלקא לאתרה, ובשורא אתייהיב לאתר דא, כגוונא דקרבנא, דרעותא סלקא לאתר חד, ובשורא לאתר חד. ובר נש דאיהו זכאה, איהו קרבנא ממש לכפרא, ואחרא דלאו איהו זכאה, לא. בגין דביה מומא, דכתיב כי לא לרצון יהיה לכם. ועל דא צדיקא כפרה איהו בעלמא, וקרבנא ממש. זכאין אינון צדיקייא בעלמא דין, ובצלמא דאתי.

ויכס הענן את אהל מועד, דהא פד חפא עננא ית משכנא, שראת שכינתא בארעא, ואתעבר רוחא מסאבא, דאיהו קץ כל בשור מעלמא, ואסתלק ועאל בנוקבא דתהומא רבא, ורוחא קדישא שרא על עלמא, דכתיב ויכס הענן את אהל מועד. וכתיב ולא

יכול משה לבא אל אהל מועד כי שכן עליו הענן, בגין דרוחא קדישא שרא על עלמא, ורוחא מסאבא אסתלק, בר דאמשיכו ליה אינון חייביא כמלקדמין על עלמא, דאי אינון לא אמשיכו ליה על עלמא, לא אשתכח. ולזמנא דאתי, זמין קודשא בריה הוא לאעברא ליה מעלמא, דכתיב, בלע המות לנצח ומחה יי' אלהים דמעה מעל כל פנים וחרפת עמו יסיר מעל כל הארץ כי יי' דבר. וכתוב ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ.

איש מוצעך לדורותם אשר יהיה בו מום. רבי יצחק אמר, בגין דאיהו פגים, ומאן דאיהו פגים, לא אתחזי לשמשא בקודשא. וקא אוקמוה, דבר נש דאשתכח פגים, לית ביה מהימנותא, וקא פגיו אסהיד עליה, כל שפן כהנא, דבעיא לאשתכחא שלים, מאריה דמהימנותא, יתיר מכלא, וקא אוקמוה.

רבי אלעזר הוה יתיב בקסטרא דבי חמוי, והוה הוה אמר, זילגא דבקסטרא בעיטא שכיח. אדחכי, אעבר חד בר נש, פגים מעיניה חד. אמר חמוי, נשאל להאי. אמר, פגים הוא, ולאו מהימנא. אמר, נשאל בהדיה. אתו שאילו ליה. אמר ליה, טופקא מאן הוא בעלמא. אמר עתירא, אכל דישליף, בהדיה אנא מפלהו. (ס"א עתירא, אבל דישליף, ווי על דא, בהדיה אנא מכלהו) אמר רבי אלעזר, במלוי אשתמע, דלאו מהימנותא גביה, ולאו בר מהימנא הוא. תא חזי, קודשא בריה הוא אמר כל איש אשר בו מום לא יקרב, דקא קדושא דלעילא, לא שריא באתר פגים. פתח ואמר, לתורה ולתעודה אם לא יאמרו כדבר הזה. לתורה ולתעודה. מאן הוא תורה, ומאן הוא תעודה. אלא תורה, דא תורה שבכתב. תעודה, דא תורה שבעל פה. תורה שבעל פה לא שריא באתר פגים, דקא מתורה שבכתב אתבני. כתיב צור תעודה חתום תורה בלמודי, צור תעודה, דא תורה שבעל פה, בגין דתמן אתצר צורא דחיי, ובתעודה אתקשר קשרא דחיי (ג"א קשרא דמהימנותא) דלעילא, למחוי כלא חד. ומתמן לתתא אתפרשן

אורחין ושבילין, ומתמן מתפרשין אורחין בעלמין פלהו הדא הוא דכתיב, ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים. חתום תורה, חתימה דאורייתא, דאיהי תורה שבכתב באן אתר. בלמודי, אלין נביאי, כמה דאת אמר ויקם את העמוד הימני ויקרא שמו יכין ויקם את העמוד השמאלי ויקרא שמו בועז. ומתמן אתפרשין אורחין לנביאי מהימני, וקיימי אלין בקיימא לגופא, לשית טהירין, הדא הוא דכתיב, שוקיו עמודי שש. וכלא לא קיימא אלא בשלימו, ולא שריא קדושה דכלא, אלא בשלימו, פד מתחבראן דא בדא, פלא הוא שלים, פלא הוא חד, לא אתפגים אתר. ועל דא אקרי כנסת ישראל שלם, כמה דאת אמר ומלכי צדק מלך שלם ויהי בשלם ספו. ובגין כן לא שריא פלא, אלא באתר שלים. ועל דא כל איש אשר בו מום לא יקרב. כגוונא דא קרבנא דביה מומא לא יתקריב. מאי טעמא. דכתיב כי לא לרצון יהיה לכם. ואי תימא הא קודשא בריך הוא לא שארי אלא באתר תבירא, במאנא תבירא, דכתיב, ואת דכא ושפל רוח. האי אתר שלים יתיר הוא מפלא, בגין דמאיך גרמיה למשרי עליה גאותרא דכלא, גאותרא עלאה, ודא הוא שלים. אכל לא כתיב, ואת עור ושבור וחרום ושרוע. אלא ואת דכא ושפל רוח, מאן דמאיך גרמיה, קודשא בריך הוא זקיף ליה. ובגיני כן, כהנא דקאים לתתא כגוונא דלעילא, בעי למהוי שלים יתיר מפלא, ולא יתחזי פגים, ועל דא אזחר להו לכהני, דכתיב איש מזרעך לדורותם אשר יהיה בו מום.

תו פתח ואמר, וכי תגישון עור לזבוח אין רע, וכי תגישו פסח וחולה אין רע, וכי קודשא בריך הוא אמר אין רע, אי הכי טוב הוא. אלא סופיה דקרא אוכח, דישראל באיננון יומין הוו ממנון כהני מארי דמומין, על גבי מדבחה, ולשמשא על מקדשא, ואמרי מאי אכפת ליה לקודשא בריך הוא דא, או אחרא. ואיננון הוו דאמרי אין רע. וקודשא בריך הוא אתיב להון ההיא מלה

דְּהוּ אַמְרִי. אָמַר: יִשְׂרָאֵל אַתּוֹן אַמְרִי כַּד מְקַרְבֵי מְאִרֵי דְמוּמִין עַל פּוּלְחָנֵי אֵין רַע, מְאִי אַכְפֵּת לִיהַ לְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. סוּפִיָּה דְקָרָא מַה כְּתִיב, הַקְרִיבֶהוּ נָא לְפָחֶתְךָ הַיְרָצֶךָ אוּ הַיִּשָּׂא פְּנֶיךָ. בַּר נֶשׁ מְנִיכּוּ, אֵי בְעִיתוּ לְשִׁלּוּמֵי לְמַלְכָּא, וּלְקַרְבָּא קַמֵּיהַ דְּרוּנָא, אַתּוֹן מְשַׁדְרִין לִיהַ בְּפַגְיָמָא, אוּ לָא. הַיְרָצֶךָ אוּ הַיִּשָּׂא פְּנֶיךָ בְּהַהוּא דְּרוּנָא, כֹּל שְׁכֵן וְכֹל שְׁכֵן דְּאַתּוֹן מְקַרְבִין קַמֵּי בַר נֶשׁ פְּגִים לְקַרְבָּא דְּרוּנָא, הָא דְּרוּנָא דְּלַכּוֹן לְכַלְבָּא אַתְּמַסְר, דְּוּדַאי בַּר נֶשׁ דְּאַיְהוּ פְּגִים, פְּגִים הוּא מְפֻלָּא, פְּגִים הוּא מְהִימְנוּתָא. וְעַל דָּא כֹּל אִישׁ אֲשֶׁר בּוֹ מוּם לֹא יִקְרַב. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, זְמִין קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לְאַשְׁלֵמָא לְהוּ לְיִשְׂרָאֵל, וּלְאַשְׁתַּכְחָא שְׁלִימִין בְּכֻלָּא, דְּלֹא יְהֵא בְּהוֹן מְאִרֵי דְמוּמִין כְּלָל, בְּגִין דִּיהוֹן תְּקוּנָא דְעֻלְמָא, כְּאַלִּין מְאַנִּי וּלְבוּשָׁא דְבַר נֶשׁ דְּאַיְנוּן תְּקוּנָא דְגוּפָא, הָדָא הוּא דְכְּתִיב וַיִּתְיַצְבוּ כְּמוֹ לְבוּשׁ. תָּא חֲזִי, כַּד יִתְעַרוּן מְעַפְרָא, כְּמַה דְעָאלוּ, הֵכִי יְקוּמוּן, חַגְרִין אוּ סוּמִין. עָאלוּ חַגְרִין וְסוּמִין, יְקוּמוּן בְּהַהוּא לְבוּשָׁא, דְּלֹא יִימְרוּן דְאַחֲרָא הוּא דְאַתְעַר. וּלְבַתֵּר, קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא יִיְסִי לוֹן, וַיִּשְׁתַּכְחוּן שְׁלִימִין קַמֵּיהַ, וּכְדִין יְהֵא עֻלְמָא שְׁלִים בְּכֻלָּא, כְּדִין בְּיוֹם הַהוּא יְהִיָּה יְיָ אֶחָד וְשֵׁמוֹ אֶחָד.

שׁוֹר אוּ כֶּשֶׁב אוּ עֹז פִּי יוֹלֵד וְהִיָּה שְׁבַעַת יָמִים תַּחַת אָמוֹ וְגוֹ'. רַבִּי יוֹסִי פְתַח, צְדָקְתְךָ כְּהַרְרֵי אֵל מְשַׁפְּטִיךָ תְּהוּם רַבָּה אָדָם וּבְהִמָּה תוֹשִׁיעַ יְיָ. הַאי קָרָא אֵית לְאַסְתַּכְלָא בֵּיהַ אַבְל תָּא חֲזִי, צְדָק, כְּתָרָא קְדִישָׁא עֲלָאָה. כְּהַרְרֵי אֵל כְּאַיְנוּן טוּרִין עֲלָאִין קְדִישִׁין דְאַקְרוּן טוּרֵי דְאַפְרָסְמוּנָא דְכְּנָא. וּבְגִין דְאַיְהִי סְלֵקָא לְאַתְקַשְׁרָא בְּהוּ לְעִילָא, כֹּל דִּינְהָא בְּשַׁקוּלָא חֲדָא לְכֻלָּא, דְּלִית בְּהַהוּא דִּינָא רַחֲמֵי. מְשַׁפְּטִיךָ תְּהוּם רַבָּה. מְשַׁפֵּט דְאַיְהוּ רַחֲמֵי, נְחִית לְתַתָּא לְהַהוּא דְרָגָא לְתַקְנָא עֲלִמִין, וְחֲזִיִּים עַל כֻּלָּא, וְעַבִּיד דִּינָא בְּרַחֲמֵי לְבַסְמָא עֻלְמָא. וּבְגִין דְאַיְהוּ רַחֲמֵי, אָדָם וּבְהִמָּה תוֹשִׁיעַ יְיָ. לְכֻלָּא בְּשַׁקוּלָא חֲדָא. אָדָם וּבְהִמָּה, הָא אוּקְמוּהָ, מָאן דְּהוּא אָדָם, וְשׁוּי לְגַרְמִיהַ כְּבְהִמָּה. אָדָם וּבְהִמָּה: דִּין אָדָם, וְדִין בְּהִמָּה, חַד הוּא.

אדם, וכן שמנת ימים ימול לכם כל זכר. בהמה, והיה שבעת ימים תחת אמו ומיום השמיני והלאה ירצה לקרבן אשה ליי, בגין דיעבר עלייהו שבת חד, והא אוקמוה.

רבי תיבא פתח יי' בצאתך משעיר בצעך משדה אדום ארץ רעשה גם שמים נטפו. תא חזי, זכאין אינון ישראל בעלמא דין, ובעלמא דאתי, דקודשא בריה הוא אתרעי בהו, ואינון מתדבקין ביה, ואקרוין קדישין, עם קדוש. וכן עד דסליק לון לדרגא עלאה דאקרי קדש, דכתיב, קדש ישראל ליי' ראשית תבואתה. כמה דאוקימנא, דהא ישראל מתמנא יומין מתדבקין ביה בשמיה, ורשימין בשמיה, ואינון דיליה. כמה דאת אמר, ומי כעמך כישראל גוי אחד בארץ. ועממין לא מתדבקין ביה, ולא אזלין בנימוסיה, ורשימא קדישא אעדיאו מנייהו, עד דאינון מתדבקין בסטרא אחרא דלאו קדישא. ותא חזי, בשעתא דבעא קודשא בריה הוא למיהב אורייתא לישראל, ומין בה לבני עשו, אמר לון, בעאן אתון לקבלא אורייתא. בההיא שעתא אתרגזת ארעא קדישא, ובעאת לאעלא לנוקבא דתהומא רבה. אמרה קמיה, מארי דעלמא, פסטירא דחדרה (ס"א דעלמא) תרי אלפי שגין עד לא אתברי עלמא, קלטינא קמיה (נ"א קליטנא גו) (נ"א אזדמן קמי) ערלין דלא רשימן בקיומך. אמר לה קודשא בריה הוא, כורסייא כורסייא, ייבדון אלה אומין כוותיהו, וקיימא דאורייתא לא יזדמן קמיהו, הדא הוא דכתיב יי' בצאתך משעיר בצעך משדה אדום ארץ רעשה. ודאי בגין דאורייתא לא אתייהיבת (בגין דאיהו קיימא קדישא) אלא למאן דאית ביה קיימא קדישא. ומאן דליף אורייתא למאן דלא אתגזר, משקר בתרי קיימי, משקר בקיימא דאורייתא, ומשקר בקיימא דצדיק וכנסת ישראל. דאורייתא להאי אתר אתייהיבת, ולא לאתרא. רבי אבא אמר, משקר בתלת דוכתי עלאי, משקר בתורה, משקר בנביאים, משקר בכתובים. משקר בתורה, דכתיב, וזאת התורה וגו'. משקר

בנביאים דכתיב, וְכָל בְּנֵיךָ לְמוֹדֵי יְיָ. אינון למודי יי', ולא אחרא, וּכְתִיב חֲתוּם תּוֹרָה בְּלִמּוּדֵי, אינון, ולא אחרא. מְשַׁקֵּר בְּכַתוּבִים, דְּכִתִּיב, וַיִּקֶּם עֲדוֹת בְּיַעֲקֹב וְתוֹרָה שָׁם בְּיִשְׂרָאֵל, וּכְתִיב אִף צַדִּיקִים יוֹדוּ לְשִׁמְךָ. מאן צדיקים. דא צדיק וּכְנֻסַת יִשְׂרָאֵל. דמאן דלא אתגזר, וְלֹא עָאֵל בְּקִיּוּמָא דְלַהוֹן, לא יודון לשמיה קדישא, דהיא אוריינתא. אמר רבי חייא כיון דאתגלי קודשא בריה הוא על טורא דסיני, למהיב אוריינתא לישראל, שכיבת ארעא, וְתַבַּח בְּנֵי יִחְיָא, הָדָא הוּא דְכִתִּיב, אַרְצָךָ יִרְאֶה וְשִׁקְטָהּ.

תא חזי, בר נש דאתייליד לא אתמנא עליה חילא דלעילא, עד דאתגזר. כיון דאתגזר, אתער עליה (רוחא) אתערותא דרוחא דלעילא. זכי לאתעסקא באוריינתא, אתער עליה אתערותא יתיר. זכי ועביד פקודי אוריינתא, אתער עליה אתערותא יתיר. זכי ואתנסיב, זכי ואליד בנין, ואוליף לון אורחוי דמלכא קדישא, הא כדן הוא אדם שלים. שלים בכלא. אכל בהמה דאתילידת, בההיא שענתא דאתילידת, ההוא חילא דאית לה בסופה, אית לה בההיא שענתא דאתילידת, ואתמנא עליה. ובגין כף כתיב, שור או כשב או עז כי יולד. עגל או טלה, או שעיר או גדי לא אתמר, אלא שור או כשב או עז, ההוא דאית ליה לסופא, אית ליה בשענתא דאתייליד. והיה שבעת ימים תחת אמו, בגין לאתישבא ביה ההוא חילא ואתקיים ביה. ובמה יתקיים ביה. כד ישרי עליה שבת חד, ואי לא, לא יתקיים. (ועוד דאתייבש מזוהמא דאמיה) ולבתר דיתקיים ביה ההוא חילא, כתיב ירצה לקרבן אשה ליי', בקיומא דשבת חד, דאעבר עליה. ובר נש, בקיומא דשבת חד, אתקיים ביה אתערותא דהאי עלמא, וחילא דיליה. בתר דאתגזר, אתער עליה אתערותא דרוחא עלאה, וכנסת ישראל אעבר עליה, וקמאת ליה, ברשימא קדישא, ואתערת עליה, ושריא עליה רוחא דההוא עלמא קדישא, כמה דאת אמר, וְאָעֲבוֹר עֲלֶיךָ וְאָרְאֶךָ מִתְּבוֹסֶסֶת בְּדַמְיֶךָ וְגו'. בְּדַמְיֶךָ, בתרי. ואי תימא, הַתָּם כֵּד נִפְקוּ

ישׁראל ממצרים, דשכיח בינייהו דם פסח ודם מילה, כדן פתיב
 בדמין חיי, הקא מאי בדמין. אלא תרין, חד דמילה, וחד
 דפריעה. חד דגזירו, דכנסת ישראל. וחד דפריעה, בצדיק יסוד
 עולם. ואלין תרין דמין דבר נש קאים בגינייהו בקיומא דעלמא
 דאתי, הדא הוא דכתיב בדמין חיי.

רבי שמעון אמר, סוד יי' ליראיו ובריתו להודיעם. סוד יי' ליראיו,
 דא כנסת ישראל. ובריתו להודיעם, דא צדיק יסוד עולם,
 בקשורא חדא. יו"ד, תלת אתון, שלימותא דכלא. י' ראשיתא
 דכלא. י' עלאה דכלא. וא"ו אמצעייתא, שלימותא דכל סטריין.
 מעבר לכל רוחין, ביה תליא מהימנותא. דל"ת, גנתא, צורא
 דחיי. את דא זעירא, שלימא דכלא.

את דא סתימא דכל סטריין. כד נפיק, נפיק כמלכא עם חילוי. תב
 (נ"א יתיב) לכתר, י' בלחודוי, ביה אסתים מלה, ביה נפיק, סגיר
 ופתח. (נ"א נגיד ונפיק ופתח). ה"א (נ"א דא) שלימותא דכלא,
 לעילא ולתתא. וקא אתמר, ה', קא ידיעא. א' הוא יו"ד, שלימו
 דתלת אתון, דאינון ברישא, דסתימין (ס"א ביו"ד והא אוקמוה)
 ביה"ו על גבי א' (ס"א דא' הא) וקא אוקמוה (בי' והא אוקמוה).
 וכלא חד מלה הוא, שלימו דשמא קדישא, הוא שלימו דעילא
 (ותתא). בגין כף, לזמנין ה"א נטיל א', בזמנא דהיא מתעטר
 בעטרוי. תא חזי, כל את ואת דשמא קדישא, אתחזי ביה שלימו
 דכל שמא. יו"ד קא אתמר שלימו דכלא. ה' שלימו דכלא וסף על
 גב דלאו איהו באלה, ה' בלחודוי, קא אתמר בדיוקנא (ס"א דא
 א' הוא וכו') ה"י (ס"א איהו) (דא ה'). הוא שלימותא דכלא.
 (וא"ו ה"א ו' בין בסטרא דא, בין בסטרא אחרא, שלימו הוא
 דכלא. ו"ה) הוא שלימו יתיר, לאעטר לכלא קא דכלא חד, וקא
 אתערו ביה חברייא. תא חזי, וקיה שבעת ימים וגו'. יו"ד ה"א
 וא"ו ה"א (נ"א וא"ו ה"א יו"ד ה"א) אתגליפו אתון (והיה). ו'
 ה', קא שבעת יומין אתפלילו בחד. י' ה', שבעת יומין. י' חד,

כָּלֵלָא דְכֵלָא. ה' תֵּלֵת, הִיא וְתַרְיֵן בְּנִין. וּבְרָא חַד, תַּרְיֵן אַבְהֵן בֵּיה
 כְּלִילָן, הָא שִׁיתָא (חמשא). בְּרֵתָא נּוֹקְבָא חַד, הָא שְׁבַעָה (שיתא),
 אֲשַׁתְּמַע דְּהָא עֲלָאָה כְּלָלָא דְשִׁיתָא. י"ה הָא שְׁבַעָה. הִינּוּ דְכִתְיֵב,
 שְׁבַעַת יָמִים וְשְׁבַעַת יָמִים אַרְבַּעָה עָשָׂר יוֹם. וְהִיָּה שְׁבַעַת יָמִים
 תַּחַת אָמוּ. תַּחַת אָמוּ, אֲתַעֲטְרוּ שְׁבַעַת יָמִים, דְכִתְיֵב, לָךְ יי'
 הַגְּדוּלָה וְהַגְּבוּרָה וְגו'. וְעַל דָּא שְׁבַעַת יָמִים לְתַתָּא, לִיקְרָא דְאִימָא
 עֲלָאָה. תַּחַת אָמוּ לְתַתָּא. דְכִתְיֵב, עַד עֲקָרָה יִלְדָה שְׁבַעָה וְרַבַּת
 בָּנִים אֲמַלְלָה. עֲקָרָא דְכָל בֵּיתָא, יִלְדָה שְׁבַעָה, אֲלִין שְׁבַעַת יוֹמִין
 דְּחַג הַסּוּפּוֹת. וְרַבַּת בָּנִים אֲמַלְלָה, אֲלִין קַרְבָּנִין דְּחַג, דְּנַחֲתִין בְּכָל
 יוֹמָא מִן מְגִינָא. וְתָא חַזִי אֲלִין סְלִקִין לְעִילָא לְעִילָא, וְאֲלִין נַחֲתִין
 לְתַתָּא לְתַתָּא, כְּמָה דְאֵתָא אָמַר אִם תַּגְּבִיָּה כְּנֶשֶׁר וְאִם בֵּין פְּכָבִים
 שִׁים קִנְיָ מִשָּׁם אֲוִרִידֵךְ נָאִם יי'. וְיִשְׂרָאֵל סְלִקִין מִתַּתָּא לְעִילָא,
 דְכִתְיֵב, וְהִיָּה זֶרְעֵךְ כְּעַפְרָה הָאֲרֵץ, וּכְתִיב וְהַרְבִּיתִי אֶת זֶרְעֵךְ כְּכַבְּבֵי
 הַשָּׁמַיִם, וּלְכַתֵּר סְלִקִין עַל כָּלָא, וּמִתְדַבְּקֵן בְּאַתֵּר עֲלָאָה עַל כָּלָא,
 הִדָּא הוּא דְכִתְיֵב, וְאַתֵּם הַדְּבָקִים בְּה' אֱלֹהֵיכֶם וְגו'

וְשׁוֹר אוֹ שֶׁה אֹתוֹ וְאֵת בְּנוֹ. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, כְּתַרְגוּמוֹ לָהּ וְלְבָרָה.
 דְעֲקָרָא דְאִימָא לְמַנְדַּע בְּרָה, וְאֲזִיל בְּתָרָה, וְלֹא אֲזִיל בְּתַר אַבְיָה,
 וְאֲנָן לֹא יִדְעִינָן מֵאֵן הוּא. לֹא תִשְׁחַטוּ בְיוֹם אֶחָד. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה,
 מֵאִי טַעְמָא. אִי תִימָא מִשׁוּם עֲגָמַת נֶפֶשׁ דְּבַעֲיָרָא, נִיכּוּס לְהֵאִי
 בְּבֵיתָא חַד, וְלְהֵאִי בְּבֵיתָא אַחְרָא. אוֹ לְהֵאִי הַשִּׁתָּא, וְלְהֵאִי לְבַתֵּר.
 אָמַר לִיָּה, אִית מֵאֵן דְּשָׂרִי, וְלֹאֵו הַכִּי, אֲלֵא בְיוֹם אֶחָד מִמֶּשׁ. תָּא
 חַזִי תְּגִינָן יָפָה תַעֲנִית לְחֵלוֹם, כְּאֵשׁ לְנַעֲוֶרֶת. וְעֲקָרָא דְתַעֲנִיתָא
 בְּהַהוּא יוֹמָא מִמֶּשׁ, וְלֹאֵו בְיוֹמָא אַחְרָא. מֵאִי טַעְמָא. בְּגִין דְּלִית
 לָךְ יוֹם לְתַתָּא, דְּלֹא שְׁלֵטָא בֵּיה יוֹמָא אַחְרָא עֲלָאָה. וְכַד אֵיהּ
 שְׂאֲרֵי בְתַעֲנִיתָא דְחֵלְמָא, אוֹלִיפְנָא דְהַהוּא יוֹמָא לֹא אֲתַעֲדִי, עַד
 דְּאֲתַבְּטַל הַהוּא גְזֵרָה. וְאִי דְחִי לִיָּה לְיוֹמָא אַחְרָא, הָא שׁוֹלְטָנָא
 דְיוֹמָא אַחְרָא הוּא, וְלֹא עֵאל יוֹמָא בְיוֹמָא אַחְרָא דְחַבְרִיָּה. כְּהֵאִי
 גְּוֹנָא, לִית לָךְ יוֹם דְּלֹא אֲתַמְנָא עֲלֵיָּה יוֹמָא עֲלָאָה לְעִילָא. וּבְעֵי בַר

נש לאסתמרא, דלא יעביד פגימו בההוא יומא, ולא יתפגים קמי שאר יומין אחרנין. ותנינן, בעובדא דלתתא אתער עובדא דלעילא. אי בר נש עביד עובדא לתתא כדקא יאות, הכי אתער חילא כדקא יאות לעילא, עביד בר נש חסד בעלמא, אתער חסד לעילא, ושארי בההוא יומא, ואתער ביה בגיניה. ואי אתדבר בר נש לרחמי לתתא, אתער רחמי על ההוא יומא, ואתער ברחמי בגיניה. וכדין ההוא יומא קאים עליה למהוי אפוטרופא בגיניה, בשעתא דאצטריף ליה. כגוונא דא, בהפוכא דדא. (ועל כלא) אי עביד בר נש עובדא דאכזרי, הכי אתער בההוא יומא, ופגים ליה, ולבתר קאים עליה לאכזרי לשיצאה ליה מעלמא. בההיא מדה דבר נש מודד, בה מודדין ליה. תנן, דישראל אכזריות אתמנע מנייהו, מכל שאר עמין, ולא יתחזון מניה עובדא בעלמא. דהא כמה מארי דעינין קיימין עליה דבר נש בההוא עובדא, ופאה מאן דאחזי עובדא דכשרא לתתא, דהא בעובדא תליא מלתא בכלא, לאתערא מלה אחרא.

רבי שמעון פתח, ונרא יעקב כי יש שבר במצרים, האי קרא רזא דחקמתא אית ביה, ואית לן לאסתפלא ביה, דלאו סיפיה רישיה, ולא רישיה סיפיה. אלא תא חזי, בשעתא דקודשא בריף הוא בעי למידן עלמא בכפנא, לא יהיב מלה דא לידא דכרוזא, דהא כל דינין אחרנין דעלמא, פרוזא פריז עלוהי עד לא ייתון לעלמא, ודינא דא לא אתייהיב לכרוזא, אלא קודשא בריף הוא אכריז עליה וקארי. הדא הוא דכתיב, כי קרא יי' לרעב. מההיא שעתא אתפקדן על עלמא ממנן אחרנין, בפקידו דרעב. (דתרעין). ואסיר ליה לבר נש דאית ליה שבועא, לאחזאה בגרמיה שבועא, דהא אחזי פגימו לעילא, ואכחיש מלה דמלכא, וכבכול כאלו אעבר ממנן דמלכא מאתריהו. ועל דא אמר יעקב לבנוי, למה תתראו, למה תעבידו פגימו לעילא ולתתא, ולאכחשא מלה דמלכא, וכל אינון ממנן בכריזו דיליה. אבל הגה שמעתי כי יש שבר במצרים

רדו שמה, ותמן אחזיאו גרמיכו בשבעא, ולא תכחישו פמליא דלעילא הקא. ותא חזי, יעלב כמה תבוואה הות ליה, ולא בעי לשבור אלא בתוך הבאים בגין דלא ישתפח פגימו בעובדא דיליה.

אמר רבי רחומאי מהו דכתיב וישא אהרן את ידיו אל העם ויברכם ויגיד, והא כבר גיד. אלא ויגיד מעשות החטאת והעולה ואחר כך וישא אהרן את ידיו אל העם. נשיאות זו למה, לפי שהקריב קרבן ונתרצה לפני אביהם שבשמים. כדאמר צריף אותו שמקרבן לעליונים ומייחדן ליחד בכללן אלו. ומה אל העם, בעבור העם. ומאי טעמא בנשיאות לברך להון בברכה, אלא משום דיש באדם עשר אצבעות רמז לי' ספירות שנתתמו בהון שמים וארץ. תו פתח ואמר, וישא אהרן את ידיו אל העם ויברכם. ותנינן ידו כתיב, דבעי לזקפא מינא על שמאלא. ואמאי לאחזאה עובדא לתתא, בגין דיתער עובדא לעילא. כתיב והעברת שופר תרועה בחדש השביעי וגו', שופר תרועה אמאי אלא שופר, דמתבר שלשלאין, דמתבר שולטנותא מכל עבדין. ובעיא לאחזאה שופר דאיהו פשיט, ולא כפיה, לאחזאה חירו לכלא, דהא יומא גרים. ובכלא בעי לאחזאה עובדא, ועל דא שופר, ולא קרן, בגין לאחזאה מאן הוא אתר דאקרי שופר. וכאין אינון ישראל בעלמא דין ובעלמא דאתי, דאינון ידעין לאתדבקא במלכא קדישא, ולא תערא חילא דלעילא, ולאמשכא קדושה דמאריהון עליהו, בגין כך כתיב אשריך ישראל מי כמוך וגו'. ואתם הדבקים בני' אלהיכם חיים כלכם היום. ושמרתם מצותי ועשיתם אותם וגו'. פקודין דמארי עלמא, הא תנינן. דכתיב ושמרתם מצותי ועשיתם אותם. אי נטורי קא בעינן, עיבידא למה. תו, פל פקודי אורייתא אינון בתרין גוונין דאינון חד, זכור ושמור, זכור לדכורא, ושמור לנוקבא. וכלהו פללא חדא, אי שמור לנוקבא אמאי כתיב ושמרתם מצותי. אלא פלא בהאי קרא,

ושמרתם: דא שמור. ועשיתם: דא זכור, דכלא רזא חדא. זכירה דא איהי עשיה, דהא מאן דאדפר מלה לתתא, אתקין (עבירו מתמן להווא רזא דלעילא, וכל מאן דעביד מלה לתתא) ואתעביד ההוא רזא דלעילא. פקודי אורייתא אלין אינון שית מאה ותליסר פקודין, דאינון כללא דדכר ונוקבא, וכלא רזא חדא. ולא תחללו את שם קדשי ונקדשתי בתוך בני ישראל וגו'. פקודא דא, לקדשא ליה בכל יומא, לסלקא קדושתייה מתתא לעילא, כמה דאיהו קדישא לעילא, עד דסליק קדושתייה לאבקהן ובגין. ורזא דא, ונקדשתי בתוך בני ישראל, עילא ותתא. עילא בג' דרגין. לתתא בג' דרגין. קדושה, הא אוקימנא בכמה דוכתי, אבל כמה דאית קדושה לעילא על פלא, הכי אית קדושה באמצעייתא, קדושה לתתא. וכלא ברזא דלתתא (ס"א בתלתא), קדושה דלעילא לעילא, ברזא חדא. קדושה באמצעייתא ולתתא תלת דרגין דאינון חד. קדוש, איהו סטר עלאה, דאשתכח ראשיתא לכל דרגין. ואף על גב דאיהו סטר טמירא, ואקרי קדש. מתמן אתפשט פשיטו, דנהיר בחד שבילא דקיקא טמירא, גו אמצעייתא. כיון דאתנהיר גו אמצעייתא, כדין אתרשים חד ו', דנהיר גו האי קדש, ואקרי קדוש. מהאי נהירו אתפשט פשיטו לתתא, סופא דכל דרגין. כיון דאתנהיר בסופא, כדין אתרשים בנהירו, חד ה', ואקרי קדושה, והא אוקימנא. ומה דאקרי קדוש קדוש, דהא קדש מבעי ליה, רזא דראשיתא (ס"א דאיהו ראשיתא) דכלא, הואיל ומתמן אשתכח, ואי הכי אמאי אקרי לעילא קדוש, דהא תמן ו' לא אשתכח.

אלא רזא הכי הוא ודאי, וישראל מקדשי לתתא, כגוונא דמלאכי עלאי לעילא, דכתיב בהו, וקרא זה אל זה ואמר קדוש. וכיון דישראל קא מקדשי, סלקי מתתא לעילא יקרא עלאה, עד דאסתלק ו' רזא דשמים עלאין לעילא. כיון דאינון שמים אסתלקו לעילא, נהיר ההוא קדש בהו, וכדין אקרי לעילא קדוש.

ולבִּתְרָה נְהִיר הַהוּא נְהִירוֹ עֲלֵאָה, עַל כּוֹרְסֵיִיא דְאִיהוּ שְׁמַיִם. וְאִינוּן
 שְׁמַיִם תִּיבִינן לְדוּכְתֵיִיהוּ, וּמִתִּישְׁבוּ בֵיהּ בְּהַהוּא נְהִירוֹ, וּכְדִין
 אֶקְרִי קְדוּשׁ. לְבִתְרָה נְחִית הַהוּא נְהִירוֹ, עַד דְּנָטִיל פְּלֵא חַד צְדִיק
 עֲלֵאָה, דְּרָגָא יִקְרָא לְקְדוּשָׁא פְּלֵא לְתַתָּא. כִּינן דְאִיהוּ נָטִיל פְּלֵא,
 כְּדִין אֶקְרִי קְדוּשׁ. וְדָא אִיהוּ רְזָא דְכֻלָּא. וּמֵאֵן דְּשׁוּי רְעוּתִיהּ בְּהַאי,
 שְׁפִיר קָא עָבִיד. וּמֵאֵן דְּשׁוּי רְעוּתִיהּ, בְּתַלְת דְּרָגִין דְּאַבְהֶן בְּכֻלָּלָא
 חַדָּא, לִיַּחְדָּא לִוְן גּוֹ קְדוּשְׁתָּא דָּא, אִי לֹא יָכִיל לְשׁוּאָה רְעוּתִיהּ
 יַתִּיר, שְׁפִיר קָא עָבִיד. וְכֻלָּא לְנַחְתָּא מְגוֹ קְדוּשְׁתָּא דְלַעֲלֵלָא לְתַתָּא,
 לְקְדוּשָׁא פְּלֵא חַד גְּרַמִּיהּ בְּהַאי קְדוּשָׁה, וּלְנָטִירָא לִיהּ, לְמַפְרֵשׁ פְּרִישׁוּ
 דְקְדוּשְׁתָּא עַל גְּבִייהּ. וְרְזָא דָּא, וְנִקְדְּשֵׁתִי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 בְּקְדַמְיָתָא, וּלְבִתְרָה אֲנִי יְיָ מְקַדְּשְׁכֶם. בְּאֵן אֲתֵר יִקְדֵשׁ בַּר נֶשׁ גְּרַמִּיהּ
 גּוֹ קְדוּשְׁתָּא דָּא, לְאַכְלָלָא גְּרַמִּיהּ בָּהּ. פֶּד מְטִי בַר נֶשׁ, לְשִׁמָּא
 קְדִישָׁא יְיָ צְבָאוֹת. וְרְזָא דָּא אֲנִי יְיָ מְקַדְּשְׁכֶם. דָּא אֲשַׁכְּחָנָא בְּרְזָא
 דְסַפְרֵי קְדָמָאִי. וְאֵנָן לֹא עָבְדִינָן הֲכִי, אֱלֹא לְבִתְרָה יְיָ צְבָאוֹת
 בְּלַחֲדוּדֵי. וּלְבִתְרָה פֶּד מְטִי בַר נֶשׁ לְמֵלֵא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ, כְּדִין
 יְכַלּוּל גְּרַמִּיהּ בְּהַהוּא קְדוּשָׁה, לְאַתְקְדוּשָׁא לְתַתָּא, גּוֹ הַהוּא כְּבוֹד
 דְלַתַתָּא, וְרְזָא דָּא וְנִקְדֵשׁ בְּכַבּוּדֵי. וּלְבִתְרָה יַעֲבִיד אֲוִרָה פֶּרֶט,
 לְאַתְקְדוּשָׁא פְּלֵא. כְּמָה דְאֵנָן עָבְדִין לְעַמְתָּם דְּמֵלְאָכִי עֲלָאִי, דְאֶמְרֵי
 בְּרוּךְ כְּבוֹד יְיָ מִמְּקוֹמוֹ, דָּא כְּבוֹד עֲלֵאָה. וּלְבִתְרָה יְמֵלוּךְ יְיָ לְעוֹלָם
 וְכוּ'. דָּא כְּבוֹד דְלַתַתָּא. וּבְסַפְרָא דְרַב יִיסָא סְבָא, קְדוּשׁ קְדוּשׁ
 קְדוּשׁ וְכוּ', דָּא אִיהִי קְדוּשָׁה לְאַתְקְדוּשָׁא תוֹרָה שְׁבַכְתָּב בְּכֻלָּלָא
 חַדָּא. וּלְבִתְרָה לְעַמְתָּם בְּרוּךְ כְּבוֹד יְיָ, אֲלִין נְבִיאִים. וּלְבִתְרָה יְמֵלוּךְ
 יְיָ לְעוֹלָם. רְזָא דָּא, אֵנָן צְרִיכִין בְּקְדוּשְׁתָּא דָּא, לְאַשְׁתַּכְחָא תַמְן
 קְדוּשָׁה וּבְרַכָּה וּמְלֻכוּת, לְאַשְׁתַּכְחָא פְּלֵא פְּחַדָּא. קְדוּשָׁה, כְּמָה
 דְאַתְמַר קְדוּשׁ. בְּרַכָּה, בְּרוּךְ כְּבוֹד יְיָ מִמְּקוֹמוֹ. מְלֻכוּת, יְמֵלוּךְ יְיָ
 לְעוֹלָם. וְעַל דָּא פְּלֵא אֵנָן צְרִיכִין לְאַשְׁלֵמָא, וְעַל דָּא יְכוּוֹן בַּר נֶשׁ,
 וִישׁוּי רְעוּתִיהּ בְּכָל יוֹמָא.

דְּבַר אֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאֶמְרַתְּ אֲלֵיהֶם אֵלֶּה מוֹעֲדֵי יְיָ אֲשֶׁר תִּקְרְאוּ

אותם מקראי קדש אלה הם מועדי. רבי יצחק פתח, ויקרא אלהים
 לאור יום וגו'. תנינן, אור דההוה בקדמיתא, הוה נהיר מסייפי
 עלמא לסייפי עלמא, כד אסתפל קודשא בריה הוא לחיבין
 דזמינן למיקם בעלמא, גניז ליה לצדיקייא לעלמא דאתי, הדא
 הוא דכתיב, וימנע מרשעים אורם. וכתוב אור זרוע לצדיק. **תא**
חזי, ויקרא אלהים לאור יום ולחשף קרא לילה, הא תנינן, יהי
 אור, אור דכבר הוה. והכא, אי תימא אור דאיהו יום בלחודוי,
 הדר ואמר ולחשף קרא לילה. אי תימא כל חד בלחודוי, הדר
 ואמר ויהי ערב ויהי בקר יום אחד. דלילה לית בלא יום, ולית יום
 בלא לילה, ולא אקרי אחד, אלא בזווגא חד, וקודשא בריה הוא
 וכנסת ישראל אקרי אחד, ודא בלא דא לא אקרי אחד. **תא חזי,**
 בגין דכנסת ישראל השתא בגלותא, כביכול לא אקרי אחד.
 ואימתי אקרי אחד. בשעתא דיפקון ישראל מן גלותא, וכנסת
 ישראל אהדרת לאתרהא, לאזדווגא ביה בקודשא בריה הוא, הדא
 הוא דכתיב, ביום ההוא יהיה יי' אחד ושמו אחד. (בגין כך ויהי
 ערב ויהי בקר יום אחד) ודא בלא דא לא אקרי אחד. **תא חזי,**
 מועדי יי' אשר תקראו וגו'. לזמנא פלא לאתר חד, ולאשתפחא
 פלא בשלימו, ברזא דאחד. ולמחוי ישראל (בזווגא חדא) לתתא
 גוי אחד בארץ. תינח קודשא בריה הוא בכנסת ישראל דאקרי
 אחד, ישראל לתתא דאינון זמינן כגוונא דלעילא, במה יקרין
 אחד. אלא, בירושלים דלתתא, יקרין ישראל אחד. מנא לן.
 דכתיב, גוי אחד בארץ. ודאי, בארץ הם גוי אחד, עמה אקרין
 אחד, ולא אינון בלחודייהו. דהא ומי כעמך ישראל גוי אחד סגי
 ליה, אבל לא אקרין אחד, אלא בארץ, בזווגא דהאי ארץ כגוונא
 דלעילא. ובגין כך, פלא קשיר דא בדא בזווגא חדא, וכפאה
 חולקיהון דישראל. ששת ימים תעשה מלאכה אתמר, והא
 אוקמוה.

קטע זה נמצא בסוגריים שציינו המדפיסים לזוהר פ' וארא,

ואינני יודע אם גם לקטע זה נתכוון הרש"ש ללמוד בלילה זה, והבאתיו מספק ושמתיו בסוגריים, והבוחר יבחר. שנ"י.

(רבי יוסי ורבי חייא הוו אזלי באורחא. אמר רבי יוסי לרבי חייא, אמאי את שתיק, הא אורחא לא אתתקן, אלא במלי דאורייתא. אתנגיד רבי חייא, ובכה, פתח ואמר, ותהי שרי עקרה אין לה ולד ווי על דא, ווי על ההוא זמנא דאולידת הגר לישמעאל אמר ליה רבי יוסי, אמאי. והא אולידת לבתר, והנה לה ברא גזעא קדישא. אמר ליה, את חמי, ואנא חמינא, והכי שמענא מפומי דרבי שמעון מלה, ובכינא ווי על ההוא זמנא, דבגין דשרה אתעפכת, כתיב, ותאמר שרי אל אברם וגו' בא נא אל שפחתי וגו'. ועל דא, קיימא שעטא להגר, למירת לשרה גבירתה, והנה לה ברא מאברהם. ואברהם אמר, לו ישמעאל יחיה לפניך, ואף על גב דקודשא בריה הוא הנה מבשר ליה על יצחק, אתדבק אברהם בישמעאל, עד דקודשא בריה הוא אתיב ליה, ולישמעאל שמעתיך וגו'. לבתר אתגזר, ועאל בקיימא קדישא, עד לא פוק יצחק לעלמא. ותא חזי, ארבע מאה שנין, קיימא ההוא ממנא דבני ישמעאל, ובצעא קמי קודשא בריה הוא, אמר ליה, מאן דאתגזר אית ליה חולקא בשמך. אמר ליה אין. אמר ליה והא ישמעאל דאתגזר, אמאי לית ליה חולקא בך כמו יצחק. אמר ליה, דא אתגזר כדקא יאות וכתיקונוי, ודא לאו הכי. ולא עוד, אלא דאלין מתדבקין בי כדקא יאות, לתמנא יומין ואלין רחיקין מני עד כמה ימים. אמר ליה, ועם כל דא, כיון דאתגזר לא יהא ליה אגר טב בגיניה. ווי על ההוא זמנא, דאתיליד ישמעאל בעלמא, ואתגזר. מה עבד קודשא בריה הוא, ארחיק להו לבני ישמעאל, מדבקותא דלעילא, ויהב להו חולקא לתתא בארעא קדישא, בגין ההוא גזירו דבהון. וזמינין בני ישמעאל, למשלט בארעא קדישא, כד איהי ריקנא מפלא, זמנא סגי, כמה דגזירו דלהון בריקנא בלא שלימו. ואינון יעכבון להון לבני ישראל

לְאַתְבָּא לְדוֹכְתֵייהוּ, עַד דְּאַשְׁתְּלִים הֵהוּא זְכוּתָא דְבְנֵי יִשְׁמַעְאֵל. וְזַמְיָנִין בְּנֵי יִשְׁמַעְאֵל, לְאַתְעָרָא קְרָבִין תְּקִיפִין בְּעֵלְמָא, וְלֹא תִכְנָשׂא בְּנֵי אָדוּם עֲלֵיהוּ, וְיִתְעָרוּן קְרָבָא בְּהוּ, חַד עַל יָמָא, וְחַד עַל יְבִשְׁתָּא וְחַד סְמוּךְ לִירוּשָׁלַיִם, וְיִשְׁלִטוּן אֵלֶיךָ בְּאֵלֶיךָ, וְאַרְעָא קַדִּישָׁא לָא יִתְמַסֵּר לְבְנֵי אָדוּם. בְּהֵהוּא זְמָנָא, יִתְעַר עֲמָא חַד מִסִּיפֵי עֵלְמָא, עַל רוּמֵי חִיבָא, וְיִגַח בְּהָ קְרָבָא תְּלַת יָרְחִין, וְיִתְכַנְשׁוּן תְּמָן עֲמֻמָּיָא, וְיִפְלוּן בִּידֵיהוּ, עַד דְּיִתְכַנְשׁוּן כָּל בְּנֵי אָדוּם עֲלֵהּ, מִכָּל סִיפֵי עֵלְמָא. וְכַדִּין יִתְעַר קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא עֲלֵיהוּ, הֵדָא הוּא דְכְתִיב, כִּי זָבַח לַיהוָה בְּבִצְרָה וְגו'. וְלִבְתֵּר דָּא מַה כְּתִיב, לְאַחֹז בְּכַנְפוֹת הָאָרֶץ וְגו' וְיִשְׁיָצֵי לְבְנֵי יִשְׁמַעְאֵל מִיָּמֵהּ, וְיִתְבַר כָּל חֵילֶיךָ דְלַעֲיָלָא וְלֹא יִשְׁתָּאֵר חֵילָא לְעֵילָא עַל עֲמָא דְעֵלְמָא, אֵלָא חֵילָא דְיִשְׂרָאֵל בְּלַחֲדוּי. הֵדָא הוּא דְכְתִיב, יְיָ צִלְף עַל יַד יְמִינֶךָ. בְּגִין דְשִׁמְאָא קַדִּישָׁא בִימֵינָא, וְאוֹרֵייתָא בִימֵינָא, וְעַל דָּא בִימֵינָא תְּלִיא פְּלָא וְתַגִּינָן, דְּבַעֲי לְזַקְפָּא יְמֵינָא עַל שְׁמָא לָא, כְּמַה דְּאוּקְמוּהָ. דְכְתִיב, מִימֵינוּ אֵשׁ דֶּת לָמוֹ. וְכַזְמָנָא דְאַתִּי, הוֹשִׁיעָה יְמִינֶךָ וְעַנְנֵי. עַד כֹּאן.)

אַלְהָ מוֹעֲדֵי יְיָ מִקְרָאֵי קַדִּישׁ אֲשֶׁר תִּקְרְאוּ אוֹתָם בְּמוֹעֲדָם. רַבִּי יִצְחָק פֶּתַח, לֵךְ אָמַר לְבִי בְקִשׁוּ פָּנֶי אֶת פָּנֶיךָ יְיָ אֲבִיקֶשׁ. הָאֵי קְרָא אוּקְמוּהָ חֲבַרְיָא בְּכַמְהָ אֶתְר, אֲבָל הָאֵי קְרָא הִכִּי אֶתְמַר, לֵךְ אָמַר לְבִי, דְּוֹד מְלָכָא אָמַר דָּא בְּגִין כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, לְקַבֵּל מְלָכָא קַדִּישָׁא. וּמֵאֵי אָמַר. לֵךְ אָמַר לְבִי, בְּגִינֶךָ אָמַר לְבִי לְבְנֵי עֵלְמָא, וְאַזְהַר לֹון לְבִי. דְּאִיהוּ אֶחִיד בֵּיהּ, דְּדָא בְּגִין מְלָכָא עֲלָאָה אָמַר. בְּקִשׁוּ פָּנֶי, אֵלֶיךָ עֲטָרֵי מְלָכָא, דְּאִיהוּ אֶחִיד בְּהוּ, וְאִינוּן בֵּיהּ. אִינוּן שְׁמִיָּהּ, וְאִיהוּ וְשְׁמִיָּהּ, מְלָה חֲדָא הוּא. בְּגִין כֶּךָ אָמַר דְּוֹד אֶת פָּנֶיךָ יְיָ אֲבִיקֶשׁ, כְּמַה דְּאַתְרָא אָמַר, דְּרִשׁוּ יְיָ וְעִזּוּ בְּקִשׁוּ פָּנֶי תְּמִיד. תָּא חֲזִי, יְאוּת הוּא דְּוֹד מְלָכָא לְמִימַר שִׁירְתָּא בְּגִין כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, יִתִּיר מִכָּל בְּנֵי עֵלְמָא, וְלְמִימַר מְלִי דְכְנֶסֶת יִשְׂרָאֵל לְמְלָכָא, בְּגִין דְּאִיהוּ אֶחִיד בְּהוּ. דְּבָר אַחֵר לֵךְ אָמַר לְבִי בְּקִשׁוּ פָּנֶי. בְּגִינֶךָ אָמַר לְבִי לְבְנֵי

עֲלָמָא, בְּקִשׁוֹ (ס"א את פניך יי' אבקש) פְּנֵי אֱלֹהִים זְמַנִּיא וְחַגִּיא
 דְּכַלְהוּ זְמַיִן לְהוּן לְאַתְר דְּאַקְרִי קְדָשׁ, בְּגִין לְעֵטְרָא לֹוּן, כֹּל חַד
 וְחַד בְּיוֹמֵיהּ, כֹּל חַד וְחַד בְּזַמְנֵיהּ, וְיִשְׁאַבוּן כְּלָהוּ מִהֵוּא עֲמִיקָא
 דְּעֲמִיקָתָא, דְּנַחֲלִין וּמְבוּעֵין נְפָקִין מִנֵּיהּ, בְּגִין כֶּף כְּתִיב מְקַרְאֵי
 קְדָשׁ, זְמַיִנִין אֵינוּן לְהֵוּא אֲתֵר דְּאַקְרִי קְדָשׁ, לְאַתְעֵטְרָא בֵּיהּ,
 וְלִישְׁתַּאבָּא בֵּיהּ, בְּגִין דִּיתְקַדְשׁוּן כְּלָהוּן כְּחַדָּא, וְיִשְׁתַּכַּח בְּהוּ
 חֲדָוּתָא.

רַבִּי אָבָא אָמַר, מְקַרְאֵי קְדָשׁ: זְמַיִנִין דְּקְדָשׁ. וְכַד מַהֲאֵי זְמַיִנִין,
 זְמַיִנִין מִן נַחֲלָא דְנַגִּיד וְנָפִיק. לְמַלְכָּא דְזַמַּיִן בְּנֵי נֶשֶׁא לְסַעוּדָתֵיהּ,
 אֲעֵטֵר קְמִייהוּ מִכָּל זֵינֵי מִיכְלָא דְעֲלָמָא, אֲפַתַּח לְהוּ גְרַבִּי חַמְרָא,
 שְׁפִיר בְּרִיחָא, שְׁפִיר לְמִשְׁתַּיִיא. דְּהַכִּי אַתְחַזִּי, מֵאַן דְּמִזְמַיִן
 לְמִיכְלָא וְלְמִשְׁתַּיִיא זְמַיִן. כֶּף מְקַרְאֵי קְדָשׁ, כֶּיִן דְּאֵינוּן זְמַיִנִין
 לְסַעוּדָתָא דְמַלְכָּא, זְמַיִנִין אֵינוּן לְחַמְרָא טַב וְשְׁפִיר דְּמִנְטְרָא.
 (כַּמָּה דַּאת אָמַר כִּי טוֹבִים דוּדִיךְ מֵיִן) וְעַל דָּא מְקַרְאֵי קְדָשׁ כְּתִיב.
 אֲשֶׁר תִּקְרְאוּ אוֹתָם בְּמוֹעֲדָם, כְּתִיב וְאֲנָשֵׁי קְדָשׁ תִּהְיוּן לִי, יִשְׂרָאֵל
 לְתַתָּא אֲקִרוּן אֲנָשֵׁי קְדָשׁ. כֶּיִן דְּזְמַיִנִין אֵינוּן מְקַדְשׁ דְּלַעֲיִלָּא אַתּוּן
 אֲנָשֵׁי קְדָשׁ לְתַתָּא זְמַיִנָּא לְהוּ, כְּדִין אַתְקִינוּ סַעוּדָתָא, וְחַדוּ, דְּהָא
 לְכוּ אַתְחַזִּי, בְּגִין דְּאַתּוּן אַתְקִרוּן אֲנָשֵׁי קְדָשׁ, וְיִהוּן כְּלָהוּ זְמַיִנִין
 כְּכָל סְטָרִין דְּקְדָשׁ לַעֲיִלָּא וְתַתָּא. דְּבַר אַחַר אֵלֶּה מוֹעֲדֵי יְיָ. מַהוּ
 מוֹעֲדֵי יְיָ. רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, מֵיִן אֵינוּן. דְּבֵיהּ אַתְקִשְׁרוּ מִתַּתָּא
 לַעֲיִלָּא, וּמַעֲיִלָּא לְתַתָּא, כְּלָהוּ בֵּיהּ מִתְקַשְׁרִין, וּמִתְעַטְרִין (ס"א
 וּמִתְעַתְדִין) (נ"א וּמִתְאַחֲדִין) כְּלָהוּ, לְאַתְקַשְׁרָא קְשָׁרָא חַד בְּקַשְׁרָא
 דְּמַלְכָּא. מֵאֵי טַעְמָא. כְּמָה דְּמַלְכָּא זְרִית לְאַבָּא וְלְאִימָא, וְאַחֲדִיד
 בְּהֵוּא קְדָשׁ, וְאַתְעֵטֵר בְּהוּ. (בְּגִין) כֶּף כֹּל אֵינוּן דְּאַחֲדִין בֵּיהּ
 בְּמַלְכָּא, בְּעֵיִן לְאַזְדַּמְנָא בְּהֵוּא אַתְר עֲלָאָה דְּאַקְרִי קְדָשׁ, בְּגִין
 דִּיתְאַחֲדוּ כְּלָהוּ כְּחַדָּא (לְמַלְכָּא). וְעַל דָּא מוֹעֲדֵי יְיָ אַקְרִי, וְלְבַתֵּר
 מְקַרְאֵי קְדָשׁ, דְּהָא בְּהוּ אַתְעֵטֵר בְּמַלְכָּא. אֲשֶׁר תִּקְרְאוּ אוֹתָם
 בְּמוֹעֲדָם, תִּרְיִן חוֹלְקִין אֵית לִישְׂרָאֵל בְּהוּ אֵי מְסַטְרָא דְּמַלְכָּא,

חולקא עלאה אית לישראל ביה, דכתיב, ואתם הדבקים ביני
 אלהיכם וגו', כי חלק יי' עמו. ואי מסטרא עלאה דקדוש, חולקא
 עלאה אית לישראל ביה, דכתיב ואנשי קדש תהיון לי, וכתוב
 קדש ישראל ליי'. ועל דא לכו אתחזי לזמנא להו, ולתקנא קמיייהו
 חדוותא וסעודתא ולמחדי בהו. ומאן דזמן לאקרא (ס"א
 לארחא), בעי לאחזאה ליה חידו, ואנפין נהירין לעטרא (ג"א
 לנטרא) אורחיה דההוא אושפיזא. למלקא דזמין אושפיזא
 יקירא, אמר לבני היכליה, כל שאר יומין הויתון כל חד וחד
 בביתיה, דא עביד עבידתיה, ודא אזיל בסחורתיה, ודא אזיל
 בחקליה. בר ההוא יומא דילי, דכלכון מתערין (ס"א מתעתדי)
 בחדוותא דילי, השתא זמינית אושפיזא עלאה ויקירא, לא בעינא
 דתשתדלון בעבידתא, ולא בסחורתא, ולא במדברי, אלא פלכו
 אודמנו, כגוונא דההוא יומא דילי, ואתקיננו גרמייכו לקבלא
 לההוא אושפיזא, באנפין נהירין, בחדוותא בתושבתתא. אתקיננו
 ליה סעודתא יקירא, בגין דיהא זמיני דילי בכל סטריין. פך אמר
 קודשא בריה הוא לישראל, בני, כל שאר יומין אתון משתדלי
 בעבידתא בסחורתא, בר ההוא יומא דילי. השתא אושפיזא עלאה
 ויקירא זמינית, אתון קבילו ליה, באנפין נהירין, זמינו ליה,
 אתקיננו ליה סעודתי עלאי, פתורי מסדרן, כגוונא דההוא יומא
 דילי. בגין כף תקראו אותם במועד. תא חזי, בשעתא דישראל
 לתתא חדאן בהני מועדיא, ומשבחין שבחא לקודשא בריה הוא,
 מסדרין פתורי, מתקני גרמיייהו במאגי יקר, מלאכי עלאי אמרין,
 מה טיבן דישראל בכף. קודשא בריה הוא אמר, אושפיזא עלאה
 אית לון יומא דא. אמרי ולא דילך הוא, מההוא אתר דאקרי
 קדש. אמר לון וכי ישראל לאו קדש נינהו, ואקרון קדש, לון
 אתחזי לזמנא אושפיזא דילי, חד מסטרא דילי, דהא אינון דבקים
 בי. וחד מסטרא דקדוש, דכתיב קדש ישראל ליי', הואיל וישראל
 אקרון קדש, אושפיזא דלהון הוא ודאי, בגין דזמינו דהאי

אושפיוֹא מקדֶשׁ הוּא, דְּכְתִיב מִקְרָאֵי קִדְשׁ. פְּתַחוּ כְּלֵהוּ וְאָמְרוּ, אֲשֶׁרֵי הָעַם שְׁפָכָה לוֹ.

תִּלְתָּא אֵינּוּן זְמִינִין מִקְדֶּשׁ, וְלֹא יוֹתֵר. חַג הַמִּצּוֹת. וְחַג הַשְּׁבוּעוֹת. וְחַג הַסּוּכוֹת. אָמַר לִיה רַבִּי אַבָּא, וְכִי שַׁבַּת לָאוּ מִקְדֶּשׁ הוּא זְמִין. אָמַר לִיה לָאוּ, בְּתַרֵּי סְטֵרִין, חַד, דְּהוּא וְדָאֵי קִדְשׁ אַקְרִי, דְּכְתִיב, וְשִׁמְרַתֶּם אֶת הַשַּׁבָּת כִּי קִדְשׁ הִיא לָכֶם. וְחַד, דְּשַׁבַּת לָאוּ זְמִין הוּא, דְּהָא יְרוּתָא דִּילִיה הוּא וְדָאֵי. יְרוּתָא דְּקִדְשׁ הוּא יְרִית, וְלָאוּ זְמִינִי. וְעַל דָּא כְּלֵהוּן זְמִינִין בְּקִדְשׁ, וּמִתְקַשְׁרֵן בְּשַׁבַּת, וּמִתְעַטְרֵן בֵּיה. בְּהָאֵי, יוֹמָא שְׂבִיעָאָה אֲתַעְטֵר בֵּיה, וְעַל דָּא שַׁבַּת לָאוּ זְמִין הוּא. לְבָרָא דְּעָאֵל לְבֵיתָא דְּאַבּוּי וְאַמִּיה, וְאַכַּל וְשָׁתֵי, בְּשַׁעֲתָא דְּהוּא בְּעֵי. לְמַלְכָּא דְּהָהוּ לִיה בְּרָא יְחִידָאֵי, חֲבִיבָא דְּנַפְשִׁיה, יְהֵב לִיה שׁוֹשְׁבֵינָא לְנִטְרָא לִיה, וְלֹאֲתַחְבְּרָא בְּהוּ. אָמַר מְלָכָא, יָאוּת הוּא לְזַמְנָא לְאַלִּין שׁוֹשְׁבֵינִין דְּבָרֵי, וְלֹאֲחֻזָּא יְקָרָא וְחֲבִיבוּתָא דִּילִי בְּהוּ, זְמִין לוֹן לְהֵנִי שׁוֹשְׁבֵינִין. בְּרָא לָא אֲתַחְזִי לְזַמְנָא, אֲלֵא לְמִיעַל וְלְמִיכַל וְלְמִשְׁתֵּי בְּבֵיתָא דְּאַבּוּי, בְּשַׁעֲתָא דְּאִיהוּ בְּעֵי. הָדָא הוּא דְּכְתִיב, מִי כְּמוֹכָה בְּאַלִּים יִי מִי כְּמוֹדָּ נְאֻדֵּר בְּקִדְשׁ, נְאֻדֵּר בְּקִדְשׁ וְדָאֵי, כְּבַר דְּאַתְתַּקֵּן (ס"א דֹּאֲתַתְקֵר) בְּאַבּוּי, נְאֻדֵּר בְּקִדְשׁ, וְלָאוּ זְמִין מִקְדֶּשׁ. שְׁשֶׁת זְמִים תַּעֲשֶׂה מְלָאכָה, שְׁשֶׁת זְמִים מֵאֵי עֲבִידְתֵּיהוּ. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, כְּתִיב כִּי שְׁשֶׁת זְמִים עָשָׂה יִי אֶת הַשְּׂמִים וְאֶת הָאֲרָץ, וְלֹא כְּתִיב בְּשַׁעֲתָא. וְהָא אוּקְמוּהָ, וְכָל יוֹמָא וְיוֹמָא עֲבִיד עֲבִידְתֵּיהָ, וְאַקְרוּן יוֹמֵי מְלָאכָה. אָמַר רַבִּי יִצְחָק אֵי הָכִי אָמַאי אַקְרוּן שְׁשֶׁת זְמֵי חוּל, אָמַאי חוּל. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, הַשְּׁתָא אֲתַנְהִיג עֲלֵמָא עַל יְדָא דְּשְׁלוּחֵיהוּ, בְּגִין כֶּף יוֹמֵי חוּל אַקְרוּן. רַבִּי חֲזִיא אָמַר, בְּגִין דְּשָׂרֵי לְמַעַבְד בְּהוּן עֲבִידְתָּא, וּבְגִין דָּא לָא אַקְרוּן קִדְשׁ. וּמֵאֵן דְּלָאוּ אַקְרוּן קִדְשׁ, חוּל אַקְרוּן. וְעַל דָּא אֲתַקִּינוּ חֲבֵרְיָא בְּהַבְדֵּלָה, בֵּין קִדְשׁ לְחוּל. מֵאֵי הַבְדֵּלָה הָכָא. אֲלֵא קִדְשׁ מְלָה בְּגַרְמִיה הוּא, וְשֹׂאֲרָא מְנִיה אֲתַיִן. וְעַל דָּא אֲלִין לְעוֹבְדָא, וְאַלִּין לְנִטְרָא. וְאַיְמְתֵי אֲשַׁתְּכַח נְטִירוּ בְּהוּ. כַּד זְמִינִין

מקדש. אָמר רבי יהודה, חֲדוּתָא וּנְטִירוּתָא דְיוֹמָא דְשַׁבְּתָא עַל כֹּלָא הוּא, וּבְגִין דְּהָא יוֹמָא אֲתַעֲטָר בְּאַבָּא וְאִימָא, וְאַתּוּסְף קְדוּשָׁה עַל קְדוּשַׁתִּיה, מַה דְּלָא אֲשַׁתְּכַח הָכִי בְּשַׁעַר יוֹמֵי, דְּהָא הוּא קְדֻשׁ, וְאַתַּעֲטָר בְּקְדֻשׁ, וְאוּסְיָף קְדוּשָׁה עַל קְדוּשַׁתִּיה. בְּגִין כִּף הָאֵי יוֹמָא חֲדוּתָא דְעֵלְאֵי וְתַתְּאֵי, כֹּלָא חֲדָאן בֵּיה. מְלֵי בְּרַכָּאן בְּכַלְהוּ עֲלֵמִין. כֹּלְהוּ מְנִיָּה אֲתַקְנוּ (נ'א אַתְּזוּנו), בְּהָאֵי יוֹמָא נְיִיחָא דְעֵלְאֵי וְתַתְּאֵי. בְּהָאֵי יוֹמָא נְיִיחָא דְחַיִּיבֵיָא דְגִיְהֵנָם. לְמַלְכָּא דְעֵבֵד הַלּוּלָא לְבָרִיָּה יְחִידָאֵי, אַעֲטָר לִיה בְּעֵטְרָא עֲלָאָה, מְנֵי לִיה מְלַכָּא עַל כֹּלָא. בְּהָאֵי יוֹמָא חֲדוּתָא לְכֹלָא. חַד סְנַטִּירָא דְאַתְּפַקֵּד עַל דִּינָא דְבְּנֵי נְשָׂא, הוּוּ בִּינִיָּה גּוּבְרִין דְּבַעֲיִין קְטוּלָא, גּוּבְרִין דְּבַעֲיִין לְאַלְקָאָה. בְּגִין יְקָרָא דְהָאֵי יוֹמָא דְחֲדוּתָא דְמַלְכָּא, שְׂבִיק דִּינוּי, וְנָטַר לְחֲדוּתָא דְמַלְכָּא. כִּף הַהוּא יוֹמָא, הַלּוּלָא דְמַלְכָּא בְּמַטְרוּנִיתָא, חֲדוּתָא דְאַבָּא וְאִימָא עֲלִיה, חֲדוּתָא דְעֵלְאֵין וְתַתְּאֵין. בְּחֲדוּתָא דְמַלְכָּא, כֹּלְהוּ חֲדָאן, וְלֹא יִצְטַעְרוּן בֵּיה. עַל דָּא כְּתִיב וְקִרְאתָ לְשַׁבַּת עֲנָג. מֵאֵי עֲנָג. עֲנָג לָא אֲשַׁתְּכַח אֱלָא לְעִילָא בְּאַתֵּר דְּקְדֻשׁ עֲלָאָה שְׂאֵרֵי. כְּמַה דְּאַתְּ אָמַר, אֲזַ תְּחַעֲנַג עַל יְיָ. דְּהָאֵי עֲנָג עַל יְיָ הוּא. וְהָאֵי יוֹמָא דְהוּא הַלּוּלָא דְמַלְכָּא, אֲתַעֲטָר בְּהַהוּא עֵטְרָא דְעֲנָג הָדָא הוּא דְכְּתִיב וְקִרְאתָ לְשַׁבַּת עֲנָג. מַה דְּלָא אֲשַׁתְּכַח הָכִי בְּשַׁעַר יוֹמִין.

בְּהָאֵי יוֹמָא, תִּלְת סְעוּדָתָאן בְּעֵינֵין בְּנֵי מַלְכָּא, לְזַמְנָא, וּלְסוּדָא פְּתוּרֵי. בְּגִין יְקָרָא דְמַלְכָּא, כְּמַה דְּאוּקִימְנָא. וְכַד אֲזַדְמֵן בֵּיה חֲנָא, אוּ זְמָנָא, לָא יְסוּדַר בַּר נֶשׁ תְּרֵי פְּתוּרֵי בְּכֹל סְעוּדָתָא, חַד לְשַׁבַּת, וְחַד לְאוּשְׁפִיזָא, בְּגִין דְּכְתִיב, עַל שְׁלַחַן הַמֶּלֶךְ תָּמִיד הוּא אוֹכֵל, סְפוּקָא הוּא בְּפְתוּרָא דְמַלְכָּא, לְהַהוּא אוּשְׁפִיזָא דְאַתְיָא לִיה. וְעַל דָּא בְּעֵי בַר נֶשׁ לְסוּדוּרֵי פְּתוּרָא שְׁלִימָא לְמַלְכָּא, וְהוּא יְהִיב מִינֵיה לְאוּשְׁפִיזָא. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, סְעוּדָתָא תְּלִיתָאָה דְשַׁבַּת, כַּד אַעֲרַע בֵּיה אוּשְׁפִיזָא, שְׂבִקִין לִיה אוּ לָא שְׂבִקִין לִיה, אֵי לָא שְׂבִקִין לִיה, אֲשַׁתְּכַח אוּשְׁפִיזָא דְחַיָּיא מִפְּתוּרָא דְמַלְכָּא, אֵי שְׂבִקִין לִיה.

אשתכח פגימו בסעודתא דמלקא. אמר ליה רבי שמעון אבוי, למלקא דאייערע ביה אושפיזא, ונטיל מיכלא מקמיה, וסלקא לאושפיזיה, אשתכח אף על גב דמלקא לא אכל עמיה, ממיקלא דמלקא קא אכיל, ומלקא יהיב ליה למיכל. וכל דא, בגין דהוא אושפיזיה דמלקא. ובבי רב המנונא סבא, לא חיישי לאושפיזא בשעתא דא, ולבתר מסדרי פתורא לאושפיזא. בהאי יומא מלווא אסיר, הדא הוא דכתיב, ממצוא חפצך ודבר דבר, ותנן חפצך כתיב, בגין דהאי יומא פל מהימנונא אתקשר ביה. אמר ליה רבי אלעזר, והיך עבידנא דלא לסדרא (ס"א לסלקא) סעודתא דמלקא לאושפיזא, דהא ארביסר דחל להיות בשבת, סלקא סעודתא דמלקא לפסחא, אף על גב דלאו איהו אושפיזיה. אמר ליה הכי אמינא דאי הוא אושפיזיה, (כל ההוא יומא) יכלא לסלקא ליה, ואי לאו לא סלקא ליה. ואי נימא די"ד דחל להיות בשבת, אתדחייא סעודתא דמלקא מקמי סעודתא דפסחא. שאני פסח, דסעודתא דשבת אתדחייא בכמה גוונין. חד, בגין מצות ומוריס, דבעי בר נש דישתכח תאיבא. וחד, בגין פסח וקא נהמא לא אשתכח מו' שעות ולמעלה, דסדורא דפתורא בלא נהמא, לאו הוא סדורא. ואי תימא בחמרא, חמרא שארי, בגין דתאיב (ס"א דגריר ס"א דגביר) לבא. אבל מיומי אשתדלנא דלא בטילנא סעודתא דשבת, אפילו אינון יומי, דאשתכח ביה. בהאי יומא חקל דתפוחין קדישין אתברך, ומתברכן עלאין ותתאין, והאי יומא קשורא הוא דאורייתא.

אמר רבי אבא, הכי הוה עביר רבי שמעון, בזמנא דאסתלק סעודתא דשבתא, מסדר פתוריה ואשתדל במעשה מרפכה, והוה אמר הא סעודתא דמלקא דייתי למיכל גבאי. בגיני פך, שבת, אשתכח בכלא עדיף מכל זמנין וחגיז, ואקרי קדש ולא מקרא קדש. אמר רבי יהודה, פלהו מועדים מקראי קדש קרינן בהו. אבל נפקי ראש השנה ויומא דכפורא דלא אשתכח בהו חדוונתא,

דהא אינון דינא הוו, אכל אלין תלתא, זמינין מקדש, לחדוותא
 לכלא, לאשתעשעא בהו בקודשא בריה הוא, הדא הוא דכתיב,
 ושמתחתם לפני יי' אלהיכם, וכתיב ושמתת לפני יי' אלהיך. בהאי
 יומא דשבתא, אתנשי כל צערא וכל רוגזא וכל דוחקא מפל
 עלמא, בגין דאיהו יומא דהילולא דמלכא, דנשמתין אתוספון,
 כגוונא דעלמא דאתי. אמר רבי יצחק לרבי יהודה, כתיב זכור את
 יום השבת לקדשו, ותנינן זכרהו על היין, אמאי על היין. אמר
 ליה, בגין דיין חדוותא דאורייתא, ויינא דאורייתא, חדוותא הוא
 דכלא. והאי יין חדי למלכא, והאי יין מעטרך למלכא בעטרוי,
 הדא הוא דכתיב, צאינה וראינה בנות ציון במלך שלמה בעטרה
 שעטרה לו אמו. ותנינן בכלא בעייתא לאחזאה בר נש עובדא. דלא
 אשתכח קדושה אלא ביין, כמה דאת אמר כי טובים דודיך מיין,
 מיין אינון טבאן, נזכיריה דדיך מיין. ועל דא קדושה דשבת ביין,
 והא אוקמוה, והא אתמר. ובחדש הראשון בארבעה עשר יום
 לחודש וגו'. רבי חייא פתח, אני ישנה ולבי ער קול דודי דופק
 וגו'. אמרה פנסת ישראל, אני ישנה בגלותא דמצרים, דהווי בני
 בשעבודא דקשיו. ולבי ער, לנטרא להו דלא ישתיצון בגלותא.
 קול דודי דופק, דא קודשא בריה הוא, דאמר ואזכור את בריתי.
 פתחי לי פתחא כחדודא דמחטא, ואנא אפתח לך תרעין עלאין.
 פתחי לי אחותי, דהא פתחא לאעלא לי, כף הוא, דלא ייעלון
 לגבאי בני אלא כף, אנת הוא פתחא לאעלא לי (כך), אי אנת לא
 תפתח פתחך, הא אנא סגיר. דלא ישכחון לי. בגין כף, פתחי לי.
 פתחי לי ודאי. ועל דא אמר דוד, כד בעא לאעלא למלכא, אמר
 פתחי לי שערי צדק, אבא בם אודה יה. זה השער ליי, דא הוא
 פתחא ודאי לאעלא למלכא. זה השער ליי, לאשכחא ליה,
 ולא תדבקא ביה, ועל דא פתחי לי אחותי רעיתי שראשי וגו'. בגין
 לאזדווגא עמה, ולמהוי עמה בשלם דעלמין.

תא חזי, בשעתא דקודשא בריה הוא הוה קטיל לבוכרי דמצראי,

כַּל אֵינּוֹן דְּקֻטֵּל בְּפִלְגּוֹת לִילְיָא, וְאַחִית דְּרַגִּין מְעִילָא לְתַתָּא. בֵּיה
 שְׁעָתָא עָלוּ יִשְׂרָאֵל בְּקִיּוּמָא דְאֵת קְדִישָׁא, אֲתַגְזְרוּ וְאַשְׁתַּתְּפוּ
 בְּכִנְסַת יִשְׂרָאֵל, וְאַתְאַחְדּוּ בָּהּ. כְּדִין הָהוּא דְמָא אַחְזִיאוּ לֵיה עַל
 פְּתָחָא. וְתַרִּין דְּמִי הָווּ, חַד דְּפִסְחָא, וְחַד דְּמָא דְאַתְגְזְרוּ. וְהָווּ
 רְשִׁים עַל פְּתָחָא, רְשִׁמָּא דְמַהִימְנוּתָא, חַד הָכָא וְחַד הָכָא וְחַד
 בֵּינְיָהּ, וְהָא אֲתַמַּר, וְנִתְּנוּ עַל שְׁתֵּי הַמְּזוּזוֹת וְעַל הַמְּשַׁקּוּף, בְּגִין
 לְאַחְזָא מַהִימְנוּתָא. וּבְאַרְבַּעַה עֶשֶׂר, הָא אֲתַמַּר, דְּהָא כְּדִין
 מְבַטְלִין חֲמִין וְשָׂאוּר, וְאַסְתַּלְקוּ יִשְׂרָאֵל מְרֻשׁוּתָא אֲתַרָּא, וְאַתְעַקְרוּ
 מִנְיָה, וְאַתְאַחְדּוּ בְּמִצְהָ, קְשׁוּרָא קְדִישָׁא. בְּתַר דְאַתְגְזְרוּ, עָלוּ בָּהּ,
 עַד דְאַתְפְּרְעוּ, וְאַתְגְּלִיָּא רְשִׁמָּא דְלַהוֹן, וּכְדִין יְהִיב לְהוֹן קְשׁוּרָא,
 בְּאַתַּר עֲלָאָה, בְּקְשׁוּרָא דְמַהִימְנוּתָא, בְּאַתַּר דְכְּתִיב, הַנְּנִי מִמְטִיר
 לְכֶם לַחֵם מִן הַשָּׁמַיִם, מִן הַשָּׁמַיִם דִּיִּיקָא, וְהָא אוּקְמוּהָ.
 תָּא חֲזִי, בְּאַרְבֵּיסַר (נ"א בַּחֲמִיסַר) בְּשְׁעָתָא דְזוּוּגָא דְסִיְהֶרָא
 אֲשַׁתְּכַח בְּשְׁלִימוֹ עִם שְׁמֵשָׁא, וְכַתְרִין תַּתְּאִין לָא מְשַׁתְּכַחִין כָּל כַּף
 בְּעֲלָמָא, דְּהָא בְּחֻדְתוּתֵי דְסִיְהֶרָא, זִינִין בִּישִׁין מְשַׁתְּכַחִין, וּמַתְעַרִי
 לְאַתְפְּשֻׁטָא בְּעֲלָמָא. וּבְשְׁעָתָא דְזוּוּגָא דְסִיְהֶרָא אֲשַׁתְּכַח בְּנִהִירוֹ
 דְשְׁמֵשָׁא בְּשְׁלִימוֹ, מְתַכְנָשִׁי כְּלָהּ לְאַתַּר חַד, וְקְדוּשִׁי מְלַפָּא
 אֲתַעְרוּ. כְּדִין כְּתִיב לִיל שְׁמוּרִים הוּא לִי, דְּהָא זוּוּגָא קְדִישָׁא
 אֲשַׁתְּכַח, וְהוּא שְׁמוּרִים בְּכָלָא. רַבִּי אַחָא אָמַר, בְּגִין כַּף תְּקוּנָא
 דְכָלָא (נ"א דְכָלָה) בְּהָהוּא יוּמָא, וּבְלִילְיָא אֲשַׁתְּכַח יְשׁוּבָא דְבֵיתָא,
 וְוִי לְאַיְנוֹן דְלָאוּ מְבַנִּי בֵיתָא נִינְהוּ, כַּד אֲתַאֲן לְאַזְדוּגָא אוּרְיִיתָא
 (ס"א אַרְיוּתָא) כְּתָדָא, וְוִי לְאַיְנוֹן דְלָא אֲשַׁתְּמוּדְעֵן גְּבִיָּהּ. בְּגִין
 כַּף יִשְׂרָאֵל קְדִישִׁין מְתַקְנִין לוֹן בֵּיתָא, כָּל הָהוּא יוּמָא, וְעַל יַדִּיָּהּ,
 עֵיילִי מֵאֵן דְעֵיילִי, וְאַיְנוֹן חֲדָאֵן וְזַמְרָן תְּרוּוּיָּהּ זַכָּאִין אֵינּוֹן
 יִשְׂרָאֵל בְּעֲלָמָא דִּין וּבְעֲלָמָא דְאַתִּי. אָמַר רַבִּי יוֹסִי לְמָה לֵן
 לְאַטְרָחָא כּוּלִי הָא, קְרָא שְׁלִים הוּא, דְּהָא בְּהָאִי לִילְיָא, זוּוּגָא
 עֲלָאָה קְדִישָׁא אֲתַעַר וְאַשְׁתְּכַח, חֲדָא הוּא דְכְּתִיב, הוּא הַלִּילָה הַזֶּה
 לִי שְׁמוּרִים, מֵאִי שְׁמוּרִים. תְּרִי, זוּוּגָא דְסִיְהֶרָא בְּשְׁמֵשָׁא. לְכָל

בני ישראל לדורותם, דהא מכאן ולהלאה, אתאחדו ואתקשרו בקשורא דשמא קדישא, ונפקו מרשותא אחרא. בגיני כף בארבעה עשר, מתקני גרמיהו, ומבערי חמץ מביניהו, ועיילי ברשותא קדישא, וכדין מתעטרי חתן וכלה, בעטרוי דאימא עלאה, ובעי בר נש לאחזאה גרמיה דאיהו בר חורין. אמר רבי יוסי, הני ארבע פסי דההוא ליליא אמאי. אמר רבי אבא, הא אוקמוה חבריאי, לקביל ד' גאולות. אבל שפיר הוא בספרא דרב ייסא סבא, דקאמר הואיל וזווגא קדישא אשתכח בהאי ליליא בכל סטריין, וזווגא הוא בארבע קשרין, דאינון ד' דרגין, ולא מתפרשי דא מן דא, כד זווגא דא אשתכח, ואנן בחדוותא דלהון אתערנא, בגין דהא זכינא בהו, דמאן דאחיד בדא, זכי בכלא. ועל דא אשפני ליליא דא מפל שאר לילון, ובעינן למעבד שמא בכלא, ולמחדי בהאי ליליא, בגין דחדוותא הוא לעילא ותתא. ועוד אמר, דארבע אלין ארבע גאולות קרינן להו. מאי טעמא. בגין דהאי דרגא בתרא, גואל אתקרי, המלאך הגואל. ולא אקרי גואל, אלא על ידא דדרגא אחרא עלאה, דקיימא עלה ונהיר לה. ודא לא אפיק לה נהורא, אלא באלין תריין (ס"א באינון דרגין) דרגין דעליה. אשתכח, דד' אלין ארבע גאולות נינהו.

רבי יהודה שאל לרבי אבא, הא כתיב (ס"א האי דכתיב) שבעת ימים שאור לא ימצא בבתיכם, וחדוותא הוא כל שבועה, אמאי לא אשתלים הלל כל ז' יומין, כמו בסכות, דאשתכח ח' יומין הלילא, בשלימו דחדוותא כל יומא ויומא. אמר ליה שפיר קאמרת, אבל דיצא הוא, דהא הכא לא אתקשרו ישראל כל כף בכלא, כמה דאתקשרו לבתר. בגין כף בהאי ליליא, דזווגא אשתכח (בכל אינון דרגין עלאין) וחדוותא דכלא אשתכח, וישראל אתקשרו בההוא חדותא, עבידנא שלימו, והלילא אשתלים. (אבל באינון דרגין עלאין) אבל לבתר אף על גב דכלהו משתכחי, עד כען ישראל לא אתקשרו בהו, ולא אתפרעו

לאתגלגליא רשימא קדישא, ולא קבילו אורייתא, ולא עאלו במה
 דעאלו לבתר. בגין כך בסכות שלימו דכלא אשתכח ביה,
 וחדוותא דכלא נתיר, אבל הכא עד כען לא זכו, ולא אשתכח
 שלימו ביה כל כך, אף על גב דאשתכחו כל ז', לאו הוא
 באתגלגליא, וישראל עד לא אתקשרו בהו פדקא חזי. ועל דא
 חדוותא דכלא ושלימו דהלילא בהאי ליליא, בגין ההוא חולקא
 דאתקשרו ביה. מאי טעמא. דכיון דבההוא ליליא זויגא אשתכח,
 כל קשורא דכלא אשתכח בסטרא דזויגא, ולא בסטרא דישראל,
 דכד זויגא אשתכח בה משתכחי אלין תריין (ס"א תלת) דרגין
 דקיימין עלה. וכד אלין משתכחי, הא כל גופא אשתכח בהו,
 וכדין שלימו דכלא, וחדוותא מכלא, והלילא אשתלים, דהא כדין
 אתעטרות סיהרא בכלא. אבל לא לבתר, דכל יומא ויומא
 אשתכחי, וישראל עד לא זכו בהו, הא לאו הלילא שלימא, כמו
 בזמנין אחרנין. אמר ליה רבי יהודה, שפיר הוא, והכי הוא ודאי.
 והאי זמנא אחרא שמענא ליה בהאי גוונא, ואנשינא מלי. השתא
 מלה אחרא בעינא למנדע, הא חזינא בפסח ז', ובסכות ז',
 ושלימו דחדוותא ביומא אחרא. בשבועות, אמאי לא אשתכחו
 ביה ז' ימים, והא הכא אתחזון נתיר מכלא. פתח ואמר, ומי כעמד
 כישראל גוי אחד בארץ. וכי מאי שנא הכא דאקרון ישראל אחד,
 נתיר מאתר אחרא. אלא, כיון דשבחא דישראל, אתיאי לפרשא,
 קרא לון אחד, דהא בכל אתר שבחא דישראל אחד הוא. מאי
 טעמא. בגין דכל קשירו דעלאי ותתאי, בהאי אתר דאקרי ישראל
 אשתכח. (ועוד) דאתקשר במה דלעילא, ואתקשר במה דלתתא,
 ואתקשר בכנסת ישראל. ועל דא אקרי פלא אחד. ובאתר דא
 אשתמודעא מהימנותא, וקשורא שלימא, ויחודא עלאה קדישא.
 ועל דא, יומא דא, קשורא דמהימנותא הוא, קשורא דכלא. וכתיב
 עץ חיים היא למחזיקים בה אילנא הוא דאקרי אחד. ועל דא בגין
 דאינון מתקשרי באתר דא, אקרי הכי. ועץ חיים אחד הוא ודאי

אקרי, בגין דכלא ביה אתקשר, ויזמא (ס"א ושמא) דיליה, אַחד ודאי, קשורא דכלא, ואמצעיתא דכלא. הַדא הוא דכתיב, ועץ החיים בתוך הגן, בתוך ממש, במציעות, ואחיד בכל סטרין, ואתקשר ביה. ועל דא פסח וסכות, והוא באמצעיתא. בגין דאיהו אמצעיתא דכלא, ודא הוא שבחא דאורייתא בהאי יומא, ולא יתיר, שבחא דמהימנותא, וקשורא דכלא. אַמר רבי יהודה, בריף רחמנא דשאלנא, וזכינא להגי מילי.

אַמר רבי יצחק, חדוותא ושירתא, זמינין ישראל לשבחא לקודשא בריף הוא, כהאי שבחא דמשבחי ישראל בליליא דפסחא, דפנסת ישראל אתקדשת בקדושה דמלכא. הַדא הוא דכתיב, השיר יהיה לכם כליל התקדש חג. כליל התקדש חג דייקא. ברוף יי לעולם אמן ואמן. וביזום הפפורים בהקריבכם מנחה תדשה ליי בשבועותיכם מקרא קדש יהיה לכם וגו'. רבי שמעון פתח, אַז ירננו עצי היער מלפני יי כי בא לשפוט את הארץ. זכאה חולקיהון דאינון דמשתדלי באורייתא זמא ולילי, דינדעין ארחוי דקודשא בריף הוא, ואתאחדן בשמיה (כל יומא). ווי לאינון דלא משתדלי באורייתא, דהא לית לון חולקא בשמא קדישא, ולא אתאחדן ביה, לא בהאי עלמא, ולא בעלמא דאתי. מאן דזכי בהאי עלמא, זכי בעלמא דאתי. דהכי תנינן, דובב שפתי ישנים, אף על גב דאינון בההוא עלמא, שפותיהו מרחשן תמן אורייתא.

תא חזי, עד השתא אקריבו ישראל תבואת הארץ, תבואת הארץ ודאי. ואתעסקו ביה, ואתקשרו בההוא קשורא. ואף על גב דדינא אשתכח, דינא בשלמא אשתכח ביה. (ס"א דעלמא אתנהיג ביה) ואקריבו שעורים, בגין דאיהו קדמא מכל שאר תבואה, ומן קדמא מתקרבא, ולא מההוא דמתאחר, דהא אחידו קדמא, דישראל אתאחדו ביה בקודשא בריף הוא, הַכא הוא. אַמר קודשא בריף הוא, אַנא יְהבית לכו מן במדברא, מההוא אַתר

דִּאֲקָרִי שָׁמַיִם, דְּכַתִּיב, הִנְנִי מִמְטִיר לָכֶם לֶחֶם מִן הַשָּׁמַיִם, וְאֶתוֹן
 מִקֶּרְבֶּיךָ קִמְיֵי שְׁעוּרִים. וְרָזָא דְמִלָּה, זֹאת תּוֹרַת הַקְּנָאֹת, חֶסֶר.
 אֲזַהְרֶתְךָ לְנָשִׁי עֲלֵמָא, דְּלֵא יִשְׁטוֹן תְּחוֹת בְּעֲלִיהוֹן. וְאִי לָאו, קִמְח
 שְׁעוּרִים זְמִינָא לְקַרְבָּא. וּמִמִּלָּה חֲדָא, אֲשַׁתְּמוּדַע מִלָּה אֲחִירָא.
 וּפְאָה חוּלְקִיהוֹן דִּישְׂרָאֵל, דְּהָא כְּנִסַּת יִשְׂרָאֵל לֹא שְׁקֵרַת בְּמִלְפָּא
 קְדִישָׁא לְעֵלְמִין. כְּנִסַּת יִשְׂרָאֵל תְּנוּהַת, אֲשֶׁר תִּשְׁטָה אֲשֶׁה תַּחַת
 אִישָׁה, בְּגִין כִּף דִּינָא דְהָאִי אֲתַתָּא מֵאֲתֵרְהָא קָא אֲתִיָּא. וּמֵאֵן הוּא
 אֲתֵרְהָא הֵהוּא דְכַתִּיב בָּהּ אֲשֶׁת חֵיל מִי יִמְצָא וְרַחוּק מִפְּנִינִים
 מְכָרָה. אֲשֶׁת חֵיל עֲטָרַת בְּעֵלָה. וְהֵהוּא קִמְח שְׁעוּרִים, דְּאִיִּיתִית
 הֵהִיא אֲתַתָּא, מְנַחַת קְנָאֹת אֲתֵקְרִי, חֶסֶר, כְּנִסַּת יִשְׂרָאֵל הֵכִי אֲקָרִי.
 וְעַל דָּא, בְּפִנְחָס כְּתִיב, תַּחַת אֲשֶׁר קָנָא לְאֵלֶיהוּ, דְּקִנְיָה הֵכָא
 אֲתַתָּחַד, דְּמֵאֵן דְּמִשְׁקֵר בְּהָאִי בְּרִית, קְנָאֹת אֲתַעְרַת עֲלֵיהּ, וְעַל דָּא
 קְנָאִין פּוֹגְעִין בּוֹ. תָּא חֲזִי, קִמְח שְׁעוּרִים, הָאִי עוֹמֵר, דְּכִיּוֹן דְּהִוָּה
 מְטָא לְרִיחִין דְּגֵרוּסוֹת, מִפִּיקִין מְגִיָּה עֲשׂוֹן מְנוּפָּה בִּי"ג נְפֵה. וְדָא
 שְׁבַע שְׁבַתוֹת תְּמִימוֹת, לְבַתֵּר דְּסִלְקִין שְׁבַע שְׁבַתוֹת אֲלִין, אֲתַתָּא
 מִלְפָּא קְדִישָׁא לְאֲזִדּוּגָא בָּהּ בְּכְנִסַּת יִשְׂרָאֵל, וְאוֹרִיִּיתָא אֲתִיָּהִיבַת.
 וְכִדִּין אֲתַעְטֵר מִלְפָּא בִּיחּוּדָא שְׁלִים, וְאֲשַׁתְּכַח אַחַד לְעֵילָא וְתַתָּא.
 וְכִד אֲתַעְר מִלְפָּא קְדִישָׁא, וּמְטָא זְמִנָּא דְּאוֹרִיִּיתָא. כָּל אֵינּוֹן אֵילְנִין
 דְּמִבְּכָרִי אֲבִיָּהוּ, סִלְקִין שִׁירְתָּא. וּמֵאִי אֲמָרִי בְּשַׁעְתָּא דְּמִלְקֻטִּי
 לְהוֹן, פִּתְחִי וְאֲמָרִי, יְיָ בְּשָׁמַיִם הֵכִין כְּסָאוֹ וּמִלְכוּתוֹ בְּכָל מְשָׁלָה.
 יְיָ בְּהַשְׁמִים חֲסֵדְךָ. וְכַתִּיב, וְכָל עֲצֵי הַשָּׁדָה יִמְחֶאוּ כָּף. תּוֹ פִּתְחֵ
 וְאֲמַר, מְזִמּוֹר שִׁירוֹ לִי שִׁיר חֲדָשׁ כִּי נִפְלְאוֹת עָשָׂה. שִׁיר חֲדָשׁ
 אֲקָרִי. בְּגִין כִּף בְּהַקְרִיבְכֶם מְנַחָה חֲדָשָׁה. הֵתֵם מְנַחַת קְנָאוֹת, הֵכָא
 מְנַחָה חֲדָשָׁה. חֲדָשָׁה דִּחְדוּשָׁא דְּכֻלָּא (ס"א דְּכֻלָּה) הֵכָא. קְשׁוּרָא
 דְּכֻלָּא דְּעֵילָא וְתַתָּא, קְשׁוּרָא דְּמִהִימְנוּתָא. וְעַל דָּא יַעֲקֹב שְׁלִימָא
 אֲתַעְטֵר בְּעֵטְרוֹ, וְאוֹרִיִּיתָא אֲתִיָּהִיבַת. וְכִד מְטוֹן בְּכוּרִים לְגַבִּי
 כְּהֵנָּא, הָוָה בְּעֵי בֵר נֵשׁ לְמִימֵר וּלְפָרְשָׁא מִלִּין, עַל הֵהוּא אֵילְנָא
 דְּאַרְעָא, דְּאֲשַׁתְּלִים כְּגוֹוֹנָא דְּלְעֵילָא, בְּתַרִּיסַר תְּחוּמִין, בְּשַׁבְעִין

ענפין, ובעא לאובדא ליה לבן ארמא, דאתפגים עלמא בגיניה. וקודשא ברין הוא שזיב ליה, ואתעטר בדינוי (ס"א בבנוי) פמה דאוקימנא. בגין ההוא אילנא, דכל קשרא דמהימנותא, ביה תליא. ועל דא מנחה חדשה אתקרי. מאי טעמא. בגין דחדוותא דעלאי ותפאי הוא, וחדוותא דסיקרא. ובכל זמנא חדתותי דסיקרא, קשרא דמהימנותא הוא, וחדוותא דילה. למלכא דהווי ליה בגין, וברתא חדא, אתקין סעודתא לכלהו בגין, לא אשתכחתי ההיא ברתא על פתורא. כד אתאת, אמרת למלכא, מארי, לכל אחי זמינת ונהבת לכל חד מאנין ידיען, ולי לא נהבת חולקא בינייהו. אמר ליה, תייף ברתי, מנא דילך ישתכח על חד תרין. הא פלא תגון לך מחולקיהון. אשתכח לבתר בידהא חולקין, על חד תרין מפלא. כף כנסת ישראל, מפלא נטלא חולקין, ועל דא אתקרי פלה, כלולא. ככלה דכלהו מזמנין לה מאנין וחולקין ותכשיטין, כף היא כנסת ישראל, חדתותי (נ"א חדוותא) דילה בכלא, וכלא נהבין לה חולקין ומאנין. תא חזי, בשעתא דמלכא קדישא אשתכח בעטרוי, חדוותא דכנסת ישראל הוא. וכד אורייתא אתיהיבת, אתעטרתי כנסת ישראל בעטרין עלאין, ובגין דכל קשרא דמהימנותא, אתקשר בהאי אילנא, אקרי יום אחד. דכתיב, והיה יום אחד הוא יודע לי. יום אחד ודאי, דכנסת ישראל יום אחד, בקשורא דלעילא. קשורא דלעילא, רישא וגולגלתא ומוחי. קשורא אחרא, תרין דרועין וגופא. דאחידן, (קשורא אחרא) מחילא דרישא. ואוקמא רב המנונא, (ס"א בתרין) בתלת קשירין דאבהתא (קשורא אחרא). תרין קנימין (נ"א כולין דלתתא) דאתמשכו במשח רבות, (בקיומא) בתרין דרגין, תרין נחלין, לאכנשא זרעא, לאפקא בדרגא אחרא, בפום אמה. אילנא דא, הוא גופא דאמצעיתא, דאחיד לכל הני, וכלא מתקשרן ביה, והוא בהון, ועל דא פלא חד. וכד אידווגת ביה מטרוניתא, כדין הוא אחד, והא אוקימנא מלי. תא חזי, כתיב

ביום השמיני עֲצַרְתָּ. מאן עֲצַרְתָּ. אֵלָּא בַּהֲהוּא אַתְּר, דְּכֻלָּא מתקשרן כְּחָדָא, אַקְרִי עֲצַרְתָּ, מאי עֲצַרְתָּ, (ס"א כנופיא כנישו) כְּנִישׁוּ. וְאִי תִימָא הֵכָא דְאַקְרִי עֲצַרְתָּ, מאי טַעְמָא. אֵלָּא בְּכָל אֵינּוֹן יוֹמִין, יוֹמֵי סְעוּדָתֵי דְעֵנְפֵי אֵילָנָא הָווּ. וְעַל דָּא, שְׂבָעִים פְּרִים אֵינּוֹן. לְבַתֵּר, חֲדוּתָא (דגופא) דְאַיִלָּנָא מְמַשׁ, וְחֲדוּתָא דְאוּרִייתָא, וּבְגִינֵיהּ הוּא יוֹמָא חַד עֲצַרְתָּ. חֲדוּתָא דְאוּרִייתָא, חֲדוּתָא דְאַיִלָּנָא, דְהוּא גוּפָא. וְעַל דָּא לִית חוּלְקָא בְּהַאי יוֹמָא, אֵלָּא לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּכְנֻסָּת יִשְׂרָאֵל. בְּגִין כֶּף, עֲצַרְתָּ תְּהִיָּה לְכֶם, וְלָכֶם, וְלֹא לְאַחֲרָא. (ס"א לְבַתֵּר חֲדוּתָא דֵאלנא ממש ובגיניה הוּא יוֹמָא חַד וְלִית חוּלְקָא בְּהַאי יוֹמָא אֵלָּא לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּכְנֻסָּת יִשְׂרָאֵל וְעַל דָּא כְּתִיב עֲצַרְתָּ תְּהִיָּה לְכֶם. אוף הכי בְּהַאי יוֹמָא חֲדוּתָא דְאוּרִייתָא חֲדוּתָא דֵאלנא דְהוּא גוּפָא וְכֻלָּא אֲשַׁתְּכַח בֵּיהּ) דְהָא בְּשַׁעְתָּא דְמִלְכָּא אֲשַׁתְּכַח, כְּלָא אֲשַׁתְּכַח בֵּיהּ. וְעַל דָּא תְּגִינּוּ, בְּעֲצַרְתָּ עַל פִּירוֹת הָאֵילָן, וְהָא אוּקְמוּהָ בְּגִין כֶּף אַחַד אַקְרִי, אַחַד וְדַאי, כְּמָה דְאַמְרֵן. תָּא חֲזִי, מַה כְּתִיב, מְמוֹשְׁבוֹתֵיכֶם תְּבִיאוּ לְחֶם תְּנוּפֶה וְגו', סֵלֶת תְּהִיָּנָה חֲמִץ תְּאַפִּינָה. מאי שְׁנָא הֵכָא חֲמִץ (בכנסת ישראל), אֵלָּא בְּגִין דְּכֻלָּא אַחֲדִין בֵּיהּ (וכן) בְּאַיִלָּנָא, דְהָא בְּאַיִלָּנָא אַחֲדִין עֵנְפִין, בְּאַיִלָּנָא אַחֲדִין עֵלִין, קְלִיפִין, דִּינִין סְגִיאִין בְּכָל סְטְרִין, כְּלָא אֲשַׁתְּכַח בֵּיהּ. וּבְגִין דְּהַאי אֵילָנָא, מְכַפֵּר עַל יִצְרַר הָרַע, דְהוּא בְּבִי מוֹתְבִיָּה דְבַר נֶשׁ. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, מְהַאי אֵילָנָא אֲתִזְנוּ כָּל שְׂאֵר אֵילָנִין לְתַתָּא. וְהוּא אֲשַׁתְּרֵשָׁא עַל חַד נְהָרָא עֲמִיקָא, דְנִגִיד וְנִפִיק וְלֹא פְּסֻקִין מִימּוֹי לְעַלְמִין. עֲלִיהּ כְּתִיב וְהָיָה כְּעֵץ שְׁתוּל עַל מַיִם וְעַל יוֹבֵל יִשְׁלַח שְׂרָשָׁיו, וְעַל דָּא אַקְרִי אוּרִייתָא, עֵץ חַיִּים הִיא וְגו'. וּמַאי וְתוּמְכִיהּ מְאוּשֵׁר. הָא אוּקְמוּהָ, אַבְל וְתוּמְכִיהּ מְאוּשֵׁר, כְּמָה דְאַתְּ אָמַר בְּאַשְׁרֵי כִי אֲשֵׁרוּנֵי בְנוֹת.

צו אַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאַמְרַתְּ אֲלֵיהֶם אַת קָרְבָּנֵי לַחֲמֵי וְגו'. כְּתִיב הַחֲפֵץ לֵי בְּעוֹלוֹת וּזְבָחִים כְּשִׁמוּעַ בְּקוֹל יְיָ וְגו'. לִית רְעוּתָא

דְּקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא, דְּיַחֲוֹב בְּרַ נֶשׁ, וְעַל חוּבֵיהּ יִקְרִיב קְרָבָן. אֲלֵא קְרָבָן דְּאִיהוּ בְּלֵי חוּבָה, דָּא אִיהוּ קְרָבָן שְׁלִים, וְאִקְרִי שְׁלָמִים, וְקְרָבָן תְּמִיד אוּף הֶכִי, וְאָף עַל גַּב דְּמַכְפֵּר עַל חוּבִין. רַבִּי אַבְא פְּתַח, זְבַחֵי אֱלֹהִים רוּחַ נְשַׁבְּרָה וְגו'. הַאי קָרָא אוּקְמוּהָ, דְּרַעוּתָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא, לֹא אַתְרַעֵי בְּקְרָבָן דְּבַר נֶשׁ עַל חוּבוֹי, אֲלֵא רוּחַ נְשַׁבְּרָה. וּבְנֵי נֶשׂא לֹא יַדְעֵי מַאי קְאָמְרִי, וְהֶכִי שְׁמַעְנָא מְבוּצִינָא קְדִישָׁא, דְּכַד אֲתִי בְּרַ נֶשׁ לְאִסְתַּאבָּא בְּחוּבוֹי, אֲמַשִּׁיף עָלֶיהָ רוּחַ, מְסַטְרָא דְּמִסְאָבָא, וְאַתְגָּאֵי עַל בְּרַ נֶשׁ, וְשְׁלִיט עָלֶיהָ לְכָל רַעוּתָא. וְהָהוּא סְטְרָא מְסַאָבָא, אַתְגַּבְּרַ בְּחִילֵיהּ וְאַתְתַּקַּף, וְשְׁלִיט עָלֶיהָ לְרַעוּתֵיהּ. אֲתִי בְּרַ נֶשׁ וְשְׁלִיט עָלֶיהָ לְאַתְדַּפְּאָה, מְדַפְּאִין לִיהּ. בּוּזְמָנָא דְּהָהוּא בֵּי מַקְדְּשָׁא קְדִישִׁים, אִקְרִיב קְרַבְנֵיהּ, כָּל כַּפְרָה דִּילֵיהּ תְּלִיָא עָלֶיהָ, עַד דְּאַתְחַרְט, וְתַבַּר לְהָהוּא רוּחַ מְגוּ גְאוּתָא דִּילֵיהּ, וּמְאִיף לִיהּ. וְדָא הוּא תְּבִירוֹ, דְּהָהוּא דְּרַגְא דְּמִסְאָבָא. וְכַד אַתְבַּר הָהוּא רוּחַ מְסַאָבָא, וְקְרִיב קְרַבְנֵיהּ, דָּא אִיהוּ דְּאַתְקַבַּל בְּרַעוּנָא פְּדָקָא יְאוּת. וְאִי לֹא אַתְבַּר הָהוּא רוּחַ, לְאוּ קְרַבְנֵיהּ כְּלוּם, וְלְכַלְבֵּי אַתְמָסֵר, דְּהָא קְרַבְנָא דָּא לְאוּ דְּקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא, אֲלֵא מְכַלְבֵּי. וּבְגִין כֶּף זְבַחֵי אֱלֹהִים פְּדָקָא יְאוּת, הוּא רוּחַ נְשַׁבְּרָה, דְּיַתְבַּר הָהוּא רוּחָא מְסַאָבָא, וְלֹא יִשְׁלוּט. וְעַל דָּא מֵאֵן דְּיַתְבַּר לִיהּ פְּדָקָא יְאוּת, עָלֶיהָ כְּתִיב, רוּחַ הוֹלֵךְ וְלֹא יָשׁוּב. לִיהוּי הָהוּא גְבָרָא בְּאַבְטָחוּתָא, דְּלֹא יִתּוּב לְגַבֵּיהּ לְעֵלְמִין. הָדָא הוּא דְּכְתִיב, וְלֹא יָשׁוּב. לֵב נְשַׁבְּרַ וְנִדְכָה, הָהוּא גְבָרָא דְּלֹא אַתְגָּאֵי, וְלֹא אַתְעַנְג בְּעַנּוּגִין דְּעֵלְמָא, אֱלֹהִים לֹא תִבְּנֶה, בִּיקְרָא אִיהוּ לְגַבֵּיהּ. צוּ אֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. מַאי צוּ. דָּא עֲבוּדָה זְרָה. בְּגִין דְּלֹא יִיעוּל גְּרַמֵּיהּ לְאַסְתַּאבָּא בְּרוּחַ מְסַאָבָא, דְּאִיהוּ עֲבוּדָה זְרָה מִמֶּשׁ.

רַבִּי אֶלְעָזָר פְּתַח. בְּאֲתִי לְגַנִּי אַחֲוֵתִי כְּלָה וְגו'. הַאי קָרָא אוּקְמוּהָ, אֲבָל אִית סְתָרִים בְּקְרַבְנָא (ס"א שִׁית סְדְרִין דְּקַרְבָּנָא) הָכָא, וְכָלֵא אַתְמַר. אֲמַר לִיהּ רַבִּי שְׁמַעוֹן, יְאוּת הוּא, דְּשְׁרִית מְלָה, וְסַתְמַת, אִימָא. (ס"א נִסְתַּמַּת אִמָּא) אֲמַר, בְּגִין דְּחַמֵּינָא בְּסַפְרָא דְּחַנּוּף

מְלָה, וְאוֹלִיפְנָא. אָמַר, אֵימָא הֵהִיא מְלָה דְחִמִּית וְשִׁמְעֵת. אָמַר
כֹּלָא חַד מְלָה, קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא אָמַר דָּא, בְּאִתִּי לְגַנְי, בְּגִין דְכֹל
קְרַבְנִין דְעֵלְמָא פִד סְלִקִין, כִּלְהוּ עֵיילִין לְגוּ גְנִתָּא דְעַדְן בְּקַדְמִיתָא,
רְזָא דְכְנֶסֶת יִשְׂרָאֵל. וְהֵיאֵךְ בְּקַדְמִיתָא וְשִׁירוּתָא דְקְרַבְנָא, בְּשַׁעֲתָא
דְבַר נֶשׁ אוּדֵי חֲטָאוֹי עֲלָה, וְנִכְסוּ וּזְרִיקוּ דְדַמְיָה עַל מְדַבְחָא.
הַשְׁתָּא אֵית לְאֶסְתְּפֵלָא, הֵיאֵךְ אֵינּוֹן רוּחִין קַדִּישִׁין אֲתֵהֲנוּן מֵהַאי.
וּמֵאֵי טַעְמָא דְקְרַבְנָא דְבִהֶמָּה, וְהָא יִתִּיר הוּוּ סְגִיָּא, לְתַבְרָא בְר נֶשׁ
הֵהוּא רוּחָא, וּלְאֶתְבָּא בְּתִיּוּבְתָא מֵאֵי טַעְמָא נִכְסוּ דְבִהֶמָּה,
וּלְאוּקְדָא לִיה בְּנוּרָא דְמְדַבְחָא. אֲלָא רְזָא הוּא, בְּגִין דְאֵית בִּהֶמָּה
דְרַבִּיעָא עַל אֲלֶף טוּרִין, וְאֲלֶף טוּרִין אֲכַלְת בְּכֹל יוּמָא, וְכִלְהוּ
אֲקֵרוֹן בִּהֶמּוֹת בְּהַרְרֵי אֲלֶף. וְעַל דָּא תְּגִינּוּ, דְאֵית בְּעִירָא אֲכִיל
בְּעִירֵי. וּמִמָּה הוּוּ. מֵאֲשָׁא. וְכִלְהוּ לְחִיף לֹוֹן הֵהִיא בִּהֶמָּה בְּלַחִיכָא
חֲדָא, הֵדָּא הוּא דְכְּתִיב, כִּי יִי אֲלֶהֶיךָ אֵשׁ אֲכַלָּה הוּא אֵל קָנָא. וְכֹל
מֵיָא דִּירְדֵן, דְאֶמְלָא בְּשִׁית שְׁנִין, הִיא עֲבַדְת לִיה גְּמִיעָה חֲדָא, הֵדָּא
הוּא דְכְּתִיב, יִבְטַח כִּי יִגִּיחַ יִרְדֵן אֵל פִּיהוּ. סִתְרָא דְמְלָה, חֲמִירָא
דְכֹל הַנִּי, עֲקֵרָא וִיסוּדָא לְהַנִּי בְּעִירֵי דְלִתְפָּא. בְּגִין דְרוּחָא מְנַיִיהוּ
מִתְפָּשְׁטָא (ס"א דְרוּחֵי דְבְּעִירֵי מְנַיִיהוּ אֲתַפְשִׁטוּ) לְתַפָּא, וְאֲתַצְיִיר
הֵהוּא רוּחָא לְתַפָּא בְּבְעִירֵי. וְכַד חָב בְּר נֶשׁ, אֵיִתִּי בְּעִירָא
לְקְרַבְנָא, וְהֵהוּא רוּחָא דְבְּעִירָא דָּא, סְלִקָּא וְתַב לְאַתְרֵיהּ, וּמִתְפָּשֵׁט
הֵהוּא רוּחָא בְּכִלְהוּ. וְכֹל אֵינּוֹן דְּזִינָא דָּא, מִתְקַרְבִּין וְאֲתִינִין
וְאֲתֵהֲנִין מֵהֵהוּא חֲלָבָא וְדָמָא, דְהֵהוּא לְבוּשָׁא דְרוּחָא דָּא, דְהָא
מִסְטֵרָא דְלַהוֹן הוּוּ (בְּגִין) הֵהוּא רוּחָא (דְלַהוֹן). וְכִלְהוֹן אֲתֵהֲנוּ
וְאֲתֵנוּ, וְאֲתַעְבְּדוֹן סְנִיגוּרִין עַל הֵהוּא בְּר נֶשׁ. וְעָאֵל דְרֵךְ וְשֵׁט,
כְּמָה דְאֲתַמַּר. וּבְגִין כֶּף קְרַבְנָא מִן הַבִּהֶמָּה. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, בְּרִיךְ
בְּרִי לְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, עֲלֶיךָ אֲתַמַּר יִשְׁמַח אַבִּיךָ וְאִמֶּךָ וְתַגְל
יִוְלְדֶתְךָ. יִשְׁמַח אַבִּיךָ, דְלַעִילָא. וְאִמֶּךָ, דָּא כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל. וְתַגְל
יִוְלְדֶתְךָ, דָּא בְּרַתִּיהּ דְרַבִּי פְּנַחֶס בֶּן יְאִיר חֲסִידָא. אֲלַעְזָר בְּרִי
אֵימָא, הָא קוּרְבָנָא דְבִהֶמָּה, קְרַבְנָא דְעוֹפֵי מֵאֵי. דְכְּתִיב, וְאִם מִן

העוף עולה קרבנו. אמר ליה, לא חמינא, אבל אסתפלנא מהאי מלה דבהמה, מלה דעופי. ולא אימא, בגין דלא חמינא, ועד כען לא שמענא. אמר ליה אלעזר, יאות אמרת. אבל רזא דקרבינן סתרינן סגיאין תמן, ולא אתמסרו לגלאה, בר לזכאי קשוט, דרזא דמאריהון לא אתכפי מנייהו. סתרא דקרבינן, דא איהו סתרא, לאיננון מאנין (ס"א חיון) קדישין. ד' דיוקנין חקוקין בכסא, ודא איהו כורסיא ופרנסא דמלכא קדישא. פני שור. פני נשר. פני אריה. פני אדם. פני אדם דכליל לכלהו. וכל אנפין מסתפלין אלין לאלין, ואתפלילן אלין באלין, ומנייהו מתפשטן לכמה סטרין ורבון, עילא ותתא, דלית לון שיעורא ומנינא וחסבון. פני שור, אתפשט לבעירי רוחא מניה, לארבעה זיינין, ואתפלילן בחד, ואלין אינון, פרים, וכבשים, ועתודים, ועזים. ואלין קיימין לקרבנא. ובגין דמנהון הו, אינון חילין קדישין דמתפשטי מהווא פני שור, מתקרבין ליסודא דלהון, ואתהנון מהווא יסודא ולבושא דלהון. ואי לא דהו להו יסודא דהאי עלמא, לא מתקרבין תמן. כגוונא דהוי נייחא לשכינתא קדישא, מרוחיהון דצדיקייא, ואתקריבת לקבלא ריחא דהווא זכאה, ואתהנאת מניה, בגין דמנה הנה הווא ריח. פך אלין אתהנון מסטרא דיסודא דלהון, ואתהנון מהווא לבושא (ס"א דהא) ריח מלבושא (ס"א כך אלין מתהנון מהווא לבושא) דמתקרבו מסטרא דיסודא דלהון, דהא חלבא ודמא לבושא) דרוחא דלהון הנה. ובגין פך אתהנון מנייהו. פני נשר אתפשט לעופא ריח מניה. ונשר בתרין סטרין איהו. ורזא דא ועוף יעופף, תרין רוחין. ובגין פך אתפשט ונחמא (ס"א ונשר בתרין סטרין איהו. ימינא ושמאלא ורזא דא ועוף יעופף, ובגין כך תרין רוחי מתפשטו מניה ונחתו) מימינא ומשמאלא קרבנא דעופי. מפל סטר דכיא, לא אתקריב אלא יונה ותורים, דאינון בקשוט לזווגייהו, מכל שאר עופין. והם נרדפין, ולא רודפין. ומיהימנא

דא לְדָא, נוקבא לְבַר זוגו. ועל דא קרבנא מנייהו. ונחתי ומתקרבתי אינון רוחין קדישין, ואתהניין מיסודא ועקרא דלהון. ואי תימא, היך אתפשט זעיר מהאי יונה, או משפנינא דא, לכמה סטרין חזילין דלית לון שיעורא. או מן בעירא תדא אוף הכי. תא חזי. חד שרגא דקיק דליק, אתמלייא מגיה כל עלמא. תו אעא דקיק, אדליק לרבכא. עד הכא קרבנא מתרין סטרין דחקיקין בכסא. השתא אית למשאל, ד' דיוקנין אינון, דחקיקין בכסא, מאי טעמא לית קרבנין מאתרנין. אלא ודאי מפלהו אית קרבנא. אריה חקוק בכורסייא, בשעתא דקרבנא שלים, אריה נחית ועאל באשא, ואכיל ואתנהי מתמן. אדם חקוק בכורסייא, אדם עקרא דכלא, ומקריב תמן רוחיה ונשמתייה, ואדם עלאה אתהני מאדם תתאה, וכל זינא אתקריב לזיניה, ואתהני מגיה מדיליה ממש, ומיסודא דיליה. ואי תימא, הא אריה דלית ליה יסודא לתתא בכהו קרבנא. אריה כליל בכלהו, דהא לימינא הוי, ובגין כך אכיל בכלהו, וכל שאר לא אכלין (ס"א מניה) מזיניה, בגין דימינא הוא. הא כל ד' דיוקנין דחקיקין בכסא, מתקרבין לקרבנא, ובגין כך הוי קרבנא שלים. וכד אתהנון מעקרא ויסודא דלהון, כדין נחת רוח לאדלקא בוצינין עלאין. כהני ולינאי וישראלי, יתבי (ס"א אינון) יסודא ועקרא לאינון דרגין עלאין דלהון. וכל דרגא יתיב ליסודיה ד' דיוקנין דכורסייא בקדמיתא. כדארמן זינא לקבל זיניה, ומתקרבתי אינון בקדמיתא זינא לזיניה. פני שור כלהו פנים דמתפשטן לאינון זינין כדקארמן, כלהו מתקרבתי לעקרא ויסודא דלהון. פני גשר, כדארמן. פני אריה, כדארמן. פני אדם, דמקריב רוחיה ונשמתייה מתקריב לגבי אדם עלאה.

כהנא דמיחד שמה קדישא, מתקריב לגבי כהנא עלאה. ההוא דעאל לבית קדש הקדשים. ואתקריב דא, ואדליק בתקונייה בנהירו דאנפין (ס"א דאתוון), לקדמות כהנא דלתתא. לינאי די

מנגני בְּחֻדָּה, הוּא סְטָרָא דְלֵהוֹן חֲדַי, וְאַנְהִיר אֲנַפִּין. יִשְׂרָאֵל דְקָרִיב, (ס"א דקיימו) עַל קַרְבָּנָא בְּצִלוֹתָא, דְהָא צְלוֹתָא עַל פְּלָא הָהּ. אֲתַעַר לְגַבְיָהּ יִשְׂרָאֵל סְבָא (ס"א עֵילָא), סְתָמָא (ס"א חוּטמָא) קְדִישָׁא, וְאַנְהִיר אֲנַפִּין. כָּל זִינָא לְזִינְיָה, וְכָל מְלָה בְּתַר יְסוּדָא דִּילֵיהּ אֲזֵלָא וְאַתְעָרוּ דְרַגִּין תַּתְּאִין לְדְרַגִּין עֲלָאִין, וְאִף עַל גַּב דְכֻלְהוּ מִתְעָרִין, וְאַתְעָרוּ דְרַגִּין דְחֻקִּיקִין בְּכַסָּא, לְגַבֵּי דְרַגִּין דְאַרְעָא, יְסוּדָא דְלֵהוֹן. וְאַיְנוּן דְרַגִּין עֲלָאִין דְמִטְמָרְן, כְּלֵהוּ מִתְעָרִי וּמִתְקַרְבִּי לְסַעֲדָתָא, וּמִתְעַדְנִי. אָבֵל לִית רְשׁוּ לְחַד מְנִיָּהּ לְמִיכָל, לָא לְדְרַגִּי עֲלָאִי, וְלָא לְדְרַגִּי תַתְּאִי, וּלְמִתְהַנֵּי שׁוּם הֲנֵאָה, וְלָא לְאוּשִׁיט יָדָא בְּקַרְבָּנָא, עַד דְמִלְכָא עֲלָאָה אָכִיל וְאַתְהַנֵּי, וְיַהִיב לֹון רְשׁוּ. לְבַתַּר דְיַהִיב לֹון רְשׁוּ, כָּל חַד וְחַד אֲתַהַנֵּי וְאַכִּיל (כְּדָקָא יֵאוּת). וְהֵינֵי דְכְּתִיב, אָרִיתִי מוֹרֵי עִם בְּשָׁמִי, אֲלִין אֵינֹון דְרַגִּין עֲלָאִין. מוֹרֵי עִם בְּשָׁמִי, אָכִילִי וְאַתְהַנֵּי כְּדָקָא יֵאוּת. (ס"א דֵא דְרוּעָא יֵמִינָא, בִּירְכָא שְׂמֵאלָא). אָכִילִי יַעֲרִי עִם דְבָשִׁי, דָּא יַעֲקֹב בְּרַחֵל, דָּא אָכִילָה כְּדָקָא יֵאוּת. שְׁתִּיתִי יַיִן עִם חֵלְבִי, דָּא דְרוּעָא שְׂמֵאלָא, בְּיִרְכָא יֵמִינָא. הָא כְּלֵהוּ דְרַגִּין (ס"א קַרְבָּנִין) עֲלָאִין, דְאַתְהַנֵּי בְּהוּ מְלָכָא קְדִישָׁא בְּקַדְמִיתָא. וְדָא מִיכָלָא דִּילֵיהּ וְהֵנֵאָה דִּילֵיהּ. עַד הָכָא מִיכָלָא דְמִלְכָא עֲלָאָה בְּקַדְמִיתָא. מִכָּאן וְלַהֲלָאָה, יַהִיב רְשׁוּ לְד' דְיוֹקְנִין דְחֻקִּיקִין בְּכוּרְסֵיָא, וְלְכָל אֵינֹון דְמִתְפְּשִׁטֵּן מְנִיָּהּ, לְאַתְהַנֵּי וְלְמִיכָל. הָדָא הוּא דְכְּתִיב, אָכִלוּ רַעִים שְׁתוּ וְשָׁכְרוּ דוֹדִים, אָכִלוּ רַעִים, אֲלִין אֵינֹון אַרְבַּע דְיוֹקְנִין דְאַמְרֵן. שְׁתוּ וְשָׁכְרוּ דוֹדִים, כָּל אֵינֹון דְמִתְפְּשִׁטֵּי מְנִיָּהּ, וְכֻלְהוּ אָכִילִי וּמִתְפְּשִׁטֵּי, וְאַתְהַנֹּון כְּדָקָא יֵאוּת, וְאַנְהִירוּ אֲנַפִּין, וְעֲלָמִין כְּלֵהוּ בְּחֻדָּה, וְכָל חַד וְחַד, בֵּין דְרַגִּין עֲלָאִין, וּבֵין דְרַגִּין תַּתְּאִין, בִּיְסוּדָא דְלֵהוֹן מִתְקַרְבִּין וּמִתְהַנֵּין. דָּא אִיהוּ רְזָא וְסִתְרָא דְקַרְבָּנָא כְּדָקָא חֲזִי. אָתוּ רַבֵּי אֶלְעָזָר וּרְבִי אָבָא וְשָׂאֵר חַבְרַיָּא, וְאַשְׁתַּחֲוּוּ קַמֵּיהּ. אָמַר רַבֵּי אָבָא, אֲלֵמָלָא לָא אֲתַמְסֵר אֲוִרֵיתָא בְּטוּרָא דְסִינֵי, אֲלָא דְאָמַר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, הָא בְּרִי יוֹחָאִי אֲוִרֵיתָא וְסִתְרִין דִּילֵי, דֵּינִי

לְעֵלְמָא. ווי פד תסתלק מן עֵלְמָא. מן ינהיר בוֹצִינִין דְאֹרִיִּיתָא, כְּלָא יתחשף מההוא יומָא. דְהָא עַד דְיִיתִי מִלְפָּא מְשִׁיחָא, לָא לִיְהוּי דְרָא כְּדָרָא דָּא, דְרַבִּי שְׁמַעוֹן שְׂרִי בְּגוּיָהּ.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, עַל רְזָא דָּא, אָסִיר לִיָּה לְבַר נָשׁ לְטַעוּם כְּלוּם, עַד דְיִיכּוּל מִלְפָּא עֲלָאָה, וּמָה אִיְהוּ. צְלוּתָא. צְלוּתָא דְבַר נָשׁ, כְּגוּוּנָא דָּא, בְּקַדְמִיתָא, מְזַמְנִין לְדִיוקְנִין דְחֻקִּיקִין בְּכוּרְסִיָּא, עַל אֵינוֹן בְּרִיָּין, דְמִתְפַּשְׁטִי רוּחִין דְלַהוֹן, עַל עוֹפִי וּבְעִירִי, לְקַרְבָּנָא בְּרִיָּין דְרוּחָא דְלַהוֹן יְסוּדָא בְּהָאֵי עֵלְמָא מְנַיְיָהּ, וְהֵינּוּ מָה רַבּוּ מְעַשְׂיָךְ יְיָ, דְהָא בְּרִיָּין דְאִתְחַזְזִין לְקַרְבָּנָא רוּחָא דְלַהוֹן, מִתְפַּשְׁט עֲלֵייהוּ אַרְבַּע דִּיוקְנִין, מְזַמְנִין עַל קַרְבָּנִין אֲלִין. וְהֵינּוּ דְקֶאֱמֵרִין, וְהָאוּפְנִים וְחִיּוֹת הַקֶּדֶשׁ, וְכָל אֵינוֹן חַיִּילִין אַחֲרֵנִין דְקָא מִתְפַּשְׁטִי מְנַיְיָהּ. וּלְבַתֵּר כְּהֵנָּא רַבָּא דְקָא מְיִיחַד שְׁמָא קְדִישָׁא, הֵינּוּ אֲהַבַת עוֹלָם אֲהַבְתָּנוּ וְכוּ'. יְחוּדָא דְקָא מְיִיחַד, הֵינּוּ שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד. וּלְבַתֵּר לְיוֹאֵי, דְקָא מִתְעַרִי לְגוּוּנָא, הֵינּוּ וְהִיא אִם שְׁמוּעַ וְגו', הַשְׁמַרְוּ לָכֶם פֶּן יִפְתָּהּ וְגו'. דָּא נְגוּנָא דְלִיּוֹאֵי, בְּגִין לְאַסְתְּרָא סְתָרָא (ס"א לאתערא סטרא) דָּא, בְּקוּרְבָּנָא דָּא. וּלְבַתֵּר יִשְׂרָאֵל, דָּא אֲמַת וְיִצְיִיב וְנִכּוֹן, יִשְׂרָאֵל סְבָא דְקִיָּמָא עַל קַרְבָּנָא, (קרבנא עילאה הא דרגין) דְאִיְהִי י' דְרַגִּין עֲלָאִין פְּנִימָאִין דְכֻלָּא, קִיָּמָא עַל פְּתוּרָא. אָבַל לִית רְשׁוּ לְחַד מְנַיְיָהּ לְמִיכַל, וּלְאוּשִׁיט יְדָא לְקַרְבָּנָא, עַד דְמִלְפָּא עֲלָאָה אָכִיל. וְהֵינּוּ ג' רַאשׁוֹנוֹת, וְגו' אַחֲרוֹנוֹת. כִּינּוֹן דְאִיְהוּ אָכִיל, יְהִיב רְשׁוּ לְד' דִּיוקְנִין, וּלְכָל אֵינוֹן סְטָרִין דְמִתְפַּרְשֵׁן מְנַיְיָהּ, לְמִיכַל. כְּדִין אָדָם, דְאִיְהוּ דִּיוקְנָא דְכֻלִּיל כָּל שְׂאָר דִּיוקְנִין, מְאִיף וְנִפְּיִל עַל אֲנָפוּי, וּמְסִיר גְרַמִּיָּה וְרוּחִיָּה לְגַבִּי אָדָם דְלְעֵילָא, דְקִיָּמָא עַל אֵינוֹן דִּיוקְנִין, דְכֻלִּיל כָּל דִּיוקְנִין, לְאַתְעָרָא לִיָּה עֲלֵיהּ כְּדָקָא חֲזִי, וְהֵינּוּ אֲלִיף יְיָ נִפְשֵׁי אֲשָׁא, לְאַתְעָרָא (תלת) דִּיוקְנִין אַחֲרֵנִין, וְכָל אֵינוֹן דְמִתְפַּשְׁטִי מְנַיְיָהּ. (תהלה לדוד) וְהֵינּוּ יְבִיעוּ. יְרַנְּנוּ. יֵאמְרוּ. יְדַבְּרוּ. וְכֻלְהוּ אַכְלִין וְאַתְהַנְּיִין כָּל חַד וְחַד כְּדָקָא חֲזִי לִיָּה. מְכַאן וּלְהֵלָאָה לִימָא בַר נָשׁ

עאקו דיליה ביה (ס"א דלביה), הָדָא הוּא דְכְתִיב, יַעֲנֶה יְיָ בְיוֹם צָרָה. (עאקו) כְּעוֹבְרֵתָא דִּיתְבָּא בְּעָאקו, לְאַתְהַפְכָּא כְּלַהוֹן סְנִיגוֹרִין עֲלִיהָ דְבַר נָשׁ. וְעַל דָּא כְתִיב אֲשֶׁרֵי הָעַם שָׁפְכָה לוֹ וְגו'.

רבי שמעון הנה אדיל לטבריא, פָּגַע בֵּיה אֲלֵיהּ, אָמַר לִיה שְׁלֵמָא עֲלִיהָ דְמַר. אָמַר לִיה רַבִּי שְׁמַעוֹן, בְּמַאי קָא עָסִיק קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּרַקִּיעָא. אָמַר לִיה בְּקַרְבְּנוֹת עָסִיק, וְאָמַר מְלִין חֲדָתִין מְשַׁמֵּךְ, וּזְכָאָה אַנְתְּ, וְאַתִּינָא לְאַקְדָּמָא לָךְ שְׁלָם, וּמְלָה חֲדָא בְּעִינָא לְמִשְׁאֵל מְנַךְ, לְאַסְפָּמָא. בְּמַתִּיבְתָא דְרַקִּיעָא שְׁאֲלֵתָא שְׁאִילוּ, עֲלָמָא דְאַתִּי לִית בֵּיה אַכִּילָה וּשְׁתִּיָּה, וְהָא כְתִיב בְּאַתִּי לְגַנְי אַחוּתִי כְלָה וְגו', אַכְלֵתִי יַעֲרִי עִם דְבָשִׁי וְגו'. מֵאן דְלִית בֵּיה אַכִּילָה וּשְׁתִּיָּה, אִיהוּ אָמַר אַכְלֵתִי יַעֲרִי עִם דְבָשִׁי שְׁתִּיתִי יַיְנִי עִם חֲלָבִי. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מַאי קָא אַתִּיב לוֹן. אָמַר לִיה, אָמַר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, הָא בַר יוֹחָאי יִימָא. וְאַתִּינָא לְמִשְׁאֵל מְנַךְ. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, כְּמָה חֲבִיבוּ חַבְבֵי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְכַנְסֵת יִשְׂרָאֵל, וּמִסְגִּיאוֹ דְרַחֲמֵי דְרַחֲמִים לָהּ, שְׁנֵי עוֹבְדוּי מְמַה דְהוּא עֲבִיד. דְאַף עַל גַּב דְלָאוּ אוֹרְחוּי בְּמִיכָלָא וּמִשְׁתַּיָּיא, בְּגִין רַחֲמֵימוֹתָא, אַכִּיל וּשְׁתָּה. הוּאִיל וְאַתִּי לְגַבְהָ, עֲבִיד רְעוּתָהּ. כְּלָה עֵיילת לחופה, וּבְעַת לְמִיכַל, לִית דִּין דִּיִּיכוֹל חֲתָנָה בְּהַדְּהָ, אַף עַל גַּב דְלָאוּ אַרְחֵיהָ לְמַעַבְדֵי חֲכִי. הָדָא הוּא דְכְתִיב בְּאַתִּי לְגַנְי אַחוּתִי כְלָה. הוּאִיל וְאַתִּינָא לְגַבְהָ, וּלְמִיעַל בְּהַדְּהָ לְחוּפָה, אַכְלֵתִי יַעֲרִי עִם דְבָשִׁי וְגו'. וְיִלְפִינָן מְדוּד, דְזַמִּין לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְשְׁנֵי עוֹבְדוּי מְמַה דְאַרְחוּי דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא קַבִּיל וְעֲבִיד רְעוּתֵיהּ. זַמִּין לְמַלְכָּא וּמִטְרוּנִיתָא בְּהַדְּהָ, הָדָא הוּא דְכְתִיב, קוּמָה יְיָ לְמַנְחֵתָךְ אֶתָּה וְאַרְוֹן עוֹנֶךָ. מַלְכָּא וּמִטְרוּנִיתָא כְּחֲדָא, בְּגִין דְלָא לְאַפְרָשָׁא לוֹן, שְׁנֵי מְאֲנִין, וְשְׁנֵי עוֹבְדִין דְמַלְכָּא. הָדָא הוּא דְכְתִיב, כְּהִנְיָךְ יִלְבָּשׁוּ צֹדֵק וְחִסְדִּיךָ יִרְנְנוּ בְּעַבּוּר דְוֹד וְגו', כְּהִנְיָךְ יִלְבָּשׁוּ צֹדֵק, לוֹיִיךְ מְבַעֵי לִיה, דְהָא צֹדֵק מִסְטְרָא דְלִינְאֵי אִיהוּ. וְחִסְדִּיךָ יִרְנְנוּ, לוֹיִיךְ יִרְנְנוּ מְבַעֵי לִיה, דְהָא רְנָה

וְזָמְרָה בְּלִינָאֵי נִינְהוּ, וְאִיהוּ שְׁנֵי וְאָמַר, כְּהִנְיָךְ וְחִסְיָדִיךְ, דְּאִינוּן
 מְסֻטְרָא דִּימִינָא. אָמַר לִיה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּוֹד לָאו אֹרַח דִּילִי
 הָכִי. אָמַר דְּוֹד, בְּעֵבוֹר דְּוֹד עֲבָדְךָ אֵל תֵּשֵׁב פְּנֵי מְשִׁיחֶךָ. תְּקוּנָא
 דְּאָנָּא תְּקִינָת, לָא תִּשְׁנָה לִיה. אָמַר לִיה, דְּוֹד, הוּאִיל וְזָמִינָת לִי,
 אִית לִי לְמַעְבַּד רְעוּתְךָ, וְלָאו רְעוּתִי. וְיִלְפִינָן מֵהָאֵי, אֹרַחָא
 דְּעֻלְמָא, דְּמֵאֵן דְּמוֹמֵן לְאַחְרָא, הֵהוּא דְּאִתִּי לְגַבִּיה, אִית לִיה
 לְמַעְבַּד רְעוּתִיה, אִף עַל גַּב דְּלָאו אֹרַחִיה בְּכַךְ. כִּף וְיִקַּח מֵאַבְנֵי
 הַמִּקְוֹם וְגו', הוּאִיל וְאִתָּא חֲתָן לְגַבִּי כְּלָה, אִף עַל גַּב דְּלָאו
 אֹרַחִיה לְמִשְׁכַּב. אֲלָא בְּכָרִים וּכְסוּתוֹת, וְאִיהִי יְהֻבָּה לִיה אָבְנִין
 לְמִשְׁכַּב, כְּלָא יְקַבֵּל בְּרְעוּתָא דְּלִבָּא. הִדָּא הוּא דְּכִתִּיב, וְיִשְׁכַּב
 בְּמִקְוֹם הַהוּא, עַל אִינוּן אָבְנִין, אִף עַל גַּב דְּלָאו אֹרַחִיה בְּכַךְ. אוּף
 נְמִי הָכָא, אֲכַלְתִּי יַעֲרִי עִם דְּבָשִׁי אִף עַל גַּב דְּלָאו אֹרַחִי בְּכַךְ, בְּגִין
 רְחִימוּ דְּכֻלָּה. וְעַם כָּל דָּא בְּבֵיתָא דְּכֻלָּה וְלָא בְּאַתְרֵי אַחְרָא.
 בְּאַתְרֵיהּ לָא אָכִיל וְלָא שָׁתִי, בְּאַתְרֵי דִּילָה אָכִיל וְשָׁתִי. הִדָּא הוּא
 דְּכִתִּיב, בְּאִתִּי לְגַנְי. מְלָאכִין דְּשֻׁדְר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאַבְרָהָם,
 לָא אֲכָלוּ וְלָא שָׁתוּ בְּאַתְרֵיהּ, בְּגִין אַבְרָהָם אֲכָלוּ וְשָׁתוּ. אָמַר לִיה,
 רַבִּי. חֲיִיךְ, מְלָה דָּא בְּעֵי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמִימַר, וּבְגִין דְּלָא
 לְמַחְזֵק טִיבוּ לְגַרְמִיה, קָמִי כְּנֻסַת יִשְׂרָאֵל, סְלִיק מְלָה לְגַרְמֶךָ.
 וְכַּאֲה אֲנָתְ בְּעֻלְמָא, דְּמֵאֲרַךְ מִשְׁתַּבַּח בְּךָ לְעִילָא. וְעֻלְךָ כְּתִיב, צְדִיק
 מוֹשֵׁל יִרְאֵת אֱלֹהִים.

אֵת קַרְבְּנֵי לְחָמִי לְאִשֵּׁי וְגו', רַבִּי יוֹדָאֵי אָמַר, בְּקַרְבְּנָא אִית עֶשֶׂן,
 וְאִית רִיחַ, וְאִית נִיחַח. עֶשֶׂן: אִינוּן מְאָרִי דְּרוּגְזָא. דְּכִתִּיב, כִּי אֲז
 יַעֲשֶׂן אִף יֵי. אִינוּן אַתְהֶנוּן מְעֶשֶׂן. וְעֶשֶׂן רוּגְזָא, בְּחוּטְמָא אִיהוּ.
 רִיחַ: אִינוּן דְּאֶקְרוּן תְּפוּחִין. אָמַר רַבִּי אַבְא, כְּתוּבִים. הִדָּא הוּא
 דְּכִתִּיב, וְרִיחַ אֲפִיךָ כְּתוּבִים. אֵת הַכֶּכֶשׁ אֶחָד תַּעֲשֶׂה בַּבֶּקֶר. מֵאֵי
 בַּבֶּקֶר. דָּא בַּקֶּר דְּאַבְרָהָם. דְּכִתִּיב, וְיִשְׁכַּם אַבְרָהָם בַּבֶּקֶר. מְנַלְן
 דְּהָאֵי בַּקֶּר דְּאַבְרָהָם הוּא. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, מֵהָכָא, הַבֶּקֶר אֹר.
 בַּקֶּר אֹר לָא כְּתִיב, אֲלָא הַבֶּקֶר אֹר, וְדָא אֹר קַדְמָאָה, דְּכָרָא

קודשא בריהו הוא בעובדא דבראשית, ועל דא תעשה בבקר, בבקר דאשתמודעא. ולקבל בקר דאברהם, אתקריב קרבנא דא. קרבן דבין הערבים, דא יצחק, ולקבל ערב דיצחק אתקריב. מנלן. דכתיב, ויצא יצחק לשוח בשדה לפנות ערב. וערב דיצחק הוא, והא אוקימנא.

בלולה בשמן כתיב, בשמן, בההוא שמן דנגיד ונפיק מלעילא. אמר רבי שמעון, יאות אמרת. אבל מאי כתיב. אלא רזא עלאה איהו. דכיון דאיהו שמן, מאי כתיב. אלא רמז הוא דקא רמיז לשמשא בנוקבא, לאנגדא לגבה שמן כתיב פדקא יאות לה, לא הוי אלא כתיב (ס"א אלא רזא עלאה הוא, דקא רמיז לאנגדא לגבה שמן כתיב כדקא יאות לה), לאפקא מזיתים, דאינון שייפין דגופא, ולאמשכא ההוא נגידו מלעילא, בכל שייפא ושייפא. (לא הוי אלא כתיב) וצדיק איהו דכתיב כתישין, ואפיק מכל אינון שייפין עלאין, דאינון זיתין קדישין, משח רבו בתיאובתא שלים, לגבי נוקביה. ואי לא כתיב, לא יפוק ההוא משחא, אלא בלא תיאובתא דשייפין, וההוא נגידו, לא אתהגי מניה נוקבא, ולא הוי כדקא יאות, עד דתהא בלולה מניה מכל שייפין. ועל דא בלולה בשמן כתיב, לאתהנאה ולאנתנא מניה. אמר רעיא מהימנא, בוצינא קדישא, כמה מתיקין מילך, ודאי אתמר הכא, בלולה בשמן כתיב. ואתמר התם, באורייתא דבעל פה, בלולה במקרא, במשנה, בתלמוד. ועוד אית רזא תננינא, בלולה בשמן כתיב. ודאי לאו אורייתא איהי בלולה. אלא למאן דסביל כמה מכתשין בגינה. כמה דאוקמוה מארי מתנייתין, דלית אורייתא מתקיימת, אלא במי שממית גרמיה עלה. ועוד אמרו, בזמן שאפה מכתת רגליך ממדינה למדינה, תזכה לראות פני שכניה. ועוד בלולה בשמן כתיב, דא הוא דמקיים פת במלח תאכל, ומים במשורה תשתה. ועוד בלולה בשמן כתיב, הך הוא דכתיב, והוא מחולל מפשעינו מדוכא מעונותינו. ועוד בלולה בשמן כתיב, דא צדיק

חי עלמין, דנגיד טפין קדישין, דאינון פירוין פזיתים, ממוחא עלאה, דאינון חד עשרון לקבל י'. ושני עשרונים, י' י'. ושלשה עשרונים לפר, י' י' י'. ואינון עשרון לכבש, וב' עשרונים לאיל, ושלשה עשרונים לפר. ורזא דמלה אמרו בתעניות, אין טפה יורדת מלמעלה, שאין עולין כנגדה טפיים. ואינון ברזא דא ג ורמיוו דילהון לקבל תלת מוחין. חד מוח הזפרון. תנינא מוח המחשבה. תליתאה מוח הדמיון. הדמיון והזפרון סלקין מן לבא המחשבת נחתא על לבא ומקבלין לה עליהו פמלפא בגין דהאי אדם דאיהו מחשבה דרכיב ושלטי על חיוא תליתאה ונחית עלה לגבי תרין חיוון ופתחין גדפיהו לקבלא לה כגון חולם על צירי אתעביד סגולתא ודא פתר עליון על חכמה ובינה. עשרון ושני עשרונים, רמיזין לתלת חיון דמרכבתא עלאה. דאינון: גדולה, גבורה, תפארת. שלשה עשרונים, רמיזין: לנצח, הוד, יסוד. מרכבת המשנה. רביעית ההין: דא מלכות קדישא, ה' רביעאה מן שם ידו"ד. דאיהו ארבע אנפי אדם.

רביעית ההין, רגלא רביעאה לכרסויא עלאה, ואיהו עולה תמיד לגביה בכל יומא ויומא, עד מחשבתא עלאה, דלית לה סוף. ובגין דא, עולה קא אתיא על הרהור הלב.

ובחבורא קדמאה אמר, רעיא מהימנא, ההיא תגא דורקא, איהי יוד, רביעית. אוף הכי בחיה דשמה אדם, דארבע אנפין דיליה דאינון ידו"ד, מקף שופר הולך סגולתא. תלת חיון, דאינון תריסר שבטין. **ובחבורא קדמאה**, עולת תמיד, איהי רגל רביעאה לכרסויא עלאה, דא עולה תמיד בכל יום, מאינון יומין שית דבראשית. בשבת על חד תרין, בגין דיתוסף בה נהירו ושלמיא פדקא נאות, וקא אתמר.

אמר רעיא מהימנא, מלכו. בשית ספירן איהי עולה תמיד לגבי ו', דאחיד בהון. בן ז'ה, גניז בבינה. ובאן ספירה מאינון שית סליקת לגביה. ביומא תליתאה, דאקרי תפארת. דביום השבת

אתוסף עמיה נפש יתירה, דאיהי בינה. ה' עלאה. י' אות בשבת, חכמה עלאה. מלך מעוטר בכתר, ובגין דא, בתפלת מוסף פתר יתנו לך.

ובראשי חדשיכם, וכי כמה רישין אית לה לסיהרא. אלא אינון תרין נקודין, כגוונא דא נקודה תתאה סיהרא, תרין רישין דילה, תרין נקודין דאינון עלה, סגול. בקדמיתא הוה פתר עלי תרי מלכין כגוונא דא, והות סגולתא. ולבתר דאמרת אי אפשר לשני מלכים להשתמש בכתר אחד, אמר ליה הקדוש ברוך הוא, לכי ומעטי את עצמך. ונחיתת לרגלוי דתרין מלכים, כגוונא דא והינון סגול, מה דהות סגולתא, אתהדרת סגול. ורזא דמלה, לקבל תרין נקודין, דאינון תרין מלכים, קא רמיו פרים בני בקר שנים, ולקבל נקודה עטרה על רשייהו, אמר, ואיל אחד, כמו פתר אחד. בתר דאמרת אי אפשר לשני מלכים שישתמשו בכתר אחד, אזעירת גרמה אוף הכי, ושעיר עזים אחד לחטאת. איל דיצחק, אתהדר שעיר. אתהפך מרחמי לדינא, ואתזעיר. ובגין דא שעיר עזים אחד לחטאת, ולא אמר לעולה, למחוי פתר. ומנלן דאית ירידה בחטאת, שנאמר וירד מעשות החטאת. ואמאי שפף עולה עם חטאת בפרידה. אלא לאולפא, דעולה הות בקדמיתא מדת הרחמים, ולבתר אתהפכת לדינא בפרידה, ואתקריאת חטאת, וכלא חד. ובגין דא, הביאו עלי פפרה, עלי הות סיהרא פתר ודאי, כגוונא דא ולבתר אתמעישת, ונחתת לרגלין דיליה, כגוונא דא ובזמנא דא הביאו עלי פפרה, איתמר בה, היא העולה, סליקת מרגלוי. דאתמר בה, והארץ הדום רגלי. למימר בה, השמים כסאי. והאי איהו רזא, צדיק מושל יראת אלהים. דמהפך דינא לרחמי. ורזא דמלה, אבן מאסו הבונים היתה לראש פנה. כגוונא דא, דוד"י. ידוד. ועוד, כבש א' ושני כבשים בני שנה תמימים, לקבל תלת ספירן. שבעה כבשים בני שנה, לקבל שבע ספירן. שבעה כבשים, אינון ז' יומין דסיהרא. בני שנה, בנוי דסיהרא,

דאקרי שנה. דאיהי תדא מאינון שנים קדמוניות. וּבְרֵאשֵׁי
 תְּדַשִּׁיכֶם וְגו'. וכי כמה ראשין אינון לסיהרא. וְהָא לִית רִישָׁא
 לסיהרא, אלא שמשא, דאיהו רישא לגבה. אלא ראשי תרין בכל
 ירחא וירחא. ואינון יעקב ויוסף, דמתחדתי על סיהרא. ועל דא
 בעו לחדתא לה. פרים בני בקר שנים, אלן אינון דאמרה סיהרא,
 דהיה ישמשון בה פחדא, ואזעירת גרמה תחותיהו. ואיל אַחַד,
 דא איל דיצחק. וכי אברהם לאן אזיל. אלא בגין דאתער תמן
 עשו, אתפניש אברהם, דלא יחמי ליה, ומאן איהו שעיר דראש
 חדש. ובגין דזמין לאתערא תמן עשו דאיהו שעיר אתפניש
 אברהם, ולא אשתכח תמן, יצחק, אשתכח תמן, דרחימו דיליה
 לגביה, פתמרא על דורדייה. יעקב אשתכח תמן, לתברא אנפוי.
 יוסף דאיהו שור (ס"א שטן) דיליה, לגבי רחל.

אמר רעיא מהימנא, ודאי בני שנה אתקריאו על שם חמה, (נ"א
 מלכות) אימא קדישא, דאתמר בה פני משה כפני חמה. (ס"א
 סיהרא דאקרי שנה דאית בה שני"ה יומין, כחושבן) שנה אית בה
 שס"ה יומין, פחושבן שס"ה לא תעשה. ואיהו על דא לשמאלא.
 אימא עלאה, סיהרא בימינא. אסורה ברתא לאבא דאיהו לימינא
 חסד. ואיהי פלילא מרמ"ח פקודין. אשתכח ו' עם אימא
 לשמאלא. ברתא עם אבא לימינא דחסד. (ואיהי כלילא מרמ"ח
 פקודין. אשתכח ו' עם אימא, ברתא עם אבא לימינא) ורזא
 דמלה, בחכמה יסד ארץ. חכמה אבא. ארץ ברתא. כונן שמים
 דאיהו ברא, עם אימא דאיהו תבונה, והאי איהו ידד"ו, הנויות
 באמצע. ועוד ושעיר עזים אַחַד, תרין שעירין אינון, דאתמר
 עליהו ולקח את שני השעירים וגו' גורל אַחַד ליי' וגורל אַחַד
 לעזאזל. שעיר ליי', בגין מיעוט סיהרא, ואיהו שעיר אַחַד לידן"ד
 לחטאת. אַחַד: מסטרא דיחודא. אבל שעיר דעזאזל, לא פתיב
 ביה אַחַד, לא קרבן, ולא אשה, ולא עולה. אלא ושלח ביד איש
 עתי המדברה. ושלח, פדאמר יעקב מנחה היא שלוחה לאדני

לְעֵשׂוֹ. אוֹף הָכִי שׁוֹחַד, לְתַבְרָא רוּגְזָא דְסַמְאֵ"ל, דְּלֵא יִתְקַרֵּיב
 לְמַקְדָּשָׁא לְקַטְרָגָא. לְכַלְבָּא דְאִיהוּ רַעֲב, וּמֵאן דְּבַעֵי דְלֵא נְשִׂיף
 לִיה, זְהִיב לִיה בְּשַׂרָא לְמִיכַל, אוּ נְהֻמָּא, וְיִשְׁקִי לִיה מִיָּא. וְרִזָּא
 דְּמִלְהָ, אִם רַעֲב שׁוֹנְאָךְ הָאֲכִילְהוּ לְחִם וְגו'. וּבְדָא יִתְהַדֵּר רְחִימוּ
 דְּבַר נֶשׁ, דְּלֵא דִּי דְלֵא נְשִׂיף לִיה בְּכַמָּה יִסּוּרִין, אֶלָּא אֲתַהֲדֵר
 לְמַהּוּי לִיה סְנִיגוּרָא, וְאֲתַהֲדֵר רְחִימוּי. וְאַמַּאי הוּוּ שְׁלַחִין לִיה בְּנֵד
 אִישׁ עֲתִי, פְּגִים. בְּגִין דְּסַטְרִין אַחַרְנִין כְּלַהּוּ מְאִרִי מוּמִין,
 וְאֲתַקְרִיאוּ שְׁעִירִים, דְּכַתִּיב, וּשְׁעִירִים יִרְקְדוּ שָׁם. וְאֲתַמַּר בְּהוּן,
 וְלֹא יִזְבְּחוּ עוֹד אֶת זִבְחֵיהֶם לְשְׁעִירִים. דְּעֲלִיְהוּ אֲתַמַּר, יִזְבְּחוּ
 לְשָׂדִים לֹא אֱלוֹהִים. וּבְשְׁעִיר דָּא, אֲתַפְרֵשׁ מִכְּלָא, וְנוֹשָׂא כָּל חוּבִין
 דִּישְׂרָאֵל עָלֶיהָ, כְּמָה דְּאֵת אָמַר, וְנִשְׂא הַשְּׁעִיר עָלָיו אֶת כָּל
 עֲוֹנוֹתָם. וְעוֹד, בְּתַר דְּנִטִּיל אִיהוּ וְנִשְׂא. קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא נוֹשָׂא
 עוֹן. מֵאִי בִין נוֹשָׂא לְנִשְׂא. נִשְׂא: מְטוּלָא. נוֹשָׂא: סְלִיקוּ דְּמִטוּלָא.
 וּשְׁלֵשָׁה עֶשְׂרוֹנִים, תְּלַת דְּרָגִין קַדְמָאִין דִּילְהָ, דְּכָל חַד וְחַד עֶשְׂרִי,
 כְּגוֹנוּנָא דְּלַעֲיָלָא עֶשְׂרוֹנִים, חַד מַעֲשָׂרָה. וּשְׁעִיר חֲטָאת אֶחָד, אָמַאי
 אֶקְרִי חֲטָאת. בְּגִין דְּאִיהוּ חֲטָאת, וּמִסְטַרָא דְּחֲטָאת הוּא. אָמַר רַבִּי
 אֶלְעָזָר, וְהָא כְּתִיב לִי. אֶלָּא לִי אֲתַקְרִיב וְדָאִי, דְּכַתִּיב לְכַפֵּר.
 לְתַבְרָא אֲנַפִּין, וְכֹלָא יִתְקַרֵּיב לְמַקְדָּשָׁא, אֶלָּא יְהִיב חוּלְקָא חֲדָא
 לְסַמְאֵל, וְאֲכִיל לִיה, וְלֹא אֶחִיד בְּשַׂרָא קַרְבְּנִין. וְדָא אִיהוּ לְחוּדֵיהָ,
 דְּלֵא אֲשַׁתַּפֵּף אַחַרָא עֲמִיהָ לְמִיכַל בֵּיה. אִיהוּ אֲתַהֲנִי בְּגוּ סְעוּדָתָא
 דְּמִלְכָא בְּחוּלְקָא דָּא, וְעַל דָּא חֲדִי, וְאֲתַפְרֵשׁ מִישְׂרָאֵל, וְלֹא
 מְקַטְרָגָא עָלֵיהּ. וְאִי לֹא דְהוּהָ מִיעוּטָא דְּסִיְהָרָא, לֹא הוּוּ יְהִיב
 לִיה בְּסְעוּדָתָא דְּמִלְכָא כְּלוּם. וְכִי בְּמִיעוּטָא דְּסִיְהָרָא מֵאִי קָא
 עֲבִיד. אֶלָּא בְּגִין דְּקָרִיב וְנִיֵּק, וְנִטִּיל חִילָא לְעֲמִיהָ, מְגוּ סְטַר
 שְׁמָאֵלָא דְּסִיְהָרָא, וְאֲתַתְּקַף בֵּיה. וּבְשְׁעִיר דָּא אֲתַפְרֵשׁ מִכְּלָא,
 וְאֲתַהֲנִי בְּהָאִי. וּבְגִין דְּקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא אֲזַעִיר לָהּ לְסִיְהָרָא,
 מְקַרְבִּין לִיה לְהָאִי שְׁעִיר, בְּגִין דִּיתַפְרֵשׁ מִנָּה, וְלֹא יִתְקַרֵּיב
 לְמַקְדָּשָׁא. וְעַל דָּא תְּנִינָן, הִבִּיאוּ עָלֵי כַּפְרָה. עָלֵי: בְּגִינִי, דְּאֲזַעִירַת

לָהּ, בְּגִין סִבַּת דִּילֵי אֲתוֹן צְרִיכִין דָּא.
 וּבְרֵאשֵׁי חֲדָשִׁיכֶם, אֵינּוֹן יַעֲקֹב וַיֹּסֶף. אֱלֹהֵי תוֹלְדוֹת יַעֲקֹב יוֹסֵף,
 דְּמַחֲדָּתֵי עַל סִיְהָרָא. אֲשַׁפְחֵנָּא בְּסַפְרָא דְחֲנוּף דְאָמַר, כְּמָה דְבְרֵאשֵׁי
 חֲדָשׁ, דְאֲתַדְפִּיאֵת סִיְהָרָא לְאֲתַקְרָבָא בְּבַעֲלָהּ, אֲצַטְרִיף לְמִיָּהֵב
 לְסַטְרָא אַחְרָא חוּלְקָא חֲדָא, בְּהֵהוּא זִינָא דִילָהּ. אוּף הָכִי נְמִי
 אֲצַטְרִיכֵת לְאֲתַתָּא, בְּשַׁעֲתָא דְאֲתַדְפִּיאֵת לְאֲתַקְרָבָא בְּבַעֲלָהּ,
 לְמִיָּהֵב חוּלְקָא חֲדָא לְסַטְרָא אַחְרָא, בְּהֵהוּא זִינָא דִילָהּ. וּמֵאֵן
 אִיְהוּ. הֵהוּא חוּלְקָא טוּפְרָהָא בְּטַנוּפָא דְלַהוּן. וּזְעִיר מְרִישׁ
 דְשַׁעֲרָא, בְּגִין דְבַעֲי לְאֲסַרְקָא רִישָׁא, וּלְאֲכַרְכָּא לֹון דָּא בְדָא, וְלֹא
 יִזִּיל אֲבַתְרָה הֵהוּא סַטְרָא בִישָׁא, לְאֲבֹאֲשָׁא לָהּ, וְאֲתַפְרֵשׁ מִנָּה בְּכַל
 סַטְרִין. וּמָה תַעֲבִיד, מֵהֵהוּא שַׁעֲרָא וְטוּפְרִין. לְבַתֵּר דְתַכְרִיף לֹון
 כַּחֲדָא, אֲצַטְרִיף לְאֲנַחָא לֹון בְּאַתֵּר דְלֹא עֲבָרִין תַּמָּן בְּנֵי נְשָׂא, אוּ
 בְּגוֹ חוּרִין תַּתְּאִין דְחַצְרָא, וְתַגְנִיז לֹון תַּמָּן. וְעוּד וּבְרֵאשֵׁי חֲדָשִׁיכֶם
 אֲמַרוּ רַבְּנֵי דְמַתְּנִיתִין, דְכַד הוּוּ מְקַדְשִׁין יַרְחִין עַל פִּי בֵית דִין, הוּוּ
 מְשִׁאִין מְשׁוֹאוֹת בְּרֵאשֵׁי הַקְּרִים, וְהוּוּ אֲמַרִין כְּזֵה רֵאָה וְקַדְשׁ.
 לְזַמְנִין סִיְהָרָא הֵוֹת כְּגוּוֹנָא דָּא הֵוֹת מְסַתְּפֵלָא לְעֵילָא בְּקַרְנָא.
 וּלְזַמְנִין מְסַתְּפֵלָא לְתַתָּא כְּגוּוֹנָא דָּא לְזַמְנִין מְסַתְּפֵלָא לְמַזְרַח
 כְּגוּוֹנָא דָּא כ לְזַמְנִין לְמַעַרְב כְּגוּוֹנָא דָּא לְזַמְנִין לְדְרוֹם וּלְזַמְנִין
 לְצַפּוֹן וְהֵאֵי אִיְהוּ כ אֲסַתְּפֵלוּתָהּ דִילָהּ לְשִׁית סַטְרִין דְכֻלִּיל לֹון
 תַּפְּאָרַת דְאִיְהוּ ו' גְּדוּלָה גְבוּרָה תַּפְּאָרַת. נְצַח הוּד יְסוּד. נְקוּדָא
 דְנִגִּיד עֲלֵיהּ מְלָגוּ, הִיא חֲכָמָה. וְהֵהִיא חוּט דְאֲסַחַר עֲלָהּ, אִיְהוּ
 כְּתֵר. וְהֵהִיא נְקוּדָא אִיְהוּ לְזַמְנִין עֲטָרָה, וּלְזַמְנִין כְּסָא, לְמִיתַב
 עֲלֵיהּ, לְזַמְנִין שְׂרַפְרָף לְהַדוּם רְגֵלִיו. וְאֲמַאי אֲתַקְרִיאֵת לְבָנָה. עַל
 שֵׁם לְבוּן הַחֲלָכָה, דְאִיְהִי מְלָגוּ, כָּל כְּבוּדָה בַת מְלָךְ פְּנִימָה.
 וּבְאֲשָׁא דְבִינָה דְנַחֲתֵת עֲלָהּ אִיְהִי מַחְלַבְנַת. וְרֹזָא דְמֵלָהּ, אִם יְהִי
 חֲטָאִיכֶם כְּשֵׁנִים כְּשֵׁלֵג יִלְבִּינוּ. וּמֵאֵי דְהֵוֹת אֲדוּנֵי דִינָא, סוּמְקָא
 בְּגָבוּרָה, דְתַמָּן בִּינָה. אֲתַלְבְּנַת מְסַטְרָא דְחֲסֵד, דְתַמָּן חֲכָמָה,
 וְאֲתַהֲדַרַת יְדוּד. וּמָה גְרִים לְאֲתַהֲפֵכָא מְדִינָא לְרַחֲמֵי צְדִיקִים

גמורים דסיקרא מסטרא דעץ הדעת טוב ורע, איהי קליפא דיליה חשווא, אם בהרת שחורה, היא יצר הרע, שפחה. ושפלה איננה והיא כהה, ולית לה מדילה, אלא ההוא חוט דנהיר בה, דאיהו לנה לה בליליא, דאיהי גלותא. ואתעבר מנה ביממא, דאיהו עלמא דאתי, דביה וזרחה לכם יראי שמי שמש צדקה ומרפא בכנפיה. אבל סיקרא דעץ החיים, שהיא נקודה דלגו מנה, איהי כמבועא דלית ליה פסק, דכתיב בה, וכמוצא מים אשר לא יכזבו מימיו. ואתקריאת אילת אהבים מסטרא דחסד, דהיינו אהבת עולם אהבתיך על פן משכתיך חסד. ותגין קרנין אית לה מן נהורא, כגונא דא לזמנין האחת גבוה מן השנית כגונא דא: לזמנין קרנין אינון שוין.

אמר רעיא מהימנא, בההוא זמנא, אלין מארי מתניתין מארי חכמתא עלאה, מארי קבלה, מארי רזי תורה, שעמא דחיקת לון. והאי איהו דאמר כאיל תערוג על אפיקי מים, דאינון אפיקי מים דאורייתא לגבי שכינתא. ולית תורה, אלא עמודא דאמצעייתא. דיהוון אלין אפיקי מים, בצערא ביגונא בעניותא, ואלין אינון חבלים צירין דיולדה, דאיהי שכינתא, דאתמר בה, ותגל יולדתך. ובאינון חבלים, תהא בצערא דלהוון. ובאינון חבלים דצנוחת בהוון, אתערת שבעין סנהדרין דלעילא, עד דיתער קול דילה עד זהו"ה, ומיד קול יי' יחולל אילות, דאינון מארי מתניתין, בתולות אחריה רעותיה, פלהוון זהוון לון חיל פיולדה ממש, בדחקין, דדחקא לון שעמא, בכמה נשיכין דיצר הרע, דחויא דנשיך לון בכמה דחקין. בההוא זמנא אתפתחת לאולדא משיחא, בגין חבלים ודחקים דצדיקים, ומארי מדות, ומארי רזין דאורייתא, מארי בושת וענוה, מארי יראה ואהבה, מארי חסד, אנשי חיל יראי אלהים, אנשי אמת, שונאי בצע, דדחקא לון שעמא. והאי הוא דאוקמוה מארי מתניתין, דור שבן דוד בא, אנשי חיל יסובבו מעיר לעיר ולא יחוננו, ויראי חטא ומאסו, וחקמת

סופרים תסרוח, ויהי האמת נעדרת, והגפן תתן פריה, והיין
 ביוקר. ומאינון קלין דיהיבת, דאינון שבועין, לקבל שבועין תיבין
 דיענף יי' ביום צרה, אתפתחת רחמה, דאיהי ב', כלילא מתרין
 ביתין, לאולדא ב' משיחין, ואעילת רישה בין ברפאה, דאיהו
 רישא דילה, עמודא דאמצעיתא. תרין שוקהא, נצח והוד, תרין
 נביאים. מתמן אולידת תרין משיחין. בההיא זמנא ויחשוף
 יערות, ויחבר נחש מעלמא ואי תימא דלע' תחיל ולב' שנין
 אולידת, בתר אלה ומאתן, פחושפן רע"ב. הא פתיב בטרים תחיל
 לדה. ורזא דמלה, והיה טרם יקראו ואני אענה עוד וגו'. ומאי
 בטרים. אלא קדם דישתלימו, שבועין ותרין שנין, בתר אלה
 ומאתן, אינון חבלים דיולדה, יתגליין ב' משיחין בעלמא.
 ובההוא זמנא ובהיכלו פלו אומר פבוד, והא אוקמוה פבוד
 חכמים ינחלו. בההיא שעתא, אלין מארי תורה יהון נכבדים.
 אלין דסבילו כמה חבלים וצירין פילדה, והוו מבוזין בין עמי
 הארץ, יהון נכבדים. ומיד יי' למבול ישב, לרשיעא. אין מבול
 אלא דינין דמבול. כגוונא דנפתחו מעינות תהום וארובות
 השמים נפתחו ביומי טופנא, אוף הקא יתערון דינין לגבייהו
 עילא ותתא, עד דלית סוף ותכלית, וכל בזויין וקלנא, דעבדו
 אומין עובדי כוכבים ומזלות דעלמא, לשם יהוה ולעמיה, וכמה
 חרופין דסבילו ישראל מנייהו על שם יי', מפלהו נטיל נוקמא
 קודשא בריה הוא, ועל דא אתקרי, נוקם יי' ונוטר ובעל חמה
 לגבייהו. ובחדש הראשון, מאן ראשון. דא ניסן. תמן אולידת
 ההיא חיה, לקיים מה דאוקמוה מארי מתניתין, בניסן נגאלו
 ובניסן עתידין להגאל. וב"ד דיליה, ויאמר כי יד על כס יח, תמן
 אומי לאעברא מעלמא זרעא דעשו עמלקיים, בההוא זמנא משכו
 וקחו לכם צאן למשפחותיכם ושחטו הפסח. משכו: משך ידו את
 לוצצים. בההוא זמנא, פה אמר יי' לרועים הפושעים בי. ואומר,
 ואל אדמת ישראל לא יבאו. ואלין אינון רועים דענא, פרנסי דרא.

ובגין דא אתמר עליוהו, הנה אנכי מפתיה והולכתיה המדברה. ונשפטתי אתכם וגו', פאשר נשפטתי את אבותיכם דקטיל לון במכת חשך.

ובחדש הראשון וגו'. רבי אבא פתח, כאיל תערוג על אפיקי מים כן נפשי תערוג אליך אלהים. האי קרא אוקמוה, פתיב הקא איל וכתיב התם אילת בגין דאית דכר ואית נוקבא (ואף על גב דאית דכר ונוקבא, כולא חד. האי איל, איהו אקרי דכר. ואיהו אקרי נוקבא. הדא הוא דכתיב כאיל תערוג ולא כתיב יערוג. וכלא חד. אילת השחר). מאי אילת השחר. אלא דא איהי חיה חדא רחמנית, דלית בכל חיון דעלמא רחמנית כמותה. בגין דבשעתא דדחיקת לה שעטא, ואצטריכת למזונא לה ולכל חיון. איהי אזלת למרחיק לארח רחיקא. ואתיאת ואובילת מזונא. ולא בעאת למיכל, עד דתייתי ותתהדר לאתרהא. אמאי. בגין דיתפנשון לגבה שאר חיון, ותחלק לון מההוא מזונא. וכד אתת, מתפנשין לגבה כל שאר חיון, והיא קיימא באמצעייתא, ופלגת לכל חד וחד. וסימן, ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה וגו'. וממה דפליגת לון, איהי שבועה, פאלו אכלה יתיר מיכלא מפלא. וכד ייתי צפרא דאקרי שחר. ייתי לה חבלים דגלותא. ובגין דא, אתקריאת אילת השחר. על שם קדרותא דצפרא. דחבלים לה פיולדה. הדא הוא דכתיב, כמו הרה תקריב לגדת תחיל תזעק בחבליה וגו'. אימתי פלגת להון. כד צפרא בעי למיתי. בעוד דאיהי ליליא, וקדרותא סליקת לאנהרא. כמה דאת אמר, ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה וגו'. כיון דאנהיר צפרא, פלהו שבועין במזונא דילה. כדיון, קלא חדא אתער באמצעייתא דרקיע, קארי בסחיל ואמר, קריבין עולו לדוכתיכון. רחיקין. פוקו. כל חד וחד ליכנש לאתריה דאתחזי ליה. כיון דאנהיר שמשא, כל חד וחד אתכניש לאתריה. הדא הוא דכתיב, תזרח השמש יאספון וגו'. ואיהי אזלת ביממא, ואתגליא בליליא. ופלגא בצפרא. ובגין כך אקרי, אילת השחר.

לְבַתֵּר אֶתְתַּקְפֵּת כְּגִיבֵר וְאֶזְלַת, וְאֶקְרִי אֵיל. לְאֵן אֶתֵּר אֶזְלַת. אֶזְלַת שְׂתִין פְּרִסִי מֵהָהוּא אֶתֵּר דְּנַפְקָא, וְעֵאלַת לְגוּ טוּרָא דְחֻשׁוּכָא. (ומתמן ארחת מזונא) אֶזְלַת בְּגוּ הָהוּא טוּרָא דְחֻשׁוּכָא, אֶרַח לְרַגְלָהּ חוּיָא חֲדָא עֶקִימָא, וְאֶזְיִל לְרַגְלָהּ. וְאִיְהִי סְלֵקָא מִתַּמְּן, לְגַבֵּי טוּרָא דְנַהוּרָא. כִּיּוֹן דְמִטַּת תַּמְּן, זְמִין לָהּ קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא חוּיָא אֶחְרָא, וְנַפִּיק וּמְקַטְרָגָא דָּא בְדָא, וְאִיְהִי אֲשַׁתְּזִיבַת. וּמִתַּמְּן נְטַלַת מְזוּנָא, וְתַבַּת לְאֶתְרָהּ, בְּפַלְגוֹת לִילִיָּא. וּמִפְּלֵגוֹ לִילִיָּא, שְׂרִיָּא לְפַלְגָא, עַד דְסָלִיקַת קְדְרוּתָא דְצַפְרָא. כִּיּוֹן דְאֶנְהִיר יִמְמָא, אֶזְלַת, וְלֹא אֶתְחַזִּיאַת, כְּמָה דְאֶתְמַר. וּבְשַׁעֲתָא דְעֵלְמָא אֶצְטְרִיךְ לְמִטְרָא, מִתְכַּנְשִׁין לְגַבְהָ כָּל שְׂאֵר חִיּוֹן, וְהִיא סְלִיקַת לְרִישׁ טוּרָא רַמְאָה, וְאֶתְעַשְׂפַת רִישָׁהָא בֵּין בְּרַכְהָא, וְגַעַת גּוּעָה בְּתֵר גּוּעָה, וְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא שְׁמַע קְלָהּ, וְאֶתְמְלִי רַחֲמִין, וְחַס עַל עֵלְמָא. וְהִיא נַחֲפַת מְרִישׁ טוּרָא, וְרַהֲטַת, וּטְמִירַת גְּרַמְהָא. וְכָל שְׂאֵר חִיּוֹתָא אֶבְתְּרָהָא רַהֲטִין, וְלֹא מְשַׁכְּחִין לָהּ. הֲדָא הוּא דְכְּתִיב, כְּאֵיל תַּעְרוּג עַל אֶפִּיקֵי מַיִם. מַאי עַל אֶפִּיקֵי מַיִם. עַל אֶפִּיקֵי מַיִם מֵהִנְהוּ דְאֶתְיַבְשׁוּ, וְעֵלְמָא צְחִי עַל מַיָּא, כְּדִין תַּעְרוּג. בְּשַׁעֲתָא דְאֶתְעַבְּרַת, אֶסְתִּימַת, כִּיּוֹן דְמִטָּא זְמָנָא לְמִילַד, גַּעַת וְרַמַּאת קְלִין, קְלָא בְּתֵר קְלָא, עַד שְׂבַעִין קְלִין, כְּחוּשְׁבֵּן תִּיבִין דִּיעֲנֹךְ ? בְּיוֹם צְרָה, דְאִיְהִי שִׁירְתָּא דְעוּבְרַתָּא דָּא. וְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא שְׁמַע לָהּ, וְזְמִין לְגַבְהָ. כְּדִין אֶפִּיק חַד חוּיָא רַבְרָבָא, מְגוּ טוּרֵי חֻשׁוּךְ וְאֶתִי בֵּין טוּרִין, פּוּמִיָּה מְלַחְכָּא בְּעַפְרָא, מְטִי עַד הָא אֵיל, וְאֶתִי וְנָשִׁיךְ לָהּ בְּהָהוּא אֶתֵּר, תְּרִי זְמַנִּי. זְמַנָּא קַדְמָאָה נְפִיק דְמָא, וְאִיְהִי לְחִיךְ. זְמַנָּא תַּנְיִנָּא, נְפִיק מַיָּא וְשִׁתּוֹ כָּל אִינוּן בְּעִירָן דִּי בְּטוּרֵיָּא, וְאֶתְפַּתַּח וְאוּלִידַת. וְסִימְנֵךְ וַיֵּךְ אֶת הַסֵּלַע בְּמִטְהוּ פְּעַמִּים. וּכְתִיב וַתִּשֶׁתְּ הַעֲדָה וּבְעִירָם. בְּהָהוּא זְמַנָּא דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא חַס עֲלָהּ עַל עוּבְרַתָּא דְנַחֲשׁ (ס'א דחיה) דָּא. מַה כְּתִיב, קוּל ? יְחוּלֵל אֵילוֹת וַיַּחֲשׁוּף יַעֲרוֹת וְגו', קוּל ? יְחוּלֵל אֵילוֹת, אִינוּן חֲבַלִּין וְצִירִין, לְאֶתְעַרָּא אִינוּן שְׂבַעִין קְלִין. מִיַּד וַיַּחֲשׁוּף יַעֲרוֹת, לְאֶעֱבְרָא (נ'א לאתערא)

ההוא נחש, ולאתגל'יא ההיא ת'יה בינ'יהו ל'מיהו. ובהיכלו, מאי ובהיכלו. בהיכלו דקודשא ברי'הו, כל אינון אכלוסין, פתחין ואמרין כבוד. מאי כבוד. ברוך כבוד יי' ממקומו.

ובחדש הראשון, מאן חדש הראשון. דא איהו חדש, דהאי ת'יה אתגל'יא ביה ואתתקפת ביה, ונפקא לעלמא בארבעה עשר יום. בארבעה עשר, אל'ין שאר חיותא, דאינון י' ל'כל סטר, בד' סטרין דעלמא. ובספרי קדמאי, איהו י', וחד ל'כל סטר לארבע סטרין, ואינון ארבע עשר. כ'ין דאינון ארבע, מתחבראן ומתתקנן עם אינון עשר דבסטר'א דימינא, כ'דין י"ד, בתדוה לאתתקנא ת'יה דא (ס"א לאתקנא סיהרא חיה דא) בתקוניה. רבי אלעזר אומר, ודאי הכי הוא. ותא חזי, כתיב משכו וקחו לכם צאן וגו', משכו, מאי משכו. כמאן דמשיף מאתר אחרא, לאתר דא. משכו יומין עלאין לגבי יומין תתאין. יומין עלאין אינון שס"ו, כחושבן משכו. יומין תתאין, זמנין דאינון שנ"ה, ובזמנא, דאתגהרא סיהרא באשלוותא, סליקו למהוי אינון יומין שס"ה, כחושבן משכו חסר חד. משכו יומין עלאין לגבי יומין תתאין, למהוי כלהו פחדא בחבורא חדא. ומאן משיף לון. אינון עשר דלסטר ימינא, דכתיב בעשור. בעשור, בעשרה מבעי ליה, מאי בעשור. אלא ט' אינון ל'כל סטר, ונקודה חדא דאלא באמצעיתא. כגוונא דא, וזהיא נקודה אשלימת לעשר ועל דא בעשור כמה דאתמר זכור ושמור לשמושא בעשרה אינון יומין תשע בההוא נקודה. לחדש הזה יומין דלסטר ימינא בגין לאתחברא זאת כזה למהוי כלא חד. ובזמנא דאינון ד' אתקשרו לד' סטרין (מתחברין) בהדיהו. כ'דין אולידת ההוא ת'יה וחו'א אזיל ליה ובההוא זמנא מקדשין לעילא להאי ת'יה וקראן לה כבוד. וכ'דין אתקדש מועדא. מה דלא הוה עד השתא, וכען קראן לה כבוד, ה'א הוא דכתיב, ובהיכלו כלו אומר כבוד.

מאן היכלו. דא היכל עלאה פנימאה, דתמן מתקדשא כלא. תמן

מקדשין למאן דחזי לאתקדשא. היך מקדשין ליה בההוא היכלא. בקדמיחא אתפתחו תרעין, וחד מפתחא סתימא, אתקין ופתח תרעא חד, לסטר דרום, כדין עאל כהנא רבא בההוא פתחא, ואזדרזו בהימינו, ותקונו. ואתעטר בעטרא דקדושה ולביש חושנא ואפודא, ומעילא דשבועין זגין ורמונין, דאינון פעמון זקב ורמון. וציץ נזרא דקודשא על מצחיה, דאתקרי ציץ נזר הקדש, ואתקשט בד' בגדי זקב, ובד' בגדי לבן. ועל ההוא ציץ מ"ב אתון מלהטן ביה, ומנצצן עליה, ונהיר כל ההוא היכלא בנהורין עלאין. אסתחור ההוא מפתחא, ופתח סטרא אחרא דבסטר צפון, כדין עאל לוי, מעשרא דיעקב, דאפריש לקודשא בריך הוא וכנור דעשר נימין עמיה, ואתעטר בעטרו, וכדין אסתחור מפתחא, ופתח בההוא היכלא חד תרעא, ההוא תרעא דקיימא באמצעיחא, עמודא דלסטר מזרח עאל ואתעטר בשבועין עטרין, ואתעטר בארבע אתון, דאינון תריסר. ואתעטר בגלופין דמאתן וע' אלף עלמין, ואתעטר בעטרין דסייפי עלמא עד סייפי עלמא, בכמה לבושי יקר, בכמה עטרין קדישין. אסתחור ההוא מפתחא, ופתח ליה כל תרעין גניזין, וכל תרעין דקדושין טמירין, ואתקדש בהו, וקיימא תמן כמלכא. מתברך בכמה ברבאן, מתעטר בכמה עטרין. כדין נפקי כלהו בחבורא חדא, מתעטרן בעטרייהו כדקא יאות. כיון דנפקי אתער ליה בקשוטוי. והאי חיה אתערא, ואזעירת גרמה, מגו רחימו דשירתא, היך אזערת גרמה מגו רחימו דשירתא, אזערת גרמה זעיר זעיר, עד דאתעבידת נקודה חדא. כיון דאיהי אזעירת גרמה, (בשירתא) כדין כתיב, וילך איש מבית לוי ויקח את בת לוי. בת לוי ודאי, מסטרא דשמאלא. היאך אחיד לה. אושיט שמאלא תחות רישה מגו חביבו. ואי תימא, כיון דאיהי נקודה חדא, איך יכיל לאחדא בנקודה זעירא. אלא לגבי עילא, כל מה דהוא מלה זעירא, דא תושבחתא, ודא עלוייא ורב ברבו עלאה. מיד כהנא רבא אתער לה, ואחיד לה, וחסביק

לה, דאלו הוות רב־רבא, לא זכלין לאחדא פלל. אַבְל פּינן דאזעירות גרמה, ואיהי נקודה חדא, כְּדִין אַחְדִין בְּה, וּסְלִקִין לָהּ לְעֵילָא, פּינן דְּסְלִקִין לָהּ, וְיִתְבָּא בֵּין תְּרִין סְטְרִין אֲלִין, כְּדִין הֵהוּא עֲמוּדָא דְקִימָא בְּאַמְצְעִיתָא, אַתְחַבְּר בְּהֵדָה בְּחִבּוּ דְנִשְׁיָקִין, בְּרַחֲמֵי דְחִבּוּרָא חָדָא. כְּדִין וַיִּשְׁק יַעֲקֹב לְרַחֵל, בְּרַחֲמֵי דְנִשְׁיָקִין מִתְדַבְּקִין דָּא בְּדָא, בְּלֹא פְרוּדָא, עַד דְּנִקְטָא נִפְשָׁא דְעֵנוּגִין כְּדִקְא יָאוּת. בְּשַׁעֲתָא דְנִקְטָא נִפְשָׁא דְעֵנוּגִין כְּדִקְא יָאוּת, וּבְעֵינָא לְפִקְדָא לְחִילָהָא, מִתְפַּנְשִׁין פְּלָהוּ, וְקִרְיִין לָהּ מְגוּ הֵיכְלָא קְדִישָׁא, כְּבוֹד כְּבוֹד כְּבוֹד. בְּהֵיכְלָא קְדִישָׁא אַבָּא וְאַמָּא, פְּתַחֵי וְאַמְרֵי מְקוּדָשׁ מְקוּדָשׁ. כְּדִין יִרְחָא אַתְקַדָּשׁ כְּדִקְא יָאוּת. וּכְדִין כְּתִיב, וּבַחֲדָשׁ הָרֵאשׁוֹן, רֵאשׁוֹן וְדָאִי, וְעַל דָּא מְשַׁכּוּ וְגו'. וְעַל דָּא בְּעֵשׂוֹר לְחֲדָשׁ הַזֶּה, דְּאַתְחַבְּר סִיחְרָא בְּשִׁמְשָׁא, וּמַה דְּהוּת (נִקְטָא) נְקוּדָה חָדָא, כִּד נַחְתָּא אַתְפִּשֵׁט זְעִיר זְעִיר, וְאַתְמַלְיָא, וְאַתְעַבִּידַת ה', מְלִיָּא מְכַל סְטְרִין, מִתְקַדָּשׁ כְּדִקְא יָאוּת.

אָמַר רַעְיָא מְהֵימְנָא, מְלִין אֲלִין סְתִימִין, וְצָרִיף לְמַפְתַּח לִוְן לְגַבֵּי חֲבָרְיָא, דְּמֵאֵן דְּסְתִים לִוְן גְּנִיזִין דְּאוּרְיָתָא, אִיהוּ מְצַעַר לִוְן. דְּלְרֵשִׁיעֵיָא נְהוּרִין דְּרִזִין, אַתְחַזְּרִין לִוְן חֲשׁוּכִין. וְאִיהוּ מְתַלָּא לְמִמּוֹנָא דְּאִיהוּ גְּנִיזוּ, מֵאֵן דְּחִפְר לִיָּה, עַד דְּגִלִי לִיָּה, וְלֹאֵו אִיהוּ דִּילִיָּה, אַתְהֵדֵר בְּסוּכְלִתְנוּתִיָּה בְּחֲשׁוּכָא וְקַבְלָא. וְלִמֵּאֵן דְּאִיהוּ דִּילִיָּה, נְהִיר לִיָּה. וּבְגִין דָּא, אִית לְבַר נָשׁ לְגַלְעָה רִזִין סְתִימִין דְּבְּאוּרְיָתָא.

בְּעֵשׂוֹר: ט' אֵינוֹן לְכָל סְטֵר, לְקַבֵּל ט' יִרְחִין דְּיוֹלְדָה, כְּחוּשְׁבֵּן א"ח. מֵאֵן יוֹלְדַת. ד' מֵן אַחְדָּא. א"ח, אִיהוּ ט', לְד' סְטְרִין דְּאָת ד', וְאֵינוֹן אַרְבְּעִים. א"ח זְכוּר, ד' שְׁמוֹר. הָא אַרְבְּעִין וּתְרִין. אֲשַׁתָּאֵר כְּבוֹד, דְּאַתְמַר בֵּיהּ בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מְלָכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד. וְאִיהוּ כְּבוֹד ל"ב, ד' זְמַנִּין לְכָל סְטֵר דְּאָת ד', הָרִי ס"ד לְד' סְטְרִין, רנ"ו. וְאוּקְמוּהָ, כְּבוֹד לְעֵילָא, ל"ב לְתַתָּא. וּבְגִין דָּא מִיִּיחְדִין בְּכָל יוֹמָא תְּרִין זְמַנִּין, דְּאַמְרֵן בְּהוּ תְּרִין זְמַנִּין כְּבוֹד, דְּאִיהוּ ס"ד. וּתְרִין זְמַנִּין

ד' ד' מן אַח"ד, הרי ע"ב. הרי ד' דאַח"ד, שְלִימוֹ דְמ"ב שְמֵהָן. וְשְלִימוֹ דְע"ב שְמֵהָן. וּבְגִין דָּא אֲמַרִין בְּמִזְמוֹר לְדוֹד מִי זֶה מְלֶךְ הַכְּבוֹד ? עֲזוֹ וְגַבּוֹר. וּבְזִמְנָא תְנַיִנָא מִי הוּא זֶה מְלֶךְ הַכְּבוֹד. אֶסְתַּחֲרָה הַהוּא הֵיכְלָא, וּפְתַח תַּרְעָא אַחְרָא דְסִטְרָא דְרוּם (ד"א צפון) בְּשַׁבְעִין וַתְרִין עֲטָרִין. לְבַתַּר אֶפְתַּח תַּרְעָא תְלִיתָא, לְסִטְרָא מְזֻרְחָא, בְּחַמְשִׁין (וַתְרִין) נְהוּרִין, דְּחַמְשִׁין תַּרְעִין דְּבִינָה. לְבַתַּר אֶפְתַּח תַּרְעָא אַחְרָא דְלְסִטְרָא צְפוֹן (ד"א מערב), בְּע"ב עֲטָרִין, וּכְלָהוּ רמ"ח בְּחוּשְׁבָן תִּיבִין דְּפְרָשְׁיָן דְקָרִיאַת שְׁמַע. וּמָה דְבְקָדְמִיתָא הֵיא חֲזָה הוּת זְעִירָא, בְּהַהוּא זְמַנָּא אַתְרַבִּיאַת, הָדָא הוּא דְכַתִּיב, מְלֹא כָל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ, דְּאִיהוּ כְבוֹד עֲלָאָה וַתְּתַאָּה. כִּד מְטִי לְח"י עֲלָמִין, דְּבִיהַ ח"י בְּרַכָּאן דְצְלוּתָא, וּפְתַח בֵּיה אֲדוּנִי שְׁפִתֵי תַפְתַּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתְךָ. כְּדִין עֲמוּדָא דְאַמְצְעִיתָא, אַתְחַבְּרָ בְּהַדָּה בְּחַבִּיבּוֹ דְנִשְׁקִין דְשִׁפּוֹן, וְאִינּוֹן נְצַח וְהוּד, דְלִשׁוֹן אִיהוּ צְדִיק בִּינְיָהוּ. לְשׁוֹן לְמוּדִים בְּהַהוּא זְמַנָּא, וְיִשְׁק יַעֲקֹב לְרַחֵל, כְּדִין קָרָאן לְהֵיא חֲזָה כְבוֹד כְבוֹד אַבָּא וְאִימָא, מְקוּדֵשׁ מְקוּדֵשׁ. כְּדִין יִרְחָא אַתְקַדְשָׁא פְדָקָא יָאוּת, כְּדִין וּבַחֲדָשׁ הָרֵאשׁוֹן רֵאשׁוֹן וְדָאִי. וּכְדִין מְשֻׁכּוֹ. וְעַל דָּא בְּעֵשׂוֹר לְחַדְשׁ הַזֶּה, דְאַתְחַבְּרָ סִיְהָרָא קְדִישָׁא בְּשִׁמְשָׁא. דְאַתְמַר בֵּיה, כִּי שָׁמֶשׁ וּמַגֵּן ? אֱלֹהִים. וּמָה דְהוּת נְקוּדָה זְעִירָא, (ס"א כְּגוֹוָנָא דָא) אַתְמַלְאֵת בְּסִיְהָרָא, וּכְדִין אִיהִי חַדְשׁ מְלֹא. וְסִיְהָרָא אַתְמַלְיָא כְּגוֹוָנָא דָא. מְלֹא כָל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ. בְּקַדְמִיתָא חֲסֵר, וּכְעַן בְּשְׁלִימוֹ. רַבִּי חֲזִיא פְתַח, בְּאַרְבַּעָה עֶשְׂרֵי יוֹם לְחַדְשׁ פְּסַח וְגו'. אִימְרָא דְאִיהוּ פְסַחָא אֲמַאי. אֵלָא דְחָלָא דְמַצְרָאִי, וְאַלְהָא דְלַהוֹן, הָנָה אֲמַרָא. בְּגִין דְמַצְרָאִי פְלַחִין לְמוֹזֵל טְלָה, וּבְגִין כֶּף פְלַחִין לְאִימְרָא. תָּא חֲזִי, כְּתִיב הֵן נִזְבַּח אֶת תּוֹעֵבַת מִצְרַיִם. מֵאִי תּוֹעֵבַת מִצְרַיִם. וְכִי עַל דְשִׁנְאִין לֵיה, כְּתִיב תּוֹעֵבַת מִצְרַיִם. אֵלָא דְחָלָא דְמַצְרָאִי, וְאַלְהָא דִילַהוֹן, אֲקָרִי תּוֹעֵבַת מִצְרַיִם. כְּמָה דְכַתִּיב, כְּתוּעַבַת הַגּוֹיִם, דְחָלָא דְשָׂאֵר עַמִּין. תָּא חֲזִי חֲכַמְתָּא דִּיּוֹסְף, דְכַתִּיב,

ומקצה אֶחָיו לְקַח חֲמִשָּׁה אַנְשִׁים, וְאוֹלִיף לֹון לְמִימְרֵי, אַנְשֵׁי מִקְנֵה
 הָיוּ עֲבָדֶיךָ. וְכִי מִלְכָּא דְהוּה שְׁלִיט עַל כָּל אַרְעָא, וְאַבָּא לְמִלְכָּא,
 עֲבִיד כְּדָא, וְעֲבִיד לְאַחֵי דִישְׁנָאוֹן לְהוֹן, וְלֹא יַחְשְׁבוֹן לְהוֹן.
 (למעבד להון רועי צאן) אֶלָּא וְדָאֵי תוֹעֵבַת מְצָרִים, דִּחְלָא וְאַלְהָא
 דִּילְהוֹן אֶקְרִי הָכִי, וְעַל דָּא כְּתִיב, הֵן נִזְבַּח אֶת תוֹעֵבַת מְצָרִים.
 אָמַר יוֹסֵף, כָּל מֵיטֵב מְצָרִים הִיא אֶרֶץ רַעְמָסֶס, וְהִיא אַרְעָא
 אֶפְרַיִשׁוֹ לְדִחְלָא דְלְהוֹן, לְרַעֲיָא וּלְמִיְהָךְ בְּכָל עֲנוּגִין דְעֵלְמָא. וְכָל
 מְצָרָאֵי חֲשִׁיבוּ לְאִינוֹן דְרַעֲאֵן לְדִחְלִיהוֹן, כְּדִחְלִיהוֹן. אַעֲבִיד לְאַחֵי
 דִּינְתוֹן הִיא אַרְעָא, וְיִסְגְּדוֹן לֹון מְצָרָאֵי, וְיַחְשְׁבוֹן לֹון כְּדָקָא
 יָאוֹת. וְהִינּוּ דְכְּתִיב, כִּי תוֹעֵבַת מְצָרִים כָּל רוּעָה צֹאן, מִחֲשָׁבִין לֹון
 כְּדִחְלִיהוֹן. אָמַר רַבִּי יוֹסֵי, וְהָא תְּגִינֵן כְּמָה דְאַתְפָּרַע קוּדְשָׁא בְרִיךְ
 הוּא מְאִינוֹן דְפִלְחֵי לְעִבּוּדָה זְרָה, הָכִי אַתְפָּרַע מְעִבּוּדָה זְרָה מִמֶּשׁ,
 וְכִי יוֹסֵף עֲבִיד לְאַחֵי עִבּוּדָה זְרָה. אָמַר לִיָּהּ, לֹא עֲבִיד יוֹסֵף
 לְאַחֵי עִבּוּדָה זְרָה, אֶלָּא עֲבִיד לֹון לְשִׁלְטָאָה עַל עִבּוּדָה זְרָה
 דִּילְהוֹן, וְלֹאכְפָּיָא עִבּוּדָה זְרָה דִּילְהוֹן תַּחְתּוֹת יְדִיָּהּ, וְלִרְדָּאָה לֹון
 בְּמִקְלָא.

אָמַר רַעֲיָא מְהִימְנָא, כְּגוֹן לִישְׁנָא דְאִיהוּ מְקַל לְכָל אַנְשֵׁי בֵיתִיהּ,
 וְאִיהוּ לִישְׁנָא דְאֶת ר', וְאִיהוּ מְטָה דְבֵיהּ עֶשֶׂר אוֹתִיּוֹת, וּבֵיהּ מְחָא
 קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא עַל יְדוּי י' מְחָאֵן. וּבְגִין דְכָל מְחָאֵן הוּוּ מְסֻטְרָא
 דְה' ה', רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמַר, מִנִּין שְׁכָל מְכָה וּמְכָה שְׁהִבִּיא הַקְדוּשׁ
 בְּרוּךְ הוּא עַל הַמְצָרִים בְּמְצָרִים הִיָּתָה שְׁל חֲמֵשׁ מִכּוֹת וְכוּ', אָמַר
 מְעַתָּה וְכוּ'. וְאֶת ה' סִלְקָא בְּאֶת י' לְחֲמֵשִׁין מְחָאֵן, חֲמֵשׁ זְמַנִּין
 חֲמֵשִׁין, אִינוֹן ר'ן. וּבְגִין דָּא, וְעַל הָיִם לְקוּ ר'ן מְכּוֹת. אָמַר יוֹסֵף,
 כָּל מֵיטֵב אֶרֶץ מְצָרִים רַעְמָסֶס הִיא, וְהִיא אַרְעָא אֶפְרַיִשׁוֹ לְדִחְלָן
 דְלְהוֹן, לְרַעֲיָא וּלְמִיְהָךְ בְּכָל עֲנוּגִין דְעֵלְמָא. וְכָל מְצָרָאֵי חֲשִׁיבוֹן
 דְרַעֲנָן לְדִחְלִיהוֹן כְּדִחְלִיהוֹן וְדָא שְׁאִיל יוֹסֵף מְפִרְעָה לְשִׁלְטָאָה
 אַחֵי עַל דְהִלָּן דְמְצָרָאֵי דְאַתְכַּפִּיִן תַּחְתּוֹת יְדֵיהּ כְּעִבְדִים בְּתַר
 מְלַכְיָהוֹן לְמַהוּי כְּלָהוּ מְתַכַּפִּיִן תַּחְתּוֹת שֵׁם י' מְסֻטְרִיהוֹן וְלֹא

שליט בעלמא אלא שם ידוד. ואתכפיין כל ממנן תחות ידיה ולאחזאה לון דאיהו עתיד לאיתפרעא מנהון הדא הוא דכתיב, ובכל אלהי מצרים אעשה שפטים אני יהוה כד מטעיין לבריין ועבדין גרמייהו אלוהות. ובגין דטלה ממנא דיליה איהו רב על כל ממנן דאלקים אחרים מני קב"ה לישראל ויקחו להם איש שה לבית אבות שה לבית ואשליט לון עליה ותפשי ליה תפיש בתפישה דלהון יומא ותריין ותלת. ולבתר דא אפיקו ליה לדינא לעיני כל מצראי לאחזאה דאלהא דלהון ברשו דישראל למעבד ביה דינא. בגין דא אל תאכלו ממנו נא ובשל מבושל במים כי אם צלי אש ראשו על כרעיו ועל קרבו למהוי דן באש צלי ומני לזרקא לגרמיה דיליה בשוקא בבזוי ובגין דא ועצם לא תשברו בו ומני ליומא ד' בתר דהוה תפיש ג' יומין קשור למעבד ביה דינא ודא קשיא לון מכל מכתשין דמחא לון קב"ה על ידא דרעיא מהימנא ולא עוד אלא דמני דלא למיכל ליה בתיאובתא ומיד דחמאן גרמוי בשוקא ולא יכלין לשזבא ליה דא קשיא לון מפלא. ולא עוד, אלא דאתמר בהו, ומקלכם בידכם, לאתפפיא כל דחלן דמצראי, תחות ידיהו. ובגין דאינהו בכורות ממנן, כתיב ויזיז הקפה כל בכור. בתר פל דא כתיב, לא יאכל חמץ שבעת ימים תאכל עליו מצות לחם עוני. וכתיב פל מחמצת לא תאכלו. אמר רעיא מהימנא, אמאי מני דלא למיכל חמץ שבעת יומין, ולמיכל בהון מצה. ואמאי לא יאכל, ואמאי לא תאכלו. אלא ז' ככבי לכת ואינון: שצ"ם חנכ"ל. ואינון מסטרא דטוב ורע, נהורא דלגו מצה. קליפה דלבר חמץ. ואינון חמץ דכר מחמצת נוקבא. מצה דלגו שמונה. ואינון, שבע הנערות הראויות לתת לה מבית המלך. ואתמר עליהו, ושמתם את המצות. מצה איהי שמונה לבעלה, דאיהו ו'. וביה אתעביד מצוה. ומאן דנטיר לה לגבי זה, דגניזין במ"ץ מן מצה, ואינון. י"ם ה"ץ. ומני קודשא בריה הוא לברך לה שבע ברכות ליל פסח, דאינון שבע הנערות

דילה, שצ"ם חנכ"ל. ומגי לאַעבֿרא מנהון חמץ ומחמץת, דאינון
 ענגנים חשוּכין דמכסין על נהורין, דשבֿעה פכבי לכת, דאתמר
 בהון ותבאנה אַל קרבֿנה ולא נודע פי באו אַל קרבֿנה ומראיהן
 רע, חשוּף פאָשר בתחלה. דכל כּף חשוּכא דענגין דלהון, דלא
 יכלין נהורין לאַנהרא להון, ובגין דא ולא נודע פי באו אַל
 קרבֿנה. אַמר יוסף, אי ישלטון אחי על עבודה זרה דילהון, פל
 שפן דישלטון על גרמיהו, ובגין כּף אותיב לון כּמיטב ארעא,
 ואשליט לון על כל ארעא. ועל דא אמרא דאיהו פסח אמאי. אַלא
 דחלא דמצראי, ואלהא דילהון הנה אימרא. אַמר קודשא בריך
 הוא, מבֿעשור לחדש סיבו דחלא דילהון דמצראי, ותפשו ליה,
 ויהא אסור ותפיש בתפישא דילכון, יומא חד ותרין וג', וביומא
 ד', אפיקו ליה לדינא, ואתפשו עליה. ובשעתא דמצראי הוּו
 שמעין קל דחלא דילהון, דתפיש בתפישא דישראל, ולא יכלין
 לשזבא ליה, הוּו בכאן, והנה קשיא עליהו, פאילו גרמיהו
 אתעקידו לקטלא. אַמר קודשא בריך הוא, יהיה תפיש
 ברשותיכו, יומא בתר יומא, ארבֿעה יומין, בגין דיחמון יתיה
 תפיש, וביומא רביעאה אפיקו ליה לקטלא, ויחמון ליה מצראי
 הוּו אתון עבדין ביה דינא, ודא קשיא להו מן כל מכתשי דעבד
 לון קודשא בריך הוא, אינון דינין דיצעבדון בדיחליהון. לבתר
 דינין ליה בנורא, דכתיב, פסילי אלהיהם תשרפון באש. אַמר
 קודשא בריך הוא, אל תאכלו ממנו נא. דלא יימרון ברעותא
 ובתיאובתא דדחלנא, אכלין ליה הכי. אַלא אתקינו ליה צלי, ולא
 מבושל, דאלו מבושל יהא טמיר, ולא יחמון ליה, אַלא תקונא
 דיליה דיחמון ליה הכי מוקדא בנורא, בגין דריחיה נודף. ותו
 רישיה עליה כּפוף על קרסולוי, דלא יימרון דתניה או מלה אחרא
 הוא, אַלא דישתמודעון ליה דאיהו דחלא דלהון. ותו, דלא ייכלון
 ליה. בתיאובתא, אַלא על שבֿעא, ארח קלנא ובזיון. ותו, עצם לא
 תשברו בו, אַלא דיחמון גרמוי רמאן בשוקא, ולא ייכלון לשזבא

ליה. ועל דא כתיב, ובאלהיהם עשה ה' שפטים. דינין סגיאין. תו
 ומקלכם בידכם, ולא חרבא ורומחא ושאר מאני קרבא.
 אמר רבי יהודה, הא אוקמוה, דמצראי פלחי למזל טלה, ובגין כן
 פלחין לאימרא. אמר רבי יוסי, אי הכי, טלה יפלחון, ולא אימרא.
 אמר ליה, פלא פלחין, אלא מזל טלה נחית וסליק בטלה ואימרא.
 ובגין כן פלחין לכלא. אמר ליה הכי שמענא, דכל בעירא רבא
 (ס"א דצאן) דחלא דלהון הנה, ועל דא קטיל קודשא בריה הוא
 כל בכור בהמה. והא אתמר דאלין אינון דרגין דלעילא, דאקרון
 הכי. אמר רבי אלעזר, כתיב כל מחמץ לא תאכלו, וכתיב לא
 יאכל חמץ. אלא דא דכר, ודא נוקבא. אמר רבי שמעון, אלעזר
 ברי, בדא כתיב לא תאכלו, ובדא כתיב לא יאכל, אמאי לא כתיב
 לא תאכלו. אלא, נוקבא דאיהי אסטיאת ארתהא, באזרה ודאי,
 דכר דאיהו אחיד בחוטא דדכיו יתיר, בבקשה. ועל דא כתיב, לא
 יאכל, לא תאכלו. אמר ליה אבא, והא כתיב לא תאכל עליו חמץ.
 אמר ליה, אסגי תבין יתירין ליגרא לקרבנא. אבל בקדמיא
 בבקשה לא יאכל. אבל לבתר באזרה, לא תאכלו, דהוא קשיא
 מתרווייהו. מחמץ מאי טעמא. בגין דריחא דמותא אית תמן.
 חמץ, דכר. מחמץ, נוקבא. רגליה יורדות מות, ברישא וסיפא
 דתיבה, תשפח לה. ובגין דא מאן דאכיל חמץ בפסח, איהו
 אקדימת ליה מותא, ולינדע דמית הוא בעלמא דין, ובצלמא
 דאתי, כתיב ונכרתה הנפש ההיא. מצה, אמאי (ס"א אתקריאת
 מצה). אלא הכי תגינן, שדי: בגין דאמר לעולמו די, דיאמר
 לצרותינו די. אוף הכי מצה, בגין דקא משדד דמברחת לקל
 סטרין בישין, ועביד קטטה בהו, כגוונא דשדי דמוזזה, דמברח
 לשדים ומזיקים דתרעא, אוף הכי איהי מברחת לון מכל משכני
 קדושה, ועביד מריבה וקטטה בהו. כמה דאת אמר, מסה
 ומריבה. על דא כתיב מצה. והא מסה בסמן איהו. אלא תרגומו
 דמסה, איהו מצותא.

רבי שמעון פתח ואמר, גער חית קנה עדת אבירים בעגלי עמים. גער חית, דא חיה דאתאחד ביה עשו. קנה: תנינן, דביומא דנסב שלמה מלכא בת פרעה, בא גבריא אל, נעץ קנה בימא רבא, ועליה אתבגי קרתא דרומי. מאי קנה. דא דכורא דהאי חיה בישא, דאית ליה סטרא זעירא באחדותא דקדושה. ודא איהו קנה, דנעץ בימא רבא. ובגין כך איהי שלטא על עלמא, ועל שולטנו דא כתיב, קנה וסוף קמלו. קנה, שולטנותא וראש לכל מלכוון. תו קנה, דזמין קודשא בריה הוא לתברא ליה כקנה דא. תא חזי, במצרים איהי שלטא, ומנה נפקו כמה שלטנין לזנייהו, וכלא ברזא דחמץ, בינן דתבר ליה קודשא בריה הוא, אפיק חמץ ואעיל מצה. במה. בחוטא זעירא מפלא, תבר ח' חמץ, ואתעביד מצה. אינון אתוון. אלא דתבר ח' דהאי חיה, דאקרי חמץ. ועל דא אקרי חית קנה, דנוח לאתברא כקנה דא. במה אתבר. בחוטא זעירא כנימא, תבר ח' ואתעבר מאיתנה, והיה מצה. ועל דא כתיב, גער חית קנה, גער ביה קודשא בריה הוא, ואתבר ח' חמץ, ואתעביד ה'. (ס"א ואתעבר ח' חמץ ואתאביד) וזמין קודשא בריה הוא. לתברא ליה לההוא קנה, כגוונא דא, יתבר רגליה דק' מקנה, וישתאר הנה. הנה ?? אלהים בתוך יבא וזרועו מושלה לו הנה שכוך אתו ופעולתו לפניו. מאי ופעולתו. דא פעל דההיא ק' (ס"א פעולה דההוא חמץ) דיתבר ליה, ואיהי פעולה לפניו, איהו יעבר רגליה, ויהא הנה. ראשון לציון הנה הנם וגו'.

רבי שמעון פתח ואמר, גער חית קנה עדת אבירים בעגלי עמים. גער חית קנה, דא קנה דאתאחד ביה עשו, דאיהי קרתא דרומי רבתא, דנעץ גבריא אל קנה בימא רבא, ובנו עליה כרף גדול דרומי. קנה דחמץ. וכד ייתי פורקנא לישראל, יתבר ליה. הךא הוא דכתיב גער חית קנה עדת. ומתעבר מיד חמץ מעלמא. מחמצת דיליה רומי. ויתגליא מצה בעלמא, דאיהי בי מקדשא דבית ראשון ובית שני. אומר בוצינא קדישא (ס"א רעיא מהימנא),

דאינון לַקְבֵּל בַּת עֵין זְמִין, וּבַת עֵין שְׁמָאל. וְאִינוּן לַקְבֵּל (לחם
 מַשְׁנֵה) רוּמֵי רַבְתִּי, רוּמֵי זְעִירָא. לַקְבֵּל תְּרִין עֲנָנִין, דְּמַכְסִיין עַל
 בַּת עֵינָא זְמִינָא וּשְׁמָאלָא. וְאִינוּן לַקְבֵּל שְׁאוּר וְחַמֵּץ. וְעַד דְּאֵלִין
 יִתְבַּעְרוּן מַעְלָמָא בַּל יֵרָאָה וּבַל יִמְצָא חַד מְנִיָּהּ, בֵּית רֵאשׁוֹן וְשְׁנֵי
 לָא יִתְגַּלְיִין בְּעַלְמָא. וְאַסְוֹתָא דְעֲנָנָא עֵינָא, דְאַחְשִׁיף לְבַת עֵינָא
 זְמִין וּשְׁמָאל, מַה יְהֵא אֲסוּוֹתָא דְלַהוּן. מְרָה דְעַגְלָא. וְהֵינּוּ
 (ישעיה כז) שֵׁם יִרְעָה עַגְלָא וְשֵׁם יִרְבֵּץ. שֵׁם יִרְעָה עַגְלָא, דָּא מְשִׁיחַ
 בֶּן יוֹסֵף, דְאַתְמַר בֵּיה (דבריים לג) בְּכוֹר שׁוּרוֹ הָדָר לוֹ. וְשֵׁם יִרְבֵּץ,
 דָּא מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד. חַד אַעְבָּר רוּמֵי רַבְתִּי. וְחַד אַעְבָּר רוּמֵי זְעִירָתָא.
 וְגַבְרִיאֵ'ל דְּמִיכָאֵל לַקְבֵּלִיָּהּ אִינוּן. וּבְגִין דָּא ח', דְאִיהוּ חוּטָא
 זְעִירָא, תְּבַר לָהּ, וְיִיעוּל ה' בְּאַתְרָהּ. דְּבַקְדְּמִיתָא קְנָה וְסוּף קָמְלוּ.
 קְנָה שְׁלִטְנוּתָא דְרוּמֵי, וְסוּף לְכָל מַלְכִין, דְעַתִּיד קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא
 לְתַבְרָא לֵיהּ. גְּעַר חֵית קְנָה, גְּעַר חֵיהּ בִּישָׂא, ח' מִן חַמֵּץ, וְאַתְבַּר
 רְגִלִיהּ מִן מַחְמָצָת, דְאַתְמַר בָּהּ רְגִלִיהּ יוֹרְדוֹת מְוֹת. וְעוֹד גְּעַר חֵית
 קְנָה, יִתְבַר רְגֵל קוֹף מִן קְנָה, וְיִשְׁתַּאֲר הֵנָּה. מִיַּד הֵנָּה יִי אֱלֹהִים
 בְּחֻזֵּק יְבָא, רֵאשׁוֹן לְצִיּוֹן הֵנָּה הַיָּם וְלִירוּשָׁלַם מְבֹשֵׁר אֶתֶן. הֵנָּה : ס'
 בְּתַר אֶלְף וּמֵאָתָן. וְאָמַר בּוֹצִינָא קְדִישָׁא, כָּל הַנֶּפֶשׁ לְבֵית יַעֲקֹב
 שְׂשִׁים וְשֵׁשׁ. שְׂשִׁים, לְאַתְעָרוּתָא דְמְשִׁיחַ רֵאשׁוֹן. וְשֵׁשׁ,
 לְאַתְעָרוּתָא דְמְשִׁיחַ שְׁנֵי. אֲשַׁתְּאֲרוּ ו' שְׁנִים לְע"ב, לְקַיִם בְּהוּ,
 שֵׁשׁ שְׁנִים תְּזַרַע שְׂדֵךְ וְשֵׁשׁ שְׁנִים תִּזְמֹר כְּרֶמֶךְ וְאַסְפֹּת אֶת
 תְּבוּאָתָהּ, דְאַתְמַר קִדְשׁ יִשְׂרָאֵל לִי רֵאשִׁית תְּבוּאָתָהּ. אִם כֵּן, מַה
 כְּתִיב לְעֵיל רְנֹו לְיַעֲקֹב שְׂמִחָה. אֲלֵא אַרְבַּע גְּאוּלוֹת עַתִּידִין לְמַהוּי,
 לַקְבֵּל אַרְבַּע פּוֹסוֹת דְפָסַח. בְּגִין דִּישְׂרָאֵל מְפוֹזְרִין בְּאַרְבַּע פְּנוֹת
 עַלְמָא, וְאִינוּן דִּיהוּן רְחוּקִין מְאוּמִין, אַקְדִּימוּ לְרַנּוּ. וְתַנְיִינִין,
 לְשִׁתִּין. וְתַלִּיתָאִין, לְשִׁתִּין וְשִׁית. וְרַבִּיעֵאִין לְע"ב. וּפּוֹרְקָנִין אֵלִין.
 יְהוֹן בְּאַרְבַּע חִיוֹן, בְּשֵׁם יְדוּד דְרַכִּיב עֲלֵיהּ. הָדָא הוּא דְכְתִיב, כִּי
 תִרְכַּב עַל סוּסֶךָ מִרְכַּבוֹתֶיךָ יִשׁוּעָה. דְלַקְבֵּלִיָּהּ, יִתְעַר לְתַתָּא אַרְבַּע
 דְגִלִין, וְתַרִיסָר שְׁבָטִין. בְּרֹזָא דִידוּד מְלָךְ, יְדוּד מְלָךְ, יְדוּד יְמִלוּךְ

לְעוֹלָם וָעֶד. תְּרִיסָר אֲתוֹנוֹן אֵינוֹן, לְקַבֵּל תְּרִיסָר שְׁבֻטִין, וַיִּבְּ אֲנָפִין דְּתַלְתָּ אֲבָהֶן, דְּאִתְמַר עֲלֵיהוּ הָאֲבוֹת הֵן הֵן הַמְרַפְּבָה. וְאֵינוֹן עֲשָׂר שְׁבֻטִין, אֶלְף שְׁנִין. תְּרִין שְׁבֻטִין, מֵאֲתָן שְׁנִין. וּמִיִּב אֲתוֹנוֹן, תְּלִין עִבְּ שְׁמֶהֱן, דְּאֵינוֹן עִבְּ שְׁנִין, בְּתַר אֶלְף וּמֵאֲתָן. וְאֵינוֹן כִּד, לְכַל חִזָּה מִתַּלְתָּ חִינוֹן. כִּד רְזָא דִּילִיה, וְקָרָא זֶה אֶל זֶה וְאָמַר. וְאֵינוֹן תַּלְתָּ כְּתוּב, מִן כִּד צוּרוֹת. פַּת אַחַת אוּמְרַת קְדוּשָׁ, וְכַת תְּנַיִנָא אוּמְרַת קְדוּשָׁ, וְכַת תְּלִיתָא אוּמְרַת קְדוּשָׁ. מִיַּד אֲתַעַר שְׁמֵאֲלָא בְּמִבְּ אֲתוֹנוֹן, דְּעֵבַד דִּינָא בְּעַמְלָק.

כִּי יִקְרָא קִין צְפוֹר לְפָנֶיהָ בְּדַרְךָ מֵאֲרִי מִקְרָא. בְּכָל עֵץ, מֵאֲרִי מִשְׁנָה. דְּאֵינוֹן כְּאֶפְרוּחִים, דְּמִקְנָנִין בְּעֵנְפֵי אֵילָנָא. אֵית דְּאֲמַרִי, בְּכָל עֵץ, אֵלִין יִשְׂרָאֵל. דְּאִתְמַר בְּהוּ, כִּי כִימֵי הָעֵץ יִמֵי עַמִּי. אוּ עַל הָאֲרֵץ, אֵלִין מֵאֲרִי תוֹרָה (דִּיא מִשְׁנָה), דְּאִתְמַר בְּהוּ, עַל הָאֲרֵץ תִּישָׁן וְחִי צַעַר תַּחֲזִיק וּבִתּוֹרָה אַתָּה עֲמַל. אֶפְרוּחִים: אֵלִין פְּרָחֵי כְּהוֹנָה. אוּ בִיּוֹצִים: אֵלִין דְּזִין לֹון קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מִקְרָנֵי רֵאמִים וְעַד בִּיּוֹצֵי כְּנִים. וְהָאִם רוּבְצָת עַל הָאֶפְרוּחִים, בְּזַמְנָא דְּהוּוּ קָרְבִין קָרְבָּנִין. מַה כְּתִיב לֹא תִקַּח הָאֵם עַל הַבָּנִים. חֲרַב בִּי מִקְדָּשָׁא, וּבְטָלוּ קָרְבָּנִין, מַה כְּתִיב, שְׁלַח תְּשַׁלַּח אֶת הָאֵם. וְגָלוּ הַבָּנִים, וְהֵינּוּ וְאֵת הַבָּנִים תִּקַּח לָךְ, מִסְטָרָא דְּאֵ דְּאֵת ו', דְּאִיהוּ עוֹלָם אַרוּךְ דְּאִתְמַר בֵּיהּ לְמַעַן יִיטַב לָךְ וְהִאֲרַכְתָּ יָמִים, לְעוֹלָם שְׁפָלוּ אַרוּךְ. וּבִאֲתַר דְּקָרְבָּנִין, תִּקְיֵנוּ צְלוֹתִין, וּמִצְפָּצְפִין בְּקִלִין דְּשִׁירִין. בְּקוּל דְּקִרְיָאָת שְׁמַע, לְגַבֵּי עֲמוּדָא דְּאִמְצָעִיתָא דְּאִיהוּ לְעִילָא. דְּהָא אִימָא וּבְרַתָּא בְּגִלוּתָא, וּמִיַּד דְּנַחֲתָא, קְשָׁרִין לֵהּ בְּבְרַתָּא, דְּאִיהִי יַד כְּהָה, לְמַהְוִי קְשִׁיר ו' עִם ה', בְּשִׁית סְפִירָאן. מִיַּד מְלַחְשִׁין לְגַבֵּי חֲכָמָה, בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מְלָכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד. אַחֲרֵי כְּבוֹד, גִּימְטְרִיא מִה מִן חֲכָמָה. דְּנַחֲתָא לִיה לְגַבֵּי אִמָּה, וּמִיַּד דְּנַחֲתָא, קְשָׁרִין לִיה עֲמָא בְּקִשׁוּרָא דְּתַפִּילִין דְּרִישָׁא. וּבְגִין דָּא בְּאַרְבַּע פְּרָשִׁין דְּתַפִּילִין, קְדָשׁ לִי, חֲכָמָה. וְהִזָּה כִּי יִבְיָאֲךָ, בִּינָה. שְׁמַע יִשְׂרָאֵל תַּפְּאֲרָת, כְּלִיל ו' סְפִירָן, בְּשִׁית תִּיבִין. וְהִזָּה אִם שְׁמוּעָ, מְלָכוּת, יַד כְּהָה. צְלוֹתָא

כְּתָר כ' עַל רִישֵׁיהּ, אֵין קְדוּשׁ כִּידוּד, דְּסַנְדְּלִפּוֹן קוּשֶׁר כֹּל צְלוּתִין,
 וְעֵבִיד לוֹן כְּתָר. בְּהֵהוּא זְמַנָּא צָרִיף לְסַדְרָא מְנוּרָא (ס"א פתורא)
 לְסַעוּדָתָא דְּמִלְכָּא, וּמִשְׁכַּנָּא וּמְנוּרָתָא וְאַרְוֵנָא וּמִדְּבַחָא, וְכֹל מִינֵי
 שְׁמוּשָׁא דְּבֵיתָא דְּמִלְכָּא. וְלֹא בְּתָר פְּתוּרָא אֲזַלִּין דְּלֹאוּ עוּבְדָּא
 דְּקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא, דְּלֹא אֲזַלִּין אֶלָּא בְּתָר פְּתוּרָא דְּאִיהוּ עוּבְדֵי
 יְדוּי דְּקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא, דְּאִיהוּ שְׁכִינְתֵיהּ. מִשְׁכַּן דִּילֵיהּ, פְּתוּרָא
 דִּילֵיהּ, מְנוּרָתָא דִּילֵיהּ, אַרְוֵנָא דִּילֵיהּ, מִדְּבַחָא דִּילֵיהּ, אִיהִי כְּלִילָא
 מְכַל מְאִנֵי שְׁמוּשָׁא לְמִלְכָּא עֲלָאָה. אִינְהוּ אִינוּן דְּמִתְקִנֵי חֲמָרָא
 וְנִהְמָא דְּמִלְכָּא עֲלָאָה, דְּאִתְמַר בְּהוּ אֶת קַרְבְּנֵי לְחָמֵי לְאִשֵׁי, דְּלִית
 לְקַרְבָּא לֵיהּ לְגַבִּיהּ אֶלָּא אֵלִין דְּאִתְקַרְיָאוּ אִשֵׁי יי. וּבְגִין דָּא אֶת
 קַרְבְּנֵי לְחָמֵי לְאִשֵׁי. דְּעֲלִיהּ אִתְמַר, לְכוּ לְחָמוּ בְּלַחְמֵי. וְאִתְקַרְיָ
 לְחָם הַפָּנִים, דְּאִינוּן יי'ב אַנְפִּין, יְבָרְכֶךָ יְהוָה, יָאֵר יְהוָה, יִשָּׂא
 יְהוָה, תְּרִיסַר אַנְפִּין דְּתַלְתַּת חִינוּן. מֵאֵי לְחָם דְּאֵלִין פָּנִים. דָּא נִהְמָא
 דְּאָדָם, דְּאִיהוּ יו"ד ה"א וְא"ו ה"א. וְאִית לֵיהּ נִהְמָא בְּאַרְבַּע
 אַנְפִּין, דְּאִינוּן אַרְבַּע אַתְנוּן יְדוּד. הֵאֵי נִהְמָא דְּפְתוּרָא דְּמִלְכָּא,
 אִיהוּ סֵלֶת נְקִיָּה. כְּבִשְׁן דִּילֵיהּ, דְּאוּפָּה בֵּיהּ נִהְמָא, שְׁכִינְתָּא. תְּמַן
 אִתְבָּשַׁל וְאִשְׁתַּלִּים. וּבְגִין דָּא, אֵין בּוּצְעִין אֶלָּא מֵאַתָּר דְּגָמַר
 בְּשׁוּלָא. כְּגוּוֹנָא דְּשְׁלִימוּ דְּפָרִי, אִיהוּ גָמַר בִּישׁוּלוֹ. וְהֵאֵי אִיהוּ
 אֲדִנֵי, גָמַר וּשְׁלִימוּ דִּידוּד, דְּאִיהוּ לְחָם הַפָּנִים. אֲדִנֵי, כְּבִשְׁן דִּילֵיהּ.
 דְּאִיהִי כְּבוּשָׁה תַּחוּת בְּעֲלָהּ. וּבְגִינָה אִתְמַר, (שמות יט) וְהָרַסְתִּי
 עֵשֶׂן כֹּל מִפְּנֵי אֲשֶׁר יֵרַד עָלָיו יי' בְּאֵשׁ וַיַּעַל עֵשֶׂנוּ כְּעֵשֶׂן הַכְּבִשְׁן.
 וְלֹא כְּכִבְשֵׁן דְּאֵשׁ דְּהֵדְיוּט, אֶלָּא כְּכִבְשֵׁן, דְּבֵיהּ כְּבִשׁ רַחֲמֵי
 לְעַמִּיהּ, כֹּד מְצַלִּין וּבְעוֹן בְּעוּתִין, כֹּן יְכַבְּשׁוּ רַחֲמֵיךָ אֶת כְּעֶסֶךָ.
 וּבֵיהּ כְּבִשֵׁי דְּרַחֲמָנָא לְמָה לָּךְ. וּבְנִהְמָא דְּאוּרִייתָא, אִית סֵלֶת דִּיקָב
 לֵיהּ מִלְכָּא, לְאִינוּן דְּאִתְמַר עֲלֵיהּ, כֹּל יִשְׂרָאֵל בְּנֵי מְלָכִים. מִיכְלָא
 דְּצִדִיקֵי. וְאִית נִהְמָא דְּאוּרִייתָא, דְּאִיהוּ פְּסוּלָת, לְאִינוּן עֲבָדִין
 וּשְׁפָחוֹת, דְּבֵי מִלְכָּא. וּבְגִין דָּא בְּמִטְרוּנֵיהּ אִתְמַר וְתַקֵּם בְּעוֹד
 לִילָה וְתַתֵּן טָרֶף לְבֵיתָהּ וְחֹק לְנַעֲרוֹתֶיהָ, דְּאִינוּן מְאִרֵי מִתְּנִיתִין.

ובגין דא אתמר במיכלא דמלכא, ועשירית האיפה סולת ודאי, ודא יו"ד מן אדני, איהי עשירית. ודא סלת דהיכלא דמלכא אשפחת (ד"א דמיכלא דמלכא אשתכחת).

קום בוצינא קדישא, אנת ורבי אלעזר ברך, ורבי אבא, ורבי יהודה, ורבי יוסי, ורבי חייא, ורבי יודאי, לתקנא דורונא למלכא, ולקרבא פל אברין, דאינון ישראל, קרבנין לקודשא בריך הוא ההוא דאתקרי נשמה, לגבי אברים שכינתא קדישתא, אש של גבוה. דאחיד בעצים, דאתקריאו עצי העולה, דאינון עץ החיים ועץ הדעת טוב ורע. עצי הקדש אתקריאו, אינון מארי תורה, דאתאחידת בהון אורייתא, דאתמר בה הלא כה דברי כאש נאם יי. ואתמר בה, עולה ליי, קרבן ליי, אשה ליי, ואתמר את קרבני לחמי לאשי. והא כתיב דלית לקרבא קרבן אלא ליי, מאי ניהו, את קרבני לחמי לאשי. אלא ארחא, דמאן דקריב דורונא, למקרב ליה למלכא, ולבתר איהו פליג ליה, למאן דבעי. אוף הכי ישראל, מקריבין אורייתא לקודשא בריך הוא, דאיהו לחמו, ואיהו יינו, ואיהו בשר דיליה, ואתמר בה, עצם מעצמי ובשר מבשרי. בשר קדש, דאוקמוה עלה מארי מתיבתאן, בבשר היורד מן השמים עסקינן. קודשא בריך הוא מאי עביד מההוא דורונא. למלכא דאכיל על פתורא. דקרבין על פתוריה מכל מין ומין, סלת, ובינוני, ופסולת. ואיהו פליג מפתוריה, לכל מארי סעודתא, לכל חד פדקא יאות, על ידי מקנן דיליה. ומההוא נהמא, דאיהו סלת, דמלכא אכיל, איהו מני למיהב לאינון דרחימין גביה. הדא הוא דכתיב, את קרבני לחמי לאשי ריח נחוחי. דהינון אשי יי ונחלתו יאכלון (ודא הוא ההוא דאתמר ביה (לכו לחמו בלחמי ושתו ביין מסכתי). האי איהו מסטרך דאילנא דחיי. אכל מסטרך דעץ הדעת טוב ורע, מני למיהב בינוני, למלאכים. ופסולת לשדין ומזיקין, דאינון משמשין לסוסוון ולפרשין דמלכא. ואוף הכי דפרשין דמלכא, הוו מארי משנה דאינון כמלאכים. משמשין

לון שדים יהודאי, דאינון רשימין באות שדי, (ס"א באות י')
 ואית שדין ומזיקין מסטרא דמסאבו, דאתקריאו שדים עובדי
 כוכבים ומזלות. וזה לעומת זה עשה האלהים. ובגין דא אמרו
 מארי מתניתין, דאינון ג' מינין מינייהו, חד מין דלהון כמלאכי
 השרת. ומין תניינא, כבני אדם. ומין תליתאי, כבעירן. ואית בהון
 חפמיין באורייתא דבכתב ודבעל פה. אתקרי יוסף שידא, על שם
 דאוליד ליה שד. ולא למגנא אמרו מארי מתניתין, אם הרב
 דומה למלאך יי צבאות תורה יבקשו מפיהו. ואשמדאי מלכא,
 הוא וכל משפחתיה, הא אוקימנא דאינון שדין יהודאין,
 דאתפפין באורייתא, ובשמעון דאורייתא. ובני אהרן, בגין
 דעריכו קרבנהון, בגין דא אתענשו, דכלהו קרבנין אף על גב
 דאתקריבו לגבי מלכא, איהו פליג לון לכל חד כדקא חזי. ונטל
 לחולקיה מה דאתחזי ליה.

ובחבורא קדמאה וביום הבכורים בהקריבכם מנחה חדשה וגו'.
 אמר רבי אבא, יום הבכורים, מאן יום. דא נהר היוצא מעדן,
 דאיהו יומא מאינון בכורין עלאין. ודא איהו דאורייתא תליא
 ביה, ואיהו אפיק כל רזין דאורייתא. ובגין דאיהו אילנא דחיי,
 פרי אילנין אצטריכו לאיתא.

וביום הבכורים בהקריבכם מנחה חדשה וגו'. רבי אבא אמר, יום
 הבכורים אינון בכורים עלאין דאורייתא. הך הוא דכתיב,
 ראשית בכורי אדמתך תביא וגו'. אמר רעיא מהימנא, כגוונא
 דבכורים לאמהון, אוף הכי אתקריאו פירות בכורים, דפירות
 דאילנין, כבכורה בתאנה, הכי ישראל קדמונים ובכורים
 לקודשא בריה הוא, מכל אומין דעלמא, הך הוא דכתיב, קדש
 ישראל ליהוה וגו'. ובגין דא אתמר בהון, תביא בית יהוה
 אלהיך. ובגין דא אומין עובדי כוכבים ומזלות, דאתמר בהון
 ויאכלו את ישראל בכל פה. ואשמו רעה תבא אליהם. אוף הכי ו'
 דכליל שית ספיראן, ואיהו בן י"ד, אתקרי בכ"ר. וכל ענפין

דְּנִפְקִין מְנִיָּה דְּבַהוֹן רְאִשֵׁין, כְּגוֹנוֹנָא דְּאִתְקַרְיָאוּ בְּכוּרִים. וְאִיהוּ
 נְהָר, מְאִינוּן בְּכוּרִים עַלְאִין, וְהַהוּא נְהָר נְפִיק מְעַדָּן. וְדָא אִיהוּ
 דְּאוּרִייתָא תְּלִיא בֵּיה. וְכַד נְפִיק נְפִיק כָּל רְזִין דְּאוּרִייתָא, וּבְגִין
 דְּאִיהוּ אֵילָנָא דְּחִי אוּרִייתָא, הִדָּא הוּא (נ"א חדא היא) דְּכְתִיב,
 עֵץ חַיִּים הִיא לְמַחְזִיקִים בָּהּ. וּפְקוּדִין דִּילָהּ דְּמִיָּין לְאִיבָא פְּרִי
 דְּאֵילָנִין, אֶצְטְרִיכוּ לְאִייתָאָהּ. אָמַר רַעְיָא מְהִימְנָא וְאִי תִימְרוּן
 אָמַאי בְּכוּרִים, דְּלַהוֹן אִתְקַרְיָאוּ מְנַחָה חֲדָשָׁה, מְשִׁית יְרַחֲיִן לְשִׁית
 יְרַחֲיִן. וּמִבְּר נֶשׁ דְּאִתְמַר בֵּיה כִּי הָאָדָם עֵץ הַשָּׂדֶה לְתַשַּׁע יְרַחֲיִן, אוּ
 לְשִׁבְעָה. וּבְעֵרָא אוּף הָכִי, שְׁבַעַת יָמִים יִהְיֶה תַּחַת אָמוּ וּמִיּוֹם
 הַשְּׁמִינִי וְהַלְאָה יִרְצָה לְקַרְבַּן אִשָּׁה לִיהוָה, לְקַרְבָּא קַרְבָּנָא קָדָם יְיָ.
 וְעוּד סְפִירָאן, בְּהוֹן שֵׁם יְהוָה, וְכָל כְּנוּיָין דִּילֵיהּ, אָמַאי אִתְקַרְיָאוּ
 בְּשֵׁם חֵינוּן. אֲלָא מְנַחָה חֲדָשָׁה בְּאַרְח רְזָא, דָּא שְׁכִינְתָּא. מְשִׁית
 יְרַחֲיִן לְשִׁית יְרַחֲיִן, אֵינוּן שִׁית סְפִירָאן, דְּאִתְקַרְיָאוּ שְׁנַיִם קְדָמוּנִיּוֹת
 לְבְרִיאַת עֲלָמָא, דְּאֵינוּן שִׁיתָא אֲלֵפֵי שְׁנַיִן הָוִי עֲלָמָא, מְסֻטְרָא
 דְּאִימָא עֲלָאָה. וּמְסֻטְרָא דְּאִימָא תַּתָּאָה, אִתְקַרְיָאוּ יְרַחֲיִן. וּבְגִין
 דְּקַדְמוּ לְעֲלָמָא, וְכָל בְּרִיָּין, אִתְקַרְיָאוּ בְּכוּרִים. וּשְׁכִינְתָּא מְנַחָה
 חֲדָשָׁה, מְסֻטְרָא דְּחִיָּה, דְּאִתְמַר בָּהּ וּדְמוּת פְּנִיָּהֶם פְּנֵי אָדָם. וְאִיהוּ
 תַשַּׁע לְחֻשְׁבוֹן זְעִיר דְּחֲנוּךְ. אִיהוּ בַר נֶשׁ דְּאִתְיִלִּיד לְתַשַּׁע יְרַחֲיִן
 דְּעוּבְרָא, דְּאִיהִי עֲשִׂירָאָה. וּבְדָא כְּלִיל מְכֻלָּהּ, וְאִתְקַרְיָא בֶּן בּוּכְרָא,
 עַל שֵׁם אוֹת בְּרִית, דְּאִיהוּ י', טְפָה קְדָמָאָה דְּאִתְמַשְׁךְ מְנִיָּה זְרַע
 יוֹרָה כַּחֲזָן. דְּאִיהוּ ו', וְאִיהוּ י', סְלִיק עַל ו', כְּאִיבָא דְּסְלִיק עַל
 עֲנַפָּא דְּאֵילָנָא. וְאָף עַל גַּב דְּכַמְהָ עֲנַפִּין אִית בְּאֵילָנָא, וְכַמְהָ תְּאֵנִים
 עֲלֵיהּ, אֵינוּן דְּאִקְדִּימוּ בְּקַדְמִיתָא, אִתְקַרְיָאוּ בְּכוּרִים. אֲלִין אֵינוּן
 רִישֵׁין דְּכֻלָּהּ. כְּגוֹנוֹנָא דְּלַהוֹן אִתְמַר שְׂאוּ שְׁעָרִים רְאִשֵׁיכֶם. שְׂאוּ
 מְרוֹם עֵינֵיכֶם וּרְאוּ מִי בְּרָא אֱלֹהֵי. שְׂאוּ אֶת רֹאשׁ כָּל עֵדוֹת בְּנֵי
 יִשְׂרָאֵל. שְׂאוּ שְׁעָרִים רְאִשֵׁיכֶם. שְׁעָרִים אֲלִין, אֵינוּן חֲמִשֵׁין תַּרְעִין
 דְּבִינָה. דְּאִיהִי מְתִיבְתָא דְּלַעֲלֵא. וּשְׂאוּ פִתְחֵי עוֹלָם, דְּמְתִיבְתָא
 תַּתָּאָה, דְּכָל מֵאן דְּאִשְׁתַּדַּל בְּאוּרִייתָא לְסוּף מְתַנְשָׂא. הִדָּא הוּא

דְּכַתִּיב, אִם נִבְלַת בְּהַתְּנַשָּׂא. וְאוֹקְמוּהָ מֵאֲרֵי מִתְּנִיתִין, כֹּל הַמְּנַבֵּל
עֲצָמוֹ עַל דְּבָרֵי תוֹרָה, לְסוֹף מִתְּנַשָּׂא, וְיָבֵא מִלֶּךְ הַכְּבוֹד, וְלִית
כְּבוֹד אֲלֵא תוֹרָה. מִהֶכָּא, מֵאֵן דְּגִלְיָה אֲוִרְיִיתָא דְּאַתְקֵרִיאַת כְּבוֹד,
אֲקָרִי מִלֶּךְ. וְלֹא תִימָא בְּהֵהוּא עֲלֵמָא דְּאַתִּי וְלֹא יִתִּיר, אֲלֵא מִלֶּךְ
בְּתָרִין עֲלֵמִין, בְּדִיוֹקְנָא דְּמֵאֲרִיָּה. וּבְגִין דָּא כְּפּוֹל פְּסוּקָא תָּרִין
זְמַנִּין, חַד מִי זֶה מִלֶּךְ הַכְּבוֹד. תְּנִינָא מִי הוּא זֶה מִלֶּךְ הַכְּבוֹד. שְׂאוּ
שְׁעָרִים רְאשֵׁיכֶם, מֵאֵי רְאשֵׁיכֶם תָּרִין זְמַנִּין. אֵינּוֹן חִיּוֹן דְּמִרְפַּבְתָּא
עֲלָאָה, וְחִיּוֹן דְּמִרְפַּבְתָּא תַּתָּאָה.

רַבִּי שְׁמַעוֹן פֶּתַח קָרָא וְאָמַר, שְׂאוּ שְׁעָרִים רְאשֵׁיכֶם וְגו'. הַאי קָרָא
אוֹקְמוּהָ וְאַתְמַר. אֲבָל שְׂאוּ שְׁעָרִים רְאשֵׁיכֶם, אֲלִין אֵינּוֹן תְּרַעֲיִן
עֲלָאִין, תְּרַעֲיִן דְּסִקְלָתְנּוּ עֲלָאָה. וְאֵינּוֹן חִמְשִׁין תְּרַעֲיִן. רְאשֵׁיכֶם,
אֵינּוֹן רְאשִׁים מֵאֵן אֵינּוֹן. אֲלֵא, כֹּל חַד וְחַד, אֵית לִיה רִישָׁא
לְאַתְפְּשֻׁטָא וְלִמְיַעַל דָּא בְּדָא, וְלֵאכְלֵלָא דָּא בְּדָא. אֲשַׁכְּחָנָא
בְּסַפְרָא דְּחִנּוּף, שְׂאוּ שְׁעָרִים, אֲלִין אֵינּוֹן תְּרַעֲיִן דְּלַתְתָּא מֵאַבְהֶן,
וְאֵינּוֹן תְּלַתָּא בְּתַרְאִין. רְאשֵׁיכֶם: אֲלִין אֵינּוֹן רְאשֵׁי אֲלִפֵּי יִשְׂרָאֵל,
וְאֵינּוֹן אֲבָהֶן עֲלָאִי, וְאֵינּוֹן רְאשֵׁין דְּאֵינּוֹן תְּרַעֲיִן. וּבְגִין אֲלִין דְּאֵינּוֹן
אוֹפְנִים, דְּסַחְרָן וְנִטְלִין לֹון עַל פְּתִיָּהוּ, אֲמַרִי שְׂאוּ שְׁעָרִים
רְאשֵׁיכֶם, שְׂאוּ לְמֵאֵן. לְרְאשֵׁיכֶם. דְּאֵינּוֹן רְאשֵׁין עֲלֵיכּוֹ, וְשִׁלְטָנִין
עֲלֵיכּוֹ. וְהִנְשָׂאוּ פְּתַחֵי עוֹלָם. אֲלִין אֲמַהֲן וְאַרְבַּע אֵינּוֹן דְּלַתְתָּא.
וְיָבֵא מִלֶּךְ הַכְּבוֹד, דָּא מְלַכָּא עֲלָאָה דְּכֻלָּא, דְּאֵיְהוּ מִלֶּךְ מֵהֵהוּא
כְּבוֹד, דְּנִהִיר לְסִיחְרָא, וּמֵאֵן אֵיְהוּ. ? צְבָאוֹת. וְיָבֵא, לְאֵן אֲתֵר.
לְמִיַעַל אוֹרְיִיתָא בְּאַרוֹנָא, בְּחַבּוּרָא חֲדָא, כְּדָקָא יְאוֹת. וְכִיּוֹן דְּהַאי
עֲאֵל לְאַתְרִיָּה, כְּדִין אוֹרְיִיתָא עֲאֵל בְּאַרוֹנָא. וְאַתְחַבֵּר חַבּוּרָא חֲדָא,
אוֹרְיִיתָא עֲלָאָה, בְּאוֹרְיִיתָא דְּבַעַל פְּהָ, מִתְחַבְּרוּ לְפָרְשָׁא מִלִּין
סְתִימִין. אֵימְתִי. בְּשִׁבּוּעוֹתֵיכֶם. לְמִנְיָנָא דְּאַתּוֹן מוֹנִין. דְּכָל
שְׁעֵתָא דִּישְׂרָאֵל עֲבָדִין חוֹשְׁבָנִין לִירְחִין וְזְמַנִּין, קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא
אַתְקִין תִּיבָה גוֹ אֵינּוֹן רְקִיעִין, וְאַעֲבֵר כְּרוּזָא, הָא בְּנִי לְתַתָּא, קִדְשׁוֹ
יִרְחָא, קִדְשׁוֹ זְמַנָּא, אֲתַקְדְּשׁוּ כָּלְכוּ לְעִילָא. וְעֵבִיד לְכָל חִילֵי

דבשמיא, דמתקדשין פחדא בעמא קדישא, וכלהו נטרי פחדא, נטריא חדא, ועל דא בשבועותיכם, למניינא דאתון מונין אינון שבע שבתות. וכדין משיך קודשא בריך הוא, משיכו דשבע דרגין לתתא, בההוא דרגא דאתאחד בהו, באינון שבע שבתות. (ס"א באינון שבע שבתות. וכדין משיך קודשא בריך הוא, משיכו דשבע דרגין דלעילא, בההוא דרגא לתתא דאתאחד באינון שבע שבתות). ואי תימא, והא שימא אינון ולא יתיר. אלא כדין אימא יתבא על אפרוחין, ואשתכח רביעא עליהו. ואנן מפרחין לה, ונטלין אינון שית בנין. בהאי דרגא דלתתא, לקיימא דכתיב, שלח תשלח את האם ואת הבנים וגו'. רב המנונא סבא אמר, בהאי יומא, לא נטלין ישראל אלא חמש בנין, ואינון חמשה חומשי תורה. ואי תימא שית אינון. אלא שבע אינון, בחד צפורה דאשכחתי בין גרפהא דאימא. וישראל, ידעי למימד צידא טבא, רבא ויקרא. מה עבדי. מפקי מתחות גרפהא דאמהא, ההוא צפורה, בלחישו דפומא מלחשו לגבה, לחישו בתר לחישו. וההוא צפורה דחייש (ס"א דרחים) לאינון לחישין, ולאינון קלין, דקא מלחשי לגבה. ואף על גב דאיהי תחות גרפי אמהא, זקיף רישא ואסתכלת לגבי ההוא לחישו דקלא, ופרחת לגבייהו, ונפקת מתחות גרפהא דאימא. כיון דישראל נטלי לה, אתקיפו בה, ולחשין לה, וקשרין לה בקשורה דלא תפרח ותזיל. מיד נטלי לה ישראל בההוא קשורה, ואיהי בעאת למפרח ולמיזל, ולא יכילת למיזל לה. ובעוד דהיא קשורה בידיהו, אינון מלחשי בקליהון, ואיהי מצפצפא בהדיהו, ופרחת לעילא, ונחתת. וכל אינון בנין דתחות גרפי אמהון, כיון דשמעי ההוא צפצפא דאתהון, ולחישו דההוא קלא, מיד נפקי מתחות גרפהא דאמהון, ופרחי לגבי ההוא צפורה, וישראל נטלי לון, ואתדי בהו. ואלמלא ההוא צפורה דקא אתדי בקדמיתא, אינון לא פרחי לגבייהו לעלמין, ולא נכלין לאחדא בהו. היך צדין צידה דהאי

צפרא קדישא. מתקנין לקמא מיכלא יקירא בחדוה, וכל ענוגין, ועאלין לבי כנשתא ולבי מדרשא, ומצפצפון לגבה בקל לחישו כדקא יאות. ואיהי דמטמרא תחות גדפהא דאימא, זקפת רישא, וחקמאת פתורין מתקנן, וצפצופין לגבה כדקא יאות. נפקת ופרחת לגבייהו כמה דאתמר, ובה אחרין כל אינון בנין. ומשלחין להווא דרביעא עלייהו ואזלת. בגין דהא מן רקייעא שביעא וילעילא, במכוסה ממך אל תדרוש. שלח ליה, דלא תיכול לאדבקה ועל דא כתיב, שלח תשלח וגו'. מקרא קדש, דא קריאה וצפצופא, דעבדין להווא צפרא קדישא בקדמיתא. וכיון דאחרין בה שאר ימין, אקרון מקראי קדש. האי צפרא אקרי קדש, דכתיב, פי קדש היא לכם. ובגין דאיהי קדש, איהי קראה לכולהו ואתין לגבה. ובגין כן אקרון מקראי קדש. איהי קראה, וישראל מצפצפון בהדה, וקראן אוף הכי. ועל דא אינון אתין לגבייהו, ואחדי בהו. בגין כן אלה מועדי יי מקראי קדש אשר תקראו אותם. מקראי קדש, בצפצופא דלהון, ובהווא צפרא קדישא קדש, דקרא לון.

אמר רעיא מהימנא, מלין אליו, כמה סתימין אינון, למאן דלא ידע, וגליין למאן דיידע בהו. ודאי ההוא צפרא איהו שכינתא. קן דילה, דא בי מקדשא. וישראל אינון אפרוחין, דאימא יתבא עליהו. הך הוא דכתיב, (דברים כב) והאם רוכצת על האפרוחים, ואינון מארי משנה, דפרחין בפקודין דילה. או ביצים, אינון מארי מקרא. ובזמנא דחבו ישראל, ואתחריב בי מקדשא, מה כתיב. שלח תשלח את האם, הך הוא דכתיב, ובפשעיקם שלחה אמכם. ואינון מארי שיתא סדרי משנה כתיב בהו, ואת הבנים תקח לך. דאינון שית, מסטרא דשית בגין דתחות אימא עלאה, דאינון בשית תיבין דקריאת שמע. או בשית סדרי משנה, אחד המרבה ואחד הממעיט ובלבד שיכוין לבו לשמים. וקשרין לון בקשרין דתפלין, על רישא ועל דרועא.

ובמאי נטלין בנזין בכמה צפצופין דקלין דקריאת שמע. ולבתר
 לחשין בלחישו בצלותא דחשאי, לגבי אימא וברתא, ואינון ה'
 ה', ונחתינ לגביה ו', בקשר דיליה דאיהו יו"ד. ושריא ה' עלאה,
 על ו', תפלין על רישיה. ה' זעירא, נחת לגבי י', דאיהו קשר דה'
 עלאה, על ראש ו', ואיהו ו', קשר עמה בה' דיד כהה. ובגין דא,
 אפרוחים מסטרא דאת ו', כליל ו' סדרי משנה. או ביצים, אלין.
 מארי מקרא, דאתמר עליהו, בן ה' שנים למקרא, ודא ה'. בנזין
 מסטרא דבן י"ה, אלין מארי קבלה. עליהו אתמר לא תקח האם
 על הבנים. ומארי קבלה, אינון מארי תלמוד. ואתמר עליהו,
 ושננתם. ואוקמוה מארי מתניתין, אל תקרי ושננתם, אלא
 ושלשתם, דאינון שלישי במקרא, שלישי במשנה, שלישי בתלמוד.
 ורזא דמלה, כי יקרא קן צפור לפניך בדרך, במארי מקרא. ועשית
 מנורת זהב טהור. הא אוקמוה, ועשית מנורת, כלל. זהב, פרט.
 מקשה, כלל. וכמה מקראין מארי מתניתין, אינון מרבין
 וממעטין, כגון ריבה ומיעט. אוף הכי, מרבין, אל תקרי מה. אלא
 מאה. אוף הכי, אל תקרי ושננתם, ושלשתם. אלא ודרשינן מגיה,
 שלישי במקרא, שלישי במשנה, שלישי בתלמוד. כדאיתא
 בקדושין. אוף הכי, ביום פלת משה, פלת דרשינן ביה. אי תימא
 דדרשינן לון מנהון. כיצד מאלפא ביתא, ולא מעצמן דאינון לית
 לון רשו, לאוספא, ולא למגרע אות מגיה, (דהיא ו') או לאחלפא
 את דא באת אחרא. הא כתיב פלות מלא באורייתא. מאן יהיב לון
 רשות למגרע אות מגיה, דהוא ו', הא לא אית הכא מלה
 דאתחליף באלפא ביתא. אלא על אלין תיבין חסרין, דאינון
 מלאים. ומלאים, דאינון חסרים. ועל כל פירושינ דיקלין למעבד
 לקשטא פלה בתכשיטין דילה, קודשא בריה הוא מני למעבד,
 כמה דיימרון, ולמהוי מאמין לון, הדא הוא דכתיב, על פי התורה
 אשר יורד. לאומן דחתף מאני לבושין דמלכותא, ועביד מנהון
 חתיכן סגיאין, אינון דידעין אתרין דחסרין אלין חתיכות, או אלין

דמשפתאריין, אינון מתקנין אינון לבושין, ושונין אינון חתיכות דאתוספון, באתר דמעוטין, וחתיכות דאינון מעטין, מוסיפין עליהו, והאי איהו על פי התורה אשר יורוד. ואי תימא, אי כף הוא, מאי איהו דלזמנין טעי חד מנייהו, ונימא הדרי בי. אלא עד דיצעבדי הוראה מההיא מלה דחולקין עליה, יכיל ההוא דאקשי עליה, למימר הדרי בי. דלא כל מפרקי תכשיטין דכלה, ידעין בחתיכות לאן אזלן, עד דיהא פסק על בוריייה, פרוקין דהלכות על בוריייהו. מנורה, שבע בוצינין דילה, את שבע הנערות הראיות לתת לה מבית המלך. לקבל שייך דתלת ראשין ש. ושייך דארבע ראשין דתפילין. ואינון לקבל ז' ברכאן דקריאת שמע, דאינון בשחר מברך שמים לפניו ואחת לאתריה, ובערב מברך שמים לפניו ושמים לאתריה. לבתר, כהנא רבא בעבודה, דמשמש בכנפי מצנה, פעמונים ורמונים, אינון קשרין וחולין וציץ תפילין, מתמן ואילף ועשית מזבח מקטר קטרת.

פתח רעיא מהימנא, (ד"א רבי שמעון) ואמר, כתיב בפרשתא דא, והקרבתם אשה עולה ליי. ואוקמוה, דעולה לאשים. ובגין כף סמך עולה לאשה. ועוד אוקמוה, דלית עולה אתיא אלא על הרהור הלב. ודאי, כל קרבנין לא אתיין, אלא לכפרא. כל קרבנא וקרבנא, על כל אברין דבר נש, כפום ההוא חטא דההוא אבר. על טפין דמוחא, עוגות מצות כי לא חמץ. אי זריק טפין קדמאין, קדם דאחמיצו, באתר דלאו דיליה. ועל אלין דאחמיצו, וזריק לון באתר דלא אצטריף, צריף לאיתא עליהו לחם חמץ, ואינון לחמי תודה הכי הו, מנהון חמץ, ומנהון מצה. פרים מסטרא דדינא, כבשים ואילים ועתודים ועזים. בגין דאינון אנפי דשור, כלהו שחיטתן בצפון, וקבול דמן בכלי שרת בצפון. שחיטה וקבלה וזריקה כלם בצפון. לבסמא מדת הדין, דאתי לבית דין מסטרא דגבורה. בית דין הגדול מסטרא דגבורה, דתמן בינה. בית דין הקטן, מסטרא דמלכות. וכל אינון שופכי דמים למצנה,

אינון מסטרא דגבורה. ומה דאוקמוה, עולת שבת בשבתו ולא בשבת אחרא, בגין דעבר יומו בטל קרבנו. דקרפן דוחה שבת, ואדליק אש בשבת, בגין דאיהו אשא קדושה. דכל אש דקרפנין איהו קדש, ושבת קדש, אחידן דא בדא. אבל אש דחול, אסיר לאחדא ליה בקדש, ובגין דא מני לון לישראל, לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת. דהאי איהו פלאים דטוב ורע. ובשבת דשלטא אילנא דחיי, דלית ביה תערוכת, (אסיר לאבערא ביה דחולין, דהאי אש דחולין דטומאה ולא דחולין דטהרה) ודחולין דטהרה אסיר לערבא באש דקדושה. כל שפן חולין דטומאה, דאסיר לערבא לון בקדושה. אוף הכי כל קרבנין, אתקריאו בשם קדש. וכל קרבנין דכל מין, אית בהון חולין דטהרה, ואית בהון קדש וקדש הקדשים. ורזא, דאית הפרש בין קדש לקדש, הדא הוא דכתיב, והבדילה הפרכת לכם בין הקודש ובין קדש הקדשים. אוף הכא אשות דקרפנין, לאו אינון שוין. דאש של גבוה מקודש מאש דקדש דלתתא. דאתקרי אש עצי הקדש, או אש בשם הקדש. ואשא דקדושה, אית ביה הפרשה לבין אש הדיוט. אף על גב דאוקמוה עליה, דמצוה להביא מן הדיוט, אף על גב דאית אש דקדושה, דכל חד צריך לאתריה. ומתלא אמתילו ישראל קדמאי להאי רזא ישראל. (נ"א ישראל אמתילו להאי. דהא ישראל בכלל) אתקריאו מלכים פמה דאוקמוה, כל ישראל בני מלכים. אבל פד הו עאלין לבי מקדשא, כל חד שרייא באתריה, פדקא נאות ליה. אוף הכי כל קרבנין לאו אינון שוין, דאף על גב דבכולהו כתיב קרבן לי, איהו פליג פלא כל חד וחד פדקא נאות. ורזא דא, אשתמודע בפרי הקדש, דהו קריבין לון ישראל קדם יי. אמר בוצינא קדישא, קום רעיא מהימנא משנתך, דאנת ואבהן ישני עפר אתקרון, דעד כען הויתון משפדלין באורייתא, באינון ישנים במשנה, דאתמר בהון על הארץ תישן. וביום הכפורים בהקריבכם מנחה חדשה

ליהוה. אתון אינון (בני) בכורים דשכינתא, ובכוּדין דלכוּן, איהי אתחדשת בצלותין דאבהן בכל יומא. דאוקמוה מארי מתניתין, תפלות כנגד אבות תקנום. ובקריאת שמע דאמר רעיא מהימנא שמע ישראל, ואוקמוה כל הקורא קריאת שמע בכל יום, כאלו הוא מקיים והגית בו יומם ולילה. ודאי בצלותין דלכוּן, בקריאת שמע דלכוּן, שכינתא איהי אתחדשת קמיה דקודשא בריהוּ הוא. ובגין דא, והקרבתם מנחה חדשה ליהוה. בצלותין דאינון באתר דקרבנין. באן קרבנין דצלותין איהי מתחדשת. בשבועותיכם. דהיינו שבועות, דביה מתן תורה, ואתקרי חמשים יום לעומר. וביה שבועה שבועות, מסטרא דההוא דאתמר ביה, שבע ביום הללתיך, ואיהי מלכות פלה. כלילא משבע ספירן, כלילא בביתה, דאיהי אתפשטת בה' ספיראן לחמשיין. יסוד כל, כלול מאלין חמשיין. כל'ה, כ'ל ה'. כלילא מחמשים, פלהו נבלעים בגו חמשים, חכמה דאיהי, י' עלאה, מובלעת בגו חמשיין. ה' זמנין עשר. ה' בינה. י' חכמה. עשר זמנין ה' היינו חמשיין ובחושבן כ'ל. ובחושבן י'ם. ואיהו ים התורה. מקרא דיליה כתר, דלית ליה סוף. שאר ספיראן, אתקריאו על שמה שבעת ימים. ומלכות ים סוף, סוף דכל ימים. ובגין דא דאינון חמשיין, שבע שבועות, מנחתם שלשה עשרונים, ושני עשרונים. חמש, דאינון חמש זמנין עשר. הדא הוא דכתיב, ומנחתם סלת בלולה בשמן שלשה עשרונים לפר האחד ושני עשרונים לאיל האחד עשרון עשרון לכבש האחד לשבעת הכבשים. ושבעת הכבשים, לקבל שבע שפלות תמימות תהיינה. כל חד עם שית יומין דיליה.

ובצורך לחודש השביעי, דאיהו תשרי. מקרא קדש יהיה לכם, דא יום הכפורים. דאיהו עשירי י', כליל מעשרת ימי תשובה. ותקינו ביה ה' צלותין, לחברא לה עם ה'. (מאי מקרא קדש. יהיה לכם דא יום הכפורים דאיהו עשירי י', כליל מעשרת ימי תשובה.

ותקיננו ביה ה' צלותין, לחברא עם ה' מאי מקרא קדש. לאפראשא ליה משאר יומין, דאית בהו פולחנא דחול. ובגין דא, כל מלאכת עבודה לא תעשו. דיומין דאית בהון מלאכת חול, אינון מסטרא דעין הדעת טוב ורע. דאתהפף ממטה לנחש, ומנחש למטה. לכל חד כפום עובדוי, ודא מטטרוון מטה, נחש, סמאל. אכל בהאי יומא דאיהו יום הכפורים דאתקרי קדש, שלטא אילנא דחיי, דלא אשתתף עמיה שטן ופגע רע. ומסטריה לא יגורף רע. ובגין דא, ביה נייחין באילנא דחיי, (נ"א ואשתתפן גביה) וביה נפקן לחירות, ביה נפקי משלשליהון. אינון דאית עלייהו גזר דין, בנדר ובשבועה, ובגין דא תקינו למימר ביה, כל נדרי ואיסרי וכו', כולהון יהון שביתין ושביקין לא שרירין ולא קיימין. ובגין דא נדר לידן"ד, דאיהו תפארת. ושבועה דאדני, דאיהו מלכות. דעבדו על גלותא דלהון, בחכמה ובינה יהון שביקין ושבייתין לא שרירין ולא קיימין, ונסלח לכל עדת בני ישראל. דחסד איהו מים. גבורה אש. תפארת אויר. ובגין דא אוקמוה מארי מתניתין, התר נדרים פורחים באויר. ובגין דשבועה ממלכות, דאיהי לתתא מיניה. אוקמוה, נדרים על גבי שבועות עולים. ועוד אוקמוה, כל הנשבע כאילו נשבע במלך עצמו. וכל הנודר כאילו נודר בחיי המלך. המלך עצמו, אדני. חיי המלך, ידן"ד. ובגין דא כי ידור נדר לידן"ד.

ואוף הכי אית רזא אחרא, חיי המלך, חכמה. הךא הוא דכתיב, החכמה תחיה בעליה. כל הנודר ביהוה, דאיהו תפארת. כאילו נודר בחכמה, דאיהו יו"ד ה"א וא"ו ה"א, חיי המלך. וכל הנשבע באדני, כאילו נשבע במלך עצמו. עצמו דא אימא עלאה, כאילו נשבע בה, דאיהי עצם השמים לטוהר. מסטרא דחסד, עצם מעצמי. ובשור מבשרי, מסטרא דגבורה, דא מלכות. ובחכמה דאיהי חיי תפארת, איהו סליק לאתקרי אדם, הךא הוא דכתיב, כתפארת אדם. ואתמר ביום הכפורים. וענייתם את

נפשותיכם. וכעשור לחדש השביעי הזה תענו את נפשותיכם. תקינו ביה ה' ענויים, בגין דתתלבן ה' זעירא בה' עלאה, דאיהו ה' צלותין. לקיים בישראל, אם יהיו חטאיכם פשנים פשלג ילבינו. והאי איהו רזא דלשון של זהורית, בגין דכל חובין דישראל מטון לגבי מלכות. ותשובה דאיהי בינה, מלבנת לון. בגין דאתמר בה, השוכן אתם בתוך טומאותם. וד' בגדי לבן, וד' בגדי זהב למלכא, יאהדוניה. ותקינו לתקוע שופר ביום הכפורים, לסלקא קול דאיהו ו', לחרות. דאתמר בה, בכל צרתם לו צר, בא', וכו', קרי וכתוב. ועבודת יום הכפורים איהי באריכות, ואיהי פלילא מתלת דרגין, במחשבה דבור ומעשה. **בחמשה עשר יום לחדש השביעי וגו'**, דאיהי תשרי, מקרא קדש יהיה לכם כל מלאכת עבודה לא תעשו וחסותם אותו חג ליי שבעת ימים וגו'. בחמשה עשר, מסטרא די"ה. וחסותם אותו, דא אות ו', עמודא דאמצעיתא. (ח"ג חסד גבורה) שבעת ימים, מסטרא דבת שבע, דאיהי מלכות. אבהן, ורעיא מהימנא, ואהרן, דוד ושלמה, הא אינון שבע, לקבל שבע ספיראן. אגא בעינא לתקנא לכון ספה, דאיהי אימא עלאה, לסככא עלייהו, כאמא על בנין. ובגין ז' ספיראן אמר קרא, כי בסכות השבתי את בני ישראל, במפקנותהון מארעא דמצרים, בוד' ענני כבוד. סופה (אית באת ו', בסוכות חסר ו', דאתמר בה בסכת תשבו שבעת ימים, איהי אימא אבל סוכה) באת ו', איהו ברזא (דתיבין) דתריין בנין, דוד אדני. והכי סליק סופ"ה בחושבן יאהדוניה. תריין פרוכים, דהם סוככים בכנפיהם על הפפורת ופניהם איש אל אחיו. ואית עשרה טפחים בפרוכים מתתא לעילא, מרגליהון עד רישיהון, ומרישיהון ועד רגליהון, ושריין על טפח דאיהו י'. ועשרה עשרה מעילא לתתא, ומתתא לעילא, היינו יו"ד. ובגין כך, שיעורא דספה אמרו רבנן, לא פחות מעשרה, ולא למעלה מעשרים. ספה העשויה ככבשן מסטרא דאימא, עלה אתמר, והר סיני עשן כלו

מפני אשר ירד עליו יי באש ויעל עשנו כעשן הכבשן. (ואוקמוה מאי והחיות רצוא ושוב, כאור היוצא מפי הכבשן) וכלא חד. וספך תהיה לצל יומם, דסכך בעינן. וסכך אתעביד לצל. דאתמר ביה, בצל שדי יתלונן. ולא בצל סכת הדיוט, דאגין על גופא משמשא. אלא צל לאגנא על נשמתא. בצלו חמדתי וישבתי. אשר אמרנו בצלו נחיה בגוים. צל עם ס', איהי צלם. דאתמר ביה, אף בצלם יתהלך איש. ס' סתומה אית לה ארבעה דפנות. ומה דאוקמוה שטים פהלקתן ושלישית אפילו טפח. ולמאן דאמר שלשה פהלקתן ורביעית אפילו טפח. ואינון בגין דא, תרין, תלת, ארבע, הא תשע, טפח איהי עשיראה, לאשלמא כל חסרון. ובגין דא, שיעור ספך לא פחות מעשר, דאיהי מלכות, עשיראה דכל דרגין. ולא למעלה מעשרין, דאיהי כ', פתר עליון, דלא שלטא ביה עינא. כבוד עלאה, עליה אמר משה, הראני נא את כבודך. ואתיב ליה קודשא בריך הוא, לא תוכל לראות את פני. ולית כבוד, בלא כ'. ובגין דא שיערו מארי מתניתין לקבליהו, ספך העשויה כמבוי, מסטרא דאת ב', כמין גא"ס, מסטרא דאת ג'. כמין צריף, מסטרא דאת ד'. ושבע אתון אינון, בגין דא כפר"ת. כ', כבשן. ב', בורגנין. ושאר סבות. וכלהו רמיזי לגבי מארי מתניתין. ולית לארכא בהון. ואינון לקבליהו שבועה פכבי לכת, ואינון דכר ונוקבא. ובגין דא אתקריאו ד' כפולות. כגון שבועה שרגין דמנרתא, דאתמר בה שבע ביום הללתיך. הכי שבועה ושבעה מוצקות. הכי שבועה ספיראן כפולות. ושבעה יומי בראשית לתתא, שבועה לעילא, אין כל חדש תחת השמש. לולב דא צדיק. דדמי לחוט השדרה, דביה ח"י חולין, לקבל ח"י נענועין דלולב. ואינון לקבל ח"י ברכאן דצלותא. לקבל שמנה עשר אצרות, דהבו ליי בני אלים. לקבל שמנה עשר אצרות דקריאת שמע. ונענוע לשית סיטרין, בחושבן ו'. תלת נענועין בכל סטרא, אינון ח"י. לולב בימין, כליל ששה מינין (דאינון) ג'

הדסין, גדולה גבורה תפארת. ודמין לתלת גווי עינא. ב' בדי
ערכות, נצח והוד. ודמין לתרין שפון. לולב, יסוד, דומה
לשדרה. דביה קיום דכל גרמין. ועליה אמר דוד, (תהלים לה) כל
עצמותי תאמרנה יי מי כמוך. אטרוד, מלכות. דומה ללפא. דביה
הרהורין. ונענועין דהלל, אינון משותפין בנענועין דנטילת לולב,
ואינון ח"י באנא. ח"י ח"י, בהודו תחלה וסוף. ח"י דנטילת
לולב, הרי ע"ב. ובגין דא לולב בחושפן ח"ס, וד' מינין דלולב,
הא חסד, דרועא זמינא. ובגין דא תקינו לולב בימין, לסטרא
דחסד. אטרוד לסטרא דגבורה, לשמאלא לפא. ובגין דא אטרוד
הדומה ללב, תקינו למחוי ביד שמאל. כמה דאוקמוה, לולב
בימין, ואטרוד בשמאלו. אינון לקבל זכור ושמור. ומאן נטיל
תרווייהו. עמודא דאמצעייתא. לולב בימיניה, ואטרוד בשמאליה.
אתו אבהן, ורעיא מהימנא, ואהון ודוד ושלמה, ובכרכו ליה,
ואמרו ליה, אנת בוצינא קדישא, וחסברייא דילך דאינון שית,
לקבל אינון ז'. ואנת בוצינא קדישא גר מערבי באמצע, דכל שית
גרות נהרין מנה. בכל חד אתמר ביה, גר יי נשמת אדם. ורעיא
מהימנא נהיר בך, ואנת בחברייא דילך, וכלא חד, בלא פרודא
כלל. ומתמן ואילך מתפשטין ענפין לכל מארי חכמתא, אשלים
מלין דחבורא קדמאה דילך לאעטרא לון. פתח בוצינא קדישא
ואמר, בחבורא קדמאה אתמר מים רבים לא יוכלו לכבות את
האהבה וגו'. מאי בוז. יומא תנינא, יומא שתיתאה, ויומא
שבועאה דסוכות. דבהון הוו מנסכים מים ויין. דשבוע יומין
דסוכות, בהון היו מקריבין ישראל שבועים פרים, לכפרא על
שבועין ממנו. בגין דלא ישתאר עלמא חרוב מנייהו. הךא הוא
דכתיב, ובחמשה עשר יום והקרבתם עולה אשה לריח ניחח ליי
פרים בני בקר שלשה עשר תמימים. וביום השני פרים י"ב. וביום
השלישי י"א. וביום הרביעי עשרה. וביום החמישי פרים תשעה.
וביום הששי פרים שמונה. וביום השביעי שבעה. וכלהו שבועין.

ובכל יומא הוו חסרים. אמאי חסרים. אלא הכא קא רמיז, ותנח
 התיבה בחדש השביעי. ומה התם בימי טופנא, והמים הלכו
 הלוף וחסור. אוף הכי בתשרי, דאיהו ירחא שביעאה, דביה כמה
 פקודין, ראש השנה ויום הכפורים, סכה ולולב אחרוג, מינין
 דלולב שופר. שכינתא עלאה שרייא על ישראל, דאיהי תשובה,
 סופה. אחרוג, וקודשא בריהו הוא דאיהו לולב. מיד והמים היו
 הלוף וחסור, מתמעטין חובין דישראל, אוף הכי מתמעטין ממנן
 דאינון מלאכי חבלה, דממנן עליהו, דדמין למי טופנא. כמה
 דאוקמוה, עשה עברה אחת קנה לו קטיגור אחד. בההוא זמנא
 דמתמעטין חובין, מתמעטין פרים דלהון, מתמעטין ממנן דע'
 אומין, מתמעטין ע' אומין, מתמעט טובא דלהון. תיבת נח, מני
 קודשא בריהו הוא, לאעלא עמיה שנים שנים שבעה זכר
 ונקבה, לקרבנא, לאגנא על נח, ועל כל אינון דעאלין עמיה
 לתיבה. אוף הכי אלין דמנטרין חגין וזמנין, דאינון ימים טובים,
 שנים שנים שבעה, שנים שנים תרין יומין דראש השנה,
 ותרין יומין דשבועות, ובגין דאינון תרין מנייהו בספק, הא אית
 שני ימי הפורים באתרייהו. שבעה שבעה, ז' יומין דפסח, ז' יומין
 דסוכות. נח לקבל יום השבת, והאי איהו מפל החי. סכה קא
 אגינת עליהו דישראל, הדא הוא דתיב, וסכה תהיה לצל יומם
 מחרב. סכה קא אגינת. מה תיבת נח לאגנא, אוף הכי סכה
 לאגנא. ועוד מפל החי, ח"י ברקאן דצלותא, מאינון ט' ט',
 ברקתא דמינין בה אשתלימו י' ספיראן מעילא לתתא, ומתתא
 לעילא. ואיהו לקבל נח. ועוד מפל החי, שכינתא אגינת על אלין
 דנטרין י', אות שבת בתחומא דיליה, דאיהו ח' אלפים, תרין
 אלפין לכל צד. ועוד, מפל החי, אלין דנטרין י' אות ברית, דאיהו
 בח' יומין, דאתמר עליהו, וביום השמיני ימול בשר ערלתו.
 ועוד, מפל החי, אלין דנטרין אות י', תפלין בתמנייא פרשין.
 שכינתא דאיהי סופה, אגינת עליהו, ופרישת גדפאה עליהו,

כאמא על בגין, ובגין דא תקינו לברכא, הפורס סוכת שלום עלינו. ובגין דא בירחא שביעאה, דביה כל פקודין אליו, מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה. עם ישראל באבוהון שבשמים. ולית מים רבים, אלא כל אומין וממנן דלהון. אם יתן איש, דאיהו סמאל, כל מה דאית ליה בעלמא דין, בגין דישתתף באלין פקודין עם ישראל, בוזי בוזו לו. וביום השמיני עצרת פר אחד איל אחד, הא אוקמוה מארי מתניתין, למלכא דזמין אושפיזין, לבתר דשלח לון, אמר לאלין בני ביתא דיליה, אנא ואתון נעביד סעודה קטנה. ומאי עצרת. כמה דאת אמר, זה יעצור בעמי, ולית עצר אלא מלכות. מסטרא דשכינתא עלאה, עביד סעודתא רברכא, ומסטרא דמלכותא, סעודתא זעירא. ונוהגין למעבד ישראל עמה חדוה, ואתקריאת שמחת תורה. ומעטין לספר תורה בכתר דיליה, רמז ספר תורה לתפארת שכינתא עטרת תפארת. אמר רבי אלעזר, אבא, אמאי מסטרא דאמא עלאה, זמין לכל ממנן דכל אומין, ומסטרא דשכינתא תתאה, לא זמין אלא לאומה יחידה, לקבל פר יחידא. אמר ליה ברי, שפיר שאילת. בגין דמלכות איהי רמיזא לברתא, דאיהי צנועה בבית אביה ואמה. ואיהי ארוסה ולא נשואה. לאו אורח ארעא, למיכל עם אושפיזין. אבל אימא דהיא נשואה, אורח ארעא איהו (למיכל עם אורחי) בתר דמזמין בעלה אושפיזין, למיכל על פתורא עם בעלה. ואי אינון אושפיזין נכראין, לא אכלי עמהון, לא אבא, ולא אמא, וכל שפן ברתא. ובגין כן בסעודתא דשבעין ממנן, לא אשתתף למיכל עמהון, חד מן מארי מלכא, בגין דאינון נוכראין. אמר ליה ודאי כען אתישבת מלה בלבאי, על בורייה.

עולת תמיד, דא שכינתא, דסליקת לעילא בההוא דרגא, דאתמר בה ערב ובוקר בכל יום תמיד, ואומרים פעמים שמע ישראל. ואיהי סליקת בעמודא דאמצעיתא, דאיהו תדיר עמה בלא פרוודא

כָּלֵל. וּלְאֵן סְלִיקַת. לְאַתֵּר דְּאַתְגְּזֵרַת מִתְמָן, דְּאִיהוּ אֵין סוּף, וְאִיהוּ גְבוּהַ מִכָּל סְפִירָאן. וּבְגִין דָּא אוֹקְמוּהָ. עוֹלָה כְּלָה לְגְבוּהַ סְלִיקָא. וְכַד אִיהִי סְלִיקַת, אַחֲרֵי דָּן בְּהַ כָּל סְפִירָן, וְאִינוּן סְלִיקִין עִמָּה. וּמֵאִי סְלִיקוּ דִּילָהּ. לְרִיחַ נִיחַח, לְמִיחָב רִיחָא טָבָא קָדָם יְיָ, וּלְבַתֵּר אֶתְמַר בְּהַ, וְיִרְדַּ מְעֻשׂוֹת הַחֲטָאֵת וְהָעוֹלָה. נַחֲתַת מְלִיאַ פְּפִרָה מִכָּל חוּבִין דִּישְׂרָאֵל. וְהָא סְלִיקוּ דִּילָהּ אִיהוּ, בְּעַמּוּדָא דְּאַמְצָעִיתָא. אוּף הָכִי נַחֲתוּ דִּילָהּ אִיהוּ בֵּיהַ, וְכָל חֲיִילִין דִּילָהּ, וּבְגִין דָּא אֶקְרִי סְלָם, דְּבֵיהַ כָּל הוּוִיין (נ"א כְּנוִיין) סְלִיקִין וְנַחֲתִין, דְּאִינוּן תְּלִיין מִן יְדוּד. וּבְגִין דָּא, כָּל קְרַבְנִין וְעֲלוּן אִינוּן לִידוּד. וְאַתְקַרִּיאַת קְרַבָּן, עַל שְׁם דְּאַתְקַרִּיבוּ בְּהַ כָּל כְּנוִיין לִידוּד. וּבְגִין דָּא אֶתְמַר עֲלֵהּ, קְרַבְנֵי קְצַרְתָּ כְּסָף אַחַת. לִית דְּרַגָּא דְּאַתְקַרִּיב לְגַבֵּי יְדוּד, פְּחוּת מְנָה. וְלִית צְלוֹתָא וּפְקוּדָא מִכָּל פְּקוּדֵין דְּאוּרִייתָא, וְכָל קְרַבְנִין וְעֲלוּן, דְּאִינוּן לְבַר מְנָה. בְּכָל דְּרַגִּין דְּסְפִירָאן לֹא מְתַקְבְּלִין קָדָם יְדוּד, לְבַר מְנָה. וּבְגִין דָּא אֶתְמַר עֲלֵהּ, בְּזֹאת יָבֵא אֶהְרִן אֶל הַקָּדֵשׁ. וּבְגִין דָּא אָמַר נְבִיא, כִּי אִם בְּזֹאת יִתְהַלֵּל הַמִּתְהַלֵּל. אִיהִי שְׁלָמִים, שְׁלִימוּ דְשִׁמְא דִּידוּד, בְּכָל דְּרַגָּא וְדְרַגָּא. אִיהִי ה'. אֲדַנִּי. י' דִּידוּד. אִיהִי ה' מִן אֱלֹהִים. אִיהִי ה' מִן אֱהִיָּה. י' מִן שְׂדֵי. סוּף דְּכָל הַוְיָה וְכְנוִי. וּבְגִין דָּא אֶתְמַר בְּהַ, סוּף דְּבַר הַפֶּל נִשְׁמַע אֶת הָאֱלֹהִים יְרֵא וְאֶת מְצוֹתָיו שְׁמֹר. אִיהִי סוּף מְעֻשֵׁר סְפִירָאן, יָם סוּף. שְׁלִימוּ דְעֲלֵאִין וְתַתְּאִין. אִיהוּ תַרְעָא לְאַעֲלָא לְכָל חַכְמָתָא, לְכָל כְּנוִי וְהוּוִיָּה, וְלְאַעֲלָא בְּכָל סְפִירָה וְסְפִירָה, יְדִיעָה דְכֻלָּא. וּפְחוּת מִינָהּ, לִית רְשׁוּ לְשׁוּם בְּרִיָּה, לְאַשְׁגַּחָא לְשׁוּם יְדִיעָה בְּעוֹלָם. עֲלֵה אֶתְמַר, זֶה הַשְּׁעַר לִי צְדִיקִים יָבֹאוּ בוּ.

אִיהוּ שְׁם מ"ב אֶתְנוּן, דְּבַהוּן אֶתְבְּרִיאַו עֲלֵאִין וְתַתְּאִין. (ואלין אִינוּן אֶתְנוּן כְּנוִיין לְאַתְנוּן דְּהוּוִיין דְּבַהוּן אֶתְבְּרִיאַו עֲלֵאִין) אִיהִי אֶתְקַרִּיאַת עֵין מְסֻטְרָא דִּימִינָא, הַגָּה עֵין יְדוּד אֶל יְרֵאֵיו. וְאַתְקַרִּיאַת אֶזֶן מְסֻטְרָא דְשִׁמְאֵלָא, הַטָּה אֱלֵהִי אֶזְנֵה וְשִׁמְעַ. וְאַתְקַרִּיאַת רִיחַ מְסֻטְרָא דְעַמּוּדָא דְאַמְצָעִיתָא. וְאַתְקַרִּיאַת פֶּה,

מגנרמה. הָדָא הוּא דְכְתִיב, פֶּה אֶל פֶּה אֲדַבֵּר בּוֹ. אֲתִקְרִיאַת פְּקוּדָא קְדָמָאָה אֲנָכִי, מִסְטָרָא דְכְתָר, דְּאִיהוּ אִי"ן מְאַלְהֵינוּ. אֲנָכִי בֵּיה כ', כְּתָר. וּבֵיה אִין. וְכְתָר אֲתִקְרִי מִסְטָרָא דְאִימָא עֲלָאָה. דְּאֲדַבֵּר לְגַבְהָ חֲמִשִּׁין זְמַנִּין יְצִיאַת מְצָרִים בְּאוּרֵי־תָא. וְאִיהִי בִ"ת מִן בְּרֵאשִׁית, דְּכֻלִּילָא עֶשְׂרֵי אַמִּירֵן, מִסְטָרָא דְחֻכְמָה בֵּת י', בְּחֻכְמָה יֶסֶד אַרְיָן. בְּאַבָּא יֶסֶד בְּרֵתָא. וְאִיהוּ נְתִיב לֹא יָדְעוּ עֵיט, דְּכֻלִּיל ל"ב נְתִיבוֹת, דְּאִינוּן ל"ב אֱלֹהִים מִסְטָרָא דְאִימָא עֲלָאָה, דְּאֲתִקְרִי כְבוֹד. וְכֹד אֲתִפְלִילֵן בְּבְרֵתָא, אֲתִקְרִי ל"ב. וּבְגִין דָּא כְבוֹד לְעֵילָא, ל"ב לְתַתָּא. וְי' דְּבָרֵן אֲתִיְהִיבוּ. חֲמִשׁ בְּלוּחָא חֲדָא, וְחֲמִשׁ בְּלוּחָא תְּנִינָא. אִיהִי כְלִיל לֹון, ה' מְכַתֵּר עַד גְּבוּרָה. וְה' מְעַמּוּדָא דְאַמְצָעִיתָא, עַד בְּרֵתָא. וְאִינוּן ה' ה'. וְכִי אֵית לְמַלְלָא בְּעֶשְׂרָה פִּיּוֹת. אֲלָא כְלִיל לֹון בְּבֵת יְחִידָה י' וְאֲתַעְבִּידוּ כְּלֵהוּ חֲדָא. אוּף הָכִי ו', אֲתִקְרִי קוּל, וְלֹא אֲשַׁתְּמוּדְעִין בֵּיה, עַד דְּאֲשַׁתְּפֵף עַד (ס"א עַם) דְּבוּר. וּבְגִין דָּא, קוּל דְּבָרִים אַתֶּם שׁוֹמְעִים. אִיהִי פְּקוּדָא תְּנִינָא מִסְטָרָא דְּגְבוּרָה, יְרָאָה בְּחֻשְׁבָּן. וְרַמִּיזָא בְּמַלְת בְּרֵאשִׁית, יְרָא בְּשֵׁת. וְאוּקְמוּהָ, מֵאֵן דְּלִית לִיה בְּשֵׁת פְּנִים, וְדָאִי דְּלֹא עֲמָדוּ אֲבַהֲתוּי עַל טוּרָא דְּסִינֵי. אִיהִי פְּקוּדָא תְּלִיתָאָה, דְּאֲתִקְרִי אֲהַבְת חֲסֵד. הָדָא הוּא דְכְתִיב, אֲהַבְת עוֹלָם אֲהַבְתִּיךָ עַל כֵּן מְשַׁכְּתִיךָ חֲסֵד. אֲהַבְתָּ כְּלִילָא מְאַבְהֵן, דְּאֲתִקְרִי בְּהוּן בְּכָל מְכָל כָּל. וְרִזָּא דְּמַלְתָּ, זְכָרְתִּי לָךְ חֲסֵד נְעוּרִיךָ אֲהַבְתָּ כְּלוּלוֹתִיךָ. וְאִיהִי פְּקוּדָא רְבִיעָאָה, יְחוּד, מִסְטָרָא דְּעַמּוּדָא דְּאַמְצָעִיתָא, שְׁמַע יִשְׂרָאֵל. וְאִיהִי כ"ה כ"ה אֲתוּוּן, עֲמִיָּה בְּשֵׁת תִּיבִין, דְּאִינוּן שְׁמַע יִשְׂרָאֵל. וּבְגִינָה אָמַר אַבְרָהָם גִּלְכָה עַד כ"ה וְנִשְׁתַּחֲוּהָ. כ"ה תֹּאמַר לְבֵית יַעֲקֹב. אִיהוּ א"ח, עַמּוּדָא דְּאַמְצָעִיתָא, וְאִיהִי ד', שְׁלִימוּ דִּיחּוּדָא דִּילִיָּה, לְאַשְׁלֵמָא בֵּיה אָחַד. א"ח, כְּלִיל ט' סְפִירָאן, דְּאִינוּן א' אִין סוּף. ח' תְּמַנְיָא סְפִירָאן, מְחַכְמָה עַד יֶסֶד. ד' מְלָכוֹת, קוּצָא דִּילָהָ, בְּהָ אֲשַׁתְּלִימוּ לְעֶשְׂרָה, דְּאִינוּן יו"ד ה"א וְא"ו ה"א. ד' כְּלִילָא מְד' אֲתוּוּן יְדוּד. פְּקוּדָא חֲמִישָׁאָה וְהִגִּית בּוֹ יוֹמָם וְלַיְלָה. אִיהִי

אורייתא דבכתב מסטרא דחסד. ואורייתא דבעל פה מסטרא דגבורה. דבהון חכמה ובינה. כמה דאוקמוה מארי מתניתין, הרוצה להחכים ידרים. להעשיר יצפין. ועמודא דאמצעייתא כליל תרנוויהו, ובגין דא אתקרי שמים, כליל אש ומים, אש דגבורה, ומים דחסד. ובגין דא כתר, דאיהי כף, עטרה עטרה הפך בשקל הקדש. דאינון יה"ה, תלת אתון, אתעבידו כף, על ו'. והינו כנגד כתר תורה, ו' היינו ספר תורה, כף עטרה על רישיה. וכלא ידו"ד, כ"ו בחושבן. פקודא שתיתא, איהי תפלה של יד, בדוועא שמאלא. ומסטרא דגבורה ה' דנד כהה, מכתר ועד גבורה, ה' ספיראן, ואינון תפילין דרישא דעמודא דאמצעייתא. ואיהי קשר תלת רצועות, דאינון נצח הוד יסוד. ואיהי פקודא שביעא, מצות ציצית, כליל תכלת ולבן, דינא ורחמי. בנורא, אשא חוורא לא אכיל. תכלא, אכיל ושצי, ותאכל את העולה. חוור מימינא, תכלת משמאלא, עמודא דאמצעייתא, יחוד בין תרנוויהו, ירוק. בגין דא אוקמוה מארי מתניתין, מאימתי קורין את שמע בשחרין משכיר בין תכלת ללבן. ובגין דא תקינו פרשת ציצית, למקרי לה ביחודא. ואיהי פקודא תמינא, מזוזה. שכינתא אתקריאת מזוזה, מסטרא דעמודא דאמצעייתא, דאתון ידו"ד. ומסטרא דצדיק, רזא דברית, אתקרי שדי. שדי חותמא דמלכא, דאיהו ידוד.

פקודא תשיעא, שכינתא אתקריאת אות ברית, מסטרא דצדיק יסוד עולם. זאת אות הברית. ביני, עמודא דאמצעייתא, ובין בני ישראל, נצח הוד. אות, דא צדיק. היא, דא שכינתא. כי ששת מים עשה יי את השמים, מכתר עד עמודא דאמצעייתא. דלית שית בכל אתר, אלא מסטרא דאת ו'. ולית שביעי, אלא מסטרא דאת י', עטרה על רישיה חכמה עלאה. אות הוא. חכמה תתאה, אות היא. ותקינו למגזר לתמינא, דאינון ח', מן חכמה עד יסוד. לקבלא בהון י' ועירא, לסלקא לה עד כתר, למהוי עטרה על

ראשיהוין. ותקינו לְשׁוּוּיָא לְעַרְלָה בְּמִנָּא דְעַפְרָא, לְקַיִים וְנָחַשׁ עֶפֶר
לְחֵמוֹ. **פְּקוּדָא עֲשִׂירָאָה**, וְשָׁמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשְּׁבֹתָ. שְׁכִינְתָא
אַתְקְרִיאת שְׁבֹתָ, מִסְטָרָא דְתַלְת דְרָגִין עֲלָאִין דְאַיִנוּן שׁ, ג' כְּתָרִין:
כְּתָר, חֲכָמָה, וּבִינָה. וְאִיהִי בַת, רְבִיעָאָה לֹוֹן. שִׁית יוֹמִין, מִחֲסֹד עַד
יְסוּד, בְּהוֹן תַּעֲשֶׂה מְלָאכָה, בְּגִין דְּבִנְיָנָא מִתְחִיל מִחֲסֹד, הָדָא הוּא
דְּכַתִּיב, עוֹלָם חֲסֹד יִבְנֶה. אֲבָל מִבִּינָה וּלְעִילָא, אִיהִי מְנוּחָה וְעֵנְג
וּשְׁבִיתָה לְכָל עוֹבְדָא. **פְּקוּדָא חַד סָר**, אִיהִי אַתְקְרִיאת צְלוֹתָא
דְּשַׁחְרִית מְנַחָה עֲרִבִית, מִסְטָרָא דְתַלְת אֲבָהֶן, וְאִיהִי תַפְלַת כְּ"ל
פְּ"ה, לִית כָּל, אֲלָא צְדִיק דְּכַתִּיב, כִּי כָל בְּשָׁמַיִם וּבְאָרְץ, וְתַרְגָּם
יוֹנְתָן בֶּן עוֹזִיָּאל, דְּאָחִיד בְּשָׁמַיָּא וּבְאָרְעָא. פְּ"ה כְּחוּשְׁבֵּן מִלָּה.
וּמָה בְרִית בִּיהַּ מִתְיַחֲדִין דְּכַר וְנוֹקְבָא דְלִתְתָא, אוּף בִּיְסוּד,
מִתְיַחֲד חֲתָן וְכֻלָּה דְלְעִילָא, הוּא חֵי עֲלָמִין כְּלִיל חֵי בְרַכָּאן,
הָדָא הוּא דְכַתִּיב, בְּרַכּוֹת לְרֹאשׁ צְדִיק. וּבְגִין דָּא, כָּל הַכּוֹרֵעַ כּוֹרֵעַ
בְּכּוֹרֵף וְכָל הַזּוֹקֵף זּוֹקֵף בְּשָׁם. דָּא שְׁכִינְתָא, בְּשָׁם יְדִוְ"ד, בִּיהַּ
צְרִיף לְזַקְפָּא שְׁכִינְתָא. הֵהִיא דְאַתְמַר בְּהַּ, נִפְלָה לֹא תוֹסִיף, קוּם
בְּתוֹלַת יִשְׂרָאֵל, עַל יְדֵי דְרָגָא אַתְרָא, וּבְגִין דָּא בִּיּוֹם הַהוּא אֲקִים
אֶת סִכַּת דְּוֹד הַנּוֹפְלָת. הַהוּא דְאַתְמַר בִּיהַּ, יְדִוְ"ד זּוֹקֵף כְּפוּפִים.
פְּקוּדָא תְּרִיסָר, אִיהִי אַתְקְרִיאת חַג הַמִּצּוֹת, וְחַג הַשְּׁבוּעוֹת, וְחַג
הַסִּכּוֹת, מִסְטָרָא דְג' אֲבָהֶן. וְרֹאשׁ הַשָּׁנָה מִסְטָרָא דִּילָהּ, דִּינָא
דְּמַלְכוּתָא דִּינָא. וְאִית דְּיִימָא, פְּסַח דְּרוּעָא יְמִינָא. שְׁבוּעוֹת, מִתָּן
תּוֹרָה, דְאַתְיִיבַת בְּמַדְבְּרָא, דְאַיהוּ מְמַנָּא עֲלֵיהּ שׁוֹר, מִסְטָרָא
דְּגִבּוּרָה. סִכּוֹת וַיַּעֲקֹב נָסַע סִכּוֹתָהּ. **פְּקוּדָא תְּלִיסָר**, קְרִיאת שְׁמַע.
וְאִית לְמַגְדַּע, דְאַיהוּ אַתְקְרִי חֲכָם בְּכָל מִינֵי חֲכָמוֹת. וּמִבִּין, בְּכָל
מִינֵי תְבוּנוֹת. וְחֲסִיד, בְּכָל מִינֵי חֲסִידִים. וְגִבּוֹר, בְּכָל מִינֵי גִבּוּרוֹת.
וְיוֹעֵץ, בְּכָל מִינֵי עֲצוֹת. וְצְדִיק, בְּכָל מִינֵי צְדִיקוֹת. וְמֶלֶךְ, בְּכָל מִינֵי
מַלְכוּת. עַד אִין סוּף. עַד (ס"א כְּתָר) אִין חֲקָר. וּבְכָל אֲלִין דְרָגִין,
בְּחַד אַקְרִי רַחֲמָן. וּבְחַד אַקְרִי דִּיין. וְהִכִּי בְּכַמְהַ דְרָגִין, עַד אִין
סוּף. אִי הִכִּי שְׁנוּי אִית, בִּין רַחֲמָן לְדִיין. אֲלָא קוּדָם דְּכָרָא עֲלָמָא,

אַתְּקָרִי הוּא בְּכָל אַלִּין דְּרַגִּין, עַל שֵׁם בְּרִינֵין דְּהוּוּ עֲתִידִין
 לְהַבְּרָאוֹת, דְּאִי לָאוּ בְּרִינֵין דְּעֶלְמָא, אֲמַאי אַתְּקָרִי רַחוּם דִּינֵין, אֶלְא
 עַל שֵׁם בְּרִינֵין דְּעֲתִידִין. וּבְגִין דָּא, כָּל שְׂמֵהָן, אֵינּוּן כְּנוּיִין דִּילֵיהּ.
 עַל שֵׁם עוֹבְדִין דִּילֵיהּ. כְּגוֹוֹנָא דָּא, בְּרָא נְשִׁמְתָא, בְּדִיוֹקְנָא דִּילֵיהּ,
 דְּאַתְּקָרִיאַת עַל שֵׁם פְּעוּלוֹת דִּילָהּ, בְּכָל אֲבָר וְאֲבָר דְּגוּפָא,
 דְּאַתְּקָרִי עֶלְמָא זְעִירָא. כְּגוֹוֹנָא דְּמֵאֲרִי עֶלְמָא, אַתְּנְהִיג בְּכָל בְּרִינֵין.
 וּבְכָל דָּרָא, כְּפּוּם עוֹבְדִין. כְּפּוּם נְשִׁמְתָא, כְּפּוּם עוֹבְדִין דְּכָל אֲבָר
 וְאֲבָר. הַהוּא אֲבָר דְּעֵבִיד בֵּיהּ פְּקוּדָא, אַתְּקָרִי נְשִׁמְתָא, לְגַבֵּי חֲמֵלָה
 וְחֲסָדָא חֲנָא וְרַחֲמֵי. וּבַהֲהוּא אֲבָר דְּעֵבִיד בֵּיהּ עֲבִירָה, אַתְּקָרִי
 נְשִׁמְתָא לְגַבֵּי, דִּינָא וְחֵימָה וְכַעַס. אֶבְל לְבַר מִן גּוּפָא, לְמֵאן תְּהֵא
 חֲמֵלָה, אוּ אַכְזָרִיוּת. אוּף הָכִי מֵאֲרִי עֶלְמָא, קִדְם דְּבָרָא עֶלְמָא,
 וּבְרָא בְּרִינֵין דִּילֵיהּ, לְמֵאן אַתְּקָרִי רַחוּם וְחַנּוּן אוּ דִּינֵין. אֶלְא כָּל
 שְׂמֵהָן דִּילֵיהּ, אֵינּוּן כְּנוּיִין, וְלֹא אַתְּקָרִי בְּהוּן, אֶלְא עַל שֵׁם בְּרִינֵין
 דְּעֶלְמָא, וּבְגִין דָּא, כַּד מֵאֲרִי דָּרָא אֵינּוּן טְבִין, אִיהוּ אַתְּקָרִי
 לְגַבֵּייהוּ, 'הוּ' בְּמַדַּת רַחֲמִים. וְכַד מֵאֲרִי דָּרָא אֵינּוּן חֲיִיבִין,
 אַתְּקָרִי אֲדִנִּי בְּמַדַּת הַדִּין. לְכָל דָּרָא, וְלְכָל בַּר נֶשׁ, כְּפּוּם מְדָה
 דִּילֵיהּ. אֶבְל לָאוּ דְּאִית לֵיהּ מְדָה וְלֹא שֵׁם יְדִיעַ. כְּגוֹוֹנָא דְּסַפִּירָאן,
 דְּכָל סַפִּירָה אִית לָהּ שֵׁם יְדִיעַ, וּמְדָה, וּגְבוּל, וְתַחוּם. וּבְאַלִּין
 שְׂמֵהָן מֵאֲרִי עֶלְמָא אִיהוּ אַתְּפִשֵׁט, וְאַמְלִיף בְּהוּן, וְאַתְּקָרִי בְּהוּן,
 וְאַתְּפִסֵּי בְּהוּן, וְדַר בְּהוּן, כְּנִשְׂמֵתָא לְגַבֵּי אֲבָרִים דְּגוּפָא. וּמַה רַבּוּן
 עֶלְמִין, לִית לֵיהּ שֵׁם יְדִיעַ וְלֹא אַתְר יְדִיעַ, אֶלְא בְּכָל סַטְרָא
 שׁוּלְטָנוּתִיהּ. אוּף הָכִי לִית לָהּ לְנִשְׂמֵתָא שֵׁם יְדִיעַ, וְלֹא אַתְר יְדִיעַ,
 בְּכָל גּוּפָא אֶלְא בְּכָל סַטְר שׁוּלְטָנוּתִיהּ, וְלִית אֲבָר פְּנוּי מְנָה. וּבְגִין
 דָּא, לִית לְרִשְׁמָא לָהּ בְּחַד אַתְר, דְּאִי לָאוּ הָא חֲסַר שׁוּלְטָנוּתָא
 בְּשָׂאֵר אֲבָרִים. וְלֹא לְאַתְּקָרִי לָהּ בְּשִׂמָא חַד, אוּ בְּתִרִין, אוּ בְּגִי.
 לְמִימַר דְּאִיהִי חֲכָמָה מְבִינָה, וְאִית לָהּ דְּעַת, וְלֹא יְתִיר. דְּאִי עֵבִיד
 הָכִי, הָא חֲסַר לָהּ מְשָׂאֵר דְּרַגִּין. כָּל שְׂכַן לְמֵאֲרִי עֶלְמָא, דְּלִית
 לְרִשְׁמָא לֵיהּ בְּאַתְר יְדִיעַ, אוּ לְאַתְּקָרִי לֵיהּ בְּשִׂמָהָן, אוּ לְשִׁנְאָה לֵיהּ

בהון, או (ס"א לשלשא) לשלטאָה ליה כגון דרגא דמרפכתא, דאתמר בה קדושה לך ישלשו, דכל דרגין דכל מרפכות דיליה, אינון משולשים, כגון האבות הן הן המרפכה, דאינון דמות אריה שור נשר, דאינון מרפכה לאדם. דאתמר עליה, ודמות פניהם פני אדם. ומסטרָא דנוקבא, אינון שלטין על אדם, ונוקבא איהי מרפכה לגבייהו. ובגין דא אתמר עליה, קדושה לך ישלשו. ואוף הכי אתנון, דאינון אנפין דחיון, משולשין, כגוונא דא: יה"ו. הו"י. וה"י. רביעאָה, קדושה לך ישלשו. איהי שלמים דכלהו, לאשלמא בכלהו שם ידו"ה. אכל למאריה דכלא, לית לשלשא ביה בשמון, ולא באתנון, אלא איהו אתקרי בכל שמון, ולית ליה שם ידיע. וכל שם ושם אסהיד עליה, דאיהו אדון כל עלמין. אסהיד עליה אדני. ולית דידיעין דאית בר נש, דירית ג' מאה ועשר עלמין, הדא הוא דכתיב, להנחיל אוהבי יש. כפום דרגא דיליה, דאתקרי יש מאין. ודא חכמה עלאה.

ואית בר נש דלא גרית אלא עלמא חד, כפום דרגא דיליה, כמה דאוקמוה, כל צדיק וצדיק יש לו עולם בפני עצמו. והכי גרית עלמין כל בר נש מישראל, כפום דרגא דיליה לעילא. אכל למארי עלמא, לית לרשמא ליה עלמין בחושבון, אלא אדון כל עלמין, ואדני"י קא סהיד עליה. אוף הכי יהו"ה, מגיה תליא כל הויין, ואיהו וכל הויין דיליה, סהדין על מארי עלמא, דאיהו הנה קדם כל הויין. ואיהו בתוף כל הנה. ואיהו לאחר כל הנה. ודא רזא, דסהדין הויין עליה, הנה, הנה, ויהנה. דינא, בהפוף אתנון אדני"י. ובגין דא אמרו רבותינו זכרונם לברכה, דינא דמלכותא דינא. שם א"ל סהיד על מארי דכלא, דלית יכולת לכל שם, ונהויה ודרגא. כל שפן לשאר ברין, פחות מגיה. הדא הוא דכתיב, כלא חשיבין וכמצביה עביד בחיל שמיא וגו'. אלהי"ם, סעיד על אלהות דיליה, דאיהו אלהי"ם ואלהי האלהים, ואיהו אלוה על כלא, ולית אלוה עליה. צבאו"ת, סהיד עליה כדכתיב, וכמצביה עביד

בְּחִיל שְׁמִיא. שְׁד״י, סְהִיד עֲלֵיהָ, דְּכַד אִיהוּ אָמַר לְעוֹלָם דִּי עָמַד
 בְּתַחוּמֵיהָ, וְלֹא אֶתְפָּשֵׁט יִתִיר. וְאוּף לְמֵיא וְרוּחָא וְאַשָּׁא. וְאוּף
 הֵכִי, כָּל הַנְּזָה, וְשֵׁם, סְהִדִין עֲלֵיהָ. דְּכַד הָהּ אִיהוּ יַחֲיד קוּדְם
 דְּבָרָא עֲלֵמָא, אֲמַאי הָהּ אִיהוּ צְרִיף לְאַתְקָרִי בְּשִׁמְהֵן אֲלִין, או
 בְּשָׂאָר כְּנוּיִין, כְּגוֹן רַחוּם וְחַנוּן אַרְךָ אֲפִים וְגו', דִּיִּין אֲמִיץ חֲזַק.
 וְסִגְיָאִין בְּכָל אֵינּוּן שְׁמֵהֵן וְכְנוּיִין, אֶתְקָרִי עַל שֵׁם כָּל עֲלָמִין וּבְרִיִין
 דְּלֵהוֹן, לְאַחֲזָאָה שׁוֹלְטָנוּתִיהָ עֲלֵיהּ. אוּף הֵכִי נְשַׁמְתָּא, עַל
 שׁוֹלְטָנוּתָא דְּכָל אַבְרַיִם דְּגוּפָא, אֲמַתִּיל לָהּ לְגַבִּיָּה. לָאו דְּאִיָּהִי
 אֲדַמְּיָא לִיהָ אִיָּהִי בְּעֲצָמָה, דְּהוּא בְּרָא לָהּ, וְלִית לִיהָ אֱלוֹהַּ עֲלֵיהָ
 דְּבָרָא לִיהָ. וְעוֹד, נְשַׁמְתָּא אִית לָהּ כְּמָה שְׁנוּיִים וּמְקָרִים וְסִבּוֹת,
 דְּאַתְקָרִיאוּ לָהּ. מַה דְּלָאו הֵכִי לְמֵאֲרִי כְּלָא. וּבְגִין דָּא הִיא אֲדַמְּיָא
 בְּשׁוֹלְטָנוּתָא דִּילָהּ עַל כָּל אַבְרַיִם גּוּפָא, אֲבָל לָא בְּמִלָּה אַחְרָא. וְעוֹד,
 שְׁמַע יִשְׂרָאֵל, שֵׁם ע' רַבְתִּי, ד' מִן אַחְ'ד רַבְתִּי, הִיִּינוּ ע'ד, בִּין
 שׁ"ם מִן שְׁמַע, א'ח מִן אַחְ'ד. עַד יי בְּכֶם. וְעַל כָּל אַחַד וְאַחַד
 דְּמִיחַד אוֹתוֹ בְּעוֹלָם. וְעַל כֵּן אָמַר דְּוֹד, אָנְכִי אֶשְׁמַח בִּי, שׁ"מ מִן
 שְׁמַע, א'ח מִן אַחְ'ד, הִרִי אֶשְׁמַח. וְעוֹד. ד' רַבְתִּי, ד' בְּתִי תְּפִילִין,
 דְּמִנְחָ לְהוֹן א'ח, וְאַתְעֲטֵר בְּהוּ, וְאֵינּוּן פָּאָר עַל רִישִׁיהָ. וְאֵינּוּן
 יְהוּ'ה (ס"א יְהוּ'ה), י' עֲטָרָא עַל ה', דְּאִיָּהִי בְּרַתָּא, וְהִיִּינוּ יְדוּ'ד
 בְּחֻכְמָה יְסַד אַרְצֵן, אַבָּא יְסַד בְּרַתָּא. ה', אֲמָא עֲלָאָה, עֲטָרָה עַל ו',
 דְּאִיָּהִי בְּרָא, וְהִיִּינוּ כּוֹנֵן שְׁמַיִם בְּתַבּוּנָה. בְּאֲמָא כּוֹנֵן בְּרָא. וְהִיא
 אִיָּהִי דְּעוֹלָם הַבָּא אֵין בּוּ לֹא אֲכִילָהּ וְלֹא שְׁתִּיָּהּ, אֲלָא צְדִיקִים
 יוֹשְׁבִים וְעֲטָרוֹתֵיהֶם בְּרֵאשִׁיָּהֶם. וּבְרַתָּא אִיָּהִי תְּפִלָּה שְׁל יְד,
 כְּה'ה. י' קָשֶׁר דִּילֵיהָ. ה' עֲלָאָה אִימָא, תְּפִלִּין דְּרִישָׁא עַל רֵאשׁ
 תְּפִלָּתָא. תְּפִלִּין דִּילֵיהָ, כְּסֻדְר יְדוּ'ד, דְּאִיָּהִי קַדְשׁ לִי. וְהִנֵּה כִי
 יְבַאָּד. שְׁמַע. וְהִנֵּה אִם שְׁמוּעָא. אֲבָל בְּעֲלָמָא דְּאַחֲתִי, הַיּוֹת בְּאֲמַצְעָא,
 דְּאֵינּוּן ה' ה'. וּבְגִין דָּא אָמַר הַנְּבִיא, (יִרְמִיָּה ט) בְּזֹאת י' תְּהַלֵּל
 ה' מִתְּהַלֵּל ה' שְׁפָל ו' יְדוּעָא אוֹתִי כִי אָנִי יְדוּ'ד. וּבְגִין דָּא אוֹקְמוּהָ
 מֵאֲרִי מִתְּנִיתִין, דְּאִית בְּרִישָׁא אֲתֵר, לְאַנְחָא תְּרִי זוּגִי דְּתְּפִלָּי. וְדָא

זכי לתרין פקודין, דאוקמוה עליהו, לא כל אדם זוכה לשתי שולחנות. י' חכמה. ה' בינה. ו' עמודא דאמצעיטא. ה' מלכות קדישא. רישא דאתעטר בארבע אתנון, דא פתר ריהטא דרישא דאסחר לון, וכפי לון. אהבה חסד קריאת שמע, דשקילא לאורייתא, דאתייהיבת מימינא. תפלין עז, משמאלא דגבורה. עמודא דאמצעיטא, כליל פלא, פנפי דמצוה, נצח והוד, תכלת ולבן. מזוזה רשים שדי, צדיק. ושכינתא תרעא דמזוזה, זה השער לידו"ד. ועוד ש' תלת רצועות. ד' קשר של תפלין מאחורוי. י' קשר דתפלין דיד. ובגין דא שדי" מלבר, ידו"ד מלגו, דאיהי ד' פרשין. דד' ראשין רמוז לד' בתי דתפלין, שדי" אות דיליה עולה מטטרו"ן. ועוד. י' חכמה קדש לי. ה' בינה, והיה פי יביאך. ו' שמע, שית תיבין, רמיזא לשית ספירן, שית ענפין דאילנא, דכלל לון תפארת. ה' והיה אם שמוע מלכות. אלין אינון דרישא, דאיהו כתר, כ', אין קדוש פני פי אין בלתך. שדי, רמיז רצועי ובתי וקשרי דתפלין מלבר. אוף הדי במזוזה, ידו"ד מלגו, שדי" מלבר, דארבע ראשין עם ד' רמיז לד' בתי ולקשר תפלין מאחור ד' כפולה אוף הדי ש' כפולה, י' קשר דיד כהה דאיהו ביתא חמישאה ד' (ס"א י') דשדי" איהו מוחא דאוקמוה עליה במקום שמוחו של תינוק רופס בו, ודא תינוק יונק משדי אמו שדי". תפלין דמארי עלמא, פתר. ומאי ניהו פתר דמארי עלמא. ידו"ד. דאיהו: י' חכמה. ה' בינה. ו' תפארת. כליל שית ספירין. ה' מלכות. ובגין דא ומי כעמך פישראל פי מי גוי גדול אשר לו אלהים קרובים אליו, פני אלהינו בכל קראנו אליו. ארבע קראי, כלהו רשימין בכ', רזא דאת כ': י' י'. דאיהי י' י' מן יאהדוניה, עשרה עשרה הכף בשקל הקדש, כ' מן פתר, כלילא מעשר ספיראן, כלילן מעילא לתתא, ומעשר ספיראן מתתא לעילא. ואלין אינון, והמים אשר מעל השמים, מים עליונים זכרים, מים תחתונים נקבות. ועליהו אמר רבי עקיבא לתלמידיו, כשתגיעו

לְאֲבָנֵי שֵׁשׁ טְהוֹר, אֶל תֹּאמְרוּ מִיָּם מִיָּם, שְׂמָא תִּסְתַּכְנוּ בְּנַפְשְׁכֶם. דְּלֹאוּ אֵינּוֹן מִיָּם כְּמִשְׁמַעְעָן. אֶלָּא אִיהוּ אֹר נֹבַע. וּבְגִין דָּא, אֲדַמּוּ לְמִיָּם נֹבְעִים. וְהָאִי נְהוּרָא לִית לִיה פֶּסֶק, וְלֹא קִצּוּץ, וּפְרוּד. וּבְגִין דְּאֵינּוֹן מְכַתֵּר, אֲתַקְרִיאַן שְׂאִין לְהֶם סוּף, דְּכַתֵּר אֵין סוּף אֲתַקְרִי.

האדרא רבא קדישא

תנא, אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְחַבְרַיִיא, עַד אֵימַת גִּיתִיב בְּקִימָא דְחַד סַמְכָא. כְּתִיב עַת לַעֲשׂוֹת לִי הַפְרוּ תוֹרַתְךָ. יוֹמִין זְעִירִין, וּמְאָרִי דְּחֹבָא דְחִיק. פְּרוּזָא קְאָרִי כֹּל יוֹמָא, וּמְחַצְדֵי חַקְלָא זְעִירִין אֵינּוֹן. וְאִינְהוּ בְּשׁוּלֵי פְרָמָא. לֹא אֲשַׁנְחֶן, וְלֹא יְדַעִין, לְאֵן אֲתֵר אֲזִלִין כְּמָה דִּיאוּת. אֲתַפְנָשׁוּ חַבְרַיִיא לְבֵי אֲדָרָא, מְלוּבָשִׁין שְׂרִיין סִיפֵי וְרוּמְחֵי בִּידִיכוֹן, אֲזַדְרִזוּ בְּתַקּוּנֵיכוֹן. בְּעִיטָא, בְּחַקְמָתָא. בְּסוּכְלָתְנּוּ. בְּדַעְתָּא. בְּחִיזוּ. בִּידִין. בְּרַגְלִין. אֲמַלְכוּ עֲלִיכוֹן לְמַאן דְּבַרְשׁוּתִיהָ חַיִּי וּמוֹתָא. לְמַגְזֵר מְלִין דְּקִשׁוּט. מְלִין דְּקִדִּישֵׁי עֲלִיוֹנִין צִיִּיתֵי לְהוּ, וְחַדְדָּן לְמִשְׁמַע לְהוּ, וְלְמַנְדַּע לְהוּ. יְתִיב רַבִּי שְׁמַעוֹן וּבְכַה, וְאָמַר וּוי אֵי גְלִינָא, וּוי אֵי לֹא גְלִינָא. חַבְרַיִיא דְּהוּוּ תַּמָּן אֲשַׁתִּיקוּ. קָם רַבִּי אַבָּא וְאָמַר לִיה, אֵי נִיחָא קָמִיה דְּמַר לְגַלְזָא, הָא כְּתִיב סוּד יֵי לִירָאִיו, וְהָא חַבְרַיִיא אֲלִין דְּחִלִין דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֵינּוֹן, וּכְבַר עֲאֵלוּ בְּאֲדָרָא דְּבֵי מִשְׁכַּנָּא, מְנַהוֹן עֲאֵלוּ, מְנַהוֹן נַפְקוּ. **תנא**, אֲתַמְנּוּ חַבְרַיִיא קָמִיה דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן, וְאֲשַׁתְּכַחוּ, רַבִּי אֶלְעָזָר בְּרִייה. וְרַבִּי אַבָּא. וְרַבִּי יְהוּדָה. וְרַבִּי יוֹסִי בֶר עֲקָב. וְרַבִּי יִצְחָק. וְרַבִּי חִזְקִיָּה בֶר רַב. וְרַבִּי חֲזִיָּא. וְרַבִּי יוֹסִי. וְרַבִּי יִיסָא. יְדִין יְהִיבוּ לְרַבִּי שְׁמַעוֹן, וְאֶצְבָּעוֹן זַקְפוֹ לְעֵילָא. וְעֲאֵלוּ בְּחַקְלָא בִּינֵי אֵילָנֵי וְיִתְבוּ. קָם רַבִּי שְׁמַעוֹן וְצֵלִי צְלוּתִיהָ, יְתִיב בְּגוּוּיָהּ וְאָמַר, כֹּל חַד יִשׁוּי יְדוּי בְּתוּקָפֵי. שׁוּוּ יְדִיָּהּ, וְנָסִיב לֹון פְּתַח וְאָמַר אָרוּר הָאִישׁ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה פֶסֶל וּמִסְכָּה מַעֲשֶׂה יְדֵי חֲרָשׁ וְשֵׁם בְּסִתֵּר וְעָנּוּ כָּלֶם וְאָמְרוּ אָמֵן.

פְּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, עַת לַעֲשׂוֹת לִי, אָמַאי עַת לַעֲשׂוֹת לִי.

משום דהפרו תורתך. מאי הפרו תורתך, תורה דלעילא. דאיהי מתבטלא אי לא יתעביד בתקונוי דא. ולעתיק יומין אתמר. כתיב אשריך ישראל מי כמוך. וכתיב, מי כמוך באלים ?? . קרא לרבי אלעזר בריה, אותביה קמיה, ולרבי אבא מסטרא אחרא, ואמר אנן פללא דכולא. עד השתא אתתקנו קיימין. אשתיקו, שמעי קלא, וארכובתן דא לך נקשן. מאי קלא. קלא דכנופייא עלאה דמתכנפי. חדי רבי שמעון ואמר, ?? שמעתי שמעך יראתי התם יאות הוה למהוי דחיל. אנן בתביבותא תלייא מלתא, דכתיב, ואהבת את ?? אלהיך, וכתיב מאהבת ?? אתכם, וכתיב אהבתי אתכם וגו'.

רבי שמעון פתח ואמר, הולך רכיל מגלה סוד ונאמן רוח מכסה דבר. הולך רכיל, האי קרא קשיא, איש רכיל מפעי ליה למימר, מאי הולך. אלא מאן דלא אתישוב ברוחיה, ולא הוי מהימנא, ההוא מלה דשמע אזיל בגויה כחזרא במיא, עד דרמי ליה לבר. מאי טעמא. משום דלית רוחיה רוחא דקיומא. אבל מאן דרוחיה רוחא דקיומא, ביה כתיב, ונאמן רוח מכסה דבר. ונאמן רוח, קיומא דרוחא. ברוחא תלייא מלתא. וכתיב, אל תתן את פיך לחטיא את בשרך. ולית עלמא מתקיימא אלא ברזא. וכי אי במלי עלמא אצטריך רזא. במלין רזין דרזינא דעתיק יומין, דלא אתמסראן אפילו למלאכין עלאין על אחת כמה וכמה. אמר רבי שמעון, לשמייא לא אימא דיציתון לארעא לא אימא דתשמע, דהא אנן קיימי עלמין.

תנא רזין דרזין, כד פתח רבי שמעון ברזי דרזין, אנדעזע אתרא, וחדברין אתחלקלו. גלי ברזא ופתח ואמר, כתיב ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום לפני מלך מלך לבני ישראל. ופאין אתון צדיקייא, דאתגלי לכוון רזי דרזין דאורייתא, דלא אתגלגין לקדישי עליונין, מאן ישגח בהאי, ומאן יזכה בהאי, דהוא סהדותא על מהימנותא דכלא צלותא ברעוא יחא, דלא יתחשב

לחובא לגלגא דא. ומה יימרון חברייא, דהאי קרא קשיא הוא, דהא לא הוה ליה למכתב הכי, דהא חזינן כמה מלכים הוו, עד דלא ייתון בני ישראל, ועד לא יהי מלכא לבני ישראל ומה אתחזי הכא, ובדא אתערו חברייא. אלא רזא דרזין הוא, דלא יכלין בני נשא למנדע ולאשתמודע ולמרחש בדעתיהו בהאי. תאנא, עתיקא דעתיקין, טמירא דטמירין, עד לא זמין תקונאי ועטורי עטורין, שירותא וסיומא לא הוה. והוה מגליף ומשער ביה. ופריס קמיה חד פרסא, ובה גליף ושיער מלפין. ותקונאי לא אתקיימו, הדא הוא דכתיב ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום לפני מלך מלך לבני ישראל. מלכא קדמאה, לבני ישראל קדמאה. וכלהו דגליפו בשמהן אתקרון. ולא אתקיימו, עד דאנח להו, ואצנע להו, ולבתר זמנא הוא אסתלק בההוא פרסא, ואתתקן בתקונאי. ותאנא, כד סליק ברעותא, למברי אורייתא טמירא תרי אלפי שנין, ואפקה, מיד אמרה קמיה, מאן דבעי לאתקנא ולמעבד יתקן בקדמיתא תקונאי. תאנא בצניעותא דספרא, עתיקא דעתיקין, סתרא דסתרין טמיר דטמירין, אתתקן ואזדמן, כחד סבא דסבין, עתיק מעתיקין, טמיר מטמירין, ובתיקונאי ידיע ולא ידיע. מארי דחנור כסו וחיזו בוסיטא דאנפוי יתיב על כורסייא דשביבין, לאכפייא לון. ארבע מאה אלפי עלמין, אתפשט חנורא דגולגלתא דרישוי. ומנהירו דהאי חנורא, ירתי צדיקייא לעלמא דאתי, ד' מאה עלמין, הדא הוא דכתיב, ארבע מאות שקל כסף עובר לסוחר. בגולגלתא, יתבין תליסר אלפי רבוא עלמין, דנטלין עלוי רגלין, וסמכין עלוי. ומהאי גולגלתא נטיף טלא, לההוא דלבר, ומלוי לרישיה בכל יומא, דכתיב, שראשי נמלא טל. ומההוא טלא דאנער מרישיה, ההוא דאיהו לבר, יתערון מתייא לעלמא דאתי. דכתיב כי טל אורות טלך, אורות, נהורא דחנורתא דעתיקא. ומההוא טלא, מתקיימין קדישי עליונין. והוא מנא דטחגי לצדיקייא לעלמא דאתי. ונטוף

ההוא טלא לחקלא דתפוחין קדישין. הדיא הוא דכתיב, ותעל שכבת הטל והנה על פני המדבר דק מחוספס. וחיזו ההוא טלא חנור. כהאי גוונא דאבנין דבדולחא, דאתחזינא כל גוונין בגויה. הדיא הוא דכתיב, ועינו כעין הבדולח.

האי גולגלתא. חוורא דיליה, אנהיר לתליסר עיבר גליפין בסחרנוי. לארבע עיבר בסטרא חד, ולארבע עיבר בסטרא דא, בסטרא דאנפוי. ולארבע עיבר בסטרא דא, לסטרא דאחורא. וחד לעילא דגולגלתא. ומהאי אתפשט אורכא דאנפוי, לתלת מאה ושבעין רבוא עלמין. וההוא אתקרי ארף אפים. והאי עתיקא דעתיקין אתקרי אריכא דאנפין. וההוא דלבר אתקרי זעיר אנפין. לקבליה דעתיקא סבא, קדש קדשים דקדשיא. וזעיר אנפין פד אסתפל להאי, כלא דלתתא אתתקן, ואנפוי מתפשטין ואריכין בההוא זמנא, אבל לא כל שעתיא כמה דעתיקא. ומהאי גולגלתא, נפיק חד עיבר חנור לגולגלתא דזעיר אנפין, לתקנא רישיה. ומהאי לשאר גולגלתין דלתתא, דלית לון חושבנא. וכל גולגלתין יתבין אגר חנורתא לעתיק יומין. פד עאלין בחושבנא תחות שרביטא. ולקביל דא, בקע לגולגולת לתתא, פד עאלין בחושבנא. בחללא דגולגלתא, קרומא דאוירא דתקמתא עלאה סתימא דלא פסק. והאי לא שכית ולא אתפתח. והאי קרומא אתחפייא על מוחא דאיהו חקמתא סתימא. ובגיני כן אתפסיא האי חקמתא בההוא קרומא, דלא אתפתחא. והאי מוחא, דאיהו האי חקמתא סתימא. שקיט ואשתכיך באתריה, כחמר טב על דורךדייה, והיינו דאמרי סבא דעתוי סתים, ומוחיה סתים ושכיך. והאי קרומא אתפסק בזעיר אנפין, ובגיני כן מוחיה אתפשט ונפיק לתלתין ותריין שבילין, הדיא הוא דכתיב, ונהר יוצא מעדן. מאי טעמא. משום דקרומא אתפסק, דלא מחפייא על מוחא. והיינו דתנינן ברישומי אתון, תי' רשים רישומא לעתיק יומין דלית דכנותיה.

תאנא, בגולגלתא דרישא, תליין אלף אלפין רבוא, ושבעת אלפין, וחמש מאה קוצי דשערי, חנור ונקי, כהאי עמרא פד איהו נקי, דלא אסתבך דא בדא. דלא לאחזאה ערבוביה בתקונוי. אלא כלא על בורייה, דלא נפיק נימא מנימא, ושערא משערא. וכל קוצא וקוצא, אית ביה ארבע מאה ועשר נימי דשערי, פחושבן קדו'ש. וכל נימא ונימא להיט בארבע מאה ועשר עלמין. וכל עלמא ועלמא סתים ונגיז, ולית דינדע לון, בר איהו. ולהיט לארבע מאה ועשר עיבר. ובכל נימא ונימא, אית מבוע דנפק ממוחא סתימאה, ונהיר ונגיד בההוא נימא, לנימין דזעיר אנפין. ומהאי מתקן מוחיה. וכדין, נגיד ההוא מוחא, לתלתין ותריין שבילין. וכל קוצא וקוצא מתלהטון, ותליין. מתתקנן בתקונא יאה, בתקונא שפירא. מחפין על גולגלתא. מתתקני קוצי דנימין, מהאי סטרא, ומהאי סטרא, על גולגלתא. ותאנא, כל נימא ונימא, אקרי משיכא דמבוע דנפקין ממוחא סתימאה. ותאנא, משערוי דבר נש, אשתמודע מאי הוא, אי דינא אי רחמי. מכד עברין עלוי ארבעין שנין. ואפילו פד איהו עולם, בשעריה בדיקניה ובגביני עינוי. קוצין דשערי, תליין בתקוני נקי כעמר נקא עד כתפוי. עד כתפוי סלקא דעתך. אלא עד רישי דכתפוי, דלא אתחזי קודלא. משום דכתיב, כי פנו אלי עורף ולא פנים. ושערא סליק אבתרוי דאודנין, דלא לחפייא עלוי, דכתיב יהיו נא עיניך פקוחות ואזניך קשובות.

שערא דנפיק מבתר אודנוי, כוליה בשקולא. לא נפיק דא מן דא, תקונא שלים. תקונא יאה. תקונא שפירא. תאיב למחמי. תיאובתא וחדוותא דצדיקניא, דאינון בזעיר אנפין, למחמי ולא תדבקא בתקונוי. דעתיקא סתימאה דכלא. תלת עשר נימין דשערין, קימי מהאי סטרא, ומהאי סטרא דגולגלתא, לקביל אנפוי. ובאינון שריין שערי לאתפלגא. לית שמאלא בהאי עתיקא סתימאה, כלא ימינא. אתחזי ולא אתחזי. סתים ולא סתים. והאי

בתקונו, כל שכן ביה. ועל האי, תאיבו בני ישראל לצרפא בלבהון, דכתיב, ה'יש יי בקרבנו אם אין. בין זעיר אנפין דאקרי יי, ובין אריף אנפין דאקרי איין. אמאי אתענשו. משום דלא עבדו בחביבותא, אלא בנסיונא. דכתיב, ועל נסותם את יי לאמר ה'יש יי בקרבנו אם אין.

בפלגותא דשערי, אזיל חד ארחא דנהיר למאתן ושבעין עלמין. ומניה נהיר ארחא דזעיר אנפין, דנהירין ביה צדיקניא לעלמא דאתי. ה'דא הוא דכתיב, ואורח צדיקים פאור נוגה הולף ואור עד נכון היום. שהוא ארחא אתפרשא לשית מאה ותליסר אורחין דאורייתא, דפליג בזעיר אנפין. דכתיב ביה כל ארחות יי חסד ואמת וגו'.

מצחא דגלגלתא רעוא דרעוין, רעויתא דזעיר אנפין לקבלי ההוא רעויתא דכתיב ויהי על מצחו תמיד לרצון להם לפני ה', וההוא מצחא דאקרי רצון, הוא גלוייא דכל רישא וגולגלתא, דמתפסייא בארבע מאה ועשר עלמין. וכד אתגליא, אתקבלא צלותהון דישראל. אימתי אתגליא. שתיק רבי שמעון. שאל תניינות אימתי. אמר רבי שמעון לרבי אלעזר בריה, אימתי אתגליא. אמר ליה בשעתא דצלותא דמנחה דשבתא. אמר ליה מאי טעמא. אמר ליה, משום דההיא שעתא ביומי דחול, תליא דינא לתתא בזעיר אנפין. ובשבתא אתגליא מצחא דאתקרי רצון. בההיא שעתא אשתכח רוגזא. ואשתכח רעוא, ומתקבלא צלותא. ה'דא הוא דכתיב, ואני תפלתי לך יי עת רצון. ועת רצון מעתיק יומין, לגלאה מצחא. ובגין כך אתתקן האי קרא, למימריה בצלותא דמנחה בשבתא. אמר רבי שמעון לרבי אלעזר בריה, בריף ברי לעתיק יומין, רעוא דמצחא תשכח בשעתא דתצטריף ליה. תא חזי, בשאר דלתתא, כד אתגלי מצחא אשתכח חוצפא, ה'דא הוא דכתיב ומצח אשה זונה ה'יה לך מאנת הפלם. והכא כד אתגלי מצחא, תיאובתא ורעוא שלים אשתכח, וכל רוגזין אשתככו

ומתכפֵּיין קמיה. מהאי מצחא נהרין ארבע מאה בתי דינין. כד אתגלֵיאי האי עת רצון, כלהו משתכֵּיין קמיה, הָדא הוא דכתיב, דינא יתיב. ותאנא, שערא לא קאים בהאי אַתָּר, משום דמתגלֵיאי, וְלֹא אתפסֵיאי. אתגלֵיאי, דִּיסתפֵּלון מארי דדינא, וישתכֵּיין. וְלֹא יתעבֵּידוּ.

תאנא, האי מצחא אתפשט במאתן ושבעין אלפין נהורין דבוצינין מעדן עלאה. דתנא, אית עדן דנהיר לעדן. עדן עלאה לא אתגלֵיאי, והוא סתים בסתימא וְלֹא מתפרשא לאַרחין כדקאמֵרן. והאי עדן דלתתא, מתפרש בשבילוי, לתלתין ותריין שבילין. ואף על גב דמתפרש האי עדן בשבילוי, לית דידע ליה, בר האי זעיר אנפין. ועדן דלעילא, לית דידע ליה, וְלֹא שבילוי, בר ההוא אריף אנפין. הָדא הוא דכתיב, אֱלֹהִים הֵבִין דַּרְכָּהּ וְהוּא יַדַּע אֶת מְקוֹמָהּ. אֱלֹהִים הֵבִין דַּרְכָּהּ, דָּא עדן דלתתא, דידע זעיר אנפין. והוא ידע אֶת מְקוֹמָהּ, דָּא עדן דלעילא, דידע עתיק יומין, סתימא דכלא.

עינוי דרישא חוורא, משתניין משאר עינין, לית כסותא על עינא. ולית גבינין על עינא. מאי טעמא. דכתיב הִנֵּה לֹא יָנוּם וְלֹא יִישָׁן שׁוֹמֵר יִשְׂרָאֵל. יִשְׂרָאֵל דלעילא. וכתיב אֲשֶׁר עֵינָיָהּ פְּקוּחוֹת. ותאנא, כֹּל מַה דְּאִתִּי בְּרַחֲמֵי, לית כסותא על עינא, ולית גבינין על עינא. כֹּל שְׁכֵן רִישָׁא חוֹרָא, דָּלָא בְּעָא מִיָּדֵי.

אמר רבי שמעון לרבי אבא למאי היא רמיזא. אמר ליה לנוגי ימא, דלית כסותא על עינא, ולית גבינין על עינא, וְלֹא נִימִין, וְלֹא בעינין נטורא על עינא. כֹּל שְׁכֵן עֵתִיקָא דְעֵתִיקָא, דָּלָא בְּעֵי נְטוֹרָא. וְכֹל שְׁכֵן דְּאִיהוּ מְשַׁנַּח לְכֻלָּא, וְכֻלָּא מִתְּזַן בֵּיהּ וְלֹא נְאִים. הָדא הוא דכתיב, הִנֵּה לֹא יָנוּם וְלֹא יִישָׁן שׁוֹמֵר יִשְׂרָאֵל, יִשְׂרָאֵל דלעילא.

כתיב הִנֵּה עֵין יְיָ אֵל יִרְאִיו. וכתיב עֵינֵי יְיָ הִמָּה מְשׁוּטָטִים בְּכֹל הָאָרֶץ. לא קשיא, הָא בְּזַעֵר אנפין. הָא בְּאַרְיָה אנפין. ועם כֹּל דָּא

תרי עינין אינון ואתתתורו לחד, עינא דאיהי תנור בגו תנור ותנור
דכליל כל תנור.

תנורא קדמא, נהיר וסליק, ונחית לאסתכלא דצריר בצרורא.
תאנא, בטש האי תנורא, ואדליק תלת בוצינין דאקרון: הוד.
וקדר. וקדוה. ולהטין בחדותא בשלימותא.

תנורא תנינא, נהיר, וסליק ונחית, ובטש ואדליק תלת בוצינין
אחרנין, דאקרון נצח וחסד ותפארת, ולהטין בשלימותא
בחדותא.

תנורא תליתאה, להיט ונהיר, ונחית וסליק, ונפיק מסתימותא
דמוחא, ובטש בבוצינא אמצעיתא שביעאה. ואפיק ארחא
למוחא תתאה, ומתלהטין פלהו בוצינין דלתתא. אמר רבי שמעון
זאות הוא, ועתיק יומין יפקח עינא דא עלך, בשעתא דתצטריך
ליה. תאנא תנור בגו תנור. ותנור דכליל כל תנור.

תנורא קדמא, נהיר, וסליק. ונחית לתלת בוציני דלסטור
שמאלא, ולהטין ואסתחן בהאי תנורא, כמאן דאסחי גופיה
בבוסמין טבין, ובריחין, על מה דהוו עלוי בקדמיתא.

תנורא תנינא, נחית, וסליק, ונהיר לתלת בוציני, דלסטור ימינא.
ולהטין ואסתחין בהאי תנורא, כמאן דאסחי בבוסמין טבין
ובריחין, על מה דהוו עלוי בקדמיתא.

תנורא תליתאה, נהיר וסליק ונחית, ונפיק נהירו דתנורא, דלגו
לגו מן מוחא, ובטש בשערך אוכמא, כד אצטריך. וברישא.
ובמוחא דרישא. ונהיר לתלת כתרין דאשתארו, כמה דאצטריך
לגלאה. אי ניחא קמי עתיק סתימא דכלא. ותאנא לא סתים האי
עינא. ואינון תרין ואתחזרו לחד. פלא הוא ימינא. לית ביה
שמאלא. לא נאים ולא אדמיה, ולא בעי נטירותא. לית מאן דאגין
עליה. הוא אגין על פלא, והוא אשגח על פלא. ומאשגחותרא
דהאי עינא מתזנן פלהו. תאנא, אי עינא דא אסתים רגעא חדא,
לא יכלין לקיימא פלהו, בגין כך אקרי עינא פקחא. עינא עלאה.

עֵינָא קְדִישָׁא. עֵינָא דְאַשְׁגַּחוּתָא. עֵינָא דְלָא אֲדַמְיָךְ וְלָא נְאִים.
 עֵינָא דְהוּא נְטוּרָא דְכֻלָּא. עֵינָא דְהוּא קְיוּמָא דְכֻלָּא. וְעַל הַאי כְּתִיב
 טוֹב עֵין הוּא יְבוּרָךְ, אַל תִּקְרֵי יְבוּרָךְ אֶלָּא יְבוּרָךְ. דְּהַאי אֲתִקְרֵי טוֹב
 עֵין, וּמְנִיחָה מְבֻרָךְ לְכֻלָּא. וְתַאנָּא, לִית נְהִירוֹ לְעֵינָא תַּתְּאָה,
 לְאַסְתַּחְתָּא מְאֻדְמִימוּתָא מְאֻכְמוּתָא בְּרַב אֲתַסְחֵי מְהַאי נְהוּרָא
 חַוּוּרָא דְעֵינָא עֲלָאָה דְאִקְרֵי טוֹב עֵין. וְלִית דְּיַדְעַד בְּרַב נְהִיר עֵינָא
 עֲלָאָה דָּא קְדִישָׁא וְאַסְחֵי לְעֵינָא תַּתְּאָה דָּא. בְּרַב אִיהוּ. וְזַמְיָנִין
 צְדִיקֵי, וְזַכָּאי עֲלִיוֹנִין, לְמַחְמֵי דָּא בְּרוּחָא דְחֻכְמָתָא, הֲדָא הוּא
 דְכְּתִיב, כִּי עֵין בְּעֵין יִרְאוּ. אִימְתִּי. בְּשׁוּב יְיָ צִיּוֹן. וְכְּתִיב אֲשֶׁר עֵין
 בְּעֵין נִרְאָה אֶתְהָ יְיָ. וְאַלְמֵלָא עֵינָא טָבָא עֲלָאָה, דְּאַשְׁגַּח וְאַסְחֵי
 לְעֵינָא תַּתְּאָה, לָא יְכִיל עֲלֵמָא לְמִיקָם רַגְעָא חֲדָא.

תַּאנָּא בְּצַנִּיעוּתָא דְסַפְרָא, אֲשְׁגַּחוּתָא דְעֵינָא תַּתְּאָה, כַּד אֲשְׁגַּח
 נְהִירוֹ עֲלָאָה בֵּיהּ, וְעֵייל הַהוּא נְהִירוֹ דְעֲלָאָה בְּתַתְּאָה. דְּמְנִיחָה נְהִיר
 כֻּלָּא הֲדָא הוּא דְכְּתִיב אֲשֶׁר עֵין בְּעֵין נִרְאָה אֶתְהָ יְיָ. כְּתִיב הִנֵּה עֵין
 יְיָ אֵל יִרְאִיו. וְכְּתִיב עֵינֵי ה' הִמָּה מְשׁוּטְטִים בְּכֹל הָאָרֶץ. זְכוּ, עֵין יְיָ
 אֵל יִרְאִיו, עֵינָא דְלְעֵילָא. לָא זְכוּ, עֵינֵי יְיָ הִמָּה מְשׁוּטְטוֹת, עֵינָא
 דְלְתַתָּא. דְתַנָּי, מִפְּנֵי מַה זְכָה יוֹסֵף דְלָא שְׁלֵטָא בֵּיהּ עֵינָא בִישָׁא,
 מִפְּנֵי שְׁזָכָה לְאַשְׁתַּחְוָא בְּעֵינָא טָבָא עֲלָאָה, הֲדָא הוּא דְכְּתִיב, בֵּין
 פּוֹרֵת יוֹסֵף בֵּין פּוֹרֵת עֲלֵי עֵין. אֲמַאי הוּא בֵּין פּוֹרֵת. עֲלֵי עֵין. כְּלוּמַר
 עַל סַבְת עֵין דְאַשְׁתַּחְוָא בֵּיהּ. וְכְּתִיב טוֹב עֵין הוּא יְבוּרָךְ, מְאִי
 טַעְמָא. כִּי נִתֵּן מַלְחָמוֹ לְדָל. מְאִי טַעְמָא אִקְרֵי חַד. תָּא חֲזִי, בְּעֵינֵיהּ
 דְתַתְּאָה אִית עֵינָא מִינָא, וְאִית עֵינָא דְשְׁמַאלָא. וְאַיְנוּן תְּרֵי, בְּתֵרֵי
 גְּוֹוִי. אֲבָל הָכָא, לִית עֵינָא שְׁמַאלָא. וְתַרְוֵוּיָהּ בְּדַרְגָּא חַד סְלֵקֵי,
 וְכֻלָּא מִינָא. וּבְגִינֵי כַּד, עֵינָא חַד, וְלָא תְּרִין. וְתַאנָּא, עֵינָא דָּא,
 דְהוּא עֵינָא דְאַשְׁגַּחוּתָא. פְּקִיחָא תְּדִיר. חִזִּיקָא תְּדִיר. וְחֲדָא תְּדִיר,
 דְלָא הוּי הָכִי לְתַתָּא, דְכְּלִילָן בְּסוּמְקָא וּבְאֻכְמָא וּבְיֻרוּקָא, בְּתַלַּת
 גְּוֹוִי, וְלָא הוּי תְּדִיר פְּקִיחָא דְלִיה גְּבַהֲנָא סוּטְרָא עַל עֵינָא. וְעַל דָּא
 כְּתִיב, עוֹרָה לְמַה תִּישֶׁן אֲדָנִי. פְּקַח יְיָ עֵינֶיךָ. כַּד אֲתַפְקַח, אִית

למאן דאתפקח לטב. ולמאן דלא אתפקח לטב. ווי למאן דאתפקח ועינא אתערב בסומקא, וסומקא אתחזי לקבליה, ומכסיא עינא. מאן ישתזיב מניה. אכל עתיק יומין, טבא דעינא. חנור בגו חנור. חנור דכליל כל חנורי. ופאה חולקיה, למאן דישגח עלויה, חד חנור מנייהו. ועל דא ודאי כתיב טוב עין הוא יבורך. וכתיב בית יעקב לכו ונלכה באור יי. תאנא, שמייה דעתיקא סתים מכלא, ולא מתפרש באורייתא, בר מן אתר חד, דאומי זעיר אנפין לאברהם, דכתיב, בי נשבעתי נאם יי. נאם דזעיר אפין. וכתיב, בך יברך ישראל, ישראל דלעילא. וכתיב ישראל אשר בך אתפאר, ישראל קאמר דא. ותנינן עתיק יומין אקרו ויהאי ויהאי שפיר.

תניא, כתיב תזה הוית עד די פרוסון רמיו ועתיק יומין יתיב. פרוסון רמיו, מאן הוא. אמר לרבי יהודה, קום בקיימך ואתקין פרוסיא דא. אמר רבי יהודה, כתיב כורסייה שביבין דינור. ועתיק יומין יתיב על האי פרוסיא. מאי טעמא. דתניא אי עתיק יומין לא יתיב על האי פרוסיא, לא יכיל לאתקיימא עלמא, מקמי שהוא כורסיא. פד יתיב עתיק יומין עליה אתפפייא ההוא כורסיא, ומאן דרכיב שליט. בעידנא דנטיל מהאי פרוסיא, ויתיב על כורסיא אתרא, כורסיא קדמאה רמיו, דלא שלטא אלא איהו דרכיב ביה עתיק יומין. אמר רבי שמעון לרבי יהודה, יתתקן ארסך, וייתי בך מעתיק יומין. ותא חזי כתיב אני יי ראשון ואת אחרונים אני הוא. פלא הוא, והוא סתים מכל סטרוי. **חוטמא**. תאנא, בחוטמא אשתמודע פרצופא. ותא חזי מה בין עתיקא, לזעיר אנפין. דא מאריה דחוטמא מחד נוקבא חזין, ומחד נוקבא חזין דחזין. האי חוטמא. הוא פרושקא, דביה נשיב רוחא דחזי, לזעיר אנפין. וקרין ליה סליחה. והוא נחת רוח, אתבסמותא דרוחא. דרוחא דנפיק מאינון נוקבי, חד רוחא נפיק לזעיר אנפין. לאתערא ליה בגנתא דעדן. וחד רוחא דחזי, דביה זמין לזמנא

לבריה דְדוּד, לְמַנְדַע חֲכָמָתָא. וּמַהְהוּא נּוֹקְבָא, אֲתַעַר וְנִפְיָא רּוּחָא
 מְמוּחָא סְתִימָאָה, וְזַמִּין לְאַשְׁרָאָה עַל מְלָפָא מְשִׁיחָא, דְכְּתִיב,
 וְנָחָה עָלָיו רוּחַ יְיָ רוּחַ חֲכָמָה וּבִינָה רוּחַ עֲצָה וּגְבוּרָה רוּחַ דַּעַת
 וְיִרְאַת יְיָ. הָא הֵכָא אַרְבַּע רוּחִין, וְהָא רּוּחָא חֲדָא אֲמַרִינָן. אֲמַאי
 תְּלַת. קוּם רַבִּי יוֹסִי בְּקִיּוּמָךְ. קָם רַבִּי יוֹסִי וְאָמַר. בְּיוֹמוֹי דְּמְלָפָא
 מְשִׁיחָא, לָא יִמְרוּן חַד לְחַד, אֲלִיף לִי חֲכָמָתָא, דְכְּתִיב, וְלֹא יִלְמְדוּ
 עוֹד אִישׁ אֶת רֵעֵהוּ וְגוֹ', כִּי כֻלָּם יִדְעוּ אוֹתִי לְמַקְטָנָם וְעַד גְּדוּלָּם.
 וּבַהֲהוּא זְמַנָּא, יִתַּעַר עֲתִיק יוֹמִין, רּוּחָא דְנִפְיָא מְמוּחָא סְתִימָאָה
 דְּכֻלָּא, וְכַד יִשְׁלוּף דָּא, כָּל רוּחִין דְּלִתְתָּא יִתַּעְרוּן עִמִּיהָ. וּמֵאַן
 אִינּוּן. אִינּוּן כְּתָרִין קְדִישִׁין דְּזַעִיר אַנְפִּין. וְאִינּוּן שִׁיתָא רוּחִין
 דְּאִינּוּן תְּלַת רוּחִין דְּכֻלִּילִן תְּלַת אַחֲרִנִין דְּכְּתִיב רוּחַ חֲכָמָה וּבִינָה
 רוּחַ עֲצָה וּגְבוּרָה רוּחַ דַּעַת וְיִרְאַת יְיָ. דְּתַנִּין, כְּתִיב וַיִּשָּׁב שְׁלֹמֹה
 עַל כֹּסֵא יְיָ. וּכְתִיב שֵׁשׁ מַעְלוֹת לְכֹסֵא. וּמְלָפָא מְשִׁיחָא וְזַמִּין לְמִיתָב
 בְּשַׁבְּעָה. שִׁיתָא אִינּוּן וְרוּחָא דְעֲתִיק יוֹמִין דְּעַלְיָהוּ, הָא שְׁבַעָה.
 כְּמָה דְאַתְמַר. אָמַר לִיה רַבִּי שְׁמַעוֹן, רוּחָךְ יְנוּחַ לְעֻלְמָא דְאַתִּי.
 תָּא חֲזִי, כְּתִיב כֹּה אָמַר יְיָ מְאַרְבַּע רוּחוֹת בְּאֵי הָרוּחַ. וְכִי אַרְבַּע
 רוּחֵי עֻלְמָא, מְאִי עֲבָדֵי הֵכָא. אֲלָא אַרְבַּע רוּחֵי יִתַּעְרוּן. תְּלַת אִינּוּן.
 וְרוּחָא דְעֲתִיקָא סְתִימָא אַרְבַּע, וְהַכִּי הוּוּ. דְּכַד יִפּוּק דָּא, נִפְקִין
 עִמִּיהָ תְּלַתָּא, דְּכֻלִּילִן בְּגוּ תְּלַתָּא אַחֲרִנִין. וְזַמִּין קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
 לְאַפְקָא חַד רוּחָא דְכֻלִּיל מְכֻלָּהוּ. דְכְּתִיב מְאַרְבַּע רוּחוֹת בְּאֵי
 הָרוּחַ. אַרְבַּע רוּחוֹת בְּאֵי לָא כְּתִיב כָּאן, אֲלָא מְאַרְבַּע רוּחוֹת בְּאֵי.
 וּבְיוֹמֵי דְמְלָפָא מְשִׁיחָא, לָא יִצְטָרְכוּן לְמִילָף חַד לְחַד, דְּהָא רּוּחָא
 דְּלַהוֹן דְּכֻלִּיל מְכָל רוּחִין. דְּדִיעַ פְּלָא. חֲכָמָה וּבִינָה עֲצָה וּגְבוּרָה
 דַּעַת וְיִרְאַת יְיָ. מִשּׁוּם רוּחָא דְכֻלִּילָא מְכָל רוּחֵי. בְּגִין כֶּן כְּתִיב,
 מְאַרְבַּע רוּחוֹת, דְּאִינּוּן אַרְבַּע דְּכֻלִּילִן בְּשַׁבְּעָה דְּרִגִין עֻלְאִין
 דְּאַמְרָן. וְתַאנָּא, דְּכֻלָּהוּ פְּלִילִן בְּהֵאֵי רוּחָא דְעֲתִיקָא דְעֲתִיקִין,
 דְּנִפְיָא מְמוּחָא סְתִימָאָה לְנוֹקְבָא דְחוּטָמָא. וְתָא חֲזִי, מַה בֵּין
 חוּטָמָא לְחוּטָמָא. חוּטָמָא דְעֲתִיק יוֹמִין חִיִּין מְכָל סְטְרוֹי. חוּטָמָא

דזעיר אפין, כתיב, עֲלֵה עֶשֶׂן בְּאֶפֶס וְאֵשׁ מִפִּי תֹאכַל. עֲלֵה עֶשֶׂן בְּאֶפֶס, וימההוא עֶשֶׂן דְּלִיק נור, כִּד סְלִיק תִּנְנָא לְבַתֵּר. גְּחָלִים בְּעֵרוּ מִמֶּנּוּ. מַהוּ מִמֶּנּוּ, מֵאוֹתוֹ עֶשֶׂן. מַהֲהוּא חוֹטְמָא, מַהֲהוּא אָשָׁא. תִּנְנָא, כִּד הָוָה רַב הַמְנוּנָא סְבָא בְּעֵי לְצִלְאָה צְלוֹתִיה, אָמַר לְבַעַל הַחוֹטְמִים אָנִי מִתְפַּלֵּל, לְבַעַל הַחוֹטְמִים אָנִי מִתְחַנֵּן. וְהֵינּוּ דְכַתִּיב, וַתְּהַלְתִּי אֶחָטֶם לָךְ, הַאי קָרָא עֲתִיק יוֹמִין אָמְרוּ. תִּנְנָא, אוֹרְכָא דְחוֹטְמָא, תֵּלַת מָאָה וַחֲמִשָּׁה וּשְׁבַעִין עֲלָמִין, אֶתְמַלְיִין מִן הַהוּא חוֹטְמָא. וְכִלְהוּ מִתְדַבְּקִין בְּזַעִיר אַנְפִּין. הַאי תוֹשְׁבַבְחָתָא דְתִקּוּנָא דְחוֹטְמָא הוּא. וְכָל תְּקוּנַי דְעֲתִיק יוֹמִין, אֶתְחַזוּן וְלֹא אֶתְחַזוּן, אֶתְחַזוּן לְמֵאֲרֵי מֵדִין, וְלֹא אֶתְחַזוּן לְכֻלָּא.

פְּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, ווי מאן דְּאוֹשִׁיט יְדוּי בְּדִיקְנָא יְקִירָא עֲלֵאָה, דְּסָבָא קְדִישָׁא, טְמִירָא וְסִתִּימָא מְכֻלָּא דִּיקְנָא דְהֵיִיא תוֹשְׁבַבְחָתָא. דִּיקְנָא דְסִתִּים וְיְקִיר מְכֻלָּא תְּקוּנוֹי. דִּיקְנָא דְלֹא יִדְעִין עֲלֵאִין וְתִתְּאִין. דִּיקְנָא דְהֵיִיא תוֹשְׁבַבְחָתָא דְכָל תוֹשְׁבַבְחִין. דִּיקְנָא דְלֹא הָוִי בַר נֶשׁ נְבִיאָה וְקְדִישָׁא דִּיקְרַב לְמַחְמִי לִיה. דִּיקְנָא דְהֵיִיא תִלְיָא בְּשַׁעְרוֹי עַד טְבוּרָא דְלָבָא. הַנוּרָא כְּתִלְגָא יְקִירָא דִּיקְרִין. טְמִירָא דְטְמִירִין. מַהֲהִימְנוּתָא דְמַהֲהִימְנוּתָא דְכֻלָּא. תִּנְנָא, בְּצַנִיעוּתָא דְסַפְרָא, דְהֵיִיא דִּיקְנָא מַהֲהִימְנוּתָא דְכֻלָּא, נְפִיק מֵאוּדְנוֹי, וְנַחֲתִית סוּחְרַגְיָה דְפוּמָא קְדִישָׁא, וְנַחֲתִית וְסִלִיק וְחָפִי, בְּתִקְרוּבָתָא דְבוּסְמָא טְבָא, הַנוּרָא דִּיקְרִיא וְנַחֲתִית בְּשַׁקּוּלָא, וְחָפִי עַד טְבוּרָא. הוּא דִּיקְנָא יְקִירָא, מַהֲהִימְנָא שְׁלִימָא, דְנַגְדִין בֵּיה תֵּלַת עֶשֶׂר נְבִיעִין, מְבוּעִין דְמִשַׁח רְבוּת טְבָא, בְּתֵלַת עֶשֶׂר תְּקוּנִין מִתְתַקְנָא.

תְּקוּנָא קְדָמָאָה. מִתְתַקֵּן שַׁעְרָא מְלַעֲלָא, וְשַׁאֲרֵי מַהֲהוּא תְּקוּנָא דְשַׁעַר רִישִׁיה, דְסִלִיק בְּתִקּוּנוֹי לְעִילָא מֵאוּדְנוֹי, וְנַחֲתִית מִקְמִי פְתָחָא דְאוּדְנִין, בְּחַד חוּטָא בְּשַׁקּוּלָא טְבָא, עַד רִישָׁא דְפוּמָא.

תְּקוּנָא תְּנִינָא. מִתְתַקֵּן שַׁעְרָא מְרִישָׁא דְפוּמָא, עַד רִישָׁא אַחְרָא דְפוּמָא, בְּתִקּוּנָא שְׁקִיל.

תְּקוּנָא תְּלִיתָאָה. מְאַמְצַעִיתָא דְתַחוּת חוֹטְמָא, מִתַּחוּת תְּרִין

נוקבין, נפיק חד אורחא, וְשַׁעְרָא אַתְּפִסְק בְּהֵהוּא אַרְחָא, וּמְלִיא מַחַאי גִיסָא, וּמַחַאי גִיסָא שַׁעְרָא, מְתַקְוֵנָא שְׁלִים סוּחְרֵינִי דְהֵהוּא אַרְחָא.

תְּקוּנָא רְבִיעָאָה. מִתְתַּקֵּן שַׁעְרָא תַּחֲתוּת פּוּמָא, מְרִישָׁא תְּדָא לְרִישָׁא תְּדָא, בְּתַקְוֵנָא שְׁלִים.

תְּקוּנָא חֲמִישָׁאָה. תַּחֲתוּת פּוּמָא נְפִיק אַרְחָא אַחְרָא, בְּשַׁקּוּלָא דְאַרְחָא דְלַעֲלָא, וְאַלִין תְּרִין אַרְחִין רְשִׁימִין עַל פּוּמָא, מְכָאן מְכָאן.

תְּקוּנָא שְׁתִּיתָאָה. מִתְתַּקֵּן שַׁעְרָא, וְסָלִיק וְנְפִיק מְלָרַע לְעִיל לְרִישָׁא דְפּוּמָא. וְחָפִי תְּקַרְבָּתָא דְבוּסְמָא טְבָא, עַד רִישָׁא דְפּוּמָא דְלַעֲלָא. וְנַחֲתִית שַׁעְרָא לְרִישָׁא דְפַתְחָא דְאַוּרְחָא תַּתְּאָה דְפּוּמָא.

תְּקוּנָא שְׁבִיעָאָה. פְּסִיק שַׁעְרָא, וְאַתְחִזֵּן תְּרִין תַּפּוּחִין, בְּתַקְרוּבָתָא דְבוּסְמָא טְבָא, שְׁפִירִין וְיָאֵן לְמַחְזִי. בְּגִינֵיהוֹן אַתְקִיִּים עֲלֵמָא, הֵדָא הוּא דְכְּתִיב, בְּאוֹר פְּנֵי מְלֶךְ חַיִּים.

תְּקוּנָא תְּמִינָאָה. נְפִיק חַד חוּטָא דְשַׁעְרֵי סוּחְרֵי דְדִיקְנָא, וְתַלְיִין בְּשַׁקּוּלָא עַד טְבוּרָא.

תְּקוּנָא תְּשִׁיעָאָה. מִתְעַרְבִין שַׁעְרֵי דִיקְנָא, עִם אֵינוֹן שַׁעְרֵי דְתַלְיִין בְּשַׁקּוּלָא, וְלֹא נְפִיקֵי דָא מִן דָּא.

תְּקוּנָא עֲשִׂירָאָה. נַחֲתִין שַׁעְרֵי תַּחֲתוּת דִיקְנָא. וְחַפְיִין בְּגִרְוֵנָא תַּחֲתוּת דִיקְנָא.

תְּקוּנָא חַד סָר. דְלֹא נְפִיקִין נִימָא מִן נִימָא, וּמִתְשַׁעְרֵן בְּשִׁיעוּרָא שְׁלִים. **תְּקוּנָא תְּרִיסָר.** דְלֹא תַלְיִין שַׁעְרֵי עַל פּוּמָא, וּפּוּמָא אַתְפְּנִי מְכָל סְטְרוּי. וְיָאֵן שַׁעְרֵי סְחוּר סְחוּר לִיה.

תְּקוּנָא תְּלִיסָר. דְתַלְיִין שַׁעְרֵן בְּתַחֲתוּת דִיקְנָא, מְכָאן וּמְכָאן, בִּיקְרָא יָאָה, בִּיקְרָא שְׁפִירָא. מְחַפְיִין עַד טְבוּרָא. לֹא אַתְחִזִּי מְכָל אַנְפִי תְּקַרְבָּא דְבוּסְמָא, בְּרֵ אֵינוֹן תַּפּוּחִין שְׁפִירִין חֲוֹרִין, דְמַפְקִין חַיִּין לְעֲלֵמָא, וּמְחִזִּין חַדוּ לְזַעִיר אַנְפִין. בְּתַלִּיסָר תְּקוּנֵין אֲלִין, נְגִדִין וְנְפִיקִין תְּלִיסָר מְבוּעִין דְמִשַׁח רְבוּת, וְנְגִדִין לְכָל אֵינוֹן דְלַתְתָּא.

ונהרין בההוא משחא. ומשיחין מההוא משחא, דבתליסר תקונין אלין. בתליסר תקונין אלין אתרשים דיקנא יקירא, סתימאא דכלא, דעתיק דעתיקין. מתרי תפוחין שפירן דאנפוי, נהירין אנפוי דזעיר אנפין, וכל חיזור ושושן דאשתכחן לתתא, נהירין ומתלהטין מההוא נהורא דלעילא. תקונין תליסר אלין, אשתכחו בדיקנא, ובשלימות דיקנא בתקוני, אתקרי בר נש גאמן. דכל דחמי דיקניה, תלי ביה מהימנותא.

תנא בצניעותא דספרא, תליסר תקונין אלין דתליין בדיקנא יקירא, בשביעא משתכחי בעלמא, ומתפתחי בתליסר תרעי דרחמי. ומאן דאשיט ידיה לאומא, כמאן דאומי בתליסר תקוני דיקנא. האי באריף אנפין. בזעיר אנפין בכמה. אמר לרבי יצחק, קום בקיומך, וסלסל בסלסלא דתקונא דמלכא קדישא היאך יתתקנון. קם רבי יצחק, פתח ואמר, מי אל כמוך נושא עון ועובר על פשע, לשארית נחלתו, לא החזיק לעד אפו, כי חפץ חסד הוא, לשוב ירחמנו, יכבוש עונותינו, ותשליך במצולות ים כל חטאתם, תתן אמת ליעקב, חסד לאברהם, אשר נשבעת לאבותינו, מימי קדם, תנא, תליסר מכילין אתחזון הקא, וכלהו נפקין מתליסר מבויעין דמשח רבות דתיקוני דיקנא קדישא, עתיקא דעתיקין. טמירא דטמירין. תנא, תקונא דדיקנא טמיר וסתים, טמיר ולא טמיר. סתים ולא סתים. בתקוני דיע ולא ידע.

תקונא קומא. הא תנינן, דכל שער ושער וכל נימא ונימא לא מתדבקא לתברתה. ושארני נימין דדיקנא לאתתקנא, מתקונא דשער רישא. הקא אית לאסתפללא, אי כל נימין דשער רישא, ונימין דדיקנא יקירא עלאה, בחד נימא אתפללו, אמאי אלין אריכין, ואלין לא אריכין. אמאי נימין דדיקנא לא אריכין כולי האי, וקשיין. ואלין דרישא לא קשיין, אלא שעיעין. אלא, כל נימין שקילין דרישא ודיקנא. דרישא אריכין על פתפין, למיגד לרישא דזעיר אנפין, מההוא משיכא דמוחא, למוחא דיליה.

ובגני כף לא הוּו קשׁיין. ועל דא אתחזון למהווי רכיכי. תאנא, מאי דכתיב, חכמות בחוץ תרנה. ולבסוף כתיב, ברחובות תתן קולה. האי קרא לאו רישיה סיפיה, ולאו סיפיה רישיה. אלא חכמות בחוץ תרנה, כד נגיד ממוחא סתימא דארין אנפין, למוחא דזעיר אנפין, באינון נימין. כאלו מתחבראן לבר, תרין מוחין, ואתעביד חד מוחא, בגין דלית קיומא למוחא תתא, אלא בקיומא דמוחא עלאה. וכד נגיד מהאי להאי, כתיב תתן קולה חד. ובגין דנגיד ממוחא למוחא באינון נימין אינון לא אשתכחו קשׁיין. מאי טעמא. משום דאי אשתכחו קשׁיין, לא נגיד חכמתא למוחא בהון. בגני כף, לית חכמתא נפקא מבר נש דאיהו קשׁי שא ומארי דרוגזא. דכתיב, דברי חכמים בנחת נשמעים. ומחא אוליפנא, מאן דשערוי דרישיה קשׁיין, לאו חכמתא מתישבא עמיה. ועל דא אינון אריכי, למיתי תועלתא לכלא. מאי לכלא. למיעל על חוטא דשדרה, דמתשקיין מן מוחא. ובגין דא לא תלי שערא דרישא על שערא דדיקנא. דשערא דרישא תלי וסליק על אודנין לאחורוי, ולא תלי על דיקנא, משום דלא אצטריף לאתערבא אלין באלין. דכלהו מתפרשן בארתייהו.

תאנא, כלהו שערי בין דרישא, בין דדיקנא, כלהו חוורי כתלגא. ותאנא, אינהו דדיקנא קשׁי שאי כלהו. מאי טעמא. משום דאינון תקיפא דתקיפין, לאחסין אינון תליסר מכילן, מעתיק דעתיקין. והני מכילן מקמי אודניו שרין, והני מכילן סתימן אינון. דלא יתערבון באחרנין. ואי תימא דלית אחרנין פוּותייהו. לא. דתניא תליסר מכילן דרחמי מעתיקא קדישא: מי אל כמוד, חד. נושא עון, תרי. ועובר על פשע, תלת. לשארית נחלתו, ארבע. לא החזיק לעד אפו, חמש. כי חפץ חסד הוא, שית. ישוב ירחמנו, שבעה. יכבוש עונותינו, תמניא. ותשליף במצולות ים כל חטאתם, תשעה. תתן אמת ליעקב, עשרה. חסד לאברהם, חד סר.

אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבוֹתֵינוּ, תְּרִיסֶר. מִימֵי קֶדֶם, תִּלְיֶסֶר. לְקַבֵּל דָּא, אֶל רְחוּם וְחַנוּן אַרְךְ אַפַּיִם וּרְבַּח חֶסֶד וְאֵמֶת, נוֹצֵר חֶסֶד לְאַלְפִים, נוֹשֵׂא עוֹוֹן וּפְשַׁע וְחַטָּאָה וְנִקְהָ אֵינֹוֹן לְתַתָּא. וְאֵי תִימָא, מִשָּׁה אֵיךְ לָא אָמַר אֵלִין עֲלָאִין. אֲלֵא, מִשָּׁה לָא אֲצַטְרִיךְ, אֲלֵא לְאַתֶּר דְּדִינָא אֲשַׁתְּכַח, וּבְאַתֶּר דְּדִינָא אֲשַׁתְּכַח, לָא בְּעֵי הָכִי לְמִימֶר. וּמִשָּׁה לָא אָמַר, אֲלֵא בְּעִידָנָא דִּישְׂרָאֵל חָאבוּ, וְדִינָא הָהּ תִּלְיָא, וּבְגִינֵי כְּךָ לָא אָמַר מִשָּׁה, אֲלֵא בְּאַתֶּר דְּדִינָא אֲשַׁתְּכַח. אֲבָל בְּהַאי אֲתֶר, סוֹדְרָא דְשִׁבְחָא דְעֵתִיק יוֹמִין מְסֻדֵּר נְבִיאָה. וְאֵינֹוֹן תִּלְיֶסֶר תְּקוּנִין דְּדִיקְנָא עֲלָאָה קְדִישָׁא, טְמִירָא דְטְמִירִין, תְּקִיפִין, לְתַבְרָא וְלֵאכְפִּיָּא כָּל גְּזֵרֵי דִינִין. מֵאֵן חָמֵי דִיקְנָא עֲלָאָה קְדִישָׁא, טְמִירָא דְטְמִירִין דְלָא אַכְסִיף מְנִיָּה. וּבְגִין כְּךָ, כָּל שְׁעָרֵי קְשִׁישִׁין, וְתַקִּיפִין בְּתַקּוּנֵי. וְאֵי תִימָא, אֵי הָכִי הָא שְׁעָרֵי דְלְתַתָּא, אֵינֹוֹן אוּכְמֵי, אֲמַאי לָא הוּוּ דָא כְּדָא. דְתַנָּא כְּתִיב, קוּוֹצוּתִיו תִּלְתִּלִּים שְׁחוּרוֹת כְּעוֹרֵב. וּכְתִיב, וְשַׁעַר רִישָׁהּ כְּעֶמֶר נֶקֶא. לָא קְשִׁיא, הָא בְּדִיקְנָא עֲלָאָה, הָא בְּדִיקְנָא תַתָּאָה. וְעַל דָּא, כַּד אֲתִיְהִיבַת אוּרִיָּתָא לִישְׂרָאֵל, אֲתִיְהִיבַת בְּאֵשׁ שְׁחוּרָה עַל גְּבֵי אֵשׁ לְבָנָה. וְעַקְרָא דְמִלָּה מְשׁוּם דְהִנֵּי שְׁעָרֵי בְּגִין דְמַמּוּחָא אֲשַׁתְּכַחוּ לְאַתְמִשְׁכָּא לְמוּחָא דְלְתַתָּא וְאֵינֹוֹן לְעִילָא מִן דִּיקְנָא, דִּיקְנָא בְּלַחוּדֵי הוּא. וְכָל תְּקוּנֵי בְּלַחוּדֵיהוֹן אֲשַׁתְּכַחוּ. דִּיקְנָא בְּלַחוּדֵי. וְשְׁעָרֵי בְּלַחוּדֵיהוּ. תְּקוּנָא קְדָמָאָה תְּקוּנָא דְשָׂאֵרֵי מְרִישָׁא דְשְׁעָרֵי דְרִישָׁא. וְתַנָּא, כָּל תְּקוּנֵי דִיקְנָא לָא אֲשַׁתְּכַחוּ אֲלֵא מְמוּחָא דְרִישָׁא, וְהָכֵא לָא פְרִישׁ הָכִי, דְהָא לָא הוּי. אֲלֵא תְּקוּנָא דָּא, דְנַחֲתִית מִן רִישָׁא דְשְׁעָרֵי דְרִישָׁא, הָכִי אֲשַׁתְּכַח. וּמַהֲאֵי דִיקְנָא אֲשַׁתְּמוּדַע, כָּל מַה דְהוּי בְּרִישָׁא, מְאֵלֶף עֲלָמִין דְחַתִּימִין בְּעוֹקָא דְדַכְכָּא. עֲזָקָא, דְכִלִּיל כָּל עֲזָקִין. אוּרְכָא דְכָל שְׁעָרָא, דְנַחֲתִית מִקְמֵי אוּדְנֵי, לָא הוּי אֲרִיכָא. וְלָא אֲתַדְבַּק דָּא בְּדָא, וְלָא נַחֲתִין. אֵלִין שְׁעָרִין. מְכַד נְגִדִין אֲתַמְשְׁכֵן וְתִלְיִין. וְשִׁירוּתָא דְתְּקוּנָא קְדָמָאָה, תִּלְתִּין וְחַד קוּצֵי, שְׁקִילוּ, אֲתַמְשְׁכֵן עַד רִישָׁא דְפּוּמָא. וְתִלְתַּת מְאָה וְתַשְׁעִין נִימִין

אשתכחו בכל קוצא וקוצא. תלתין וחד קוצי שקילין, דהווי בתקונא קדמא תקיפין, לאכפייא לתתא, פחושפן א"ל. מהו א"ל. תקיף יכול. ובכל קוצא וקוצא, מתפרשין תלתין וחד עלמין, תקיפין שלטין, לאתעיינא תלתין וחד בהאי סטר, ותלתין וחד בהאי סטר. וכל עלמא ועלמא מניה, מתפרש לאלף עלמין דכסיפין לעדונא רבא. וכלא סתים ברישא דדיקנא, דכליל תקיפא, וכלילן בהאי א"ל. ועם כל דא, האי א"ל אתכפייא לרחמי, דרחמי דעתיק יומין, אַתְּכַלְל וְאַתְּפֶשֶׁט בֵּיהּ. אַמַּאי עַד פּוּמָא. מִשּׁוּם דְּכִתִּיב, דִּינָא יְתִיב וְסַפְרִין פּתִיחוּ. מאי דינא יתיב. יתיב לאתריה דלא שלטא. הךא הוא דכתיב, פלא יועץ אל גבור. אל דהוא גבור, ואתבסם בדיקנא קדישא דעתיק יומין. ורזא דכתיב, מי אל כמותך בעתיק יומין אתמר, בתקונא קדמא דדיקנא קדישא עלאה.

עלמא קדמא, דנפיק מתקונא קדמא, שליט ונחית. וסליק לאלף אלפין ורבוא רבבן מארי תריסין. ומניה מתאחדין, בקסטא דעזקא רבא.

עלמא תננינא. דנפיק מהאי תקונא. שליט ונפיק, ונחית וסליק, לשבעה וחמשין אלף דרגין, מארי דיבבא. ומתאחדן מניה, לאכפייא בקודלא בחיורא.

עלמא תליתאה. דנפיק מהאי תקונא שליט ונחית, וסליק לשפחה ותשעין אלפין מארי דיללה, ומתאחדן מניה כבוסטיא לקוסטירא, ומהאי תקונא, מתכפין בלהו, ומתבסמן במריא דדמעין, דמתבסמין בימא רבא. מאן חמי תקונא דא, דדיקנא קדישא, עלאה, קירא, דלא אכסיף מניה. מאן חמי טמירוהא דקוצין דשערי תלתין מהאי סבא. יתיב בעיטרא דעטרין, עטרין דכל עטרין. דלא אתפללו בעטרין. עטרין דלא כשאר עטרין. עטרין, דעטרין דלתתא מתאחדן מנהון. ורגין כד, הני תקונין, אינון תקונין דלתתא מנהון מתאחדין תקוני דאתתקון.

דאצטריף לאתברכא, מאן דבְּעֵי בְּרָכָה. דְּכָל תְּקוּנֵי דְאַתְתָּקֵן, בְּקַבְלָהוֹן בְּרָכָאן מִשְׁתַּכְּחִין וְאַתְעָבִיד מַה דְאַתְעָבִיד. פְּלֵא פְּלִיל בְּהַנֵּי תְּקוּנֵי. פְּלֵא זַקְפֵּן לְקַבְלֵיה תְּקוּנֵי דְמַלְכָּא תְּקִיפָא, עֲתִיקָא, סְתִימָא דְכֵלָּא. וְכֵלָּהוּ אֲתַבְּסֵמֵן מִתְּקוּנֵי אֵלִין.

תאנא. אי עתיק דעתיקין, קדישא דקדישין, לא אתתקן באלין תקונין, לא אשתכחו עלאין ותתאין. וכלא הוי פלא הוי. ותנא, עד כמה זהירין אלין תקוני דדיקנא. עד תליסר, וכל זמנא דתליסר אלין משתכחין, זהירין אלין דלתתא. וכלא. בחושבנא דאלין תליסר, אשתכח דיקנא דמלכא עתיקא קירא מפלא. פלא בחד איהו טמירא ונקירא. ובגין דאיהו נקירא וטמירא מפלא, לא אדפר ביה באתר דאורייתא ולא אתגלייא. ומה דיקנא אתגלייא. דיקנא דכהנא רבא עלאה. ומהאי דיקנא, נחית לדיקנא דכהנא רבא דלתתא. דיקנא דכהנא רבא בתמניא תקונין אתתקן. ובגין כד, תמניא תקונין לכהנא רבא, כד משחא נחית על דקניה, הךא הוא דכתיב, פשמן הטוב על הראש יורד על הזקן. ומנא לן. דכתיב, שבת אחים גם יחד. גם לרבות פהן גדול דלתתא. דכל זמנא דכהנא רבא דלתתא, משמש בכהונא רבא, כככול פהן גדול דלעילא, משמש בכהונא רבא. דא תקונא חד, דדיקנא דעתיקא סתימא דכלא. אמר ליה רבי שמעון, יאות אנת רבי יצחק, למחמי בקירא דתקוני דדיקנא, וסבר אפי דעתיק יומין, עתיקא דעתיקין. וזכאה חולקין, וזכאה חולקי עמכון בעלמא דאתי.

תקונא תננינא. מתתקן שערא, מרישא דפומא, עד רישא אחרא דפומא, בתקונא שקיל. קום רבי חזקיה, וקאים בקיומין, ואוקיר קרא דתקונא דא דדיקנא קדישא. קם רבי חזקיה, שארי ואמר, אני לדודי ועלי תשוקתו מי גרם שאני לדודי. משום דעלי תשוקתו. מסתפל הוינא, וארו חמית, נהורא קירא דבוצינא עלאה, נהיר וסליק לתלת מאה וחמשה ועשרין עיבר. וחד חשוף הנה אתסחי בההוא נהורא, כמאן דאתסחי בההוא נהורא עמיקא,

דמימוי מתפלגין, ונהרין, ונגדין לכל עיבר, ממה דעלוי. וסליק
 ההוא נהורא, בשפתא דימא עלאה עמיקא, דכל פתחין טבין
 ויקירין, בההוא פתחא אתפתחן. אנא שאיל מהם פשרא דחמית.
 פתחו ואמרו, נושא עון חמיתא. אמר, דא הוא תקונא תנינא.
 יתיב. אמר רבי שמעון, האידנא אתקשר עלמא. בריך אנת רבי
 חזקיה, לעתיקא דעתיקין.

אמר רבי שמעון, פלהו בוצינין חברין, דאתין בהאי עזקא
 קדישא. אסהדנא עלי שמייא עלאין דעלאין, וארעא קדישא
 עלאה דעלאה. דאנא חמי השתא, מה דלא חמא בר נש, מיומא
 דסליק משה זמנא תנינא לטורא דסיני. דאנא חמינא אנפאי
 נהירין, בנהורא דשמשא תקיפא, דזמין למיפק באסוותא לעלמא.
 דכתיב, וזרח לכם יראי שמי שמש צדקה ומרפא בכנפיה. ועוד
 דאנא ידענא דאנפאי נהירין, ומשה לא ידע ולא אסתכל. הדא
 הוא דכתיב, ומשה לא ידע כי קרן עור פניו. ועוד, דאנא חמי
 בעיני, תליסר מכילין גליפין קמאי, ונהירין פבוצינין. וכד
 אתפרש כל חד מנייהו מפומיכו, אסתליק ואתקן, ואתעטר
 ואתטמר בטמירותא דתקוני דדיקנא, וכל אתרנין אשתארן.
 ובכוד דכל חד מתפרש בפומיכו, נהיר ואתעטר ויתיב כמלכא
 בגו חיליה. וכד אסתים לאתפרשא, סליק ואתעטר בעטררא
 קדישא, ואתקן ואתטמר, ויתיב בתקוני דדיקנא קדישא, וכן
 לכל חד וחד. אזדרזו חברין קדישין, דהא בקיומא דא, לא יהא
 עד דייתי מלכא משיחא. קום רבי חזקיה תניננות. ואוקיר תיקונא
 תליתאה, דדיקנא קדישא.

תאנא, עד לא קם רבי חזקיה, קלא נפק ואמר, אין מלאך אחד
 עושה שתי שליחיות. אתרגיש רבי שמעון ואמר, ודאי כל חד
 וחד באתריה. ואנא, ורבי אלעזר ברי, ורבי אבא, אשתלים
 שלימתא עלאה.

קום רבי חזקיה, פתח ואמר, ואומר אהה יי אלהים

הנה לא ידעתי דבר פי נער אנכי. וכי ירמיה לא הוה ידע למלא, והא כמה מלולין נפקי מפומוי, עד לא אמר דא. והוא אמר מלה כדיבא, דכתיב הנה לא ידעתי דבר. אלא חס ושלום דאיהו אמר על דא. אלא הכי תאנא, מה בין דבור לאמירה. אמירה הוא דלא בעי לארמא קלא, דבור, בעי לארמא קלא, וילאכרזא מלין. דכתיב, וידבר אלהים את כל הדברים האלה לאמר. ותאנא, כל עלמא שמעו ההוא דבור, וכל עלמא אודעזעו. ובגין כף כתיב וידבר, ולא כתיב ויאמר. אוף הכא כתיב הנה לא ידעתי דבר, לאכרזא מלה וילאוכחא ברוח קדשא לעלמא. אי הכי, הא כתיב וידבר יי אל משה לאמר. אלא, מאן הוא נביאה עלאה כמשה, דלא זכה בר נש כוותיה. דהוא שמע דבור בהכרזה, ולא דחיל, ולא אודעזעו. ושאר נביאים אודעזעו, אפילו באמירה, ודחלין בדחילו. ותאנא, תקונא קדמאה דדיקנא, ותנינא לאתבא לתליתאה. דכתיב, הן כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם גבר. ותא חזי דתרין תקונין קדמאין למיתי לתליתאה הוו דהוא תקונא תליתאה. מאמצעיתא דתחות חוטמא, מתחות תרין נוקבין. נפיק חד ארמא, ושערא אתפסק בההוא ארמא. אמאי אתפסק. משום דהאי אורמא אתפסקן לאעברא ביה. ובגין כף, יתיב תחות נוקבי חוטמא האי אורמא. ושערא לא אתרבי בהאי אורמא, משום דכתיב ועובר על פשע, למיהב אעברא עד פומא קדישא, דיימא סלחתי. תאנא, כמה ערקיסאות מחכאן לההוא פומא, ולא אתגלי לתד מנייהו, דהא אסתלק ואתעטר, ידיע ולא ידיע. תאנא, בצניעותא דספרא, מהו דכתיב פשע. זכו עובר, לא זכו פשע. האי בזעיר אנפין. מה בין האי להאי. בזעיר אנפין, כד נחית ההוא אורמא מתחות נוקבי חוטמוי, כתיב, ויחר אף יי בם וילך. מאי וילך. דנפיק רוחא דרוגזא מאינון נוקבי, ומאן דאשכח קמיה, אזיל ולא אשתכח. הדא הוא דכתיב, פי רוח יי נשבה בו ואיננו בארץ אנפין כתיב, ועובר על פשע. וכתיב, ורוח עברה ותטהרם.

ותאנא, הָכָא כְּתִיב, עוֹבֵר עַל פְּשַׁע בְּהֵוּא אֲרַחָא. הָתָם, וְעֵבֶר יִי לְנִגּוּף אֶת מְצֻרִים. וּפְּאַה חוּלְקִיה דְּמֵאן דְּזָכִי לְהָא. וְדָא הוּא תְּקוּנָא תְּלִיתָא, דְּדִיקְנָא יְקִירָא קְדִישָׁא עֲלָאָה עֲתִיקָא דְּעֲתִיקִי. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְדָאֵי קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא יִסְגִי לְאוּטְבָא לָךְ, וְיִחְדִי לְאַגְנָא עֲלָךְ. וְתֵאנָא, מָאֵי דְכְּתִיב, שׁוֹשׁ אֲשִׁישׁ בְּיָי, בְּעֲתִיק יוֹמִין אֲתָמַר. דְּהָא הוּא חֲדָוּתָא דְכֻלָּא. תֵּאנָא, בְּשַׁעֲתָא דְאַתְגְּלִי הָאֵי אוּרְחָא דְדִיקְנָא דְעֲתִיק יוֹמִין. כְּלֵהוּ מְאֵרִי דִיבְבָא וְיִלְלָהּ, וּמְאֵרִיהוֹן דְּדִינָא סְתִימִין וְשְׁתִּיקִין, וְלִית דִּיפְתַח פְּטָרָא לְאַבְּאָשָׁא. מְשׁוּם דְּהָאֵי אוּרְחָא אֲתְגְּלִיָּא לְתַקְנָא. וּמֵהָאֵי, מֵאן דְּאֲחִיד וְאֲזַהֵר לְשַׁתְּקָאָה, לְהָאֵי אוּרְחָא רְשִׁים, דְּהוּא סִימְנָא דְעֲתִיקָא קְדִישָׁא.

תְּקוּנָא רְבִיעָאָה, מִתְתַּקֵּן שְׁעָרָא תְּחוּת פּוּמָא, מְרִישָׁא חֲדָא לְרִישָׁא חֲדָא. הָדָא הוּא דְכְּתִיב, לְשֹׂאֲרִית נַחֲלָתוֹ. כְּמָה דָּאֵת אָמַר וְנִשְׂאֵת תְּפִלָּה בְּעַד הַשֹּׂאֲרִית הַנִּמְצָאָה. הַנִּמְצָאָה מִמֶּשׁ. שֹׂאֲרִית דְכְּתִיב, שֹׂאֲרִית יִשְׂרָאֵל לֹא יַעֲשׂוּ עוֹלָה.

תְּקוּנָא חֲמִישָׁאָה. נְפִיק אוּרְחָא אֲחֵרָא מִתְּחוּת פּוּמָא, הָדָא הוּא דְכְּתִיב, לֹא הִחְזִיק לְעַד אִפּוֹ. קוּם רַבִּי יוֹסִי. קוּם רַבִּי יוֹסִי, פְּתַח וְאָמַר, אֲשֶׁרִי הָעָם שְׂכָכָה לוֹ אֲשֶׁרִי הָעָם שְׂיִי אֱלֹהִיו. אֲשֶׁרִי הָעָם שְׂכָכָה לוֹ. מַהוּ שְׂכָכָה לוֹ. כְּמָה דָּאֵת אָמַר וְחִמַּת הַמֶּלֶךְ שְׂכָכָה, שְׂכִיף מְרוּגְזִיה. דְּבַר אַחֵר. שְׂכִיף בְּרוּגְזִיה, הָדָא הוּא דְכְּתִיב, וְאִם כָּכָה אֵת עוֹשָׂה לִי הֲרֻגְנִי נָא הֲרוּג. דָּא הוּא דִינָא דְדִינָא. אֲשֶׁרִי הָעָם שְׂיִי אֱלֹהִיו, רַחֲמֵי דְרַחֲמֵי. דְּבַר אַחֵר, שְׂכָכָה, שְׂמָא דְכֻלִּיל כָּל שְׂמֵהֶן, וְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא מְעַבֵּר רוּגְזִיה, וְאַנַּח בֵּיה לְזַעִיר אַנְפִּין, וּמְעַבִּיר עַל כָּל אֵינוֹן דְלָבַר. דְּתַנְיָא, אֲרַחָא, עֲלָאָה דְדִיקְנָא קְדִישָׁא, דְּאֵיהוּ נְחִית תְּחוּת נוּקְבֵי דְחוּטְמָא דְעֲתִיקִי. וְהָאֵי אֲרַחָא דְלְתַתָּא. שְׂקִילָן אֵינוֹן בְּכֻלָּא. דָּא לְעִילָא, וְדָא לְתַתָּא. לְעִילָא, עוֹבֵר עַל פְּשַׁע. לְתַתָּא, לֹא הִחְזִיק לְעַד אִפּוֹ. וְתַנְיָן, לֹא הִחְזִיק, דְלֹא אִית אָתַר לְמִיתַב. כְּמָה דְלְעִילָא זְהִיב אֲתָרָא לְאַעְבְּרָא. כֵּן לְתַתָּא, זְהִיב אָתַר לְאַעְבְּרָא.

תאנא, בכל אחר דבהאי עתיקא טמירא דכלא ארחא אתגלייא, טב לכלהו דלתתא, דהא אתחזי עיטא למעבד טב לכלא. מאן דסתים ולא אתגלייא, לית עיטא, ולית מאן דיידע ליה, אלא הוא בלחודוי. כמה דערן עלאה, לית דיידע ליה אלא הוא עתיקא דעתיקי. ועל האי פתיב, מה גדלו מעשיהו יי מאד עמקו מחשבותיה. אמר רבי שמעון: תתקנון עובדיה לעלמא דאתי. מעם עתיקא דעתיקין.

תקונא שתיתאה. מתתקן שצרא וסליק מלרע לעילא, ויחפי תקרובתא דבוסמא טבא עד רישא דפומא דלעילא. ונחית שצרא לרישא דפתחא דארחא תתאה דפומא. קום רבי ייסא ואתקין תקונא דא. קם רבי ייסא, פתח ואמר, ויחסי מאתה לא ימוש, ויכתיב עולם רחמתיך, הני קראי קשיין אהודי. ולא אקשו, דתנינן, אית חסד ואית חסד. אית חסד דלגו, ואית חסד דלבר. חסד דלגו, הא דאמרן דעתיקא דעתיקין, והוא סתים בסטרא דא דדיקנא, דאקרי פאת הזקן. ולא בעי בר נש לחבלא האי סטרא, משום האי חסד דלגו דעתיק יומין. ובגין כך, בכהן דלתתא פתיב ביה, לא יקרחה קרחה בראשם ופאת זקנם לא יגלחו. מאי טעמא. בגין דלא לחבלא אורחוי דחסד דעתיקא, דכהן מסטרא דא קא אתי. ותאנא בצניעותא דספרא, בכלא אצטריך חסד לאתרבאה ולמבני, ולא לקטעא ליה, ולא אשתצי מעלמא. והאי דכתיב ויחסי מאתה לא ימוש, חסד דעתיק יומין. ובחסד עולם, חסד דאקרי חסד עולם, והאי הוא אתרא דזעיר אנפין, דכתיב, אמרתי עולם חסד יבנה. והאי חסד דעתיק דעתיקין, הוא חסד דקשוט. וחסד דקשוט לאו בחיי גופא אתמר, אלא בחיי דנשמתא. ובגין כך פתיב, כי חפץ חסד הוא. דא הוא תקונא שתיתאה דדיקנא יקרא, דעתיק דעתיקי.

תקונא שביעאה. פסיק שצרא, ואתחזן תרין תפוחין בתקרובתא דבוסמא, שפירן ויגאן למחזי. פתח רבי שמעון ואמר, כתפוח

בעצי היער וגו'. מה תפוח זה כליל בתלת גונו, כף קודש שא בריך
 הוא, תרין תפוחין כליל שיתא גונו, ותרין תפוחין אליו, דאינון
 תקונוא שביעא, אינון כללא דכל שיתא תקונון דאמינא.
 ובגיניהון אתקיים באור פני מלך חיים. ותאנא, מהני תפוחין
 נפקין חיי לזעלמא, ומחזיין חידו לזעיר אנפין. כתיב יאר יי פניו
 אליך. וכתיב באור פני מלך חיים. באור פני מלך אליו אינון תרין
 תפוחין דתקרובתא דבוסמא דאמינא. יאר יי פניו אליך, פנים
 דלבר, דכד נהרין מתברך עלמא. ותאנא, כל זמן דהני בוציני
 דלבר נהרין, כל עלמא מתברך, ולא אשתכח רוגזא בעלמא. ומה
 אי הני דלבר כף. תרין תפוחין דנהרין תדירא, דתדאן תדירא על
 אחת פמה וכמה. תניא, כד אתגליין תרין תפוחין אליו, אתחזי
 זעיר אפין בחדותא. וכל אינון בוציני דלתתא, בחדותא. וכל
 אינון דלתתא, נהרין, וכל עלמין תדאן, ושלמין מכל שלימותא.
 וכלא תדאן ונהרין. וכל טיבו לא פסיק. כלהו אתמליין בשעתא
 תדא, כלהו תדאן בשעתא תדא. תא חזי, פנים דלבר, אית זמן
 דנהרין, ואית זמן דלא נהרין. ובגין כף כתיב, יאר יי פניו אליך.
 יאר פניו אתנו סלה. מכיל דלא הוי תדירא. אלא כד אתגליין
 תפוחין דלעילא. תאנא, אליו תפוחין דסתימין, נהרין וחרורין
 תדירא. ומנהון נהרין לתלת מאה ושבעין עיבר. וכל שיתא
 תקונון קדמאין דבדיקנא ביה כלילן. תדא הוא דכתיב, ישוב
 ירחמנו. ישוב, מכיל דזמנין טמירין, וזמנין אתגליין. תכא, הוא
 ישוב ירחמנו. ובהאי דלתתא, הוא ואמת. דא הוא תקונוא
 שביעא, דכליל שיתא, בתרין תפוחין דבעתיקא דעתיקין.
 תקונוא תמינא. נפיק חד חוטא דשערי סוחרגיה דדיקנא, ותליין
 בשקולא עד טבורא. קום אלעזר ברי, אתקין תקונוא דא. קם רבי
 אלעזר בריה פתח ואמר, הפל תלוי במזל, ואפילו ספר תורה
 בהיכל. מלה דא אוקימנא בספרא דצניעותא, והכא אית
 לאסתכלא, וכי הפל תלוי במזל, ותגינן, ספר תורה קדש, ונתקו

קִדְשׁ, וְהַהִיכֵל קִדְשׁ. וּכְתִיב וְקָרָא זֶה אֵל זֶה וְאָמַר קִדְשׁ קִדְשׁ קִדְשׁ, הָא תַּלְתּוֹת אֵינּוּן. וְסֵפֶר תּוֹרָה. לְקַבְּלֵיהוֹן, נִרְתְּקוּ קִדְשׁ, וְהַהִיכֵל קִדְשׁ, וְהוּא קִדְשׁ. וְהַתּוֹרָה נִתְּנָה בְּשֵׁלֶשׁ קְדוּשׁוֹת. בְּשֵׁלֶשׁ מַעְלֹת, בְּיָמִים שְׁלֹשָׁה, וּשְׂכִינָה בְּשֵׁלֶשׁ, לַוַּחֹת וְאַרְוֹן וְהִיכָל וְהַפֶּל בְּסֵפֶר תּוֹרָה תְּלִיָא, וְאִיהוּ תְּלִיָא בְּמִזְל, וּכְתִיב וּמֵאוֹתוֹת הַשָּׁמַיִם אֵל תַּחְתּוֹ. מֵאן דְּאִיהוּ בְּקְדוּשׁוֹת הִלְלוּ לְהֵי תְּלִיָא בְּמִזְלָא. אֲלֵא הֲכִי אוֹקִימְנָא בְּסֵפֶרָא דְּצִנְיָעוּתָא, הָאִי חוּטָא וְקִירָא קְדִישָׁא, דְּכָל שְׁעָרֵי דְּדִיקְנָא תְּלִיָן בֵּיה, אֲתִקְרִי מִזְל. מֵאִי טַעְמָא. מִשּׁוּם דְּכָל קְדִישֵׁי קוֹדֶשִׁין דְּקוֹדֶשִׁיא, בְּהָאִי מִזְלָא תְּלִיָן. וְסֵפֶר תּוֹרָה, אִף עַל גַּב דְּאִיהוּ קְדוּשׁ לֹא חָל עָלֶיהָ עֶשֶׂר קְדוּשִׁין עַד דְּעֵיִל לְהִיכָל. כִּיּוֹן דְּעֵיִל לְהִיכָל, אֲתִקְרִי קְדוּשׁ בְּעֶשֶׂר קְדוּשׁוֹת. כְּגוֹוְנָא דָּא דְּלֹא אֲתִקְרִי הִיכָל, אֲלֵא פֶד אֲתַחְבְּרִין עֶשֶׂר קְדוּשׁוֹת. וְתֵאנָא, הַפֶּל תְּלוֹי בְּמִזְל, דְּאִיהוּ הָאִי חוּטָא וְקִירָא קְדִישָׁא, דְּכָל שְׁעָרֵין תְּלִיָן בֵּיה. אֲמַאי אֲתִקְרִי מִזְל. מִשּׁוּם דְּמַנְיָה תְּלִיָן מִזְלִי, וּמִזְלִי מַנְיָה עֲלֵאִין וְתַתְּאִין. וּבְגִין כֶּף אִיהוּ תְּלִיָא. וּבֵיה תְּלִיָן כָּל מְלִי דְּעֲלֵמָא עֲלֵאִין וְתַתְּאִין. וְאִפִּילוּ סֵפֶר תּוֹרָה שְׂבִהִיכָל, דְּמַתְּעִטֵר בְּעֶשֶׂר קְדוּשׁוֹת, לֹא נִפִּיק מִפְּלִיָּה עִם שָׂאֵר קְדוּשִׁין וְכִלְהוּ תְּלִיָן בְּהָאִי. וּמֵאן דְּחָמֵי לְהָאִי תְּקוּנָא, אֲתַפְּבִשֵׁן חוּבִיהוֹן מִקְמִיָּה וּמִתְּכַפְּיָין, הֲדָא הוּא דְּכְתִיב, יִכְבוֹשׁ עוֹנוֹתֵינוּ. אָמַר לִיה רַבִּי שְׁמַעוֹן, בְּרִיף בְּרִי לְקוֹדֶשׁא דְּקְדִישִׁין, עֵתִיק מִכְּלָא.

תְּקוּנָא תְּשִׁיעָאָה. מַתְּעַרְבִין שְׁעָרֵי עִם אֵינּוּן שְׁעָרֵי דְּתְּלִיָן, וְלֹא נִפְקִין דָּא מִן דָּא. קוּם רַבִּי אַבָּא, קוּם רַבִּי אַבָּא, קוּם רַבִּי אַבָּא וְאָמַר, אֵלִין שְׁעָרֵי דְּמַתְּעַרְבִין עִם אֵינּוּן דְּתְּלִיָן, אֲקָרוּן מְצוּלוֹת יָם. מִשּׁוּם דְּנִפְקִי מִמּוֹתְרֵי מוֹחָא, וּמֵהָאִי אֲתֵרָא רְמִיּוֹ, כָּל מְאָרֵי דְּתַבְּעִין חוּבֵי דְּבַנֵּי נִשְׂא וּמִתְּכַפְּיָין. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, בְּרִיף תְּהָא לְעֵתִיק יוֹמִין.

תְּקוּנָא עֲשִׂירָאָה. נַחְתִּין שְׁעָרֵי תַּחֲתוֹת דִּיקְנָא, וְחַפְּיָין בְּגֵרוּנָא תַּחֲתוֹת דִּיקְנָא. קוּם רַבִּי יְהוּדָה. קוּם רַבִּי יְהוּדָה פֶּתַח וְאָמַר, וּבָאוּ בְּמַעְרוֹת צוּרִים וּבְמַחֲלוֹת עֶפְרָ מִפְּנֵי פֶתַח יְיָ וּמִהַדְרָ גְּאוּנוֹ. מִפְּנֵי פֶתַח יְיָ,

הא אתידע דמאן דאיהו לבר, פחד יי אתקרי. ומקדר גאונו, אינון שערי דתחות דיקנא, ואתקרון קדר גאונו, תרי. תקונא עשיראה, תתן אמת ליעקב. וחד סר, דלא נפקי נימא מן נימא, חסד לאברהם.

תקונא דתריסר. דלא תליין שערי על פומא, ופומא אתפניי מכל סטריין, ויאיין שערי סחור סחור ליה, בגין דלא אשתכח טרחותא, כמה דאצטריף. טרחותא במאי קא מיירי. דינא. באתר דינא טרחותא אשתכח. וכי שערי דדיקנא טרחא אינון, או דינא אינון, וקא פלא רחמי אתחזון. אלא דלא אתטרח בישובא דרוחא דזעיר אנפין. דתאנא מהאי פומא קדישא עלאה, קדש קדשים, נשכא רוחא. מאי רוחא. רוחא דאיתרק ביה, דמתלבש ביה זעיר אנפין. ומהאי רוחא מתלבשין כל אינון דלתתא. וכד ההוא רוחא נפיק, אתפרש לתלתין ושבעה אלף עיבר. ואתפשט כל חד בלחודוי לאתריה, וכל מאן דאתחזי לאתלבשא מגייה אתלבש. ועל דא שעריין לא אשתכחו על פומא קדישא, משום דרוחיה נפיק, ולא בעי מלה אחרא לאתערבא ביה, ולקרבא בהדיה. ודא הוא טמירוותא דכלא, דלא אתדבק לא לעילא ולא לתתא. והוא סתים בסתימא דסתימין דלא אתידע. דא הוא דלא אתתקון, ולא הוה ביה תקונא. ובגין כך, רוחא דנפיק לבר מההוא דלבר, ומתלבשין ביה נביאי מהימני, אתקרי פה יי. אכל בהאי עתיקא דעתיקין לא אתפרש. ולית מאן דידע רוחיה בר איהו. ובגין כך שערוי שקילין סותרנא דפומא, ופומא אתפניי מכל סטרוי. ובהאי אתרחיצו אבהתנא, לאתלבשא בהאי רוחא, דמתפשט לכמה עיברין, באתר דכל שערי שקילין בסותרנוי ודא הוא תקונא קדישא עלאה דתריסר. דמכאן אשתלשלו תריסר תחומין לעילא. תריסר תחומין לתתא. תריסר תחומין לתריסר שבטי אבהתא. הדא הוא דכתיב אשר נשבעת לאבותינו.

תקונא דתליסר. תליין שערי דתחות דיקנא מכאן ומכאן, ביקרא

יָאָה, וּבִיקְרָא שְׁפִירָא, וְחִפְיִין עַד טַבּוּרָא וְלֹא אֶתְחַזְיִין מֵאַנְפִּי
 תְּקַרְבָּא דְּבוּסְמָא, בְּרִי אֵינּוֹן תְּפוּחִין שְׁפִירָן חֲוֹרִין.
 אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, זַכָּאָה חוּלְקִיָּה דְּמֵאֵן דְּאַשְׁתַּכַּח בְּהַאי אַדְרָא
 קַדִּישָׁא עֲלָאָה דְּאַנְן בֵּיהּ. זַכָּאָה חוּלְקִיָּה בְּעֵלְמָא דִּין, וּבְעֵלְמָא
 דְּאַתִּי. דְּאַנְן יִתְבִּין בְּקַדּוּשָׁא עֲלָאָה, אָשָׁא עֲלָאָה אֶסְחַר לָן וְהָא כָּל
 תְּקוּנִין עֲלֵאִין דְּדִיקְנָא קַדִּישָׁא אֶתְתְּקִנוּ, וְאַתְעֹטְרוּ וְאַסְחַרוּ
 לְדוּכְתִּיָּהּ. וְהַאי תְּקוּנָא דְּתַלְסָר, הוּא תְּקוּנָא יָאָה, דְּבֵיהּ אַחֲרִין
 כָּלָא. כְּלַהּ מִתְּפִסְפִּין לְמִזְקַף רִישָׁא לְקַבְּלִיָּהּ. מְגִיָּה תְּלִין כָּל אֵינּוֹן
 דְּבוּזְעִיר אֲנַפִּין אַחֲרִין. מְגִיָּה תְּלִין עֲלֵאִין וְתַתְּאִין, וְכָל גְּנֻזִין עֲלֵאִין
 וְתַתְּאִין גְּנֻזִין בֵּיהּ, וּבֵיהּ כְּלִילָן. וְאִיהוּ מְזֻלָּא דְּמִתּוּלָא מְגִיָּה כָּלָא,
 דָּא הוּא תְּקוּנָא שְׁלִימָתָא, דְּאַשְׁלִים לְכָל תְּקוּנִין, דָּא אֲשָׁלִים לְכָלָא.
 תְּאַנָּא, אֵלִין תְּקוּנִין אַקְרוּן יְמֵי קָדָם, יוֹמִין קְדָמָאִין דְּקְדָמָאִי.
 וְאֵינּוֹן דְּאַשְׁתַּכְּחוּ בְּזַעֲרֵי אֲנַפִּין, אַקְרוּן יְמֵי עוֹלָם. וְתַנָּא, אֵלִין
 יְמֵי קָדָם, כְּלַהּ מִתְּתַקְּנִין בְּתְּקוּנָא דְּדִיקְנָא דְּעִתִּיקָא דְּעִתִּיקִין.
 טְמִירָא דְּטְמִירִין. וְהַאי דְּתַלְסָר כְּלִיל לְהוֹן, כְּמָה דְּאַתְמַר. וְדָא
 יוֹמָא לָא אֶתְכְּלִיל בְּהַדִּיָּהּ, אֶלָּא הוּא כְּלִיל כָּלָא. וּבְהַהוּא זְמַנָּא
 דְּאַתְעֹר עִתִּיק יוֹמִין בְּתְּקוּנִין דְּלַעֲיִלָּא, הַהוּא אֶתְקַרִי יוֹם אַחַד,
 דְּבֵיהּ זְמַן לְאוּקִיר דִּיקְנִיָּה, הֵךְא הוּא דְּכַתִּיב, יוֹם אַחַד הוּא יוֹדַע
 לֵי. הוּא בְּלַחֲדוּי יִתִּיר מְכָלָא. הוּא דְּכְלִיל כָּלָא, הוּא דְּאַתְקַרִי
 בְּשָׁמָא דְּרִיעָא. דְּתַנְיִן, בְּאַתְרֵי דְּאִית יוֹם אִית לִילָה דְּלִית יוֹם בְּלָא
 לִילָה. וּמְשׁוּם דְּהַהוּא זְמַנָּא, זְמַן יָהּ דִּיקְרָא דְּדִיקְנָא, וְהוּא
 בְּלַחֲדוּי יִשְׁתַּכַּח. לָא אֶתְקַרִי לָא יוֹם וְלָא לִילָה. דְּלִית יוֹם אַקְרִי,
 אֶלָּא מְסֻטְרָא דִילָן. וְלִית לִילָה אַקְרִי, אֶלָּא מְסֻטְרָא דִילָן. וּמְשׁוּם
 דְּהַאי תְּקוּנָא כְּלִיל כָּלָא, לָא אֶתְיַדַע וְלָא אֶתְחַזִּי מְגִיָּה, וּמְגִיָּה נְגִיד
 מְשַׁחָא דְּרַבּוּתָא לְתַלְסָר עֵיבָר מְבוּעִין. לְכָל אֵינּוֹן דְּלַתְּמָא, דְּנַהֲרִין
 בְּהַהוּא מְשַׁחָא. בְּתַלְסָר תְּקוּנִין אֵלִין אֶתְתְּקִנָּא דִּיקְנָא קַדִּישָׁא
 עֲלָאָה, וְאֵלִין תְּקוּנִין דְּבַהַאי דִּיקְנָא, מִתְּתַקְּנִין וְנַחְתִּין לְכַמְהָ עֵיבָר.
 וְלָא אֶתְחַזִּין הֵךְ מִתְּפִשְׁטִין וְהֵךְ נְפִקִין, מְכָלָא אֶסְתִּימוּ, וּמְכָלָא

אֶתְטַמְרוּ. לִית דִּידַע אֶתְר לְהַאי עֲתִיקָא, בְּפִשְׁיטוּתָא דְלֵהוּן כְּלֵהוּן
כְּלִילָן, כְּמָה דְאֶתְמַר, אֶתִידַע וְלֹא אֶתִידַע. טְמִיר וְלֹא טְמִיר. עֲלִיה
אֶתְקָרִי, אֲנִי יי' הוּא שְׁמִי וְכַבּוּדִי לְאַחַר לֹא אֶתֵּן. וְכַתִּיב הוּא עֲשֹׁנו
וְלֹא אֲנַחְנו. וְכַתִּיב וְעֲתִיק יוֹמִין יְתִיב. בְּאֶתְרִיה יְתִיב וְלִית יְדִיעַ
לִיה. יְתִיב וְלֹא שְׂכִית, וְכַתִּיב אוֹדֶךָ עַל כִּי נִזְרָאוֹת נִפְלְאוֹתֵי.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְחַבְרַיִיא, כַּד אֶתְפְּרִיס פְּרִיסָא דָּא, דְאֶתוֹן חֲמָאן
עֲלֵנָא, אֲנָא חֲמִינָא דְנַחְתּוּ כָּל תְּקוּנָין בְּגוּוּה, וְנִהִירוּ בְּאֶתְר דָּא. וְחַד
פְּרוּכְתָא בּוּצִינָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, פְּרִיסָא בְּאַרְבַּע סְמְכִין,
לְאַרְבַּע עֵיבָר.

סְמְכָא חַד הוּא יְתִיב מִתְתָּא לְעִילָא, וְחַד מְגֻרּוּפִיא בִּידִיה.
וּבְמְגֻרּוּפִיא אַרְבַּע מִפְתָּחֵי שְׁנִינָן מִכָּל סְטְרוֹי. וּמִתְאַחֲדוֹן פְּרִסָּא,
וְנַחְתִּין לָהּ מְעִילָא לְתַתָּא. וְכֵן לְסְמְכָא תְּנִינָא, וְתִלִּיתָא וְרַבִּיעָא.
וּבֵין סְמְכָא לְסְמְכָא, אֶחֱיָדוֹן תְּמַנְיָסֵר רַגְלֵי דְסְמְכֵי וּמִתְנַהֲרִין
בְּבוּצִינָא דְגִלְפָּא בְּהַהוּא פְּרִיסָא. וְכֵן לְאַרְבַּע עֵיבָר. וְחֲמִינָא אֲלִין
תְּקוּנָין דְנַהֲרִין עֲלֵהּ, וְהוּוּ מְחַפָּאן מְלֵי דְפּוּמָנָא, לְאַתְעֲטָרָא
וְלְאַסְתְּלָקָא כָּל חַד בְּאֶתְרִיה. וְכַד הוּוּ מִתְתַּקְנָן מְפּוּמָנָא, כָּל חַד
וְחַד סְלִיק וְאַתְעֲטָר וְאַתְתַּקְנָן בְּהַהוּא תְּקוּנָא דְאַתְתַּקְנָן הֵכָא, מִכָּל
פּוּמָא דְחַד מִינָן. וּבְשַׁעֲתָא דְחַד מִינָן פֶּתַח פּוּמָא, לְתַקְנָא בְּהַהוּא
תְּקוּנָא, הַהוּא תְּקוּנָא הַוָּה יְתִיב וּמְחַכָּה לְמַלְּהָ דְנִפְיָק מְפּוּמִיכוּן,
וְכַדִּין סְלָקָא בְּדוּכְתִיה וְאַתְעֲטָר. וְכָל סְמְכִין מְכָאן וּמְכָאן, חֲדָאן
עַל דְשַׁמְעִין מַה דְלֹא יָדְעוּ, וְצִיִּיתִין לְקַלִּיכוּן. כְּמָה רְתִיכִין קְיִימִין
הֵכָא בְּגִינִיכוּן. וְכַאֲדֵין אֶתוֹן לְעֵלְמָא דְאַתִּי, דְכִלְהוּ מְלֵי דְנִפְיָקֵי
מְפּוּמִיכוּן, כְּלֵהוּ מְלִין קְדִישִׁין. מְלִין פְּשָׁרָן דְלֹא אֶסְטָאן לִימִנָא
וְלְשַׁמָּא לָא. וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא חַדִּי לְמִשְׁמַע, וְצִיִּית לְהִנֵּי מְלֵי, עַד
דְהוּא אֲגַמַר דִּינָא, דִּי לְעֵלְמָא דְאַתִּי תִימְרוֹן וְזִמְנָא אֶתְרָא כָּל הִנֵּי
מְלֵי קְדִישִׁין. עֲלִיכּוּ פְתִיב, וְחַכְּךָ כְּיִין הַטּוֹב הוּלֵךְ לְדוּרֵי
לְמִישְׁרִים דּוּכְבַּ שְׁפְתֵי יְשָׁנִים. מַאי דּוּכְבַּ שְׁפְתֵי יְשָׁנִים. דְאַפִּילוּ
לְעֵלְמָא דְאַתִּי מְרַחֲשֵׁן שְׁפּוּתִיכוּ אוּרִיִּיתָא קְמִיה. הַשְׁתָּא אֶתְתַּקְנּוּ

ואתקונו דעתא, למתקן תקונוי דזעיר אנפין, היך יתתקן, והיך יתלבש בתקונוי מתקוני עתיק יומין, קדישא דקדישין, טמירא דטמירין, טמירא מפלא. דהשתא חובתא עליכו, למגזר דינא קושטא יאה וּשפירא ולא תקנא כל תקונוי על בורייהו. תקוני דזעיר אנפין, מתקוני דאריף אנפין אתתקנו. ואתפשטו תקונוי מכאן ומכאן, כחזו דבר נש, ומשלפא ביה רוחא דטמירא דכל טמירין. בגין למיתב על כורסייא, דכתיב, ועל דמות הכסא דמות כמראה אדם עליו מלמעלה. כמראה אדם דכליל כל דיוקנין. כמראה אדם דכליל כל שמען. כמראה אדם דביה סתמין כל עלמין עלאין ותתאין. כמראה אדם דכליל כל רזין דאתאמרו ואתתקנו עד דלא אברי עלמא, ואף על גב דלא אתקיימו.

תאנא בצניעותא דספרא, עתיקא דעתיקין עד לא זמין תקונוי, באני מלכין, כגס מלכין, ומשער מלכין, ולא הו מתקיימי, עד דדחי לון, ואצעע לון לבתר זמנא, הך הוא דכתיב, ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום. בארץ אדום, באתר דכל דינין מתקיימין תמן, וכלהו לא אתקיימו. עד דרישא חוורא עתיקא דעתיקין אתתקן. פד אתתקן, תקין כל תקונוי דלתתא, תקין כל תקונוי דעלאין ותתאין. מכאן אוליפנא, כל רישא דעמא, דלא אתתקן הוא בקדמיתא, לית עמא מתתקנא. ואי איהו מתתקן, כלהו מתתקנן. ואי איהו לא מתתקן בקדמיתא, לא יכלין עמא לאתתקנא. מנלן. מעתיק יומין. דעד לא אתתקן הוא בתקונוי, לא אתתקנו כל אינון דבעו לאתתקנא, וכלהו עלמין אתתקבו. הך הוא דכתיב, וימלוך באדום בלע בן בעור. וימלוך באדום, רזא חדא הוא. אתר דכל דינין מתקטרין תמן, ותליין, מתמן. בלע בן בעור, תאנא הוא גזרת דינא, תקיפא דתקיפין, דבגיניה מתקטרין אף אלפין מארי דיבבא ויללה. ושם עירו דנהבה. מאי דנהבה. כלומר דין הבה. כמה דאת אמר, לעלוקה שתי בנות הב הב. כין

דסליק לאתישכא ביה לא קאים, ולא הוה יכיל למיקם, וכלהו
עלמין אתחרבו. מאי טעמא. משום דאדם לא אתתקן. דתקונא
דאדם בדיוקניה, כליל פלא, ויכיל פלא לאתישכא ביה. ובגין
דתקונא דא דאדם, לא אשתכח. לא יכילו למיקם ולאתישכא,
ואתבטלו. ואתבטלו סלקא דעתך והא פלהו באדם אתכלילן.
אלא אתבטלו ואסתלקו מההוא תקונא, עד דיייתי תקונא דאדם.
וכד אתא האי דיוקנא, אתגלפו פלהו, ואתחרו לקיומא אתרא.
מנהון אתבטמו, ומנהון לא אתבטמו כלל. ואי תימא והא כתיב
וימת, וימת. דאתבטלו לגמרי. לאו הכי, אלא כל מאן דנחית
מדרגא קדמאה דהוה ביה, קארי ביה מיתה. כמה דאתאמר, וימת
מלך מצרים, דנחת מדרגא קדמאה דהוה קם ביה. וכיון דאתתקן
אדם, אתקרון בשמהן אתרנין, ואתבטמו בקיומא ביה, וקיימין
בדוכתייהו. וכלהו אתקרון בשמהן אתרנין מן קדמאין, בר ההוא
דכתיב ביה, ושם אשתו מהיטבאל בת מטרד בת מי זקב. מאי
טעמא. משום דהני לא אתבטלו כשאר אתרנין. משום דהוה דכר
ונוקבא. כהאי תמרא, דלא סלקא אלא דכר ונוקבא. ובגין כך
השתא דאשתכחו דכר ונוקבא, לא כתיב בהו מיתה כאתרנין,
ואתקיימו. אבל לא אתישבו, עד דאתתקן דיוקנא דאדם, וכיון
דאתתקן דיוקנא דאדם, אתחרו ואתקיימו בקיומא אתרא,
ואתישבו.

תאנא, פד סליק ברעותא דרישא תוורא, למעבד קרא ליקריה,
תקין וזמין ואפיק מבוצינא דקרדינותא, חד ניצוצא, ואתפשט
לתלת מאה ושבעין עיבר. וניצוצא קאים, ושאר נפיק אוירא
דכיא ומתגלגלא, ואתפשט ונפיק חד גולגלתא תקיפא, לארבע
סטרין. ובהאי אוירא דכיא, אשתאיב ניצוצא ואתאחד, וכליל
ביה. ביה סלקא דעתך. אלא אתטמר ביה. ובגין כך, האי
גולגלתא אתפשט בסטרוי, והאי אוירא הוא טמיר דטמירין
דעתיק יומין ברוחא דגניז בהאי גולגלתא אתפשטו אשא מסטר

חד, ואוירא מסטר חד. ואוירא דכניא קאים עליה מהאי סטר. ואשא דכניא קאים מהאי סטר. מאי אשא הכא. אלא לאו הוא אשא, אבל ניצוצא דא דאתפליל באוירא דכניא, נהיר למאתן ושבעין עלמין, ודינא מסטרוי אשתכח, ובגין דא, האי גולגלתא, אתקרי גולגלתא תקיפא.

בגולגלתא דא, יתבין תשעה אלפי רבוא עלמין, דנטלין עלוי וסמכין עלוי. בהאי גולגלתא, נטיף טלא מרישא חיוורא, דאתמלי מניה תדיר. ומהאי טלא דאנער מרישיה זמינן מיתייא לאחיא. והוא טלא דאתפליל בתרי גווי, מסטרא דרישא חיוורא, חיוור בגווייה דכליל פלהו חיוורי אבל פד אתיישבון בהאי רישא דזעיר אנפין, אתחזי ביה סומקא. פהאי בדולחא דאיהו חיוור, ואתחזייא גוונא סומקא בגוונא חיוורא. ובגין כך פתיב, ורבים מישני אדמת עפר יקיצו אלה לחיי עולם ואלה לתרפות לדראון עולם. לחיי עולם, בגין דאתחזיאו לההוא חיוורא, דאתי מסטרא דעתיק יומין, אריכא דאנפין. לתרפות לדראון עולם, בגין דאתחזיאו לההוא סומקא דזעיר אנפין. וכלא כליל בההוא טלא, הדא הוא דכתיב, פי טל אורות טלף. אורות, תרין. ויהוא טלא דנטיף, נטיף כל יומא לחקלא דתפוחים. כגווי חיוורא וסומקא. האי גולגלתא אנהיר בתרי גווי, להאי סטר ולהאי סטר. ומהאי אוירא דכניא, אתפשטו אנפוי למאה וחמשין רבוא עלמין. ובגין כך אתקרי זעיר אנפין. ובשעתא דאצטריף, אתפשטו אנפוי ואריכין בההוא זמנא, בגין דאשגח באנפוי דעתיקא דעתיקין. ותייס לעלמא. ומהאי גולגלתא, נפיק חד עיבר, לכל אינון דלתתא. ויחבין אגר חיורתא לעתיק יומין. פד עאלין בחושבנא, תחות שרביטא. ולקביל דא. בקע לגולגלת לתתא, פד עאלין בחושבנא. והאי בקע אגר חיורתא, אשתכח מניה לעתיק יומין.

בחלליה דגולגלתא, תלת חללין אשתכחו, דשרייא מוחא בהו, וקרומא דקיק תפייא עליהו. אבל לא קרומא קשישא סתימא

כעתיק יומין. ובגין דא, האי מוחא אתפשט ונהיר לתלתין ותריין שבילין. הדיא הוא דכתיב, ונהר יוצא מעדן. ותאנא, בתלת חללין דגולגלתא מוחא שרייא. מחללא חד מתבקע חד מבוועא לארבע סטרין, ונפיק מההוא מוחא דשרייא בהאי חללא, תלתין ותריין שבילין רוחין דחכמתא. מחללא תננינא, מתבקע ומתפשט חד מבוועא אחרא. ומתפתחין חמשין פרעין. מאלין חמשין פרעין, אתאחדן חמשין יומין דאורייתא. חמשין שגין דיובלא. חמשין אלף דרין, דומין קודשא בריהו הוא לאתבא רוחיה ליה, ולשרייא ביה.

מחללא תליתאה, נפקין אלף אלפין אדרין ואכסדראין, דדעתא שרייא עליהו, ודרי בהו. והאי חללא שרי חלליה בין האי חללא ובין האי חללא, ואתמליין מתריין סטרין. כל אינון אדרין. הדיא הוא דכתיב, ובדעת חדרים ימלאו. ואלין תלת מתפשטין בכל גופא, להאי סטרא ולהאי סטרא. ובאינון אחיד כל גופא ואחיד בהו גופא מכל סטרוי. ובכל גופא אתפשטין ואשתכחין.

תאנא, בגולגלתא דרישא, תליין אלף אלפי רבוא ורבוא רבבן קוצי דשערי אוכמן, ומסתבכין דא בדא, ומתערבין דא בדא. ולית חושבנא לנימין דכל קוצא וקוצא, דאחידן ביה דכין ומסאבן. ומכאן אתאחדן טעמי אורייתא, בדכיא במסאבא. בכל אינון סטרין דאינון דכין, בכל אינון סטרין דאינון מסאבן. יתבין קוצי מסתבכין ותקיפין. מנהון שעיעין, ומנהון תקיפין. ובכל קוצא וקוצא, יתבין נימין תלין על תלין. מתלהטין ותליין כגיבן תקיף, מארי נצח קרבין. בתקונא יאה בתקונא שפירא תקיפא ורבבין ותקיפין. הדיא הוא דכתיב, בחור כארזים.

מתתקנין קוצין דשערי, ותליין תלין על תלין, מהאי סטרא להאי סטרא, על גולגלתא. הדיא הוא דכתיב, קווצותיו תלתלים. ותאנא יתבין תלי תלין, משום דמשיכין מבוועין סגיאיין, דתלת רהטי מוחא. מבוועא חללא חד דגולגלתא, אתמשכן שערי

במשכונתא, ומתעבדין תלין, דתליין מפמה מבוועין, דאתמשכן
 מהאי חללא. מחללא תניינא, נפקי חמשין מבוועין, ואתמשכן
 שערי מאינון מבוועין במשכונתא, ואתעבדין תלין, דתליין
 ומתערבין בקוצין אחרנין. מחללא תליתאה, נפקי אלה אלפין
 אדרין ואכסדראין, ואתמשכן שערי במשכונתא מפלהו. ובגין כך
 אינון קוצין, תלין על תלין. וכלהו משיכן דאתמשכן מתלת
 חללין דמוחא דגולגלתא. וכל אינון נימין וכל אינון קוצי תליין
 ותפיין לסטרא דאודנין. ובגין כך כתיב, הטה אלהי אונך ושמע.
 ובהאי תלין, תליין ימינא ושמאלא, נהורא וחסוכא, רחמי ודינא.
 וכל ימינא ושמאלא תלי בהאי, ולא בעתיקא.

בפלגותא דשערי, אתחזי חד אורחא דקיק, דמתאחדא מההוא
 ארחא דעתיק יומין. ומההוא ארחא, אתפרשן שית מאה ותליסר
 ארחין, דאתפלגון בארחין דפקודי דאורייתא. דכתיב, כל ארחות
 יי חסד ואמת לנוצרי בריתו ועדותיו. תנא, בכל קוצא וקוצא,
 מתאחדן אלה אלפין מארי דיבבא ויללה, דתליין בכל קוצא
 וקוצא מאינון תקיפין. ומאינון שעיעין מאריהון דמתקלא, בגין
 כך אית ימינא ואית שמאלא.

מצחא דגולגלתא. אשגחיתא דאשגחיתא. ולא מתגלייא, בר
 ההוא זמנא, דצריכין חייביא לאתפקדא, ולעיינא בעובדיהון.
 ותאנא, כד אתגלייא האי מצחא, אתערו כל מאריהון דדינא, וכל
 עלמא בדינא אתמסר. בר ההיא שעתא, כד סליקו צלותהון
 דישראל לקמי עתיק יומין, ובעי לרחמא על בנוי, גלי מצחא
 דרעוא דרעוין, ונהיר בהאי דזעיר אנפין, ואשתכיף דינא. בהאי
 מצחא, נפיק חד שערא, דמתפשט ביה ממוחא דאפיק חמשין
 תרעין. וכד אתפשט, אתעביד מצחא דאשגחיתא, לחייבי עלמא,
 לאינון דלא מתפספי בעובדיהון. הךא הוא דכתיב, ומצח אשה
 זונה הנה לך מאנת הפלם. ותנא, שערא לא קאים בהאי אטר
 דמצחא, בגין דאתגלייא לאינון דחציפין בחובייהו. ובשעתא

דמתער קודשא בריה הוא לאשתמשעא עם צדיקיא, נהירין אנפוהי דעתיק יומין, באנפוי דזעיר אנפין, ומתגליא מצחיה, ונהיר להאי מצחא, וכדין אתקרי עת רצון. וכל שעתא ושעתא דינא תלי, והאי מצחא דזעיר אנפין אתגליא, אתגליא מצחא דעתיקא דעתיקין, ואשתכיף דינא, ולא אתעביד. תאנא, האי מצחא, אתפשט במאתן אלף סומקי דסומקי, דאתאחדן ביה, וכלילן ביה. וכד אתגליא מצחא דזעיר אנפין, אית רשותא לכלהו לחרפא. וכד אתגליא מצחא דרעוא דרעוין, דנהיר להאי מצחא, כדין כלהו משתכין. ותנא, עשרין וארבע בתי דינין משתכין בהאי מצחא, וכלהו אקרון נצח ובאתוון רצופין, הוא מצח. ואית מצח ואית נצח דאינון נצחים. והיינו דתנן נצח נצחים. ואינון במצחא, ומתפשטן מנהון בגופא, באתרין ידיען. תנא, מאי דכתיב, וגם נצח ישראל לא ישקר ולא ינחם כי לא אדם הוא להנחם. האי רזא אוקימנא, כל ההוא נצח דאתפשט בגופא, זמנין דתלי על עלמא למידן, ותב ומתחרט ולא עביד דינא, אי תיביין. מאי טעמא. משום דקאי בדוכתא דאקרי אדם, ויכיל לאתחרטא. אבל אי באתר דאתקרי ראש, אתחזי ואתגליא האי נצח, לאו הוא עידן ואתר לאתחרטא. מאי טעמא. משום דלא הוה מאתר דאקרי אדם, דהא לא אתגלי פרצופא וחוטמא, אלא מצחא בלחודוי. ובאתר דלא אשתכח פרצופא, לא אקרי אדם. ובגין כן לא אדם הוא להנחם כנצח דבשאר תקוני גופא. עינוי דרישא, משתניין משאר עינין, שרקותא דבגבתא, דעל ריסי עינין, מכחלן באופמתא, תליין תלין על תלין דשערי, ואינון תקוונא דעל עינין, ברישא דמצחא, ומתאחדן מתרווייהו שבע מאה אלפי מארי דאשגחותא. בכסותא דעינין, להטין אלף וארבע מאה רבוא, דמתאחדן בגבינין דאינהו כסותא. ואשגחותא דעינא דעתיק יומין עליהו. ובשעתא דסלקין אינון כסותא, אתחזי כמאן דאתער משנתיה, ואתפקחן עינוי, וקמאן לעינא

פְּקִיחָא, וְאִתְסַחֵן בְּחַד חוֹרָא דְעֵינָא טְבָא, הֵדָא הוּא דְכְתִיב, רוּחַצוֹת בְּחֶלֶב. מַאי בְּחֶלֶב. בְּחוֹרָא קְדַמָּה דְעֵינָא טבא. וּבַהֲהִיא שְׁעָתָא אֲשֶׁתְּכַח אֲשַׁגְּחִיתָא דְרַחֲמֵי. וְעַל דָּא צְלִי דוֹד, עוֹרָה לְמָה תִּישָׁן אַדְנִי הַקִּיצָה. דִּיפְקַח עֵינֹי, וְיִתְסַחֵן בְּהוּא חוֹרָא. וְכָל זִמְנָא דְעֵינֹי לְאוּ מִתְפַּקְחֵן, כָּל מְאֲרִיהוֹן דְדִינִין, כְּפִיין לְהוּ לְיִשְׂרָאֵל, וְשָׂאָר עֲמִין שְׁלֹטִין עֲלֵיהוּ. וּבְזִמְנָא דִּיפְקַח עֵינֹי, יִתְסַחֵן בְּעֵינָא טְבָא, וְרַחֲמֵי עַל יִשְׂרָאֵל. וְאִסְתַּחֵר עֵינָא, וְעֵבִיד נוֹקְמִין בְּשָׂאָר עֲמִין. הֵדָא הוּא דְכְתִיב, הָעִירָה וְהַקִּיצָה. הָעִירָה לְאִתְסַחָּה בְּהִיא חוֹרָא. הַקִּיצָה לְמַעַבְדֵּי נוֹקְמִין לְאֵינֹן דְכְפִיין לוֹן. עֵינֹי כַּד אִתְפַּקְחוּ, אִתְחַזֵּן שְׁפִירִין כְּהִנֵּי יוֹנִים, בְּסוּמְקָא וְאוּכְסָא וְיִרוּקָא, חוֹרָא לָא אִתְגַּלִּי, אֶלָּא בְּזִמְנָא דְאִסְתַּפְּל בְּעֵינָא טְבָא, וּמִסְתַּחֵן כָּל אֵינֹן גְּוֹנִין, בְּהִיא חוֹרָא.

וּמֵאֵינֹן גְּוֹנִין דְמִתְגַּלִּיין, נְפַקִין שְׂבָעָה עֵינִין דְאֲשַׁגְּחִיתָא. דְנַפְקִי מְאוּכְמָא דְעֵינָא. הֵדָא הוּא דְכְתִיב, עַל אֶבֶן אַחַת שְׂבָעָה עֵינִים. מֵאֵן אֶבֶן אַחַת. אוּכְמָתָא דְעֵינָא. מְסוּמְקָא, נְפַקִין שְׂבָעָה רְהִיטִין, דְסַמְכִין לְסִטְרָא שְׂמָאֵלָא, וּמִתְלַהֲטִין בְּאֲשָׂא דְלְסִטְרָא צְפוֹן, וּמִתְאַחֲדֵן לְאִתְפַּשְׁטָא בְּעֵלְמָא, לְגַלְאָה אֲרַחֲסִין דְחִיבִיָּא הֵדָא הוּא דְכְתִיב, כִּי יִי עֵינֹי מְשׁוּטְטוֹת, בְּכָל הָאָרֶץ. מִירוּקָא, נְפַקִין שְׂבָעָה טְהִירִין דְקִטְרָא דְלְסִטְרָא דְרוּמָא, וּמִתְאַחֲדֵן לְאִתְפַּשְׁטָא בְּעֵלְמָא, לְגַלְאָה אֲרַחֲסִין וְעוּבְדִין דְבְּנֵי נְשָׂא, בֵּין טַב בֵּין בִּישׁ, דְכְתִיב, כִּי עֵינֹי עַל דְרַכֵּי אִישׁ. וְכַד אִסְתַּחֵן בְּחוֹרָא, מְשַׁתְּפַחִין כְּלָהוּ לְאֲשַׁגְּחָא לְכָל מְאֲרֵי קְשׁוּט, לְאוּטְבָא עֲלֵמָא בְּגִינְהוֹן. וְכָל אֲשַׁגְּחִיתָא דְהִיא חוֹרָא, הִיא לְטַב עַל יִשְׂרָאֵל. וְאֲשַׁגְּחָא בְּסוּמְקָא לְמֵאֵן דְעֵינִין לְהוּ. הֵדָא הוּא דְכְתִיב, רְאֵה רְאִיתִי. רְאֵה לְאוּטְבָא לוֹן. רְאִיתִי לְנַקְמָא לוֹן, מִדְעַקִין לוֹן, וּבְגִין כְּדָא כְתִיב, עוֹרָה לְמָה תִּישָׁן אַדְנִי הַקִּיצָה אֵל תִּזְנַח לְנִצְחָתָא. עוֹרָה, וְהַקִּיצָה, תְּרִי אֲשַׁגְּחִיתָא. תְּרִי פְקִיחִין. תְּרִי טְבָן. רַחֲמֵי וְנוֹקְמִין. גְּוֹנָא קְדַמָּה, סוּמְקָא בְּגוּ סוּמְקָא כְּלִיל וְסִתִּים כָּל סוּמְקִין,

מקמיה לא אתחזן. סותרניה דההוא סומקא, אסחר חד חוטא אוכמא, ואקיף ליה. גוונא תניינא, אוכמא. כאבנא חד דנפיק מתהומא, חד זמן לאלף שנים, בימא רבא. וכד נפיק האי אבנא, אחי רגשא ותקפא על ימא. וקליה דימא, ונגלגלוהי אזלין, ואשתמעו לנונא רבא, דאקרי לוינתן. ונפיק מתהומא. והאי אבנא מתגלגלא בתוקפא דימא, ונפיק לבר. והיא אוכמא, דכל אוכמין סתימין קמיה. וכך היא אוכמותא דעינא אוכמא, דכליל וסתיים כל שאר אוכמין. וסותרניה דההוא אוכמא, אסחר חד חוטא סומקא, ואקיף לההוא אוכמא.

גוונא תליתאה. ירוקא דירוקי, דכליל וסתיים כל ירוקין. ובסותרניה דההוא ירוקא, אסחרו תרין חוטין. חוטא סומקא לסטר חד. וחד חוטא אוכמא לסטר חד. ואקיפין לההוא ירוקא. וכד אסתחר חוורא, ואסתחי עינא, כל אינון גוונין לא משתפחין, ומשתקעין לתתא ולא אתחזי בר ההוא חוורא, דנהיר מעתת יומין. ונהירין מניה כל אינון דלתתא.

ולית גוונא אתחזי, בר ההוא חוורא בלחודוי. ובגין כך אסתלקו כל מאריהון דסומקא ואוכמא, דאינון תאומין פחדא. הך הוא דכתיב שניף כעדר הקצובות שעלו מן הרחצה שכלם מתאימות. מאי מן הרחצה. מההוא אסחותא דעינא קדישא עלאה. שכלם מתאימות. מתערבן דא בדא, ואתדבקן דא בדא. ומה דאמר שניף כעדר הקצובות, ואת אמרת שכלם מתאימות. כלומר, חוורא דלהון, כההוא חוורא דעינין, כד אסתן בחוורתא דעינא עלאה. ודא זמינין למנדע צדיקייא, למחזי ברוחא דחכמתא, כמה דאת אמר כי עין בעין יראו. אימתי בשוב יי ציון. וכתיב אשר עין בעין נראה אפה יי, וכדין פקיותא דעינין לטב. ואית פקיותא דעינין לטב. ואית פקיותא דעינין לביש. כמה דכתיב, פקח עיניך וראה שוממותינו. הא הקא לטב, ולביש. וכתיב עיניך תראנה ירושלם נוה שאנן אהל בל יצען בל יסע

יתדוּתוֹ לְנִצּוּחַ הָאֵל הַכָּא לְטַב וּלְכִישׁ. דְּלֹא אֶתְעַבֵּיד דָּא בְּלֹא דָא.
 תְּאֵנָא בְּצַנְיַעוּתָא דְסַפְרָא, מַהוּ עֵינִיף תְּרַאנָה יְרוּשְׁלָם נְוָה שְׁאָנָן.
 וְכִי יְרוּשְׁלָם נְוָה שְׁאָנָן הוּא, וְהָא כְּתִיב צְדָק יְלִין בְּה. וּבְאֶתְר
 דְּאֶשְׁתְּכַח צְדָק, לָאו שְׁקִיט, וְלָאו שְׁאָנָן הוּא. אֶלָּא עֵינִיף תְּרַאנָה
 יְרוּשְׁלָם נְוָה שְׁאָנָן, נְוָה שְׁאָנָן, לְעַתִּיק יוֹמִין אֶתְמַר, דְּהָהוּא עֵינָא
 שְׁקִיט וְשְׁאָנָן. עֵינָא דְרַחֲמִי, עֵינָא דְלֹא נְטִיל מְאֻשְׁגַּחוּתָא דָא,
 לְאֻשְׁגַּחוּתָא אֶתְרָא. וּבְגִין כְּף כְּתִיב עֵינִיף תְּרַאנָה חֶסֶר יוֹ'ד, וְלֹא
 עֵינִיף. וּמַה דְאֶמַר יְרוּשְׁלָם וְלֹא צִיּוֹן, הֲכִי אֶצְטְרִיף, לְאֶכְפֵּיִיא
 לְדִינָא, דְאֶשְׁתְּכַח בְּה וּלְרַחֲמָא עֲלָה. דְכְתִיב צְדָק יְלִין בְּה דְבַה
 אֶשְׁתַּכְחוּ גִזְרֵי דְדִינִין יְתִיר מְכַל שְׂאֵר אֶתְרֵי וְתֵאנָא, כְּתִיב עֵינִי ה'
 אֶלְהִיף בְּה מְרֻשִׁית הַשְּׁנָה וְעַד אֶתְרִית שְׁנָה, הַשְּׁתֵּא עֵינִי ה' אֶלְהִיף
 בְּה וְכִדִּין פְּקִיחוּתָא דְעֵינִין בְּה לְטַב וּלְכִישׁ בְּגִין דְאִית בְּהוּ יְמִינָא
 וְשְׂמֵאלָא, דִּינָא וְרַחֲמֵי וּלְזַמְנָא דְאֶתִי, יִשְׁתַּכַּח בְּה עֵינָא חַד דְרַחֲמֵי.
 עֵינָא דְעַתִּיקָא דְעַתִּיקִין הָדָא הוּא דְכְתִיב, וּבְרַחֲמִים גְּדוּלִים
 אֶקְבָּצָךְ. בִּינּוֹן דְאֶמַר רַחֲמִים, מַהוּ גְּדוּלִים. אֶלָּא אִית רַחֲמֵי, וְאִית
 רַחֲמֵי. רַחֲמֵי דְעַתִּיק דְעַתִּיקִין, אֵינּוֹן אֶקְרוּן רַחֲמִים גְּדוּלִים. רַחֲמֵי
 דְזַעִיר אֲנָפִין, אֶקְרוּן רַחֲמִים סְתָם. וּבְגִין כְּף וּבְרַחֲמִים גְּדוּלִים
 אֶקְבָּצָךְ, דְעַתִּיק יוֹמִין.

תְּאֵנָא בְּהִנֵּי עֵינִין, בְּתֵרִין גְּוֹוִנִין מְנִיָּהוּ, בְּסוּמְקָא וְאוּכְמָא, שְׂרָאן
 תְּרִין דְמַעִין. וְכַד בְּעֵי קוּדְשָׁא דְקוּדְשִׁין לְרַחֲמָא עַל יִשְׂרָאֵל, אֶחִית
 תְּרִין דְמַעִין, לְאֶתְבַּסְמָא בְּיָמָא רַבָּא. מֵאן יָמָא רַבָּא. יָמָא דְחַכְמָתָא
 עֲלָאָה. כְּלוּמַר דִּיִּתְסַחֲוֹן בְּנִתְרָא בְּמַבּוּעָא דְנַפְיָק מְחַכְמָתָא רַבָּא,
 וּמְרַחַם לְהוּ לְיִשְׂרָאֵל.

חוּטְמָא. תְּאֵנָא בְּצַנְיַעוּתָא דְסַפְרָא, חוּטְמָא דְזַעִיר אֲנָפִין. בְּחוּטְמָא
 אֶשְׁתַּמוּדַע פְּרַצוּפָא. בְּהֵאֵי חוּטְמָא אֶתְפְּרָשָׁא מְלָה דְכְתִיב, עֲלָה
 עֲשֵׂן בְּאֶפּוֹ, עֲלָה עֲשֵׂן בְּאֶפּוֹ בְּהֵאֵי תְּנַנָּא, אֶתְכַלְלוּ אֶשָּׂא, וְגַחְלִי
 דְנוּרָא. דְלִית תְּנַנָּא בְּלֹא אֶשָּׂא, וְלֹא אֶשָּׂא בְּלֹא תְּנַנָּא. וְכַלְהוּ
 אֶסְתְּלִיקוּ וְנַפְקִין מְחוּטְמוּי. וְתֵאנָא, כַּד אֶתְחַבְּרוּ תְּלַת אֶלִין,

דְּכִלְיָן בְּהַאי תַּנְנָא, דְּנַפִּיק מִחוּטְמָא. אֲתַקְמַט חוּטְמָא, וְנָשִׁיב וְנַפִּיק תַּנְנָא אוּכְמָא וְסוּמְקָא. וּבֵין תְּרֵי גְוּוּנֵי. וְקַרְיָנָן לִיה, אַף וְחִימָה וּמְשַׁחִית. וְאֵי תִימָא אַף וְחִימָה כְּתִיב, כִּי גְוַרְתִּי מִפְּנֵי הָאֵף וְהַחִימָה, דְּאֵינוּן תַּנְנָא אוּכְמָא וְסוּמְקָא, מְשַׁחִית מְנָא לָן. דְּכְתִיב, לִפְנֵי שַׁחַת יִי אֵת סְדוּם וְאֵת עֲמוּרָה. שַׁחַת הַמְשַׁחִית, בְּנוּרָא דְלִיק מוּקְדָא. וְתַאנָא, חֲמֵשׁ גְּבוּרָאן אֵינוּן, בְּהַאי זְעִיר אֲנַפִּין. וְאִסְתְּלִקוּ לְאַלְף וְאַרְבַּע מָאָה גְּבוּרָאן. וּמִתְפַּשְׁטָאן בְּחוּטְמוֹי. בְּפוּמָא. בְּדְרוּעוֹי. בְּדִין. בְּאַצְבָּעֵין. וּבְגִין כֶּף כְּתִיב, מִי יִמְלַל גְּבוּרוֹת יִי. כְּתִיב הֲכָא גְּבוּרוֹת, וּכְתִיב הֲתֵם, לָךְ יִי הַגְּדוּלָה וְהַגְּבוּרָה. אֲלֵא הֲכִי תַאנָא, כִּד אֲתַחְבְּרָאן כְּלָהוּ גְּבוּרָאן כְּתָדָא, אֲתַקְרִי גְּבוּרָה כְּתָדָא. וְכְלָהוּ גְּבוּרָאן, שְׂרִיאָן לְנַחְתָא מִחוּטְמוֹי. וּמִהַאי תַלְיִין, אֲלֵף וְאַרְבַּע מָאָה רְבוּא, לְכָל חַד מְנִיָּהוּ. וּבְהַאי תַּנְנָא דְאַפִּיק מִחוּטְמוֹי, תַלְיִין אֲלֵף וְאַרְבַּע מָאָה דְסֵטֵר גְּבוּרָה דָא. וְכְלָהוּ גְּבוּרָאן תַלְיִין מִהַאי חוּטְמָא, דְכְתִיב, דוֹר לְדוֹר יִשְׁבַח מַעֲשֵׂיךָ וּגְבוּרוֹתֶיךָ יִגִּידוּ. וְכִד שְׂאֲרֵי גְּבוּרָה דָא, כְּלָהוּ גְּבוּרָאן מִתְלַהֲטָן וְשִׁטָּאן, עַד דְנַחְתָּן לְלֵהֵט הַחֲרִיב הַמִּתְהַפֵּכַת. כְּתִיב, כִּי מְשַׁחִיתִים אֲנַחְנוּ אֵת הַמְּקוֹם הַזֶּה. וּכְתִיב לִפְנֵי שַׁחַת יִי אֵת סְדוּם וְאֵת עֲמוּרָה. וּכְתִיב, וַיִּי הַמְטִיר עַל סְדוּם וְעַל עֲמוּרָה. אֲלֵא הֲכִי תַאנָא, לֹא דִיִּין לְרַשְׁעִים וְכוּ', אֲלֵא דְמִתְפַּכֵּי מִדַּת רַחֲמִים לְמִדַּת הַדִּין. וְהִיאֲךָ מִתְפַּכֵּי, וְהָא כְּתִיב אֲנִי יִי לֹא שְׁנִיתִי. אֲלֵא בְּכָל זְמָנָא דְעֵתִיק דְעֵתִיקִי, רִישָׁא חַוּוּרָא, רַעוּא דְרַעוּוּן, אֲתַגְלִיא, רַחֲמִין רַבְרַבִּין אֲשַׁתְּכַחוּ בְּכֵלָא. וּבְשַׁעְתָא דְלֹא אֲתַגְלִיא, כָּל זְיַיִן דְזְעִיר אֲנַפִּין זְמִינִין, וּכְבִּיכּוּל רַחֲמֵי, עֵבִיד דִּינָא, הַהוּא עֵתִיקָא דְכֵלָא. דְתַנְנָא, כִּד אֲתַגְלִיא עֵתִיקָא דְעֵתִיקִין, רַעוּא דְרַעוּוּן, כְּלָהוּ בּוֹצִינֵי דְאַתְקִרוּן בְּשִׁמָּא דָא, נְהִירִין. וְרַחֲמֵי אֲשַׁתְּכַחוּ בְּכֵלָא. וּבְשַׁעְתָא דְלֹא אֲתַגְלִי טְמִירָא דְטְמִירִין, וְלֹא אֲתַנְהֲרוּן אֲלִין בּוֹצִינֵי. מִתְעֲרִין דִּינִין, וְאַתְעֵבִיד דִּינָא. מֵאֵן גְּרִים לְהַאי דִּינָא. רַעוּא דְרַעוּוּן דְלֹא אֲתַגְלִי, וּבְגִין כֶּף מִתְפַּכֵּין חֲיִיבִיא רַחֲמֵי לְדִינָא. וּמָה דְאָמַר הֲכָא,

מאת יי מן השמים. בזעיר אנפין אתמר. ומשמע דכתיב מן השמים, אש ומים. רחמי ודינא. לאפקא מאן דלית ביה דינא קלל.

תאנא, האי חוטמא זעיר. וכד שארי תננא לאפקא, נפיק בבהילו, ואתעבד דינא. ומאן מעכב להאי חוטמא דלא יפיק תננא, חוטמא דעתיקא קדישא, דהוא אקרי ארף אפים מפלא. והיינו רזא דתנינן, יי, יי פסיק טעמא בגווייהו. בכלהו אתר דשמא אדכר תרי זמני, פסיק טעמא בגווייהו, כגון אברהם, אברהם. יעקב, יעקב. שמואל, שמואל. פלהו פסיק טעמא בגווייהו. חוץ ממושה משה, דלא פסיק טעמא בגווייהו. מאי טעמא. אברהם אברהם, בתראה שלים, קדמאה לא שלים, דהשתא שלים בעשר נסיוני, ובגין כף פסיק טעמא בגווייהו, דהשתא לא הנה איהו כדקדמייתא. יעקב יעקב, בתראה שלים, קדמאה לא שלים, דהשתא אתבשר ביוסף, ושראת עליה שכנתא. ועוד, דהשתא אשתלים בארעא אילנא קדישא כגוונא דלעילא, בתריסר תחומין, בשבעין ענפין, מה דלא הנה כדקדמייתא. ובגין כף, בתראה שלים, קדמאה לא שלים, ופסיק טעמא בגווייהו. שמואל שמואל, טעמא פסיק בגויה. מאי טעמא. בתראה שלים, קדמאה לא שלים, דהשתא הוא נביאה, וקודם לכן לא הנה נביאה. אבל משה משה, לא אפסיק טעמא בגווייהו, דמיומא דאתיליד, שלים הנה. דכתיב, ותרא אותו כי טוב הוא. אוף הכא יי, יי, פסיק טעמא בגווייהו, קדמאה שלים, בתראה שלים בכלהו. ומשה, באתר דינא אמר, לנחתא לון מעתיקא קדישא, רחמין לזעיר אנפין. דהכי תנינן, כמה חילא דמשה, דאחית מכילן דרחמי לתתא. וכד אתגלי עתיקא בזעיר אנפין, פלא ברחמי אתחזון. וחוטמא אשתכיה, ואשא ותננא לא נפיק, כמה דאת אמר ותהלתי אחטם לך. ותאנא, בתרין נוקבין דחוטמא, בחד נוקבא נפיק תננא, להיט, ומשתקעא בנוקבא דתהומא רבא. ומחד נוקבא, נפיק אשא דאוקיד בשלהובוי,

ומתלהטא באַלף ואַרבע מאָה עֶלְמִין דְּבִסְטֵר שְׁמַאלָא. ומאן דְּגָרִים לְקַרְבָּא בְּהַאי, אַקְרִי אֵשׁ יִי. אֲשָׁא דְאַכְלָא וְאוֹקִיד כֹּל שְׂאֵר אֲשֵׁין. וְהַאי אֲשָׁא לֹא אַתְּבָסֵם, אֲלֵא בְּאֲשָׁא דְמַדְבַּחָא. וְהַאי תְּנַנְא דְנַפִּיק מְנוּקְבָא אַחְרָא, לֹא אַתְּבָסֵם אֲלֵא בְּתַנְנָא דְקַרְבְּנָא. וְכֵלָא תְּלִיָא בְּחוּטְמָא, בְּגִין כֶּף כְּתִיב, וַיֵּרַח יִי אֶת רִיחַ הַנִּיחֹחַ. דְּכֵלָא בְּחוּטְמָא תְּלִיָן, לְאַרְחָא הַאי חוּטְמָא, בְּתַנְנָא, וְאֲשָׁא סוּמְקָא. וּבְגִין כֶּף אַתְּקַבֵּל בְּרַעְוָא. וְהַאי דְכְתִיב, וַיִּחַר אֵף יִי. וְחָרָה אֵף יִי. וְחָרָה אִפִּי. פֶּן יַחְרָה אֵף יִי. כֵּלָא בְּזַעִיר אַנְפִּין אַתְמֵר, וְלֹא בְּעַתִּיקָא.

תַּאנָא, כְּתִיב הִטָּה אֱלֹהֵי אֲזַנְךָ וַשְּׁמַע הַאי אִיהוּ אוֹדְנָא דְאַתְעָבִיד תְּחֹת שְׁעָרֵי. וְשַׁעְרֵי תְּלִיָן עָלֶיהָ. וְאוֹדְנָא אַתְעָבִיד בְּרִשְׁוֵי רִשְׁמִין לְגָאוּ. כֶּמָּה דְעָבִיד דְרַגְזָא בְּעַקִּמָא, מֵאֵי טַעֲמָא בְּעַקִּמָא בְּגִין דִּיתַעֲכַב קֵלָא לֹאעֲלָא בְּמוּחָא וַיִּבְחִין בֵּיהּ מוּחָא בִּין טַב וְבִישׁ. וְתַאנָא, מֵהַאי עַקִּמָא דְבַגּוּ אוֹדְנִין, תְּלִיָן כֹּל אֵינוֹן מְאָרִי דְגַדְפִּין, דְכְתִיב בְּהוּ, כִּי עוֹף הַשָּׁמַיִם יוֹלִיף אֶת הַקּוֹל וּבַעַל כְּנָפַיִם יִגִּיד דְבָר. בְּגוּ אוֹדְנָא, נְטִיף מִתַּלַּת חֲלָלֵי דְמוּחָא, לְהַאי נוּקְבָא דְאוֹדְנִין. וּמֵהַהוּא נְטִיפָא, עֵייל קֵלָא בְּהַהוּא עַקִּמָא, וְאַתְצָרִיף בְּהַהוּא נְטִיפָא, בִּין טַב וּבִין בִּישׁ. טַב, דְכְתִיב, כִּי שׁוֹמֵעַ אֶל אַבְיוֹנִים יִי. בִּישׁ, דְכְתִיב, וַיִּשְׁמַע יִי וַיִּחַר אַפּוֹ וַתִּבְעַר בָּם אֵשׁ יִי. וְהַאי אוֹדְנָא סְתִים לְבַר. וְעַקִּמָא עֵייל לְגוּ, לְהַהוּא נוּקְבָא דְנְטִיפָא מִן מוּחָא, בְּגִין לְמַכְנַשׁ קֵלָא לְגָאוּ, דְלֹא יִפּוּק לְבַר, וַיְהִי נְטִיר וְסְתִים מִכֹּל סְטֵרוֹי. בְּגִין כֶּף הוּא רְזָא. וְוִי לְהַהוּא דְמַגְלֵי רְזִין, דְמֵאֵן דְמַגְלֵי רְזִין כְּאֵילוּ אַכְחִישׁ תְּקוּנָא דְלַעֲיָלָא. דְאַתְתְּקֵן לְמַכְנַשׁ רְזִין, וְלֹא יִפְקוּן לְבַר. תְּנַנְא, בְּשַׁעֲתָא דְצוּחִין יִשְׂרָאֵל בְּעַאקָא, וְשַׁעְרֵי מְתַגְלִיָן מַעַל אוֹדְנִין, כְּדִין עֵייל קֵלָא בְּהַהוּא נוּקְבָא דְנְטִיף מְמוּחָא, וְכַנְשׁ בְּמוּחָא. וְנַפִּיק בְּנוּקְבֵי דְחוּטְמָא. וְאַתְזַעֵר חוּטְמָא, וְאַתְחַמֵּם, וְנַפִּיק אֲשָׁא וְתַנְנָא מֵאֵינוֹן נוּקְבִין, וּמִתְעָרִין כֹּל גְּבוּרָאן, וְעָבִיד נוּקְמִין. וְעַד לֹא נְפַקִּין מֵאֵינוֹן נוּקְבִין אֲשָׁא וְתַנְנָא, סְלִיק

ההוא קלא לעילא, ובטש ברישא דמוחא ונגדין תרין דמעין מעינין, ונפק מנחירוי תננא ואשא, בההוא קלא דנגיד לון לבר. מההוא קלא דעילא באודנין, אתמשכאן ומתערן כולי האי, ובגין כך כתיב, וישמע יי ויחר אפו ותבער בם אש יי. בההיא שמיעה דההוא קלא, אתער כולא. תאנא, כתיב הטה אלהי אונך שית מאה אלה רבוא אינון מאריהון דגדפיין, דתליין באלין אודנין. וכלא אתקרון אונ יי. ומה דאמר הטה יי אונך, אונך בזעיר אנפין אתמר. מסטרא דחד חללא דמוחא תליין אודנין. ומחמשיין תרעין דנפקי מההוא חללא, אית תרעא חד, דנגיד ואתפתח בההוא נוקבא דאודנא, ומסטרא דאתפשטותא דההוא חללא, דחמשיין תרעין אתפשט בגופא, באתר דלבא שארי, ועל דא באודנא קרי ביה בחינה, ובלבא קרי ביה בחינה, דכתיב כי און מלין תבחן, וכתיב ובוהן לבות וכליות, משום דמאתר חד מתפשטין.

תאנא בצניעותא דספרא, כמה דאודנא דא אבחן בין טב ובין ביש, כך פלא. דבזעיר אפין אית סטרא דטב וביש. מינא ושמאלא. רחמי ודינא. והאי אודנא כליל במוחא ומשום דאתכלל במוחא בחללא חד. אתכליל בקלא דעילא ביה. ובאודנא קרי ביה שמיעה. ובשמיעה אתכליל בינה. שמע, כלומר, הבן. אשתכח דכלא בחד מתקלא אתקל. ומלין אלין למאריהון דמארין אתיהבן, למשמע ולאסתכלא ולמנדע.

תא חזי, כתיב, יי שמעתי שמעך יראתי, האי קרא אשתמודע, דכד ביאה קדישא, שמע, ואסתפל, וידע, וקאים על תקונין אלין. כתיב יראתי, תמן הוא יאות לדחלא ולאתברא מקמיה, האי בזעיר אנפין אתמר. ופד אסתפל וידע מה כתיב. יי פעלך בקרב שנים חיייהו. האי לעתיק יומין אתמר. דבפל אתר דישתכח, יי, יי, ביו"ד ה"א תרי זמני, או באלה דל"ת, ויו"ד ה"א, חד לזעיר אנפין, וחד לעתיקא דעתיקין. ואף על גב דכלהו חד, וחד שמא אקרו. ותנינן אימתי אקרי שם מלא. בזמנא דכתיב יי אלהים.

דְּהַאי הוּא שֵׁם מְלָא דְעִתִּיק דְכֻלָּא, וְדוֹעִיר אֲנַפִּין. וְכֻלָּא הוּא שֵׁם מְלָא אֲקָרִי. וְשָׂאָר לָא אֲקָרִי שֵׁם מְלָא, כְּמָה דְאֻקְיָמָנָא, וְיִטַע יִי אֱלֹהִים, שֵׁם מְלָא בְנִטְיַעַת גְּנַתָּא. וְכֻלָּא אֲתָר, יִי אֱלֹהִים, אֲתִקְרִיא שֵׁם מְלָא. יִי, יִי, כֻלָּא הוּא בְכֻלָּלָא. וְכֵהוּא זְמַנָּא אֲתִעְרוּן רַחֲמִין בְּכֻלָּא. יִי פְעֻלָּךְ בְּקָרֵב שָׁנִים חַיִּיהוּ, לְעִתִּיק יוֹמִין אֲתַמַּר. מֵאֵן פְּעֻלָּךְ. זְעִיר אֲנַפִּין. בְּקָרֵב שָׁנִים, אֵינּוּן שָׁנִים קְדַמוּנְיֹת, דְאֲקָרוּן יְמֵי קָדָם, וְלֹא אֲקָרוּן שָׁנוֹת עוֹלָם. שָׁנִים קְדַמוּנְיֹת אֵינּוּן יְמֵי קָדָם. שָׁנוֹת עוֹלָם אֵלִין יְמֵי עוֹלָם. וְהָכָא בְּקָרֵב שָׁנִים, מֵאֵן שָׁנִים. שָׁנִים קְדַמוּנְיֹת. חַיִּיהוּ לְמֵאֵן. חַיִּיהוּ לְזְעִיר אֲנַפִּין. דְכֻלָּא נְהִירוּ דִילֵיהּ מֵאֵינּוּן שָׁנִים קְדַמוּנְיֹת אֲתִקְיִמוּ, וּבְגִין כֶּף אָמַר חַיִּיהוּ. בְּרוּגְזוּ רַחֵם תַּזְכּוּר, לְהֵהוּא חֲסֵד עֲלָאָה דְעִתִּיקָא דְעִתִּיקִין, דְבִיהּ אֲתִעַר רַחֲמִין לְכֻלָּא, לְמֵאֵן דְבַעֲי לְרַחֲמָא, וְלְמֵאֵן דְיֵאוּת לְרַחֲמָא.

תְּאֵנָא, אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֲסֵהֲדָנָא עָלֵי שְׁמַיָּא, וְלְכֻלָּא אֵלִין דְעֲלָנָא קְיִימִין. דְחֻדָּאֵן מְלִין אֵלִין, בְּכֻלָּהוּ עֲלֵמִין. וְחֻדָּאֵן בְּלַבָּאֵי מְלִי, וּבְגוּ פְרוּכְתָא עֲלָאָה דְפְרִיסָא עֲלָנָא, מִתְטַמְרִין, וְסֻלְקִין, וְגִנְזוּ לְהוּ עִתִּיקָא דְכֻלָּא, גְּנִיזוּ וְסֻתִּים מְכֻלָּא. וְכַד שְׁרִינָא לְמִלְלָא, לֹא הוּוּ יְדַעִין חֲבֵרָיא, דְכֻלָּא הֲגִי מְלִין קְדִישִׁין מִתְעָרִין הָכָא. זַכָּאָה חוּלְקִיכוּן חֲבֵרָיא דְהָכָא. וְזַכָּאָה חוּלְקֵי עַמְכוּן, בְּעֲלָמָא דִין וּבְעֲלָמָא דְאַתִּי.

פְּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בֵּי אֱלֹהֵיכֶם. מֵאֵן עָמַד קְדִישָׁא כְּיִשְׂרָאֵל, דְכֻתִּיב בְּהוּ אֲשֶׁרִיךְ יִשְׂרָאֵל מִי כְמוֹד, וְכֻתִּיב מִי כְמוֹדָה בְּאֵלִים יִי. מִשׁוּם דְאַתְדְּבָקוּתָא דְלֵהוּן הוּא בְשֵׁמָא קְדִישָׁא בְּעֲלָמָא דִין. וּבְעֲלָמָא דְאַתִּי יִתִּיר מִהָכָא. דְהֵתָם לֹא מִתְפָּרְשִׁין מִנֵּיהּ, מִהֵהוּא צְרוּרָא דְצְרִירִין בִּיהּ צְדִיקָיא, הֲדָא הוּא דְכֻתִּיב וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בֵּי, וְלֹא כְתִיב הַדְּבָקִים לֵי, אֲלֹא בֵּי מִמֶּשׁ.

תְּאֵנָא, כַּד נַחֲתִין מִן דִּיקְנָא יִקְרָא עֲלָאָה, דְעִתִּיקָא קְדִישָׁא, סֻתִּים וְטַמִּיר מְכֻלָּא, מִשְׁחָא דְרַבּוֹת קְדִישָׁא, לְדִיקְנָא דְזְעִיר אֲנַפִּין. אֲתִתְקַן דִּיקְנָא דִילֵיהּ, בְּתַשְׁעָה תְּקוּנִין. וּבְשַׁעֲתָא דְנִהִיר דִּיקְנָא

יְקִירָא דְעֵתִיקָא דְעֵתִיקוֹן, בְּהַאי דִּיקְנָא דְזַעִיר אַנְפִּין, נְגִדִין תְּלִיסֵר מְבוּעִין דְּמִשְׁחָא עֲלָאָה, בְּהַאי דִּיקְנָא. וּמִשְׁתַּכְּחִין בֵּיהּ, עֲשְׂרִין וּתְרִין תְּקוּנִין. וּמְנִיָּה נְגִדִין, עֲשְׂרִין וּתְרִין אַתְּוֹן דְּאוּרִיתָא דְשָׁמָא קְדִישָׁא. וְאִי תִימָא דִּיקְנָא לָא אֲשַׁתְּכַח, וְלֹא אָמַר שְׁלֵמָה אֱלָא לְחַיָּו. אֱלָא הֵכִי תֵאנָא בְּצַנִּיעוּתָא דְסַפְרָא, כֹּל מַה דְאַטְמָר וְנְגִיזוּ, וְלֹא אֲדַפְרֵי וְלֹא אַתְּגַלְיָא. הֵהוּא מְלָה הוּי עֲלָאָה וְיִקְרָא מִכְּלָא, וּבְגִין דָּא הוּא סְתִים וְנְגִיזוּ. וְדִיקְנָא מְשׁוּם דְהוּא שְׁבַחָא וּשְׁלִימוּתָא, וְיִקְרוּתָא מִכְּלָא פְּרָצוּפָא, גְּנִזִּיהָ קָרָא, וְלֹא אַתְּגַלְיָא. וְתֵאנָא, הַאי דִּיקְנָא דְאִיהוּ שְׁלִימוּתָא דְפְרָצוּפָא וְשְׁפִירוּתָא דְזַעִיר אַנְפִּין, נְפִיק מְאוּדְנוּי, וְנַחֲתִית וְסָלִיק וְחָפִי, בְּתַקְרוּבָתָא דְבוּסְמָא. מַאי תְּקָרוּבָתָא דְבוּסְמָא. כְּמַה דְאֵת אָמַר לְחַיָּו כְּעָרוּגַת הַבוּשָׁם. בְּתַשְׁעָה תְּקוּנִין, אַתְּתַקֵּן הַאי דִּיקְנָא דְזַעִיר אַנְפִּין. בְּשַׁעֲרֵי אוּכְמִי, מִתְּתַקֵּן בְּתַקְוִנָא שְׁפִיר. כְּגַבְרַתְּ תִּקְיָף שְׁפִיר לְמַחְזִי. דְכַתִּיב, בְּחֹר כְּאֲרוּזִים.

תְּקוּנָא קְדָמָאָה. מִתְּתַקֵּן שַׁעֲרָא מְלַעֲיָלָא, וְנְפִיק הֵהוּא נִיצוּצָא בּוּצִינָא דְקַרְדִּינוּתָא, וְנְפִיק מִכְּלָלָא דְאִוִּירָא דְכִיָּא, וּבְטַשׁ בְּתַחֲוֹת שַׁעֲרָא דְרִישָׁא, מִתַּחֲוֹת קוּצִין דְעַל אוּדְנִין. וְנַחֲתִית מְקַמֵּי פִתְחָא דְאוּדְנִין עַל נִימִי, עַד רִישָׁא דְפוּמָא.

תְּקוּנָא תְּנִינָא. נְפִיק שַׁעֲרָא, וְסָלִיק מְרִישָׁא דְפוּמָא, עַד רִישָׁא אַחְרָא דְפִתְחָא דְפוּמָא. וְנַחֲתִית מִתַּחֲוֹת פּוּמָא, עַד רִישָׁא אַחְרָא, נִימִין עַל נִימִין, בְּתַקְוִנָא שְׁפִירָא.

תְּקוּנָא תְּלִיתָאָה. מְאֻמְצָעִיתָא דְתַחֲוֹת חוּטְמָא, מִתַּחֲוֹת תְּרִין נוּקְבִין, נְפִיק חַד אַרְחָא, וְשַׁעֲרִין זַעִרִין תְּקִיפִין, מְלִינִין לְהֵהוּא אַרְחָא, וְשַׁעֲרִין מְלִינִין מְהַאי גִיסָא, וּמְהַאי גִיסָא, סוּחְרִנְיָה דְהֵהוּא אַרְחָא. וְאַרְחָא לָא אַתְּחִזִּי לְתַתָּא כֹּלֵל, אֱלָא הֵהוּא אַרְחָא דְלַעֲיָלָא, דְנַחֲתִית עַד רִישָׁא דְשַׁפְּוֹן, וְתַמָּן שְׁקִיעָא הֵהוּא אַרְחָא.

תְּקוּנָא רְבִיעָאָה. נְפִיק שַׁעֲרָא, וְאַתְּתַקֵּן, וְסָלִיק וְחָפִי בְּעֲלַעוּי דְתַקְרוּבָא דְבוּסְמָא.

תְּקוּנָא חֲמִשָּׁאָה. פְּסִיק שַׁעֲרָא, וְאַתְּחִזִּין תְּרִין תְּפּוּחִין, מִכָּאן

ומכאן, סומקן כהאי ורדא סומקא. ומתלהטן במאתן ושבעין
 עלמין, דמתלהטין מתמן
תקונא שתינאה. נפק שערא כחד חוטא בסתרגיה דדיקנא, ותליין
 עד רישא דמעוי, ולא נחית עד טבורא.
תקונא שביעאה. דלא תליין שערי על פומא, ופומא אתפני מפל
 סטרוי. ונתבין שערי בתקונא סחור סחור ליה.
תקונא תמינאה. דנחתין שערי בתחות דיקנא, דמחפין קדלא,
 דלא אתחזיא. כלהו שערי דקיקין, נימין על נימין. מליין מפל
 סטרוי.

תקונא תשיעאה. דאתמשכן שערי כלהו בשקולא מעלייא, עד
 אינון שערי דתליין. כלהו בשקולא שפיר, כחד גיבר תקיף, מארי
 נצח קרבין. בתשעה תקונין אלין, נגדין ונפקין תשעה מבויעין
 דמשח רבות דלעילא. ומההוא משח רבות, נגדין לכול אינון
 דלתתא. תשעה תקונין אלין אשתכחו בדיקנא דא. ובשלימות
 תקונא דדיקנא דא, אתקרי גיבר תקיף. דכל מאן דחמי דיקנא
 קיימא בקיימיה, תלייא ביה גבורה תקיפא. עד כאן תקונא
 דדיקנא עלאה דזעיר אנפין.

אמר רבי שמעון לרבי אלעזר בריה, קום ברי סלסל תקונא
 דדיקנא דמלכא קדישא, בתקונין אלין. קם רבי אלעזר, פתח
 ואמר, מן המצר קראתי יי ענני במרחב יי, עד מבטוח בנדיבים.
 תנא, הךא תשעה תקונין דבדיקנא דא. להני תקונין אצטריף דוד
 מלכא, בגין לנצחא לשאר מלכין, ולשאר עמין. **תא חזי,** כין
 דאמר הני תשעה תקונין, לבתר אמר כל גוים סבבוני בשם יי כי
 אמילם. אמר, הני תקונין דאמינא, למאי אצטריכנא. משום דכל
 גוים סבבוני. ובתקונא דדיקנא דא, תשעה תקונין, דאינון שם יי,
 אשצינון מן עלמא, הךא הוא דכתיב בשם יי כי אמילם. ותאנא
 בצניעותא דספרא, תשעה תקונין אמר דוד, הךא, שיתא אינון
 בשמא קדישא. דשית שמעון הו, ותלת אדם. ואי תימא תרין

אינון. תִּלְתָּא הוּו, דְּהָא נְדִיבִים בְּכָלֵל אָדָם הוּו. תִּאנָא שִׁיתָא שְׁמֵהּ, דְּכְתִיב: מִן הַמִּצֵּר קָרָאתִי יְהוָה. עֲנֵנִי בְּמִרְחֹב יְהוָה, תְּרִין. יְיָ לִי לֹא אִירָא, תִּלְת. יְיָ לִי בְּעוֹזְרִי, אַרְבַּע. טוֹב לַחֲסוֹת בְּיְיָ, חֲמִשָּׁה. טוֹב לַחֲסוֹת בְּיְיָ, שִׁיתָא. אָדָם תִּלְת, דְּכְתִיב: יְיָ לִי לֹא אִירָא מַה יַּעֲשֶׂה לִי אָדָם, חַד. טוֹב לַחֲסוֹת בְּיְיָ מִבְּטוֹחַ בְּאָדָם, תְּרִי. טוֹב לַחֲסוֹת בְּיְיָ מִבְּטוֹחַ בְּנְדִיבִים, תִּלְת. וְתָא חֲזִי רְזָא דְמַלְאָה, דְּבִכְל אֲתֵר דְּאֲדַפֵּר אָדָם הֵכָא, לֹא אֲדַפֵּר אֱלֹא בְּשִׁמָּא קַדִּישָׁא. דְּהֵכִי אֲתַחֲזִי. מִשּׁוּם דְּלֹא אֶקְרִי אָדָם, אֱלֹא בְּמָה דְּאֲתַחֲזִי לִיהוּ. וּמֵאִי אֲתַחֲזִי לִיהוּ. שְׁמָא קַדִּישָׁא. דְּכְתִיב, וַיִּצְרֶה יְיָ אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם, בְּשֵׁם מְלֹא, דְּהוּא יְיָ אֱלֹהִים. כְּמָה דְּאֲתַחֲזִי לִיהוּ וּבְגִין כְּדָּ הֵכָא לֹא אֲדַפֵּר אָדָם אֱלֹא בְּשִׁמָּא קַדִּישָׁא. וְתִאנָא, כְּתִיב מִן הַמִּצֵּר קָרָאתִי יְהוָה עֲנֵנִי בְּמִרְחֹב יְהוָה, תְּרִי זְמַנִּי יְיָ יְיָ, לְקַבֵּיל תְּרִי עֲלֵעוּי, דְּשַׁעְרֵי אֲתַאחֲדֵן בְּהוּ. וּמִדְּחִמָּא דְּשַׁעְרֵי אֲתַמְשַׁכָּאן וְתַלְיִין, שְׂאֲרֵי וְאָמַר יְיָ לִי לֹא אִירָא. יְיָ לִי בְּעוֹזְרִי. בְּשִׁמָּא דְּלֹא חִסֵּר. בְּשִׁמָּא דְּהוּא קַדִּישָׁא. וּבְשִׁמָּא דָּא, אֲדַפֵּר אָדָם. וּמַה דְּאָמַר מַה יַּעֲשֶׂה לִי אָדָם, הֵכִי הוּא. דְּתִנָּא כָּל אִינוּן כְּתִרִין קַדִּישִׁין דְּמַלְכָּא, כַּד אֲתַתְּקִנָּן בְּתַקּוּנוּי. אֲתַקְרוּן אָדָם. דִּיּוֹקְנָא דְּכָלִּיל כְּלָא. וּמַה דְּאִישְׁתַּלְיָף מִתַּעְרָא אֲתַקְרִי שְׁמָא קַדִּישָׁא. וְתַעְרָא וּמַה דְּבִיָּה, אֲתַקְרִי יְהוָה וְאֲתַקְרִי אָדָם בְּכָלֵל דְּתַעְרָא, וּמַה דְּבִיָּה. וְאֵלִין תַּשְׁעָה תַּקּוּנִין דְּאָמַר דּוֹד הֵכָא, לְאֲכַנְעָא שְׁנָאוּי בְּגִין דְּמֵאֵן דְּאָחִיד דִּיּוֹקְנָא דְּמַלְכָּא, וְאֹקִיר לִיהוּ בְּקִירוֹ עֲלָאָה, כָּל מַה דְּבַעֲי מִן מַלְכָּא. מַלְכָּא עֲבִיד בְּגִינִיהוּ. מֵאִי טַעְמָא דִּיּוֹקְנָא, וְלֹא גּוּפָא. אֱלֹא גּוּפָא אֲזִיל בְּתֵר דִּיּוֹקְנָא, וְדִיּוֹקְנָא לֹא אֲזִיל בְּתֵר גּוּפָא. דְּדִיּוֹקְנָא אִיהוּ עִיקְרָא דְּכָל גּוּפָא וְכָל הַיְדוּרָא דְּגּוּפָא בְּתֵר דִּיּוֹקְנָא אֲזִיל וְכוּלָּא בְּדִיּוֹקְנָא תְּלִיא. וּבְתֵרֵי גְּוֹנֵי אֲתִי הָאִי חוּשְׁבָּנָא, חַד כְּדַקְאֲמַרְן. תְּרִין: מִן הַמִּצֵּר קָרָאתִי יְהוָה, חַד. עֲנֵנִי בְּמִרְחֹב יְהוָה, תְּרִי. ה' לִי לֹא אִירָא, תִּלְת. מַה יַּעֲשֶׂה לִי אָדָם, אַרְבַּע. ה' לִי בְּעוֹזְרִי, חֲמִשָּׁה. וְאֵנִי אֲרָאָה בְּשׁוֹנְאִי, שִׁיתָא. טוֹב לַחֲסוֹת בְּה', שְׁבַעָה. מִבְּטוֹחַ בְּאָדָם, תְּמַנְיָא. טוֹב

לחסות ביי מבטוח בנדיבים, תשעה.

מן המצר קראתי י'ה, מאי קא מיירי אלא דוד, כל מה דאמר
הכא, על תקונא דדיקנא דא קאמר. מן המצר קראתי י'ה, מאתר
דשאר דיקנא לאתפשטא, דהוא אתר דחיק, מקמי פתחא דאודנין
מעילא, מתחות שערי דרישא. ובגין כך אמר י'ה י'ה תרי זמני.
ובתר דאתפשט דיקנא, ונחית מאודנוי, ושאר לאתפשטא, אמר
יי לי לא אירא, דהוא אתר דלא דחיק וכל האי אצטריף דוד
לאכנע תחותיה מלכין ועמין, בגין יקרא דדיקנא דא. ותאנא
בצניעותא דספרא, כל מאן דחמי בחלמיה דדיקנא דבר נש עלאה
אחיד בידיה, או דאשויט ידיה ליה. ונדע דשלים הוא עם עלאי,
וארמיה תחותיה אינון דמצערין ליה. תנא, מתתקן דיקנא עלאה
בתשעה תקונין, והוא דיקנא דזעיר אפין, בתשעה תקונין מתתקן
תקונא קדמא. מתתקן שער א מעילא, ונפיק מקמי פתחא
דאודנין, מתחות קוצי דתליין על אודנין, ונחתין שערי, נימין על
נימין, עד רישא דפומא. תאנא, כל אלין נימין דדיקנא, תקיפין
יתיר מכל נימין דקוצין דשערי דרישא, ושערי דרישא אריכין
וקני לאו אריכין, ושערי דרישא, מנהון שעיעי, ומנהון קשישין.
ובשעתא דאתמשכן שערי חורי דעתיק יומין, לשערי דזעיר
אנפין, כתיב, חכמות בחוץ תרנה. מאי בחוץ. בהאי זעיר אנפין.
דמתחברן תרי מוחי. תרי מוחי סלקא דעתך. אלא אימא ארבע
מוחי. תלת מוחי דהוו בזעיר אנפין, ואשתכחו בתלת חללי
דגולגלתא וחד מוחא שקיט על בורייה, דכליל כל תלת מוחי.
דאתמשך מניה משיכן כלילן שקילן, בשערי חורי. להאי זעיר
אנפין לתלת מוחי דביה. ומשתכחן ארבע מוחי בהאי זעיר אנפין.
בגין כך אשתלימו ארבע פרשיות דכתיבין בתפילין, דאתכליל
בהו שקמא קדישא דעתיק יומין, עתיקא דעתיקין, וזעיר אנפין.
דהאי הוא שלימותא דשקמא קדישא. דכתיב, וראו כל עמי הארץ
כי שם יי נקרא עליך וראו ממך. שם יי. שם יי ממש, דאינון

ארבע רהיטי בתי דתפילין. ובגין כן, חכמות בחוץ תרנה. דהכא משתפחין. דהא עתיקא דעתיקין, סתימא דסתימין, לא אשתכח, ולא זמין חכמתא דיליה, משום דאית חכמתא סתימא דכלא ולא אתפרש. ובגין דאתחברו ארבעה מוחין בהאי זעיר אנפין. אתמשכן ארבע מבוועין מניה לארבע עיבר, ומתפרשן מחד מבוועא, דנפיק מכלהו. ובגין כן אינון ארבע.

ותאנא, האי חכמתא דאתפלילא בארבע, אתמשכא בהני שערי, דאינון תליין תלין על תלין. וכלהו קשין ומקיפין, ואתמשכו ונגדין כן חד לסטרוי. ואלף אלפין ורבוא רבבן תליין, מנייהו דליתיהון בחושבנא. הך הוא דכתיב, קווצותיו תלתלים. תלי תלים. וכלהו קשין ומקיפין לאתברא, כהאי חלמיש תקיף. וכהאי טגרא דאיהי תקיפא. עד דעבדין נוקבין ומבוועין מתחות שערא, ונגדין מבוועין תקיפין לכל עיבר ועיבר לכל סטר וסטר. ובגין דהני שערי אוכמי וחשוכן, כתיב מגלה צמוקות מני חשך. ותאנא, הני שערי דדיקנא תקיפין משאר שערי דרישא, משום דהני בלחודייהו מתפרשן ומשפחון, ואינון תקיפין באורחיהו. אמאי תקיפין. אי תימא, משום דכלהו דינא, לאו הכי, דהא בתקונין אלין אשתכחו רחמי ובשעתא דנחתין תליסר מבוועי נהרי דמשחא, אלין כלהו רחמי. אלא תאנא, כל הני שערי דדיקנא, כלהו תקיפין. מאי טעמא. כל אינון דרחמי, בעיין למיהוי תקיפין. לאכפייא לדינא. וכל אינון דאינהו דינא, הא תקיפין אינון. ובין כן ובין כן בעיין למיהוי תקיפין, מתרין סטרין. כד בעי עלמא רחמין, רחמי תקיפין ונצחין על דינא. וכד בעי דינא, דינא תקיף, ונצח על רחמי. ובגין כן בעיין למיהוי תקיפן מתרין סטרין, כד בעו רחמי, שערי דאינון ברחמי, קיימין ומתחזיא דיקנא באינון שערי, וכלא הו רחמי. וכד בעי דינא, אתחזיא דיקנא באינון שערי. וכלא אתקיים בדינא. וכד אתגלייא דיקנא קדישא חנורא, כל הני וכל הני מתנהרין ומסתחין, כמאן

דאס־תְּחִי בְּנֵהֲרָא עֲמִיקָא מִמָּה דְהוּה בֵּיה. וְאַתְקְיִמוּ כְּלָהּוּ בְּרַחֲמֵי, וְלִית דִּינָא אֲשֵׁתְכַח, וְכָל הֲגֵי תִשְׁעָה כַּד נִהְרִין כְּתָדָא, כְּלָהּוּ אֲסִתְחִיָּין בְּרַחֲמֵי. וּבְגִין כֶּף אָמַר מִשָּׁה זְמַנָּא אַחְרָא, יִי אַרְךָ אֲפִים וְרַב חֶסֶד. וְאֵלוּ אָמַת לָא קְאָמַר. מִשּׁוּם דְרִזָּא דְמִלָּה, אִינוּן תִּשְׁעָה מְכִילָן דְנִהְרִין מְעַתִּיק יוֹמִין לְזַעִיר אַנְפִּין. וְכַד אָמַר מִשָּׁה זְמַנָּא תַנְיִנָּא, תִּשְׁעָה תְּקוּנִין אָמַר. וְאִינְהוּ תְּקוּנֵי דִיקְנָא דְמִשְׁתַּכְחֵי בְּזַעִיר אַנְפִּין, וְנִחְתִּין מְעַתִּיק יוֹמִין וְנִהְרִין בֵּיה. וּבְגִין כֶּף אָמַת תְּלִיָּא בְּעַתִּיקָא, וְהִשְׁתָּא לָא אָמַר מִשָּׁה וְאָמַת.

תַּנְיָא, שְׁעָרֵי דְרִישָׁא דְזַעִיר אַנְפִּין, כְּלָהּוּ קְשִׁישֵׁי, תְּלִין עַל תְּלִין. וְלֹא שְׁעִיעִין. דְּהָא חֲמִינָא דְחֵלֶת מוֹחֵי בְּחֵלֶת חֲלָלֵי מִשְׁתַּכְחִין בֵּיה, וְנִהְרִין מִמוּחָא סְתִימָאָה. וּמִשּׁוּם דְמוּחָא דְעַתִּיק יוֹמִין, שְׁקִיט וְשְׁכִיף כְּחֶמֶר טַב עַל דּוּרְדֵייהָ, שְׁעָרֵי כְּלָהּוּ שְׁעִיעִין, וּמִשְׁחִין כְּמִשְׁחָא טַב. וּבְגִין כֶּף כְּתִיב, וְשַׁעַר רֵאשִׁי כְּעֶמֶר נֶקֶא. וְהָא דְזַעִיר אַנְפִּין, קְשִׁישִׁין וְלֹא קְשִׁישִׁין. דְּהָא כְּלָהּוּ תְּלִיָּין וְלֹא מִתְקַמְטִי, וּבְגִין כֶּף חֲכֻמָּתָא נְגִיד וְנְפִיק. אָבַל לָא חֲכֻמָּתָא דְחֲכֻמָּתָא, דְּאִינְהוּ שְׁכִיכָא וְשְׁקִיטָא. דְּהָא תַנְיָנָן דְּלִית דִּידַע מוֹחֵיהָ דְעַתִּיק יוֹמִין, בְּרֵי אִינְהוּ. וְהָא דְכְּתִיב, אֱלֹהִים הֵבִין דְרַפָּה, בְּזַעִיר אַנְפִּין אַתְמַר. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, בְּרִיךְ בְּרִי לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, בְּעֵלְמָא דִּין וּבְעֵלְמָא דְאַתִּי.

תְּקוּנָא תַנְיָנָא. נְפִיק שְׁעָרָא, וְסֻלִיק מְרִישָׁא דְפּוּמָא, עַד רִישָׁא אַחְרָא דְפִתְחָא דְפּוּמָא, וְנִחֲתִית מִתְּחֹת פּוּמָא, עַד רִישָׁא אַחְרָא, נִימִין עַל נִימִין, בְּתַקוּנָא שְׁפִיר. קוּם רַבִּי אַבָּא. קוּם רַבִּי אַבָּא, פִּתַח וְאָמַר, כַּד תְּקוּנָא דְדִיקְנָא דָּא מִתְּתַקֵּן בְּדִיקְנָא דְמִלְכָּא, אַתְחִזִּי כְּגַבְרַת פְּקִיף שְׁפִיר לְמַחֲזִי, רַב וְשְׁלִיט, הֲדָא הוּא דְכְּתִיב, גְּדוֹל אֲדוּנִינּוּ וְרַב כֹּחַ. וְכַד אַתְבָּסַם בְּתַקוּנָא דִיקְנָא יְקִירָא קְדִישָׁא, וְיִשְׁגַּח בֵּיה, אַקְרִי בְּנֵהֲרֵי דִילֵיהָ, אֵל רַחוּם. וְהָא תְּקוּנָא תַנְיָנָא אַתְתַּקֵּן, וּפַד נִהִיר בְּנֵהֲרֵי דְעַתִּיק יוֹמִין, אַקְרִי רַב חֶסֶד. וְכַד מִסְתַּכְּלֵי דָּא בְּדָא, אַתְקְרִי בְּתַקוּנָא אַחְרָא וְאָמַת. דְּהָא נִהִירוּ

אנפיה. ותאנא, נושא עון אתקרי דא תקונא תננינא, כגוונא דעתיקא קדישא. אבל משום ההוא אורחא דנפיק, בתקונא תליתאה תחות תרין נוקבין דחוטמא, ושערין תקיפין זעירין מליין לההוא אורחא. לא אתקרון הכא נושא עון ועובר על פשע, ואתקנימו באתר אחרא. ותנניא, תלת מאה ושבעין וחסמ חסדים, כליין בחסד דעתיק יומין, וכלהו אקרון חסדי קדמאי. דכתיב, איה חסדיך הראשונים. וכלהו כליין בחסד דעתיקא קדישא, סתימא דכלא. וחסד דזעיר אפין אקרי חסד עולם. ובספרא דצניעותא, קרי ביה לחסד קדמאה דעתיק יומין רב חסד. ובזעיר אפין, חסד סתם. ובגין כך כתיב הכא, ורב חסד. וכתיב, נוצר חסד לאלפים סתם. ואוקימנא, האי רב חסד, מטה כלפי חסד, לנהרא ליה, ולאדלקא בו צניי. דתנא האי אורחא דנחית תחות תרין נוקבין דחוטמא, ושערין זעירין מליין לההוא אורחא, לא אקרי ההוא אורחא עובר על פשע, דלית אתר לאעברא ליה בתרי גוויי. חד משום שערי דאשתכח בההוא אורחא, דהוא אתר קשיא לאעברא. וחד, משום דנחית אעברא דההוא אורחא עד רישא דפומא, ולא יתיר. ועל דא כתיב, שפתותיו שושנים, סומקין כנורדא, נוטפות מור עובר, סומקא תקיף, והאי אורחא דהכא, בתרי גוויי לא אתבסם. מכאן מאן דבעי לאגזמא, תרי זמני בטש בידיה בהאי אורחא.

תקונא רביעאה נפיק שערא, ואתתקון, וסליק וקפי בעלעוי, בתקרוכתא דבוסמא. האי תקונא יאה ושפירא, לאתחזיא, הוד והדר הוא ותנניא, הוד עלאה, נפיק ואתעטר ונגיד לאתאחדא בעלעוי, ואתקרי הוד זקן. ומהאי הוד והדר, תליין אלין לבושי, דאתלבש בהו, ואינון פורפירא יקירא דמלקא. דכתיב, הוד והדר לבשת, תקונין דאתלבש בהו, ואתתקון בהאי דיוקנא דאדם, יתיר מפל דיוקנין. ותאנא האי הוד, כד אתנהר בנהירו דדיקנא עלאה, ואתפשט בשאר תקונין נהירין. האי הוא נושא עון מהאי גיסא,

ועובר על פשע מהאי גיסא. ובגין כך, לחייו כתיב. ובצניעותא דספרא אקרי, הוד והדר ותפארת. דהא תפארת הוא עובר על פשע, שנאמר ותפארתו עובר על פשע. אבל האי תפארת לא אוקימנא, אלא בתקונא תשיעאה, כמה דאת אמר ותפארת בחרים פחם. ותמן אקרי תפארת. וכד אתתקל, במתקלא חד סלקין. אמר רבי שמעון, זאת אנת רבי אבא, לאתברכא מעתיקא קדישא, דכל ברכאן נפקין מגיה.

תקונא חמישא. פסיק שערא, ואתחזון תרין תפוחין מכאן ומכאן, סומקן פהאי ורדא סומקא. ומתלהטן במאתן ושבעין עלמין, הני תרי תפוחין, כד נהרין מנהירו דתרין תפוחין קדישין עלאין דעתיקא, אתמשף סומקא, ואתי חיורא. בהאי כתיב, יאר יי פניו אליך ויחנך. דכד נהרין מתברך עלמא. ובשעתא דאתעבדו סומקא, כתיב ישא יי פניו אליך, כלומר יסתלק. ולא ישתפח רוגזא בעלמא. תאנא, כלהון נהרין דאתנהרן מעתיקא קדישא, אתקרון חסדי קדמאי. ובגין אינון, נהרין כל אינון חסדי עולם.

תקונא שתיטאה. נפיק שערא, כחד חוטא דשערי בסחרניה דדיקנא. ותליין עד רישא דמעוי ולא נחית עד טבורא, תנא תקונא דא הוא דאקרי פאת הוקן ואיהו חד מחמש פאין, דתללין בחסד, ולא אבעי לחבלא האי חסד, כמה דאתמר. ובגין כך, לא תשחית את פאת זקנך כתיב.

תקונא שביעאה. דלא תללין שערא על פומא, ופומא אתפניי מפל סטרוי, ויתבין שערין בתקונא סחור סחור ליה. קום רבי יהודה. קם רבי יהודה פתח ואמר, בגזירת עירין פתגמא. כמה אלף רבבן מתנשבין ומתקיימן בהאי פומא, ותללין מגיה, וכלהון אקרין פה. הדא הוא דכתיב, וברוח פיו כל צבאם. ומנהווא רוחא דנפיק מפומא, מתלבשין.

כל אינון דלבר, תללין מהאי פומא. ומהאי פומא כד אתפשט האי רוחא, מתלבשין ביה כמה נביאי מהימני, וכלהו פה יי אתקרון.

ובבאָתָר דְרוּחָא נְפִיק, לָא אִתְעָרְבָא מְלָה אַחְרָא וְכִלְהוּ מִחִפָּאן
 לְאַתְלַבְשָׁא בְּהֵוּא רִיחָא דְנִפְיָק. וְהָאֵי תְקוּנָא שְׁלִיטָא עַל כְּלָהוּ
 שִׁיתָא. מִשּׁוּם דְּהֵכָא מִתְקַיְיָמָן כְּלָהוּ וּמִתְאַחֲדָן. וּבְגִינֵי כְּף שְׁעֵרוּהֵי
 שְׁקִילִין סוּחְרֵינֵיה דְּפוּמָא. וְאַתְפְּנֵי מִכָּל סְטְרוּי, וְהָאֵי תְקוּנָא
 שְׁלִיטָא עַל כְּלָהוּ מִשּׁוּם דְּהֵכָא מִתְקַיְיָמָן כְּלָהוּ וּמִתְאַחֲדָן. אָמַר
 רַבֵּי שְׁמַעוֹן, בְּרִיף אֲנִתְ לְעֵתִיקָא קַדִּישָׁא.

תְּקוּנָא תְּמִינָאָה דְּנַחֲתִין שְׁעָרֵי בְּתַחוּת דִּיקָנָא, מִחִפְּיָן קַדְלָא דְלָא
 אִתְחַזִּי. דְּתִנָּא, אֵין לְמַעְלָה לָא עֵרְף וְלָא עֶפוּי, וּבְזִמְנָא דְאַגָּח
 קָרְבֵי אִתְחַזִּי. מִשּׁוּם לְאַחֲזָאָה גְבוּרְתָא. דְּהָא תְּנִינָן, אֶלְף עֲלָמִין
 אִתְאַחֲדִין מְנִיָּה, הִדָּא הוּא דְכְּתִיב, אֶלְף הַמְּגֹן תְּלוּי עֲלִיו כָּל שְׁלִטֵי
 הַגְּבוּרִים. וְאֶלְף הַמְּגֹן רְזָא הוּא. בְּצַנִּיעוּתָא דְסַפְרָא, כָּל שְׁלִטֵי
 הַגְּבוּרִים דָּאתוּ מִסְטֵר גְּבוּרָה חַד, מְאַיְנוּן גְּבוּרָאן.

תְּקוּנָא תְּשִׁיעָאָה. דְּאַתְמַשְׁכֵּן שְׁעָרֵי בְּשְׁקוּלָא מְלִיא, עִם אֵינוּן שְׁעָרֵי
 דְּתַלְיָין, כְּלָהוּ בְּשְׁקוּלָא שְׁפִיר, כְּחַד גִּיבָר תְּקִיף, מְאַרֵי נְצַחָן
 קָרְבֵיָא. מִשּׁוּם דְּכִלְהוּ שְׁעָרֵי אִתְמַשְׁכֵּן בְּתֵר אֵינוּן דְּתַלְיָין. וְכִלְלָא
 דְּכִלְהוּ בְּאֵינוּן דְּתַלְיָין. וְכִלְלָא אִתְמַשְׁדָּה, וְעַל דָּא כְּתִיב, תְּפַאֲרַת
 בַּחֲוָרִים כְּחֵם. וּפְתִיב בְּחֹר כְּאַרְזִים, כְּגִיבָר עֶבֶיד גְּבוּרָאן, וְדָא הוּא
 תְּפַאֲרַת, חִילָא וּגְבוּרְתָא וְרַחֲמֵי.

תְּאַנָּא, אָמַר רַבֵּי שְׁמַעוֹן כָּל הֲגֵי תְּקוּנֵינָן, וְכָל הֲגֵי מְלִין, בְּעֵינָא
 לְגַלְגָּאָה לְמְאַרְיֵהוּן דְּאַתְקֵלוּ בְּמִתְקֵלָא, וְלָא לְאַיְנוּן דְּעָאלוּ וְלָא
 נִפְקוּ אֶלָּא לְאַלִּין דְּעָאלוּ וְנִפְקוּ, דְּכָל מְאָן דְּעֵייל וְלָא נְפִיק, טַב
 לִיָּה דְלָא אֲבָרֵי. כְּלָלָא דְכָל מְלִין, עֵתִיקָא דְעֵתִיקִין, וְזִעִיר אֲנַפִּין.
 כָּלָא חַד. כָּלָא הָוָה. כָּלָא הוּי. כָּלָא יְהָא. לָא יִשְׁתַּנֵּי. וְלָא מִשְׁתַּנֵּי.
 וְלָא שְׁנָא. אִתְתַּקֵּן בְּתְקוּנֵינָן אֵלִין. אֲשֵׁתֵלִים דִּיוּקָנָא דְכִלְלִיל כָּל
 דִּיוּקָנֵינָן. דִּיוּקָנָא דְכִלְלִיל כָּל שְׁמֵהָן. דִּיוּקָנָא דְאַתְחַזִּי בְּגוּוּנֵיה כְּהָאֵי
 דִּיוּקָנָא לָאו הָאֵי דִּיוּקָנָא הוּי, אֶלָּא כְּעֵין הָאֵי דִּיוּקָנָא. כַּד אִתְחַבְּרָן
 עֶטְרִין וְכַתְרִין, כְּדִין הוּא אֲשֵׁלְמוּתָא דְכִלְלָא. בְּגִין, דְּדִיוּקָנָא דְאַדָּם,
 הוּי דִּיוּקָנָא דְעֵלְאִין וְתַתְּאִין דְּאַתְכֵלְלוּ בֵּיה. וּבְגִין דְּהָאֵי דִּיוּקָנָא

כִּלְיָל עֲלֵאִין וְתַמְאִין, אַתְקִין עֲתִיקָא קַדִּישָׁא תְקוּנָוִי, וְתְקוּנָא דְזַעִיר
אֲנִפִין, בְּהַאי דִּיּוֹקְנָא וְתְקוּנָא. וְאִי תִימָא מַה בֵּין הַאי לְהַאי. פְּלֵא
הוּא בְּמַתְקֵלָא חֲדָא, אָבַל מִכָּאן אַתְפְּשֵׁטֵן רַחֲמֵי וּמִכָּאן אַשְׁתַּכַּח
דִּינָא. וּמִסְטָרָא דִּילָן הוּוּ שְׁנַיִן דָּא מִן דָּא. וְרַזִין אֵלִין לֹא אַתְמַסְרוּ,
בַּר לְמַחְצְדֵי חֲקֵלָא קַדִּישָׁא. וּכְתִיב סוּד יִי לִירְאָיוּ. כְּתִיב וַיִּצָּר יִי
אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם, בְּתַרֵי יוֹדִי'ן. אֲשֵׁלִים תְקוּנָא גוּ תְקוּנָא, טְבַרְקָא
דְּגוּשְׁפִנְקָא. וְדָא הוּא וַיִּצָּר. תְרִין יוֹדִין לְמַה. רַזָּא דְעֲתִיקָא
קַדִּישָׁא, וְרַזָּא דְזַעִיר אֲנִפִין. וַיִּצָּר, מֵאִי צָר. צָר צוּרָה בְּגוּ צוּרָה.
וּמַהוּ צוּרָה בְּגוּ צוּרָה. תְרִין שְׁמֵהֶן, דְאַתְקִרֵי שֵׁם מְלֵא, יִי אֱלֹהִים.
וְדָא הוּא רַזָּא דְתְרִין יוֹדִי'ן דְוַיִּצָּר, דְצָר צוּרָה גוּ צוּרָה. תְקוּנָא
דְשְׁמָא שְׁלִים, יִי אֱלֹהִים.

וּבְמַה אַתְכְּלִילוּ. בְּדִיּוֹקְנָא עֲלֵאָה דָּא, דְאַקְרֵי אָדָם. דְכְּלִיל דְכַר
וְנוֹקְבָא. וְעַל דָּא כְּתִיב אֶת הָאָדָם דְכְּלִיל דְכַר וְנוֹקְבָא. אֶת: לְאַפְקָא
וּלְמַסְגֵי זִינָא דְנִפְיָק מְנִיָּה. עֶפֶר מִן הָאָדָמָה: דִּיּוֹקְנָא בְּגוּ דִּיּוֹקְנָא.
וַיִּפַּח בְּאַפִּיו נְשַׁמַת חַיִּים: טְבַרְקָא דְגוּשְׁפִנְקָא גוּ בְּגוּ. וְכַל דָּא
לְמַה. בְּגִין לְאַשְׁתַּלְפָּא וּלְעֵיילָא בֵּיה סְתִים דְסְתִימָא עֲלֵאָה, עַד
סוּפָא דְכַל סְתִימִין. נְשַׁמְתָּא, דְכַל חַיִּי דְעֵילָא וְתַמְא תְלִיין מַהֲהִיא
נְשַׁמְתָּא, וּמַתְקִימֵי בַּה. וַיְהִי הָאָדָם לְנִפְשׁ חַיָּה, לְאַתְרָקָא, וּלְעֵיילָא
בְּתְקוּנִין כְּגוּוּנָא דָּא, וּלְאַשְׁלֵפָּא לְהֵיָּא נְשַׁמְתָּא. מְדַרְגָּא לְדַרְגָּא עַד
סוּפָא דְכַל דְרִגִין. בְּגִין דִּיהוּי הֵיָּא נְשַׁמְתָּא מְשַׁתְּפָחָא בְּכֵלָא,
וּמַתְפְּשֵׁטָא בְּכֵלָא. וּלְמַהוּי פְּלֵא בִּיחּוּדָא חַד. וּמֵאֵן דְפְסִיק הֵיָּא
יְחוּדָא מִן עֲלֵמָא, כְּמֵאֵן דְפְסִיק נְשַׁמְתָּא דָּא, וּמְחֻזִי דְאִית נְשַׁמְתָּא
אַחְרָא, בַּר מַהֲהִי. וּבְגִין כֵּן, יִשְׁתַּצִי הוּא וְדוּכְרָנִיָּה מִן עֲלֵמָא לְדְרִי
דְרִין.

בְּהַאי דִּיּוֹקְנָא דְאָדָם, שְׂאֲרֵי וְתְקִין כְּלֵלָא דְכַר וְנוֹקְבָא. כַּד אַתְתְּקִין
הַאי דִּיּוֹקְנָא בְּתְקוּנָוִי, שְׂאֲרֵי מְחַדוּי, מִבֵּין תְרִין דְרוּעִין. בְּאַתְר
דְּתְלִיין שְׁעָרֵי דְדִיּוֹקְנָא, דְאַתְקְרוּן תְּפִאָרְת. וְאַתְפְּשֵׁט הַאי תְּפִאָרְת,
וְתְקִין תְרִין סְדִין, וְאַשְׁתַּלְּף לְאַחֲרוּי, וְעַבְד גּוּלְגֵלְתָּא דְנוֹקְבָא.

כֹּלָא סְתִימָא מִכָּל סְטֵרוֹי. בְּשַׁעְרָא בְּפִרְצוּפָא דְרִישָׁא. וּבְכִלְלָא חֲדָא
אֲתַעְבִּידוּ בְּהַאי תַּפְּאֲרַת, וְאַקְרִי אָדָם דְּכַר וְנוֹקְבָא. הֲדָא הוּא
דְּכַתִּיב, כְּתַפְּאֲרַת אָדָם לְשֹׁכֵת בֵּית.

כַּד אֲתַבְּרִי פִרְצוּפָא דְרִישָׁא דְנוֹקְבָא, תַּלְיָיא חַד קוּצָא דְשַׁעְרֵי
מֵאַחֲזוּרֵי דְזַעִיר אַנְפִּין, וְתַלִּי עַד רִישָׁא דְנוֹקְבָא. וְאֲתַעְרוּ שַׁעְרֵי
בְרִישָׁהָא, כְּלֵהוּ סוּמְקֵי דְכִלְלֵן בְּגוּ גְוּוּנִי, הֲדָא הוּא דְכַתִּיב, וְדַלַת
רֵאשֶׁתְךָ כְּאַרְגָּמָן. מַהוּ אַרְגָּמָן. גְּוּוּנִי דְכִלְלֵן בְּגוּ גְוּוּנִי. תַּאנָּא,
אֲתַפְּשֵׁט הַאי תַּפְּאֲרַת מִטְבוּרָא דְלַבָּא, וְנָקִיב וְאֲתַעְבֵּר בְּגִיסָא
אַחְרָא, וְתַקִּין פִּרְצוּפָא דְנוֹקְבָא עַד טְבוּרָא. וּמִטְבוּרָא שְׁאֲרֵי,
וּבְטְבוּרָא שְׁלִים. תּוּ אֲתַפְּשֵׁט הַאי תַּפְּאֲרַת, וְאֲתַקֵּן מְעוּי דְדְכוּרָא,
וְעֵייל בְּהַאי אֲתֵר כָּל רַחֲמִין, וְכָל סְטֵרָא דְרַחֲמֵי. וְתַאנָּא, בְּהַנִּי מֵיעֵי
אַתְּאַחְדֵן, שִׁית מַאֵה אֶלְף רְבוּא מְאֵרֵי דְרַחֲמֵי. וְאֲתַקְרוּן בְּעֵלִי
מֵיעֵינִי. דְכַתִּיב, עַל כֵּן הֵמוּ מְעֵי לֹו רַחֵם אֲרַחֲמֵנוּ נְאֻם יְיָ. תַּאנָּא,
הַאי תַּפְּאֲרַת, כְּלִיל בְּרַחֲמֵי, וְכִלִּיל בְּדִינָא, וְאֲתַפְּשֵׁט רַחֲמֵי
בְּדְכוּרָא, וְאֲתַעְבֵּר וְנָקִיב וְנַהִיר לְסֵטֵר אַחְרָא, וְתַקִּין מֵיעוּי דְנוֹקְבָא,
וְאֲתַתְּקֵנוּ מְעֵהָ בְּסֵטֵרָא דְדִינָא. תַּאנָּא, אֲתַתְּקֵן דְכוּרָא בְּסֵטֵרֵיהָ,
בְּמַאתָן וְתַמְנָא וְאַרְבַּעִין תַּקּוּנִין דְכִלְלֵן בֵּיהּ, וּמְנַהוֹן לְגוּ, וּמְנַהוֹן
לְבַר. מְנַהוֹן רַחֲמֵי. וּמְנַהוֹן דִּינָא. כְּלֵהוּ דְדִינָא, אֲתַאֲחַדוּ בְּדִינָא
דְאַחֲזוּרֵי, דְנוֹקְבָא אֲתַפְּשֵׁט תַּמָּן. וְאֲתַאֲחַדוּ וְאֲתַפְּשֵׁטוּ בְּסֵטֵרֵהָ.
וְתַאנָּא, חַמְשָׁה עָרִייתָא אֲתַגְלִיין בְּהָ, בְּסֵטֵרָא דְדִינֵין חַמְשָׁה. וְדִינֵין
חַמְשָׁה אֲתַפְּשֵׁטוּן, בְּמַאתָן וְאַרְבַּעִין וְתַמְנָא אַרְחִין. וְהַכִּי תַּאנָּא,
קוּל בְּאַשָׁה עָרוּהָ. שַׁעַר בְּאַשָׁה עָרוּהָ. שׁוֹק בְּאַשָׁה עָרוּהָ. יַד בְּאַשָׁה
עָרוּהָ. רַגְלֵי בְּאַשָׁה עָרוּהָ. דְאַף עַל גַּב דְתַרִּין אֲלִין לֹא שְׁנִיּוּהָ
חַבְרָנָא, וְתַרִּין אֲלִין יַתִּיר מְעָרוּהָ אֵינוּן.

וְתַאנָּא בְּצַנִיעוּתָא דְסַפְרָא, אֲתַפְּשֵׁט דְכוּרָא וְאֲתַתְּקֵן בְּתַקּוּנֵי.
אֲתַתְּקֵן תַּקּוּנָא דְכְּסוּתָא דְכָּיָא. וְהַאי הֵוָּא אֲמָה דְכָּיָא. אַרְכִּיהָ
דְהָהוּא אֲמָה, מַאתָן וְאַרְבַּעִין וְתַמְנָא עֲלָמִין. וְכֵלֵהוּ תַּלְיֵין בְּפוּמָא
דְאַמָּה, דְאַתְקֵרֵי יו"ד. וְכִינֵן דְאַתְגְּלִיָּא יו"ד פּוּמִיָּה דְאַמָּה, אֲתַגְּלִי

חסד עלאה. והאי אמה חסד הוא דאתקרי, ותלי בהאי פום אמה. ולא אקרי חסד, עד דאתגלייא יו"ד דפום אמה. ותא חזי, דלא אתקרי אברהם שלים בהאי חסד, עד דאתגלייא יו"ד דאמה. וכינן דאתגלי אקרי שלים, הךא הוא דכתיב, התהלך לפני והיה תמים, תמים ממש. וכתיב ואהיה תמים לו ואשתמרה מעוני. מאי קא מיירי, רישא וסיפא. אלא כל דגלי האי יו"ד, ואסתמר דלא עיליה ליו"ד ברשותא אחרא. ליהוי שלים לעלמא דאתי, ולהוי צריר בצרורא דתיי. מאי ברשותא אחרא. דכתיב, וכעל בת אל נכר. ובגין פך כתיב, ואהיה תמים לו, דכינן דהוא תמים בגלוייא דיו"ד, ואשתמרה מעוני. וכינן דאתפשט אמה דא, אתפשט סטר גבורה מאינון גבוראן דנוקבא, ואשתקע בנוקבא באתר חד, וארשם בעריותא, כסותה דכל גופא דנוקבא. ובההוא אתר אקרי ערוה דפלא. אתר לאצנעא לההוא אמה, דאקרי חסד. בגין לאתבסמא גבורה דא דכליל חמש גבוראן, בהאי חסד דכליל בקמש חסדים. חסד ימינא, גבורא שמאלא. אתבסם דא בדא, ואקרי אדם, כליל מתרין סטרין. ובגין פך, בכלהו כתרין אית ימינא ושמאלא, דינא ורחמי. תאנא, עד לא זמין תקונוי דמלכא, עתיקא דעתיקין, בנה עלמין, ואתקין תקונון לאתקיימא. ההוא נוקבא לא אתבסמא, ולא אתקיימו, עד דנחית חסד עלאה ואתקיימו, ואתבסמו תקונוי נוקבא, בהאי אמה דאקרי חסד. הךא הוא דכתיב, ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום, אתר דכל דינין משתפחין תמן ולא אתבסמו, עד דאתתקן כללא, ונפיק האי חסד, ואתישב בפומא דאמה. הךא הוא דכתיב, וימת וימת, דלא אתקיימו, ולא אתבסמו, דינא בדינא. ואי תימא אי הכי דינא כלהו, והא כתיב וימלוך תחתיו שאול מרחובות הנָהָר, והא לא אתחזי דינא. דתגיןן, רחובות הנָהָר איהו בינה, דמינה מתפתחין חמשין תרעין דנהורין ובוצינין, לשית סטרי עלמא. תאנא, כלהו דינא, בר מחד דאתקיים בתראה, והאי שאול מרחובות הנָהָר, דא

הוא חד סטרא, דאתפשט ונפיק מרחובות הננהר. וכלהו לא אתקנימו, לא תימא דאתבטלו, אלא דלא אתקנימו בההוא מלכו, עד דאתער ואתפשט האי בתראה מכלהו, דכתיב וימלוך תחתיו הדר. מאי הדר. חסד עלאה. ושם עירו פנו, מאי פנו. בהאי פעי בר נש דזכי לרוחא דקודשא ושם אשתו מהיטבאל, בכאן אתבסמו דא בדא, ואתקרי אשתו, מה דלא כתיב בכלהו. מהיטבאל, אתבסמותא דדא בדא. בת מטרה, תקונין דמסטר גבורה. בת מי זקב, אתבסמו ואתפלילו דא בדא, מי זקב: רחמי ודינא. כאן אתדבקה אתתא בדכורא. בסטרוי, אתפרשן בדרועין, בשוקין.

דרועין דדכורא, חד ימינא, חד שמאלא דרועא קדמאה תלת קשרין אתקשרו ביה, ואתפלילו תרין דרועין. ואתפלילו סלקא דעתך. אלא תלת קשרין בימינא, ותלת קשרין בשמאלא. תלת קשרין דימינא, אתפלילין בתלת קשרין דשמאלא. ובגין כך, דרועא לא כתיב אלא חד. אבל ימינא, לא כתיב ביה זרוע, אלא ימינך יי. ימין יי אתקרי, בתלת קשרין דאבהתא דאחסינו לחולקיהון. ואי תימא הא בתלת חללין מוחא דגולגולתא משתפחין. תאנא, פלהו תלת מתפשטין, ומתקשרין בכל גופא, וכל גופא אתקשר בהני תלת, ומתקשרין בדרועא ימינא. ובגין כך תאיב דוד ואמר, שב לימיני. משום דהוא אתחבר עמהון דאבהתא, ויתיב תמן לכורסיא שלימתא. ובגין כך כתיב אבן מאסו הבונים וגו', משום דיתיב לימינא. היינו דכתיב, ותנוח ותעמוד לגורלך לקץ הימין, פלומר, פמאן דזכי לחביבותא דמלכא. זכאה חולקיה, דמאן דפריש מלכא ימיניה. וקביל ליה תחות ימיניה. והאי ימינא כד יתיב, קשרין אתפשטו. ודרועא לא אושיט זדיה בתלת קשרין דאמרן. וכד מתערין חייביא, ומתפשטין בעלמא, מתערין תלת אחרנין, דאינון דינא קשיא, ואושיט דרועא וכד אושיט דרועא, יד ימינא הוא, אבל אתקרי

זרוע יי, זרועך הנטויה בזמנא דתלת אלין אתכלילין בתלת אחרנין, אקרי פלא מינא, ועביד דינא ברחמי, הדיא הוא דכתיב, מינך יי נאדרי בכח מינך יי תרעץ אויב, בגין דמתערן רחמי בהו. ותאנא, בידיא מינא מתאחדן תלת מאה ושבעין אלף רבוא, דאקרון מינא. ומאה ותמנין וחמשה אלף רבוא, מזרוע דאקרי זרוע יי. מהאי ומהאי תלייא זרועא, והאי והאי אקרי תפארת, דכתיב, מוליך לימין משה, הא מינא. זרוע, הא שמאלא. דכתיב, זרוע תפארתו, דא בדיא. ותאנא, בידיא שמאלא, מתאחדן ארבע מאה וחמשים רבוא מארי תריסין, מתאחדן בכל אצבעא ואצבעא. ובכל אצבעא ואצבעא עשר אלפין מארי תריסין משתכחין. פוק וחשוב, כמה אינון דבידיא. וההוא מינא אקרי סיועא קדישא, דאתי מדרועא מינא, מתלת קשרין. דכתיב והנה ידי עמך. ומתאחדן מהאי, אלף וארבע מאה וחמש אלפין מאריהון דסיועין בכל עלמא. ואקרון יד יי עלאה. יד יי תתאה. ואף על גב דבכל אתר יד יי שמאלא. זכו ימין יי, אתכליל דיא בדרועא, והוי סיועא, ואקרי ימין. ואי לאו, יד יי תתאה.

תאנא, כד מתערין דינין קשיין לאחתא בעלמא, הדיא כתיב, סוד יי ליראיו. ותאנא בצניעותא דספרא, דכל דינין דמשתכחין מדכורא, תקיפין ברישא, ונייחין בסופא. וכל דינין דמשתכחין מנוקבא, נייחין ברישא, ותקיפין בסופא. ואלמלא דאתעבידו כחדא, לא יכיל עלמא למסבל. עד דעתיק דעתיקי סתימא דכלא, פריש דא מן דא, וחבר לון לאתבסמא כחדא. וכד פריש לון, אפיל דורמיטא לזעיר אנפין, ופריש לנוקבא מאחורוי דסטרוא, ואתקין לה כל תקונתא, ואצנעא ליומא דיליה, למיתתא לדכורא. הדיא הוא דכתיב, ויפל יי אלהים תרדמה על האדם וישן. מהו וישן. הדיא הוא דכתיב, עורה למה תישן אדני. ויקח אחת מצלעותיו, מאי אחת. דא היא נוקבא. כמה דאת אמר, אחת היא יונתי תמתי, וסלקא, ואתתקנא. ובאתתהא שקיע רחמי וחסד,

הָדָא הוּא דְכְתִיב, וַיִּסְגֹּר בְּשַׁר תַּחֲתֵנָּה. וּכְתִיב וַהֲסִירוּתִי אֶת לֵב
הָאָבֶן מִבְּשָׂרְכֶם וְנָתַתִּי לָכֶם לֵב בְּשַׁר. וּבִשְׁעַתָּא דְבָעָא לְמִיעַל
שְׁבָתָא הָוָה בְּרִי רִוְחִין וְשִׁדְיִין וְעֲלֵעוּלִין, וְעַד לָא סִיִּים לוֹן, אֶתַּת
מְטְרוֹנִיתָא בְּתַקּוּנָהָא, וְיִתִּיבַת קַמִּיה. בְּשְׁעַתָּא דִּיתִיבַת קַמִּיה, אֲנַח
לוֹן לְאִינוּן בְּרִיָּאן, וְלֹא אֲשַׁתְּלִימוּ. כִּיּוֹן דְּמְטְרוֹנִיתָא יִתְבַּת עִם
מְלָכָא, וְאֶתְחַבְּרוּ אַנְפִּין בְּאַנְפִּין, מֵאֵן יִיעוּל בִּינְיָהּ, מֵאֵן הוּא
דִּיקָרַב בְּהַדְיָהּ. בְּגִין כֵּךְ סִתִּימָא דְמִילָה עוֹנַתָּן שֶׁל תַּלְמִידֵי
חַכְמִים דִּידְעֵי רִזָּא דְנָא מִשְׁבַּת לְשַׁבַּת. וְכֵד אֶתְחַבְּרוּ, אֶתְבָּסְמוּ דָּא
בְּדָא. יוֹמָא דְכָלְא אֶתְבָּסֵם בִּיה. וּבְגִין כֵּךְ, אֶתְבָּסְמוּ דִּינִין דָּא בְּדָא,
וְאֶתְתַּקְּנוּ עַלְאִין וְתַתְּאִין. וְתֵאנָא בְּצִנִיעוּתָא דְסַפְרָא, בְּעָא עִתִּיקָא
קְדִישָׁא לְמַחְזִי, אִי אֶתְבָּסְמוּ דִּינִין, וְאֶתְדַּבְּקוּ תַרְיִן אֵלִין דָּא בְּדָא,
וְנַפְק מִסְטְרָא דְנוֹקְבָא דִּינָא תְקִיפָא, דְלֹא יִכִּיל עֲלֵמָא לְמַסְבֵּל
דְכְתִיב, וְהָאֵדָם יֵדַע אֶת חֲוָה אֲשֶׁתוֹ וַתְּהַר וַתֵּלֶד אֶת קַיִן וְלֹא הָוָה
יִכִּיל עַלְמָא לְמַסְבֵּל, מִשּׁוּם דְלֹא אֶתְבָּסְמַת, וְחֲוָה תְקִיפָא אֲטִיל
בָּה זִוְהָמָא דִּינָא קְשִׁיא, וּבְגִין כֵּךְ לֹא הָוָה יִכִּיל לְאֶתְבָּסְמָא. וְכֵד
נְפִיק דָּא קַיִן מִסְטְרָא דְנוֹקְבָא, נְפִיק תְקִיף קְשִׁיא, תְקִיף בְּדִינוּי, קְשִׁיא
בְּדִינוּי. כִּיּוֹן דְנַפְק אֶתְחַלְשֶׁת וְאֶתְבָּסְמַת. בְּתַר דָּא, אֶפִּיקַת אַחְרָא
בְּסִימָא יִתִיר, וְסִלִּיק קְדַמָּא דְהָוָה תְקִיפָא קְשִׁיא, וְכֵל דִּינִין לֹא
אֶתְעַרְבוּ קַמִּיה.

תָּא חֲזִי, מַה כְּתִיב, וַיְהִי בְהִיוֹתָם בְּשֹׁדֵה. בְּשֹׁדֵה: דְּאֲשַׁתְּמוּדַע
לְעִילָא. בְּשֹׁדֵה דְאֶקְרִי שְׁדָה דְתַפּוּחִים. וְנִצַּח הָאִי דִּינָא לְאַחֵוּהָ,
מִשּׁוּם דְהָוָה קְשִׁיא מְנִיָּה, וְאֶכְפִּיָּה וְאֶטְמְרִיה תַּחֲוֹתִיהָ. עַד דְּאֶתְעַר
בְּהָאִי קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא, וְאֶעֱבְרִיה מִקַּמִּיה. וְשַׁקְעִיה בְּנוֹקְבָא
דְתַהוּמָא רַבָּא. וְכִלִּיל לְאַחֵוּי בְּשַׁקּוּעָא דִּימָא רַבָּא, דְמַבְסֵם דְמַעִין
עַלְאִין. וּמְנַהוֹן נַחְתִּין נְשַׁמְתִּין לְעֲלָמָא, אֲיִנְשׁ לְפּוּם אוֹרְחוּי. וְאַף
עַל גַּב דְטְמִירִין אִינוּן. מִתְפַּשְׁטִין דָּא בְּדָא, וְאֶתְעַבְּדוּ גּוּפָא חַד
וּמְהָאִי גּוּפָא, נַחְתִּין נְשַׁמְתֵּהוֹן דְרִשִׁיעִיָּא תִּיבִיא, תְקִיפֵי רִוְחָא.
מִתְרוּוִיָּהוֹן כְּחַדָּא סְלֵקָא דְעַתָּד. אֲלֹא דָּא לְסִטְרוּי, וְדָא לְסִטְרוּי.

זכאין אינון צדיקניא, דמשלפי נשמטהון מהאי גופא קדישא דאקרי אדם, דכליל פלא, אטר דעטרין וכתרין קדישין מתחבראן תמן, בצרורא דאתקלא זכאין אתון חברייא דכל הגי מלין קדישין, דאתמרו ברוח קדישא עלאה, רוח דכל קדישין עלאין אתפללן ביה, אתגליין לכו. מלין דעלאין ותתאין צייתין להו, זכאין אתון מאריהון דמארין, מחצדי חקלא, דמלין אלין תנדעון ותסתלון בהו, ותנדעון למאריכון אנפין באנפין, עינא בעינא. ובהגי מלין תזכון לעלמא דאתי, הךא הוא דכתיב, וידעת היום וזשבות אל לבבך כי ה' הוא האלהים. יי: עתיק יומין הוא האלהים. וכלא הוא חד, בריך שמייה לעלם ולעלמי עלמיא. אמר רבי שמעון, חמינא עלאין לתתא, ותתאין לעילא. עלאין לתתא, דיוקנא דאדם, דהוא תקוני עלאה, כללא דכלהו. תאנא, כתיב וצדיק יסוד עולם, דכליל שית בקרטופא פחדא. והאי הוא דכתיב, שוקיו עמודי שש.

ותאנא בצניעותא דספרא, באדם אתכלילו כתרין עלאין, בכלל ובפרט. ובאדם אתכלילו כתרין תתאין, בפרט וכלל. כתרין עלאין בכלל, כמה דאתמר בדיוקנא דכל הגי דיוקנין. בפרט: באצבעין דיזן, חמש פנגד חמש. כתרין תתאין, באצבעין דרגלין דאינון פרט וכלל. דהא גופא לא אתחזי בהדייהו. דאינון לבר מגופא. ובגין כך לא הוה בגופא. דגופא אעדיו מנייהו. אי הכי, מאי ועמדו רגליו ביום ההוא. אלא רגליו דגופא, מאריהון דדינין למעבד נוקמין ואקרון בעלי רגלים. ומנהון תקיפין. ומתאחדן מאריהון דדינין די לתתא, בכתרין תתאין. תאנא, כל אינון תקוני דלעילא, דבגופא קדישא, כללא דאדם, אתמשיך דא מן דא, ומתאחדן דא ברא, ואשקון דא לדא. כמה דאתמשיך דמא בקטפין דורדין לדא ולדא, להקא ולהקא, מאתר דא לאתר אחרא, ואינון משקין דגופא אשקנין דא לדא, מנהרין דא לדא. עד דאנהירו כלהו עלמין, ומתברכאן בגיניהון. תאנא, כל אינון כתרין דלא

אתפללו בגופא, פלהו רחיקין ומסאבין, ומסאבן פל מאן דיקרב לגביהון, למנדע מנהון מלין.

תאנא, מאי תיאובתא דלהון לגבי תלמידי חכמים. אלא משום דחמן בהו גופא קדישא, ולא תפללא בהו בההוא גופא. וכי תימא, אי הכי, הא מלאבין קדישין וליתיהון בכללא דגופא. לא. דחס ושלום אי ליהוון לבר מפללא דגופא קדישא, לא הו קדישין ולא מתקיימי. וכתוב ונוייתו כתרשיש. וכתוב וגבותם מלאות עינים. והאיש גבריאל. פלהו בכללא דאדם. בר מהני דליתיהון בכללא דגופא, דאינון מסאבין, ומסאבן פל מאן דיקרב בהדייהו. ותאנא, פלהו מרוחא דשמאלא, דלא אתבסם באדם משתפחין, ונפקו מפללא דגופא קדישא, ולא אתדבקו ביה. ובגין כך פלהו מסאבין ואזלין וטאסין עלמא, ועיילין בנוקבא דתהומא רבא, לאתדבקא בההוא דינא קדמאה דאקרי קין, דנפיק בכללא דגופא דלתתא. ושאטין וטאסין פל עלמא, ופרחן ולא מתדבקאן בכללא דגופא. ובגיני כך אינון לבר, מפל משרין דלעילא ותתא. מסאבין אינון. בהו פתיב מחוץ למחנה מושבו. וברוחא דאקרי הבל, דאתבסם יתיר בכללא דגופא קדישא. נפקין אחרנין דמבסמן יתיר, ומתדבקן בגופא, ולא מתדבקן. פלהו פליין באוירא ונפקין מהאי פללא דאלין מסאבין. ושמעין מה דשמעין מעילא, ומנייהו ידעי לתתא דקאמרי להו.

ותאנא בצניעותא דספרא, פיון דאתבסמו לעילא פללא דאדם, גופא קדישא, דכר ונוקבא. אתחברו זמנא תליתאה, ונפק אתבסמותא דכלא. ואתבסמו עלמין עלאין ותתאין. ומכאן אשתכלל עלמא דלעילא ותתא, מסטררא דגופא קדישא. ומתחברן עלמין, ומתאחדן דא ברא, ואתעבידו חד גופא. ומשלפא רוחא, ועיילא בחד גופא. ובכלהו לא אתחזי אלא חד. קדש קדש קדש יי צבאות מלא פל הארץ כבודו. דכלא הוא חד גופא.

תאנא, פיון דאתבסמו דא ברא, אתקשרו דינא ורחמי. ואתבסמת

נוקבא בדכורא. ובגני כף לא סלקא דא בלא דא, כהאי תמר, דלא סלקא דא בלא דא. ועל האי תנינן, מאן דאפיק גרמיה בהאי עלמא מפללא דאדם, לבתר פד נפיק מהאי עלמא, לא עייל בכללא דאדם, דאקרי גופא קדישא. אלא באינון דלא אקרוני אדם, ונפיק מפללא דגופא.

תניא, תורי זקב נעשה לך עם נקודות הפסך, דאתבסמו דינא ברחמי. ולית דינא, דלא הוו ביה רחמי. ועל האי כתיב, נאוו לחיך בתורים צוארף בתרוזים. בתורים: כמה דכתיב, תורי זקב נעשה לך. בתרוזים: כמה דכתיב, עם נקודות הפסך. צוארף, בכללא דנוקבא, דא מטרוניתא אשתכח בי מקדשא דלעילא, וירושלם דלתתא ומקדשא. וכל דא מדאתבסמת בדכורא, ואתעביד כללא דאדם, ודא הוא כללא דמהימנותא. מאי מהימנותא. דבגויה אשתכח כל מהימנותא. ותאנא, מאן דאקרי אדם, ונשמטא נפקת מניה, ומית. אסיר למיבת ליה בביתא, למעבד ליה לינה על ארעא, משום יקרא דהאי גופא, דלא יתחזי ביה קלנא, דכתיב, אדם ביקר בל ילין, אדם דהוא יקר מכל יקרא, בל ילין. מאי טעמא. משום דאי יעבדון הכי, נמשל פבהמות נדמו. מה בעירי לא הוו בכללא דאדם, ולא אתחזי בהו רוחא קדישא, אוף הכא כבעירי, גופא בלא רוחא, והאי גופא, דהוא יקרא דכלא, לא יתחזי ביה קלנא. ותאנא בצניעותא דספרא, כל מאן דעביד לינה להאי גופא קדישא, בלא רוחא, עביד פגימותא בגופא דעלמין. דהא בגין דא, לא עביד לינה באתרא קדישא, בארעא דצדק ילין בה,

תאנא, ויראו בני האלהים את בנות האדם. אינון דאטמרו, ונפלו בנוקבא דתהומא רבא. את בנות האדם, האדם הידוע. וכתיב וילדו להם המה הגבורים אשר מעולם. מההוא דאקרי עולם. כדתנינן מי עולם. אנשי השם, מנהון נפקו רוחין ושרין לעלמא, לאתדבקא ברשיעיא. הנפילים היו בארץ, לאפקא אלין אחרנין.

דלא הוּוּ בְּאֶרֶץ. הַנְּפִילִים: עֲזָא וְעֹזָא' ל הוּוּ בְּאֶרֶץ. בְּנֵי הָאֱלֹהִים
לא הוּוּ בְּאֶרֶץ. וְרוּא הוּא וְכֹלָא אַתְּמַר.

כְּתִיב וַיִּנְחַם יי כִּי עָשָׂה אֶת הָאָדָם בְּאֶרֶץ, לְאַפְקָא אָדָם דְּלַעֲלָא,
דְּלֵא הוּי בְּאֶרֶץ. וַיִּנְחַם יי הָאִי בְּזַעֲרֵי אַנְפִּין אַתְּמַר. וַיִּתְעַצֵּב אֵל
לְבוֹ, וַיִּעֲצֹב לֹא נֶאֱמַר. אֵלָא וַיִּתְעַצֵּב, אִיהוּ אִתְּעַצֵּב, דְּבִיהַ תְּלִיָא
מְלֵתָא. לְאַפּוּקִי מִמָּאן דְּלֵא אִתְּעַצֵּב. אֵל לְבוֹ, בְּלְבוֹ לֹא כְּתִיב, אֵלָא
אֵל לְבוֹ. כְּמָאן דְּאִתְּעַצֵּב לְמֵאֲרִיָּה, דְּאִתְּזִי הָאִי לְלִבָּא דְּכָל לְבִין.

וַיֹּאמֶר יי אֲמַחָה אֶת הָאָדָם אֲשֶׁר בְּרָאֲתִי מֵעַל פְּנֵי הָאֲדָמָה. לְאַפְקָא
אָדָם דְּלַעֲלָא. וְאִי תִימָא אָדָם דְּלִתְמָא בְּלַחֲדוּדֵי. לֹא לְאַפְקָא כְּלָל.
מִשׁוּם דְּלֵא קָאִים דָּא בְּלֵא דָּא. וְאֵלְמֵלָא חֲכָמָה סְתִימָא דְּכֹלָא,
כְּלָא אִתְּתַקֵּן כְּמֵרִישָׁא. הֵדָּא הוּא דְּכְתִיב, אֲנִי חֲכָמָה שְׁכַנְתִּי עֲרֻמָּה.
אֵל תְּקָרִי שְׁכַנְתִּי, אֵלָא שְׁכַנְתִּי וְאֵלְמֵלָא הָאִי תְּקוּנָא דְּאָדָם, לֹא
קָאִים עֲלֵמָא. הֵדָּא הוּא דְּכְתִיב, יי בְּחֲכָמָה יָסַד אֶרֶץ. וְכְתִיב וְנַח
מִצָּא חֵן בְּעֵינַי יי.

וְתֵאנָא, כְּלֵהוּ מוֹחִין תְּלִיָּין בְּהָאִי מוֹחָא. וְהַחֲכָמָה הוּא כְּלָלָא
דְּכֹלָא הוּא. וְדָא חֲכָמָה סְתִימָא, דְּבִיהַ אִתְּתַקֵּן וְאִתְּתַקֵּן תְּקוּנָא
דְּאָדָם, לְאַתִּישְׁבָּא כְּלָא עַל תְּקוּנָיָה, כָּל חַד בְּאַתְרֵיהַ. הֵדָּא הוּא
דְּכְתִיב, הַחֲכָמָה תְּעוּזָא לְחַכְמָה מֵעֲשָׂרָה שְׁלִיטִים, דְּאִינוּן תְּקוּנָא
שְׁלִימָא דְּאָדָם. וְאָדָם הוּא תְּקוּנָא דְּלִגּוֹ, מִנִּיָּה קָאִים רוּחָא. הַדָּא
הוּא דְּכְתִיב, כִּי הָאָדָם יִרְאֶה לְעֵינָיִם וַיְהוּהוּ וַיִּרְאֶה לְלִבָּב, דֹּאִיהוּ
בְּלִגּוֹ לִגּוֹ. וּבְהָאִי תְּקוּנָא דְּאָדָם, אִתְּזִי שְׁלִימָא מְהִימְנוּתָא
דְּכֹלָא, דְּקָאִים עַל כּוּרְסֵיָא. דְּכְתִיב, וְדָמוֹת כְּמֵרֵאָה אָדָם עֲלִיו
מְלֻמְעָלָה. וְכְתִיב וְאָרוֹ עִם עֲנִי שְׁמִיָּא כְּבֹר אֲנִשׁ אֲתָה הוּא וְעַד
עֲתִיק יוֹמָא מְטָה וְקַדְמוּהִי הַקְּרֹבִיהִי. עַד כְּאֵן סְתִימָאן מְלִין.
וּבְרִיָּין טַעְמִין. וְכָאָה חוּלְקִיָּה דְּמָאן דִּידַע וַיִּשְׁגַּח בְּהוּן. וְלֹא יִטְעִי
בְּהוּן. דְּמְלִין אֵלִין לֹא אִתְּהִיבוּ, אֵלָא לְמֵאֲרִי מְאֵרִין וּמְחַצְדֵי
חֲקָלָא, דְּעָאלוּ וְנִפְקוּ. דְּכְתִיב, כִּי יִשְׂרָאֵל דְּרָכֵי יי וְצַדִּיקִים יִלְכוּ בָּם
וּפּוֹשְׁעִים יִכְשְׁלוּ בָּם.

תאנא, בְּכַה רבִי שְׁמַעוֹן, וְאַרְיִס קְלִיָּה וְאַמְר, אִי בְּמַלִּין דִּילָן, דְּאַתְגַּלְיִין הָכָא, אַתְגַּנְיִזוּ חֲבַרְיָא בְּאַדְרָא דְעֵלְמָא דְאַתִּי, וְאַסְתְּלִקוּ מֵהָאֵי עֵלְמָא, יְאוּת וְשִׁפִּיר הָוָה, בְּגִין דְּלֹא אַתְגַּלְיִין לְחַד מִבְּנֵי עֵלְמָא. הָדָר וְאַמְר, הַדְרִי בִי, דְהָא גְּלִי קָמִיָּה דְעֵתִיקָא דְעֵתִיקִין, סְתִימָא דְכָל סְתִימִין, דְהָא לֹא לִיקְרָא דִילִי עֲבִידְנָא, וְלֹא לִיקְרָא דְבֵית אָבָא, וְלֹא לִיקְרָא דְחֲבַרְיָא אֲלִין, אֲלֵא בְּגִין דְּלֹא יִטְעוּן בְּאוּרְחוּי, וְלֹא יַעֲלוּן בְּכִסּוּפָא לְתַרְעֵי פְּלִטְרוּי, וְלֹא יִמְחוּן בִּידִיהוּן. וְכַפָּה חוּלְקֵי עֲמַהוּן, לְעֵלְמָא דְאַתִּי.

תאנא, עַד לֹא נִפְקוּ חֲבַרְיָא מֵהֵוּא אַדְרָא, מִיתוּ רַבִּי יוֹסִי בְּרַבִּי יַעֲקֹב, וְרַבִּי חֲזַקְיָה, וְרַבִּי יִיסָא. וְחִמּוּ חֲבַרְיָא, דְהוּוּ נְטִלִין לֹון מִלְּאֲכִין קְדִישִׁין בְּהֵוּא פְּרָסָא. וְאַמְר רַבִּי שְׁמַעוֹן מְלָה, וְאַשְׁתְּכַכוּ. צְווח וְאַמְר, שְׁמָא חֵס וְשְׁלוֹם גְּזַרְה אַתְגְּזוּר עֲלֵנָא לְאַתְעֲנִישָׁא, דְאַתְגְּלִי עַל יְדֵנָא מַה דְּלֹא אַתְגְּלִי מִיּוֹמָא דְקָאִים מִשָּׁה עַל טוּרָא דְסִינִי, דְכְּתִיב, וַיְהִי שֵׁם עִם יְיָ אַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה. מַה אֲנָא הָכָא. אִי בְּגִין דָּא אַתְעֲנִישׁוּ.

שְׁמַע קְלָא, וְכַפָּה אֲנִי רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְכַפָּה חוּלְקֵי וְחֲבַרְיָא, אֲלִין דְּקִימִין בְּהָדָר, דְהָא אַתְגְּלִי לְכוּן מַה דְּלֹא אַתְגְּלִי לְכָל חֵילָא דְלַעֲיָלָא, אֲכַל תָּא חֲזִי, דְהָא כְּתִיב, בְּכֹוֹרוּ יִסְדְּנָה וּבְצַעֲרוּ יַצִּיב דְלִתִּיהָ. וְכָל שְׁכַן דְּבַרְעוּ סְגִי וְתַקִּיף, אַתְדְּבַקוּ נְפִשְׁתְּהוּן בְּשַׁעֲתָא דָּא דְאַתְנַסִּיבוּ. וְכַפָּה חוּלְקִיהוּן, דְהָא בְּשִׁלְמוּתָא אֲסְתְּלִקוּ. תאנא, בְּעוֹד דְאַתְגַּלְיִין מַלִּין אֲלִין, אַתְרַגִּישׁוּ עֲלֵאִין וְתַתְּאִין, וְקָלָא אַתְעַר בְּמַאתָן וְחִמְשִׁין עֵלְמִין דְהָא מַלִּין עֵתִיקִין לְתַתָּא אַתְגַּלְיִין, וְעַד דְּאֲלִין מִתְבַּסְּמִין נְשַׁמְתִּיהוּ בְּאִינוּן מַלִּין, נִפְקָא נְשַׁמְתִּיהוּ בְּנִשְׁיָקָה, וְאַתְקַשְׁר בְּהֵוּא פְּרָסָא, וְנְטִלִין לְהוּ מִלְּאֲכִי עֲלֵאִי, וְסִלְקִין לֹון לְעֵילָא. וְאַמְאִי אֲלִין. מִשּׁוּם דְּעֵאֲלָן וְלֹא נִפְקוּ זְמָנָא אַחְרָא מִן קְדַמַת דְנָא, וְכַלְהוּ אַחְרִינִי עֲאֵלוּ וְנִפְקוּ.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, כַּמָּה זְכַרְהוּ חוּלְקִיהוּן דְהִנְי תְּלַתָּא, וְזְכַרְהוּ חוּלְקֵינָא לְעֵלְמָא דְאַתִּי בְּגִין דָּא. נִפְקָא קְלָא תְּנִיגוּת וְאַמְר, וְאַתְּם

הדבקים ביי אלהיכם חיים פלכם היום. קמו ואזלו. בכל אתר דהו מסתפלי סליק ריחין. אמר רבי שמעון שמע מינה, דעלמא מתברך בגינן. והו נהרין אנפוי דכלהו, ולא הו זכלין בני עלמא לאסתכלא בהו.

תאנא, עשרה עאלו, ושבע נפקו, והו חדי רבי שמעון. ורבי אבא עציב. יומא חד הוה יתיב רבי שמעון ורבי אבא עמיה, אמר רבי שמעון מלה, וסמו לאלין תלתא דהו מייתין להו מלאכין עלאין, ומחזיין להו גניזין ואדרין דלעילא, בגין קרא דלהו.

והו עיילי לון בטורי דאפרסמונא דכיא. נח דעתיה דרבי אבא. תאנא, מההוא יומא לא אעדו חברייה מבי רבי שמעון. וכד הוה רבי שמעון מגלה רזין, לא משתכחין תמן אלא אינון. והוה קארי להו רבי שמעון, שבעה אנן עיני יי. דכתיב, שבעה אלה עיני יי ועלן אתמר. אמר רבי אבא, אנן שיתא בוציני, דנהראן משביעא. אנת הוא שביעא דכלא. דהא לית קיומא לשיתא, בר משביעא. דכלא תלי בשביעא. רבי יהודה קארי ליה שבת, דכלהו שיתא מניה מתברכין, דכתיב, שבת ליי, קדש ליי, מה שבת ליי קדש, אוף רבי שמעון שבת ליי קדש.

אמר רבי שמעון, תוהנא על ההוא חגיר חרצן, מאריה דשערי, אמאי לא אשתכח בבי אדרא דילן, בזמנא דאתגליין מלין אלין קדישין. אדהכי, אתא אליהו, ותלת קטפורי נהירין באנפוי. אמר ליה רבי שמעון, מאי טעמא לא שכיח מר בקרדוטא גליפא דמאריה, ביומא דהלולא. אמר ליה, חייך רבי שבע יומין אתברירו קמיה קודשא בריך הוא, כל אינון דיייתון וישתכחון עמיה, עד לא עיילתון בבי אדרא דלכון, ואנא הוינא זמין תמן, ובעינא לאשתכחא, וכדין קטיר בכתפי ולא זכילנא, דההוא יומא שדרני קודשא בריך הוא, למעבד נסין לרב המנונא סבא ותברוי, דאתמסרו בארמונא דמלכא, וארחישנא להו בנסא, דרמינא להו כותלא דהיכלא דמלכא, ואתקטרו בקטרוי, דמיתו ארבעים

וְחַמְשָׁה פְּרָדְשֵׁי. וְאַפִּיקָנָא לְרַב הַמְּנוּנָא וְחַבְרוּי וְרַמִּינָא לֹוֹן
 לְבַקְעַת אוּנוּ, וְאַשְׁתְּזִיבוּ. וְזַמִּינָנָא קַמִּייהוּ נְהַמָּא וּמִיָּיא, דְּלֹא אַכְלוּ
 תְּלַתָּא יוּמִין. וְכָל הַהוּא יוּמָא לָא בְּדִילָנָא מְנִיָּהוּ. וְכַד תַּבְנָא,
 אֲשַׁכְחָנָא פְּרָסָא דְנְטִלוּ כָּל אֵינּוֹן סְמִכִין, וְתַלְתָּ מִן חַבְרֵיָא עֲלֵה,
 וְשִׂאֵלָנָא לֹוֹן. וְאַמְרוּ חוּלְקָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, מַהֲלוּלָא דְרַבִּי
 שְׁמַעוֹן וְחַבְרוּי. זַכָּאָה אַנְתָּ רַבִּי שְׁמַעוֹן, זַכָּאָה חוּלְקָא, וְחוּלְקָא
 דְּאֵינּוֹן חַבְרֵיָא דִּיחֲבִין קַמֶּךָ. כַּמָּה דְרַגִּין אַתְתְּקִנּוּ לְכוֹן לְעֲלָמָא
 דְּאַתִּי. כַּמָּה בּוֹצִינִין דְּנַהוּרִין זְמִינִין לְנַהֲרָא לְכוּ. וְתָא חֲזִי, יוּמָא דִּין
 בְּגִינְךָ אַתְעֲטְרוּ חַמְשִׁין כְּתָרִין לְרַבִּי פְּנַחֶס בֶּן יֶאִיר חַמוּף. וְאַנָּא
 אֲזִילָנָא עִמָּיה בְּכָל אֵינּוֹן נַהֲרֵי דְטוּרֵי דְאַפְרָסְמוּנָא דְכִיָּא, וְהוּא
 בְּרִיר דּוּכְתִיָּה, וְאַתְתְּקִין. אָמַר לִיה, קְטִירִין צְדִיקֵיָּיא בְּקַרְטוּפָּא
 דְּעֲטָרִין, בְּרִישׁ יְרַחֵי וּבְזַמְנֵי וְשַׁבְתִּי, יְתִיר מְכַל שְׂאֵר יוּמִין. אָמַר
 לִיה, וְאַף כָּל אֵינּוֹן דְלִבְר, דְכְּתִיב, וְהִזְהֵר מִדֵּי חֲדָשׁ בְּחֻדְשׁוֹ וּמִדֵּי
 שַׁבַּת בְּשַׁבְתּוֹ. אִי אֵלִין אַתְגִּין, כָּל שְׁכָן צְדִיקֵיָּיא. מִדֵּי חֲדָשׁ
 בְּחֻדְשׁוֹ, לְמָה. מִשׁוּם דְּמַתְעֲטְרֵי אַבְהֶתָּא רְתִיכָא קְדִישָׁא. וּמִדֵּי
 שַׁבַּת בְּשַׁבְתּוֹ, דְּמַתְעֲטֵר שְׁבִיעָאָה דְכָל אֵינּוֹן שִׁיתָא יוּמִין, דְכְּתִיב,
 וַיְבַרְךָ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי. וְאַנְתָּ הוּא רַבִּי שְׁמַעוֹן, שְׁבִיעָאָה
 דְּשִׁיתָא, תְּהֵא מַתְעֲטֵר וּמַתְקַדֵּשׁ יְתִיר מְכַלָּא. וְתַלְתָּ עֵדוּנִין
 דְּמַשְׁתַּכְּחִין בְּשַׁבִּיעָאָה, זְמִינִין חַבְרֵיָּיא אֵלִין צְדִיקֵיָּיא לְאַתְעֲדָנָא
 בְּגִינְךָ לְעֲלָמָא דְאַתִּי. וְכְּתִיב וְקִרְאתָ לְשַׁבַּת עֲנֹג לְקְדוּשׁ יְיָ מְכוּבָד.
 מֵאַן הוּא קְדוּשׁ יְיָ. דָּא רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי, דְּאַקְרִי מְכוּבָד
 בְּעֲלָמָא דִּין, וּבְעֲלָמָא דְאַתִּי.

עד כאן האדרא רבא קדישא

בסוף הלילה יקרא תהלים ב' פעמים שעולה כמנין כפ"ר, ואחר
 כך יאמר תפילה זו.

רבוננו של עולם, הנה אני בא בבשת פנים ירא וחרד. ואם חס
 ושלום נתחבבתי כרת בבית דינך הצדק על חטאתי ועונותי ופשעי

המַרְבִּים. יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ שְׁיִהְיֶה חָשׁוּב צַעְרֵי שְׁנַצְטַעְרְתִּי בְּלִילָה
הַזֶּה וְנִדְרֹתַי שְׁנָה מְעִינִי, וְתִשְׁגִּיחַ עָלַי בְּעֵין חֶמְלֶתְךָ הַהִיא עֵינָא
פְּקִיחָא דְלֹא גָאִים, וְתִיר תְּדִיר. שְׁנֹאֲמַר "הִנֵּה לֹא יָנוּם וְלֹא יִישָׁן
שֹׁמֵר יִשְׂרָאֵל", וְתִקְרַע רֵעַ גֹּזֵר דִּינִי, וְתַחֲנִנִי וְתִבְרַכְנִי מֵאֲצֵר הַפְּסָף
הַעֹמֵד לִימִין הָעֲלִיזוֹן, וְתַתֵּן לִי אָנִי עֲבָדְךָ חַיִּים אֲרַכִּים לַעֲסֹק
בְּתוֹרְתְךָ יוֹמָם וְלַיְלָה. וְיִהְיֶה הַצַּעַר שִׁישׁ לִי בְּעִינֵי תַקּוֹן לַפָּגַם
הַרְאוֹת שְׁפָגְמַתִּי בְּעִינֵי עֲלֹאִין, וְאֲשֶׁר הִרַע בְּעִינֶיךָ עֲשִׂיתִי. וְיִתְקַן
הַפָּגַם הַהוּא בְּכָל הַמְקוֹמוֹת שְׁפָגְמַתִּי מֵאַרְבַּע עוֹלָמוֹת אֲצִילוֹת
בְּרִיאָה יִצְרָה עֲשִׂיהָ. וְתַצִּילֵנִי מֵעֲנֹשׁ חַבּוּט הַקֶּבֶר מִהַמְלֶאךָ
הַמְשַׁבֵּר אֶת עֵינֵי הָאָדָם אַחַר פְּטִירָתוֹ בַּקֶּבֶר, וְאֶפְטֵר מֵאוֹתוֹ הַצַּעַר.
וְתִשְׁפִיעַ עָלַי מִשְׁפַּע הַטוֹב מִכֶּתֶר עֲלִיזוֹן לְהַצִּילֵנִי מִכֶּרֶת דִּיּוּמֵי
וְכֶרֶת דְּשָׁנִי. וְלִמְעַן שִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא (אל"ד) כְּשֶׁהוּא כְּלוּל עִם
מְקוֹרוֹ (אאהליד"ה) שֶׁתְּבַטֵּל מֵעָלַי כָּל גְּזוֹרוֹת קְשׁוֹת וְרַעוֹת. וְיִהְיֶה
לְמוֹד זֶה נַחַת רוּחַ לְפָנֶיךָ כֶּסֶף כְּבוֹדְךָ. וְתַתֵּן בִּי כֹחַ לַעֲמֹד עַל
הַמְשַׁמֵּר וְלִלְמַד תְּמִיד לְפָנֶיךָ וְלַהֲגוֹת בְּאַמְרֵי תוֹרְתְךָ וְלַהֲיוֹת מִן
הַעוֹבְדִים לְפָנֶיךָ בְּלֵב שְׁלֵם וּבְנֶפֶשׁ חַפְצָה וְלוֹמְדִים תּוֹרָה לְשִׁמְהָ
וְלִבְרוֹר כָּל נִיצוּצוֹת הַקְּדוּשׁוֹת שְׁנִתְפָּזְרוּ בֵּין הַקְּלָפוֹת עַל יְדֵי
וְלַהֲחִזִּירָם אֶל הַקְּדוּשָׁה, לְיַחְדָּא שְׁכִינְתָא בְּבַעֲלָהּ וְלֵאקְמָא יְתָהּ
מֵעַפְרָא, וְלַתַּת נַחַת רוּחַ לְיוֹצְרֵנוּ לְדַבֵּק נַפְשֵׁנוּ וְרוּחֵנוּ וְנִשְׁמַתְנוּ
לְעַבְדוֹ וְלִירְאָה אוֹתוֹ בְּלֵב שְׁלֵם. וְיִהִי נֶעֱם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ
וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנָהוּ: בְּרוּךְ יְהוָה
לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן:

וְיִהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, אֲב הַרְחַמֵּם,
אֲדוֹן הַסְּלִיחוֹת, שְׂאֵם נִגְזֵר עָלַי, חַס וְשְׁלוֹם, לְהַפְרִית בְּהַפְרִית
רְשָׁעִים, שְׁיִכְבְּשׁוּ רַחֲמֶיךָ אֶת כְּעֶסֶךָ וְיִגְלוּ רַחֲמֶיךָ עָלַי, שְׁיִהְיֶה
חָשׁוּב צַעְרֵי שְׁנַצְטַעְרְתִּי הַלֵּילָה הַזֹּאת וְקִמְטַתִּי שְׁנָה מְעִינֵי לְקַרְעַ

רע גזר דיני (יכוון בשם "קר"ע שט"ן") ונהר יוצק יסודי. אני
 בצדק אחזה פניך אשבעה בהקיץ תמונתך. ותחוס ותרחם עלי.
 ואל תכריחני לא פרת דיומי ולא פרת דשני. ולא תכרת נפשי
 מלהעלות מיין נוקבין למעלה. ולא תכרת נפשי מלהזדוג בבת
 זוגה לא בעולם הזה, ולא בעולם הנשמות בהפרת רשעים, חס
 ושלו. ותשפיע עלינו אור ישועה ורחמים מפתר עליון להציל
 ממות נפשי ולהחיותני חיים ארכים דשנים ורעננים לעבודתך.
 ותזכני למקום שהרוחות והנשמות נחצבות משם, ואזכה להיות
 מהעולים והזוכים לחיי העולם הבא. ובכח שמך הקדוש
 (אאהליד"ה) תבטל מעלינו ומעל כל בני ביתינו כל גזרות קשות
 ורעות. ותשגיח עלינו בעין חמלתך שנאמר בו "הנה לא ינום ולא
 יישן שמר ישראל". ויהיה הצער שנודתי שנה מעיני בלילה
 הזאת לתקן מה שפגמתי בעינין עלאין והרע בעיניך עשיתי,
 ואפטר מלהתגלגל נפשי בעוף הנקרא ראה בעון הראות. ופצני
 והצילני מענש חבוט הקבר מהמלאך המשבר עיני הרשעים
 בקבר. ובצער שנודתי שנה מעיני אפטר מאותו הצער ותנוח
 נפשי במשפנות מבטחים.

והנה התורה הקדושה שבה נתעסקתי בלילה הקדושה הזאת היא
 נפלאה, והשמות הקדושים היוצאים מכל מה שקרינו, המה
 ימליצו טוב בעדנו לקבלנו בתשובה ולקרע רע גזר דיננו, ונפטר
 מכל צער. וכל המקטרגים אשר נכראו בעונותינו ימחו בכח
 תורתך הקדושה. אנא יהוה יאהדונהי, הבט בעמלנו ואל תביט
 במעלנו ותבא לפניך שועתנו. לב נשבר ונדפה אלהים לא תבנה.
 ויצאו מים חיים מלבן העליון דרך רחובות הנהר לקו האמצעי.
 נהר פלגיו ישמחו עיר אלהינו לטהרנו מכל פשעינו. ואתה
 בטובך תעורר רחמיך ויפן מצחא דאריך אנפין רעוא דכל רעיון,

בְּמִצַּח זְעִיר אֲנִפִּין. וְעֵינָא דְאָרִיף אֲנִפִּין, בְּעֵינָא דְזְעִיר אֲנִפִּין. וּבְכֵן
 יִתְבַּטְּלוּ כָּל הַדֵּינִים וְהָיוּ כְּלֵא הָיוּ, כִּי אִתָּה חֶפֶץ בְּחֻשׁוֹבֵת
 הַרְשָׁעִים. חֲנִנּוּ וְעֲנִנוּ וְשָׁמַע תְּפִלָּתָנּוּ. יְהִיו לְרִצּוֹן אֲמָרִי כִּי וְהִגִּיזוּן
 לְבִי לְפָנֶיךָ יְהוָה צוּרִי וְגֹאֲלִי:

**ספר זה יצא בתרומת הנדיבים הי"ו שה'
 ימלא משאלות לבם לטובה ולברכה**

לע"נ מרדכי הכהן בן רחל ז"ל

לע"נ ציון בן רבקה אשורי ז"ל

לע"נ ישראל בן צפורה ושמעון ז"ל

לע"נ דוד חי בן דואלט ז"ל

לע"נ גורג'יה בת חביבה ז"ל

גב' ציונה לוי תחי' לע"נ רצון בן סעדיה וזוהרה ז"ל

לע"נ אברהם בן בכמל ז"ל

לע"נ שרה בת רוזה ז"ל

לע"נ יעקב בן אסתר ז"ל

לע"נ אסתר בת רבקה ז"ל

לע"נ חנה בת פורטונה ז"ל

לע"נ משה ישמבל בן בריטל ז"ל

לע"נ בנימין בן שרה ביילא ז"ל

לע"נ צבי הירש בן גיטא ז"ל

ת נ צ ב " ה

להצלחת ורפואת

דוד חי בן אסדנק איאסו

ולישועת ורפואת בסטל בת בוסנה,

אסדנק בת בריטל,

יפית בת בריטל.

לרפואת עלמנש בת ישארג

ולהצלחת בניה אטלה, מוקט, פנטלאו, אייצ'או,
סלינואה.

להצלחת זוהר בת לירון שתגדל בבריאות

ובתוי"ש